

**Forslag
til
Lov om ændring af lov om miljøvenligt design af energirelaterede produkter, produktenergimærkningsloven og lov om radioudstyr og elektromagnetiske forhold¹**
(Tilpasning af kontrolbeføjelser m.v. i overensstemmelse med EU-forordning 2019/1020)

§ 1

I lov om miljøvenligt design af energirelaterede produkter, jf. lovbekendtgørelse nr. 1093 af 1. november 2019, foretages følgende ændringer:

1. *Fodnoten* til lovens titel affattes således: »Loven gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/125/EF af 21. oktober 2009 om rammerne for fastlæggelse af krav til miljøvenligt design af energirelaterede produkter (omarbejdning), EU-Tidende 2009, nr. L 285, side 10, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/27/EU af 25. oktober 2012 om energieffektivitet, om ændring af direktiv 2009/125/EF og

¹ I loven er der medtaget visse bestemmelser fra Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1020/EU af 20. juni 2019 om markedsovervågning og produktoverensstemmelse og om ændring af direktiv 2004/42/EF og forordning (EF) nr. 765/2008 og (EU) nr. 305/2011, EU-Tidende 2019, nr. L 169, side 1. Ifølge artikel 288 i EUF-Traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Gengivelsen af disse bestemmelser i loven er således udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningens umiddelbare gyldighed i Danmark. Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/125/EF af 21. oktober 2009 om rammerne for fastlæggelse af krav til miljøvenligt design af energirelaterede produkter (omarbejdning), EU-Tidende 2009, nr. L 285, side 10, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/27/EU af 25. oktober 2012 om energieffektivitet, om ændring af direktiv 2009/125/EF og 2010/30/EU samt om ophævelse af direktiv 2004/8/EF og 2006/32/EF, EU-Tidende 2012, nr. L 315, side 1. Loven gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/94/EF af 13. december 1999 om adgang til forbrugeroplysninger om brændstoføkonomi og CO₂-emissioner i forbindelse med markedsføring af nye personbiler, EF-Tidende 2000, nr. L 12, side 16. Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/30/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om elektromagnetisk kompatibilitet, EU-Tidende 2014, nr. L 96, side 79, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/53/EU af 16. april 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse af radioudstyr på markedet og om ophævelse af direktiv 1999/5/EF, EU-Tidende 2014, nr. L 153, side 62, og dele af Kommissionens direktiv 2008/63/EF af 20. juni 2008 om konkurrence på markederne for teleterminaludstyr, EU-Tidende 2008, nr. L 162, side 20.

2010/30/EU samt om ophævelse af direktiv 2004/8/EF og 2006/32/EF, EU-Tidende 2012, nr. L 315, side 1, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/2002 af 11. december 2018 om ændring af direktiv 2012/27/EU om energieffektivitet, EU-Tidende 2018, nr. L 328, side 210. I loven er der medtaget visse bestemmelser fra Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1020/EU af 20. juni 2019 om markedsovervågning og produktoverensstemmelse og om ændring af direktiv 2004/42/EF og forordning 2008/765/EF og 2011/305/EU, EU-Tidende 2019, nr. L 169, side 1. Ifølge artikel 288 i EUF-Traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Gengivelsen af disse bestemmelser i loven er således udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningens umiddelbare gyldighed i Danmark.«

2. Overalt i loven bortset fra i § 10, stk. 1, og § 13, stk. 4 og 5, ændres »Erhvervsministeren« til: »Kontrolmyndigheden«, »erhvervsministeren« til: »kontrolmyndigheden« og »erhvervsministerens« til: »kontrolmyndighedens«.

3. I § 2, indsættes som nyt nummer:

»1) *Bemyndiget repræsentant*: Enhver fysisk eller juridisk person, der er etableret i EU/EØS, og som har fået skriftlig fuldmagt fra producenten, herunder fabrikanten, til i dennes navn at opfylde alle eller en del af forpligtelserne efter loven eller regler fastsat i medfør af loven eller en gennemførelsesforanstaltning eller markedsovervågningsforordningen.«

Nr. 1 bliver herefter nr. 2.

4. I § 2, nr. 1, der bliver til nr. 2, ændres »med henblik på distribution eller anvendelse i EU/EØS, enten mod betaling eller gratis.« til: »med henblik på distribution, forbrug eller anvendelse i EU/EØS som led i erhvervsvirksomhed, enten mod betaling eller gratis.«

5. I § 2, indsættes efter nr. 1, der bliver nr. 2, to nye numre:

»3) *Distributør*: Enhver fysisk eller juridisk person i forsyningskæden, bortset fra producenten, herunder fabrikanten, eller importøren, som gør et produkt tilgængeligt på markedet.

4) *Erhvervsdrivende*: Producenten, herunder fabrikanten, den bemyndigede repræsentant, importøren, distributøren, udbyderen af distributions-tjenester eller enhver anden fysisk eller juridisk person, der har forpligtelser i forbindelse med fremstillingen, tilgængeliggørelsen på markedet eller ibrugtagningen af produkter, som er omfattet af loven eller regler fastsat i medfør af loven eller en gennemførelsesforanstaltning for produktet.«

Nr. 2-3 bliver herefter nr. 5-6.

6. I § 2, indsættes efter nr. 3, der bliver nr. 6, et nyt nummer:

»7) *Fabrikant*: Enhver fysisk eller juridisk person, som fremstiller et produkt eller får et produkt konstrueret eller fremstillet og markedsfører dette produkt under sit navn eller varemærke, og som er identisk med begrebet ”producent” i ecodesigndirektivets og lovens forstand.«

Nr. 4 bliver herefter nr. 8.

7. I § 2, indsættes efter nr. 4, der bliver nr. 8, et nyt nummer:

»9) *Gøre tilgængelig på markedet*: Enhver levering af et produkt med henblik på distribution, forbrug eller anvendelse på EU-markedet som led i erhvervsvirksomhed mod eller uden vederlag.«

Nr. 5-8 bliver herefter nr. 10-13.

8. I § 2, indsættes efter nr. 8, der bliver nr. 13, et nyt nummer:

»14) *Onlinegrænseflade*: Enhver form for software, herunder et websted, dele af et websted eller en applikation, der drives af eller på vegne af en erhvervsdrivende, og som giver slutbrugere adgang til den erhvervsdrivendes produkter.«

Nr. 9 bliver herefter nr. 15.

9. I § 2, *nr. 9*, der bliver nr. 15, indsættes efter », med henblik på produktens omsætning eller ibrugtagning«: », og som markedsfører dette produkt«, efter »under producentens navn eller varemærke« indsættes: »,« og efter »eller med henblik på producentens egen anvendelse« indsættes: », herunder en fabrikant som defineret i markedsovervågningsforordningen artikel 3, nr. 8, jf. § 2, stk. 1, nr. 7«.

10. I § 2, indsættes efter nr. 9, der bliver nr. 15, to nye numre:

»16) *Udbyder af distributionstjenester*: Enhver fysisk eller juridisk person, der som led i erhvervsvirksomhed udbyder mindst to af følgende tjenester: oplagring, emballering, adressering og forsendelse uden at have ejerskab over de pågældende produkter, undtagen posttjenester som defineret i artikel 2, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/67/EF, pakkeleveringstjenester som defineret i artikel 2, nr. 2), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2018/644/EU, og alle andre posttjenester eller godstransporttjenester.

17) *Udbyder af informationssamfundstjenester*: En udbyder af en tjeneste som defineret i artikel 1, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/1535/EU.«

11. § 2, *nr. 10*, ophæves.

12. I § 3 indsættes som *stk. 2*:

»*Stk. 2*. Klima-, energi- og forsyningsministeriet kan fastsætte regler eller træffe bestemmelser med henblik på at gennemføre eller anvende EU-regler

om forhold, der er omfattet af denne lov, herunder forordninger, direktiver, afgørelser og beslutninger om miljøvenligt design af energirelaterede produkter, herunder regler om forbud og påbud samt sanktioner ved manglende overholdelse af forordninger, direktiver, afgørelser og beslutninger.«

13. I § 4, stk. 1, ændres »regler fastsat i medfør af loven eller en gennemførelsesforanstaltning påhviler den producent, som bringer produktet i omsætning, eller dennes repræsentant.« til: »regler fastsat i medfør af loven eller en gennemførelsesforanstaltning påhviler den producent, herunder fabrikant, som bringer produktet i omsætning, eller dennes bemyndigede repræsentant.«

14. I § 4, stk. 2, indsættes efter »Er producenten«: », herunder fabrikanten, « og efter »og findes der ingen« indsættes: »bemyndiget«.

15. I § 4, stk. 3, indsættes efter »påhviler ansvaret efter stk. 1«: »en udbyder af distributionstjenester, og findes der ikke en udbyder af distributionstjenester, påhviler ansvaret efter stk. 1«.

16. I § 7 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»Stk. 3. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at udtagelse af produkter til kontrol efter stk. 2, kan ske ved brug af skjult identitet«.

Stk. 3-6 bliver herefter stk. 4-7.

17. I § 7, stk. 2, nr. 1, ændres »stk. 5« til: »stk. 6«.

18. I § 7, stk. 3, der bliver stk. 4, indsættes efter »stk. 2«: » og 3«.

19. I § 7, stk. 6, der bliver stk. 7, ændres »stk. 4 og 5« til: »stk. 5 og 6«.

20. Efter § 7, indsættes:

»§ 7 a. Den ansvarlige efter § 4, som har bragt et energirelateret produkt i omsætning, eller den erhvervsdrivende, som har gjort et energirelateret produkt tilgængeligt på markedet, skal straks underrette kontrolmyndigheden og samarbejde med myndigheden, hvis vedkommende har grund til at tro, at et energirelateret produkt udgør en risiko og give nærmere oplysninger om produktets manglende overensstemmelse og de foranstaltninger, der er truffet for at fjerne risikoen. Den erhvervsdrivende skal ligeledes straks underrette den ansvarlige efter § 4 om risikoen og give nærmere oplysninger om produktets manglende overensstemmelse og de foranstaltninger, der er truffet for at fjerne risikoen.

Stk. 2. Udbydere af informationssamfundstjenester skal på anmodning af kontrolmyndigheden og i særlige tilfælde samarbejde med kontrolmyndigheden med henblik på at fremme ethvert tiltag, der træffes, for at eliminere eller, hvis dette ikke er muligt, begrænse risiciene forbundet med et energirelateret produkt, der udbydes eller var udbudt til salg online gennem deres tjenester.«

21. I § 8 indsættes efter stk. 1 som to nye stykker:

»*Stk. 2.* Den ansvarlige efter § 4 skal angive sit navn, registrerede firmanavn eller registrerede varemærke og kontaktoplysninger, herunder postadresse, på det energirelaterede produkt, som den ansvarlige efter § 4 bringer i omsætning, eller på dets emballage, pakken eller et ledsagelsesdokument.

Stk. 3. Den ansvarlige producent, herunder fabrikant, efter § 4, stk. 1, skal have en bemyndiget repræsentant, hvor dette er krævet, og skal give den bemyndigede repræsentant de fornødne beføjelser eller midler til at udføre opgaven.«

22. *Overskriften og underoverskriften* til kapitel 3 affattes således:

»Kapitel 3

Kontrol m.v.

Kontrolmyndighed, oplysningspligt m.v.»

23. § 10, *stk. 1*, affattes således:

»Erhvervsministeren, eller den ministeren bemyndiger hertil, fører kontrol med, at et energirelateret produkt er i overensstemmelse med de krav, der er fastsat i loven, regler fastsat i medfør af loven eller en gennemførelsesforanstaltning og påser, at et energirelateret produkt er i overensstemmelse med overensstemmelseserklæringen efter § 7, stk. 1. Erhvervsministeren, eller den ministeren bemyndiger hertil, fører endvidere kontrol med overholdelse af loven, regler fastsat i medfør af loven og gennemførelsesforanstaltninger.«

24. I § 10, *stk. 2*, ændres »tilsyn« til: »kontrol«.

25. I § 10, *stk. 3*, indsættes efter »oplysninger, som er nødvendige for varetagelsen af erhvervsministerens opgaver efter stk. 1«: », på et sprog, der er let forståeligt, herunder relevante dokumenter, tekniske specifikationer, data, oplysninger om overensstemmelse og tekniske aspekter ved produktet, herunder adgang til indlejret software, oplysninger, som er nødvendige for at kunne fastslå ejerskabet af en onlinegrænseflade m.v.«.

26. I § 10, stk. 4, indsættes efter »oplysninger, som er nødvendige for at kunne afgøre, hvem der er ansvarlig for produktet, jf. § 4«: », og relevante dokumenter, tekniske specifikationer, data eller oplysninger om overensstemmelse og tekniske aspekter af produktet, herunder adgang til indlejret software, oplysninger om mængder af energirelaterede produkter på markedet og om andre produktmodeller, der har de samme tekniske egenskaber som det pågældende energirelaterede produkt. Enhver, som markedsfører eller erhvervsmæssigt ibrugtager et energirelateret produkt skal endvidere efter anmodning give alle oplysninger, der er nødvendige for at kunne fastslå ejerskabet til en onlinegrænseflade m.v.«.

27. § 10, stk. 5, ophæves.

28. Efter § 10 indsættes:

»§ 10 a. Kontrolmyndigheden kan i kontroløjemed indsamle og behandle, herunder samkøre, oplysninger fra andre offentlige myndigheder og fra offentligt tilgængelige kilder.

Stk. 2. Kontrolmyndigheden kan i kontroløjemed behandle, herunder samkøre, oplysninger, som myndigheden, ud over de tilfælde der er nævnt i stk. 1, er i besiddelse af.

Stk. 3. Kontrolmyndigheden kan i kontroløjemed indsamle og behandle, herunder samkøre, ikke-offentligt tilgængelige oplysninger fra offentlige og private virksomheder og erhvervs- eller forbrugerorganisationer.

Adgang til lokaliteter og transportmidler

§ 10 b. Kontrolmyndigheden har til enhver tid mod behørig legitimation og uden retskendelse adgang til alle erhvervsmæssige lokaliteter og transportmidler, hvor der kan findes energirelaterede produkter med henblik på at kunne udtage energirelaterede produkter til måling og kontrol af, at disse er i overensstemmelse med krav i regler fastsat i medfør af loven eller en gennemførelsesforanstaltning.

Stk. 2. Kontrolmyndigheden kan som led i kontrolbesøget foretage tekniske undersøgelser af et energirelateret produkt på stedet.

Stk. 3. Kontrolmyndigheden kan som en del af dokumentationen af kontrolbesøget fotografere og optage video samt medtage prøver til nærmere analyse eller undersøgelse.

Stk. 4. Kontrolmyndigheden kan være bistået af en eller flere uafhængige sagkyndige i forbindelse med adgangen efter stk. 1 og tekniske undersøgelser efter stk. 2.

Stk. 5. Politiet yder om nødvendigt bistand til gennemførelse af kontrol som nævnt i stk. 1. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan efter forhandling med justitsministeren fastsætte nærmere regler herom.«

29. Efter § 10 b indsættes før § 11 som ny underoverskrift:

»Forbud, påbud m.v.«.

30. § 11 affattes således:

»§ 11. Er et produkt ikke i overensstemmelse med, eller lever en erhvervsdrivende ikke op til regler i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov eller gennemførelsesforanstaltninger, kan kontrolmyndigheden træffe følgende afgørelser over for enhver, der har bragt et produkt i omsætning efter § 4, eller som har været et led i afsætningen af et produkt, eller der erhvervsmæssigt ibrugtager produktet:

- 1) Påbud om at bringe det energirelaterede produkt i overensstemmelse med kravene.
- 2) Påbud om at sikre, at det energirelaterede produkt ikke udgør en risiko.
- 3) Påbud om at overholde visse betingelser, inden det energirelaterede produkt bringes i omsætning eller gøres tilgængeligt på markedet.
- 4) Påbud om at advare brugerne om de risici, der er ved produktet eller at anbringe advarsler på produktet.
- 5) Påbud om at standse markedsføring, der kan vildlede brugerne.
- 6) Forbud mod at bringe produktet i omsætning eller gøre det tilgængeligt på markedet eller forbud mod markedsføring eller erhvervsmæssig ibrugtagning af et energirelateret produkt.
- 7) Påbud om at tilbagetrække produktet fra markedet.
- 8) Påbud om at tilbagekalde produktet fra brugerne.
- 9) Påbud om at destruere produktet på forsvarlig måde eller på anden vis gøre det ubrugeligt.

Stk. 2. Kontrolmyndigheden underretter Europa-Kommissionen og de øvrige medlemsstater om enhver afgørelse i medfør af stk. 1, med angivelse af årsagerne hertil.

Stk. 3. Kontrolmyndigheden kan lægge undersøgelser af energirelaterede produkter, som er gennemført i en anden EU-medlemsstat, og afgørelser, som er truffet i en anden EU-medlemsstat, til grund og træffe afgørelse i medfør af stk. 1, eller § 11 b, over for erhvervsdrivende, som bringer et tilsvarende energirelateret produkt i omsætning eller gør det tilgængeligt på markedet, medmindre kontrolmyndigheden er nået til den modsatte konklusion på grundlag af sin egen kontrol.«

31. Efter § 11 indsættes:

»§ 11 a. Kontrolmyndigheden kan træffe afgørelse over for den ansvarlige efter § 4, der har bragt et energirelateret produkt i omsætning, den erhvervsdrivende, der har gjort det energirelaterede produkt tilgængeligt på markedet, og enhver anden erhvervsdrivende, der har en tilknytning til produktet end den, der har bragt produktet i omsætning eller gjort det tilgængeligt på markedet, om på relevant måde at bidrage til at begrænse og forhindre risici i at opstå.

Indhold på onlinegrænseflader

§ 11 b. Kontrolmyndigheden kan påbyde ejeren af en onlinegrænseflade at ændre eller fjerne indhold, der henviser til et energirelateret produkt, der ikke er i overensstemmelse med regler i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov eller en gennemførelsesforanstaltning.

§ 11 c. Der kan ske blokering af en onlinegrænseflade, hvis et påbud efter § 11 b ikke er efterkommet, eller onlinegrænsefladen gentagne gange har solgt eller formidlet salg af energirelaterede produkter, der udgør en alvorlig risiko.

Stk. 2. Afgørelse efter stk. 1 om blokering af en onlinegrænseflade træffes af retten ved kendelse efter kontrolmyndighedens begæring. Inden retten træffer afgørelse, skal den så vidt muligt give parten, som indgrebet retter sig mod, adgang til at udtale sig. I kendelsen anføres de konkrete omstændigheder i sagen, hvorpå det støttes, at betingelserne for indgrebet er opfyldt.

Stk. 3. Det påhviler udbydere af informationssamfundstjenester at bistå kontrolmyndigheden ved gennemførelsen af kendelser efter stk. 2.

Stk. 4. Kontrolmyndigheden skal påse, at et indgreb efter stk. 1 ikke opretholdes ud over det tidsrum, hvor grundlaget for blokeringen er til stede. Kontrolmyndigheden skal af egen drift eller på foranledning af den, som indgrebet retter sig mod, træffe afgørelse om ophævelse af blokeringen.

Stk. 5. Fremsætter den, som indgrebet efter stk. 1 retter sig mod, anmodning om, at blokeringen ophæves, og støttes denne anmodning på, at der er sket væsentlige ændringer i indholdet af onlinegrænsefladen, skal kontrolmyndigheden, hvis blokeringen ikke ophæves i medfør af stk. 4, snarest muligt indbringe spørgsmålet for retten. Retten afgør ved kendelse, om indgrebet skal opretholdes. Tages en anmodning ikke til følge, kan ny anmodning ikke fremsættes, før der er forløbet 3 måneder fra kendelsens afsigelse.»

32. Efter § 11 c indsættes før § 12 som ny underoverskrift:*»Offentliggørelse«.*

33. I § 12, stk. 1, indsættes efter »offentliggør«: »resultater af kontrol og «, og ændres »§ 11, stk. 1-5« til: »§ 11, § 11 a, § 11 b og § 11 c«.

34. I § 12, stk. 2, ændres »tilsynsresultater« til: »kontrolresultater«.

35. *Overskriften* til kapitel 4 affattes således:

»Kapitel 4

Delegation til andre statslige myndigheder, organer m.v.«.

36. § 13, stk. 1, ophæves.

Stk. 2 til 6 bliver herefter stk. 1 til 5.

37. I § 13, stk. 2, der bliver stk. 1, ændres »tilsyn« til: »kontrol«.

38. I § 13, stk. 3, der bliver stk. 1, indsættes efter »der i loven er tillagt klima-, energi- og forsyningsministeren«: », eller den ministeren bemyndiger her- til«.

39. I § 13, stk. 4, 1. pkt., der bliver stk. 3, 1. pkt., udgår »tilsyn«, og i 2. pkt., ændres »§ 10, stk. 5« til: »§ 10 b«, og efter »eller træffe afgørelse efter § 11« indsættes: », § 11 a, § 11 b, og § 11 c«.

40. I § 13, stk. 5, der bliver stk. 4, ændres »tilsyn« til: »kontrol« og »stk. 4« ændres til: »stk. 3«.

41. I § 14, stk. 1-6 og 8, ændres »Natur- og Miljøklagenævnet« til: »Miljø- og Fødevareklagenævnet«.

42. *Kapitel 6* affattes således:

»Kapitel 6

Straf m.v.

Tvangsbøder

§ 14 a. Kontrolmyndigheden kan pålægge udbydere af informationssamfundstjenester tvangsbøder med henblik på at gennemtvinge handlinger, som det påhviler udbyderne at foretage efter § 11 b og § 11 c.

Straf

§ 15. Medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning, straffes med bøde den, der

- 1) undlader at afgive oplysninger, som vedkommende er forpligtet til at give efter § 7 a, stk. 1, og § 10, stk. 3 og 4, eller som afgiver urigtige eller vildledende oplysninger,
- 2) undlader at opfylde sine forpligtelser efter § 7 a, stk. 2, og 8, stk. 1,
- 3) undlader at angive oplysninger efter § 8, stk. 2, eller som afgiver urigtige eller vildledende oplysninger,
- 4) ikke har en bemyndiget repræsentant, hvor dette er krævet, eller ikke har givet den bemyndigede repræsentant de fornødne beføjelser eller midler til at udføre opgaven, jf. § 8, stk. 3,
- 5) undlader at give kontrolmyndigheden adgang efter § 10 b til udtagelse af produkter, som nævnt i § 10 b,
- 6) overtræder eller undlader at efterkomme en afgørelse efter § 11, § 11 a og § 11 b, eller
- 7) omgår eller unddrager sig kontrolmyndighedens kontrol eller forsøger herpå.

Stk. 2. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan i regler, der udstedes i medfør af denne lov, fastsætte bødestraf for overtrædelse af disse regler.

Stk. 3. Er der ved en overtrædelse opnået en økonomisk fordel, konfiskeres denne efter reglerne i straffelovens 9. kapitel, selv om der ved overtrædelsen ikke er forvoldt skade på miljøet eller fremkaldt fare herfor. Kan der ikke ske konfiskation, skal der tages særskilt hensyn hertil ved strafudmåling af bøde, herunder en eventuel tillægsbøde.

Stk. 4. Har nogen ved én eller flere handlinger begået flere overtrædelser og undladelser af denne lov, eller regler fastsat i medfør af denne lov, og medfører overtrædelserne og undladelserne idømmelse af bøde, sammenlægges bødestraffen for hver overtrædelse. Har nogen ved én eller flere handlinger overtrådt denne lov, eller regler fastsat i medfør af denne lov, og én eller flere andre love, og medfører overtrædelserne idømmelse af bøde, sammenlægges bødestraffen for hver overtrædelse af denne lov, eller regler fastsat i medfør af denne lov, og bødestraffen for overtrædelsen af den eller de andre love.

Stk. 5. Bestemmelserne i stk. 4 kan fraviges, når særlige grunde taler herfor.

Stk. 6. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.«

§ 2

I lov om supplerende bestemmelser til forordning om opstilling af rammer for energimærkning m.v. (produktenergimærkningsloven), jf. lov nr. 1521 af 18. december 2018, foretages følgende ændringer:

1. Overalt i loven ændres »Tilsynsmyndighed« til: »Kontrolmyndighed«, »tilsynsmyndighed« til: »kontrolmyndighed«, »tilsynsmyndigheden« til: »kontrolmyndigheden«, »Tilsynsmyndigheden« til: »Kontrolmyndigheden«, og »tilsynsmyndighedens« til: »kontrolmyndighedens«.

2. Overalt i loven ændres »tilsyn« til: »kontrol«.

3. I § 1, stk. 1, indsættes efter »ophævelse af direktiv 2010/30/EU (energimærkningsforordningen)«: »og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 1020/2019/EU af 20. juni 2019 om markedsovervågning og produktoverensstemmelse og om ændring af direktiv 2004/42/EF og forordning nr. 765/2008/EF og nr. 305/2011/EU (markedsovervågningsforordningen)«.

4. I § 2, stk. 1, indsættes som 2. pkt.:

»Erhvervsministeren, eller den ministeren bemyndiger hertil, fører endvidere kontrol med, at regler fastsat i energimærkningsforordningen, delegerede retsakter, markedsovervågningsforordningen og regler fastsat i medfør af denne lov, overholdes.«

5. I § 2, stk. 3, indsættes efter »kontrolmyndighedens kontrol efter stk. 1«: », herunder relevante dokumenter, tekniske specifikationer, data, oplysninger om overensstemmelse og tekniske aspekter ved produktet, oplysninger om mængder af energirelaterede produkter på markedet og om andre produktmodeller, der har de samme tekniske egenskaber som det pågældende energirelaterede produkt, oplysninger, der er nødvendige for at kunne fastslå ejerskabet til en onlinegrænseflade m.v.«.

6. I § 2, stk. 4, indsættes efter »hvorfra denne har erhvervet et energirelateret produkt«: », relevante dokumenter, tekniske specifikationer, data eller oplysninger om overensstemmelse og tekniske aspekter af produktet, herunder adgang til indlejret software, oplysninger om mængder af energirelaterede produkter på markedet og om andre produktmodeller, der har de samme tekniske egenskaber som det pågældende energirelaterede produkt. Forhandleren skal endvidere efter anmodning give alle oplysninger, der er nødvendige for at kunne fastslå ejerskabet til en onlinegrænseflade m.v.«

7. Efter § 2 indsættes:

»§ 2 a. Kontrolmyndigheden kan i kontroløjemed indsamle og behandle, herunder samkøre, oplysninger fra andre offentlige myndigheder og fra offentligt tilgængelige kilder.

Stk. 2. Kontrolmyndigheden kan i kontroløjemed behandle, herunder samkøre, oplysninger, som myndigheden, ud over de tilfælde der er nævnt i stk. 1, er i besiddelse af.

Stk. 3. Kontrolmyndigheden kan i kontroløjemed indsamle og behandle, herunder samkøre, ikke-offentligt tilgængelige oplysninger fra offentlige og private virksomheder og erhvervs- eller forbrugerorganisationer.«

8. I § 3 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»*Stk. 3.* Kontrolmyndigheden kan som led i sin kontrol med overholdelsen af kravene i energimærkningsforordningen, delegerede retsakter og regler fastsat i medfør af loven, jf. § 2, stk. 1, udtage ethvert energirelateret produkt, herunder ved brug af skjult identitet.«

Stk. 3-6 bliver herefter stk. 4-7.

9. *Underoverskriften før § 4 og § 4* affattes således:

Adgang til lokaliteter og transportmidler

§ 4. Kontrolmyndigheden har til enhver tid mod behørig legitimation og uden retskendelse adgang til alle erhvervsmæssige lokaliteter og transportmidler, hvor der kan findes energirelaterede produkter med henblik på at kunne udtage energirelaterede produkter til måling og kontrol af, at disse er i overensstemmelse med krav i regler fastsat i medfør af loven eller en gennemførelsesforanstaltning.

Stk. 2. Kontrolmyndigheden kan som led i kontrolbesøget foretage tekniske undersøgelser af et energirelateret produkt på stedet.

Stk. 3. Kontrolmyndigheden kan som en del af dokumentationen af kontrolbesøget fotografere og optage video samt medtage prøver til nærmere analyse eller undersøgelse.

Stk. 4. Kontrolmyndigheden kan være bistået af en eller flere uafhængige sagkyndige i forbindelse med adgangen efter stk. 1 og tekniske undersøgelser efter stk. 2.

Stk. 5. Politiet yder om nødvendigt bistand til gennemførelse af kontrol som nævnt i stk. 1. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan efter forhandling med justitsministeren fastsætte nærmere regler herom.«

10. § 5 affattes således:

»§ 5. Kontrolmyndigheden kan for forhold vedrørende energirelaterede produkter, der strider mod energimærkningsforordningen, delegerede retsakter, markedsovervågningsforordningen, loven eller regler fastsat i medfør

af loven, træffe følgende afgørelser over for enhver, der har bragt et produkt i omsætning eller taget det i brug, eller som har været et led i afsætningen af et produkt:

- 1) Påbud om at bringe forhold vedrørende det energirelaterede produkt i overensstemmelse med kravene.
- 2) Påbud om at sikre, at det energirelaterede produkt ikke udgør en risiko.
- 3) Påbud om at overholde visse betingelser, inden det energirelaterede produkt bringes i omsætning eller gøres tilgængeligt på markedet.
- 4) Påbud om at advare brugerne om de risici, der er ved produktet eller at anbringe advarsler på produktet.
- 5) Påbud om at standse markedsføring, der kan vildlede brugerne.
- 6) Forbud mod at bringe produktet i omsætning, tage det i brug, gøre det tilgængeligt på markedet eller forbud mod markedsføring af produktet
- 7) Påbud om at tilbagetrække produktet fra markedet.
- 8) Påbud om at tilbagekalde produktet fra brugerne.
- 9) Påbud om at destruere produktet på forsvarlig måde eller på anden vis gøre det ubrugeligt.

Stk. 2. Kontrolmyndigheden kan lægge undersøgelser af energirelaterede produkter, som er gennemført i en anden EU-medlemsstat, og afgørelser, som er truffet i en anden EU-medlemsstat, til grund og træffe afgørelse over for en erhvervsdrivende, der markedsfører et tilsvarende energirelateret produkt over for danske forbrugere, i medfør af stk. 1.«

11. Efter § 5 indsættes:

»§ 5 a. Kontrolmyndigheden kan træffe afgørelse over for enhver anden erhvervsdrivende, der har en tilknytning til produktet, end den, der har gjort det energirelaterede produkt tilgængeligt på markedet, om på relevant måde at bidrage til at begrænse og forhindre risici i at opstå.

Indhold på onlinegrænseflader

§ 5 b. Kontrolmyndigheden kan påbyde ejeren af en onlinegrænseflade at ændre eller fjerne indhold, der henviser til et energirelateret produkt, der ikke er i overensstemmelse med de krav, der er fastsat i energimærkningsforordningen, delegerede retsakter og regler fastsat i medfør af denne lov.

§ 5 c. Der kan ske blokering af en onlinegrænseflade, hvis et påbud efter § 5 b ikke er efterkommet, eller onlinegrænsefladen gentagne gange har solgt eller formidlet salg af produkter, der udgør en alvorlig risiko.

Stk. 2. Afgørelse efter stk. 1 om blokering af en onlinegrænseflade træffes af retten ved kendelse efter kontrolmyndighedens begæring. Inden retten træffer afgørelse, skal den så vidt muligt give parten, som indgrebet retter sig mod, adgang til at udtale sig. I kendelsen anføres de konkrete omstændigheder i sagen, hvorpå det støttes, at betingelserne for indgrebet er opfyldt.

Stk. 3. Det påhviler udbydere af informationssamfundstjenester at bistå kontrolmyndigheden ved gennemførelsen af kendelser efter stk. 2. Kontrolmyndigheden kan pålægge udbydere af informationssamfundstjenester tvangsbøder med henblik på at gennemtvinge handlinger, som det påhviler udbyderne at foretage.

Stk. 4. Kontrolmyndigheden skal påse, at et indgreb efter stk. 1 ikke opretholdes ud over det tidsrum, hvor grundlaget for blokeringen er til stede. Kontrolmyndigheden skal af egen drift eller på foranledning af den, som indgrebet retter sig mod, træffe afgørelse om ophævelse af blokeringen.

Stk. 5. Fremsætter den, som indgrebet efter stk. 1 retter sig mod, anmodning om, at blokeringen ophæves, og støttes denne anmodning af, at der er sket væsentlige ændringer i indholdet af onlinegrænsefladen, skal kontrolmyndigheden, hvis blokeringen ikke ophæves i medfør af stk. 4, snarest muligt indbringe spørgsmålet for retten. Retten afgør ved kendelse, om indgrebet skal opretholdes. Tages en anmodning ikke til følge, kan ny anmodning ikke fremsættes, før der er forløbet 3 måneder fra kendelsens afsigelse.«

12. I § 7, *stk. 2*, ændres »§ 4, stk. 1«: til: »§ 4« og efter »§ 5« indsættes: », § 5 a, § 5 b og § 5 c.«

13. I § 8, *stk. 1*, ændres »§ 5, stk. 1-6« til: »§ 5, § 5 a, § 5 b og § 5 c«.

14. I § 10, indsættes efter »herunder forordninger, direktiver«: », afgørelser«.

15. *Kapitel 5* affattes således:

»Kapitel 5
Straf m.v.

Tvangsbøder

§ 11 a. Kontrolmyndigheden kan pålægge udbydere af informationssamfundstjenester tvangsbøder med henblik på at gennemtvinge handlinger, som det påhviler udbyderne at foretage efter § 5 b og § 5 c.

§ 12. Medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning, straffes med bøde den, der

- 1) som leverandør ikke overholder sine forpligtelser i henhold til energimærkningsforordningens artikel 3, stk. 1, 1. eller 3. pkt., eller stk. 2, 3, 4 eller 5,
- 2) som leverandør ikke overholder sin forpligtelse til at indlæse de nødvendige oplysninger i produktbasen i henhold til energimærkningsforordningens artikel 4, stk. 1 eller 2, stk. 4, 2. pkt., eller stk. 6, 1. pkt., eller artikel 12, stk. 5, eller bilag I, stk. 1 eller stk. 3,
- 3) som forhandler ikke overholder sine forpligtelser i henhold til energimærkningsforordningens artikel 5,
- 4) som leverandør eller forhandler ikke overholder sine forpligtelser i henhold til energimærkningsforordningens artikel 6,
- 5) som leverandør undlader at afgive oplysninger, som vedkommende er forpligtet til at give efter § 2, stk. 3, eller afgiver urigtige eller vildledende oplysninger,
- 6) som leverandør eller forhandler hindrer adgang til udtagelse af produkter, jf. § 4,
- 7) som forhandler undlader at afgive oplysninger, som vedkommende er forpligtet til at give efter § 2, stk. 4, eller afgiver urigtige eller vildende oplysninger,
- 8) Som kunde undlader at afgive oplysninger om, hvorfra et energirelateret produkt, som er omfattet af en delegeret retsakt, jf. § 2, stk. 5, er erhvervet,
- 9) som leverandør undlader at efterkomme anmodning om data i henhold til energimærkningsforordningens artikel 12, stk. 6,
- 10) som leverandør undlader at stille en elektronisk udgave af den tekniske dokumentation til rådighed inden for 10 dage efter anmodning herom i henhold til energimærkningsforordningens artikel 20, stk. 3,
- 11) overtræder eller undlader at efterkomme en afgørelse efter § 5, stk. 1, nr. 1-9, § 5 a og 5 b, eller
- 12) omgår eller unddrager sig tilsynsmyndighedens kontrol eller forsøger herpå.

Stk. 2. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan i regler, der udstedes i medfør af denne lov, fastsætte bødestraf for overtrædelse af disse regler.

Stk. 3. Har nogen ved én eller flere handlinger begået flere overtrædelser og undladelser af denne lov, eller regler fastsat i medfør af denne lov, og medfører overtrædelserne og undladelserne idømmelse af bøde, sammenlægges bødestraffen for hver overtrædelse. Har nogen ved én eller flere handlinger overtrådt denne lov, eller regler fastsat i medfør af denne lov, og én eller flere andre love, og medfører overtrædelserne idømmelse af bøde, sammenlægges bødestraffen for hver overtrædelse af denne lov, eller regler fastsat i medfør af denne lov, og bødestraffen for overtrædelsen af den eller de andre love.

Stk. 4. Bestemmelserne i stk. 3 kan fraviges, når særlige grunde taler herfor.

Stk. 5. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.«

§ 3

I lov om radioudstyr og elektromagnetiske forhold, jf. lov nr. 260 af 16. marts 2016, foretages følgende ændringer:

1. *Fodnoten* til lovens titel affattes således: »Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/30/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om elektromagnetisk kompatibilitet, EU-Tidende 2014, nr. L 96, side 79, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/53/EU af 16. april 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse af radioudstyr på markedet og om ophævelse af direktiv 1999/5/EF, EU-Tidende 2014, nr. L 153, side 62, og dele af Kommissionens direktiv 2008/63/EF af 20. juni 2008 om konkurrence på markederne for teleterminaludstyr, EU-Tidende 2008, nr. L 162, side 20. I loven er der medtaget visse bestemmelser fra Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1020/EU af 20. juni 2019 om markedsovervågning og produktoverensstemmelse og om ændring af direktiv 2004/42/EF og forordning 2008/765/EF og 2011/305/EU, EU-Tidende 2019, nr. L 169, side 1. Ifølge artikel 288 i EUF-Traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Gengivelsen af disse bestemmelser i loven er således udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningens umiddelbare gyldighed i Danmark.

2. I § 2, *stk. 1, nr. 7*, ændres »og distributøren« til », distributøren og udbyderen af distributionstjenester«.

3. I § 2, *stk. 1*, indsættes efter nr. 14 et nyt nummer:

»15) Onlinegrænseflade: Enhver form for software, herunder et websted, dele af et websted eller en applikation, der drives af eller på vegne af en erhvervsdrivende, og som giver slutbrugere adgang til den erhvervsdrivendes produkter.«.

Nr. 15-17 bliver herefter nr. 16-18.

4. I § 2, *stk. 1*, indsættes som nr. 18:

»Risiko: Kombinationen af sandsynligheden for, at der forekommer en fare, som forårsager skade, og skadens sværhedsgrad.«.

5. I § 2, *stk. 1*, indsættes efter nr. 19 to nye numre:

»20) Udbyder af distributionstjenester: Enhver fysisk eller juridisk person, der som led i erhvervsvirksomhed udbyder mindst to af følgende tjenester: oplagring, emballering, adressering og forsendelse uden at have ejerskab over de pågældende produkter, undtagen posttjenester.

21) Udbyder af informationssamfundstjenester: En udbyder af en tjeneste som defineret i artikel 1, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/1535/EU.«.

6. Efter § 3 indsættes:

»Ansvarlig erhvervsdrivende

§ 3 a. Et apparat må kun bringes i omsætning, hvis en erhvervsdrivende, der er etableret i Den Europæiske Union, er ansvarlig for de i § 4, stk. 4, § 6, stk. 2-4, § 7, stk. 4, nr. 3 og 5-7, § 8, stk. 5, § 9, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3 og 4, og § 11 a, stk. 2, nr. 1-4, omhandlede opgaver med hensyn til dette apparat.

Stk. 2. Ved den i stk. 1 omhandlede erhvervsdrivende forstås enhver af følgende:

- a) En fabrikant, der er etableret i Den Europæiske Union.
- b) En importør, når fabrikanten ikke er etableret i Den Europæiske Union.
- c) En bemyndiget repræsentant, som ved skriftlig fuldmagt fra fabrikanten er udpeget til at udføre de opgaver, der er fastsat i § 7, på fabrikantens vegne.
- d) En udbyder af distributionstjenester, der er etableret i Den Europæiske Union, for så vidt angår de apparater, som denne håndterer, når ingen anden erhvervsdrivende som omhandlet i litra a), b) og c) er etableret i Den Europæiske Union.«.

7. I § 4, indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:

»Stk. 4. Fabrikanten skal sørge for, at overensstemmelseserklæringen står til rådighed for Sikkerhedsstyrelsen i 10 år efter, at apparatet er blevet bragt i omsætning, og sikre, at den tekniske dokumentation kan stilles til rådighed for Sikkerhedsstyrelsen, hvis styrelsen anmoder herom.«.

Stk. 4 og 5 bliver herefter stk. 5 og 6.

8. I § 4, *stk. 6, nr. 4*, ændres »stk. 4« til: »stk. 5«.

9. *§ 5, stk. 1, 1. og 2. pkt.*, affattes således: »Fabrikantens navn, registrerede firmanavn eller registrerede varemærke og kontaktoplysninger, herunder postadresse, skal være angivet på apparatet eller på dets emballage, pakken

eller et medfølgende dokument. Kontaktoplysningerne skal som udgangspunkt angives på apparatet, medmindre det ikke er muligt på grund af apparatets beskaffenhed.«.

10. I § 6, *stk. 2*, ændres »Udgør et apparat, som fabrikanten har gjort tilgængeligt på markedet, en risiko, skal fabrikanten straks underrette Energistyrelsen om risikoen og« til: »Fabrikanten skal underrette Sikkerhedsstyrelsen, hvis vedkommende har grund til at tro, at et apparat udgør en risiko. Fabrikanten skal«.

11. I § 6, indsættes efter *stk. 2* som to nye stykker:

»*Stk. 3.* Fabrikanten skal på grundlag af begrundet anmodning fra Sikkerhedsstyrelsen give styrelsen al information og dokumentation, der er nødvendig for at konstatere apparatets overensstemmelse, på et sprog, der er letforståeligt for Sikkerhedsstyrelsen.

Stk. 4. Fabrikanten skal samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen og skal herunder efter en begrundet anmodning sikre, at der træffes øjeblikkelige nødvendige korrigerende tiltag for at afhjælpe eventuelle tilfælde af manglende overensstemmelse med de krav, der finder anvendelse på det pågældende apparat. Hvis dette ikke er muligt, skal fabrikanten begrænse de risici, der er forbundet med det pågældende apparat, når det påbydes af Sikkerhedsstyrelsen eller på eget initiativ, når fabrikanten skønner eller har grund til at tro, at det pågældende apparat udgør en risiko.«.

12. I § 7, *stk. 1*, indsættes efter 1. pkt. som to nye punkter:

»Den bemyndigede repræsentant skal være bemyndiget af fabrikanten til at udføre de i *stk. 4* angivne opgaver, hvis der ikke findes en anden ansvarlig erhvervsdrivende efter § 3 a. Den bemyndigede repræsentant skal udføre de opgaver, der er fastsat i fuldmagten.«.

13. § 7, *stk. 3*, affattes således:

»Den bemyndigede repræsentant skal råde over passende midler til at kunne udføre sine opgaver efter *stk. 4*. Råder den bemyndigede repræsentant ikke over passende midler, kan denne ikke anses for at være ansvarlig efter § 3 a.«.

14. I § 7, indsættes efter *stk. 3* som nyt stykke:

»*Stk. 4.* Den bemyndigede repræsentant skal

- 1) angive sit navn, registrerede firmanavn eller registrerede varemærke og kontaktoplysninger, herunder postadresse, på apparatet eller på dets emballage, pakken eller et medfølgende dokument,

- 2) opbevare den tekniske dokumentation, jf. § 4, stk. 2, og EU-overensstemmelseserklæringen, jf. § 4, stk. 3, i 10 år efter, at apparatet er blevet bragt i omsætning,
- 3) verificere, at EU-overensstemmelseserklæringen og den tekniske dokumentation, jf. nr. 2, er udarbejdet, og sørge for, at overensstemmelseserklæringen står til rådighed for Sikkerhedsstyrelsen i 10 år efter, at apparatet er blevet bragt i omsætning, og sikre, at den tekniske dokumentation i samme periode kan stilles til rådighed for Sikkerhedsstyrelsen, hvis styrelsen anmoder herom,
- 4) på anmodning give Sikkerhedsstyrelsen en kopi af fuldmagten på et af Sikkerhedsstyrelsen fastsat EU-sprog,
- 5) på grundlag af begrundet anmodning fra Sikkerhedsstyrelsen give styrelsen al information og dokumentation, der er nødvendig for at konstatere apparatets overensstemmelse, på et sprog, der er letforståeligt for Sikkerhedsstyrelsen,
- 6) underrette Sikkerhedsstyrelsen, hvis den bemyndigede repræsentant har grund til at tro, at et apparat udgør en risiko, og
- 7) samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen og skal herunder efter en begrundet anmodning sikre, at der træffes øjeblikkelige nødvendige korigerende tiltag for at afhjælpe eventuelle tilfælde af manglende overensstemmelse med de krav, der finder anvendelse på det pågældende apparat. Hvis dette ikke er muligt, skal den bemyndigede repræsentant begrænse de risici, der er forbundet med det pågældende apparat, når det påbydes af Sikkerhedsstyrelsen eller på eget initiativ, når den bemyndigede repræsentant skønner eller har grund til at tro, at det pågældende apparat udgør en risiko.«.

15. I § 8, *stk. 2*, ændres »stk. 5« til: »stk. 6«.

16. § 8, *stk. 3, 1. og 2. pkt.*, affattes således:

»Importørens navn, registrerede firmanavn eller registrerede varemærke og kontaktoplysninger, herunder postadresse, skal være angivet på apparatet eller på dets emballage, pakken eller et medfølgende dokument. Kontaktoplysningerne skal som udgangspunkt angives på apparatet, medmindre det ikke muligt på grund af apparatets beskaffenhed.«.

17. § 8, *stk. 4, 2. pkt.*, ophæves.

18. I § 8, indsættes efter *stk. 4* som nyt stykke:

»*Stk. 5.* Importøren skal verificere, at EU-overensstemmelseserklæringen, jf. § 4, *stk. 3*, og den tekniske dokumentation, jf. § 4, *stk. 2*, er udarbej-

det, og sørge for, at overensstemmelseserklæringen står til rådighed for Sikkerhedsstyrelsen i 10 år efter, at apparatet er blevet bragt i omsætning, og sikre, at den tekniske dokumentation i samme periode kan stilles til rådighed for Sikkerhedsstyrelsen, hvis styrelsen anmoder herom.«.

Stk. 5 og 6 bliver herefter stk. 6 og 7.

19. § 8, stk. 7, ophæves.

20. § 9, stk. 2, affattes således:

»Importøren skal underrette Sikkerhedsstyrelsen, hvis vedkommende har grund til at tro, at et apparat udgør en risiko. Importøren skal give nærmere oplysninger om apparatets manglende overensstemmelse og eventuelle foranstaltninger, der er truffet, for at fjerne risikoen. Udgør et apparat en risiko, skal importøren endvidere underrette fabrikanten herom.«.

21. I § 9, indsættes efter stk. 2 som to nye stykker:

»Stk. 3. Importøren skal på grundlag af begrundet anmodning fra Sikkerhedsstyrelsen give styrelsen al information og dokumentation, der er nødvendig for at konstatere apparatets overensstemmelse, på et sprog, der er letforståeligt for Sikkerhedsstyrelsen.

Stk. 4. Importøren skal samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen og skal herunder efter en begrundet anmodning sikre, at der træffes øjeblikkelige nødvendige korrigerende tiltag for at afhjælpe eventuelle tilfælde af manglende overensstemmelse med de krav, der finder anvendelse på det pågældende apparat. Hvis dette ikke er muligt, skal importøren begrænse de risici, der er forbundet med det pågældende apparat, når det påbydes af Sikkerhedsstyrelsen eller på eget initiativ, når importøren skønner eller har grund til at tro, at det pågældende apparat udgør en risiko.«.

22. I § 10, stk. 2, ændres »stk. 4« til: »stk. 5«, og »stk. 5« ændres til: »stk. 6«.

23. I § 11, indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»Stk. 3. Distributøren skal samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen om tiltag, der kan eliminere eller begrænse risici forbundet med apparater, som distributøren har gjort tilgængelige på markedet.«.

24. Efter § 11 indsættes:

»Udbydere af distributionstjenester

§ 11 a. Udbyderen af distributionstjenesters navn, registrerede firma-navn eller registrerede varemærke og kontaktoplysninger, herunder post-adresse, skal være angivet på apparatet eller på dets emballage, pakken eller et medfølgende dokument.

Stk. 2. Udbyderen af distributionstjenester skal

- 1) verificere, at EU-overensstemmelseserklæringen, jf. § 4, stk. 3, og den tekniske dokumentation, jf. § 4, stk. 2, er udarbejdet, og sørge for, at overensstemmelseserklæringen står til rådighed for Sikkerhedsstyrelsen i 10 år efter, at apparatet er blevet bragt i omsætning, og sikre, at den tekniske dokumentation i samme periode kan stilles til rådighed for Sikkerhedsstyrelsen, hvis styrelsen anmoder herom,
- 2) underrette Sikkerhedsstyrelsen, hvis vedkommende har grund til at tro, at et apparat udgør en risiko,
- 3) på grundlag af begrundet anmodning fra Sikkerhedsstyrelsen give styrelsen al information og dokumentation, der er nødvendig for at konstatere apparatets overensstemmelse, på et sprog, der er letforståeligt for Sikkerhedsstyrelsen, og
- 4) samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen og skal herunder efter en begrundet anmodning sikre, at der træffes øjeblikkelige nødvendige korrigerende tiltag for at afhjælpe eventuelle tilfælde af manglende overensstemmelse med de krav, der finder anvendelse på det pågældende apparat. Hvis dette ikke er muligt, skal udbyderen af distributionstjenester begrænse de risici, der er forbundet med det pågældende apparat, når det påbydes af Sikkerhedsstyrelsen eller på eget initiativ, når udbyderen af distributionstjenester skønner eller har grund til at tro, at det pågældende apparat udgør en risiko.

Udbydere af informationssamfundstjenester

§ 11 b. Udbydere af informationssamfundstjenester skal på anmodning af Sikkerhedsstyrelsen og i særlige tilfælde samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen med henblik på at fremme ethvert tiltag, der træffes, for at eliminere eller, hvis dette ikke er muligt, begrænse risiciene forbundet med et apparat, der udbydes eller var udbudt til salg online gennem deres tjenester.«.

25. Efter § 17 indsættes:

»Ansvarlig erhvervsdrivende

§ 17 a. Radioudstyr må kun bringes i omsætning, hvis en erhvervsdrivende, der er etableret i Den Europæiske Union, er ansvarlig for de i § 18, stk. 4, § 20, stk. 2-4, § 21, stk. 4, nr. 3 og 5-7, § 22, stk. 5, § 23, stk. 2, 1. pkt. og stk. 3 og 4, og § 25 a, stk. 2, nr. 1-4, omhandlede opgaver med hensyn til dette radioudstyr.

Stk. 2. Ved den i stk. 1 omhandlede erhvervsdrivende forstås enhver af følgende:

- a) En fabrikant, der er etableret i Den Europæiske Union.
- b) En importør, når fabrikanten ikke er etableret i Den Europæiske Union.
- c) En bemyndiget repræsentant, som ved skriftlig fuldmagt fra fabrikanten er udpeget til at udføre de opgaver, der er fastsat i § 21, på fabrikantens vegne.
- d) En udbyder af distributionstjenester, der er etableret i Den Europæiske Union, for så vidt angår det radioudstyr, som denne håndterer, når ingen anden erhvervsdrivende som omhandlet i litra a), b) og c) er etableret i Den Europæiske Union.«.

26. I § 18, indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:

»*Stk. 4.* Fabrikanten skal sørge for, at overensstemmelseserklæringen står til rådighed for Sikkerhedsstyrelsen i 10 år efter, at radioudstyret er blevet bragt i omsætning, og sikre, at den tekniske dokumentation i samme periode kan stilles til rådighed for Sikkerhedsstyrelsen, hvis styrelsen anmoder herom.«.

Stk. 4-7 bliver herefter stk. 5-8.

27. I § 18, *stk. 7, nr. 3*, ændres »og 4« til: »og 5«.

28. I § 18, *stk. 7, nr. 4*, ændres »stk. 5« til: »stk. 6«.

29. § 19, *stk. 1, 1. og 2. pkt.*, affattes således: »Fabrikantens navn, registrerede firmanavn eller registrerede varemærke og kontaktoplysninger, herunder postadresse, skal være angivet på radioudstyret eller på dets emballage, pakken eller et medfølgende dokument. Kontaktoplysningerne skal som udgangspunkt angives på radioudstyret, medmindre det ikke er muligt på grund af radioudstyrets beskaffenhed.«.

30. I § 19, *stk. 4*, ændres »foruden de i stk. 3 nævnte oplysninger indsætte oplysninger i brugsanvisningen« til: »sikre, at der følger oplysninger« og efter »disse frekvensbånd« indsættes: », med radioudstyret«.

31. I § 20, *stk. 2*, ændres »Udgør radioudstyr, som fabrikanten har gjort tilgængeligt på markedet, en risiko, skal fabrikanten straks underrette Energiestyrelsen om risikoen og« til: »Fabrikanten skal underrette Sikkerhedsstyrelsen, hvis vedkommende har grund til at tro, at radioudstyr udgør en risiko. Fabrikanten skal«.

32. I § 20, indsættes efter stk. 2 som to nye stykker:

»Stk. 3. Fabrikanten skal på grundlag af begrundet anmodning fra Sikkerhedsstyrelsen give styrelsen al information og dokumentation, der er nødvendig for at konstatere radioudstyrets overensstemmelse, på et sprog, der er letforståeligt for Sikkerhedsstyrelsen.

Stk. 4. Fabrikanten skal samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen og skal herunder efter en begrundet anmodning sikre, at der træffes øjeblikkelige nødvendige korrigerende tiltag for at afhjælpe eventuelle tilfælde af manglende overensstemmelse med de krav, der finder anvendelse på det pågældende radioudstyr. Hvis dette ikke er muligt, skal fabrikanten begrænse de risici, der er forbundet med det pågældende radioudstyr, når det påbydes af Sikkerhedsstyrelsen eller på eget initiativ, når fabrikanten skønner eller har grund til at tro, at det pågældende radioudstyr udgør en risiko.«.

Stk. 3 bliver herefter stk. 5.

33. I § 21, stk. 1, indsættes efter 1. pkt. som to nye punkter:

»Den bemyndigede repræsentant skal være bemyndiget af fabrikanten til at udføre de i stk. 4 angivne opgaver, hvis der ikke findes en anden ansvarlig erhvervsdrivende efter § 17 a. Den bemyndigede repræsentant skal udføre de opgaver, der er fastsat i fuldmagten.«.

34. § 21, stk. 3, affattes således:

»Den bemyndigede repræsentant skal råde over passende midler til at kunne udføre sine opgaver efter stk. 4. Råder den bemyndigede repræsentant ikke over passende midler, kan denne ikke anses for at være ansvarlig efter § 17 a.«.

35. I § 21, indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:

»Stk. 4. Den bemyndigede repræsentant skal

- 1) angive sit navn, registrerede firmanavn eller registrerede varemærke og kontaktoplysninger, herunder postadresse, på radioudstyret eller på dets emballage, pakken eller et medfølgende dokument,
- 2) opbevare den tekniske dokumentation, jf. § 18, stk. 2, og EU-overensstemmelseserklæringen, jf. § 18, stk. 3, i 10 år efter, at radioudstyret er blevet bragt i omsætning,
- 3) verificere, at EU-overensstemmelseserklæringen og den tekniske dokumentation, jf. nr. 2, er udarbejdet, og sørge for, at overensstemmelseserklæringen står til rådighed for Sikkerhedsstyrelsen i 10 år efter, at radioudstyret er blevet bragt i omsætning, og sikre, at den tekniske dokumentation i samme periode kan stilles til rådighed for Sikkerhedsstyrelsen, hvis styrelsen anmoder herom,
- 4) på anmodning give Sikkerhedsstyrelsen en kopi af fuldmagten på et af Sikkerhedsstyrelsen fastsat EU-sprog,

- 5) på grundlag af begrundet anmodning fra Sikkerhedsstyrelsen give styrelsen al information og dokumentation, der er nødvendig for at konstatere radioudstyrets overensstemmelse, på et sprog, der er letforståeligt for Sikkerhedsstyrelsen,
- 6) underrette Sikkerhedsstyrelsen, hvis den bemyndigede repræsentant har grund til at tro, at radioudstyr udgør en risiko, og
- 7) samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen og skal herunder efter en begrundet anmodning sikre, at der træffes øjeblikkelige nødvendige korrigerende tiltag for at afhjælpe eventuelle tilfælde af manglende overensstemmelse med de krav, der finder anvendelse på det pågældende radioudstyr. Hvis dette ikke er muligt, skal den bemyndigede repræsentant begrænse de risici, der er forbundet med det pågældende radioudstyr, når det påbydes af Sikkerhedsstyrelsen eller på eget initiativ, når den bemyndigede repræsentant skønner eller har grund til at tro, at det pågældende radioudstyr udgør en risiko.«.

36. I § 22, stk. 2, ændres »stk. 2, 4 og 5« til: »stk. 2, 5 og 6«, og »stk. 6« ændres til: »stk. 7«.

37. § 22, stk. 3, 1. og 2. pkt., affattes således: »Importørens navn, registrerede firmanavn eller registrerede varemærke og kontaktoplysninger, herunder postadresse, skal være angivet på radioudstyret eller på dets emballage, pakken eller et medfølgende dokument. Kontaktoplysningerne skal som udgangspunkt angives på radioudstyret, medmindre det ikke er muligt på grund af radioudstyrets beskaffenhed.«.

38. § 22, stk. 4, 2. pkt., ophæves.

39. Efter § 22, stk. 4, indsættes som nyt stykke:

»Stk. 5. Importøren skal verificere, at EU-overensstemmelseserklæringen, jf. § 18, stk. 3, og den tekniske dokumentation, jf. § 18, stk. 2, er udarbejdet, og sørge for, at overensstemmelseserklæringen står til rådighed for Sikkerhedsstyrelsen i 10 år efter, at radioudstyret er blevet bragt i omsætning, og sikre, at den tekniske dokumentation i samme periode kan stilles til rådighed for Sikkerhedsstyrelsen, hvis styrelsen anmoder herom.«.

Stk. 5 og 6 bliver herefter stk. 6 og 7.

40. § 22, stk. 7, ophæves.

41. § 23, stk. 2, affattes således:

»Importøren skal underrette Sikkerhedsstyrelsen, hvis vedkommende har grund til at tro, at radioudstyr udgør en risiko. Importøren skal give nærmere oplysninger om radioudstyrets manglende overensstemmelse og eventuelle

foranstaltninger, der er truffet, for at fjerne risikoen. Udgør radioudstyr en risiko, skal importøren endvidere underrette fabrikanten herom.«.

42. I § 23, indsættes efter stk. 2 som to nye stykker:

»Stk. 3. Importøren skal på grundlag af begrundet anmodning fra Sikkerhedsstyrelsen give styrelsen al information og dokumentation, der er nødvendig for at konstatere radioudstyrets overensstemmelse, på et sprog, der er letforståeligt for Sikkerhedsstyrelsen.

Stk. 4. Importøren skal samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen og skal herunder efter en begrundet anmodning sikre, at der træffes øjeblikkelige nødvendige korrigerende tiltag for at afhjælpe eventuelle tilfælde af manglende overensstemmelse med de krav, der finder anvendelse på det pågældende radioudstyr. Hvis dette ikke er muligt, skal importøren begrænse de risici, der er forbundet med det pågældende radioudstyr, når det påbydes af Sikkerhedsstyrelsen eller på eget initiativ, når importøren skønner eller har grund til at tro, at det pågældende radioudstyr udgør en risiko.«.

Stk. 3 bliver herefter stk. 5.

43. I § 24, stk. 2, ændres »stk. 4 og 5« til: »stk. 5 og 6« og »stk. 6« ændres til: »stk. 7«.

44. I § 25, indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»Stk. 3. Distributøren skal samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen om tiltag, der kan eliminere eller begrænse risici forbundet med radioudstyr, som distributøren har gjort tilgængeligt på markedet.«.

45. Efter § 25 indsættes:

»Udbydere af distributionstjenester

§ 25 a. Udbyderen af distributionstjenesters navn, registrerede firmanavn eller registrerede varemærke og kontaktoplysninger, herunder postadresse, skal være angivet på radioudstyret eller på dets emballage, pakken eller et medfølgende dokument.

Stk. 2. Udbyderen af distributionstjenester skal

- 1) verificere, at EU-overensstemmelseserklæringen, jf. § 18, stk. 3, og den tekniske dokumentation, jf. § 18, stk. 2, er udarbejdet, og sørge for, at overensstemmelseserklæringen står til rådighed for Sikkerhedsstyrelsen i 10 år efter, at radioudstyret er blevet bragt i omsætning, og sikre, at den tekniske dokumentation i samme periode kan stilles til rådighed for Sikkerhedsstyrelsen, hvis styrelsen anmoder herom,
- 2) underrette Sikkerhedsstyrelsen, hvis vedkommende har grund til at tro, at et apparat udgør en risiko,

- 3) på grundlag af begrundet anmodning fra Sikkerhedsstyrelsen give styrelsen al information og dokumentation, der er nødvendig for at konstatere apparatets overensstemmelse, på et sprog, der er letforståeligt for Sikkerhedsstyrelsen, og
- 4) samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen og skal herunder efter en begrundet anmodning sikre, at der træffes øjeblikkelige nødvendige korrigerende tiltag for at afhjælpe eventuelle tilfælde af manglende overensstemmelse med de krav, der finder anvendelse på det pågældende apparat, eller. Hvis dette ikke er muligt, skal udbyderen af distributionstjenester begrænse de risici, der er forbundet med det pågældende apparat, når det påbydes af Sikkerhedsstyrelsen eller på eget initiativ, når udbyderen af distributionstjenester skønner eller har grund til at tro, at det pågældende apparat udgør en risiko.

Udbydere af informationssamfundstjenester

§ 25 b. Udbydere af informationssamfundstjenester på anmodning af Sikkerhedsstyrelsen og i særlige tilfælde skal samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen med henblik på at fremme ethvert tiltag, der træffes, for at eliminere eller, hvis dette ikke er muligt, begrænse risiciene forbundet med radioudstyr, der udbydes eller var udbudt til salg online gennem deres tjenester.«.

46. *Overskriften* til kapitel 7 affattes således:

»Kapitel 7
Kontrol m.v.«.

47. § 32 affattes således:

»*Kontrolmyndighed*

§ 32. Sikkerhedsstyrelsen er kontrolmyndighed, medmindre det af den enkelte bestemmelse følger, at Energistyrelsen er kontrolmyndighed.«.

48. § 33, *stk. 1*, affattes således:

»Sikkerhedsstyrelsen og Teleklagenævnet kan ved en begrundet anmodning kræve oplysninger og materiale, herunder oplysninger, som kan fastslå ejerskabet af en onlinegrænseflade, jf. dog stk. 3-5, som skønnes nødvendigt i forbindelse med administration af loven og regler fastsat i medfør heraf, af erhvervsdrivende, fabrikanter af faste anlæg eller den ansvarlige for installationen af et fast anlæg.«.

49. I § 33, indsættes efter stk. 1 som tre nye stykker:

»Stk. 2. Energistyrelsen og Teleklagenævnet kan ved en begrundet anmodning kræve oplysninger og materiale, som skønnes nødvendigt i forbindelse med administration af loven og regler fastsat i medfør heraf, af den ansvarlige for anvendelsen af et apparat, fast anlæg og radioudstyr og udbydere af offentlige elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester.

Stk. 3. Sikkerhedsstyrelsen kan af fabrikanter, bemyndigede repræsentanter, importører og distributører kræve oplysninger, der identificerer enhver erhvervsdrivende, fra hvem den pågældende inden for 10 år har fået leveret et apparat eller radioudstyr, og enhver erhvervsdrivende, som den pågældende inden for 10 år har leveret et apparat eller radioudstyr til.

Stk. 4. Sikkerhedsstyrelsen kan ud over stk. 3 af erhvervsdrivende kræve relevante oplysninger om forsyningskæden, om de nærmere detaljer for distributionsnettet, om mængder af apparater eller radioudstyr på markedet og om andre produktmodeller, der har de samme tekniske egenskaber som det pågældende apparat eller radioudstyr.«.

Stk. 3 og 4 bliver herefter stk. 5 og 6.

50. Efter § 33 indsættes:

»§ 33 a. Sikkerhedsstyrelsen og Energistyrelsen kan i kontroløjemed indsamle og behandle, herunder samkøre, oplysninger fra andre offentlige myndigheder og fra offentligt tilgængelige kilder.

Stk. 2. Sikkerhedsstyrelsen og Energistyrelsen kan i kontroløjemed behandle, herunder samkøre, oplysninger, som den pågældende styrelse, ud over de tilfælde der er nævnt i stk. 1, er i besiddelse af.

Stk. 3. Sikkerhedsstyrelsen og Energistyrelsen kan i kontroløjemed indsamle og behandle, herunder samkøre, ikke-offentligt tilgængelige oplysninger fra offentlige og private virksomheder og erhvervs- eller forbrugerorganisationer.«.

51. § 34, stk. 1-3 affattes således:

»§ 34. Undlader en erhvervsdrivende i forbindelse med en konkret kontrolsag at give de oplysninger eller fremlægge det materiale, som Sikkerhedsstyrelsen kræver efter § 33, stk. 1, 3 eller 4, kan Sikkerhedsstyrelsen over for vedkommende

- 1) nedlægge forbud mod at bringe apparatet eller radioudstyret i omsætning eller at gøre det tilgængeligt på markedet,
- 2) give påbud om at trække apparatet eller radioudstyret tilbage fra markedet,
- 3) give påbud om at kalde apparatet eller radioudstyret tilbage, eller
- 4) nedlægge forbud mod, at det faste anlæg anvendes.

Stk. 2. Giver den ansvarlige for anvendelsen af et apparat, et fast anlæg eller radioudstyr ikke de oplysninger eller fremlægger det materiale, som Energistyrelsen anmoder om i medfør af § 33, stk. 2, i forbindelse med en

konkret tilsynssag, kan Energistyrelsen nedlægge forbud mod, at apparatet, det faste anlæg eller radioudstyret anvendes.

Stk. 3. Modtager Sikkerhedsstyrelsen ikke oplysninger eller materiale, som styrelsen anmoder om i medfør af § 33, stk. 1, 3 eller 4, og er der ikke tale om en konkret kontrolsag, kan Sikkerhedsstyrelsen give påbud om at give oplysningerne eller at fremlægge materialet.«.

52. I § 34, *stk. 4*, slettes »1 eller«.

53. § 35 affattes således:

»§ 35. Sikkerhedsstyrelsen har til enhver tid mod behørig legitimation og uden retskendelse adgang til alle erhvervsmæssige lokaliteter og transportmidler, hvor der kan findes apparater, faste anlæg eller radioudstyr.

Stk. 2. Sikkerhedsstyrelsen kan som led i kontrolbesøget foretage tekniske undersøgelser af et apparat, et fast anlæg eller radioudstyr på stedet.

Stk. 3. Sikkerhedsstyrelsen kan som en del af dokumentationen af kontrolbesøget fotografere og optage video samt medtage prøver til nærmere analyse eller undersøgelse.

Stk. 4. Sikkerhedsstyrelsen kan være bistået af en eller flere uafhængige sagkyndige i forbindelse med adgangen efter stk. 1 og tekniske undersøgelser efter stk. 2.

Stk. 5. Politiet yder om nødvendigt bistand til gennemførelse af kontrol som nævnt i stk. 1. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan efter forhandling med justitsministeren fastsætte nærmere regler herom.«.

54. § 36 affattes således:

»Udtagelse af apparater og radioudstyr

§ 36. Sikkerhedsstyrelsen kan som led i kontrollen med overholdelsen af loven og regler fastsat i medfør heraf udtage ethvert apparat eller radioudstyr, herunder ved brug af skjult identitet. Udtagelsen kan foretages uden betaling, eller Sikkerhedsstyrelsen kan kræve udgiften refunderet, hvis udtagelsen af apparatet eller radioudstyret har nødvendiggjort en betaling.

Stk. 2. En erhvervsdrivende, som udgør et led i omsætningen af et apparat eller radioudstyr, er forpligtet til at indsende eller udlevere apparatet eller radioudstyret til kontrol på Sikkerhedsstyrelsens anmodning, jf. stk. 1. Den erhvervsdrivende, som apparatet eller radioudstyret udtages fra, skal afholde udgiften til eventuel fragt til den lokalitet, Sikkerhedsstyrelsen anviser.

Stk. 3. Sikkerhedsstyrelsen kan foretage eller få foretaget tekniske undersøgelser af apparater og radioudstyr udtaget i medfør af stk. 1. Sikkerhedsstyrelsen kan kræve omkostninger forbundet med de eksterne tekniske

undersøgelser refunderet af den erhvervsdrivende, der, jf. § 38, stk. 1, træffes afgørelse overfor i forbindelse med undersøgelsen.

Stk. 4. Sikkerhedsstyrelsen kan indhente erklæringer fra sagkyndige, som styrelsen skønner nødvendige for at kunne træffe afgørelse. Sikkerhedsstyrelsen kan kræve omkostninger forbundet med indhentelse af erklæringer fra sagkyndige refunderet af den erhvervsdrivende, der, jf. § 38, stk. 1, træffes afgørelse overfor i forbindelse med undersøgelsen.«.

55. I § 37, *stk. 1*, ændres »stk. 6« til: »stk. 7«.

56. Efter § 37 indsættes:

»Midlertidigt forbud

§ 37 a. Sikkerhedsstyrelsen kan over for erhvervsdrivende udstede et midlertidigt forbud mod at bringe et apparat og radioudstyr i omsætning eller at gøre det tilgængeligt på markedet, eller at udstille et apparat og radioudstyr, hvis apparatet eller radioudstyret vurderes at kunne udgøre en risiko. Forbuddets varighed kan ikke strække sig ud over, hvad der er nødvendigt for at træffe kontrolforanstaltninger til brug for undersøgelser eller vurderinger af apparatets eller radioudstyrets sikkerhed.«.

57. § 38 og § 39 affattes således:

»§ 38. Udgør et apparat eller radioudstyr en risiko, eller overholder et apparat eller radioudstyr ikke kravene i loven eller regler fastsat i medfør heraf, uden at den manglende overholdelse medfører en risiko, kan Sikkerhedsstyrelsen over for en erhvervsdrivende træffe følgende afgørelser, jf. dog stk. 2:

- 1) Påbud om at bringe apparatet eller radioudstyret i overensstemmelse med kravene.
- 2) Påbud om at sikre, at apparatet eller radioudstyret ikke udgør en risiko.
- 3) Påbud om at overholde visse betingelser, inden apparatet eller radioudstyret kan bringes i omsætning eller gøre det tilgængeligt på markedet.
- 4) Påbud om at advare brugerne om de risici, der er ved apparatet eller radioudstyret eller at anbringe advarsler på apparatet eller radioudstyret.
- 5) Påbud om at standse markedsføring, der kan vildlede brugerne.
- 6) Forbud mod at bringe apparatet eller radioudstyret i omsætning eller at gøres det tilgængeligt på markedet.
- 7) Påbud om at trække apparatet eller radioudstyret tilbage fra markedet.

- 8) Påbud om at kalde apparatet eller radioudstyret tilbage.
- 9) Påbud om at destruere apparatet eller radioudstyret eller på anden måde gøre det ubrugeligt.

Stk. 2. Sikkerhedsstyrelsen kan alene træffe afgørelser efter stk. 1, nr. 3 eller 4, hvis apparatet eller radioudstyret udgør en risiko på visse betingelser eller for visse brugere.

Stk. 3. Sikkerhedsstyrelsen kan træffe foranstaltninger for at fjerne eller begrænse en risiko ved et apparat eller radioudstyr, herunder en alvorlig risiko. Sikkerhedsstyrelsen kan i den forbindelse kræve, at erhvervsdrivende samarbejder med styrelsen om disse foranstaltninger. Sikkerhedsstyrelsen kan af den ansvarlige erhvervsdrivende kræve omkostninger forbundet med de af styrelsen truffne foranstaltninger refunderet.

Stk. 4. Energistyrelsen kan i særlige tilfælde, hvor radioudstyr har forårsaget eller kan forventes at ville forårsage uacceptable forstyrrelser af samfundsvigtig kommunikation, fastsætte nærmere regler om, at fabrikanter, importører og distributører ikke må bringe radioudstyret i omsætning eller gøre det tilgængeligt på markedet, eller at radioudstyret skal trækkes tilbage fra markedet eller kaldes tilbage.

§ 39. Sikkerhedsstyrelsen skal, hvis det er nødvendigt, oplyse offentligheden om apparater og radioudstyr, der ikke er i overensstemmelse med denne lov eller regler fastsat i medfør heraf, herunder om

- 1) relevante kendetegn til brug for identifikation af produktet,
- 2) risikoens art, hvor dette er relevant,
- 3) hvilke foranstaltninger der er truffet, og
- 4) hvordan offentligheden bør forholde sig.

Stk. 2. Oplysninger, som har karakter af forretningshemmeligheder, kan kun videregives, hvis dette er nødvendigt for at beskytte menneskers sikkerhed og sundhed.«.

58. I § 40, indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»*Stk. 2.* Sikkerhedsstyrelsen kan lægge undersøgelser af apparater eller radioudstyr, som er gennemført i en anden EU-medlemsstat, og afgørelser, som er truffet i en anden EU-medlemsstat, til grund og træffe afgørelse i medfør af § 38, stk. 1, eller § 40 a, over for erhvervsdrivende, som bringer et tilsvarende apparat eller radioudstyr i omsætning eller gør dette tilgængeligt på markedet, medmindre Sikkerhedsstyrelsen er nået til den modsatte konklusion på grundlag af sin egen kontrol.«.

59. Efter § 40 indsættes:

»Indhold på onlinegrænseflader

§ 40 a. Sikkerhedsstyrelsen kan påbyde ejeren af en onlinegrænseflade at ændre eller fjerne indhold, der henviser til et apparat, fast anlæg eller radioudstyr, der ikke er i overensstemmelse med denne lov eller regler fastsat i medfør heraf.

Stk. 2. Sikkerhedsstyrelsen kan påbyde ejeren af en onlinegrænseflade udtrykkeligt at vise en advarsel til slutbrugerne i forbindelse med indhold, der henviser til et apparat, fast anlæg eller radioudstyr, der ikke er i overensstemmelse med denne lov eller regler fastsat i medfør heraf, når slutbrugerne får adgang til onlinegrænsefladen.

§ 40 b. Der kan ske blokering af en onlinegrænseflade, hvis et påbud efter § 40 a, stk. 1, ikke er efterkommet, eller onlinegrænsefladen gentagne gange har solgt eller formidlet salg af apparater og radioudstyr, der udgør en alvorlig risiko.

Stk. 2. Afgørelse efter stk. 1 om blokering af en onlinegrænseflade træffes af retten ved kendelse efter Sikkerhedsstyrelsens begæring. Inden retten træffer afgørelse, skal den så vidt muligt give parten, som indgrebet retter sig mod, adgang til at udtale sig. I kendelsen anføres de konkrete omstændigheder i sagen, hvorpå det støttes, at betingelserne for indgrebet er opfyldt.

Stk. 3. Udbydere af informationssamfundstjenester skal bistå Sikkerhedsstyrelsen ved gennemførelsen af kendelser efter stk. 2.

Stk. 4. Sikkerhedsstyrelsen skal påse, at et indgreb efter stk. 1 ikke opretholdes ud over det tidsrum, hvor grundlaget for blokeringen er til stede. Sikkerhedsstyrelsen skal af egen drift eller på foranledning af den, som indgrebet retter sig mod, træffe afgørelse om ophævelse af blokeringen.

Stk. 5. Fremsætter den, som indgrebet efter stk. 1 retter sig mod, anmodning om, at blokeringen ophæves, og støttes denne anmodning på, at der er sket væsentlige ændringer i indholdet af onlinegrænsefladen, skal Sikkerhedsstyrelsen, hvis blokeringen ikke ophæves i medfør af stk. 4, snarest muligt indbringe spørgsmålet for retten. Retten afgør ved kendelse, om indgrebet skal opretholdes. Tages en anmodning ikke til følge, kan ny anmodning ikke fremsættes, før der er forløbet 3 måneder fra kendelsens afsigelse.«.

60. § 41 ophæves.

61. I § 45, stk. 2, ændres »§§ 38 og 39« til: »§ 38, stk. 1,«.

62. I § 47 indsættes før stk. 1 som nyt stykke:

»Sikkerhedsstyrelsen kan pålægge udbydere af informationssamfundstjenester tvangsbøder med henblik på at gennemtvinge handlinger, som det påhviler udbyderne at foretage efter § 40 b.«.

Stk. 1 bliver herefter stk. 2.

63. § 48 affattes således:

»§ 48. Medmindre strengere straf er forskyldt efter anden lovgivning, straffes med bøde

- 1) den fabrikant, der undlader at opfylde sine forpligtelser efter § 4, stk. 1 og 4, § 6, § 18, stk. 1 og 4, eller § 20, stk. 1-4,
- 2) den fabrikant, som ikke har udpeget en bemyndiget repræsentant, hvor det kræves efter § 7, stk. 1, 2. pkt., eller § 21, stk. 1, 2. pkt., eller som ikke efter § 7, stk. 1, 3. pkt., eller § 21, stk. 1, 3. pkt., har sikret, at den bemyndigede repræsentant har beføjelser til at løse sine opgaver, eller som ikke efter § 7, stk. 3, 1. pkt., eller § 21, stk. 3, 1. pkt., har sikret, at den bemyndigede repræsentant har tilstrækkelige midler til at løse sine opgaver,
- 3) den bemyndigede repræsentant, der undlader at opfylde sine forpligtelser efter § 7, stk. 1., 3. pkt., og stk. 4, nr. 3-7, eller § 21, stk. 1, 3. pkt., og stk. 4, nr. 3-7,
- 4) den importør, der undlader at opfylde sine forpligtelser efter § 8, stk. 1, 5 og 6, § 9, § 22, stk. 1, 5 og 6, eller § 23, stk. 1-4,
- 5) den distributør, som undlader at opfylde sine forpligtelser efter § 10, stk. 1, 3 og 4, § 11, § 24, stk. 1, 3 og 4, eller § 25,
- 6) den udbyder af distributionstjenester, der undlader at opfylde sin forpligtelse efter § 11 a, stk. 2, eller § 25 a, stk. 2,
- 7) den udbyder af informationssamfundstjenester, der undlader at opfylde sin forpligtelse efter § 11 b eller § 25 b,
- 8) den fabrikant af et fast anlæg eller den ansvarlige for installationen af et fast anlæg, som undlader at sikre, at et fast anlæg er konstrueret og installeret i overensstemmelse med § 14, stk. 1, undlader at sikre den fornødne dokumentation, jf. § 14, stk. 2, eller undlader at opfylde sine forpligtelser efter § 15, stk. 2,
- 9) den, der overtræder § 13, stk. 2, § 16, stk. 2, § 27, stk. 2,
- 10) den, der afgiver urigtige oplysninger efter § 33,
- 11) den, der undlader at give Sikkerhedsstyrelsen adgang efter § 35, stk. 1,
- 12) den, der undlader at indsende eller udlevere apparater eller radioudstyr efter § 36, stk. 2, 1. pkt.,
- 13) den, der omgår eller unddrager sig Sikkerhedsstyrelsens kontrol eller forsøger herpå,
- 14) den, der uretmæssigt anvender CE-mærke, jf. Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2008/765/EF af 9. juli 2008 om kravene til akkreditering og markedsovervågning i forbindelse med markedsføring af produkter artikel 30, stk. 2,
- 15) den, der overtræder et påbud efter § 34, stk. 1, nr. 2 eller 3, eller stk. 3 eller 4, § 38, stk. 1, nr. 1-5 og 7-9, § 40 a eller § 43, og

16) den, undlader at efterkomme et forbud efter § 34, stk. 1, nr. 1 eller 4, eller stk. 2, § 38, stk. 1, nr. 6, eller § 42 eller et midlertidigt forbud efter § 37 a.

Stk. 2. Har nogen ved en eller flere handlinger begået flere overtrædelser af denne lov eller regler fastsat i medfør heraf, og medfører overtrædelserne idømmelse af bøde, sammenlægges bødestrafen for hver overtrædelse. Har nogen ved en eller flere handlinger overtrådt denne lov eller regler fastsat i medfør heraf og en eller flere andre love, og medfører overtrædelserne idømmelse af bøde, sammenlægges bødestrafen for hver overtrædelse af denne lov eller regler fastsat i medfør heraf og bødestrafen for overtrædelser af den eller de andre love.

Stk. 3. Bestemmelsen i stk. 2 kan fraviges, når særlige grunde taler herfor.

Stk. 4. I regler, der er udstedt i medfør af denne lov, kan der fastsættes straf af bøde. Der kan tillige fastsættes forlængede forældelsesfrister på op til 5 år i regler udstedt i medfør af denne lov.

Stk. 5. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.«.

§ 4

Loven træder i kraft den 1. juli 2021.

§ 5

Stk. 1. [Det foreslås her at indsætte overgangsbestemmelser, som skal sikre, at de erhvervsdrivende ikke i medfør af lovforslagets § 1 pålægges forpligtelser fra markedsovervågningsforordningen eller kan blive omfattet af beføjelser i forbindelse med Sikkerhedsstyrelsens kontrol, som stammer fra markedsovervågningsforordningen, tidligere end den 16. juli 2021, hvorfra markedsovervågningsforordningen finder anvendelse.]

Stk. 2. [Det foreslås her at indsætte overgangsbestemmelser, som skal sikre, at de erhvervsdrivende ikke i medfør af lovforslagets § 2 pålægges forpligtelser fra markedsovervågningsforordningen eller kan blive omfattet af beføjelser i forbindelse med Sikkerhedsstyrelsens kontrol, som stammer fra markedsovervågningsforordningen, tidligere end den 16. juli 2021, hvorfra markedsovervågningsforordningen finder anvendelse.]

Stk. 3. [Det foreslås her at indsætte overgangsbestemmelser, som skal sikre, at de erhvervsdrivende ikke i medfør af lovforslagets § 3 pålægges forpligtelser fra markedsovervågningsforordningen eller kan blive omfattet af beføjelser i forbindelse med Sikkerhedsstyrelsens kontrol, som stammer fra markedsovervågningsforordningen, tidligere end den 16. juli 2021, hvorfra markedsovervågningsforordningen finder anvendelse.].

Stk. 4. Regler fastsat i medfør af lov om miljøvenligt design af energirelaterede produkter, jf. lovbekendtgørelse nr. 1093 af 1. november 2019, lov om supplerende bestemmelser til forordning om opstilling af rammer for energimærkning m.v. (produktenergimærkningsloven), jf. lov nr. 1521 af 18. december 2018, og lov om radioudstyr og elektromagnetiske forhold, jf. lov nr. 260 af 16. marts 2016, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller erstattes af regler fastsat i medfør af denne lov.

Stk. 5. [Det foreslås at fastsætte overgangsbestemmelser, som skal sikre, at bestemmelser i lov om miljøvenligt design af energirelaterede produkter, som erstattes af de foreslåede bestemmelser, som efter § 5, stk. 1, foreslås først at finde anvendelse fra den 16. juli 2021, finder anvendelse til og med den 15. juli 2021 for at sikre, at der ikke opstår et hul mellem lovens ikrafttræden den 1. juli 2021 og den 16. juli 2021, hvor bestemmelserne i stk. 1 foreslås at findes anvendelse.]

Stk. 6. [Det foreslås at fastsætte overgangsbestemmelser, som skal sikre, at bestemmelser i lov om supplerende bestemmelser til forordning om opstilling af rammer for energimærkning m.v. (produktenergimærkningsloven), som erstattes af de foreslåede bestemmelser, som efter § 5, stk. 2, foreslås først at finde anvendelse fra den 16. juli 2021, finder anvendelse til og med den 15. juli 2021 for at sikre, at der ikke opstår et hul mellem lovens ikrafttræden den 1. juli 2021 og den 16. juli 2021, hvor bestemmelserne i stk. 2 foreslås at findes anvendelse.]

Stk. 7. [Det foreslås at fastsætte overgangsbestemmelser, som skal sikre, at bestemmelser i radioudstysloven, som erstattes af de foreslåede bestemmelser, som efter § 5, stk. 3, foreslås først at finde anvendelse fra den 16. juli 2021, finder anvendelse til og med den 15. juli 2021 for at sikre, at der ikke opstår et hul mellem lovens ikrafttræden den 1. juli 2021 og den 16. juli 2021, hvor bestemmelserne i stk. 3 foreslås at findes anvendelse.]

§ 6

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Lovforslagets baggrund
 - 2.1. Markedsovervågningsforordningen
 - 2.2. Sikkerhedsstyrelsen som kontrolmyndighed
3. Lovforslagets hovedpunkter
 - 3.1. Beføjelser i markedsovervågningsforordningen

- 3.1.1. Gældende ret
- 3.1.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 3.2. Erhvervsdrivendes forpligtelser
 - 3.2.1. Gældende ret
 - 3.2.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser
 - 3.2.3. Den foreslåede ordning
- 3.3. Forbrugeres køb af produkter fra tredjelande
 - 3.3.1. Gældende ret
 - 3.3.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 3.4. Kontrol
 - 3.4.1. Gældende ret
 - 3.4.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 3.5. Sanktioner
 - 3.5.1. Gældende ret
 - 3.5.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 4. Forholdet til databeskyttelsesforordningen
- 5. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige
- 6. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
- 7. Administrative konsekvenser for borgerne
- 8. Klima- og miljømæssige konsekvenser
- 9. Forholdet til EU-retten
- 10. Hørte myndigheder og organisationer m.v.
- 11. Sammenfattende skema

1. Indledning

Der er i forordning 2019/1020/EU af 20. juni 2019 om markedsovervågning og produktoverensstemmelse og om ændring af direktiv 2004/42/EF og forordning nr. 765/2008/EF og nr. 305/2011/EU (markedsovervågningsforordningen) fastsat nye regler, som bl.a. indebærer nye pligter for de erhvervsdrivende og nye kontrolbeføjelser for Sikkerhedsstyrelsen, som er kontrolmyndigheden i Danmark for så vidt angår lovforslagets tre produktgrupper.

Lovforslaget gælder for tre grupper produkter og supplerer de relevante regelsæt for disse tre grupper produkter. Den første produktgruppe er energi-relaterede produkter, som er omfattet af direktiv 2009/125/EF af 21. oktober 2009 om rammerne for fastlæggelse af krav til miljøvenligt design af energirelaterede produkter (ecodesigndirektivet) og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/1369/EU af 4. juli 2017 om opstilling af rammer for

energimærkning og om ophævelse af direktiv 2010/30/EU (energimærkningsforordningen).

Den anden gruppe er radioudstyr, som er omfattet af direktiv 2014/53/EU af 16. april 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse af radioudstyr på markedet og om ophævelse af direktiv 1999/5/EF (radioudstyrsdirektivet).

Den tredje gruppe af produkter er apparater, der er omfattet af direktiv 2014/30/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om elektromagnetisk kompatibilitet (omarbejdning) (EMC-direktivet).

De nævnte direktiver og forordning fastsætter krav til de omfattede produkter, pligter for de erhvervsdrivende i den forbindelse samt regler om kontrol med overholdelsen af kravene og pligterne. Når et produkt lever op til EU-kravene, markeres dette over for forbrugerne med et CE-mærke. Når CE-mærket dokumenterer overensstemmelse med kravene, så skal der kunne føres effektiv kontrol med overholdelse af kravene. Med dette lovforslag moderniseres mulighederne for myndighedernes kontrol.

Lovforslaget gengiver de erhvervsdrivendes pligter fra markedsovervågningsforordningen og sammenskriver dem til de pligter, som fortsat skal gælde i medfør af bl.a. direktiverne. Herudover gennemfører lovforslaget markedsovervågningsforordningen ved at sikre, at Sikkerhedsstyrelsen har de fornødne beføjelser til at gennemføre deres kontrol af de tre produktgrupper. Endelig supplerer lovforlaget markedsovervågningsforordningen ved at fastsætte bestemmelser om straf for overtrædelser af pligter m.v., som stammer fra forordningen.

2. Lovforslagets baggrund

2.1. Markedsovervågningsforordningen

Markedsovervågningsforordningen trådte i kraft den 15. juli 2019 og finder anvendelse fra den 16. juli 2021.

Markedsovervågningsforordningen afløser Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 765/2008 af 9. juli 2008 om kravene til akkreditering og markedsovervågning i forbindelse med markedsføring af produkter for så vidt angår de dele af forordning 765/2008/EF, der omhandler markedsovervågning. Markedsovervågningsforordningen bygger videre på principperne i forordning 765/2008/EF, således at formålet fortsat er, at produkter, der er omfattet af varernes frie bevægelighed inden for EU, opfylder krav om et højt beskyttelsesniveau for samfundsinteresser som bl.a. sundhed, sikkerhed

og forbrugerbeskyttelse. Markedsovervågningsforordningen sigter således mod at forhindre, at produkter, der ikke overholder de gældende regler, bringes i omsætning på EU-markedet. Formålet er at styrke det indre marked for varer.

Et af markedsovervågningsforordningens hovedformål er at opdatere reglerne, så de afspejler moderne forsyningskæder og forbrugeradfærd. Det vil primært sige det øgede udbud af produkter til salg online og stadig mere komplekse forsyningskæder. Et andet hovedformål er at ensarte markedsovervågningen yderligere, både på tværs af medlemsstaterne og på tværs af produktområderne. Markedsovervågning er den samlede betegnelse for de kontrolaktiviteter og foranstaltninger, der gennemføres og træffes af myndighederne for at sikre, at markedsførte produkter opfylder de gældende regler.

Markedsovervågningsforordningen fastsætter regler om markedsovervågning og erhvervsdrivendes pligter på EU-niveau for bl.a. de produkttyper, som er omfattet af dette lovforslag.

Markedsovervågningsforordningen gælder umiddelbart i dansk ret, men den kræver dog enkelte gennemførelsesforanstaltninger vedrørende den praktiske markedsovervågning. Forordningen forpligter medlemslandene til at sikre, at deres markedsovervågningsmyndigheder har en række konkrete minimumsbeføjelser til rådighed. De fleste af disse beføjelser findes allerede i dansk ret i dag, mens enkelte enten er helt nye eller er skærpede i forhold til den eksisterende regulering. Derudover forpligtes medlemslandene til at fastsætte sanktioner for overtrædelse af forordningen. Endelig er der en række forpligtelser for erhvervsdrivende.

2.2. Sikkerhedsstyrelsen som kontrolmyndighed

I januar 2018 introducerede regeringen anden runde af udflytningen af statslige arbejdspladser (Bedre Balance II), og i initiativet indgik en samling af en række regulerings- og kontrolopgaver vedrørende produktsikkerhed i et nyt center for markedsovervågning i Sikkerhedsstyrelsen i Esbjerg. Blandt markedsovervågningsopgaverne er markedsovervågning af energirelaterede produkter, radioudstyr, apparater og faste anlæg. Overførslen af markedsovervågningen til Sikkerhedsstyrelsen trådte i kraft den 1. august 2018, jf. kongelig resolution af 25. juni 2018.

Sikkerhedsstyrelsen fører således i dag kontrol med de erhvervsdrivendes overholdelse af deres pligter, og at produkterne lever op til de krav, som stilles i de tre love. Energistyrelsen fører dog fortsat efter lov nr. 260 af 16-

marts 2016 om radioudstyr og elektromagnetiske forhold (radioudstysloven) kontrol med, at apparater, faste anlæg og radioudstyr anvendes i overensstemmelse med kravene herom.

Da det hovedsageligt er Sikkerhedsstyrelsen, som fører kontrol med produkterne i de tre love, som er omfattet af lovforslaget, jf. den kongelige resolution, vil det således være Sikkerhedsstyrelsen, som vil blive tillagt kontrolbeføjelserne i markedsovervågningsforordningen. Lovforslagets bestemmelser om kontrolbeføjelserne er derfor så vidt muligt ensrettet med de kontrolbeføjelser, som findes i Erhvervsministeriets lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning.

3. Lovforslagets hovedpunkter

3.1. Beføjelser i markedsovervågningsforordningen

3.1.1. Gældende ret

Markedsovervågningsforordningen fastsætter i artikel 11, 14, 15 og 16 en række foranstaltninger, herunder beføjelser, som markedsovervågningsmyndighederne kan gøre brug af i forbindelse med kontrollen af, om produkterne overholder reglerne. I Danmark er Sikkerhedsstyrelsen markedsovervågningsmyndighed (kontrolmyndighed).

De fleste af de beføjelser, som påkræves efter markedsovervågningsforordningen, findes allerede i gældende national ret. Det gælder f.eks. muligheden for, at Sikkerhedsstyrelsen kan pålægge erhvervsdrivende at afgive relevant dokumentation eller oplysninger, at indlede undersøgelser på eget initiativ eller at pålægge erhvervsdrivende at træffe passende foranstaltninger, hvis et produkt ikke er i overensstemmelse med reglerne.

Krav til nye beføjelser omfatter f.eks. beføjelserne i relation til ”onlinegrænseflader” (hjemmesider og apps m.v.), jf. forordningens artikel 14, stk. 4, litra k, hvis der er en alvorlig risiko ved et produkt. Det betyder, at det skal kunne påbydes, at produktrelateret indhold fjernes, eller at der tydeligt advares ved adgangen til en onlinegrænseflade indeholdende produkter, som udgør en alvorlig risiko. Derudover er der et krav om beføjelse til at kunne blokere adgangen til en onlinegrænseflade. Der er her tale om særlige beføjelser, som kun vil skulle anvendes i de tilfælde, hvor ingen øvrige beføjelser har virket efter hensigten.

Derudover introducerer forordningen krav om yderligere enkelte nye beføjelser f.eks. muligheden for at indhente oplysninger, herunder tekniske aspekter i indlejret software i produkter, jf. artikel 14, stk. 4, litra a, og muligheden for at erhverve produktprøver under skjult identitet, jf. artikel 14, stk. 4, litra j. Forordningen giver samtidig mulighed for, at myndighederne kan viderefakturere omkostningerne forbundet med markedsovervågningen

helt eller delvist til virksomheden i tilfælde af manglende overensstemmelse, jf. artikel 15.

Endvidere er der i forordningens artikel 4 krav om for visse produktområders vedkommende, at der er etableret en ansvarlig erhvervsdrivende i EU f.eks. en bemyndiget repræsentant for fabrikanten som en permanent kontaktperson, som markedsovervågningsmyndighederne kan rette deres anmodninger m.v. til. Det gælder for virksomheder, der sælger fra tredjelande direkte til EU-forbrugere. Der er således et krav i artikel 4, stk. 1, om, at visse produkter alene må bringes i omsætning, hvis en erhvervsdrivende, der er etableret i EU, er ansvarlig for en række nærmere angivne opgaver, herunder bl.a. verificering af dokumentation, oplysningspligt og underretning af markedsovervågningsmyndighederne, hvis den erhvervsdrivende har grund til at tro, at et produkt udgør en risiko. Med andre ord skal en erhvervsdrivende placeret uden for EU have en bemyndiget repræsentant som permanent kontaktperson inden for EU, som myndighederne kan samarbejde med.

Endelig forpligter forordningen medlemslandene til at fastsætte sanktioner, som er tilstrækkeligt effektive, proportionale og har en afskrækkende effekt. Der vil således skulle fastsættes regler for overtrædelse af forordningens bestemmelser, herunder f.eks. i relation til de produktområder, hvor der efter markedsovervågningsforordningen stilles krav om en bemyndiget repræsentant.

3.1.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Formålet med dette lovforslag er at supplere og tilpasse de tre love i forhold til de nye regler fra markedsovervågningsforordningen. De erhvervsdrivendes pligter skrives ind i lovene, selv om de allerede gælder direkte gennem forordningen, og de sammenskrives med de allerede eksisterende pligter, som bl.a. følger af direktiverne. Hermed gøres det lettere for de erhvervsdrivende at få et overblik over reglerne, da de kan læses i sammenhæng med de øvrige regler i lovene. Dette gør sig dog ikke gældende for lov om supplerende bestemmelser til forordning om opstilling af rammer for energimærkning m.v. (produktenergimærkningsloven), jf. lov nr. 1521 af 18. december 2018 (herefter produktenergimærkningsloven), idet denne alene i sin nuværende form gennemfører supplerende bestemmelser til energimærkningsforordningen og markedsovervågningsforordningen, og den giver derfor ingen forpligtelser i loven.

Af samme grund skrives også kontrolbeføjelserne, som stammer fra forordningen, ind i lovene.

Ud over forpligtelser for de erhvervsdrivende og kontrolbeføjelser til markedsovervågningsmyndighederne indeholder forordningen bestemmelser om samarbejdet mellem markedsovervågningsmyndighederne i EU-medlemsstaterne og om samarbejdet med toldmyndighederne. De to sidstnævnte falder uden for anvendelsesområdet for lovene omfattet af lovforslaget, og forordningens bestemmelser herom er derfor ikke gengivet i lovforslaget, men gælder direkte i medfør af forordningen.

3.2. Erhvervsdrivendes forpligtelser

3.2.1. Gældende ret

Markedsovervågningsforordningen fastsætter i artikel 4, 5 og 7 en række forpligtelser for de erhvervsdrivende.

Efter gældende national ret (alle tre love) er den erhvervsdrivende enten fabrikanten, den bemyndigede repræsentant, importøren eller distributøren. I lov om miljøvenligt design af energirelaterede produkter, jf. lovbekendtgørelse nr. 1093 af 1. november 2019 (herefter *ecodesignloven*) anvendes dog termen producent i stedet for fabrikant, men definitionerne er identiske og skal forstås som den samme type erhvervsdrivende. Fabrikanten skal sikre, at energirelaterede produkter, radioudstyr og apparater lever op til de gældende krav, har teknisk dokumentation herfor og har udfærdiget en EU-overensstemmelseserklæring.

I produktenergimærkningsloven anvendes termen leverandør, som defineres som en producent i EU, den bemyndigede repræsentant for en producent, der ikke er etableret i EU, eller en importør, der bringer et produkt i omsætning på EU-markedet. Endvidere anvendes termen forhandler, som defineres som detailhandler eller anden fysisk eller juridisk person, som udbyder til salg, udlejer, sælger på afbetaling eller udstiller produkter til kunder eller installatører som led i erhvervsvirksomhed, mod eller uden vederlag.

Fabrikanten og importøren skal efter de gældende regler i *ecodesignloven* og radioudstysloven angive sine kontaktoplysninger, og de erhvervsdrivende skal sikre, at der er en EU-overensstemmelseserklæring og teknisk dokumentation, og sikre, at dette kan stilles til rådighed for Sikkerhedsstyrelsen. De erhvervsdrivende har en pligt til, hvis de har grund til at tro, at et produkt udgør en risiko, at reagere herpå og træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at det risikofyldte produkt ikke fremadrettet gøres tilgængeligt på EU-markedet.

I produktenergimærkningsloven er der dog ikke fastsat forpligtelser for de erhvervsdrivende, idet denne lov alene gennemfører supplerende bestemmelser til energimærkningsforordningen og markedsovervågningsforordningen.

3.2.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser

En nyskabelse i markedsovervågningsforordningen er et krav om, at alle energirelaterede produkter, radioudstyr eller apparater kun må gøres tilgængelige på EU-markedet, hvis der er en ansvarlig erhvervsdrivende etableret i EU. Den ansvarlige erhvervsdrivende skal kunne sikre, at kun produkter, som overholder kravene og ikke udgør en risiko, gøres tilgængelige på EU-markedet. Det betyder bl.a., at en fabrikant skal sikre, at denne har en bemyndiget repræsentant etableret i EU, hvis der ikke findes en anden ansvarlig erhvervsdrivende.

Herudover vil den ansvarlige erhvervsdrivende være Sikkerhedsstyrelsens primære samarbejdspartner i forhold til bl.a. at sikre, at de pågældende produkter ikke fremadrettet er at finde på EU-markedet og til at levere informationer og materiale, som Sikkerhedsstyrelsen finder nødvendige for at kunne gennemføre en kontrol af produktet. Også andre erhvervsdrivende som f.eks. distributører pålægges med forordningen en pligt til at samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen. Et godt samarbejde mellem de erhvervsdrivende og Sikkerhedsstyrelsen er et centralt element, som giver mulighed for hurtig indgriben og korrigerende tiltag vedrørende produkter.

Dette medfører, at der fastsættes et udvidet krav til de erhvervsdrivende i forhold til at angive deres kontaktoplysninger, så Sikkerhedsstyrelsen ved, hvem de skal rette henvendelse til i forbindelse med et konkret produkt. Pligten til at angive kontaktoplysninger udvides til også at omfatte bemyndigede repræsentanter og udbydere af distributionstjenester.

Pligterne for de bemyndigede repræsentanter udvides - ud over pligten til at angive sine kontaktoplysninger - endvidere på andre punkter i forhold til de gældende regler. Den bemyndigede repræsentant pålægges således f.eks. en pligt til af egen drift at sikre, at der træffes foranstaltninger i forhold til et produkt, som ikke overholder kravene og eventuelt udgør en risiko. Det er endvidere et nyt krav, at den bemyndigede repræsentant skal have tilstrækkelige midler til at kunne løse de opgaver, som er omfattet af den fuldmagt, som denne har fået af fabrikanten.

For udbydere af distributionstjenester er alle pligter, som følger af markedsovervågningsforordningen, nye, idet udbydere af distributionstjenester ikke i dag er ansvarlige for produkter, som de håndterer i deres forretning.

I forordningen pålægges også udbydere af informationssamfundstjenester pligter, som dog er af begrænset omfang. De pågældende vil alene have pligt til at samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen i de tilfælde, hvor styrelsen - fordi andre foranstaltninger ikke har haft den ønskede effekt - har behov for at

blokere en onlinegrænseflade, som indeholder produkter, der udgør en risiko.

3.2.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at de erhvervsdrivendes pligter gengives i lovforslaget i sammenhæng med de øvrige pligter, som fortsat gælder for de erhvervsdrivende i medfør af direktiverne. Det foreslås, at ordlyden af bestemmelserne i så høj grad som muligt følger ordlyden i forordningen, som er direkte gældende i Danmark.

Det foreslås på den baggrund, at der indsættes bestemmelser om, at der skal være en ansvarlig erhvervsdrivende i EU, og pligter for de erhvervsdrivende til at egen drift at fortage foranstaltninger over for produkter, som ikke overholder kravene eller udgør en risiko, og en pligt til at samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen, herunder en pligt til at underrette styrelsen om produkter, hvor der vurderes at være en risiko.

Energirelaterede produkter, radioudstyr og apparater vil alene kunne bringes i omsætning, hvis der er en ansvarlig erhvervsdrivende for produktet i EU. De ansvarlige erhvervsdrivende vil være fabrikanten, importøren, den bemyndigede repræsentant og, hvis ingen af de disse erhvervsdrivende er til stede, en udbyder af distributionstjenester. Det overordnede ansvar for overholdelse af lovgivningen ligger dog som udgangspunkt hos fabrikanten. Er der ingen ansvarlig erhvervsdrivende, må produktet ikke bringes i omsætning på EU-markedet.

Herudover foreslås pligterne i forhold til at give Sikkerhedsstyrelsen informationer og dokumenter, EU-overensstemmelseserklæringen og den tekniske dokumentation gengivet i lovforslaget.

De udvidede krav til den bemyndigede repræsentant og udbydere af distributionstjenester foreslås endvidere gengivet i lovforslaget.

Endelig foreslås pligten for udbydere af informationssamfundstjenester til at samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen i forbindelse med blokering af en onlinegrænseflade gengivet i lovforslaget.

I produktenergimærkningsloven findes der ikke forpligtelser for erhvervsdrivende, idet denne alene gennemfører supplerende bestemmelser til energimærkningsforordningen og markedsovervågningsforordningen. Herudover finder artikel 4 om ansvarlige erhvervsdrivendes opgaver i markedsovervågningsforordningen ikke anvendelse for energimærkningsforordningen, hvorfor det alene er de erhvervsdrivendes og udbydere af informations-samfundstjenesters forpligtelser i artikel 7, stk. 1, og 2, til at samarbejde

med markedsovervågningsmyndighederne, der gælder for denne lov. Det fremgår af artikel 7, stk. 1, at erhvervsdrivende skal samarbejde med markedsovervågningsmyndighederne om tiltag, der kan eliminere eller begrænse risici forbundet med produkter, som disse erhvervsdrivende har gjort tilgængelige på markedet. Det fremgår endvidere af artikel 7, stk. 2, at udbydere af informationssamfundstjenester skal samarbejde med markedsovervågningsmyndighederne, på anmodning af markedsovervågningsmyndighederne og i særlige tilfælde, med henblik på at fremme ethvert tiltag, der træffes for at eliminere eller, hvis dette ikke er muligt, begrænse risiciene forbundet med et produkt, der udbydes eller var udbudt til salg online gennem deres tjenester.

Det foreslås også fremadrettet, at der ikke i denne lov gengives forpligtelser fra markedsovervågningsforordningen, som gælder for produktenergimærkningsloven, da produktenergimærkningsloven udelukkende består af supplerende bestemmelser.

3.3. Forbrugeres køb af produkter fra tredjelande

3.3.1. Gældende ret

E-handlen er stigende, og på tværs af hele EU oplever medlemsstaterne udfordringer med import af produkter fra tredjelande, som ikke opfylder hverken nationale eller harmoniserede EU-regler.

Markedsovervågningsforordningen fastsætter i artikel 11, 14, 15 og 16 en række foranstaltninger, herunder beføjelser, som markedsovervågningsmyndighederne kan gøre brug af i forbindelse med kontrollen af, om produkterne overholder reglerne. I Danmark er Sikkerhedsstyrelsen markedsovervågningsmyndighed (kontrolmyndighed).

Der findes ikke i de tre love, som er omfattet af lovforslaget, en generel hjemmel til at kunne kontrollere, om privatimporterede produkter fra tredjelande opfylder reglerne inden for de forskellige produktområder.

3.3.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det er hensigten med lovforslaget, at det skal bidrage til at skabe bedre muligheder for at imødekomme den aktuelle problemstilling på produktområdet om forbrugernes køb af produkter direkte fra tredjelande, som i mindre grad lever op til produktlovgivningen. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet finder, at kravet om en bemyndiget repræsentant, hvis der ikke findes en anden ansvarlig erhvervsdrivende i EU, som fremgår af markedsovervågningsforordningens artikel 4, jf. punkt 3.2.2., indebærer en forbedring af retstilstanden. Det er ministeriets forventning, at kravet vil gøre det lettere

at håndhæve dele af produktlovgivningen over for udenlandske erhvervsdrivende.

Herudover findes det hensigtsmæssigt, at der kan gribes ind over for hjemmesider (onlinegrænseflader), hvorfra der sælges ulovlige produkter, for sidte ende at hindre forbrugernes adgang hertil.

3.4. Kontrol

3.4.1. Gældende ret

Sikkerhedsstyrelsen fører kontrol med, at energirelaterede produkter, radioudstyr og apparater overholder kravene i loven, og at de erhvervsdrivende overholder deres pligter fastsat i loven. Styrelsen fører endvidere på samme måde kontrol med faste anlæg, men disse er særlige i forhold til markeds- overvågningsforordningen, da faste anlæg ikke bringes i omsætning eller gøres tilgængelige på markedet.

Energistyrelsen fører tillige tilsyn med overholdelsen af kravene til brugen af apparater, radioudstyr og faste anlæg, men dette påvirkes ikke af bestemmelserne i markeds- overvågningsforordningen.

Kontrollen på området tilrettelægges primært på baggrund af en datadrevet risikomodel, hvor data primært indsamles ved Sikkerhedsstyrelsens markeds- overvågningsindsatser, anmeldelser, indberetninger fra virksomheder og enkelte ulykkesstatistikker.

Der føres i dag flere typer af kontrol, der tilpasses i forhold til, hvor indgribende kontrollen er over for de erhvervsdrivende. Der udføres således både dokumentkontrol, hvor den medfølgende dokumentation og andre formelle krav til produktet kontrolleres. Der foretages ligeledes besøg i fysiske butikker og overvågning af internetbutikker, hvor der udtages produkter eller undersøges skiltning m.m. Derudover foretages kontrol, hvor produkter udvælges, inspiceres visuelt og sendes til fulde eller delvise tests hos uafhængige testlaboratorier. Endelig udføres kontrol på baggrund af anmeldelser fra brugere eller på baggrund af historier i pressen, eller hvis der er sket en ulykke med et produkt f.eks. en brand, der er opstået i radioudstyr.

Der er i de tre love omfattet af lovforslaget forskellige regler om de erhvervsdrivendes dækning af udgifter, som Sikkerhedsstyrelsen har afholdt i forbindelse med kontrol af produkter f.eks. til tests. Radioudstysloven har de færreste bestemmelser herom. Det er her muligt at kræve, at de erhvervsdrivende afholder udgifter til forsendelse. Herudover kan Sikkerhedsstyrelsen kræve, at fabrikanten eller importøren får foretaget en test af radioudstyret for den erhvervsdrivendes regning, hvis radioudstyret viser sig at have utilstrækkelig teknisk dokumentation for radioudstyrets overensstemmelse.

Endelig vil den erhvervsdrivende kunne få refunderet værdien af et apparat eller radioudstyr, hvis det har mistet værdi under testen. Det forudsætter dog, at apparatet eller radioudstyret er i overensstemmelse med kravene i loven.

De to øvrige love indeholder flere regler om dækning af kontroludgifter med henblik på ensretning af den praktiske markedsovervågning. De erhvervsdrivende skal for eksempel afholde udgifterne til forsendelse og øvrige udgifter ved udtagelsen af de pågældende eksemplarer af produktet med henblik på kontrol og måling. Sikkerhedsstyrelsens udgifter i forbindelse med måling og kontrol af produktet skal endvidere også dækkes af den ansvarlige erhvervsdrivende, medmindre måle- eller kontrolresultaterne fra test af det energirelaterede produkt bekræfter rigtigheden af den erhvervsdrivendes oplysninger.

3.4.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Lovforslaget er som markedsovervågningsforordningen bygget op således, at de erhvervsdrivende skal være ansvarlige aktører på markedet og leve op til forpligtelsen om kun at bringe produkter på markedet, der er i overensstemmelse med reglerne, og som ikke udgør en fare. Sikkerhedsstyrelsens kontrol hverken kan eller skal erstatte de erhvervsdrivendes egenkontrol.

Det er ikke intentionen, at der skal ændres på den allerede eksisterende måde praktisk at udføre kontrol på. Med lovforslaget bliver det dog muligt at supplere kontrollen bl.a. med muligheden for at anvende skjult identitet og med nye teknologier, herunder anvendelse af kunstig intelligens til billed- og tekstgenkendelse i den digitale markedsovervågning af internettet.

Det bliver endvidere muligt at sikre, at onlinegrænseflader blokeres, så det ikke vil være muligt for forbrugerne at få adgang til produkter, som sælges direkte fra et land uden for EU, og som udgør en risiko.

For så vidt angår anvendelsen af skjult identitet er der et tungtvejende hensyn til, at Sikkerhedsstyrelsen kan føre en effektiv kontrol og sørge for, at der ikke findes platforme, hvor salg af produkter, som udgør en risiko, foregår, uden Sikkerhedsstyrelsen kan gribe ind.

For at skabe en højere regelefterlevelse og sikre en effektiv kontrol, er det essentielt, at Sikkerhedsstyrelsens ressourcer sættes ind, hvor regelefterlevelsen er lav, eller risikoen for brugerne er størst. Det er vigtigt, at det sikres, at Sikkerhedsstyrelsen sætter ind over for de virksomheder, der ikke følger reglerne og omvendt ikke bebyrder virksomheder, som efterlever dem. Kontrollen på området vil i højere grad blive baseret på data. Ved at anvende en

datadrevet risikomodel kan der skabes et objektivt vidensgrundlag for prioritering af Sikkerhedsstyrelsens aktiviteter samt for vejlednings- og informationskampagner.

Det vil bidrage til en mere effektiv og proportional kontrol, da Sikkerhedsstyrelsen får mulighed for at vurdere, hvilke kontrolforanstaltninger der er mest hensigtsmæssige at anvende på et givent område. På den måde sikres det, at det mest proportionale retsmiddel anvendes. Det betyder også, at de erhvervsdrivende, der har høj regelefterlevelse, belastes mindst muligt af kontrollen. Der vil være flere parametre, der er afgørende for, hvor ofte en erhvervsdrivende vil blive underlagt kontrol f.eks. resultatet af Sikkerhedsstyrelsens seneste kontroller og eventuelle anmeldelser eller henvendelser, som Sikkerhedsstyrelsen har modtaget.

For at kunne skabe det bedst mulige risikobillede foreslås det, at Sikkerhedsstyrelsen får hjemmel til at indhente og behandle oplysninger og herunder foretage samkøring i kontroløjemed.

Med lovforslaget lægges der således op til, at Sikkerhedsstyrelsen i kontroløjemed kan indhente, behandle og samkøre offentligt og ikke-offentligt tilgængelige oplysninger fra offentlige myndigheder og oplysninger fra offentligt tilgængelige kilder.

Derudover foreslås det, at Sikkerhedsstyrelsen ligeledes kan behandle og samkøre oplysninger, som styrelsen er i besiddelse af ud over de førnævnte tilfælde. Endelig foreslås det, at Sikkerhedsstyrelsen i kontroløjemed kan indhente, behandle og samkøre ikke-offentligt tilgængelige oplysninger fra offentlige og private virksomheder og erhvervs- eller forbrugerorganisationer.

Hjemlerne til indhentning, behandling og samkøring af oplysninger kan f.eks. anvendes til at samkøre offentligt tilgængelige oplysninger fra andre myndigheder med kontrolmyndighedens egne oplysninger indsamlet i forbindelse med Sikkerhedsstyrelsens kontrolaktiviteter. Der kan være tale om offentligt tilgængelige oplysninger fra andre myndigheder, såsom oplysninger fra Det Centrale Virksomhedsregister (CVR). Hermed får Sikkerhedsstyrelsen adgang til at anvende stamdata om virksomheder og produkter i Danmark.

Ved anvendelsen af en datadrevet risikomodel baseret på offentligt tilgængelige oplysninger og Sikkerhedsstyrelsens egne oplysninger kan der imidlertid være et behov for at kunne kvalificere risikobilledet yderligere ved at indhente ikke-offentligt tilgængelige oplysninger fra andre offentlige myndigheder. Det giver mulighed for at lave en helhedsorienteret risikomodel

på et stærkt datagrundlag, hvor oplysninger om anmeldelser, data fra den generelle markedsovervågning, herunder brugeradfærd, information om markedet, øvrige EU-medlemsstaters risikovurderinger og statistisk materiale om skader og data fra de udførte tilsyn kan samles med datakilder fra andre offentlige myndigheder. Det vil gøre kontrollen på området mere fokuseret og målrettet.

Som eksempel kan nævnes den situation, hvor Sikkerhedsstyrelsen har oplysninger om risikoen ved et bestemt produkt, men hvor det er uvist, hvor tilgængeligt produktet er på det danske marked. I en sådan situation kan oplysninger fra f.eks. told- og skatteforvaltningen om antallet af erhvervsmæssigt importerede varer være med til at præcisere Sikkerhedsstyrelsens risikovurdering. Med øget dataanvendelse er det desuden muligt at lave decideret måling på, om f.eks. informationskampagner eller særlige indsatser har den ønskede effekt.

I radioudstysloven foreslås det fastsat, at Sikkerhedsstyrelsen i højere grad får mulighed for at kræve udgifter i forbindelse med kontrollen, f.eks. i forbindelse med tests, refunderet hos de erhvervsdrivende. Bestemmelserne herom er i høj grad ensrettet med de tilsvarende bestemmelser i lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning.

3.5. Sanktioner

3.5.1. Gældende ret

Markedsovervågningsforordningen fastsætter i artikel 41 en pligt for medlemsstaterne til at fastsætte nationale regler omkirng sanktioner for overtrædelser af forordningen.

I radioudstysloven er det et gennemgående princip, at der hovedsageligt straffes med bøde, hvis en erhvervsdrivende eller en bruger overtræder et forbud eller ikke efterkommer et påbud. Kun enkelte overtrædelser er direkte strafbelagte bl.a. i de tilfælde, hvor en afgørelse om et forbud eller påbud ikke vil have nogen effekt over for det pågældende overtrædelse. Det gør sig bl.a. gældende for så vidt angår faste anlæg.

I ecodesignloven og produktenergimærkningsloven har det været et gennemgående princip, at der hovedsageligt kunne straffes med bøde, hvis en erhvervsdrivende overtrådte et forbud eller ikke efterkom et påbud. Kun enkelte overtrædelser var direkte strafbelagte bl.a. i de tilfælde, hvor de erhvervsdrivende ikke samarbejdede med kontrolmyndigheden og nægtede at udlevere den tekniske dokumentation til brug for en kontrol, hindrede adgang til udtagelse af produkter, og hvor en afgørelse om et forbud eller påbud ikke vil have nogen effekt over for det pågældende overtrædelse.

3.5.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Med lovforslaget er det intentionen at stramme sanktionsniveauet for alle typer produkter, som omfattes af lovforslaget. Dels ved at hæve strafferammen og dels ved at foretage anmeldelse af flere overtrædelser end tidligere. De områder, hvor der er krav om forsæt, foreslås det at ændre det til simpel uagtsomhed, som er det almindelige udgangspunkt på særlovsområdet i øvrigt. Der er desuden lagt op til en ændring af praksis, så der politianmeldes tidligere i sagsforløbet i flere sager. Hensigten er, at erhvervsdrivende, der ikke har levet op til deres forpligtelser og har bragt et produkt på markedet, som ikke er i overensstemmelse med reglerne, eller som udgør en risiko, vil blive meldt til politiet. Der vil også være fokus på de erhvervsdrivende, som har gjort det til en del af deres forretningsmodel systematisk at sende produkter, som ikke lever op til kravene i lovgivningen, med høj omsætning eller høj fortjeneste på markedet, og som herefter samarbejder fuldt ud ved at følge Sikkerhedsstyrelsens anvisninger, når overtrædelser bliver opdaget af styrelsen. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 42, § 2, nr. 15, og § 3, nr. 62, om gentagelsestilfælde og systematisk overtrædelse af reglerne med økonomisk vinding for øje.

Derudover er der i højere grad end tidligere i EU-regi lagt op til også at straffe erhvervsdrivende for formelle fejl ved produktet, såvel som for de forpligtelser, som ikke nødvendigvis påvirker sikkerheden for produktet. Et eksempel herpå er det nye krav i markedsovervågningsforordningens artikel 4 og 5 om, at en fabrikant i et tredjeland skal have en repræsentant i EU.

Det følger af markedsovervågningsforordningens artikel 41, stk. 1, at medlemsstaterne skal fastsætte regler om sanktioner for overtrædelser af forordningen. Det følger af artiklens stk. 2, at sanktionerne skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelserne og have afskrækkende virkning.

Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet er af den opfattelse, at målsætningen for strafudmålingen bør være, at den økonomiske sanktion fastsættes således, at den ud fra specialpræventive og generalpræventive hensyn fjerner ethvert incitament til at overtræde lovgivningen for at opnå besparelser på bekostning af lovgivningens krav. De erhvervsdrivende, der overholder reglerne, må ikke stilles økonomisk og derved konkurrencemæssigt dårligere end de erhvervsdrivende, der ikke lever op til kravene. Hensynet til, at brugere skal kunne stole på produktets mærkning gør, at der bør ses med alvor på overtrædelser af lovgivningen. Dette bør i højere grad end hidtil komme til udtryk ved strafudmålingen.

Bøder skal i overensstemmelse hermed have en sådan størrelse, at de er egnede til effektivt at få de erhvervsdrivende til at efterleve reglerne, og at det

ikke økonomisk kan betale sig at overtræde reglerne. Præventive hensyn kræver, at der ved udmålingen af bøder i alle tilfælde skal tages særligt hensyn til en opnået eller tilsigtet økonomisk fordel eller interesse ved en overtrædelse.

Det er Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets vurdering, at straffen skal stå i et passende forhold til den pågældende overtrædelse. Bødens størrelse påvirkes i udgangspunktet af fire forskellige parametre: Tilregnelser, konsekvens, sandsynlighed og omsætning. Hertil kommer, om der er tale om gentagelsestilfælde, eller om overtrædelsen er begået under skærpende omstændigheder. I den forbindelse skal blandt andet antallet og alvoren af risikoen, den opnåede eller tilsigtede økonomiske fordel, samt andre relevante forhold kunne tillægges vægt ved udmålingen af straffen.

Lovforslaget lægger op til, at udgangspunktet er en minimumsbøde på ca. 50.000 kr. Det er en betydelig stigning fra de nuværende bødestørrelser på 10-25.000 kr. Der lægges dog op til, at bøden ud fra forskellige hensyn vil kunne nedsættes, f.eks. ved mindre alvorlige overtrædelser.

For brugere af radioudstyr, apparater og faste anlæg foreslås bøden at være på 5.000 kr., da der her hovedsageligt ikke er tale om virksomheder, som kan tjene penge på overtrædelsen, men private brugere. Der vil her være forskellige hensyn, som vil kunne medføre et stigning i bøden, f.eks. ved brug af radioudstyr (f.eks. de såkaldte 'jammere') til overtrædelser af andre regelsæt f.eks. straffeloven.

Fastsættelse af straffens størrelse vil bero på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde baseret på sagens omstændigheder. Den angivne bødestørrelse vil kunne fraviges i op- eller nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder efter de almindelige regler i straffelovens 10. kapitel. Særligt forhold vedrørende virksomhedens størrelse, grad af professionalisering og samarbejdsvilje vil have en indvirkning på bødens størrelse af hensyn til at opnå den tilsigtede præventive virkning differentieret i forhold til den erhvervsdrivendes virksomheds størrelse.

For så vidt angår energirelaterede produkter, apparater, radioudstyr og faste anlæg ses det sjældent, at en overtrædelse medfører en alvorlig risiko for f.eks. brugerne af produktet, og dette kan indgå i vurderingen i forbindelse med fastsættelsen af bødens størrelse.

Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet finder det dog vigtigt, at bødestørrelsen er proportional med overtrædelsen, og at den erhvervsdrivende ikke

får mulighed for reelt at opnå fortjeneste ved at bryde reglerne. Den erhvervsdrivende skal ikke kunne opnå fortjeneste ved at overtræde flere regler på en gang, og derfor finder ministeriet også, at det er nødvendigt at fravige det almindelige princip om modereret kumulation i straffelovens § 88.

Med lovforslaget foreslås derfor, at absolut kumulation anvendes, når der foretages bødefastsættelse for flere kriminelle forhold til samtidig pådømmelse. Det betyder, at der ved udmålingen af den samlede bøde som udgangspunkt skal ske sammenlægning af den fulde straf for hver af overtrædelserne. Resultatet er en betydeligt højere bøde end ved modereret kumulation.

4. Forholdet til databeskyttelsesforordningen

Der er i forbindelse med udarbejdelsen af lovforlagets bestemmelser om offentliggørelse foretaget overvejelser af de foreslåede bestemmelsers forhold til forordning 2016/679/EU af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (databeskyttelsesforordningen) og lov nr. 502 af 23. maj 2018 om supplerende bestemmelser til forordning om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og fri udveksling af sådanne oplysninger (databeskyttelsesloven).

Der vil kunne forekomme situationer, hvor en overtrædelse af den foreslåede lov vil kunne udgøre et strafbart forhold, som derved er omfattet af databeskyttelseslovens § 8, stk. 1. Efter denne bestemmelse må den offentlige forvaltning ikke behandle oplysninger om strafbare forhold, medmindre det er nødvendigt for varetagelsen af myndighedens opgaver. Sådanne oplysninger må ikke videregives, medmindre det sker til varetagelse af private eller offentlige interesser, der klart overstiger hensynet til de interesser, der begrundes hemmeligholdelsen, herunder hensynet til den oplysningen angår, jf. stk. 2, nr. 2. Det er her vurderet, at hensynet til forbrugerbeskyttelse vejer tungere end hensynet til den pågældende person, da offentliggørelsen sker til varetagelse af private eller offentlige interesser, og at disse klart overstiger hensynet til de interesser, der begrundes hemmeligholdelse, herunder hensynet til den oplysningen angår, jf. databeskyttelseslovens § 8, stk. 2, nr. 2.

De oplysninger, der i øvrigt behandles i medfør af lovforslaget, og som er omfattet af databeskyttelsesloven og databeskyttelsesforordningen, vil blive behandlet i overensstemmelse med databeskyttelseslovens §§ 5 og 6 samt databeskyttelsesforordningens artikel 5 og 6, som foreskriver, at personoplysninger skal indsamles til udtrykkeligt angivne og legitime formål og ikke må viderebehandles på en måde, der er uforenlig med disse formål, samt at

behandlingen af oplysningerne alene må finde sted, hvis mindst en af betingelserne i databeskyttelsesforordningens artikel 6 er opfyldt, herunder at behandling er nødvendig for at overholde en retlig forpligtelse, som påhviler den dataansvarlige (artikel 6, stk. 1, litra c).

Det er vurderet, at de oplysninger, der behandles i medfør af lovforslaget ikke er omfattet af databeskyttelseslovens § 7 samt databeskyttelsesforordningen artikel 9, da der ikke behandles oplysninger om race eller etnisk oprindelse, politisk, religiøs overbevisning, seksuel orientering mv.

5. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Lovforslaget vurderes ikke at indebære væsentlige økonomiske konsekvenser for det offentlige.

Lovforslaget forventes i begrænset omfang at have konsekvenser for sagsmængden hos politiet, anklagemyndigheden og domstolene. Lovforslaget vurderes på det foreliggende grundlag således ikke at have økonomiske eller administrative konsekvenser for Justitsministeriets område af betydning. Eventuelle merudgifter til politiet, anklagemyndigheden og domstolene afholdes inden for Justitsministeriets eksisterende økonomiske ramme.

Det vurderes, at forslaget ikke medfører væsentlige implementeringskonsekvenser for staten, regioner og kommuner.

Lovforslaget lægger op til anvendelse af en datadrevet model, der skal benyttes til at føre en mere risikobaseret kontrol på området. Dette er nyt på området, men er kendt på andre lignede områder.

I forbindelse med behandlingen af data forventes det, at der vil blive samkørt oplysninger fra en række registre, herunder eksempelvis visse oplysninger fra CVR-registeret og oplysninger fra Energistyrelsen i forbindelse med styrelsens tilsyn i henhold til lov om radiofrekvenser. Der forventes alene at blive samkørt persondata i form af oplysninger fra enkeltmandsvirksomheder.

Principperne for digitaliseringsklar lovgivning

Det vurderes, at lovforslaget følger principperne for digitaliseringsklar lovgivning.

Lovforslaget indeholder bestemmelser, som vedrører forpligtelser for erhvervsdrivende og beføjelser for markedsovervågningsmyndighederne, som allerede vil være gældende efter markedsovervågningsforordningen. For at gøre det mere enkelt for de erhvervsdrivende at få overblik over, hvad

der gælder for dem, og hvilke former for markedsovervågning de kan blive omfattet af, indeholder forslaget derfor bestemmelser i de tre love, som supplerer og gennemfører forordningens bestemmelser. Dermed er bestemmelserne samlet ét sted.

Da forslaget supplerer og gennemfører dele af markedsovervågningsforordningen, vil der blive anvendt begreber m.v., som vil være enslydende med de begreber, som anvendes i forbindelse med markedsovervågningen på andre produktområder, som også er omfattet af forordningen.

Bestemmelserne vil så vidt muligt blive tilpasset reglerne i lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning, hvor bl.a. Sikkerhedsstyrelsen er kontrolmyndighed. Det vil gøre det lettere for Sikkerhedsstyrelsen, som er kontrolmyndighed efter dette lovforslag, at anvende bestemmelserne i deres kontrol med overholdelsen. Af den grund vurderes princip 1 (enkle og klare regler) for digitaliseringsklar lovgivning at være opfyldt.

Der fastsættes ikke i bestemmelser, som vedrører korrespondance mellem markedsovervågningsmyndigheden (Sikkerhedsstyrelsen) og de erhvervsdrivende, f.eks. i forbindelse med oplysningspligten, krav om, i hvilket format de pågældende oplysninger kan leveres, men forslaget hindrer ikke, at Sikkerhedsstyrelsen har mulighed for at indhente oplysninger hos de erhvervsdrivende digitalt, hvor dette er muligt. Af den grund vurderes princip 2 (digital kommunikation) for digitaliseringsklar lovgivning at være opfyldt.

Med lovforslaget lægges der op til en mere risikobaseret kontrol, hvorefter det forventes, at kontrollen kan rettes derhen, hvor regelefterlevelsen er mindst. Forslaget følger dermed princip 7 (forebyggelse af snyd og fejl).

Den risikobaserede kontrol er baseret på en datadrevet model. Det foreslås derfor, at Sikkerhedsstyrelsen kan indhente, behandle og samkøre data til brug for kontrollen. I den forbindelse vil der ske behandling primært af relevante produkt- og virksomhedsinformationer. Det forventes dog, at persondata vil blive behandlet i mindre omfang. Det vurderes, at persondataene alene vil være i form af oplysninger fra enkeltmandsvirksomheder. Behandlingen af oplysninger vil ske inden for rammerne af databeskyttelseslovgivningen. Forslaget følger dermed princip 5 (tryk og sikker datahåndtering).

De resterende principper for digitaliseringsklar lovgivning vurderes ikke at være relevante for dette lovforslag.

6. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Markedsovervågningsforordningen fastlægger bl.a. forskellige forpligtelser for medlemsstaterne vedrørende deres kontrol af produkter omfattet af forordningen, og i forhold til dette lovforslag vil det være Sikkerhedsstyrelsen, som gennemfører kontrollen. De erhvervsøkonomiske konsekvenser i forhold til dette er vurderet i forbindelse med forordningen. Det samme gør sig gældende i forhold til de forpligtelser, som bl.a. pålægges udbydere af distributionstjenester og leverandører af informationssamfundstjenester.

Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet vurderer, at lovforslaget ikke vil medføre økonomiske konsekvenser på over 10 mio. kr.

Principperne for agil erhvervsrettet regulering

Forslaget indeholder ikke bestemmelser, som påvirker de erhvervsdrivendes fremstilling af produkter eller muligheder for at teste, udvikle og anvende digitale teknologier og forretningsmodeller. Dette følger af EU-harmoniseringslovgivning. Herudover stammer de krav til de erhvervsdrivende, som forslaget omfatter, fra markedsovervågningsforordningen, hvorfor forslaget ikke medfører nye krav, der er relevante at vurdere i forhold til principperne for agil erhvervsrettet regulering.

7. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget vurderes ikke at have administrative konsekvenser for borgerne.

8. Klima- og miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget vurderes ikke at have klima- og miljømæssige konsekvenser.

9. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget supplerer og tilpasser dansk lovgivning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1020/EU af 20. juni 2019 om markedsovervågning og produktoverensstemmelse og om ændring af direktiv 2004/42/EF og forordning (EF) nr. 765/2008 og (EU) nr. 305/2011, EU-Tidende 2019, nr. L 169, side 1 (markedsovervågningsforordningen). Forordningen finder anvendelse fra den 16. juli 2021.

På baggrund af forordningen fastsættes der i lovforslaget bestemmelser om erhvervsdrivendes pligter i forbindelse med salg m.v. af energirelaterede produkter omfattet af regler om ecodesign, radioudstyr og apparater (i ecodesignloven og radioudstysloven) og bestemmelser vedrørende Sikkerhedsstyrelsens kontrol med de pågældende produkter samt energirelaterede produkter omfattet af regler om energimærkning. Som led heri fastsættes der sanktionsbestemmelser for overtrædelser af pligterne i forordningen.

Tilpasningen af de erhvervsdrivendes pligter i lovforslaget ændrer ikke på, at markedsovervågningsforordningen fortsat er direkte gældende i Danmark, og at det vil være bestemmelserne i forordningen, som vil være gældende ved eventuelle uoverensstemmelser mellem ordlyden i lovforslaget og forordningen.

I henhold til markedsovervågningsforordningens artikel 15 kan medlemsstaterne opkræve alle omkostninger ved deres aktiviteter fra den relevante erhvervsdrivende for så vidt angår tilfælde af manglende overensstemmelse. Ifølge forordningens betragtning 49 bør medlemsstaterne have mulighed for at opkræve gebyrer fra de relevante erhvervsdrivende til dækning af omkostningerne ved gennemførelse af markedsovervågningsaktiviteter i forbindelse med produkter, der ikke overholder de gældende regler.

Det foreslås på den baggrund i radioudstørslovens § 36, stk. 3, 2. pkt., jf. den foreslåede § 3, nr. 54, at Sikkerhedsstyrelsen vil kunne kræve omkostninger forbundet med eksterne tekniske undersøgelser af apparater og radioudstyr refunderet af erhvervsdrivende, hvis Sikkerhedsstyrelsen træffer afgørelse over for den erhvervsdrivende i forbindelse med undersøgelsen.

Det foreslås endvidere i radioudstørslovens § 36, stk. 4, 2. pkt., jf. den foreslåede § 3, nr. 54, at Sikkerhedsstyrelsen vil kunne kræve omkostninger forbundet med indhentelse af erklæringer fra sagkyndige refunderet af den erhvervsdrivende, hvis Sikkerhedsstyrelsen træffer afgørelse over for den erhvervsdrivende i forbindelse med undersøgelsen.

Det er således ikke et krav, at Sikkerhedsstyrelsen opkræver omkostninger til f.eks. tests dækket hos de erhvervsdrivende, hvis de testede produkter ikke overholder kravene i loven, og de foreslåede regler herom i lovforslaget overholder derfor ikke princippet om, at den nationale regulering som udgangspunkt ikke må gå videre end minimumskravene i EU-reguleringen.

Der er med indsættelsen af reglerne om omkostningsdækning i lovforslaget tale om ensretning med de tilsvarende regler i lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning, som Sikkerhedsstyrelsen administrerer, og som tillige er tilpasset markedsovervågningsforordningen.

I henhold til markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra k, nr. 1, kan kontrolmyndighederne, hvis der ikke findes andre effektive midler til at eliminere en alvorlig risiko, påbyde fjernelse af indhold, der henviser til de relaterede produkter, fra en onlinegrænseflade eller at påbyde, at en advarsel til slutbrugerne udtrykkeligt vises, når de får adgang til en online-

grænseflade. Hvis en sådan anmodning ikke overholdes, kan kontrolmyndighederne påbyde udbydere af informationssamfundstjenester skal begrænse adgangen til onlinegrænsefladen.

De foreslåede bestemmelser i § 10 b, jf. den foreslåede § 1, nr. 29, § 5 a, jf. den foreslåede § 2, nr. 10, og § 40 a, jf. den foreslåede § 3, nr. 59, fastsætter, at Sikkerhedsstyrelsen vil kunne træffe afgørelse om at påbyde ejeren af en onlinegrænseflade at ændre eller fjerne indhold, der henviser til et produkt, er ikke i overensstemmelse med reglerne.

Disse bestemmelser går videre end markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra k, nr. 1, idet disse kan anvendes i forbindelse med salg af produkter, der ikke er i overensstemmelse med reglerne, og således ikke alene energirelaterede produkter, der udgør en alvorlig risiko, som det fremgår af forordningen. Dermed tildeles Sikkerhedsstyrelsen en beføjelse, som skal gøre det lettere at håndhæve reglerne online på samme vis, som det er tilfældet over for fysiske butikker.

Der er med indsættelsen af disse regler i lovforslaget tale om ensretning med de tilsvarende regler i lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning, som Sikkerhedsstyrelsen administrerer, og som tillige er tilpasset markedsovervågningsforordningen. Med en ensretning vil det blive lettere for de erhvervsdrivende at sætte sig ind i reglerne, idet reglerne til en vis grad svarer til allerede gældende regler. Det vil endvidere blive lettere for Sikkerhedsstyrelsen at gennemføre kontrol efter de ensrettede regler, idet beføjelserne til en vis grad vil svare til de allerede gældende beføjelser på andre produktområder.

10. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den XX oktober 2020 til den XX november 2020 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.: ABB, AC systems, ACN Danmark A/S, Ahlsell, Advansor, Advice Digital ApS, Advokatrådet - Advokatsamfundet, AdvoNordic, Akademisk Arkitektforening, Andels.net ApS, Ankenævnet på Energiområdet, Antenneforeningen Vejen, APPLiA Danmark, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Arbejdernes Radio- og Fjernsynsforbund, Arbejdstilsynet, Asfaltindustrien, Atea A/S, ATZtel ApS, AURA EL-net A/S, Autoriserede Kølefirmaers Brancheforening, AV Brancheforening, Bang og Olufsen, Barablu, BarkerBille A/S, BBA Brancheforening for Bygningsautomation, Bech-Bruun, Billund Vand A/S, Biofos A/S, BL – Danmarks almene boliger, Blik- og Rørarbejderforbundet, Bob Production, Bolignet A/S, Bolignet-Aarhus F.M.B.A., Boxer TV A/S, Brancheforeningen for Byggesagkyndige og Energikonsulenter, Brancheforeningen Dansk Luftfart, Branche-

eningen for Decentral Kraftvarme, Brancheforeningen for Industriel Teknik, Værktøj og Automation - BITVA, Brancheforeningen for Små- og Mellemstore Vindmøller, Bredbåndsforeningen Primanet, Bredbåndsforeningen Vestdjursnet.dk , Brintbranchen, Brunata, Bruun og Hjejle Advokatfirma, Bryggeriforeningen, Bornholms Energi og Forsyning (BEOF), Bopa Law, Bygge-, Anlægs- og Trækartellet (BATT-kartellet), Byggecentrum, Byggeskadefonden, Callme, Cerius, Center for Beredskabskommunikation, Center for Electric Power and Energy (DTU), Cirque Bredbånd A/S, Clean Energy Invest ApS, CO-industri, Cobham SATCOM, Colt Technology Services A/S, Comflex Networks A/S, CompanyMobile, ComSystem A/S, Connect me A/S, COOP, Copenhagen Merchants, Copy-dan, Dagrofa, Damm Cellular Systems A/S, Dana Petroleum, DANAK (Den Danske Akkrediterings- og Metrologifond), DanDial Networks A/S, DANICA RESOURCES APS, Danmarks Almene Boliger (BL), Danmarks Jægerforbund, Danmarks Naturfredningsforening, Danmarks Radio , Danmarks Re-deriforening, Danmarks Tekniske Universitet (DTU), Danfoss, Danoil Exploration A/S, Dansk Affaldsforening, Dansk Arbejdsgiverforening (DA), Dansk Biotek, Dansk Byggeri, Dansk Center for Lys, Dansk Ejendoms-mæglerforening, Dansk Energi, Dansk Erhverv, Dansk Facilities Management (DFM), Dansk Fjernvarme, Dansk Gartneri, Dansk Gas Forening, Dansk Gasteknisk Center (DGC), Dansk Industri Energi, Dansk Kabel TV A/S, Dansk Køl og Varme, Dansk Metal, Dansk Miljøteknologi, Dansk Net A/S, Dansk Shell A/S, Dansk Solcelleforening, Dansk Standard, Dansk Transport og Logistik (DLTL), Dansk Varefakta Nævn, Dansk Varmepumpeindustri, Danske Advokater, Danske Arkitektvirksomheder, DANSKE ARK, Danske Commodities A/S, Danske Havne, Danske Maritime, Danske Mediedistributører , Danske Regioner, Danske Tegl, Danske Udlejere, DANVA (Dansk Vand- og Spildevandsforening), DANVAK, Datatilsynet, De frie Energiselskaber , Det Centrale Handicapråd , Det Kongelige Teater, DELTA Dansk Elektronik, DENFO, Danske Energiforbrugere, Rådet for grøn omstilling, DI Digital, DI – Organisation for erhvervslivet, DKCPC, DLA Piper Danmark, Dommerfuldmægtigforeningen, DRB Lys og Lyd , Drivkraft Danmark, DSB ,DTU – Institut for Vindenergi, DTU – Myndighedsbetjening, E.ON Danmark A/S, Ejendomsforeningen Danmark, Elcold, Elektroteknik og Automatik, Energi Danmark, Energi Fyn, Energi Nord A/S, Energi Viborg Elnet A/S, EnergiMidt, Energiforum Danmark, Energi-klagenævnet , Energinet, Energisammenslutningen, Energycluster, Energisystemer ApS, Energitjenesten, Eniig, Equinor, Erhvervsflyvningens Sammenslutning (ES-DAA), European Energy , European Tour Production ApS, Eurowind Energy A/S, Evercall ApS, Evida, EWE Energie AG, Experimenterende Danske Radioamatører (EDR), Facilicom A/S, Fagligt Fælles Forbund (3F), Faaborg Vest Antenneforening, FABA, FEHA, FFV EL A/S, Fiberby ApS, Fibia, Finansrådet, Realkreditforeningen og Realkredit-

rådet - FinansDanmark, Firstcom A/S, Fjernvarme Fyn, Fonden Kraka, Fonet, Forbrugerombudsmanden, Forbrugerrådet Tænk, Forenede Danske Antenneanlæg (FDA), Forenede Danske El-bilister (FDEL), Foreningen af Danske Internet Medier (FDIM), Foreningen af fabrikanter og importører af elektriske belysningsarmaturer (FABA), Foreningen af fabrikanter og importører af elektriske husholdningsapparater (FEHA), Foreningen Biogasbranchen, Foreningen af Rådgivende Ingeniører (FRI), Foreningen Danske Kraftvarmeværker, Foreningen af Danske Leverandører af Pejse og Brændeovne, DAPO, Foreningen af Danske Pumpefabrikanter, Foreningen for Platformsøkonomi i Danmark (FPD), Foreningen Danske Revisorer (FDR), Foreningen for Slutbrugere af Energi, Forhandlingsfællesskabet, Forsikring og Pension Brancheorganisation, Forsyningstilsynet, Fredericia Spildevand A/S, Frederiksberg Forsyning, Frederiksberg Kommune, Frogne A/S, FSR Danske revisorer, Føroya Tele, GEV Net A/S, Glentevejs Antennelaug, Global Connect A/S, Goldfish Sound, Gram Commercial, Greenpeace, GreenTech Advisor, GreenWays, GTS (Godkendt Teknologisk service), H. Jensen-Jürgensen, Havarikommisionen for Offshore Olie- og Gasaktiviteter, Havarikommisionen, Henso Consult, Hess Denmark ApS, Hi3g Denmark ApS, HOFOR A/S, HOFOR Fjernkøling A/S, HOFOR Vind A/S, HOFOR el og varme, Horten Advokatpartnerselskab, Håndværksrådet, SMVDanmark, Ingeniørforeningen i Danmark (IDA), Institut for produktudvikling (IPU), Intelligent Energi, Ineos Danmark, I P Group A/S, Ipnordic A/S, Ipvision A/S, IT-B Branchen , Itron Inc., Johnson Control International, Kamstrup A/S, Kjærgaard A/S, KlimaEnergi A/S, Knudsen køling, Komc, Kommunernes Landsforening, Kooperationen (Den Kooperative arbejdsgiver- og interesseorganisation i Danmark), KPR Towers, Kriminalforsorgen, Kromann Reumert, Københavns Kommune - Teknik- og Miljøforvaltningen, Københavns Kommune - Økonomiforvaltningen, Københavns Kulturcenter, Københavns Universitet, Landbrug & Fødevarer, Landdistrikternes Fællesråd, Landsbyggefonden, Landsforeningen af Solcelleejere, Landsforeningen Naboer til Kæmpevindmøller, Landsorganisationen i Danmark (LO), Langelands Mobil- og Bredbåndsforening , LCA Center, Lebara Mobile Danmark, LEF Net A/S , LIDL, Lundsby Biogas, Lydrommet Danmark, Mærsk Drilling, Maabjerg Energy Center - MEC, Metrotherm, Mira Internet A/S, Motorola Solutions, Mundio, Naviar, NEAS Energy A/S, Net1, Netgroup A/S, Netteam A/S, NGF Nature Energy - Muligvis ændres til bare Nature Energy, Nianet A/S, Nidec, Nilan, Nilfisk, Niras, Njord Law Firm, NOAH Energi og Klima, Nordby Antenneforening, Nordic Connect Nordic Rentals A/S, Nordisk Folkecenter for Vedvarende Energi, Noreco, Norlys, NRGi Renewables A/S, Nævnenes Hus, Olie Gas Danmark, Oticon Parknet, Partnerskabet for Bølgekraft, PE Professionel Elektronik, Perspektiv Bredbånd, Phonic Ear, Plastindustrien, Primanet, Professional Soundsystems, Radiocom Danmark A/S, Radius Elnet A/S, Redspot Aps, Rema 1000, Ren Energi Oplysning (REO), Region Sjælland, Regstrup Natur og

miljøforening, Ring Advocacy ApS, Rigsrevisionen, Sagitta ApS, Salling Group, Sammenslutningen af Danske Småøer, Sammenslutningen af Lokale Radio- og TV-stationer, SEAS-NVE, SEF Net A/S, Sennheiser Nordic A/S Sentia, Skagen Antennelaug, Skynet, Skywire, Siemens Gamesa, Solar Elements A/S, Solar Lightning Consultants ApS, Solaropti, Solenergi Danmark A/S, Spirit Energy, SportEventDenmark, Sprintlink Danmark ApS, Standlux ApS, Spyker Energy ApS, Statens ByggeforskningsInstitut, Stofa A/S, Syd Energi (SE), Synergi, Sweco, Taxa Fyn, TDC A/S, Teatret Svalegangen, TEKNIQ Arbejdsgiverne, Teknologisk Institut, Tivoli, Total S.A., T-REGS, TREFOR/EWII, TV 2 , UNI-C, Varmepumpefabrikantforeningen, Vattenfall A/S, Vedvarende Energi, Vejle Spildevand, VELTEK – VVS- og El-Tekniske Leverandørers Brancheforening, Verdens Skove, Verdo Tele A/S, Verizon Business Danmark , Vest Net A/S, Vestas Wind systems A/S, Vestforsyning Net A/S, Vestfrost Solutions, Vestjyske Net A/S, Vesttherm, Vibocold, Vindenergi Danmark, Vinduesindustrien, Viptel Aps, VNG Danmark AS, Wind Denmark, Wind Estate A/S, Wintershall Nordszee B.V., Wohlfeldt Lydproduktion, WWF Verdensnaturfonden, Zenitel, Økologisk Landsforening, Ørsted, Aalborg Portland A/S, Aalborg Universitet, Aarhus Universitet og 2Tell ApS.

11. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Begrænsede merudgifter
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Begrænsede merudgifter
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Begrænsede merudgifter. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet vurderer, at lovforslaget ikke vil medføre økonomiske konsekvenser på over 10 mio. kr.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen

UDKAST

Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget supplerer og tilpasser dansk regulering til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1020/EU af 20. juni 2019 om markedsovervågning og produktoverensstemmelse og om ændring af direktiv 2004/42/EF og forordning (EF) nr. 765/2008 og (EU) nr. 305/2011, EU-Tidende 2019, nr. L 169, side 1 (markedsovervågningsforordningen), som bl.a. fastsætter bestemmelser om erhvervsdrivendes pligter i forbindelse med salg m.v. af energirelaterede produkter, radioudstyr og apparater og bestemmelser vedrørende Sikkerhedsstyrelsens kontrol med de pågældende produkter. Som led heri fastsættes der sanktionsbestemmelser for overtrædelser af pligterne i forordningen.	
Er i strid med de principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering Går videre end minimumskrav i EU-regulering (sæt X)	Ja X	Nej

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Den foreslåede nyaffattelse af fodnoten til ecodesignloven er en konsekvens af, at Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/125/EF af 21. oktober 2009 om rammerne for fastlæggelse af krav til miljøvenligt design af energirelaterede produkter (omarbejdning), EU-Tidende 2009, nr. L 285, side 10, (ecodesigndirektivet) blev ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/27/EU af 25. oktober 2012 om energieffektivitet, om ændring af direktiv 2009/125/EF og 2010/30/EU samt om ophævelse af direktiv 2004/8/EF og 2006/32/EF, EU-Tidende 2012, nr. L 315, side 1, samt at der i lovforslaget er medtaget visse bestemmelser fra Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1020/EU af 20. juni 2019 om markedsovervågning

og produktoverensstemmelse og om ændring af direktiv 2004/42/EF og forordning (EF) nr. 765/2008 og (EU) nr. 305/2011, EU-Tidende 2019, nr. L 169, side 1.

I overensstemmelse med EU-retten og punkt 2.3.2 i Justitsministeriets Vejledning om lov kvalitet om notehenvísninger i ændringslove, der gennemfører EU-retsakter m.v. fremgår det af nyaffattelsen, at det følger af artikel 288 i EUF-Traktaten, at en forordning gælder umiddelbart i hver medlemsstat, og at gengivelsen af bestemmelser fra forordningen i loven således udelukkende er begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningernes umiddelbare gyldighed i Danmark.

Til nr. 2

Energistyrelsen har indtil den 1. august 2018 efter delegation af kompetencen fra klima-, energi- og forsyningsministeren været kontrolmyndighed og har ført kontrol med, at energirelaterede produkter, som bringes i omsætning eller ibrugtages her i landet, er i overensstemmelse med regler om ecodesign af produkter. I henhold til kongelig resolution af 22. juni 2018 har det siden 1. august 2018 været erhvervsministeren, som har ført kontrol med overholdelse af reglerne om ecodesign. Erhvervsministeren har delegeret denne beføjelse til Sikkerhedsstyrelsen, som er kontrolmyndighed på området.

Det foreslås, at termen overalt i loven bortset fra i § 10, stk. 1, og § 13, stk. 4 og 5, ændres fra "Erhvervsministeren" til "Kontrolmyndigheden", "erhvervsministeren" til "kontrolmyndigheden" og "erhvervsministerens" til "kontrolmyndighedens".

Formålet med at ændre bestemmelserne er at ændre terminologien, således at bestemmelserne så vidt muligt bliver ensrettet i forhold til lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning, som Sikkerhedsstyrelsen administrerer, hvor termen "kontrolmyndighed" anvendes. De foreslåede ændringer af terminologien vil ikke medføre nogle realitetsændringer af den gældende retstilstand.

Til nr. 3

Det fremgår af den gældende bestemmelse i ecodesignlovens § 2, nr. 10, der ophæves med lovforslagets § 1, nr. 11, at en repræsentant defineres som enhver fysisk eller juridisk person, der er etableret i EU/EØS, og som har fået skriftligt mandat fra producenten til i dennes navn at opfylde alle eller en del af forpligtelserne efter loven eller regler fastsat i medfør af loven eller en gennemførelsesforanstaltning. Definitionen svarer med enkelte praktiske

tilpasninger og præciseringer til definitionen i ecodesigndirektivets artikel 2.

Det foreslås at indsætte en ny definition i § 2 af ”bemyndiget repræsentant”. Med den foreslåede § 2, nr. 1, defineres bemyndiget repræsentant som enhver fysisk eller juridisk person, der er etableret i EU/EØS, og som har fået skriftlig fuldmagt fra producenten, herunder fabrikanten, til i dennes navn at opfylde alle eller en del af forpligtelserne efter loven eller regler i medfør af loven eller en gennemførelsesforanstaltning.

Formålet med indsættelsen af en ny definition af bemyndiget repræsentant er at tilpasse definitionen af en repræsentant i ecodesignloven, således at den er i overensstemmelse med begrebet bemyndiget repræsentant i markedsovervågningsforordningen. Bestemmelsen gengiver således med mindre tilpasninger markedsovervågningsforordningens definition i artikel 3, nr. 12. Markedsovervågningsforordningen finder anvendelse på produkter, der er omfattet af den EU-harmoniseringslovgivning, der er anført i forordningens bilag I (»EU-harmoniseringslovgivningen«), jf. forordningens artikel 2, stk. 1. Ecodesigndirektivet er angivet i det anførte bilag I.

I markedsovervågningsforordningens artikel 3, nr. 12, er en bemyndiget repræsentant defineret som enhver i Unionen etableret fysisk eller juridisk person, som har modtaget en skriftlig fuldmagt fra fabrikanten til at agere på dennes vegne i forbindelse med varetagelsen af specificerede opgaver for så vidt angår fabrikantens forpligtelser i henhold til relevant EU-harmoniseringslovgivning eller i henhold til kravene i denne forordning.

I den danske oversættelse af det gældende ecodesigndirektiv er det engelske begreb ”authorized representative” oversat til ”repræsentant”, og ”written mandate” oversat til ”skriftligt mandat”. I den danske oversættelse i markedsovervågningsforordningen er de engelske begreber oversat til ”bemyndiget repræsentant” og ”skriftlig fuldmagt”.

Som følge af denne ændring i forbindelse med den danske oversættelse af begreberne i markedsovervågningsforordningen foreslås en konsekvensrettelse af udtrykkene og dermed indsættelsen af en ny definition af bemyndiget repræsentant i lovforslagets § 2, nr. 3. Indsættelsen af definitionen i § 2, nr. 3, medfører, at nr. 1 bliver nr. 2.

Indsættelsen af den nye definition og rykningen skyldes, at definitionerne i § 2 opstilles i alfabetisk rækkefølge.

De foreslåede ændringer af bestemmelsen i lovforslagets § 1, nr. 3, vil ikke medføre nogle realitetsændringer af den gældende retstilstand.

Til nr. 4

Det fremgår af den gældende bestemmelse i ecodesignlovens § 2, nr. 1, at tidspunktet hvorpå et energirelateret produkt er bragt i omsætning, defineres som den første gang et energirelateret produkt, uanset salgsmetode, gøres tilgængeligt på EU/EØS's marked med henblik på distribution eller anvendelse i EU/EØS, enten mod betaling eller gratis.

Definitionen svarer med enkelte praktiske tilpasninger og præciseringer til definitionen i ecodesigndirektivets artikel 2.

Det foreslås i § 2, *nr. 2*, i ecodesignloven, at der med ”bringe i omsætning” menes, at et energirelateret produkt er bragt i omsætning den første gang det energirelaterede produkt, uanset salgsmetode, gøres tilgængeligt på EU/EØS's marked med henblik på distribution, forbrug eller anvendelse i EU/EØS som led i erhvervsvirksomhed, enten mod betaling eller gratis.

Formålet med ændringen er at sikre, at definitionen af, hvornår et produkt er bragt i omsætning i henhold til ecodesignloven er i overensstemmelse med definitionen ”bringe i omsætning” i markedsovervågningsforordningen.

Markedsovervågningsforordningen finder anvendelse på produkter, der er omfattet af den EU-harmoniseringslovgivning, der er anført i forordningens bilag I (»EU-harmoniseringslovgivningen«), jf. forordningens artikel 2, stk. 1. Ecodesigndirektivet er angivet i det anførte bilag I.

I markedsovervågningsforordningens artikel 3, nr. 2, er ”bringe i omsætning” defineret som den første tilgængeliggørelse af et produkt på EU-markedet og definitionen af ”gøre tilgængelig på markedet” er enhver levering af et produkt med henblik på distribution, forbrug eller anvendelse på EU-markedet som led i erhvervsvirksomhed mod eller uden vederlag, jf. forordningens artikel 3, nr. 1.

Den foreslåede ændring af bestemmelsen i lovforslagets § 2, nr. 4, vil ikke medføre nogle realitetsændringer af den gældende retstilstand, men foreslås justeret, så ordlyden stemmer overens med definitionerne af ”bringe i omsætning” og ”gøre tilgængelig på markedet” i markedsovervågningsforordningens artikel 3, nr. 1 og 2.

Til nr. 5

Ecodesignloven indeholder ikke i dag en definition af en distributør eller en erhvervsdrivende.

Det foreslås at indsætte to nye definitioner i § 2, nr. 3 og 4, af ”distributør” og ”erhvervsdrivende”.

Med den foreslåede § 2, *nr. 3*, defineres en distributør som enhver anden fysisk eller juridisk person i forsyningskæden, som gør et produkt tilgængeligt på markedet, bortset fra fabrikanten, producenten eller importøren. Bestemmelsen gengiver markedsovervågningsforordningens definition af distributør i artikel 3, nr. 10.

Med den foreslåede § 2, *nr. 4*, defineres en erhvervsdrivende som producenten, herunder fabrikanten, den bemyndigede repræsentant, importøren, distributøren, udbyderen af distributionstjenester eller enhver anden fysisk eller juridisk person, der har forpligtelser i forbindelse med fremstillingen, tilgængeliggørelsen på markedet eller ibrugtagningen af produkter, som er omfattet af loven eller regler fastsat i medfør af loven eller en gennemførelsesforanstaltning for produktet. Bestemmelsen gengiver markedsovervågningsforordningens definition i artikel 3, nr. 13.

Definitionerne foreslås indført, da udtrykkene bruges i de lovbestemmelser, der med lovforslaget foreslås indført i forbindelse med de nye forpligtelser for de erhvervsdrivende, som er en gennemførelse af markedsovervågningsforordningen. Definitionerne er gengivet i overensstemmelse med markedsovervågningsforordningens artikel 3, litra 10 og litra 13. Markedsovervågningsforordningen finder direkte anvendelse i dansk ret, og de foreslåede definitioner fortolkes derfor i praksis i overensstemmelse med markedsovervågningsforordningens bestemmelser.

Indsættelsen af de nye definitioner i de foreslåede § 2, nr. 3 og 4, medfører en rykning af numrene, således at nr. 2-3 bliver nr. 5-6. Indsættelsen af de nye definitioner og rykningen skyldes, at definitionerne i § 2 opstilles i alfabetisk rækkefølge.

Til nr. 6

Ecodesignloven indeholder ikke i dag en definition af en fabrikant.

Det foreslås at indsætte en ny definition i § 2, nr. 7, af fabrikant.

Med den foreslåede § 2, *nr. 7*, defineres en fabrikant som enhver fysisk eller juridisk person, som fremstiller et produkt eller får et produkt konstrueret eller fremstillet og markedsfører dette produkt under sit navn eller varemærke. En fabrikant er identisk med ”producent” i ecodesigndirektivets og lovens forstand, jf. ecodesignlovens § 2, *nr. 9*, og de specielle bemærkninger til lovforslagets § 1, *nr. 9*. Bestemmelsen gengiver markedsovervågningsforordningens definition i artikel 3, *nr. 8*.

Den foreslåede definition vil gøre det tydeligere, hvad der skal forstås ved en fabrikant, som er omfattet af markedsovervågningsforordningen, og som også foreslås omfattet af ecodesignloven. Definitionen foreslås indført af praktiske hensyn, da udtrykket bruges i de lovbestemmelser, der med lovforslagets foreslås indført i forbindelse med de nye forpligtelser for de erhvervsdrivende, som er en gennemførelse af markedsovervågningsforordningen. Definitionen er gengivet i overensstemmelse med markedsovervågningsforordningens artikel 3, *nr. 8*. En fabrikant skal forstås i overensstemmelse med og er identisk med en producent i ecodesigndirektivets og lovens forstand, jf. ecodesignlovens § 2, *nr. 9*, og de specielle bemærkninger til *nr. 9*.

Markedsovervågningsforordningen finder anvendelse på produkter, der er omfattet af den EU-harmoniseringslovgivning, der er anført i forordningens bilag I (»EU-harmoniseringslovgivningen«), jf. forordningens artikel 2, stk. 1. Ecodesigndirektivet er angivet i det anførte bilag I. Markedsovervågningsforordningen finder direkte anvendelse i dansk ret, og definitionen af en fabrikant i lovforslaget fortolkes derfor i praksis i overensstemmelse med markedsovervågningsforordningens bestemmelser. Forslaget vil derfor ikke påvirke den hidtil gældende retstilstand.

Indsættelsen af definitionen i den foreslåede § 2, stk. 1, *nr. 7*, medfører en rykning af numrene, således at *nr. 4* bliver til *nr. 8*. Indsættelsen af den nye definition og rykningen skyldes, at definitionerne i § 2 opstilles i alfabetisk rækkefølge.

Til *nr. 7*

Ecodesignloven indeholder ikke i dag en definition af at ”gøre tilgængelig på markedet”.

Det foreslås at indsætte en ny definition i § 2, *nr. 9*, at gøre tilgængelig på markedet.

Med den foreslåede § 2, *nr. 9*, defineres at gøre tilgængelig på markedet som enhver levering af et produkt med henblik på distribution, forbrug eller anvendelse på EU-markedet som led i erhvervsvirksomhed mod eller uden vederlag. Bestemmelsen gengiver markedsovervågningsforordningens definition i artikel 3, nr. 1.

Den foreslåede definition vil gøre det tydeligere, hvornår et produkt anses for at blive gjort tilgængeligt på markedet. Definitionen er i forvejen nævnt og er en del af definitionen ”bringe i omsætning” efter den gældende lovs § 2, nr. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 4, og skal forstås i overensstemmelse hermed. Forslaget vil derfor ikke påvirke den hidtil gældende retstilstand. Definitionen foreslås indført af praktiske hensyn, da udtrykket bruges i lovforslaget og er gengivet i overensstemmelse med markedsovervågningsforordningens artikel 3, nr. 1. Markedsovervågningsforordningen finder direkte anvendelse i dansk ret, og definitionen af ”gøre tilgængelig på markedet” fortolkes derfor i praksis i overensstemmelse med markedsovervågningsforordningens bestemmelser.

Indsættelsen af definitionen i den foreslåede § 2, nr. 9, medfører en rykning af numrene, således at nr. 5-8 bliver til nr. 10-13. Indsættelsen af den nye definition og rykningen skyldes, at definitionerne i § 2 opstilles i alfabetisk rækkefølge.

Til nr. 8

Ecodesignloven indeholder ikke i dag en definition af onlinegrænseflader.

Det foreslås at indsætte en ny definition i § 2, nr. 14, af onlinegrænseflader. Med den foreslåede § 2, *nr. 14*, defineres en onlinegrænseflade som enhver form for software, herunder et websted, dele af et websted eller en applikation, der drives af eller på vegne af en erhvervsdrivende, og som giver slutbrugere adgang til den erhvervsdrivendes produkter. Det kan særligt være hjemmesider og applikationer til mobiltelefoner, tablets og computere, men dette kan dog ændre sig i takt med, at der kommer nye løsninger på markedet. Bestemmelsen gengiver markedsovervågningsforordningens definition i artikel 3, nr. 14. En slutbruger er enhver fysisk eller juridisk person, der er bosiddende eller etableret i Unionen, og til hvem et produkt er gjort tilgængeligt enten som forbruger uden for et erhverv, en forretning, et håndværk eller fag, eller som erhvervsmæssig slutbruger som led i dennes industrielle eller erhvervsmæssige aktiviteter, jf. artikel 3, nr. 21, i markedsovervågningsforordningen.

Den foreslåede definition vil gøre det tydeligere, hvad der skal forstås ved onlinegrænseflader, som er omfattet af markedsovervågningsforordningen

og de bestemmelser, der foreslås indført med dette lovforslag. Markedsovervågningsforordningen finder direkte anvendelse i dansk ret, og definitionen af ”onlinegrænseflader” fortolkes derfor i praksis i overensstemmelse med markedsovervågningsforordningens bestemmelser.

Indsættelsen af definitionen i den foreslåede § 2, nr. 14, medfører en rykning af numrene, således at nr. 9 bliver til nr. 15. Indsættelsen af den nye definition og rykningen skyldes, at definitionerne i § 2 opstilles i alfabetisk rækkefølge.

Til nr. 9

Det fremgår af den gældende bestemmelse i *ecodesignlovens* § 2, nr. 9, at en producent defineres som den fysiske eller juridiske person, der producerer energirelaterede produkter, som er omfattet af loven eller regler fastsat i medfør af loven eller en gennemførelsesforanstaltning for produktet, med henblik på produkternes omsætning eller ibrugtagning under producentens navn eller varemærke eller med henblik på producentens egen anvendelse. Definitionen svarer med enkelte praktiske tilpasninger og præciseringer til definitionen i *ecodesigndirektivets* artikel 2, litra 6.

Det foreslås at ændre § 2, *stk. 1, nr. 9*, der bliver til nr. 15, i *ecodesignloven*, således at det præciseres, at der med en producent menes enhver fysisk eller juridisk person, der producerer energirelaterede produkter, som er omfattet af loven eller regler fastsat i medfør af loven eller en gennemførelsesforanstaltning for produktet, med henblik på produkternes omsætning eller ibrugtagning, og markedsfører dette produkt under producentens navn eller varemærke, eller med henblik på producentens egen anvendelse, herunder en fabrikant som defineret i markedsovervågningsforordningen artikel 3, nr. 8, jf. lovforslagets § 1, nr. 6.

Formålet med ændringen er at sikre, at en ”producent” i *ecodesignloven* skal forstås som en ”fabrikant” i markedsovervågningsforordningen, idet en fabrikant, som defineret i markedsovervågningsforordningens artikel 3, nr. 8, jf. lovforslagets § 1, nr. 6, er identisk med termen ”producent” i *ecodesigndirektivets* og *ecodesignlovens* forstand, jf. de specielle bemærkninger til nr. 6. Med hensyn til situationer, hvor producentens forpligtelser overgår til andre led i omsætningen af et produkt, henvises til bemærkningerne til *ecodesignlovens* § 4.

Markedsovervågningsforordningen finder anvendelse på produkter, der er omfattet af den EU-harmoniseringslovgivning, der er anført i forordningens bilag I (»EU-harmoniseringslovgivningen«), jf. forordningens artikel 2, stk. 1. *Ecodesigndirektivet* er angivet i det anførte bilag I.

I markedsovervågningsforordningens artikel 3, nr. 8, er en fabrikant defineret som enhver fysisk eller juridisk person, som fremstiller et produkt eller får et produkt konstrueret eller fremstillet og markedsfører dette produkt under sit navn eller varemærke.

I den danske oversættelse af det gældende ecodesigndirektiv er det engelske ord ”manufacturer” oversat til ”producent”. I den danske oversættelse i markedsovervågningsforordningen er det engelske ord oversat til ”fabrikant”. Som følge af denne ændring i forbindelse med den danske oversættelse af ordet i markedsovervågningsforordningen vil den foreslåede ændring medføre, at der ikke er nogen tvivl om, at en producent er identisk med termen ”fabrikant” i markedsovervågningsforordningens forstand og omvendt. Herudover er der med forslaget ikke tilsigtet nogle realitetsændringer af den gældende retstilstand.

Årsagen til, at det med lovforslaget ikke foreslås at ændre termen ”producent” til ”fabrikant” i den gældende lov er, at ”producent” anvendes i samtlige danske oversættelser af det engelske ord ”manufacturer” i de gældende produktforordninger på området for ecodesign, hvorfor det vurderes mest hensigtsmæssigt forsat at anvende termen ”producent” i den gældende lov.

Til nr. 10

Ecodesignloven indeholder ikke i dag en definition af en udbyder af distributionstjenester eller en udbyder af informationstjenester.

Det foreslås at indsætte to nye definitioner i § 2, nr. 16 og 17, af ”udbyder af distributionstjenester” og ”udbyder af informationstjenester”.

Med den foreslåede § 2, *nr. 16*, defineres en udbyder af distributionstjenester som enhver fysisk eller juridisk person, der som led i erhvervsvirksomhed udbyder mindst to af følgende tjenester: oplagring, emballering, adressering og forsendelse uden at have ejerskab over de pågældende produkter, undtagen posttjenester som defineret i artikel 2, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/67/EF (Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/67/EF af 15. december 1997 om fælles regler for udvikling af Fællesskabets indre marked for posttjenester og forbedring af disse tjenesters kvalitet (EFT L 15 af 21.1.1998, s. 14)), pakkeleveringstjenester som defineret i artikel 2, nr. 2), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2018/644/EU (Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2018/644/EU af 18. april 2018 om grænseoverskridende pakkeleveringstjenester (EUT L 112 af 2.5.2018, s. 19)), og alle andre posttjenester eller godstransporttjenester. Den foreslåede bestemmelse gengiver markedsovervågningsforordningens artikel 3, nr.

11. Markedsovervågningsforordningen finder direkte anvendelse i dansk ret, og definitionen af en ”udbyder af distributionstjenester” fortolkes derfor i praksis i overensstemmelse med markedsovervågningsforordningens bestemmelser.

I markedsovervågningsforordningen fastsættes der nye forpligtelser for udbydere af distributionstjenester, som disse udbydere ikke har efter ecode-signloven. Disse nye typer af erhvervsdrivende bliver omfattet af ansvarsbegrebet i den gældende lovs § 4, jf. lovforslagets § 1, nr. 14 og 15. Det foreslås derfor, at udbydere af distributionstjenester bliver defineret i ecode-signloven.

I de tilfælde, hvor der ikke er en klart defineret producent, herunder fabrikant, bemyndiget repræsentant eller importør, kan det være relevant at gøre en udbyder af en distributionstjeneste til pligtsubjekt i henhold til loven. Det har ikke været klart, hvilken rolle udbydere af distributionstjenester har i forsyningskæden, hvorfor dette gøres klart i markedsovervågningsforordningen og med de foreslåede ændringer til ecodesignloven. Udbydere af distributionstjenester vil alene kunne være ansvarlige for energirelaterede produkter i det omfang, hvor der ikke er en ansvarlig producent, herunder fabrikant, bemyndiget repræsentant eller importør.

Udbydere af distributionstjenesters rolle på markedet har været svær at placere, idet disse udbydere ikke kan sidestilles med hverken producenter, herunder fabrikanter, bemyndigede repræsentanter eller importører. Det har derfor været svært for kontrolmyndigheder som Sikkerhedsstyrelsen at føre kontrol med udbyderne. Det har endvidere ikke været klart for udbydere af distributionstjenester, hvilke pligter de har i forsyningskæden i forbindelse med tilgængeliggørelse af energirelaterede produkter. I markedsovervågningsforordningen fastsættes der nye forpligtelser for udbydere af distributionstjenester, som disse udbydere ikke har efter ecodesignloven.

Ved at udvide kredsen af erhvervsdrivende sikres det, at der ikke gøres energirelaterede produkter tilgængelige på markedet, hvor der ikke er en ansvarlig erhvervsdrivende, fordi der hverken er en producent, herunder fabrikant, bemyndiget repræsentant eller importør. I de tilfælde vil kontrolmyndigheden som noget nyt kunne gøre en udbyder af distributionstjenester ansvarlig. For at sikre, at kontrolmyndigheden kan udføre deres opgaver effektivt, og for at undgå huller i håndhævelsessystemet, indgår udbydere af distributionstjenester derfor i listen over de erhvervsdrivende, over for hvilke det er muligt for kontrolmyndigheden at træffe afgørelser m.v.

Med den foreslåede § 2, *nr. 17*, defineres en udbyder af informationstjenester som en udbyder af en tjeneste som defineret i artikel 1, stk. 1, litra b), i

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/1535/EU (Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/1535/EU af 9. september 2015 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske forskrifter samt forskrifter for informationssamfundets tjenester (EUT L 241 af 17.9.2015, s. 1)). Den foreslåede bestemmelse gengiver markedsovervågningsforordningens artikel 3, nr. 14. Markedsovervågningsforordningen finder direkte anvendelse i dansk ret, og definitionen af en ”udbyder af informationstjenester” fortolkes derfor i praksis i overensstemmelse med markedsovervågningsforordningens bestemmelser.

Informationssamfundstjenester er defineret i artikel 1, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/1535/EU. Bestemmelsen heri fastsætter, at en sådan tjeneste er enhver tjeneste i informationssamfundet, dvs. enhver tjeneste, der normalt ydes mod betaling, og som teleformidles ad elektronisk vej på individuel anmodning fra en tjenestemodtager.

Med henblik på den givne definition forstås ved ”teleformidling”, at en tjeneste ydes, uden at parterne er til stede samtidig, ved ”ad elektronisk”, at en tjeneste fra afsendelsesstedet sendes og på bestemmelsesstedet modtages ved hjælp af elektronisk databehandlingsudstyr (herunder digital komprimering) og datalagringsudstyr, og som udelukkende sendes, rutes og modtages via tråd, radio, optiske midler eller andre elektromagnetiske midler, og ved ”på individuel anmodning fra en tjenestemodtager”, at en tjeneste ydes ved transmission af data på individuel anmodning.

En vejledende liste over tjenester, der ikke er omfattet af denne definition, findes i bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/1535/EU. Eksempelvis anses tjenester, der ydes, også under anvendelse af elektroniske anordninger, og hvor tjenesteyderen og -modtageren er fysisk tilstede som f.eks. ved en søgning i et elektronisk katalog i en forretning, hvor kunden er fysisk til stede, ikke som en tjeneste, der teleformidles. Endvidere anses eksempelvis tjenester med et fysisk indhold, også selv om de indebærer brug af elektroniske anordninger som f.eks. offlinetjenester, hvor man distribuere software på cd-rom’er eller lignende, ikke som en tjeneste, der formidles ad elektronisk vej. Endelig anses eksempelvis tjenester, der ydes ved datatransmission uden en individuel anmodning med henblik på at kunne modtages samtidig af et ubegrænset antal modtagere (punkt-til-multipunkt-transmission) f.eks. radiospredning, ikke som tjenester, der formidles på individuel anmodning af en tjenestemodtager.

Eksempler på udbydere af informationssamfundstjenester er hjemmesider, sociale medier og mobiltelefonapplikationer.

Energirelaterede produkter omfattet af ecodesignloven gøres i stigende grad tilgængeligt på markedet via online informationssamfundstjenester (webbutikker), herunder fra lande uden for EU. I de tilfælde, hvor der er risiko for overtrædelse af regler i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov eller en gennemførelsesforanstaltning på grund af manglende overensstemmelse, og kontrolmyndigheden anmoder en ejer af en onlinegrænseflade om at fjerne onlineindhold, og en sådan anmodning ikke imødekommes, foreslås det, at udbydere af informationssamfundstjenester skal bistå kontrolmyndigheden i at begrænse adgangen til onlinegrænsefladen, jf. den foreslåede bestemmelse i §§ 11 b og 11 c, jf. lovforslagets nr. 31.

Til nr. 11

Det følger af ecodesignlovens § 2, nr. 10, at en repræsentant defineres som enhver fysisk eller juridisk person, der er etableret i EU/EØS, og som har fået skriftligt mandat fra producenten til i dennes navn at opfylde alle eller en del af forpligtelserne efter loven eller regler fastsat i medfør af loven eller en gennemførelsesforanstaltning.

Det foreslås, at § 2, *nr. 10*, ophæves.

Bestemmelsen videreføres med mindre sproglige tilpasninger i den foreslåede bestemmelse i § 2, nr. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 3.

Til nr. 12

Det fremgår af den gældende bestemmelse i § 3 i ecodesignloven, at klima-, energi- og forsyningsministeren efter forhandling med miljøministeren kan fastsætte regler med henblik på opfyldelse af Danmarks forpligtelser i henhold til EU-retten inden for lovens område. Bemyndigelsen anvendes, hvis der vedtages nye EU-retsakter på området, hvis der foretages ændringer i eksisterende retsakter som f.eks. ecodesigndirektivet, eller hvis det viser sig, at der er behov for yderligere regler for at gennemføre eksisterende retsakter. Folketingets Europaudvalg, Folketingets Energipolitiske Udvalg og Folketingets Miljøpolitiske Udvalg får forelagt de eventuelle ændringer af EU-retten i overensstemmelse med procedurerne herfor. Bestemmelsen finder anvendelse som supplement til de bemyndigelser, der indgår i ecodesignloven.

Det foreslås, at der indsættes et nyt § 3, *stk. 2*, i ecodesignloven, hvorefter klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler eller træffe bestemmelser med henblik på at gennemføre eller anvende EU-regler om forhold, der er omfattet af denne lov, herunder forordninger, direktiver, afgørelser og beslutninger om miljøvenligt design af energirelaterede produkter,

herunder regler om forbud og påbud samt sanktioner ved manglende overholdelse af forordninger, direktiver, afgørelser og beslutninger.

En tilsvarende bestemmelse findes f.eks. i § 10 i lov nr. 1521 af 18/12/2018 om supplerende bestemmelser til forordning om opstilling af rammer for energimærkning m.v. (produktenergimærkningsloven).

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler eller træffe bestemmelser, der er nødvendige for at gennemføre eller anvende bindende og umiddelbart gældende EU-retsakter på området for miljøvenligt design af energirelaterede produkter, herunder forordninger, direktiver, afgørelser og beslutninger om miljøvenligt design af energirelaterede produkter. Der kan f.eks. være tale om regler om, at kontrolmyndigheden kan nedlægge forbud mod salg af produkter, som ikke er i overensstemmelse med EU-retsakten, eller give påbud om at overholde EU-retsakten. Der kan også være tale om regler om, at overtrædelse af EU-retsakten eller et forbud eller en undladelse af at efterkomme et påbud givet af kontrolmyndigheden i den forbindelse kan straffes med bøde. Bemyndigelsen tænkes også anvendt ved mindre ændringer eller justeringer af markedsovervågningsforordningen eller gennemførelse af andre retsakter, der overvejende er af teknisk karakter.

Til nr. 13

Markedsovervågningsforordningens artikel 4 fastsætter de erhvervsdrivendes opgaver vedrørende produkter, der er omfattet af visse EU-harmoniseringsakter, dvs. energirelaterede produkter der er omfattet af ecodesigndirektivet, jf. artikel 4, stk. 5, i markedsovervågningsforordningen.

Det følger af markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, at der med henblik på denne artikel forstås ved den i artikel 4, stk. 1 omhandlede erhvervsdrivende enhver af følgende: a) en fabrikant, der er etableret i Unionen b) en importør, når fabrikanten ikke er etableret i Unionen c) en bemyndiget repræsentant, som ved skriftlig fuldmagt fra fabrikanten er udpeget til at udføre de opgaver, der er fastsat i stk. 3, på fabrikantens vegne d) en udbyder af distributionstjenester, der er etableret i Unionen, for så vidt angår de produkter, som denne håndterer, når ingen anden erhvervsdrivende som omhandlet i litra a), b) og c) er etableret i Unionen.

Det fremgår af den gældende bestemmelse § 4, stk. 1-4, i ecodesignloven, hvem der er ansvarlig for overholdelse af bestemmelser i loven og regler fastsat i medfør af loven eller en gennemførelsesforanstaltning, og hvornår producentens forpligtelser overgår til andre erhvervsdrivende, som udgør et led i omsætningen af et produkt.

Udgangspunktet i den gældende bestemmelse i § 4, stk. 1, er, at producenten er ansvarlig for, at et energirelateret produkt er i overensstemmelse med regler for det pågældende produkt. Hvis producenten ikke er etableret i EU/EØS, påhviler forpligtelserne producentens repræsentant i EU/EØS.

Overdragelsen af opgaver fra producenten til repræsentanten skal være sket skriftligt, navnlig for at definere indholdet af opgaverne og afgrænsningen af repræsentantens beføjelser. Den nationale tilsynsmyndighed har herefter mulighed for at henvende sig til repræsentanten i stedet for producenten, for så vidt angår overholdelsen af forpligtelserne efter codesigndirektivet, codesignloven eller en gennemførelsesforanstaltning.

Repræsentanten kan derfor også være ansvarlig, når producenten er etableret i EU, såfremt der foreligger en skriftlig fuldmagt fra producenten til i dennes navn at opfylde alle eller en del af forpligtelserne efter loven eller regler fastsat i medfør af loven eller en gennemførelsesforanstaltning, jf. codesignlovens § 2, nr. 10. I det tilfælde, hvor producenten ikke har en sådan repræsentant i EU/EØS, hviler forpligtelserne på importøren, jf. den gældende bestemmelse i § 4, stk. 2. Endelig, hvis der hverken er en producent, repræsentant eller importør i EU/EØS, påhviler forpligtelserne enhver fysisk eller juridisk person, der bringer produktet i omsætning eller erhvervs-mæssig ibrugtager det, jf. den gældende bestemmelse i § 4, stk. 3.

Definitionerne på en producent og de andre erhvervsdrivende i omsætningsledet følger af den gældende § 2, som med enkelte praktiske tilpasninger og præciseringer svarer til definitionerne i codesigndirektivets artikel 2.

Det foreslås med lovforslagets § 1, nr. 13, at ændre »regler fastsat i medfør af loven eller en gennemførelsesforanstaltning påhviler den producent, som bringer produktet i omsætning, eller dennes repræsentant.« til: »regler fastsat i medfør af loven eller en gennemførelsesforanstaltning påhviler den producent, herunder fabrikant, som bringer produktet i omsætning, eller dennes bemyndigede repræsentant.«, i codesignlovens § 4, stk. 1.

Det følger af den foreslåede ændring, at ansvaret for, at et energirelateret produkt er i overensstemmelse med loven og regler fastsat i medfør af loven eller en gennemførelsesforanstaltning påhviler den producent, herunder fabrikant, som bringer produktet i omsætning, eller dennes bemyndigede repræsentant. Det er således i stk. 1 indsat to konsekvensrettelser som følge af lovforslagets § 1, nr. 3, 6, 9 og 11.

De foreslåede ændringer i bestemmelsen § 4, stk. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 13, vil ikke medføre nogen ændring af den gældende retstilstand, men er

blot en præcisering af, at en producent er identisk med en fabrikant og omvendt, og at en repræsentant er identisk med en bemyndiget repræsentant, jf. de specielle bemærkninger til lovforslagets § 1, nr. 3, 6, 9 og 11.

Til nr. 14

Markedsovervågningsforordningens artikel 4 fastsætter de erhvervsdrivendes opgaver vedrørende produkter, der er omfattet af visse EU-harmoniseringsakter, dvs. energirelaterede produkter der er omfattet af ecodesigndirektivet, jf. artikel 4, stk. 5, i markedsovervågningsforordningen.

Det følger af markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, at der med henblik på denne artikel forstås ved den i artikel 4, stk. 1 omhandlede erhvervsdrivende enhver af følgende: a) en fabrikant, der er etableret i Unionen b) en importør, når fabrikanten ikke er etableret i Unionen c) en bemyndiget repræsentant, som ved skriftlig fuldmagt fra fabrikanten er udpeget til at udføre de opgaver, der er fastsat i stk. 3, på fabrikantens vegne d) en udbyder af distributionstjenester, der er etableret i Unionen, for så vidt angår de produkter, som denne håndterer, når ingen anden erhvervsdrivende som omhandlet i litra a), b) og c) er etableret i Unionen.

Det fremgår af den gældende § 4, stk. 2, i ecodesignloven, at er producenten ikke etableret i EU/EØS og findes der ingen repræsentant, påhviler ansvaret efter stk. 1 importøren.

Det foreslås, at der i § 4, stk. 2, efter ”Er producenten” indsættes ”, herunder fabrikanten,”, og at ”bemyndiget” indsættes efter ”og findes der ingen”.

Det følger af den foreslåede ændring af § 4, stk. 2, at er producenten, herunder fabrikanten ikke etableret i EU/EØS, og findes der ingen bemyndiget repræsentant, påhviler ansvaret efter stk. 1 importøren.

De foreslåede ændringer vil ikke medføre nogen ændring af den gældende retstilstand, men er blot en præcisering af, at en producent er identisk med en fabrikant og omvendt, og at en repræsentant er identisk med en bemyndiget repræsentant, jf. de specielle bemærkninger til lovforslagets § 1, nr. 3, 6, 9 og 11.

Til nr. 15

Markedsovervågningsforordningens artikel 4 fastsætter de erhvervsdrivendes opgaver vedrørende produkter, der er omfattet af visse EU-harmoniseringsakter, dvs. energirelaterede produkter der er omfattet af ecodesigndirektivet, jf. artikel 4, stk. 5, i markedsovervågningsforordningen.

Det følger af markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, at der med henblik på denne artikel forstås ved den i artikel 4, stk. 1 omhandlede erhvervsdrivende enhver af følgende: a) en fabrikant, der er etableret i Unionen b) en importør, når fabrikanten ikke er etableret i Unionen c) en bemyndiget repræsentant, som ved skriftlig fuldmagt fra fabrikanten er udpeget til at udføre de opgaver, der er fastsat i stk. 3, på fabrikantens vegne d) en udbyder af distributionstjenester, der er etableret i Unionen, for så vidt angår de produkter, som denne håndterer, når ingen anden erhvervsdrivende som omhandlet i litra a), b) og c) er etableret i Unionen.

Det fremgår af den gældende § 4, stk. 3, i codesignloven, at såfremt der ikke er en importør, påhviler ansvaret efter § 4, stk. 1 enhver fysisk eller juridisk person, der bringer produktet i omsætning eller erhvervsmæssigt ibrugtager det.

Det foreslås, at der i § 4, stk. 3, efter ”påhviler ansvaret efter stk. 1” indsættes ”en udbyder af distributionstjenester, og findes der ikke en udbyder af distributionstjenester, påhviler ansvaret efter stk. 1”.

Det følger af den foreslåede ændring, at er der ikke en importør, påhviler ansvaret efter stk. 1 en udbyder af distributionstjenester, og findes der ikke en udbyder af distributionstjenester, påhviler ansvaret efter stk. 1 enhver fysisk eller juridisk person, der bringer produktet i omsætning eller erhvervsmæssigt ibrugtager det.

Den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 4, stk. 3, vil medføre, at en udbyder af distributionstjenester ligeledes kan tilfalde ansvar efter § 4, stk. 1, såfremt der hverken er en producent, herunder fabrikant, bemyndiget repræsentant eller importør etableret i EU/EØS. Med udbyder af distributionstjenester, jf. § 2, nr. 16, menes, enhver fysisk eller juridisk person, der som led i erhvervsvirksomhed udbyder mindst to af følgende tjenester: oplagring, emballering, adressering og forsendelse uden at have ejerskab over de pågældende produkter, undtagen posttjenester som defineret i artikel 2, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/67/EF, pakkeleveringstjenester som defineret i artikel 2, nr. 2), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2018/644/EU, og alle andre posttjenester eller godstransporttjenester, jf. de specielle bemærkninger til lovforslagets § 1, nr. 8.

Ændringen foreslås indsat for at præcisere bestemmelsens ansvarsfordeling mellem de forskellige typer af erhvervsdrivende, som udgør et led i omsætningen af et produkt, i overensstemmelse med markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 2, hvorved en ny type erhvervsdrivende ”udbyder af distributionstjenester” fremgår.

Med markedsovervågningsforordningen omfatter erhvervsdrivende som noget nyt også udbydere af distributionstjenester, som ikke tidligere har været pligtsubjekt ifølge ecodesignloven. Udbydere af distributionstjenester kan dog alene være ansvarlige for energirelaterede produkter i det omfang, hvor der ikke er en ansvarlig producent, herunder fabrikant, repræsentant eller importør, jf. markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 2.

Udbydere af distributionstjenesters rolle på markedet har været svær at definere, idet disse udbydere ikke kan sidestilles med hverken producenter herunder fabrikanter, repræsentanter eller importører. Det har derfor kunnet være svært for kontrolmyndigheden at føre kontrol med udbyderne. Det har endvidere ikke været klart for udbydere af distributionstjenester, hvilke pligter de har i omsætningen af et produkt i forbindelse med tilgængeliggørelse af energirelaterede produkter.

Ved at udvide kredsen af erhvervsdrivende sikres det, at der ikke gøres energirelaterede produkter tilgængelige på markedet, hvor der ikke er en ansvarlig erhvervsdrivende, fordi der hverken er en producent, herunder fabrikant, bemyndiget repræsentant eller importør. I de tilfælde vil kontrolmyndigheden som noget nyt kunne gøre distributionstjenesten ansvarlig som en erhvervsdrivende.

Med ændringen sikres, at de nye forpligtelser, der følger af markedsovervågningsforordningen, som er indsat og gengivet med sproglige tilpasninger i de foreslåede bestemmelser i lovforslaget, overholdes af den ansvarlige efter § 4, dvs. udgangspunktet er, at producenten, herunder fabrikanten, er ansvarlig for, at et energirelateret produkt er i overensstemmelse med regler for det pågældende produkt. Hvis producenten, herunder fabrikanten, ikke er etableret i EU/EØS, påhviler forpligtelserne producentens, herunder fabrikantens, bemyndiget repræsentant i EU/EØS. I det tilfælde, hvor producenten, herunder fabrikanten, ikke har en sådan bemyndiget repræsentant i EU/EØS, hviler forpligtelserne på importøren. Hvis der hverken er en producent, herunder fabrikant, bemyndiget repræsentant eller importør i EU/EØS, påhviler forpligtelserne en udbyder af distributionstjenester, der er etableret i EU/EØS. Endelig hvis der hverken er en producent, herunder fabrikant, bemyndiget repræsentant, importør i EU/EØS eller en udbyder af distributionstjenester, der er etableret i EU/EØS, påhviler forpligtelserne enhver fysisk eller juridisk person, der bringer produktet i omsætning eller erhvervsmæssig ibrugtager det.

Lovforslaget indeholder således en udvidelse af ansvaret for overholdelse af bestemmelserne i loven og regler fastsat i medfør af loven eller en gennem-

førelsesforanstaltning, således at ansvaret ikke kun vil kunne påhvile producenten, herunder fabrikanten, eller dennes repræsentant eller en importør, men ligeledes også en udbyder af distributionstjenester eller enhver fysisk eller juridisk person, der bringer produktet i omsætning eller erhvervsmæssig ibrugtager det.

Til nr. 16

Markedsovervågningsforordningens artikel 14 fastsætter markedsovervågningsmyndighedernes beføjelser. Det fremgår af artikel 14, stk. 1, at medlemsstaterne skal tillægge deres markedsovervågningsmyndigheder de markedsovervågnings-, undersøgelses- og håndhævelsesbeføjelser, der er nødvendige for anvendelsen af denne forordning og for anvendelsen af EU-harmoniseringslovgivningen. Det fremgår endvidere af artikel 14, stk. 4, litra a) - k), hvilke beføjelser, der som minimum skal tillægges markedsovervågningsmyndighederne i henhold til artikel 14, stk. 1. Artikel 14, stk. 4, litra j), fastsætter, at markedsovervågningsmyndighederne som minimum skal tillægges beføjelsen til at erhverve produktprøver, herunder under en skjult identitet, til at kontrollere disse prøver og foretage reverse engineering på dem med henblik på at identificere manglende overensstemmelse og indhente dokumentation.

Ecodesignlovens § 7 indeholder bemyndigelsesbestemmelser til klima-, energi- og forsyningsministeren, om at ministeren kan fastsætte regler om, at den ansvarlige efter § 4, inden et energirelateret produkt bringes i omsætning, skal sikre og erklære, at produktet er i overensstemmelse med krav fastsat i medfør af §§ 5 og 6 eller en gennemførelsesforanstaltning ved at udarbejde og underskrive en overensstemmelseserklæring (EU-overensstemmelseserklæring), jf. stk. 1, og at den ansvarlige efter § 4 skal dokumentere, at produktet opfylder kravene. Ministeren kan endvidere efter stk. 2 fastsætte regler om, at den ansvarlige efter § 4 efter anmodning skal udføre måling og afprøvning af, om produktet overholder de fastsatte krav, når forholdene giver anledning hertil i forbindelse med, at produktet bringes i omsætning eller senere. Det kan herunder fastsættes, at den ansvarlige efter § 4 skal lade sit produkt udtage til måling og kontrol af en sagkyndig virksomhed eller en godkendt institution som nævnt i stk. 5, eller at de omhandlede produkter efter anmodning skal indleveres til et anvist prøvningssted eller afprøves på fremstillings-, installations- eller salgsstedet eller andet relevant sted. Ministeren kan endvidere efter stk. 3 fastsætte regler om, at den ansvarlige efter § 4 skal afholde udgifterne ved udtagelse, måling og kontrol af produkterne, og efter stk. 4 om metoder og standarder, som skal være fulgt ved erklæringer, dokumentation, måling og afprøvning. Endelig kan ministeren efter stk. 5 fastsætte regler om, at erklæring, dokumentation, måling eller afprøvning som nævnt i stk. 1 og 2 i særlige tilfælde skal være

verificeret af en sagkyndig institution eller virksomhed, som er godkendt af erhvervsministeren. Regler i medfør af stk. 4 og 5 fastsættes efter forhandling med miljøministeren, jf. stk. 6.

Bemyndigelsesbestemmelserne i § 7 er udmøntet i bekendtgørelse nr. 1274 af 19. november 2010 om miljøvenligt design af energirelaterede produkter (herefter *ecodesignbekendtgørelsen*).

Bestemmelserne gennemfører artikel 3, stk. 2, a) og c) i *ecodesigndirektivet*. Det foreslås at indsætte et nyt § 7, *stk.* 3, efter stk. 2, om at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte nærmere regler om, at udtagelse af produkter til kontrol efter stk. 2, kan ske ved brug af skjult identitet.

Efter den gældende retstilstand har tilsynsmyndigheden i forvejen hjemmel til at udtage produkter til kontrol i medfør af bemyndigelsesbestemmelsen i § 7, stk. 2, i *ecodesignloven*, som bl.a. er udmøntet i *ecodesignbekendtgørelsens* § 12. Det følger af bekendtgørelsens § 12, at den, der er ansvarlig for produktet, uden betaling skal stille eksemplarer af produktet til rådighed for tilsynsmyndigheden med henblik på måling og kontrol samt dække transport og øvrige udgifter ved udtagelsen af de pågældende eksemplarer, og udtager tilsynsmyndigheden eksemplarer hos forhandlere med henblik på måling og kontrol, skal den ansvarlige efter § 3 ligeledes afholde udgifterne herved. Endvidere følger det af § 12, at udgifter i forbindelse med måling og kontrol af produktet skal dækkes af den, der er ansvarlig efter § 3 for produktet, medmindre måle- eller kontrolresultater bekræfter rigtigheden af dennes oplysninger. Den ansvarlige efter § 3 i *ecodesigndirektivet* svarer til den ansvarlige efter bestemmelsen i *ecodesignlovens* § 4, dvs. som udgangspunkt producenten af produktet eller dennes repræsentant, hvis ingen af sådanne findes, importøren af produktet, og hvis ingen importør findes, enhver fysisk eller juridisk person, der bringer produktet i omsætning eller erhvervsmæssigt ibrugtager det. Kontrolforanstaltningerne som nævnt i § 7, stk. 2, skal iværksættes, når den, der fører tilsyn med overholdelsen af reglerne, anmoder herom. Det er en betingelse for at anvende stk. 2, at forholdene giver anledning hertil. Bestemmelsen finder anvendelse, hvis tilsynsmyndigheden finder grund til at betvivle rigtigheden af en overensstemmelseserklæring, og den allerede foreliggende dokumentation fra producenten ikke anses for tilstrækkelig til at bringe en afklaring. Stk. 2 finder anvendelse ved introduktionen af et energirelateret produkt eller på et senere tidspunkt som et led i tilsynet efter *ecodesignlovens* § 10, stk. 1. Kontrollen kan iværksættes på initiativ af tilsynsmyndigheden eller på baggrund af informationer fra f.eks. Europa-Kommissionen eller en anden EU-medlemsstat. Foranstaltninger efter stk. 2 omfatter kontrol af teknisk dokumentation eller kontrolmålinger for udvalgte produkter. Kontrolmålinger tilrettelægges ved udvælgelse af et mindre antal eksemplarer.

Opgaven med at udføre måling og kontrolprøvning indebærer ikke en adgang for den sagkyndige virksomhed eller godkendte institution, der udfører målingen m.v., til at træffe afgørelser om et forhold, som omfattes af loven. Med den foreslåede bestemmelse vil klima-, energi- og forsyningsministeren kunne fastsætte nærmere regler om, at udtagelse af produkter til kontrol efter stk. 2, kan ske ved brug af skjult identitet. Bestemmelsen forventes udmøntet i ecodesignbekendtgørelsen.

Med den foreslåede bestemmelse sikres det, at kontrolmyndigheden har mulighed for at udtage produkter og udføre kontrol under skjult identitet, med henblik på at kunne vurdere, om et produkt er i overensstemmelse med reglerne, og bestemmelsen skal derfor ses i sammenhæng med de øvrige bestemmelser i ecodesignlovens § 7, stk. 1-6, der herefter bliver stk. 1-7, samt de bestemmelser i ecodesignbekendtgørelsen som udmønter bemyndigelserne. Med ændringen tilsigtes at ændre den gældende retstilstand, således at kontrolmyndigheden fremadrettet også vil kunne udtage produkter og udføre kontrol under skjult identitet. Bestemmelsen supplerer artikel 14, stk. 4, litra j, i markedsovervågningsforordningen.

Den foreslåede ændring vil medføre, at erhvervsdrivende, der sælger ulovlige produkter online, ikke kan omgå kontrollen, når kontrolmyndigheden tager produkter ud til test. Forsyningskæderne har ændret sig væsentligt og den stigende nethandel har ført til, at det er blevet sværere at udtage produkter. I dag bestemmer kontrolmyndigheden, hvilket produkter der udtages, når udtagningen foregår i en fysisk butik, hvorimod webbutikken bestemmer hvilket produkt, der udtages i webbutikken. Med henblik på at sikre lige konkurrence mellem fysiske butikker og webbutikker foreslås det, at kontrolmyndigheden kan gøre brug af skjult identitet. Dette sikrer samtidig, at kontrolmyndigheden ikke modtager særligt gode produkter, såkaldte golden samples eller får besked om, at produktet er udsolgt, selvom det måske ikke er tilfældet.

Med skjult identitet menes situationer, hvor myndigheden køber et produkt uden at give sig til kende eller identificere sig som kontrolmyndighed i forbindelse med købet. Kontrolmyndigheden kan skjule sin identitet på forskellige måder. Det kan eksempelvis ske ved at foretage køb af produkter i en medarbejders navn, ved brug af et særligt kreditkort til formålet, ved opgivelse af en anden mailadresse end kontrolmyndighedens sædvanlige eller ved at få sendt produktet til en anden adresse end kontrolmyndighedens officielle postadresse. Der kan også være tale om en kombination af flere forskellige tiltag. Målet er, at kontrolmyndigheden i købsituationen ligestilles med enhver anden aftager af det pågældende produkt.

Ved anvendelse af skjult identitet vil kontrolmedarbejderen kunne agere som en almindelig kunde i butikken og vil således ikke påkalde sig særlig opmærksomhed. I sådanne tilfælde vil anvendelse af skjult identitet kunne virke ressourcebesparende, da alternativet vil være, at der sendes flere kontrolmedarbejdere ud til stedet eller at der anmodes om assistance fra politiet. Når en vare er udtaget til kontrol under skjult identitet, vil sagsbehandlingen fortsætte på samme måde som ved varer udtaget, hvor den tilsynsførende har givet sig til kende ved udtagelsen.

Udtagningen af produkter kan umiddelbart ske fra offentligt tilgængelige lokaliteter eller fra webbutikker. Udtagning fra ikke-offentligt tilgængelige lokaliteter kræver særskilt hjemmel. Der henvises til bemærkningerne til den foreslåede § 10 b, jf. lovforslagets § 1, nr. 28.

Kontrolmyndigheden har ejendomsretten til udtagne produkter. Den erhvervsdrivende kan dog få produktet udleveret efter endt sagsbehandling, hvis denne måtte ønske dette, og hvis der ikke er noget til hinder for en udlevering. I vurderingen skal der bl.a. tages hensyn til, om produktet efter test er defekt eller farligt, eller om kontrolmyndigheden er nødt til at beholde produktet af bevismæssige hensyn. Kontrolmyndigheden udtager kun de produkter, som er nødvendige for en effektiv kontrol. Det er ikke en forudsætning for, at et produkt kan udtages, at kontrolmyndigheden har en konkret mistanke om, at produktet ikke er i overensstemmelse med reglerne. Formålet med bestemmelsen er at tage højde for webbutikker og handelsplatforme, som udgør en voksende del af den samlede handel, og som samtidig ikke har et offentligt tilgængeligt salgslokale, hvor kontrolmyndigheden kan udtage et produkt.

Bestemmelsen finder således anvendelse over for både internetbaserede virksomheder og fysiske butikker, og gør det således muligt at anmode såvel webbutikker som fysiske butikker om at indsende produkter til kontrol med skjult identitet.

Indsættelsen af den foreslåede bestemmelse, medfører en rykning af bestemmelserne, således at stk. 3-6 bliver til stk. 4-7.

Til nr. 17

Det foreslås i § 7, *stk. 2, nr. 1*, at ændre stk. 5 til stk. 6.

Der er tale om en konsekvensrettelse som følge af lovforslagets § 1, nr. 16, hvor indsættelsen af den foreslåede § 7, stk. 2.

Til nr. 18

Markedsovervågningsforordningens artikel 15, stk. 1 fastsætter, at medlemsstaterne kan tillade deres markedsovervågningsmyndigheder at opkræve alle omkostninger ved deres aktiviteter fra den relevante erhvervsdrivende for så vidt angår tilfælde af manglende overensstemmelse. Endvidere fastsættes det i markedsovervågningsforordningens artikel 15, stk. 2, at de omhandlede omkostninger kan omfatte omkostninger ved prøvning, omkostninger ved foranstaltninger truffet i henhold til markedsovervågningsforordningens artikel 28, stk. 1 og 2, omkostninger ved oplagring og omkostninger ved aktiviteter i forbindelse med produkter, der konstateres ikke at overholde de gældende regler, og som er genstand for korrigerende tiltag, inden de overgår til fri omsætning eller bringes i omsætning. Det følger endvidere af betragtning 49 i markedsovervågningsforordningen, at medlemsstaterne bør have mulighed for at supplere den offentlige finansiering ved at opkræve gebyrer fra de relevante erhvervsdrivende til dækning af omkostningerne ved gennemførelse af markedsovervågningsaktiviteter i forbindelse med produkter, der ikke overholder de gældende regler.

Det fremgår af ecodesignlovens § 7, stk. 3, der bliver stk. 4, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at den ansvarlige efter § 4 skal afholde udgifterne ved udtagelse, måling og kontrol af produkterne, jf. stk. 2. Den gældende bestemmelse er udmøntet således i ecodesignbekendtgørelsens § 12, at den, der er ansvarlig for produktet, jf. ecodesignbekendtgørelsens § 3, uden betaling skal stille eksemplarer af produktet til rådighed for tilsynsmyndigheden med henblik på måling og kontrol samt dække transport og øvrige udgifter ved udtagelsen af de pågældende eksemplarer, og udtager tilsynsmyndigheden eksemplarer hos forhandlere med henblik på måling og kontrol, skal den ansvarlige efter ecodesignbekendtgørelsens § 3 ligeledes afholde udgifterne herved. Endvidere følger det af ecodesignbekendtgørelsens § 12, at udgifter i forbindelse med måling og kontrol af produktet skal dækkes af den, der er ansvarlig efter ecodesignbekendtgørelsens § 3 for produktet, medmindre måle- eller kontrolresultater bekræfter rigtigheden af dennes oplysninger.

Det foreslås i ecodesignlovens § 7, *stk.* 3, der bliver stk. 4, at indsætte »stk. 2« efter » og 3«.

Den foreslåede ændring vil medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren også kan fastsætte regler om, at den ansvarlige efter ecodesignlovens § 4, jf. de specielle bemærkninger til lovforslagets § 1, nr. 13, 14 og 15, skal afholde udgifterne ved udtagelse, måling og kontrol af energirelaterede produkter efter den foreslåede § 7, stk. 3, jf. lovforslagets § 1, nr. 16, dvs. kontrol foretaget under skjult identitet.

Der er tale om en konsekvensrettelse som følge af lovforslagets § 1, nr. 16. Hjemlen i nærværende lovforslag vil blive udmøntet på tilsvarende måde som i ecodesignbekendtgørelsens § 12 over for de produkter, der udtages under skjult identitet, således at blandt andet transport- og fragtomkostninger og prisen på indkøb af produktet forbundet med udtagelse til kontrol og måling under skjult identitet i princippet altid skal afholdes af den ansvarlige efter § 3 i ecodesignbekendtgørelsen, som svarer til ecodesignlovens § 4. Det bemærkes, at kontrol under skjult identitet af mindre produkter formentlig vil kunne foretages på selve udtagelsesstedet. Det forventes endvidere, at udgifter forbundet med kontrol under skjult identitet og måling vil skulle afholdes af den ansvarlige efter ecodesignbekendtgørelsens § 3, jf. ecodesignlovens § 4 og lovforslagets § 1, nr. 13, 14 og 15, medmindre måle- eller kontrolresultaterne bekræfter rigtigheden af dennes oplysninger. I disse sidste tilfælde vil kontrolmyndigheden skulle betale kontrolomkostningerne.

Til nr. 19

Det foreslås i § 7, *stk. 6*, der bliver til *stk. 7*, at ændre *stk. 4* og *5* til *stk. 5* og *6*.

Der er tale om en konsekvensrettelse som følge af lovforslagets § 1, nr. 16.

Til nr. 20

Markedsovervågningsforordningens artikel 4, *stk. 3, c)*, fastsætter, at den erhvervsdrivende, der er omhandlet i forordningens artikel 4, *stk. 1*, skal underrette markedsovervågningsmyndighederne, hvis vedkommende har grund til at tro, at et produkt udgør en risiko. Endvidere fastsætter markedsovervågningsforordningens artikel 4, *stk. 3, d)*, at den erhvervsdrivende samarbejder med markedsovervågningsmyndighederne, herunder efter en begrundet anmodning og sikre, at der træffes øjeblikkelige nødvendige korrigerende tiltag for at afhjælpe eventuelle tilfælde af manglende overensstemmelse med de krav, der er fastsat i den gældende EU-harmoniseringslovgivning, der finder anvendelse på det pågældende produkt, eller, hvis dette ikke er muligt, begrænse de risici, der er forbundet med det pågældende produkt, når det påbydes af markedsovervågningsmyndighederne eller på eget initiativ, når den i *stk. 1* omhandlede erhvervsdrivende skønner eller har grund til at tro, at det pågældende produkt udgør en risiko.

Markedsovervågningsforordningens artikel 7, *stk. 1*, fastsætter endvidere, at erhvervsdrivende skal samarbejde med markedsovervågningsmyndighe-

derne om korrigerende tiltag, der kan eliminere eller begrænse risici forbundet med produkter, som disse erhvervsdrivende har gjort tilgængelige på markedet.

Markedsovervågningsforordningens artikel 7, stk. 2, fastsætter endvidere, at udbydere af informationssamfundstjenester skal samarbejde med markedsovervågningsmyndighederne, på anmodning af markedsovervågningsmyndighederne og i særlige tilfælde, med henblik på at fremme ethvert tiltag, der træffes for at eliminere eller, hvis dette ikke er muligt, begrænse risiciene forbundet med et produkt, der udbydes eller var udbudt til salg online gennem deres tjenester.

Ecodesignloven indeholder ikke i dag en forpligtelse til den ansvarlige efter § 4, der har bragt et produkt i omsætning, eller den erhvervsdrivende, som har gjort et produkt tilgængeligt på markedet om på egen drift dvs. uden en begrundet anmodning, at underrette kontrolmyndigheden, hvis vedkommende har grund til at tro, at et energirelaterede produkt udgør en risiko, eller begrænse de risici, der er forbundet med det pågældende produkt på eget initiativ, når den i markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 1 omhandlede erhvervsdrivende skønner eller har grund til at tro, at det pågældende produkt udgør en risiko.

Ecodesignlovens § 10, stk. 2-4, og § 11 indeholder dog nogle oplysningsforpligtelser og samarbejdsforpligtelser for den ansvarlige efter § 4 og andre erhvervsdrivende, som de skal udføre efter anmodning fra kontrolmyndigheden.

Ecodesignlovens § 10, stk. 2, omhandler den situation, at kontrolmyndigheden i forbindelse med en kontrol af et energirelateret produkt får begrundet mistanke om, at produktet ikke er i overensstemmelse med krav i regler fastsat i medfør af loven eller en gennemførelsesforanstaltning. Bestemmelsen er affødt af codesigndirektivets artikel 8, stk. 2. Det følger af bestemmelsen, at kontrolmyndigheden hurtigst muligt skal underrette den ansvarlige efter codesignlovens § 4. Underretningen skal være ledsaget af oplysninger, som understøtter, at kravene ikke er overholdt. Der skal gives en frist for modtagelse af en udtalelse fra den ansvarlige efter § 4 om, hvorledes konstaterede mangler i givet fald kan blive rettet op. Formålet er at sikre, at den ansvarlige efter § 4 så tidligt som muligt bliver sat i stand til at korrigere eventuelle overtrædelser af de stillede krav. Hvis den ansvarlige efter codesignlovens § 4 ikke på tilfredsstillende vis får rettet op på manglerne, vil kontrolmyndigheden - eventuelt efter yderligere kontrolmålinger - kunne træffe afgørelser om påbud eller forbud efter codesignlovens § 11 herom.

Ecodesignlovens § 10, stk. 3, indeholder en forpligtelse til den ansvarlige efter § 4, som bringer et energirelateret produkt i omsætning, om at de efter anmodning fra kontrolmyndigheden skal give alle oplysninger, som er nødvendige for varetagelsen af erhvervsministerens opgaver efter ecodesignlovens § 10, stk. 1. Ecodesignlovens § 10, stk. 4, indeholder endvidere en forpligtelse til enhver, som markedsfører eller erhvervsmæssigt ibrugtager et energirelateret produkt, om at give alle oplysninger, som er nødvendige for at kunne afgøre, hvem der er ansvarlig for produktet, jf. ecodesignlovens § 4, efter anmodning fra kontrolmyndigheden.

Det følger af ecodesignlovens § 11, og den foreslåede § 11, jf. lovforslagets § 1, nr. 30, hvilke korrigerende foranstaltninger kontrolmyndigheden kan påbyde den ansvarlige efter § 4 eller en virksomhed, der markedsfører eller erhvervsmæssigt ibrugtager et produkt, herunder erhvervsdrivende, som efter lovforslaget gør et produkt tilgængeligt på markedet, at foretage. F.eks. kan det være et påbud om, at forhold, der strider mod kravene, bringes i orden inden for en angivet frist, forbud mod at bringe det energirelateret produkt i omsætning eller at gøre det tilgængeligt på markedet, forbud mod markedsføring eller erhvervsmæssig ibrugtagning af et energirelateret produkt eller påbud om at trække produktet tilbage fra markedet.

Det foreslås at indsætte en ny bestemmelse i ecodesignloven som § 7 a, stk. 1, om at den ansvarlige efter § 4, som har bragt et energirelateret produkt i omsætning, eller den erhvervsdrivende, som har gjort et energirelateret produkt tilgængeligt på markedet, straks skal underrette kontrolmyndigheden og samarbejde med myndigheden, hvis vedkommende har grund til at tro, at et energirelateret produkt udgør en risiko og give nærmere oplysninger om produktets manglende overensstemmelse og de foranstaltninger, der er truffet for at fjerne risikoen. Den erhvervsdrivende skal ligeledes straks underrette den ansvarlige efter § 4 om risikoen og give nærmere oplysninger om produktets manglende overensstemmelse og de foranstaltninger, der er truffet for at fjerne risikoen.

Den foreslåede bestemmelse gengiver med sproglige tilpasninger forpligtelserne i markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, c) og markedsovervågningsforordningens artikel 7, stk. 1.

Forpligtelserne efter den foreslåede bestemmelse rækker videre end de eksisterende pligter i ecodesignlovens § 10, stk. 2-4 og § 11 og den foreslåede § 11, jf. lovforslagets § 1, nr. 30, idet vedkommende efter den foreslåede bestemmelse har en pligt til af egen drift at underrette og indlede et samarbejde med kontrolmyndigheden og udføre de afhjælpningsmuligheder og begrænsninger af risici, som kontrolmyndigheden kan kræve, at de erhvervsdrivende samarbejder om. Hvorimod de gældende bestemmelser først

medfører en pligt for den ansvarlige efter § 4 eller den erhvervsdrivende efter en anmodning fra kontrolmyndigheden.

Efter markedsovervågningsforordningens artikel 3, nr. 19, er et produkt, der udgør en risiko, et produkt, der kan indvirke negativt på personers sundhed og sikkerhed generelt, sundhed og sikkerhed på arbejdspladsen, beskyttelse af forbrugerne, miljøet, den offentlige sikkerhed og andre offentlige interesser, der beskyttes ved den gældende EU-harmoniseringslovgivning i en grad, der går ud over det, der anses for rimeligt og acceptabelt i forhold til det tilsigtede formål eller under normale eller rimeligt forudsigelige anvendelsesforhold for det pågældende, herunder anvendelsens varighed og, hvis det er relevant, ibrugtagning, installation og vedligeholdelseskrav.

Et energirelateret produkt, der ikke er i overensstemmelse med krav fastsat i regler i medfør af loven eller en gennemførelsesforanstaltning, vil kunne udgøre en risiko, idet disse produkter vil kunne indvirke negativt på miljøet og beskyttelse af forbrugerne, hvorfor manglende overholdelse af dette kan forårsage en risiko.

Den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 7 a, stk. 1, vil medføre, at såfremt den ansvarlige efter § 4 eller en erhvervsdrivende får mistanke om, at et energirelateret produkt, som vedkommende har bragt i omsætning eller har gjort tilgængeligt på markedet, udgør en risiko, skal denne straks underrette kontrolmyndigheden herom og træffe de nødvendige foranstaltninger. Endvidere vil den foreslåede bestemmelse medføre, at den erhvervsdrivende også underretter den ansvarlige efter § 4 om sin mistanke, således at vedkommende kan overholde sine forpligtelser i henhold til reglerne om ecodesign og træffe de nødvendige foranstaltninger for at bringe produktet i overensstemmelse med kravene i reglerne.

Bestemmelsen fastsætter en oplysningspligt og en samarbejdspligt for den ansvarlige efter § 4, jf. de specielle bemærkninger til lovforslagets § 1, nr. 13-15, og de erhvervsdrivende, jf. lovforslagets § 1, nr. 5, om at de af egen drift skal underrette kontrolmyndigheden om det, når de selv bliver opmærksomme på, at det energirelaterede produkt, som vedkommende har bragt i omsætning eller har gjort tilgængeligt på markedet, udgør en risiko, og samarbejde med kontrolmyndigheden ved af egen drift at træffe de nødvendige foranstaltninger for at bringe produktet i overensstemmelse med kravene i reglerne. Bestemmelsen fastsætter endvidere, at den erhvervsdrivende også skal underrette den ansvarlige efter § 4 om sin mistanke, således at vedkommende kan overholde sine forpligtelser i henhold til reglerne om ecodesign og træffe de nødvendige foranstaltninger for at bringe produktet i overensstemmelse med kravene i reglerne.

Kravet kan ses sammen med, at den ansvarlige efter § 4 eller andre led i omsætnings- og forsyningskæden, f.eks. vil modtage underretninger og klager fra kunder, når et energirelateret produkt ikke fungerer hensigtsmæssigt. Dette vil især kunne ske, når kontaktoplysningerne på vedkommende fremgår af det energirelaterede produkt. Giver kundeklagerne anledning til, at den ansvarlige efter § 4, eller den erhvervsdrivende, som gør et produkt tilgængelig på markedet, tror, at det energirelaterede produkt udgør en risiko, skal vedkommende underrette kontrolmyndigheden herom. Ligeledes er det vigtigt, at den erhvervsdrivende, som har gjort et produkt tilgængeligt på markedet, underretter den ansvarlige efter § 4, herom, dvs. producenten, herunder fabrikanten, eller den bemyndigede repræsentant eller importøren, og såfremt ingen af disse er identificeret i EU, udbyderen af distributions-tjenesten eller enhver anden juridisk eller fysisk person, som har bragt produktet i omsætning med det formål, at disse kan overholde deres forpligtelser efter de gældende regler om codesign.

Oplysningerne skal blandt andet gøre det muligt præcist at identificere det pågældende produkt eller produktparti og skal til det formål indeholde oplysninger, der kan være nyttige for at finde frem til produktet, f.eks. lister over hvem produktet er solgt til. Samtidig skal orienteringen indeholde en nærmere beskrivelse af, på hvilke punkter produktet ikke er i overensstemmelse med reglerne og den risiko, som produktet frembyder.

Dette er nyt og er en del af markedsovervågningsforordningens hensigt med, at der for alle energirelaterede produkter, der bringes i omsætning, skal være en ansvarlig erhvervsdrivende i EU, som iagttager de krav, som stilles til produkterne. Formålet med bestemmelsen er, at kontrolmyndigheden bedre kan tilrettelægge sin kontrol og tilpasse de tilgængelige ressourcer. Herudover kan energirelaterede produkter, som udgør en alvorlig risiko, nå at blive opdaget på et tidligere tidspunkt.

Pligten til at orientere og samarbejde med kontrolmyndigheden påhviler alle erhvervsdrivende som led i afsætningen af produktet, det vil sige både producenter, fabrikanter, importører, distributører, handelsagenter, detailforhandler og andre led i forsyning-/omsætningskæden. Bestemmelsen afgrænses af det almindelige forbud mod at udsætte andre for selvinkriminering, som det blandt andet kan udledes af Den Europæiske Menneskerettigheds-konventions artikel 6 og § 10 i lovebekendtgørelse nr. 1121 af 12. november 2019 om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter (retssikkerhedsloven). Er der konkret mistanke om, at det af oplysningerne i underretningen vil fremgå, at den pågældende har begået noget strafbart, kan det således ikke kræves, at oplysningerne udleveres.

Den foreslåede bestemmelse i lovforslaget vil medføre, at kontrolmyndigheden i et samarbejde med den ansvarlige efter codesignlovens § 4 og erhvervsdrivende kan finde den bedste løsning på manglende overholdelse af kravene i de gældende regler. Især i sager, hvor der ikke er tale om manglende overholdelse af væsentlige krav, men alene formelle krav, giver det de erhvervsdrivende og kontrolmyndigheden en bedre mulighed for at finde en rimelig løsning, som de erhvervsdrivende kan samarbejde med kontrolmyndigheden om med henblik på at afhjælpe den manglende overensstemmelse.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i § 11 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 31, og der henvises til bemærkningerne til denne.

Udviklingen af e-handel skaber visse udfordringer for markedsovervågningsmyndighederne i EU med hensyn til at sikre overensstemmelse af energirelaterede produkter, der udbydes til salg online, og gennemføre kontrollen effektivt. Antallet af erhvervsdrivende, der tilbyder produkter direkte til forbrugerne ad elektronisk vej, er stigende. En erhvervsdrivende med opgaver vedrørende energirelaterede produkter spiller derfor en afgørende rolle ved at give kontrolmyndigheden en samarbejdspartner, der er etableret i EU, og som tilstrækkeligt hurtigt kan udføre særlige opgaver for at sikre, at energirelaterede produkter opfylder kravene i loven og regler fastsat i medfør af loven og gennemførelsesforanstaltninger til gavn for forbrugere, andre slutbrugere og virksomheder i Den Europæiske Union.

Et godt samarbejde mellem den ansvarlige erhvervsdrivende og kontrolmyndigheden er et centralt element, som giver mulighed for hurtig indgriben og korrigerende tiltag vedrørende det energirelaterede produkt.

Codesignloven indeholder ikke nogle forpligtelser til udbydere af informationssamfundstjenester.

Det foreslås at indsætte en ny bestemmelse i codesignloven som § 7 a, stk. 2, om udbydere af informationssamfundstjenesters forpligtelser.

Det foreslås i § 7 a, *stk. 2*, at udbydere af informationssamfundstjenester på anmodning af kontrolmyndigheden og i særlige tilfælde vil skulle samarbejde med kontrolmyndigheden med henblik på at fremme ethvert tiltag, der træffes, for at eliminere eller, hvis dette ikke er muligt, begrænse risiciene forbundet med et energirelateret produkt, der udbydes eller var udbudt til salg online gennem deres tjenester.

Den foreslåede bestemmelse gengiver pligten i markedsovervågningsforordningens artikel 7, stk. 2.

Det følger af den foreslåede bestemmelse, at udbydere af informationssamfundstjenester vil skulle samarbejde med kontrolmyndigheden med henblik på at fremme ethvert tiltag, der træffes, for at eliminere eller, hvis dette ikke er muligt, begrænse risiciene forbundet med et energirelateret produkt, der udbydes eller var udbudt til salg online gennem deres tjenester. Der vil skulle være tale om et særligt tilfælde.

Samarbejdet med udbydere af informationssamfundstjenester vil omfatte fjernelse af indhold vedrørende relevante energirelaterede produkter, der ikke overholder de relevante regler eller, hvis dette ikke er muligt, begrænsning af adgangen til sådanne produkter, der tilbydes gennem deres tjenester.

Udbydere af informationssamfundstjenester vil med bestemmelsen hverken blive pålagt en generel forpligtelse til at overvåge den information, de fremsender eller lagrer, eller en generel forpligtelse til aktivt at undersøge forhold eller omstændigheder, der tyder på ulovlig virksomhed. Desuden vil udbydere af informationssamfundstjenester ikke blive draget til ansvar, så længe de ikke har konkret kendskab til den ulovlige virksomhed eller information og ikke har kendskab til forhold eller omstændigheder, hvoraf den ulovlige aktivitet eller information fremgår.

Det er alene hensigten, at udbydere af informationssamfundstjenester vil skulle samarbejde om tiltag i de tilfælde, hvor det ikke har været muligt at håndhæve en manglende overensstemmelse på anden vis f.eks. gennem et påbud til ejeren af en onlinegrænseflade om at ændre eller fjerne indhold, jf. den foreslåede § 11 b, jf. lovforslagets § 1, nr. 31.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i § 11 a og § 11 c, stk. 3, jf. lovforslagets § 1, nr. 31, og der henvises til bemærkningerne til denne.

E-handlens udvikling skyldes i vid udstrækning udbredelsen af udbydere af informationssamfundstjenester, som - normalt gennem platforme og mod betaling - tilbyder formidlingstjenester ved at lagre tredjepartsindhold uden at udøve kontrol over dette indhold, og de agerer således ikke på vegne af en erhvervsdrivende.

Et mere retfærdigt indre marked bør sikre lige konkurrencevilkår for alle erhvervsdrivende og beskyttelse mod illoyal konkurrence. Til dette formål er det nødvendigt med en styrket håndhævelse af EU-harmoniseringslov-

givningen for produkter. Et godt samarbejde mellem udbydere af informationssamfundstjenester og markedsovervågningsmyndigheder er et centralt element, som giver mulighed for hurtig indgriben og korrigerende tiltag vedrørende produktet.

Udviklingen af e-handel skaber visse udfordringer for markedsovervågningsmyndighederne i EU med hensyn til at sikre overensstemmelse af energirelaterede produkter, der udbydes til salg online, og gennemføre kontrollen effektivt. Antallet af erhvervsdrivende, der tilbyder energirelaterede produkter direkte til forbrugerne ad elektronisk vej, er stigende. En erhvervsdrivende med opgaver vedrørende energirelaterede produkter spiller derfor en afgørende rolle ved at give kontrolmyndigheden en samarbejdspartner, der er etableret i EU, og som tilstrækkeligt hurtigt kan udføre særlige opgaver for at sikre, at energirelaterede produkter opfylder kravene i loven til gavn for forbrugere, andre slutbrugere og virksomheder.

Til nr. 21

Markedsovervågningsforordningens artikel 4 fastsætter den ansvarlige erhvervsdrivendes opgaver, særlige regler for virksomheder, der sælger fra tredjelande direkte til EU-forbrugere. Der er således et krav i markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 1, om, at visse produkter alene må bringes i omsætning, hvis en erhvervsdrivende, der er etableret i EU, er ansvarlig for en række nærmere angivne opgaver, jf. markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3 og 5, herunder bl.a. verificering af dokumentation, oplysningspligt og underretning af markedsovervågningsmyndigheder, hvis den erhvervsdrivende har grund til at tro, at et produkt udgør en risiko. Med andre ord skal en erhvervsdrivende placeret uden for EU have en form for permanent kontaktperson inden for EU, som myndighederne kan samarbejde med – en bemyndiget repræsentant. Den bemyndigede repræsentant skal ligeledes have de fornødne beføjelser eller midler til at udføre opgaven f.eks. midler til at sørge for porto, pakkelabels m.v., jf. markedsovervågningsforordningens artikel 5, stk. 1-3.

Ecodesignloven og ecodesignbekendtgørelsen danner i dag grundlaget for implementeringen af ecodesigndirektivet og indeholder krav til energirelaterede produkter og forpligtelser til den ansvarlige efter ecodesignlovens § 4, jf. lovforslagets § 1, nr. 13-15.

I henhold til ecodesignlovens § 8 skal den ansvarlige efter § 4 opbevare dokumentation, herunder overensstemmelseserklæringen, som nævnt i ecodesignlovens § 7, stk. 1 og 2, i mindst 10 år efter, at det sidste eksemplar af det pågældende produkt er blevet fremstillet. Dokumentationen skal stilles til rådighed senest 10 dage efter modtagelse af en anmodning herom.

Hjemlen vedrørende krav til overensstemmelseserklæringen, som nævnt i codesignlovens § 7, stk. 1 og 2 er udmøntet i codesignbekendtgørelsen. Det følger af codesignbekendtgørelsens § 5, at en EU-overensstemmelseserklæring efter § 4, stk. 1, nr. 2 (en erklæring om, at produktet er i overensstemmelse med regler om codesign), skal henvise til den relevante gennemførelsesforanstaltning og blandt andet indeholde oplysninger om navn og adresse på den ansvarlige efter § 3 og navn på den person, der er bemyndiget til at forpligte den ansvarlige efter § 3, og den bemyndigedes underskrift. Bestemmelsen gennemfører artikel 5, stk. 3, og bilag 6 i codesigndirektivet.

Codesignloven eller codesignbekendtgørelsen indeholder ikke i dag bestemmelser om, at den ansvarlige efter § 4 er forpligtet til at angive sit navn, registrerede firmanavn eller registrerede varemærke og kontaktoplysninger, herunder postadresse, på det energirelaterede produkt, som den ansvarlige bringer i omsætning, eller på dets emballage, pakken eller et ledsagelsesdokument. Endvidere indeholder de gældende regler ikke en forpligtelse for den ansvarlige producent, herunder fabrikant, efter § 4, stk. 1, til at have udpeget en bemyndiget repræsentant i EU, hvor dette er krævet, og at give den bemyndigede repræsentant de fornødne beføjelser eller midler til at udføre opgaven.

Det foreslås at ændre codesignlovens § 8 således, at der indsættes to nye stykker i den gældende § 8.

Det foreslås i § 8, *stk. 2*, at den ansvarlige efter § 4 skal angive sit navn, registrerede firmanavn eller registrerede varemærke og kontaktoplysninger, herunder postadresse, på det energirelaterede produkt, som den ansvarlige bringer i omsætning, eller på dets emballage, pakken eller et ledsagelsesdokument.

Formålet med ændringen er at lette kontrollen i hele omsætnings-/forsyningskæden.

Den foreslåede bestemmelse i § 8, *stk. 2*, gengiver med sproglige tilpasninger artikel 4, *stk. 4*, i markedsovervågningsforordningen.

Den foreslåede ændring af bestemmelsen ændrer ikke på den hidtidige retstilstand, hvorefter kontaktoplysningerne på den ansvarlige efter § 4 skal fremgå af overensstemmelseserklæringen, men vil medføre, at kontaktoplysningerne ligeledes angives på det energirelaterede produkt, som den ansvarlige efter § 4 bringer i omsætning, eller på dets emballage, pakken eller et ledsagelsesdokument.

Det foreslås i § 8, *stk. 3*, at den ansvarlige producent, herunder fabrikant, efter § 4, *stk. 1*, skal have en bemyndiget repræsentant, hvor dette er krævet, og skal give den bemyndigede repræsentant de fornødne beføjelser eller midler til at udføre opgaven.

Det er en af de centrale nyskabelser i markedsovervågningsforordningen, at en producent, herunder fabrikant, der sælger produkter til europæiske brugere, men har hjemsted i et tredjeland, skal have en bemyndiget repræsentant permanent placeret i EU.

Den bemyndigede repræsentant skal blandt andet være kontaktperson for kontrolmyndighederne.

Den foreslåede ændring vil medføre, at ansvaret falder tilbage på producent, herunder fabrikant, der har hjemsted i et tredjeland, såfremt denne ikke har udpeget en bemyndiget repræsentant i EU til at varetage de pligter og krav som følger af reglerne om *ecodesign* i de situationer, hvor en anden ansvarlig efter § 4 ikke kan identificeres i EU, dvs. der hverken er en producent, herunder fabrikant, en bemyndiget repræsentant, importør, udbyder af distributionstjenester, jf. de specielle bemærkninger til lovforslagets § 1, nr. 14, eller anden fysisk eller juridisk person, der har bragt produktet i omsætning eller erhvervsmæssigt ibrugtager det i EU.

Såfremt en producent, herunder fabrikant, ikke har udpeget en bemyndiget repræsentant i EU, hvor dette er krævet, eller hvis den bemyndigede repræsentant ikke er givet de fornødne beføjelser eller midler til at udføre opgaven vil det være strafbart i henhold til den foreslåede bestemmelse i § 15, *stk. 1*, nr. 4, jf. de specielle bemærkninger til lovforslagets § 1, nr. 42.

Formålet med ændringen er at lette kontrollen for kontrolmyndigheden, således at der altid kan identificeres en ansvarlig erhvervsdrivende i EU. Et godt samarbejde mellem producenter, herunder fabrikanter, og markedsovervågningsmyndigheder er et centralt element, som giver mulighed for hurtig indgriben og korrigerende tiltag vedrørende produktet.

Det er derfor vigtigt, at der etableres en erhvervsdrivende i EU, til hvem kontrolmyndigheden kan rette deres anmodninger m.v. På den baggrund findes der i markedsovervågningsforordningens artikel 4 om ansvarlige erhvervsdrivendes opgaver, særlige regler for virksomheder, der sælger fra tredjelande direkte til EU-forbrugere. Der er således et krav i markedsovervågningsforordningens artikel 4, *stk. 1*, om, at visse produkter alene må bringes i omsætning, hvis en erhvervsdrivende, der er etableret i EU, er ansvarlig for en række nærmere angivne opgaver, herunder bl.a. verificering

af dokumentation, oplysningspligt og underretning af markedsovervågningsmyndigheder, hvis den erhvervsdrivende har grund til at tro, at et produkt udgør en risiko. Med andre ord skal en erhvervsdrivende placeret uden for EU have en form for permanent kontaktperson inden for EU, som myndighederne kan samarbejde med – en bemyndiget repræsentant. Den bemyndigede repræsentant skal ligeledes have de fornødne beføjelser eller midler til at udføre opgaven f.eks. midler til at sørge for porto, pakkelabels m.v.

Den foreslåede § 8, stk. 3, jf. lovforslagets § 1, nr. 19, gengiver med visse sproglige tilpasninger forpligtelserne i artikel 5, stk. 1-3, i markedsovervågningsforordningen.

Til nr. 22

Overskriften til kapitel 3 i codesignloven lyder ”Markedsovervågning, forbud m.v.” Kapitlet indeholder lovens bestemmelser, som vedrører tilsynet, herunder hvilke muligheder erhvervsministeren og Sikkerhedsstyrelsen, som er tilsynsmyndighed på området, har for at gennemføre et tilsyn hos den ansvarlige efter § 4, andre erhvervsdrivende i omsætningsledet som f.eks. distributører, samt enhver, der erhvervsmæssigt ibrugtager produktet, og hvilke afgørelser der kan træffes ved manglende overholdelse.

Det foreslås at ændre overskriften til kapitel 3 til ”Kontrol m.v.” og indsætte en ny underoverskrift ”Kontrolmyndighed, oplysningspligt m.v.”.

Kapitlet vil fortsat indeholde den samme type bestemmelser som nævnt ovenfor.

Forslaget til ændringen af overskriftens ordlyd skyldes forslaget til nye og ændrede bestemmelser i kapitlet, hvor det foreslås at anvende termerne kontrol i stedet for tilsyn og kontrolmyndighed i stedet for tilsynsmyndighed. På andre produktområder, hvor Sikkerhedsstyrelsen er kontrolmyndighed, anvendes også termerne kontrol og kontrolmyndighed, og for at ensrette bestemmelserne så vidt muligt, foreslås det også, at termerne kontrol og kontrolmyndighed anvendes i codesignloven.

Som en konsekvens af, at der i lovforslaget foreslås indsat flere nye og ændrede bestemmelser i kapitlet, er der behov for at tydeliggøre indholdet af de forskellige bestemmelser ved at indsætte underoverskrifter i lovens kapitel 3. Der foreslås derfor, at der indsættes en ny underoverskrift før § 10. Underoverskriften omfatter § 10 og den foreslåede § 10 a, og angiver, at bestemmelserne omhandler kontrolmyndighed, oplysningspligt m.v.

Til nr. 23

Ecodesignlovens § 10 omhandler overvågning af, om bestemte mærker inden for kategorier af energirelaterede produkter er i overensstemmelse med de stillede krav.

Efter codesignlovens § 10, stk. 1, påser erhvervsministeren, at et energirelateret produkt, som er omfattet af regler fastsat i medfør af loven eller en gennemførelsesforanstaltning, er i overensstemmelse med den overensstemmelseserklæring, som producenten ifølge codesignlovens § 7, stk. 1, skal afgive, når produktet bringes i omsætning i EU.

Efter codesignlovens § 13, stk. 1, fører erhvervsministeren endvidere tilsyn med overholdelse af loven, regler fastsat i medfør af loven og gennemførelsesforanstaltninger.

Det foreslås i § 10, stk. 1, at erhvervsministeren, eller den ministeren bemyndiger hertil, fører kontrol med, at et energirelateret produkt er i overensstemmelse med de krav, der er fastsat i loven, regler fastsat i medfør af loven eller en gennemførelsesforanstaltning og påser, at et energirelateret produkt er i overensstemmelse med overensstemmelseserklæringen efter § 7, stk. 1, og endvidere, at der også føres kontrol med overholdelse af loven, regler fastsat i medfør af loven og gennemførelsesforanstaltninger.

Den foreslåede bestemmelse er en nyaffattelse og en videreførelse af codesignlovens § 10, stk. 1, og § 13, stk. 1. Erhvervsministeren fører efter codesignlovens § 10, stk. 1 og § 13, stk. 1, tilsyn med overholdelse af regler om miljøvenligt design af energirelaterede produkter. Kompetencen er ved kongelig resolution af 22. juni 2018, jf. bekendtgørelse nr. 860 af 24. juni 2018 om ændring i forretningernes fordeling mellem ministrene, overført til erhvervsministeren med virkning fra den 1. august 2018 og delegeret til Sikkerhedsstyrelsen, som siden den 1. august 2018 har ført kontrol med de erhvervsdrivendes overholdelse af reglerne. Opgavefordelingen mellem Sikkerhedsstyrelsen og Energistyrelsen fremgår af kongelig resolution af 22. juni 2018, jf. bekendtgørelse nr. 860 af 24. juni 2018 om ændring i forretningernes fordeling mellem ministrene.

I den foreslåede § 10, stk. 1, er § 10, stk. 1 og § 13, stk. 1 slået sammen.

Der er behov for at fastsætte en supplerende bestemmelse i dansk lov om, hvilken dansk myndighed, der er kontrolmyndighed på området for miljøvenligt design af energirelaterede produkter i Danmark. Det er endvidere

nødvendigt med en supplerende bestemmelse, der præciserer, at myndighedsbeføjelsen til at foretage kontrol kan delegeres fra en ansvarlig ressortminister til en underliggende forvaltningsmyndighed.

Ifølge den foreslåede bestemmelse vil det fortsat være erhvervsministeren, eller den ministeren bemyndiger hertil, herunder Sikkerhedsstyrelsen, som fører kontrol med overholdelse af regler om miljøvenligt design af energi-relaterede produkter.

Den foreslåede bestemmelse i § 10, stk. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 23, vil medføre at erhvervsministeren, eller den ministeren bemyndiger hertil, herunder Sikkerhedsstyrelsen, fortsat vil være kontrolmyndighed mht. ecode-signloven og regler fastsat i medfør af denne lov eller gennemførelsesforanstaltninger. Det vil således f.eks. være Sikkerhedsstyrelsen, der som kontrolmyndighed, undersøger energirelaterede produkter i fysiske butikker og i webbutikker, og det vil være Sikkerhedsstyrelsen, som træffer afgørelse ved manglende overholdelse af krav og pligter i loven.

Sikkerhedsstyrelsens kontrol har til formål at medvirke til at sikre beskyttelsen af sundhed og sikkerhed for personer og husdyr samt beskyttelsen af ejendom og andre samfundsinteresser såsom miljøbeskyttelse og forbrugerbeskyttelse samt en fair konkurrence mellem de erhvervsdrivende. Dette formål kan opnås ved at hindre, at energirelaterede produkter, som ikke er i overensstemmelse med kravene, gøres tilgængeligt på markedet.

Som udgangspunkt skal kontrolmyndigheden anse et produkt, for hvilket der foreligger en EU-overensstemmelseserklæring, CE-mærke og teknisk dokumentation, for at være i overensstemmelse med de fastsatte krav, jf. bemærkningerne til ecodesignlovens § 7, stk. 1 og 2. Kontrolmyndigheden kan dog iværksætte en stikprøvekontrol af, om kravene er opfyldt, og herunder anvende beføjelserne i § 7, stk. 2-5, der bliver til stk. 2-6, jf. lovforslagets § 1, nr. 16. Da kontrol kan være en byrde for erhvervsdrivende, vil kontrolmyndigheden tilrettelægge og gennemføre sin kontrol baseret på en risikobaseret tilgang under hensyntagen til disse erhvervsdrivendes interesser og begrænse disse byrder til det, der er nødvendigt for gennemførelsen af omkostnings- og måleffektiv kontrol. Kontrolmyndigheden vil ved den risikobaserede kontrol bl.a. tage hensyn til manglende overensstemmelse i forbindelse med energirelaterede produkter og eventuelt deres forekomst på markedet. Kontrolmyndigheden vil endvidere tage hensyn til den erhvervsdrivendes historik for manglende overensstemmelse, en eventuel risikoprofil, der er udarbejdet samt forbrugerklager og andre oplysninger modtaget fra andre myndigheder, erhvervsdrivende, medier og andre kilder, der kan tyde på manglende overensstemmelse.

Der vil ved kontrollen endvidere blive taget hensyn til den enkelte erhvervsdrivendes rolle i omsætnings-/forsyningskæden og i hvilket omfang den erhvervsdrivende bidrager til at gøre energirelaterede produkter tilgængeligt på markedet. Der vil således kunne være forskel på den kontrol, som f.eks. føres med producenter, herunder fabrikanter, i forhold til distributører, idet producenter har et ansvar for et energirelateret produkts konstruktion.

Kontrollen kan iværksættes i forbindelse med, at det pågældende produkt bringes i omsætning eller senere. Beslutningen om at foretage en kontrol kan træffes på grundlag af myndighedens egen vurdering eller meddelelser fra Europa-Kommissionen eller andre medlemsstater. Ved måling og afprøvning finder § 7, stk. 2, anvendelse.

Kontrolmyndigheden kan ved sin kontrol anvende alle oplysninger, dokumenter, resultater, erklæringer eller efterretninger som dokumentation til sine undersøgelser, uanset i hvilket format og det medium, de er lagret på. Eksempelvis kan resultater af kontrol udført i andre EU/EØS-medlemsstater lægges til grund ved varetagelse af kontrol efter stk. 1. En forudsætning herfor vil som udgangspunkt være, at den pågældende kontrol er udført på baggrund af målemetoder og standarder i henhold til den for produktet gennemførelsesforanstaltning. Hermed varetages hensynet til beskyttelse af slutbrugere og hensynet til at spare ressourcer for staten. Bestemmelsen supplerer markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 5.

Myndigheden kan indhente oplysninger hos den ansvarlige efter § 4 i medfør af den foreslåede § 10, stk. 3, jf. de specielle bemærkninger til § 1, nr. 25. Kontrolmyndigheden kan endvidere i medfør af den foreslåede § 10, stk. 4, jf. de specielle bemærkninger til § 1, nr. 26, indhente oplysninger hos enhver erhvervsdrivende, som markedsfører eller erhvervsmæssigt ibrugtager et energirelateret produkt.

Til nr. 24

Det foreslås i § 10, stk. 2, at ændre ”tilsyn” til ”kontrol”.

Der er tale om en konsekvensrettelse som følge af lovforslagets § 1, nr. 22.

Til nr. 25

Det følger af codesignloven § 10, stk. 3, at den ansvarlige efter § 4, som bringer et energirelateret produkt i omsætning, efter anmodning fra tilsynsmyndigheden skal give myndigheden alle oplysninger, som er nødvendige for varetagelsen af dennes opgaver efter stk. 1. Oplysningspligten gælder

også, når det skal afgøres, om et energirelateret produkt er omfattet af regler fastsat i medfør af loven eller en gennemførelsesforanstaltning.

Forpligtelsen gælder for alle virksomheder, som nævnt i *ecodesignlovens* § 4, dvs. hvor producenten, herunder fabrikanten, pålægges en forpligtelse, gælder forpligtelsen i givet fald også for andre virksomheder som nævnt i § 4, stk. 1-3. Tilsvarende forpligtelse gælder således også for enhver, der handler på vegne af producenten, herunder fabrikanten, såsom bemyndigede repræsentanter m.v.

Det følger af *ecodesignbekendtgørelsens* § 9, at den, der efter § 3 er ansvarlig for produktet, efter anmodning fra Energistyrelsen eller Sekretariatet for Ecodesign og Energimærkning (SEE) skal give alle oplysninger, som er nødvendige for varetagelsen af Energistyrelsens opgaver efter § 7 eller SEE's opgaver efter § 7, stk. 2. Energistyrelsen har indtil den 1. august 2018 efter delegation af kompetencen fra energi-, forsynings- og klimaministeren været tilsynsmyndighed og har ført tilsyn med, at energirelaterede produkter, som bringes i omsætning eller ibrugtages her i landet, er i overensstemmelse med regler om *ecodesign*. I praksis har Energistyrelsen haft det overordnede ansvar for tilsynet, herunder stået for udarbejdelse af tilsynsplaner, mens en række opgaver vedrørende den faktiske gennemførelse af tilsyn har været delegeret til et sekretariat, Sekretariatet for Ecodesign og Energimærkning (SEE), efter bestemmelsen i *ecodesignbekendtgørelsens* § 7, stk. 2, jf. de specielle bemærkninger til lovforslagets § 1, nr. 39. I forbindelse med overførslen af kompetencen til erhvervsministeren, jf. kongelig resolution af 22. juni 2018, jf. bekendtgørelse nr. 860 af 24. juni 2018 om ændring i forretningernes fordeling mellem ministrene, blev tilsynet delegeret til Sikkerhedsstyrelsen, som fører tilsyn med overholdelse af regler om *ecodesign*. SEE blev herefter nedlagt.

Det følger endvidere af *ecodesignbekendtgørelsens* § 4, stk. 3, at overensstemmelsesvurderingen, den tekniske dokumentation og overensstemmelseserklæringen efter bekendtgørelsens § 4, stk. 1, nr. 1 og 2, og stk. 2, skal udfærdiges på enten dansk, norsk, svensk eller engelsk. Bestemmelsen gennemfører *ecodesigndirektivets* artikel 8, stk. 4, og bilag I, del 2, hvorefter det fremgår, at dokumenter vedrørende overensstemmelsesvurderingen og EF-overensstemmelseserklæringen, jf. *ecodesigndirektivets* artikel 5, udarbejdes på et af Den Europæiske Unions institutioners officielle sprog, samt hvilke oplysningskrav, der kan kræves fra fabrikanten.

Det foreslås i § 10, stk. 3, at den ansvarlige efter § 4, som bringer et energirelateret produkt i omsætning, efter anmodning skal give alle oplysninger, som er nødvendige for varetagelsen af kontrolmyndighedens opgaver efter

stk. 1, på et sprog, der er let forståeligt, herunder relevante dokumenter, tekniske specifikationer, data eller oplysninger om overensstemmelse og tekniske aspekter ved produktet, oplysninger, som er nødvendige for at kunne fastslå ejerskabet af et onlinegrænseflade m.v.

Kontrolmyndigheden vil efter den foreslåede bestemmelse hovedsageligt kræve oplysninger, som er til brug for kontrol og afgørelser. Det kan f.eks. være, at styrelsen har brug for at få tilsendt en kopi af en EU-overensstemmelseserklæring, den tekniske dokumentation og overensstemmelsesvurderingen. Der kan dog også være tale om anden dokumentation såsom toldpapirer eller afgørelser fra andre landes markedsovervågningsmyndigheder. Der kan endvidere være tale om oplysninger om mængder af energirelaterede produkter på markedet og om andre produktmodeller, der har de samme tekniske egenskaber som det pågældende energirelaterede produkt. Der kan også være tale om andre relevante dokumenter, tekniske specifikationer, data eller oplysninger om overensstemmelse og tekniske aspekter af energirelaterede produkter, herunder adgang til indlejret software i det omfang en sådan adgang er nødvendigt for at vurdere produktets overensstemmelse med kravene i loven og regler fastsat i medfør af loven eller en gennemførelsesforanstaltning. Oplysningerne kan indhentes uanset form eller format og uanset lagringsmedium eller det sted, hvor sådanne dokumenter, tekniske specifikationer, data eller oplysninger er lagret. Kontrolmyndigheden har endvidere mulighed for at tage eller få kopier heraf.

Som noget nyt omfattes også adgang til at få en kopi af den bemyndigede repræsentants fuldmagt, og adgang til indlejret software ved de tekniske aspekter ved et produkt, i det omfang en sådan adgang er nødvendigt for at vurdere produktets overensstemmelse med reglerne om ecodesign, uanset form eller format og uanset lagringsmedium eller det sted, hvor sådanne dokumenter, tekniske specifikationer, data eller oplysninger er lagret, og at tage eller få kopier deraf. Som noget nyt omfattes endvidere også oplysninger, der er nødvendige for at kunne fastslå ejerskabet til en onlinegrænseflade, når de pågældende oplysninger har relation til undersøgelsens genstand.

Den foreslåede bestemmelse gengiver med visse sproglige tilpasninger pligterne i markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, b) og artikel 5, stk. 2, og supplerer markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, a) - c).

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med ecodesignlovens § 8, stk. 1, hvorefter, den ansvarlige efter § 4 skal stille den tekniske dokumentation, overensstemmelseserklæringen m.v. til rådighed senest 10 dage efter modtagelse af en anmodning herom fra kontrolmyndigheden.

Endvidere skal bestemmelsen ses i sammenhæng med codesignlovens § 10, stk. 4, og lovforslagets § 1, nr. 26, hvor kontrolmyndigheden kan indhente oplysninger hos enhver, som markedsfører eller erhvervsmæssigt ibrugtager et energirelateret produkt. Der henvises i øvrigt til de specielle bemærkninger til denne bestemmelse.

Formålet med indsættelsen er at inkludere de nye oplysninger, som kontrolmyndigheden efter markedsovervågningsforordningen har beføjelser til at kræve og sikre, at informationen og dokumentationen skal være på et sprog, som er letforståeligt for kontrolmyndigheden. Dette vil som udgangspunkt være dansk, men også norsk, svensk eller engelsk kan være et sprog, som vil være let forståeligt for kontrolmyndigheden.

Den foreslåede bestemmelse understreger hermed den ansvarlige efter codesignlovens § 4's oplysningspligt og tilføjer et sprogkrav, som ikke længere kun gælder den tekniske dokumentation, overensstemmelseserklæringen og overensstemmelsesvurderingen, men ligeledes andre relevante oplysninger som følger af den foreslåede bestemmelse så som den bemyndigede repræsentants fuldmagt m.v.

Det er i bestemmelsen blandt andet understreget, at kontrolmyndigheden har mulighed for at pålægge den ansvarlige efter § 4, jf. de specielle bemærkninger til lovforslagets § 1, nr. 13-15, at fremlægge de relevante oplysninger, der er nødvendige for at kunne fastslå ejerskabet til en onlinegrænseflade, når de pågældende oplysninger har relation til det energirelaterede produkt, som det er nødvendigt at indhente oplysninger om. Dette skyldes, at stadig flere energirelaterede produkter sælges online, og der kan derfor være behov for i sidste ende at sikre, at energirelaterede produkter, som ikke overholder kravene i reglerne om codesign, ikke længere sælges eller stilles til rådighed på anden måde gennem den pågældende onlinegrænseflade. Kontrolmyndigheden kan i medfør af de foreslåede § 11 b og § 11 c, jf. lovforslagets § 1, nr. 31, påbyde ejere af en onlinegrænseflade at ændre eller fjerne indhold, ligesom onlinegrænsefladen i sidste ende kan blokeres. For sidstnævnte henvises til de specielle bemærkninger til § 11 c, jf. lovforslagets § 1, nr. 31.

Det er ikke hensigten at pålægge de forpligtede unødige administrative byrder, og kontrolmyndigheden vil ikke kunne anmode om oplysninger fra en erhvervsdrivende, som går videre end det, den erhvervsdrivende efter de gældende regler om codesign og lovforslaget er forpligtet til eller kan forventes at være i besiddelse af.

Kontrolmyndighedens eventuelle offentliggørelse af oplysninger og materiale, som kontrolmyndigheden har modtaget, vil til enhver tid være begrænset af de almindelige regler om tavshedspligt for virke i offentlig tjeneste. Oplysningerne efter stk. 3 skal gives inden for grænserne af retssikkerhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1121 af 12. november 2019 om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligt. Ved at indsætte, at oplysningerne kan kræves ved anmodning, understreges det, at anvendelsen af den foreslåede bestemmelse begrænses i overensstemmelse med almindelige forvaltningsretlige principper således, at der kun vil blive krævet oplysninger i nødvendigt omfang. Det følger af § 10, stk. 1, i lov om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter med senere ændringer (retssikkerhedsloven), at har kontrolmyndigheden en konkret mistanke om, at en juridisk person har begået en overtrædelse af lovforslaget, der kan medføre straf, kan den foreslåede bestemmelse ikke anvendes til at kræve, at den pågældende fremlægger oplysninger eller foretager undersøgelser, medmindre det kan udelukkes, at de oplysninger, som søges tilvejebragt, kan have betydning for bedømmelsen af den formodede overtrædelse. En mistænkt må ikke pålægges at give oplysninger om, at vedkommende har begået noget strafbart. Kontrolmyndigheden må i disse tilfælde overlade sagen til politiets efterforskning.

Bestemmelsen sikrer, at kontrolmyndigheden kan få de nødvendige oplysninger til udførelse af kontrolarbejdet.

Til nr. 26

Efter ecodesignlovens § 10, stk. 4, følger det, at enhver, som markedsfører eller erhvervsmæssigt ibrugtager et energirelateret produkt, efter anmodning fra kontrolmyndigheden skal give alle oplysninger, som er nødvendige for at kunne afgøre, hvem der er ansvarlig for produktet, jf. § 4. Stk. 4 retter sig til en bredere kreds end i ecodesignlovens § 10, stk. 3, nemlig enhver erhvervsdrivende, som markedsfører eller ibrugtager et produkt, som er omfattet af loven og regler udstedt i medfør af loven, dvs. også andre end den, der står som ansvarlig ifølge stk. 3. Ifølge bestemmelsen skal den pågældende efter anmodning give alle nødvendige oplysninger, så at tilsynsmyndigheden kan fastslå, hvem der er ansvarlig for overholde forpligtelserne efter ecodesignlovens § 4 og lovforslagets § 1, nr. 13-15.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at tilsynet og kontrollen kan være effektiv, når det ikke på forhånd er klart for tilsynsmyndigheden, hvem der har bragt det pågældende produkt i omsætning i EU. Bestemmelsen finder anvendelse ved energirelaterede produkter, som markedsføres eller ibrugtages her i landet, dvs. retter sig til alle erhvervsdrivende i omsætningsleddet, herunder engros- og detailsælgere, distributører, udlejere o. l.

Det foreslås at ændre i formuleringen i *ecodesignlovens § 10, stk. 4*, ved at indsætte, at kontrolmyndigheden over for enhver, som markedsfører eller erhvervsmæssigt ibrugtager et energirelateret produkt, udover oplysninger, som er nødvendige for at kunne afgøre, hvem der er ansvarlig for produktet, jf. *ecodesignlovens § 4*, også kan anmode om relevante dokumenter, tekniske specifikationer, data eller oplysninger om overensstemmelse og tekniske aspekter af produktet, herunder adgang til indlejret software, oplysninger om mængder af energirelaterede produkter på markedet og om andre produktmodeller, der har de samme tekniske egenskaber som det pågældende energirelaterede produkt samt oplysninger, der er nødvendige for at kunne fastslå ejerskabet til en onlinegrænseflade m.v.

Efter den foreslåede bestemmelse omfattes som noget nyt adgang til at få forelagt relevante dokumenter, tekniske specifikationer, data eller oplysninger om overensstemmelse og tekniske aspekter af produktet, herunder adgang til indlejret software ved de tekniske aspekter ved et produkt, i det omfang en sådan adgang er nødvendigt for at vurdere produktets overensstemmelse med reglerne om *ecodesign*, uanset form eller format og uanset lagringsmedium eller det sted, hvor sådanne dokumenter, tekniske specifikationer, data eller oplysninger er lagret, og at tage eller få kopier deraf. Som noget nyt omfattes også oplysninger om mængder af energirelaterede produkter på markedet og om andre produktmodeller, der har de samme tekniske egenskaber som det pågældende energirelaterede produkt samt oplysninger, der er nødvendige for at kunne fastslå ejerskabet til en onlinegrænseflade, når de pågældende oplysninger har relation til undersøgelsens genstand.

Den foreslåede bestemmelse supplerer markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, a) - c).

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med *ecodesignlovens § 10, stk. 3*, og lovforslagets § 1, nr. 25, og der henvises i øvrigt til de specielle bemærkninger til denne bestemmelse.

Formålet med indsættelsen er at inkludere de nye oplysninger, som kontrolmyndigheden efter markedsovervågningsforordningen har beføjelser til at kræve.

Den foreslåede bestemmelse understreger hermed, at den forpligtede efter § 10, stk. 4, ikke længere kun vil have pligt til at give oplysninger som er nødvendige for at kunne afgøre, hvem der er ansvarlig for produktet, jf. § 4, til kontrolmyndigheden men ligeledes andre relevante oplysninger, som føl-

ger af den foreslåede bestemmelse så som oplysninger om mængder af energirelaterede produkter på markedet og om andre produktmodeller, der har de samme tekniske egenskaber som det pågældende energirelaterede produkt.

Det er i bestemmelsen blandt andet understreget, at kontrolmyndigheden vil have mulighed for at pålægge den efter stk. 4 forpligtede at fremlægge de relevante oplysninger, der er nødvendige for at kunne fastslå ejerskabet til en onlinegrænseflade, når de pågældende oplysninger har relation til det energirelaterede produkt, som det er nødvendigt at indhente oplysninger om. Dette skyldes, at stadig flere energirelaterede produkter sælges online, og der kan derfor være behov for i sidste ende at sikre, at energirelaterede produkter, som ikke overholder kravene i reglerne om ecodesign, ikke længere sælges eller stilles rådighed på anden måde gennem den pågældende onlinegrænseflade. Kontrolmyndigheden kan i medfør af de foreslåede § 11 b og § 11 c, jf. lovforslagets § 1, nr. 31, påbyde ejere af en onlinegrænseflade at ændre eller fjerne indhold, ligesom onlinegrænsefladen i sidste ende kan blokeres. For uddybning af sidstnævnte henvises til de specielle bemærkninger til § 11 c.

Det er ikke hensigten at pålægge de forpligtede erhvervsdrivende efter § 10, stk. 4, unødige administrative byrder, og kontrolmyndigheden vil ikke kunne anmode om oplysninger fra en erhvervsdrivende, som går videre end det, den erhvervsdrivende efter de gældende regler om ecodesign og lovforslaget er forpligtet til eller kan forventes at være i besiddelse af.

Kontrolmyndighedens eventuelle offentliggørelse af oplysninger og materiale, som kontrolmyndigheden har modtaget, vil til enhver tid være begrænset af de almindelige regler om tavshedspligt for virke i offentlig tjeneste. Oplysningerne efter stk. 4 skal gives inden for grænserne af retssikkerhedsloven, jf. lovebkendtgørelse nr. 1121 af 12. november 2019 om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligt. Ved at indsætte, at oplysningerne kan kræves ved anmodning, understreges det, at anvendelsen af den foreslåede bestemmelse begrænses i overensstemmelse med almindelige forvaltningsretlige principper således, at der kun vil blive krævet oplysninger i nødvendigt omfang. Det følger af § 10, stk. 1, i lov om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter med senere ændringer (retssikkerhedsloven), at har kontrolmyndigheden en konkret mistanke om, at en juridisk person har begået en overtrædelse af lovforslaget, der kan medføre straf, kan den foreslåede bestemmelse ikke anvendes til at kræve, at den pågældende fremlægger oplysninger eller foretager undersøgelser, medmindre det kan udelukkes, at de oplysninger, som søges tilvejebragt, kan have betydning for bedømmelsen

af den formodede overtrædelse. En mistænkt må ikke pålægges at give oplysninger om, at vedkommende har begået noget strafbart. Kontrolmyndigheden må i disse tilfælde overlade sagen til politiets efterforskning.

Bestemmelsen sikrer, at kontrolmyndigheden kan få de nødvendige oplysninger til udførelse af kontrolarbejdet.

Til nr. 27

Ecodesignlovens § 10, stk. 5, fastsætter, at erhvervsministeren, hvis det skønnes nødvendigt, til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse har adgang til lokaler, der benyttes af en virksomhed som nævnt i stk. 2 og 3, med henblik på at kunne udtage energirelaterede produkter til måling og kontrol af, at disse er i overensstemmelse med krav i regler fastsat i medfør af loven eller en gennemførelsesforanstaltning. Denne bestemmelse finder ikke anvendelse på bygninger eller dele af bygninger, der udelukkende anvendes til privat beboelse.

Det foreslås, at § 10, stk. 5, ophæves.

Bestemmelsen videreføres i den foreslåede bestemmelse i § 10 b, jf. lovforslagets § 1, nr. 28.

Til nr. 28

Ecodesignloven indeholder ikke i dag en bestemmelse om, at kontrolmyndigheden i kontroløjemed kan indsamle og behandle, herunder samkøring oplysninger fra andre offentlige myndigheder og fra offentligt tilgængelige kilder.

Det foreslås at indsætte en ny bestemmelse i codesignloven som § 10 a om indsamling og behandlinger, herunder samkøring af sådanne oplysninger.

Det foreslås i § 10 a, stk. 1, at kontrolmyndigheden i kontroløjemed kan indsamle og behandle, herunder samkøre, oplysninger fra andre offentlige myndigheder og fra offentligt tilgængelige kilder.

Det foreslås således, at der indføres bestemmelser, som giver kontrolmyndigheden hjemmel til at indsamle, behandle og foretage samkøring af data i kontroløjemed. Behovet for bestemmelsen i stk. 1 begrundes i, at kontrolmyndigheden ved hjælp af indsamling og behandling af data kan lette udførelsen af kontrollerne. Bestemmelsen kan alene anvendes i det omfang, at indsamling og behandling er relevant og proportionalt i forhold til kontrolmyndighedens kontrolopgaver. Det er hensigten med bestemmelsen, at der

vil være tale om indsamling og behandling af oplysninger vedrørende virksomheder eller ikke-følsomme oplysninger om enkeltmandsvirksomheder. Bestemmelsen er dog ikke begrænset hertil og kan således omfatte enhver type oplysning.

Kontrolmyndigheden kan med bestemmelsen i stk. 1 foretage samkøring i kontroløjemed, blandt andet som udgangspunkt for risikobaseret kontrol. Bestemmelsen kan anvendes til at indsamle, behandle og samkøre offentligt eller ikke-offentligt tilgængelige oplysninger fra andre offentlige myndigheder eller oplysninger fra offentligt tilgængelige kilder. Der kan være tale om oplysninger fra andre myndigheder, såsom oplysninger fra Det Centrale Virksomhedsregister (CVR). Der kan ligeledes være tale om oplysninger fra udenlandske myndigheder, f.eks. i forbindelse med koordinerede markeds- overvågningsindsatser på tværs af EU-medlemsstater.

Dette vil bidrage til at kvalificere risikobilledet, så kontrolmyndigheden bliver i stand til mere præcist at vurdere, hvilke kontrolforanstaltninger der vil være mest effektive og proportionale på et givent område. Formålet er således en mere effektiv og proportional kontrol, på hvilket grundlag kontrolmyndigheden kan vurdere, hvilke kontrolforanstaltninger der er mest hensigtsmæssige at anvende. Hermed opnås en yderligere kvalificering af den proportionalitetsvurdering, der skal foretages af kontrolmyndigheden med henblik på at sikre, at det proportionale middel anvendes i udførelsen af kontrollen.

Som eksempel herpå kan nævnes den situation, hvor kontrolmyndigheden har oplysninger om risikoen ved et bestemt produkt, men hvor det er uvist, hvor tilgængeligt det pågældende produkt er på det danske marked. I en sådan situation vil oplysninger fra told- og skatteforvaltningen om antallet af erhvervsmæssigt importerede varer kunne være med til at præcisere kontrolmyndighedens risikovurdering.

Indhentelse, behandling og samkøring af eventuelle personoplysninger (enkeltpersonsvirksomheder) vil ske under hensyntagen til de særlige regler i databeskyttelseslovgivningen om registersamkøring og sammenstilling i kontroløjemed, herunder reglerne om sikkerhedsforanstaltninger og logging. Det bemærkes i den forbindelse, at kontrolmyndigheden kan behandle personoplysninger efter databeskyttelseslovens § 6, stk. 1, jf. artikel 6, stk. 1, litra e i databeskyttelsesforordningen.

Det foreslås i § 10 a, stk. 2, at kontrolmyndigheden i kontroløjemed kan behandle, herunder samkøre, oplysninger, som myndigheden ud over de tilfælde der er nævnt i stk. 1, er i besiddelse af.

Den foreslåede bestemmelse omfatter dermed alle øvrige oplysninger, som kontrolmyndigheden er i besiddelse af. Det kan eksempelvis være oplysninger, som erhvervsdrivende har indberettet til kontrolmyndigheden som følge af eventuelle indberetningspligter i lovgivning, eller det kan være kontrolsager, hvor kontrolmyndigheden har indsamlet oplysninger fra erhvervsdrivende. Reglen vil blive anvendt til at udnytte kontrolmyndighedens eksisterende oplysninger til at styrke myndighedens kontrol og markedsovervågning også på tværs af kontrolmyndighedens områder. Det vurderes primært at være nødvendigt at anvende oplysningerne i kontroløjemed, hvorfor bestemmelsen er begrænset hertil. Behandling af oplysninger efter § 10 a, stk. 2 vil skulle ske under hensyntagen til de særlige regler i databeskyttelseslovgivningen, som anført ovenfor, i bemærkningerne til § 10 a, stk. 1.

Med bestemmelsen i § 10 a, stk. 3, foreslås det, at kontrolmyndigheden i kontroløjemed kan indsamle og behandle, herunder samkøre, ikke-offentligt tilgængelige oplysninger fra offentlige og private virksomheder og erhvervs- eller forbrugerorganisationer. Bestemmelsen er ny.

Baggrunden for bestemmelsen er, at kontrolindsatsen primært skal rettes derhen, hvor regelefterlevelsen er lavest, eller hvor risikoen er størst. Kontrolmyndigheden har derfor behov for, at der kan indhentes data, som f.eks. kan indgå i risikomodeller til brug for planlægning af en effektiv markeds- overvågning.

Bestemmelsen vil således sikre en klar hjemmel til, at der fra offentlige og private virksomheder, erhvervs- eller forbrugerorganisationer kan indhentes og samkøres ikke-offentligt tilgængelige oplysninger, herunder også fra udenlandske aktører. Der kan eksempelvis være tale om oplysninger fra administratoren af danske internetdomæner om registranter og fuldmagtshavere til danske domæner fra DK Hostmaster.

Det foreslås, at muligheden for at indhente og samkøre ikke-offentligt tilgængelige oplysninger alene skal anvendes i de tilfælde, hvor det har sammenhæng med myndighedens kontrolopgaver. En samkøring af oplysninger vil ske under hensyntagen til de særlige regler i databeskyttelseslovgivningen, jf. afsnit 4 om forholdet til databeskyttelsesforordningen.

Bestemmelsen begrænses samtidig af bestemmelserne om retten til ikke at inkriminere sig selv m.v., som følger af § 10 i retssikkerhedsloven.

Endelig sker indsamlingen og samkøringen af data under hensyntagen til forvaltningslovens § 32 om forbuddet mod, at den, der virker inden for den offentlige forvaltning, skaffer sig fortrolige oplysninger, som ikke er af betydning for udførelsen af den pågældendes arbejde.

Ecodesignloven indeholder i dag bestemmelser om kontrolmyndighedens adgang til erhvervslokaler. Erhvervsministeren har efter codesignlovens § 10, stk. 5, der med lovforslaget ophæves, jf. de specielle bemærkninger til § 1, nr. 27, hvis det skønnes nødvendigt, til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse, adgang til lokaler, der benyttes af en virksomhed som nævnt i stk. 2 og 3, med henblik på at kunne udtage energirelaterede produkter til måling og kontrol af, at disse er i overensstemmelse med krav i regler fastsat i medfør af loven eller en gennemførelsesforanstaltning. Denne bestemmelse finder ikke anvendelse på bygninger eller dele af bygninger, der udelukkende anvendes til privat beboelse.

Det foreslås i § 10 b, stk. 1, at kontrolmyndigheden til enhver tid mod behørig legitimation og uden retskendelse vil have adgang til alle erhvervsmæssige lokaliteter og transportmidler, hvor der kan findes energirelaterede produkter, som er omfattet af denne lovs anvendelsesområde med henblik på at kunne udtage energirelaterede produkter til måling og kontrol af, at disse er i overensstemmelse med krav i regler fastsat i medfør af loven eller en gennemførelsesforanstaltning.

Den foreslåede bestemmelse supplerer markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra d og e. Det følger af markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra d og e, at kontrolmyndigheden skal tillægges beføjelser til uden forudgående varsel at foretage inspektion på stedet og fysisk kontrol af produkter, samt at få adgang til alle lokaler, arealer eller transportmidler, som den erhvervsdrivende anvender som led i sit erhverv, sin forretning, sit håndværk eller sit fag, for at identificere manglende overensstemmelse og indhente dokumentation.

Anvendelsen af stk. 1 skal ske under hensyntagen til bestemmelserne i retssikkerhedsloven, herunder de almindelige regler om fravigelse af varslings af kontrol. Herudover skal særligt retssikkerhedslovens § 10, om retten til ikke at inkriminere sig selv, iagttages ved anvendelsen af bestemmelsen. Det gør sig især gældende i tilfælde, hvor kontrolmyndigheden anvender muligheden for adgang uden retskendelse, fordi myndigheden har en mistanke om et strafbart forhold.

Det er kun muligt for kontrolmyndigheden at anvende bestemmelsen til at tilvejebringe oplysninger til brug for kontrollen. Det betyder, at bestemmelsen kan anvendes med henblik på at konstatere, om energirelaterede produkter er i overensstemmelse med reglerne, eller en erhvervsdrivende lever op til sine forpligtelser. Det kan f.eks. være en kontrol, hvor der er behov for at udtage energirelaterede produkter fra en lokalitet uden offentlig adgang. Det skal således være formålet med adgangen, at der skal indhentes

oplysninger, der er nødvendige for selve kontrollen. Adgangshjemlen gælder både i relation til proaktive kontroller, hvor kontrolmyndigheden har planlagt kontrolopgaven på forhånd, og reaktive kontrolopgaver, som oftest sker efter en udefrakommende begivenhed, som f.eks. en anmeldelse.

Kontrolmyndigheden kan efter den foreslåede bestemmelse i stk. 1, hvis det skønnes nødvendigt for at føre en effektiv kontrol, udtage energirelaterede produkter fra ikke-offentligt tilgængelige lokaliteter m.v., samt føre kontrol med opstillingen af energirelaterede produkter, hvor dette er relevant, uden at der på forhånd er en konkret formodning om, at energirelaterede produkter ikke er i overensstemmelse med reglerne. For at kontrolmyndigheden kan føre en effektiv kontrol, er det nødvendigt at få adgang til steder, hvor kontrolmyndigheden ikke på forhånd ved, at der er ikke-overensstemmende energirelaterede produkter. På den måde bliver kontrollen med produktområdet udført på baggrund af en risikobaseret tilgang til indsamlet data og kvalificering af risikobilledet, så kontroller kan sættes ind der, hvor der er størst risiko og tilrettelægges så effektivt som muligt.

Om det er nødvendigt at udtage eller kontrollere energirelaterede produkter på ikke-offentligt tilgængelige lokaliteter, beror bl.a. på, om kontrolmyndigheden vil kunne få et tilstrækkeligt retvisende billede af regelefterlevelsen, hvis der kun udtages produkter fra offentligt tilgængelige lokaliteter. Derudover indgår en vurdering af, om det er muligt at skaffe energirelaterede produkter på anden måde, om det er nødvendigt, at myndigheden selv kan udvælge de energirelaterede produkter, der ønskes udtaget til kontrol, eller om det er tilstrækkeligt, at den erhvervsdrivende udvælger og eventuelt fremsender et energirelateret produkt. Det indgår også i vurderingen af, om adgang må anses for nødvendig, om det udvalgt, kontrolmyndigheden har på den offentligt tilgængelige lokalitet, er tilstrækkeligt, eller om det vurderes at udgøre en så lille andel af de energirelaterede produkter som den pågældende erhvervsdrivende er i besiddelse af, at der ikke vil være tale om repræsentative eksemplarer. Det indgår desuden i vurderingen, om det vil være muligt at vurdere, om kravene til energirelaterede produkters indretning er opfyldt, medmindre kontrolmyndigheden får adgang til de steder, hvor de energirelaterede produkter er placeret eller opstillet. Endelig indgår det i vurderingen, hvordan kontrollen udføres mest effektivt. Der er her tale om en proportionalitetsafvejning.

Hvis det ud fra en samlet betragtning af blandt andet ovenstående elementer vurderes, at det vil være nødvendigt at kontrollere eller udtage energirelaterede produkter fra ikke-offentligt tilgængelige lokaliteter, vil kontrolmyndigheden således kunne anvende bestemmelsen.

Konkret vil det f.eks. kunne være nødvendigt, hvis kontrolmyndigheden ikke kan foretage en effektiv kontrol, fordi de energirelaterede produkter, der er tilgængelige på offentligt-tilgængelige lokaliteter, ikke gør det muligt at udtage repræsentative eksemplarer til test. Hvis kontrolmyndigheden vurderer, at det er nødvendigt, at de energirelaterede produkter, der udtages, stammer fra samme parti, vil det således ikke altid være muligt at udtage et passende antal eksemplarer fra samme butik. Samtidig er det ikke sikkert, at energirelaterede produkter i en anden butik stammer fra samme parti. I den situation, vil det altså kunne være nødvendigt for at udføre en effektiv kontrol, at energirelaterede produkter udtages hos eksempelvis producenten, herunder fabrikanten eller importøren.

Et andet eksempel på en situation, hvor bestemmelsen vil kunne finde anvendelse er, hvor et givent energirelateret produkt kun findes i butikken i ét eksemplar. Det kan være et energirelateret produkt, som brugerne kan afprøve i butikken. Afhængigt af hvad produktet skal testes for, er det ikke sikkert, at et sådant produkt kan give et retvisende billede af kvaliteten af de eksemplarer, der er på markedet. Kontrolmyndigheden kan vurdere, om det energirelaterede produkt er repræsentativt for produkttypen som sådan. Er dette ikke tilfældet, vil det være nødvendigt at udtage et andet eksemplar fra virksomhedens lager.

Et tredje eksempel på en situation, hvor bestemmelsen vil kunne finde anvendelse er, hvor kontrolmyndigheden har bedt den erhvervsdrivende om at udlevere repræsentative energirelaterede produkter til test, men hvor der enten ikke udleveres energirelaterede produkter, eller hvor de energirelaterede produkter, der udleveres, ikke udgør repræsentative eksemplarer. I sådanne situationer, hvor kontrolmyndigheden uden held har forsøgt at få udleveret relevante eksemplarer, kan det være nødvendigt at få adgang til lokaliteter uden offentlig adgang, for at kontrolmyndigheden selv kan udtage energirelaterede produkter med henblik på en effektiv kontrol.

Et fjerde eksempel på en situation, hvor bestemmelsen vil kunne finde anvendelse er webbutikker, butikker, der sælger via postordre og lignende. Her vil energirelaterede produkter ikke kunne udtages til test i offentligt tilgængelige butikslokaler, da sådanne ikke findes. Vurderingen af, om det er nødvendigt at få adgang til at udtage testeksemplarer, vil afhænge af det konkrete energirelaterede produkt, der skal testes, og hvor vigtigt det er, at det er kontrolmyndigheden selv, der udvælger eksemplaret. Hvis det vurderes ikke at være nødvendigt, at myndigheden selv udvælger de energirelaterede produkter, vil den kunne bede om, at der tilsendes et eller flere eksemplarer af et givet produkt til myndigheden efter dette lovforslags § 10 b, stk. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 28. Såfremt webbutikken drives fra en privat bolig, vil

adgang dog alene kunne ske til de dele af boligen, der anvendes til erhvervsformål. Der vil således ikke være adgang til stuen, hvis energirelaterede produkter, der sælges via en internetvirksomhed, alene befinder sig i et kontor eller et anneks.

Et femte eksempel på en situation, hvor bestemmelsen vil kunne finde anvendelse, er, hvor der af sikkerhedsmæssige hensyn ikke er tid til at afvente, at kontrolmyndigheden får tilsendt et energirelateret produkt, eller foretager en repræsentativ kontrol i detailledet. I disse situationer, hvor der er tale om energirelaterede produkter, som udgør en risiko, der forudsætter en meget hurtig reaktion fra kontrolmyndighedens side, vil det således også kunne være nødvendigt, at kontrolmyndigheden kan få direkte adgang til den erhvervsdrivendes lokaler.

Hvis det derimod ikke skønnes at være nødvendigt, herunder proportionalt med det kontrolmyndigheden vil opnå ved at få adgang til de pågældende lokaler, vil bestemmelsen ikke kunne anvendes. Kontrolmyndigheden er så henvist til at udtage energirelaterede produkter fra lokaler, der er offentligt tilgængelige, eller til at bede om at få tilsendt energirelaterede produkter. Betegnelsen alle erhvervsmæssige lokaliteter, omfatter fabrikations-, salgs- og lagerlokaliteter og kan eksempelvis også være kontorlokaler, baglokaler eller udendørs oplag tilhørende den erhvervsdrivende.

Ecodesignloven indeholder i dag bestemmelser om kontrolmyndighedens mulighed for at udtage produkter til kontrol, jf. codesignlovens 7, stk. 1, samt kontrolmyndighedens adgang til erhvervslokaler, jf. codesignlovens § 10, stk. 5. Endvidere indeholder codesignbekendtgørelsen også bestemmelser om kontrolmyndighedens mulighed for at udtage produkter til kontrol, jf. codesignbekendtgørelsens § 12. Kontrolmyndigheden kan med hjemmel i disse bestemmelser i forbindelse med sin kontrol på stedet foretage tekniske undersøgelser af energirelaterede produkter på stedet.

Det foreslås i § 10 b, stk. 2, at kontrolmyndigheden, som led i kontrolbesøget, kan foretage tekniske undersøgelser af et produkt på stedet.

Formålet med den foreslåede bestemmelse er, at det fremgår tydeligt af lovens ordlyd, at kontrolmyndigheden kan foretage tekniske undersøgelser af et produkt på stedet.

Det energirelaterede produkts beskaffenhed eller installation kan nødvendiggøre, at undersøgelsen eller tests udføres på stedet, mens kontrolbesøget pågår. Det kan f.eks. være størrelsen på det energirelaterede produkt eller den måde produktet er installeret på, der gør det umuligt eller besværligt at medtage produktet til yderligere undersøgelse. Det vil i disse tilfælde typisk

være langt mindre indgribende for ejeren af det energirelaterede produkt, at undersøgelsen foretages på stedet.

Ecodesignloven indeholder i dag bestemmelser om kontrolmyndighedens mulighed for at udtage produkter til kontrol, jf. codesignlovens 7, stk. 1, samt kontrolmyndighedens adgang til erhvervslokaler, jf. codesignlovens § 10, stk. 5. Endvidere indeholder codesignbekendtgørelsen også bestemmelser om kontrolmyndighedens mulighed for at udtage produkter til kontrol, jf. codesignbekendtgørelsens § 12. Kontrolmyndigheden kan med hjemmel i disse bestemmelser i forbindelse med sin kontrol på stedet foretage tekniske undersøgelser af energirelaterede produkter på stedet. Det er med hjemmel i disse bestemmelser og en del af fast praksis, at kontrolmyndigheden, som en del af dokumentation af kontrolbesøg, har fotograferet, optaget video samt medtaget prøver til nærmere analyse eller undersøgelse.

Det foreslås i § 10 b, stk. 3, at kontrolmyndigheden, som en del af dokumentationen af kontrolbesøget, kan fotografere og optage video samt medtage prøver til nærmere analyse eller undersøgelse.

Formålet med den foreslåede bestemmelse er, at det fremgår tydeligt af lovens ordlyd, at kontrolmyndigheden, som en del af dokumentationen af kontrolbesøget, kan fotografere og optage video samt medtage prøver til nærmere analyse eller undersøgelse.

Optagelse af fotografier eller video vil til eksempel være relevant i sager, hvor det kontrollerede energirelaterede produkt er af en art eller størrelse, hvor det ikke er muligt eller relevant for kontrolmyndigheden at udtage et eksemplar. Det kan eksempelvis være, hvis produktet er af en størrelse, hvor det ikke umiddelbart kan flyttes. I de tilfælde, hvor det ikke er muligt eller relevant for kontrolmyndigheden at udtage et eksemplar af produktet, er det dermed nødvendigt for kontrollens udførelse, at kontrolmyndigheden på stedet kan dokumentere, hvordan produktet er udformet, opstillet eller mærket. Det tilstræbes, at der ikke fremgår personer på billederne.

Kontrolmyndigheden vil underrette de berørte parter om optagelsen af fotografier eller video, og om en eventuel udtagelse af et eller flere energirelaterede produkter.

Der henvises til bemærkningerne til codesignlovens § 7, jf. lovforslagets § 1, nr. 16.

Ecodesignloven indeholder i dag en bemyndigelse i § 7, stk. 1, nr. 1, til klima-, energi, og forsyningsministeren om, at denne kan fastsætte regler om, at den ansvarlige efter § 4 skal lade sit produkt udtage til måling og

kontrol af en sagkyndig virksomhed eller en godkendt institution som nævnt i stk. 5. Bestemmelsen er udmøntet i codesignbekendtgørelsen. Det følger blandt andet af codesignbekendtgørelsens § 7, stk. 4, at kontrolmyndigheden kan tildele sagkyndige virksomheder opgaver vedrørende måling og prøvning og akkrediteret certificering. Endvidere følger kontrolmyndighedens hjemmel til at få adgang til erhvervslokaler af codesignlovens § 10, stk. 5. Det følger endvidere af codesignlovens § 13, stk. 4, at erhvervsministeren kan bemyndige en sagkyndig institution, en organisation eller en virksomhed til at udøve nærmere angivne beføjelser vedrørende tilsyn, kontrol, udtagning, måling og afprøvning af energirelaterede produkter, akkrediteret certificering samt sekretariatsbistand til ministeren. Institutionen m.v. kan ikke træffe bestemmelse om adgang som nævnt i § 10, stk. 5, eller træffe afgørelse efter § 11.

Det foreslås i § 10 b, stk. 4, at kontrolmyndigheden kan være bistået af en eller flere uafhængige sagkyndige i forbindelse med adgangen efter stk. 1 og tekniske undersøgelser efter stk. 2.

Formålet med den foreslåede bestemmelse er, at det fremgår tydeligt af lovens ordlyd, at kontrolmyndigheden i forbindelse med en kontrol kan være bistået af en eller flere uafhængige sagkyndige i forbindelse med adgangen efter stk. 1 og tekniske undersøgelser efter stk. 2.

I forbindelse med kontrol, der kræver særligt udstyr eller specialistviden, kan kontrolmyndigheden have behov for bistand fra en eller flere sagkyndige med henblik på at oplyse sagen i tilstrækkeligt omfang. Den eller de sagkyndige har med bestemmelsens stk. 4 adgang til samme sted som kontrolmyndigheden, så længe den eller de sagkyndige ledsages af mindst en medarbejder fra kontrolmyndigheden.

Det beror på en konkret og individuel vurdering, om en sagkyndig er uafhængig. Eksempelvis kan kontrolmyndigheden ikke medbringe en sagkyndig til et kontrolbesøg hos en erhvervsdrivende, hvis den pågældende sagkyndige samtidig er konkurrent til den erhvervsdrivende. Er der tale om et område, hvor der er meget få sagkyndige, vil der således skulle foretages en afvejning af, hvor stort behovet er for at medbringe en sagkyndig over for beskyttelsen af den erhvervsdrivendes forretningshemmeligheder, der må anses som tungtvejende.

Politiet kan endvidere bistå kontrolmyndigheden efter det foreslåede stk. 5.

Ecodesignloven indeholder ikke i dag en bestemmelse om, at kontrolmyndigheden kan få politiets bistand til gennemførelse af kontrolmyndighedens kontrol.

Det foreslås at indsætte en ny bestemmelse i ecodesignloven som § 10 b, stk. 5, 1. pkt. om politiets bistand til gennemførelse af kontrolmyndighedens kontrol.

Det foreslås i § 10 b, stk. 5, 1. pkt., at politiet om nødvendigt yder bistand til kontrollens gennemførelse.

Politiets bistand kan være aktuel i en situation, hvor kontrolmyndigheden nægtes adgang til en lokalitet ad frivillighedens vej. Der kan i sådanne særlige tilfælde være behov for, at politiet anvender magt for at få adgang til lokaliteten.

I 2. pkt., foreslås det, at klima-, energi- og forsyningsministeren efter forhandling med justitsministeren kan fastsætte nærmere regler herom.

Det kan endvidere være nødvendigt at fastsætte nærmere regler om, hvordan politiets bistand skal foregå, hvilket klima-, energi- og forsyningsministeren i så fald vil kunne gøre efter forhandling med justitsministeren.

Til nr. 29

Som en konsekvens af, at der i lovforslaget foreslås indsat flere nye og ændrede bestemmelser i kapitlet, er der behov for at tydeliggøre indholdet af de forskellige bestemmelser ved at indsætte underoverskrifter i lovens kapitel 3. Det foreslås derfor, at der indsættes en ny *underoverskrift* ”*Forbud, påbud m.v.*” i kapitel 3 efter den foreslåede § 10 b og før ecodesignlovens § 11. Overskriften omfatter den foreslåede § 11 og den foreslåede § 11 a, og angiver, at bestemmelserne omhandler forbud, påbud m.v.

Til nr. 30

Af § 11, stk. 1, i ecodesignloven, fremgår det, at erhvervsministeren kan påbyde den ansvarlige efter § 4, at forhold, der strider mod kravene, bringes i orden inden for en angivet frist, hvis ministeren finder, at et energirelateret produkt ikke er i overensstemmelse med krav fastsat i regler i medfør af loven eller en gennemførelsesforanstaltning.

Af § 11, stk. 2, i ecodesignloven, fremgår det, at erhvervsministeren kan udstede forbud mod markedsføring eller erhvervsmæssig ibrugtagning af et energirelateret produkt, som ikke er i overensstemmelse med kravene i § 11,

stk. 1. Forbuddet gælder for alle omsætningsled og for enhver, der erhvervsmæssigt ibrugtager produktet.

Af § 11, stk. 3, i codesignloven, fremgår det, at erhvervsministeren i tilfælde som nævnt i § 11, stk. 2 tillige kan påbyde, at virksomheder, som markedsfører et energirelateret produkt, som ikke er i overensstemmelse med kravene i stk. 1, skal tage fornødne skridt til at trække produktet tilbage fra markedet.

Af § 11, stk. 4, i codesignloven, fremgår det, at erhvervsministeren kan udstede forbud mod markedsføring eller erhvervsmæssig ibrugtagning af et energirelateret produkt over for den ansvarlige efter § 4, hvis denne ikke stiller dokumentation til rådighed efter § 8.

Af § 11, stk. 5, i codesignloven, fremgår det, at erhvervsministeren tillige kan påbyde, at en virksomhed, som markedsfører et energirelateret produkt tager de fornødne skridt til at trække produktet tilbage fra markedet, hvis virksomheden ikke stiller dokumentation til rådighed efter § 8.

Med bestemmelsen i § 11, stk. 1, foreslås det fastsat, at hvis et produkt ikke er i overensstemmelse med, eller hvis en erhvervsdrivende ikke lever op til regler i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov eller gennemførelsesforanstaltninger, for så vidt angår denne lovs anvendelsesområde, kan kontrolmyndigheden træffe afgørelse over for enhver, der har bragt et produkt i omsætning efter § 4, eller som har været et led i afsætningen af et produkt, eller der erhvervsmæssigt ibrugtager produktet, om en eller flere af følgende foranstaltninger, som fremgår af bestemmelsens nr. 1-9.

Forslagets § 11 adskiller sig ikke væsentligt fra de gældende bestemmelser. Der er tale om en sammenskrivning af forskellige regelsæt med henblik på ensretning, men bestemmelsen viderefører i hovedtræk kontrolmyndighedens påbuds- og forbudsmuligheder.

Den foreslåede bestemmelse omhandler den situation, hvor det er konstateret, at et energirelateret produkt ikke er i overensstemmelse med reglerne, eller hvor en erhvervsdrivende ikke lever op til sine forpligtelser, og hvor de tiltag, den erhvervsdrivende eventuelt har foretaget, ikke er tilstrækkelige. Bestemmelsen kan også anvendes i situationer, hvor det energirelaterede produkt er i overensstemmelse med reglerne om codesign men alligevel udgør en risiko. Kontrolmyndigheden kan i disse situationer være nødt til at gribe ind med et påbud.

Påbuddet vil både kunne rette sig mod den, der har bragt det energirelaterede produkt i omsætning f. eks. producenter, herunder fabrikanter eller importører, jf. ecodesignlovens § 4 og lovforslagets § 1, nr. 13-15, og imod senere led i afsætningskæden f.eks. distributører, grossister, som er lagerførende for producentens produkter, og detailforhandlere, eller enhver anden virksomhed, som markedsfører eller erhvervsmæssigt ibrugtager det energirelaterede produkt, hvis det er relevant. Med erhvervsmæssig ibrugtagning, jf. ecodesignlovens § 2, nr. 2, der efter lovforslaget er § 2, nr. 6, menes en virksomheds ibrugtagning med erhvervsmæssigt formål af et energirelateret produkt, som virksomheden har fremstillet eller erhvervet, og som virksomheden ikke markedsfører. Definitionen omfatter produkter, som producenten, herunder fabrikanten, fremstiller eller anskaffer til sit eget brug, uden at produktet bliver markedsført af virksomheden, eksempelvis produktionsudstyr eller salgsautomater til opstilling i virksomhedens eget regi i det offentlige rum. Derimod vil en forbruger i EU, som hjemtager et energirelateret produkt til eget brug, ikke være omfattet af forpligtelser, som påhviler den, der erhvervsmæssigt ibrugtager et produkt. For spørgsmålet om hvorvidt et produkt er bragt i omsætning, er det uden betydning, om dette er sket med eller uden vederlag.

Det vil oftest være relevant at rette et påbud eller forbud imod så tidligt et led i afsætningskæden som muligt. Hvis et påbud eller forbud rettes imod det første led i hele afsætningskæden (den, der har bragt det energirelaterede produkt i omsætning, jf. ecodesignlovens § 4 og lovforslagets § 1, nr. 13-15, vil efterlevelsen af påbuddet eller forbuddet give den største effekt, da produktet fjernes fra alle senere led i afsætningskæden. Rettes påbuddet eller forbuddet i stedet imod et senere led i afsætningskæden, vil det ikke have en effekt over for de tidligere led, uanset at påbuddet eller forbuddet efterleves.

Det følger af EU's harmoniseringsretsakter, at medlemsstaternes markeds-
overvågningsmyndigheder har mulighed for at pålægge erhvervsdrivende, der er lokaliseret i EU, at træffe de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre produkters overensstemmelse eller om nødvendigt at trække eller tilbagekalde produkterne fra markedet. Det medfører, at markedsovervågningsmyndighederne kan træffe afgørelse over for enhver erhvervsdrivende med hjemsted i EU, også på tværs af landegrænser. Da de danske myndigheder imidlertid ikke har jurisdiktion uden for Danmarks grænser, vil det ikke være muligt for de danske myndigheder at håndhæve og sanktionere en sådan afgørelse, hvis den erhvervsdrivende ikke efterlever denne. Her giver det europæiske system i stedet muligheden for, at der kan rettes henvendelse til markedsovervågningsmyndigheden i den medlemsstat, hvor den relevante erhvervsdrivende har hjemsted. Herefter vil den pågældende markeds-
overvågningsmyndighed kunne håndhæve afgørelsen.

Processen gennem det europæiske system, hvor en markedsovervågningsmyndighed i en anden medlemsstat skal håndhæve en afgørelse, truffet af den danske kontrolmyndighed, kan være lang. Det må derfor indgå i risikovurderingen af det energirelaterede produkt, hvorvidt det er mest hensigtsmæssigt at træffe afgørelse over for det første led i EU eller det første led i Danmark.

Under hensyn til ønsket om at føre en målrettet og effektiv kontrol og i den forbindelse at undgå unødige gene for erhvervslivet, vil påbud og forbud i medfør af bestemmelserne som hovedregel blive rettet mod det første danske led i afsætningen af det energirelaterede produkt. Det betyder, at hvis det første led i afsætningskæden i Danmark er den, der har bragt det energirelaterede produkt i omsætning, vil et påbud eller forbud som udgangspunkt blive rettet mod denne. Hvis den, der har bragt et energirelateret produkt i omsætning, er lokaliseret et andet sted end i Danmark, vil det i stedet være den, der har gjort produktet tilgængeligt på markedet i Danmark, som et påbud eller forbud vil blive rettet mod.

Vedrørende det sidstnævnte tilfælde kan det være relevant yderligere at rette et påbud eller forbud mod det første led, der er lokaliseret i EU. Et sådan påbud eller forbud vil ikke kunne håndhæves eller sanktioneres i Danmark, hvilket derimod er tilfældet med påbud og forbud over for danske erhvervsdrivende. Det vil altid være den, afgørelsen er truffet over for, der skal betale de udgifter, der kan være i forbindelse med at efterkomme afgørelsen.

I overensstemmelse med det forvaltningsretlige proportionalitetsprincip bør der ikke bruges mere indgribende foranstaltninger end nødvendigt for at opnå formålet. Det betyder at de foreslåede bestemmelser forudsættes administreret således, at kontrolmyndigheden som udgangspunkt meddeler de mindre indgribende foranstaltninger, før der kan meddeles de mere indgribende. F.eks. vil mindre indgribende foranstaltninger i form af påbud om at bringe produktet i overensstemmelse med kravene anvendes før et forbud mod at bringe produktet i omsætning eller gøre det tilgængeligt på markedet, og endvidere vil forbuddet anvendes før de mere indgribende i form af påbud om tilbagetrækning af produktet fra markedet. Der kan opstå tilfælde, hvor én eller flere af bestemmelserne anvendes på samme tid for at sikre, at der træffes effektive foranstaltninger for at imødegå manglerne ved produktet.

Den foreslåede bestemmelse supplerer markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 3, g og h, og gengiver med tilpasninger beføjelserne i markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 2, og artikel 16, stk. 3, litra a-e og g.

Markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra g, fastsætter, at de beføjelser, der tillægges markedsovervågningsmyndighederne mindst skal omfatte beføjelsen til at pålægge erhvervsdrivende at træffe passende tiltag for at bringe et tilfælde af manglende overensstemmelse til ophør eller at eliminere risikoen.

Markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 2, fastsætter, at markedsovervågningsmyndighederne straks skal påbyde den pågældende erhvervsdrivende at træffe passende og forholdsmæssige korrigerende tiltag for at bringe den manglende overensstemmelse til ophør eller at eliminere risikoen inden for en frist, som de fastsætter. I den forbindelse fremgår det af forordningens artikel 16, stk. 3, litra a-e og g, at kontrolmyndigheden skal kunne træffe afgørelse om, at den erhvervsdrivende skal afhjælpe mangler, forhindre at produktet gøres tilgængeligt på markedet, trække eller kalde produktet tilbage, destruere produktet eller på anden vis gøre det ubrugeligt, anføre advarsler på produktet om de risici, der kan være forbundet med det eller advare de brugere, der udsættes for risiko, herunder ved udsendelse af særlige advarsler.

Efter den gældende § 11, stk. 1, i codesignloven, kan erhvervsministeren udstede påbud til den ansvarlige efter § 4 om, at forhold, der strider mod krav i loven eller regler udstedt i medfør af loven bringes i orden inden for en angivet frist. Det kan f.eks. være hvis en erhvervsdrivende ikke har overholdt såkaldt formelle krav til det energirelaterede produkt f.eks. manglende kontaktoplysninger eller brugsanvisning, eller hvis en erhvervsdrivende ikke har overholdt andre krav som f.eks. undlader at sikre overensstemmelseserklæringen (CE-erklæring), der angiver om, produktet er i overensstemmelse med regler om codesign, undlader at forsyne produktet med en CE-mærkning, eller undlader at sikre, at der udarbejdes den tekniske dokumentation eller, at disse ikke er fyldestgørende eller tilstrækkelige.

Med bestemmelsen i § 11, stk. 1, *nr. 1*, foreslås det fastsat, at kontrolmyndigheden kan træffe afgørelse om påbud om at bringe det energirelaterede produkt i overensstemmelse med kravene.

Det vil være relevant at kræve afhjælpning i situationer, hvor det efter en proportionalitetsvurdering ikke findes hensigtsmæssigt eksempelvis at forbyde salg af det energirelaterede produkt, hvis fejlen kan afhjælpes på en mindre indgribende måde. Afhjælpning kan både ske ved, at det tilbydes brugeren, at manglen på det energirelaterede produkt afhjælpes af den erhvervsdrivende, eller ved at brugeren selv foretager en udskiftning af enkelte dele for at opnå den fornødne sikkerhed. I sidstnævnte situation vil den erhvervsdrivende kunne tilbyde sine kunder, at de kan fremsende kontaktdata,

hvorefter de vil modtage de nødvendige reservedele. Denne løsning er alene egnet til ukomplicerede afhjælpninger.

Uanset om udbedringen foretages af den erhvervsdrivende eller af brugeren, vil det være den erhvervsdrivende, som skal afholde udgifterne til udbedring af manglerne ved det energirelaterede produkt, herunder også betale omkostningen til, at en autoriseret fagperson foretager udbedringen, hvis dette er nødvendigt. Påbud om afhjælpning kan både være relevant over for energirelaterede produkter, som allerede er solgt til brugeren, og over for energirelaterede produkter, som befinder sig på et lager.

Den foreslåede bestemmelse gengiver med tilpasninger beføjelsen i markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 3, litra a, hvorefter der kan træffes afgørelse om at bringe produktet i overensstemmelse, herunder ved at afhjælpe formel manglende overholdelse som defineret i den gældende EU-harmoniseringslovgivning, dvs. ecodesigndirektivet og gennemførelsesforanstaltninger.

Der findes ikke i ecodesignloven regler, som giver kontrolmyndigheden mulighed for at træffe afgørelse om et påbud om at sikre, at det energirelaterede produkt ikke udgør en risiko.

Det foreslås at indsætte en ny bestemmelse i ecodesignlovens § 11, stk. 1, nr. 2, om sådanne påbud.

Med bestemmelsen i § 11, stk. 1, *nr.* 2, foreslås det fastsat, at kontrolmyndigheden kan træffe afgørelse om påbud om at sikre, at det energirelaterede produkt ikke udgør en risiko.

Det vil være relevant at kræve afhjælpning i situationer, hvor det efter en proportionalitetsvurdering ikke findes hensigtsmæssigt, eksempelvis at forbyde salg af energirelaterede produkter, hvis fejlen kan afhjælpes på en mindre indgribende måde. Afhjælpning kan både ske ved, at det tilbydes brugeren, at manglen på det energirelaterede produkt afhjælpes af den erhvervsdrivende, eller ved at brugeren selv foretager en udskiftning af enkle dele for at opnå den fornødne sikkerhed. I sidstnævnte situation vil den erhvervsdrivende kunne tilbyde sine kunder, at de kan fremsende kontaktdata, hvorefter de vil modtage de nødvendige reservedele. Denne løsning er alene egnet til ukomplicerede afhjælpninger.

Uanset om udbedringen foretages af den erhvervsdrivende eller af brugeren, vil det være den erhvervsdrivende, som skal afholde udgifterne til udbedring af manglerne ved det energirelaterede produkt, herunder også betale omkostningen til at en autoriseret fagperson foretager udbedringen, hvis dette

er nødvendigt. Påbud om afhjælpning kan både være relevant over for energirelaterede produkter, som allerede er solgt til brugeren, og over for energirelaterede produkter, som befinder sig på et lager.

Den foreslåede bestemmelse gengiver med tilpasninger beføjelsen i markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 3, litra a, hvorefter der kan træffes afgørelse om at sikre, at produktet ikke længere udgør en risiko.

Markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 2, fastsætter, at markedsovervågningsmyndighederne straks skal påbyde den pågældende erhvervsdrivende at træffe passende og forholdsmæssige korrigerende tiltag for at bringe den manglende overensstemmelse til ophør eller at eliminere risikoen inden for en frist, som de fastsætter.

Markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 3, litra a, fastsætter, at med henblik på stk. 2 kan de korrigerende tiltag, der skal træffes af den erhvervsdrivende, bl.a. omfatte at bringe produktet i overensstemmelse, herunder ved at afhjælpe formel manglende overholdelse med kravene eller ved at sikre, at produktet ikke længere udgør en risiko.

Der findes ikke i ecodesignloven regler, som giver kontrolmyndigheden mulighed for at træffe afgørelse om et påbud om at overholde visse betingelser, inden det energirelaterede produkt bringes i omsætning eller gøres tilgængeligt på markedet.

Det foreslås at indsætte en ny bestemmelse i ecodesignlovens § 11, stk. 1, nr. 3, om sådanne påbud.

Med bestemmelsen i § 11, stk. 1, *nr.* 3, foreslås det fastsat, at kontrolmyndigheden kan træffe afgørelse om påbud om at overholde visse betingelser, inden det energirelaterede produkt bringes i omsætning eller gøres tilgængeligt på markedet.

Den foreslåede bestemmelse gengiver med tilpasninger beføjelsen i markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 3, litra f, hvorefter der kan træffes afgørelse om fastlæggelse af betingelser, der skal være opfyldt, før det pågældende produkt kan gøres tilgængeligt på markedet.

Den foreslåede bestemmelse relaterer sig til de i denne bestemmelse foreslåede stk. 1, nr. 1 og 2, hvorefter den erhvervsdrivende vil skulle sikre, at det pågældende energirelaterede produkt overholder kravene i loven, regler fastsat i medfør af denne lov eller gennemførelsesforanstaltninger, herunder at det ikke udgør en risiko. Efter disse to numre vil den erhvervsdrivende

som udgangspunkt selv kunne træffe beslutning om, hvilken fremgangsmåde der vil være den mest relevante og effektive til at nå målet om overholdelse af loven. Det vil endvidere være et krav ved nr. 1 og 2, at den erhvervsdrivende foretager ændringer i forhold til det energirelaterede produkt eller i forhold til mærkningen eller dokumentationen.

Bestemmelsen gengiver med tilpasninger beføjelsen i markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 3, litra f.

Markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 2, fastsætter, at markedsovervågningsmyndighederne straks skal påbyde den pågældende erhvervsdrivende at træffe passende og forholdsmæssige korrigerende tiltag for at bringe den manglende overensstemmelse til ophør eller at eliminere risikoen inden for en frist, som de fastsætter.

Markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 3, litra f, fastsætter, at med henblik på stk. 2 kan de korrigerende tiltag, der skal træffes af den erhvervsdrivende, bl.a. omfatte at fastlægge betingelser, der skal være opfyldt, før det pågældende produkt kan gøres tilgængeligt på markedet.

Der findes ikke i ecodesignloven regler, som giver kontrolmyndigheden mulighed for at træffe afgørelse om et påbud om at advare brugerne om de risici, der er ved et energirelateret produkt eller at anbringe advarsler på et energirelateret produkt.

Med bestemmelsen i § 11, stk. 1, *nr. 4*, foreslås det fastsat, at kontrolmyndigheden kan træffe afgørelse om påbud om at advare brugerne om de risici, der er ved et energirelateret produkt eller at anbringe advarsler på produktet.

I den foreslåede *nr. 4*, kan kontrolmyndigheden pålægge enhver, der har bragt det energirelateret produkt i omsætning, eller som har været et led i afsætningen af produktet, at advare brugerne om de risici, der er ved produktet.

I nogle tilfælde vil det være tilstrækkeligt at advare behørigt om de risici, der er ved det energirelateret produkt. I forbindelse med vurderingen af hvilken foranstaltning der skal anvendes, vil den effekt, der forventes at kunne opnås, skulle afvejes i forhold til de omkostninger, der vil være ved eksempelvis at kalde produktet tilbage fra brugerne. Eksempelvis bør relevant advarselsinformation – i hvad der må anses for et rimeligt omfang, når de mulige skaders alvorlighed tages i betragtning – anvendes frem for tilbagekaldelse, hvis det er tilstrækkeligt til at forhindre skader. Bestemmelsen

kan anvendes i tilfælde, hvor de pågældende risici vurderes at kunne imødegås med advarsler eller ved at foretage tilpasning eller ændre opbevaringen af produktet. Bestemmelsen vil efter en konkret vurdering ligeledes kunne finde anvendelse i kombination med en eller flere af de øvrige påbuds- eller forbudsmuligheder.

Advarsler kan gives på selve det energirelaterede produkt, på indlægssedlen eller i brugsanvisningen, på skilte i fysiske butikker eller på hjemmesider, der sælger produktet, eller på anden måde, som kontrolmyndigheden måtte finde nødvendig for at oplyse brugerne om risikoen ved produktet. Der kan være tale om blandt andet at angive alderskrav, håndteringsvejledning, oplysninger om materialets holdbarhed eller relevante sikkerhedsforanstaltninger, der skal udøves af brugeren. Hvis det energirelaterede produkt er særligt farligt for visse kategorier af personer, skal advarslen målrettes denne gruppe. Der kan altså i denne situation være behov for at anvende andre kanaler for meddelelse af advarslen, end det normalt vil være tilfældet, for at sikre at advarslen når ud til modtagergruppen.

Advarslen skal være udfærdiget på dansk. Dette udelukker dog ikke, at advarslen derudover kan angives på andre sprog. Kontrolmyndigheden bør kun anvende bestemmelsen, hvis den erhvervsdrivendes egne forholdsregler ikke vurderes at være tilstrækkelige, eller hvis den erhvervsdrivende ikke har truffet nogen forholdsregler.

Den foreslåede bestemmelse gengiver med tilpasninger beføjelserne i artikel 16, stk. 3, litra e og g, og sidste del af litra c, i markedsovervågningsforordningen.

Markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 3, litra e, fastsætter, at med henblik på stk. 2 kan de korrigerende tiltag, der skal træffes af den erhvervsdrivende, bl.a. omfatte at anføre passende, klart formulerede og letforståelige advarsler på produktet om de risici, der kan være forbundet med det, på det eller de sprog, som den medlemsstat, hvor produktet gøres tilgængeligt på markedet, fastsætter.

Markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 3, litra g, fastsætter endvidere, at med henblik på stk. 2 kan de korrigerende tiltag, der skal træffes af den erhvervsdrivende, bl.a. omfatte straks og i en passende form at advare de slutbrugere, der udsættes for risiko, herunder ved udsendelse af særlige advarsler på det eller de sprog, som den medlemsstat, hvor produktet er gjort tilgængeligt på markedet, fastsætter.

Markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 3, litra c, fastsætter endelig, at med henblik på stk. 2 kan de korrigerende tiltag, der skal træffes af den erhvervsdrivende, bl.a. omfatte at advare offentligheden om risikoen.

Efter § 11, stk. 4, i ecodesignloven, fremgår det, at erhvervsministeren kan udstede forbud mod markedsføring eller erhvervsmæssig ibrugtagning af et energirelateret produkt over for den ansvarlige efter § 4, hvis denne ikke stiller dokumentation til rådighed efter § 8.

Det foreslås i § 11, stk. 1, *nr. 5*, at kontrolmyndigheden kan træffe afgørelse om at standse markedsføring, der kan vildlede brugerne.

Bestemmelsen vil skulle sikre, at det vil være muligt at hindre fortsat markedsføring af et energirelateret produkt, der ikke er i overensstemmelse med de gældende regler, eller såfremt den erhvervsdrivende ikke lever op til og overholder de gældende regler f.eks. hvis den ansvarlige efter § 4, ikke udliverer den krævede dokumentation, som det er påkrævet efter ecodesignlovens § 8, stk. 1, til kontrolmyndigheden for, at kontrollere om hvorvidt et produkt overholder loven eller regler fastsat i medfør af loven eller gennemførelsesforanstaltninger. Markedsføring forstås i den henseende som reklame, udstilling, salg m.v. af energirelaterede produkter, der vil kunne give brugere et fejlagtigt indtryk af, at et produkt er i overensstemmelse med reglerne, hvis det fortsat markedsføres.

Bestemmelsen supplerer markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 2. Beføjelsen til at træffe afgørelse om påbud om at standse vildledende markedsføring findes ikke blandt eksemplerne i artikel 16, stk. 3, som ikke er udtømmende.

Markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 2, fastsætter, at markedsovervågningsmyndighederne straks skal påbyde den pågældende erhvervsdrivende at træffe passende og forholdsmæssige korrigerende tiltag for at bringe den manglende overensstemmelse til ophør eller at eliminere risikoen inden for en frist, som de fastsætter.

Den foreslåede bestemmelse er dog så vidt muligt ensrettet i forhold til lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning, som Sikkerhedsstyrelsen administrerer, hvor der i henhold til § 14, nr. 2, er mulighed for at træffe afgørelse om at standse markedsføring, der kan vildlede brugerne.

Efter § 11, stk. 2, i ecodesignloven, fremgår det, at erhvervsministeren kan udstede forbud mod markedsføring eller erhvervsmæssig ibrugtagning af et energirelateret produkt, som ikke er i overensstemmelse med kravene i § 11,

stk. 1. Forbuddet gælder for alle omsætningsled og for enhver, der erhvervsmæssigt ibrugtager produktet.

Efter § 11, stk. 4, i codesignloven, fremgår det, at erhvervsministeren kan udstede forbud mod markedsføring eller erhvervsmæssig ibrugtagning af et energirelateret produkt over for den ansvarlige efter § 4, hvis denne ikke stiller dokumentation til rådighed efter § 8.

Det foreslås i § 11, stk. 1, *nr. 6*, at kontrolmyndigheden kan træffe afgørelse om forbud mod at bringe det energirelaterede produkt i omsætning eller gøre det tilgængeligt på markedet og endvidere træffe afgørelse om forbud mod markedsføring eller erhvervsmæssig ibrugtagning af et energirelateret produkt.

Ved forbud mod at bringe et energirelateret produkt i omsætning eller gøre det tilgængeligt på markedet og ved forbud mod markedsføring eller erhvervsmæssigt ibrugtagning forstås f.eks., at salg eller udlevering af produktet skal stoppes.

Ved salg forstås salg fra fysiske butikker, webbutikker, på markeder eller lignende med fortjeneste for øje. Ved udlevering forstås energirelaterede produkter, der ikke er solgt med fortjeneste for øje, men som f.eks. er udleveret gratis. Forbud mod salg angår de produkter, som stadig befinder sig i butikkerne. Ved et salgsstop forpligtes den erhvervsdrivende ikke til at returnere produktet til et tidligere led i afsætningen af produktet, men alene til at ophøre med at sælge produktet. Forbuddet vedrører alene den konkrete erhvervsdrivende.

Salgsstop vil sjældent være en relevant foranstaltning i situationer, hvor parten i sagen er et led i en større omsætningskæde, da salgsstoppet kun vedrører eksempelvis distributøren og således ikke de detailbutikker, som det energirelaterede produkt er solgt til.

I situationer hvor detailforhandler og importør er sammenfaldende, eller hvor der eksempelvis er tale om en erhvervsdrivende, der selv både producerer og sælger det energirelaterede produkt, vil salgsstoppet være relevant, da produktet afsættes direkte til brugeren, og der dermed ikke er yderligere erhvervsdrivende i afsætningskæden, som kan være relevante at omfatte af foranstaltningen.

Et forbud efter den foreslåede bestemmelse vil kunne gælde enhver virksomhed, som markedsfører produktet, det vil sige alle omsætningsled og enhver, der erhvervsmæssigt ibrugtager produktet dvs. at der generelt vil kunne indføres forbud mod markedsføring i Danmark af et energirelateret

produkt, der ikke opfylder kravene i regler fastsat i medfør af loven eller en gennemførelsesforanstaltning. Forbuddet vil kunne udstedes til alle omsætningsled; det vil sige ikke kun producenten, herunder fabrikanten, eller dennes repræsentant eller importøren eller andre som er nævnt i ecodesignlovens § 4 og lovforslagets § 1, nr. 13-15 (en udbyder af distributionstjenester), men også eksempelvis grossister og forhandlere på det danske marked. Bestemmelsen omfatter derimod ikke privatpersoner.

Et forbud vil kunne udstedes, når et energirelateret produkt ikke er i overensstemmelse med regler i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov eller gennemførelsesforanstaltninger, for så vidt angår denne lovs anvendelsesområde, eller såfremt en erhvervsdrivende ikke lever op til og overholder de gældende regler om ecodesign. Dette kunne eksempelvis være, hvis en producent, herunder fabrikant eller dennes bemyndiget repræsentant, ikke indsender den krævede dokumentation som det er påkrævet efter ecodesignlovens § 8, stk. 1, til kontrolmyndigheden for, at kontrollere om hvorvidt et produkt overholder loven eller regler fastsat i medfør af loven eller gennemførelsesforanstaltninger.

Der vil efter omstændighederne kunne gives et tidsbegrænset forbud, indtil der er indsendt tilstrækkeligt teknisk dokumentationsmateriale til kontrolmyndigheden. Hvis den manglende overensstemmelse ikke bringes til ophør, vil omsætningen, tilgængeliggørelsen, markedsføringen eller ibrugtagningen af produktet kunne forbydes varigt.

Den foreslåede bestemmelse er en videreførelse af den gældende bestemmelse i ecodesignlovens § 11, stk. 3, og gengiver med tilpasninger artikel 16, stk. 3, litra b, i markedsovervågningsforordningen, hvorefter der kan træffes afgørelse om at forhindre, at produktet gøres tilgængeligt på markedet.

Efter ecodesignlovens § 11, stk. 3, kan erhvervsministeren i tilfælde som nævnt i § 11, stk. 2, tillige påbyde, at virksomheder, som markedsfører et energirelateret produkt, som ikke er i overensstemmelse med kravene i stk. 1, skal tage fornødne skridt til at trække produktet tilbage fra markedet.

Det foreslås i § 11, stk. 1, *nr. 7*, at kontrolmyndigheden kan træffe afgørelse om at påbyde, at produktet tilbagetrækkes fra markedet effektivt og øjeblikkeligt.

I henhold til den foreslåede *nr. 7*, vil kontrolmyndigheden kunne påbyde, at et energirelateret produkt tilbagetrækkes fra markedet effektivt og øjeblikkeligt.

Det betyder, at den erhvervsdrivende vil kunne påbydes at sikre, at de energirelaterede produkter, der er tilgængelige for, men endnu ikke erhvervet af brugerne, returneres til det tidligere led i afsætningen af produktet. Der vil således være tale om en foranstaltning med henblik på at forhindre, at produkter, der ikke lever op til gældende regler, distribueres, udstilles og tilbydes brugeren.

Påbud om tilbagetrækning medfører en forpligtelse for den erhvervsdrivende til at sikre, at det energirelaterede produkt trækkes tilbage fra eventuelle efterfølgende led i afsætningen af produktet. Foranstaltningen vil derfor typisk være relevant over for en producent, herunder fabrikant, importør eller distributør af produktet, da disse forpligtes til at kontakte de erhvervsdrivende, som produktet er afsat til med henblik på at trække produktet tilbage fra alle de erhvervsdrivende, som måtte udgøre et led i afsætningen af produktet.

Det er nødvendigt, at den erhvervsdrivende foretager effektive tiltag for at trække produktet tilbage fra markedet efter et påbud herom. Med effektivt skal forstås, at den erhvervsdrivende skal sikre sig, at efterfølgende led i afsætningen af det energirelaterede produkt også forstår vigtigheden af, at produktet skal trækkes tilbage og returneres til det tidligere led i afsætningskæden for derved at forhindre, at produktet distribueres, udstilles og tilbydes brugerne. Det vil som udgangspunkt betyde, at den erhvervsdrivende, som modtager et påbud efter nr. 5, skal give sine efterfølgende led i afsætningskæden direkte besked om, at produktet skal trækkes tilbage fra markedet.

Den foreslåede bestemmelse supplerer artikel 16, stk. 3, litra c, i markeds-
overvågningsforordningen, hvorefter der kan træffes afgørelse om at trække produktet tilbage straks og advare offentligheden om risikoen.

Der findes ikke i ecodesignloven regler, som giver kontrolmyndigheden mulighed for at træffe afgørelse om et påbud om, at produktet tilbagekaldes fra brugerne.

Med bestemmelsen i § 11, stk. 1, nr. 8, foreslås det fastsat, at kontrolmyndigheden kan træffe afgørelse om at påbyde, at produktet tilbagekaldes fra brugerne.

Der vil således være tale om enhver foranstaltning med henblik på brugerens returnering af energirelaterede produkter, der ikke lever op til gældende regler, og som tidligere har været leveret eller stillet til rådighed for brugeren.

Påbud om tilbagekaldelse anvendes kun, når andre forholdsregler ikke er tilstrækkelige til at forebygge risici. Tilbagekaldelse er relevant, hvis de risici, produktet frembyder, ikke kan forebygges på anden vis.

Den erhvervsdrivende vil skulle tilrettelægge tilbagekaldelsen således, at den ikke medfører væsentlige ulemper for brugeren. Det vil dog i praksis ikke være muligt helt at friholde brugeren for opgaver i relation til tilbagekaldelsen.

Reglerne om tilbagekaldelse af produkter har et andet sigte end købelovens regler om forbruger køb. Muligheden for at gøre et mangelsansvar gældende i medfør af købeloven i forbindelse med en tilbagekaldelse, er et civilretligt anliggende og afhænger af de konkrete omstændigheder omkring erhvervelsen af produktet. Hvorimod det som oftest, ved en tilbagekaldelse efter dette lovforslag, vil fremgå af den information, som den erhvervsdrivende udsender eller på anden måde giver, om brugeren kan forvente omlevering, refundering af købesummen eller andet med henblik på at afhjælpe manglen ved det ikke-overensstemmende produkt.

Hvis der er tale om et brugt produkt, vil et påbud om tilbagekaldelse kun kunne meddeles den, der oprindeligt har solgt produktet som nyt. Påbud om tilbagekaldelse af produkter, som i brugt stand er solgt videre af privatpersoner, kan alene meddeles den erhvervsdrivende, der har udgjort et led i afsætningskæden, da produktet var nyt. Påbuddet kan dog tillige meddeles den, der erhvervsmæssigt har bragt det brugte produkt i omsætning. Det vil sige, at et auktionshus, der alene formidler et salg, uden at vedkommende kan siges at være distributør, også vil kunne modtage et påbud. Det er uden betydning, om formidlingen sker via internettet eller på anden måde.

Den foreslåede bestemmelse gengiver med tilpasninger delvist beføjelsen i markedsovervågningsforordningen artikel 16, stk. 3, litra c, hvorefter der kan træffes afgørelse om at kalde produktet tilbage straks og advare offentligheden om risikoen.

Der findes ikke i ecodesignloven regler, som giver kontrolmyndigheden mulighed for at træffe afgørelse om at destruere produktet på forsvarlig måde eller på anden vis gøre det ubrugeligt.

Med bestemmelsen i § 11, stk. 1, *nr.* 9, foreslås det fastsat, at kontrolmyndigheden får mulighed for at træffe afgørelse om at destruere produktet på forsvarlig måde eller på anden vis gøre det ubrugeligt.

Med destruktion menes, at det pågældende energirelaterede produkt gøres ubrugeligt. At destruktionen skal ske på forsvarlig måde indebærer, at destruktionen skal være tilrettelagt og udført på en sikker måde, og at eventuelle rester og bestanddele af produktet bortskaffes i overensstemmelse med gældende regler, herunder evt. reglerne om bortskaffelse af affald.

Foranstaltningen vil kunne have væsentlige økonomiske konsekvenser for den, påbuddet rettes imod, og vil derfor kun kunne begrundes, hvor ingen af de øvrige foranstaltninger vurderes at være tilstrækkelige. Påbud om destruktion forudsætter, at det anses for nødvendigt, rimeligt og hensigtsmæssigt at destruere produktet af hensyn til brugerne og af hensyn til at undgå, at produktet sendes til andre medlemsstater eller lande uden for EU. Det uoverensstemmende produkt skal udgøre en alvorlig risiko. Produktet må ikke på anden måde kunne lovliggøres eller ændres til at kunne anvendes sikkert.

Muligheden for at påbyde destruktion kan finde anvendelse, hvis det er den eneste måde, som er tilstrækkelig til at forhindre produktet i at blive tilbudt brugerne.

Kontrolmyndigheden kan ikke påbyde en producent, herunder fabrikant, importør eller distributør at destruere produkter, der befinder sig hos brugeren, og som derfor ikke længere er i deres besiddelse. Hvis kontrolmyndigheden træffer afgørelse om, at produktet skal tilbagekaldes hos brugeren, vil de tilbagekaldte produkter dog også blive omfattet af påbuddet om destruktion.

Bestemmelsen gengiver med tilpasninger beføjelsen i markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 3, litra d.

Markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 3, litra d, fastsætter, at med henblik på stk. 2 kan de korrigerende tiltag, der skal træffes af den erhvervsdrivende, bl.a. omfatte at destruere produktet eller på anden vis gøre det ubrugeligt.

Det forudses ikke, at det vil være nødvendigt for kontrolmyndigheden at anvende denne bestemmelse i forhold til energirelaterede produkter, idet de sjældent vil opfylde betingelserne for at anvende bestemmelsen.

Efter ecodesignlovens § 11, stk. 6, skal erhvervsministeren underrette Europa-Kommissionen og de øvrige medlemsstater om enhver afgørelse i medfør af stk. 1-5 med angivelse af årsagerne hertil.

Det foreslås endvidere i *stk. 2*, at kontrolmyndigheden underretter Europa-Kommissionen og de øvrige medlemsstater om enhver afgørelse i medfør af *stk. 1, nr. 1-9* med angivelse af årsagerne hertil.

Der er tale om en videreførelse af *ecodesignlovens § 11, stk. 6*.

Forpligtelsen følger af *ecodesigndirektivets artikel 7, nr. 3*, og *markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 5*.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at alle de afgørelser, der træffes i medfør af *§ 11, stk. 1, nr. 1-9*, vil skulle meddeles til Europa-Kommissionen og de øvrige medlemsstater med angivelse af årsagerne hertil.

Der findes ikke i *ecodesignloven* regler om, at kontrolmyndigheden kan lægge undersøgelser af energirelaterede produkter, som er gennemført i en anden EU-medlemsstat, og afgørelser, som er truffet i en anden EU-medlemsstat, til grund og herefter træffe en tilsvarende afgørelse i medfør af *stk. 1*, eller *§ 11 b*, over for erhvervsdrivende, som bringer et tilsvarende energirelateret produkt i omsætning eller gør det tilgængeligt på markedet, medmindre kontrolmyndigheden er nået til den modsatte konklusion på grundlag af sin egen kontrol.

Det foreslås at indsætte en ny bestemmelse i *ecodesignlovens § 11, stk. 3*, om kontrolmyndighedens mulighed for dette.

Med bestemmelsen i *§ 11, stk. 3*, foreslås det fastsat, at kontrolmyndigheden kan lægge undersøgelser af energirelaterede produkter, som er gennemført i en anden EU-medlemsstat, og afgørelser, som er truffet i en anden EU-medlemsstat, til grund og herefter træffe en tilsvarende afgørelse i medfør af *stk. 1*, eller *§ 11 b*, over for erhvervsdrivende, som bringer et tilsvarende energirelateret produkt i omsætning eller gør det tilgængeligt på markedet, medmindre kontrolmyndigheden er nået til den modsatte konklusion på grundlag af sin egen kontrol.

Bestemmelsen supplerer *markedsovervågningsforordningens artikel 11, stk. 6.*, hvorefter den dokumentation, der anvendes af en markedsovervågningsmyndighed i én medlemsstat, kan anvendes som led i de undersøgelser til at kontrollere produktoverensstemmelse, der er gennemført af markedsovervågningsmyndighederne i en anden medlemsstat uden yderligere formelle krav. Bestemmelsen supplerer endvidere *artikel 11, stk. 9*, hvorefter produkter, der på grundlag af en afgørelse truffet af en markedsovervågningsmyndighed i én medlemsstat, for ikke at overholde de gældende regler, også af markedsstilsynsmyndighederne i andre medlemsstater skal anses for ikke at

overholde de gældende regler. Det gælder dog ikke, hvis en relevant markedsovervågningsmyndighed i en anden medlemsstat er nået til den modsatte konklusion på grundlag af sin egen undersøgelse under hensyntagen til et eventuelt input fra en erhvervsdrivende.

Formålet er at sikre, at der over for de samme energirelaterede produkter træffes enslydende afgørelser i hele EU. Herudover undgås det, at hver enkelt markedsovervågningsmyndighed i EU-medlemsstaterne skal foretage deres egne tilsvarende undersøgelser af det samme energirelaterede produkt.

Med bestemmelsen vil kontrolmyndigheden i forbindelse med sin kontrol kunne lægge afgørelser, som er truffet, eller undersøgelser, som er gennemført i en anden EU-medlemsstat til grund, uden f.eks. at skulle gennemføre sine egne tilsvarende undersøgelser af det pågældende produkt.

Reglerne og principperne i forvaltningsloven vil dog fortsat skulle overholdes f.eks. partshøring af den erhvervsdrivende. Hvis kontrolmyndigheden f.eks. i forbindelse med et partshøringssvar bliver opmærksom på, at der er nogle forhold omkring det pågældende energirelaterede produkt, som afviger fra forholdene i den medlemsstat, hvor den oprindelige afgørelse blev truffet, vil kontrolmyndigheden dog ikke være forpligtet til at træffe en tilsvarende afgørelse, men vil kunne træffe sin egen evt. mindre indgribende afgørelse, eller undlade at træffe afgørelse.

Til nr. 31

Der findes ikke i codesignloven regler om, at kontrolmyndigheden kan træffe afgørelse over for enhver anden erhvervsdrivende, der har en tilknytning til produktet, end den, der har bragt produktet i omsætning eller gjort det tilgængeligt på markedet, om på relevant måde at bidrage til at begrænse og forhindre risici i at opstå.

Det foreslås at indsætte en ny bestemmelse i codesignlovens § 11 a om kontrolmyndighedens mulighed for at træffe sådanne afgørelser.

Med bestemmelsen i § 11 a foreslås det fastsat, at kontrolmyndigheden kan træffe afgørelse over for enhver anden erhvervsdrivende, der har en tilknytning til produktet, end den, der har bragt produktet i omsætning eller gjort det tilgængeligt på markedet, om på relevant måde at bidrage til at begrænse og forhindre risici i at opstå.

Bestemmelsen supplerer markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, g, og artikel 7, stk. 1, og stk. 2, i markedsovervågningsforordningen. Det

følger af artikel 7, stk. 1, at erhvervsdrivende har en forpligtelse til at samarbejde med markedsovervågningsmyndighederne om tiltag, der kan eliminere eller begrænse risici forbundet med produkter, som disse erhvervsdrivende har gjort tilgængelige på markedet. Endvidere fremgår det af artikel 7, stk. 2, at udbydere af informationssamfundstjenester skal samarbejde med markedsovervågningsmyndighederne, på anmodning af markedsovervågningsmyndighederne og i særlige tilfælde, med henblik på at fremme ethvert tiltag, der træffes for at eliminere eller, hvis dette ikke er muligt, begrænse risiciene forbundet med et produkt, der udbydes eller var udbudt til salg online gennem deres tjenester. Disse forpligtelser er gengivet i de foreslåede § 7 a, stk. 1, og stk. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 20.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med den foreslåede § 7 a, jf. jf. lovforslagets § 1, nr. 20, og den foreslåede § 11, jf. lovforslagets § 1, nr. 30.

Med bestemmelsen i § 11 a, vil kontrolmyndigheden, hvis det er nødvendigt i forbindelse med afgørelser truffet i medfør af § 11 og den foreslåede § 11 b, kunne bestemme, at enhver anden erhvervsdrivende med tilknytning til produktet end led i afsætningen af produktet vil skulle bidrage til at begrænse og hindre risici i at opstå. Den, kravet vil kunne rettes imod, er enhver anden erhvervsdrivende med direkte eller indirekte tilknytning til produktet, også selvom vedkommende ikke kan siges at have været en del af afsætningskæden. Det kan eksempelvis være handelsagenter eller ejeren af en onlinegrænseflade, der stiller en salgsportal til rådighed for forskellige sælgere. De understøtter på hver sin måde formidlingen af produktet til brugere. Et andet eksempel kan være aktører, der har uddelt produkter på vegne af andre, og som derfor ikke er at betragte som en erhvervsdrivende, men alligevel vil kunne yde et relevant bidrag til at begrænse og forhindre risici.

Formålet med bestemmelsen er at sikre kontrolmyndighederne fleksible og tilstrækkelige muligheder for at imødegå faren ved et produkt, ved at inddrage samtlige relevante aktører, også selvom disse ikke direkte udgør et led i afsætningen.

Hvordan der skal bidrages til at begrænse og hindre risici vil afhænge af den konkrete sag. Omfanget af den forpligtelse, som kontrolmyndigheden efter bestemmelsen vil kunne pålægge enhver med tilknytning til produktet, vil dog i alle tilfælde afhænge af en proportionalitetsvurdering.

Det foreslås at indsætte en ny underoverskrift til kapitel 3 ”Indhold på onlinegrænseflader”, da de nye foreslåede bestemmelser i §§ 11 b og 11 c vedrører indhold på onlinegrænseflader.

Ecodesignloven indeholder ikke bestemmelser om, at kontrolmyndigheden kan påbyde ejeren af en onlinegrænseflade at ændre eller fjerne indhold, der henviser til et energirelateret produkt, der ikke er i overensstemmelse med regler i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov eller en gennemførelsesforanstaltning.

Det foreslås at indsætte en ny bestemmelse i ecodesignloven som § 11 b, hvorefter kontrolmyndigheden kan påbyde ejeren af en onlinegrænseflade at ændre eller fjerne indhold, der henviser til et energirelateret produkt, der ikke er i overensstemmelse med regler i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov eller en gennemførelsesforanstaltning.

Det fremgår bl.a. af betragtning 16 i markedsovervågningsforordningen, at fjernelse af indhold vedrørende produkter, der ikke overholder de gældende regler, ikke bør berøre bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF om elektronisk handel. Ligeledes fremgår det bl.a. af betragtning 41 i markedsovervågningsforordningen, at i de tilfælde, hvor der er risiko for alvorlig og uoprettelig skade for brugerne på grund af manglende overensstemmelse, bør markedsovervågningsmyndighederne kunne træffe foranstaltninger, når det er behørigt begrundet og forholdsmæssigt, og såfremt der ikke er nogen anden mulighed for at forhindre eller begrænse en sådan skade, herunder om nødvendigt ved at kræve fjernelse af indhold fra onlinegrænsefladen eller visning af en advarsel.

Den foreslåede bestemmelse vil således ikke berøre anvendelsen af bestemmelserne i e-handelsloven, som implementerer direktiv 2001/31/EF, herunder bestemmelsen i § 16 om ansvarsfrihed for hostingtjenester. Den foreslåede bestemmelse i § 11 b vil skulle sikre, at kontrolmyndigheden vil kunne påbyde ejere af onlinegrænseflader at ændre den måde, et energirelateret produkt markedsføres, eller helt at fjerne et energirelateret produkt, der ikke lever op til reglerne, f.eks. fra en webbutik. Bestemmelsen tænkes også anvendt af kontrolmyndigheden til at få omtale af det energirelaterede produkt fjernet fra f.eks. blogs eller i forbrugertests, ligesom det sikres, at kontrolmyndigheden vil kunne påbyde ejere at fjerne energirelaterede produkter, som udgør en risiko, fra hylderne, selv om det ikke er sælger, der ejer onlinegrænsefladen. Samtidig sikres det, at kontrolmyndigheden vil kunne påbyde, at en advarsel skal vises til brugerne, når de benytter sig af grænsefladen, f.eks. hvis et ulovligt energirelateret produkt er blevet solgt via onlinegrænsefladen. I så fald vil kunderne modtage information om dette, når de besøger webbutikken eller handelsplatformen.

Det vil ikke være muligt at fastslå endeligt, hvad en onlinegrænseflade er, da der hele tiden sker udvikling inden for området. Umiddelbart vil en onlinegrænseflade være enhver form for software, herunder et websted, dele af

et websted eller en applikation, der giver brugere adgang til produkter eller indhold. I øjeblikket vil det særligt være hjemmesider og applikationer til mobiltelefoner, tablets og computere, der bliver brugt i denne sammenhæng. Dette formodes dog at ændre sig i takt med, at der kommer nye løsninger på markedet.

Der henvises til definitionen i den foreslåede § 2, stk. 1, nr. 14, jf. lovforslagets § 1, nr. 8.

Bestemmelsen indebærer, at beføjelsen i artikel 14, stk. 4, litra k, nr. 1, i markedsovervågningsforordningen gennemføres. Efter bestemmelsen skal myndigheden tillægges beføjelse til – hvis der ikke findes andre effektive midler til at eliminere en alvorlig risiko – at påbyde fjernelse af indhold fra en onlinegrænseflade, der henviser til produkter, som udgør en alvorlig risiko, eller at påbyde, at en advarsel til brugerne udtrykkeligt vises, når de får adgang til en onlinegrænseflade.

Bestemmelsen går dog videre end markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra k, nr. 1, idet den vil kunne anvendes i forbindelse med salg af energirelaterede produkter, der ikke er i overensstemmelse med reglerne, og således ikke alene energirelaterede produkter, der udgør en alvorlig risiko, som det fremgår af forordningen. Dermed vil kontrolmyndigheden blive tildelt en beføjelse, som vil skulle gøre det lettere at håndhæve reglerne online på samme vis, som det er tilfældet over for fysiske butikker.

Ecodesignloven indeholder ikke bestemmelser om blokering af onlinegrænseflader.

Det foreslås at indsætte en ny bestemmelse i codesignloven som § 11 c om blokering af onlinegrænseflader.

Det foreslås i § 11 c, *stk. 1*, at der vil kunne ske blokering af en onlinegrænseflade, hvis et påbud efter den foreslåede § 11 b ikke er efterkommet, eller onlinegrænsefladen gentagne gange har solgt eller formidlet salg af energirelaterede produkter, der udgør en alvorlig risiko.

Bestemmelsen gennemfører beføjelsen i artikel 14, stk. 4, litra k, nr. 2, i markedsovervågningsforordningen. Efter bestemmelsen skal myndigheden tillægges beføjelse til – hvis der ikke findes andre effektive midler til at eliminere en alvorlig risiko, og hvis en anmodning i henhold til artikel 14, stk. 4, litra k, nr. 1, ikke overholdes – at udbydere af informationssamfundstjenester skal begrænse adgangen til onlinegrænsefladen, herunder ved at anmode en relevant tredjepart om at gennemføre sådanne foranstaltninger.

Den foreslåede bestemmelse vil ikke berøre anvendelsen af bestemmelserne i e-handelsloven, som implementerer direktiv 2001/31/EF, herunder bestemmelsen i § 16 om ansvarsfrihed for hostingtjenester.

Kontrolmyndigheden vil skulle kunne bringe manglende overensstemmelse til ophør hurtigt og effektivt, når den erhvervsdrivende, der sælger et energirelateret produkt, ikke samarbejder, skjuler sin identitet eller flytter inden for EU eller til et tredjeland for at undgå håndhævelse. I de tilfælde, hvor der er risiko for alvorlig og uoprettelig skade for brugerne på grund af manglende overensstemmelse, bør kontrolmyndigheden kunne træffe foranstaltninger, når det er behørigt begrundet og proportionalt, og såfremt der ikke er nogen anden mulighed for at forhindre eller begrænse risikoen. Efter artikel 3, nr. 20, i markedsovervågningsforordningen defineres et produkt, der udgør en alvorlig risiko, som et produkt, der udgør en risiko, og for hvilket — på grundlag af en risikovurdering og under hensyntagen til produktets normale og forventede anvendelse — en kombination af sandsynligheden for, at en fare forårsager skade, og skadens sværhedsgrad anses for at kræve hurtig indgriben fra markedsovervågningsmyndighederne, herunder i tilfælde, hvor virkningerne af risikoen ikke viser sig umiddelbart.

Når et påbud efter den foreslåede § 11 b ikke efterkommes, bør kontrolmyndigheden kunne foranledige, at adgangen til en onlinegrænseflade blokeres i situationer, hvor det energirelaterede produkt udgør en alvorlig risiko. Ydermere vil bestemmelsen kunne anvendes, hvor en onlinegrænseflade gentagne gange har solgt eller formidlet salg af energirelaterede produkter, der udgør en alvorlig risiko. Bestemmelsen vil kunne anvendes over for webbutikker og handelsplatforme, der formidler et salg af produktet eller videreformidler kontakten mellem køber og sælger.

I relation til hjemmesider forstås der ved blokering en ordning, der er rettet mod danske internetudbydere med henblik på direkte DNS-blokering fra udbyderens side af en onlinegrænseflade med et apparat eller radioudstyr, der udgør en alvorlig risiko. DNS-blokering vil medføre, at forsøg på at opnå adgang til blokerede onlinegrænseflader automatisk afvises af internetudbyderen. Det forudsættes, at afvisningen vil være ledsaget af en tekst, hvoraf det fremgår, at kontrolmyndigheden vil have opnået rettens kendelse til at blokere den pågældende onlinegrænseflade, og at eventuelle indsigelser kan rettes til kontrolmyndigheden. For danske hjemmesider, der slutter på .dk, vil blokeringen kunne foretages af webhostingudbyderen.

Kravet om, at onlinegrænsefladen sælger eller formidler salg af et energirelateret produkt, der udgør en alvorlig risiko, vil indebære, at der f.eks. sælges eller formidles et energirelateret produkt, der udgør en alvorlig risiko. Det afgørende vil således være, at brugere vil kunne få et fejlagtigt indtryk

af, at et energirelateret produkt ikke udgør en alvorlig risiko, hvis dette er tilfældet. Omtale af et energirelateret produkt, som udgør en alvorlig risiko, på en onlinegrænseflade vil dermed ikke som det eneste resultere i blokering af en onlinegrænseflade.

At onlinegrænsefladen gentagne gange har solgt eller formidlet salg vil sige tilfælde, hvor den erhvervsdrivende inden for de seneste 2 år har begået mindst to lignende forseelser – altså tre i alt. Der behøver ikke nødvendigvis være tale om identiske forseelser. Det afgørende er derimod, at de er ensartede, og at der er tale om energirelaterede produkter, der udgør en alvorlig risiko. Det vil ikke være en forudsætning, at de tidligere forseelser har udløst en blokering af onlinegrænsefladen eller har været til pådømmelse i det strafferetlige system. Der vil udelukkende være tale om, at kontrolmyndigheden gentagne gange har truffet afgørelse om, at den pågældende erhvervsdrivendes energirelaterede produkter har vist sig at udgøre en alvorlig risiko. I den forbindelse går bestemmelsen videre end markedsovervågningsforordningen artikel 14, stk. 4, litra k, nr. 2.

De situationer, hvor virksomheden selv tager kontakt til kontrolmyndigheden, f.eks. ved anvendelse af en Business Application-løsning, og således af egen drift retter op på fejl, bør ikke indgå i vurderingen af gentagelse.

Det foreslås i § 11 c, *stk. 2, 1. pkt.*, at afgørelse efter stk. 1 om blokering af en onlinegrænseflade vil blive truffet af retten ved kendelse efter kontrolmyndighedens begæring.

Imødekommes kontrolmyndighedens anmodning om blokering, vil kendelsen skulle indeholde oplysning om, hvilken konkret onlinegrænseflade der vil kunne blokeres. Kendelse om blokering vil blive truffet over for den informationssamfundstjenesteudbyder, der vil være nærmest til at blokere for adgangen til onlinegrænsefladen. For hjemmesider vil det typisk være en webhostingudbyder, hvis det er en dansk hjemmeside med et ".dk-domæne-navn". For en udenlandsk hjemmeside vil det typisk være internetudbyderne, hvilket i så fald vil ske i form af en såkaldt DNS-blokering.

Retten vil kunne træffe afgørelse om blokeringens varighed. Blokeringen vil under alle omstændigheder kunne ophæves, når betingelserne i stk. 4 eller 5 er til stede.

Kendelser om blokering vil kunne kæres efter de almindelige betingelser i retsplejelovens kapitel 37.

I § 11 c, stk. 2, 2. *pkt.*, foreslås det, at inden retten træffer afgørelse, vil den så vidt muligt skulle give parten, som indgrebet retter sig mod, adgang til at udtale sig.

Den onlinegrænseflade, der rammes af indgrebet om blokering, vil, som part, således have mulighed for at komme med sine bemærkninger, inden kendelsen om blokering træffes over for onlinegrænsefladens udbyder.

Det foreslås i § 11 c, stk. 2, 3. *pkt.*, at i kendelsen vil de konkrete omstændigheder i sagen blive anført, hvorpå det støttes, at betingelserne for indgrebet er opfyldt.

Kontrolmyndigheden forudsættes at foretage underretning af den, som indgrebet retter sig mod, dvs. af ejeren (registranten) af den onlinegrænseflade, som retten har givet tilladelse til at blokere. Indeholder onlinegrænsefladen ikke kontaktoplysninger, og vil kontrolmyndigheden ikke umiddelbart kunne fremskaffe disse oplysninger på anden vis, vil underretning kunne undlades. Underretning af personer i udlandet vil ske efter de almindelige retshjælpsregler om underretning til personer i andre lande.

Det foreslås i § 11 c, *stk. 3*, at det vil påhvile udbydere af informationssamfundstjenester at bistå kontrolmyndigheden ved gennemførelsen af kendelser efter stk. 2.

Det vil indebære bl.a., at udbyderne vil skulle iværksætte en blokering af adgangen til den onlinegrænseflade, som rettens kendelse vedrører.

Kontrolmyndigheden vil i praksis skulle videreformidle rettens kendelse til udbydere af informationssamfundstjenester, som derefter vil forestå den tekniske gennemførelse af en blokering.

Med udbydere af informationssamfundstjenester forstås enhver fysisk eller juridisk person, som leverer en informationssamfundstjeneste. Definitionen vil omfatte alle fysiske og juridiske personer, som leverer tjenester, der er nødvendige for, at en modtager kan få adgang til f.eks. internettet og kan søge efter og give oplysninger på åbne netværk. Begrebet vil endvidere omfatte fysiske og juridiske personer, der stiller tjenesteydelser og produkter til rådighed både gratis eller mod betaling på f.eks. internettet. Der vil f.eks. være tale om internetleverandører, serverejere, webhostingudbydere, applikationsudbydere og erhvervsdrivende, der udbyder tjenesteydelser online.

Det er hensigten med bestemmelsen at omfatte internetudbydere, der udbyder internet til en bredere kreds af kunder. Det er dermed ikke hensigten at omfatte virksomheder, der udbyder internet til en begrænset eller lukket

kreds af personer, herunder restaurationer, hoteller, uddannelsesinstitutioner, boligforeninger eller lignende.

Kontrolmyndigheden vil kunne udstede tvangsbøder efter den foreslåede § 14 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 42.

Det foreslås i § 11 c, *stk. 4, 1. pkt.*, at kontrolmyndigheden vil skulle påse, at et indgreb efter stk. 1 ikke opretholdes ud over det tidsrum, hvor grundlaget for blokeringen er til stede.

Det forudsættes i stk. 4, at såfremt kontrolmyndigheden bliver bekendt med, at grundlaget for blokeringen ikke længere er til stede, vil kontrolmyndigheden hurtigst muligt skulle foranledige, at blokeringen fjernes. Ophævelsen vil kunne ske på foranledning af den, som indgrebet retter sig mod eller af kontrolmyndigheden. Da blokering af en hjemmeside er et vidtgående indgreb, bør der være mulighed for hurtigt at ophæve blokeringen, når grundlaget for blokeringen ikke længere er til stede.

Det foreslås i § 11 c, *stk. 4, 2. pkt.*, at kontrolmyndigheden af egen drift eller på foranledning af den, som indgrebet retter sig mod, vil skulle træffe afgørelse om ophævelse af blokeringen.

For at processen med at ophæve blokeringen vil kunne forløbe så hurtigt som muligt og uden unødige procestrin, foreslås det at gøre det muligt for kontrolmyndigheden at træffe afgørelse om, at blokeringen vil skulle ophæves uden, at domstolene skal træffe kendelse om ophævelsen. Kontrolmyndigheden vil have en forpligtelse til at følge op og vurdere, om blokeringen vil skulle opretholdes. Denne forpligtelse omfatter ikke en pligt til at følge op og vurdere den blokerede onlinegrænseflade oftere end hver sjette måned. Afgørelse om ophævelse vil blive truffet, når det er godtgjort, at påbuddet er efterkommet, eller den erhvervsdrivende har truffet de foranstaltninger, der er nødvendige for at undgå, at onlinegrænsefladen igen sælger eller formidler salg af energirelaterede produkter, der udgør en alvorlig risiko.

I § 11 c, *stk. 5, 1. pkt.*, foreslås det, at fremsætter den, som indgrebet efter stk. 1 retter sig mod, anmodning om at blokeringen ophæves, og støttes denne anmodning på, at der er sket væsentlige ændringer i indholdet af onlinegrænsefladen, skal kontrolmyndigheden, hvis blokeringen ikke ophæves i medfør af stk. 4, snarest muligt indbringe spørgsmålet for retten.

I relation til hjemmesider vil det i praksis være en registrant, der vil kunne fremsætte den nævnte anmodning.

Hjemlen forudsættes benyttet i de tilfælde, hvor indholdet på hjemmesiden er ændret væsentligt, men hvor kontrolmyndigheden ikke anser denne ændring for at være af en sådan art, at blokeringen skal ophæves som følge af bestemmelsen i stk. 4. I disse situationer vil onlinegrænsefladerne kunne få spørgsmålet indbragt for retten.

Det foreslås i § 11 c, stk. 5, 2. *pkt.*, at retten ved kendelse vil afgøre, om indgrebet skal opretholdes.

Der indsættes således en hjemmel til løbende domstolskontrol.

Sagen vil skulle indbringes for den ret, der har truffet afgørelse om blokering af den pågældende hjemmeside. Kendelsen vil kunne kæres efter de almindelige regler herom.

Det foreslås i § 11 c, stk. 5, 3. *pkt.*, at tages en anmodning ikke til følge, vil ny anmodning ikke kunne fremsættes, før der er forløbet 3 måneder fra kendelsens afsigelse.

Hvis retten træffer afgørelse om, at blokeringen ikke vil skulle ophæves, vil onlinegrænsefladen ikke kunne forlange spørgsmålet indbragt for retten på ny, før der er forløbet 3 måneder. Bestemmelsen i stk. 4 vil dog fortsat skulle overholdes i disse måneder. Det vil derfor sige, at kontrolmyndigheden vil have pligt til at træffe afgørelse om ophævelse af blokeringen, hvis onlinegrænsefladen godtgør, at betingelserne for blokeringen ikke længere er til stede.

Til nr. 32

Som en konsekvens af, at der i lovforslaget foreslås indsat flere nye og ændrede bestemmelser i kapitlet, er der behov for at tydeliggøre indholdet af de forskellige bestemmelser ved at indsætte underoverskrifter i lovens kapitel 3. Det foreslås derfor, at der indsættes en ny *underoverskrift* "Offentliggørelse" i kapitel 3 før ecodesignlovens § 12. Overskriften omfatter § 12 og angiver, at bestemmelsen omhandler offentliggørelse af kontrolresultater og afgørelser.

Til nr. 33

§ 12 i ecodesignloven giver erhvervsministeren hjemmel til at offentliggøre afgørelser truffet efter § 11, stk. 1-5, og giver klima-, energi- og forsyningsministeren hjemmel til at fastsætte regler om offentliggørelse og videregivelse af oplysninger om resultater af tilsyn.

Efter ecodesignlovens § 12, stk. 1, skal kontrolmyndigheden offentliggøre de afgørelser, der er truffet i medfør af stk. § 11, stk. 1-5, dvs. forbud eller påbud.

Af bemærkningerne til § 12 i lovforslaget L 20, jf. Folketingstidende 2007-08, tillæg A, side 741-742 fremgår, at det følger af ecodesigndirektivets artikel 7, stk. 7, at medlemsstaterne skal offentliggøre de afgørelser, der træffes vedrørende påbud og forbud. Det fremgår videre af artikel 7, stk. 8, at Europa-Kommissionens holdning til disse afgørelser offentliggøres i EU-Tidende.

Ifølge ecodesigndirektivets artikel 3, stk. 3, skal medlemsstaterne løbende orientere Europa-Kommissionen om resultaterne af markedstilsynet, og Europa-Kommissionen skal, hvis det er relevant, videregive oplysningerne til de øvrige medlemsstater. Medlemsstaterne er endvidere forpligtede til at samarbejde og udveksle oplysninger, jf. direktivets artikel 12. Det fremgår videre af direktivets artikel 12, at udveksling af oplysninger i videst muligt omfang skal ske ved brug af elektroniske kommunikationsmidler.

Efter ecodesignlovens § 12, stk. 2, er der hjemmel til at fastsætte regler om offentliggørelse af resultater af tilsynet og afgørelser som nævnt i stk. 1. I den forbindelse kan erhvervsministeren fastsætte regler om offentliggørelse af navne på produkter og fysiske og juridiske personer, hvis produkter er kontrolleret, og om offentliggørelsen af afgørelser efter 11, stk. 1-5.

Efter § 12, stk. 3, er der endvidere hjemmel til at fastsætte regler om formen for og omfanget af offentliggørelse.

Ecodesignlovens § 12 er udmøntet i ecodesignbekendtgørelsens §§ 13-15.

En lignende bestemmelse findes også i produktenergimærkningslovens § 8, som er udmøntet i bekendtgørelse nr. 808 af 5. august 2019 om tilsyn af energimærkning af energirelaterede produkter.

Det foreslås at ændre § 12, stk. 1, således, at kontrolmyndigheden vil have mulighed for at offentliggøre resultater af kontrol og de afgørelser, der træffes i medfør af de foreslåede bestemmelser i § 11, stk. 1, nr. 1-9, 11 a, § 11 b og § 11 c.

Den foreslåede ændring i § 12, stk. 1, vil medføre, at de afgørelser, der kan træffes efter de foreslåede § 11, stk. 1, nr. 1-9, 11 a, § 11 b og § 11 c, også vil kunne offentliggøres.

Der er tale om en videreførelse af de gældende regler om offentliggørelse i § 12, dog med de videre offentliggørelsesbeføjelser, der følger af markeds-
overvågningsforordningen, der gennemføres med den foreslåede bestem-
melse, jf. nedenfor. Endvidere er bestemmelsens ordlyd præciseret, hvorefter
resultater af kontrol er indsat for at sikre overensstemmelse med ordly-
den i bestemmelsens stk. 2, og de nærmere fastsatte regler herom i ecode-
signbekendtgørelsens § 13-16.

Det skal ved valg af metoden for offentliggørelse tages i betragtning, at med-
lemsstaterne i medfør af ecodesigndirektivets artikel 3, stk. 4, vil skulle
sikre, at forbrugerne og andre interessenter gives mulighed for at fremsætte
bemærkninger til de relevante myndigheder vedrørende produktoverens-
stemmelse, ligesom direktivet kræver, at offentliggørelse vil skulle ske på
en gennemsigtig måde. Der drages omsorg for, at urigtige eller vildledende
oplysninger snarest muligt slettes eller berigtiges.

Offentliggørelsen vil således kunne indeholde oplysninger om:

1. Navn og adresse på den ansvarlige efter ecodesignlovens § 4, dvs. pro-
ducenten, herunder fabrikant, den bemyndiget repræsentant, importø-
ren eller udbyderen af distributionstjenesten eller enhver anden, der har
bragt produktet i omsætning.
2. En beskrivelse af det kontrollerede produkt, således at modellen kan
identificeres entydigt. Det betyder, at kontrolmyndigheden i sin offent-
liggørelse om det uoverensstemmende produkt skal offentliggøre alle
nødvendige informationer til at identificere produktet, herunder beskri-
velse produktet og billedmateriale.
3. Tidspunktet og stedet for kontrollen.
4. Resultatet af kontrollen.
5. Oplysning om, hvilke foranstaltninger der er truffet, herunder hvorvidt
der er meddelt forbud eller påbud samt begrundelsen herfor, og evt.,
hvilke tiltag den erhvervsdrivende har gjort eller er i gang med at gøre,
for at det energirelaterede produkt bringes i overensstemmelse med de
relevante regler eller fjerne produktet markedet.
6. Navne på de fysiske og juridiske personer, som foranstaltningerne, her-
under forbuddet eller påbuddet er rettet til. Det betyder, at kontrolmyn-
digheden i sin offentliggørelse om det uoverensstemmende produkt
skal offentliggøre alle nødvendige informationer til at identificere pro-
duktet, herunder informationer om navn og adresse på tidligere afsæt-
ningsled. I de tilfælde, hvor det vil være nødvendigt at oplyse om virk-
somheden, der f.eks. har fremstillet det energirelaterede produkt, og
denne virksomhed er en enkeltmandsvirksomhed, kan offentliggørel-
sen således berøre personoplysninger. Behandlingen sker i overens-
stemmelse med databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra e,
da der er tale om offentlig myndighedsudøvelse.

7. Oplysninger om, hvordan offentligheden bør forholde sig. Ved offentliggørelsen gives brugeren således de oplysninger, der gør det muligt f.eks. at stoppe brugen af det energirelaterede produkt og levere det tilbage til sælgeren.
8. Risikoens art, hvor dette er relevant, skal oplyses. Det medfører, at offentligheden skal vide, hvilken eventuel risiko der kan være ved forsat brug af det energirelaterede produkt.

Det fremgår af codesigndirektivet, at der skal ske en afvejning ud fra proportionalitetshensyn af, hvor omfattende en offentliggørelse bør være i det enkelte tilfælde.

Offentliggørelse af oplysninger om et energirelateret produkt vil tidligst kunne forekomme, når det er konstateret, at produktet ikke er i overensstemmelse med reglerne. Det betyder, at der ikke vil kunne ske offentliggørelse, før kontrolmyndigheden konkret har vurderet, om produktet lever op til reglerne. Det kræves ikke, at der i øvrigt er foretaget indgreb mod produktet.

Kontrolmyndighedens offentliggørelse efter den foreslåede bestemmelse er således i tråd med den offentliggørelse, som er omfattet af markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 3, litra c, og artikel 16, stk. 5. Det følger således af artikel 16, stk. 3, litra c, at de korrigerende tiltag, som markedsovervågningsmyndigheden kan påbyde en erhvervsdrivende efter stk. 2, bl.a. kan omfatte at trække eller kalde produktet tilbage straks og advare offentligheden om risikoen. Efter artikel 16, stk. 5, sikrer kontrolmyndigheden, at de korrigerende tiltag i stk. 3 foretages, hvis ikke den erhvervsdrivende selv har foretaget dem, herunder at underrette offentligheden om tiltagene. Den foreslåede bestemmelse supplerer således markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 5, hvoraf det fremgår, at markedsovervågning skal sikre, at offentligheden informeres på behørig vis om produkter, som ikke er i overensstemmelse med gældende krav.

Selve offentliggørelsen vil kunne ske på flere måder, f.eks. ved at lægge oplysningerne elektronisk på internettet via kontrolmyndighedens hjemmeside, ved udsendelse af en pressemeddelelse eller de sociale medier. Det vil også kunne ske ved at oplyse via tv, aviser, relevante fagblade eller andre medier. Det vil afhænge af de konkrete omstændigheder, hvilken kanal kontrolmyndigheden finder mest hensigtsmæssig til at nå de relevante modtagere. Energirelaterede produkter vil dog altid kunne findes i databasen på kontrolmyndighedens, herunder Sikkerhedsstyrelsens hjemmeside efter offentliggørelse.

Tjeklisten, der fremgår af betænkning 2010 nr. 1516 om offentlige myndigheders offentliggørelse af kontrolresultater, afgørelser mv., kapitel 4, pkt. 6,

har desuden indgået i vurderingen af offentliggørelsesordningen efter den foreslåede stk. 1. Tjeklisten indeholder en række spørgsmål, som det anbefales at overveje ved indførelse af ordninger med systematisk offentliggørelse af oplysninger om kontrolresultater, afgørelser mv. på internettet i ikke anonymiseret form.

Det vurderes ikke, at spørgsmålene i tjeklisten giver anledning til at stille spørgsmålstegn ved nødvendigheden af og behovet for den foreslåede offentliggørelsesordning.

Efter forvaltningslovens § 27 har den, der virker inden for den offentlige forvaltning tavshedspligt med hensyn til oplysninger om enkeltpersoners private forhold. Da resultater og afgørelser i henhold til stk. 1 kan vedrøre fysiske personer, fraviger § 12 således forvaltningslovens § 27. Begrundelsen herfor er, at offentliggørelse med navns nævnelse af erhvervsdrivende, som ikke overholder reglerne om ecodesign, vurderes at have en væsentlig præventiv effekt og dermed vil kunne bidrage til at sikre overholdelse af reglerne om ecodesign. Det er essentielt for beskyttelsen af forbrugeren, at forbrugeren kan stole på, at de erhvervsdrivende overholder gældende lovgivning på området.

Formålet med offentliggørelsen af tilsynsresultater og afgørelser er at medvirke til at skabe et marked, der både er mere sikkert og i højere grad i overensstemmelse med reglerne, fordi der hurtigt kan oplyses om en konkret uoverensstemmelse til en bredere kreds af f.eks. brugere og distributører.

Endvidere er formålet med den foreslåede bestemmelse et beskyttelseshensyn i forhold til de virksomheder, der overholder lovgivningen. De erhvervsdrivende, der overholder reglerne, må ikke stilles økonomisk og derved konkurrencemæssigt dårligere end de erhvervsdrivende, der ikke lever op til kravene.

Desuden supplerer den foreslåede bestemmelse markedsovervågningsforordningens artikel 17, hvoraf det fremgår, at markedsovervågningsmyndighederne skal respektere fortrolighedskrav, når det er nødvendigt for at beskytte forretningshemmeligheder eller for at beskytte personoplysninger i henhold til national lovgivning, dog altid med det forbehold, at oplysninger i overensstemmelse med markedsovervågningsforordningen så vidt mulig skal offentliggøres for at beskytte brugernes interesse.

På den anden side er det også klart, at en erhvervsdrivende har en beskyttelsesinteresse i forhold til sin virksomhed eller person. Offentliggørelse af oplysninger om virksomhedens forhold vil kunne have betydning for virksomhedens drift. Virksomheden har dog en mulighed for selv at regulere sin

beskyttelsesinteresse, da det kun er overtrædelse af lovgivningen, der har indflydelse på beskyttelsesinteressen i forhold til mærkningen.

Det vurderes, at den foreslåede stk. 1, ikke går videre i offentliggørelsen af forretningshemmeligheder, end hvad der følger af artikel 17 i markedsovervågningsforordningen.

Det fremgår af markedsovervågningsforordningen, at målene for den pågældende forordning skal opnås i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet. Der vil således skulle ske en afvejning af hensynet til den pågældende virksomhed over for væsentligheden af, at offentligheden bliver bekendt med resultatet af kontrollen ved vurderingen af, hvor omfattende en offentliggørelse bør være i det enkelte tilfælde.

Det konkrete arbejde vedrørende offentliggørelse af oplysninger vil blive tilrettelagt under hensyntagen til Datatilsynets vejledninger herom. Der vil blive draget omsorg for, at urigtige eller vildledende oplysninger snarest muligt slettes eller berigtiges.

Om forholdet til databeskyttelsesloven, se de almindelige bemærkninger, afsnit 4.

Til nr. 34

Det foreslås, at det i § 12, stk. 2, "tilsynsresultater" ændres til "kontrolresultater".

Der er tale om en konsekvensrettelse som følge af lovforslagets § 1, nr. 23.

Til nr. 35

Overskriften til kapitel 4 i ecodesignloven lyder "Tilsyn m.v.". Kapitlet indeholder lovens bestemmelser, som vedrører erhvervsministerens tilsyn med overholdelse af loven, regler fastsat i medfør af loven og gennemførelsesforanstaltninger, samt bemyndigelsesbestemmelser til erhvervsministeren om delegation til andre statslige myndigheder, organer m.v. samt om fastsættelse af regler om videregivelse af oplysninger om resultater af tilsyn til andre danske eller udenlandske myndigheder eller sagkyndige institutioner m.v.

Det foreslås, at ændre *overskriften* til kapitel 4 til "Delegation til andre statslige myndigheder, organer m.v.".

Forslaget til ændringen af overskriftens ordlyd skyldes ophævelsen af § 13, stk. 1, jf. de specielle bemærkninger til lovforslagets nr. 36. Kapitlet vil overordnet set indeholde den samme type bestemmelser, bortset fra den ophævede bestemmelse, hvorfor det vil være mere retvisende at ændre overskriften, da kapitlet primært indeholder delegationsbestemmelser m.v.

Til nr. 36

Ecodesignlovens § 13, stk. 1, fastsætter, at erhvervsministeren fører tilsynet med overholdelse af loven, regler fastsat i medfør af loven og gennemførelsesforanstaltninger.

Det foreslås, at § 13, stk. 1, ophæves.

Den foreslåede ændring af bestemmelsen medfører ikke ændringer i gældende ret, idet indholdet videreføres i den foreslåede § 10, stk. 1, jf. lovforslagets nr. 23.

Ændringen foreslås, da bestemmelserne om kontrol, kontrolmyndighed m.v. følger af codesignlovens kapitel 3, jf. lovforslagets § 1, nr. 22-23, hvorfor det er mere retvisende og praktisk, at bestemmelsen ophæves i kapitel 4, og videreføres i den foreslåede § 10, stk. 1, jf. de specielle bemærkninger til lovforslagets § 1, nr. 23. Kapitel 4 omhandler overordnet bestemmelser om delegation af erhvervsministerens bemyndigelse til andre statslige myndigheder, organer m.v., jf. de specielle bemærkninger til lovforslagets § 1, nr. 35.

Ophævelsen af stk. 1, medfører en rykning af bestemmelserne, således at stk. 2-6 bliver til stk. 1 til 5.

Til nr. 37

Det foreslås at ændre »tilsyn« til: »kontrol« i codesignlovens § 13, stk. 2, der bliver stk. 1.

Der er tale om en konsekvensrettelse som følge af lovforslagets § 1, nr. 22-23.

Til nr. 38

Det følger af codesignlovens § 13, stk. 3, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan bemyndige andre statslige myndigheder uden for ressortområdet til at udføre nærmere angivne beføjelser, som ved loven er tillagt mi-

nisteren. Dette sker efter forhandling med pågældende ressortminister. Delegationen vil efter omstændighederne omfatte sagsbehandling eller kompetence til at træffe afgørelser i nærmere bestemt omfang. Bestemmelsen er aktuel på områder, som har nær berøring med energi- og miljømæssige forhold, især bygnings- og sikkerhedslovgivningen. En klageadgang ved eventuelle afgørelser vil bero på reglerne herom i pågældende lovgivning.

Det foreslås, at der i § 13, stk. 3, der bliver til stk. 2, indsættes ”, eller den ministeren bemyndiger hertil” efter ”der i loven er tillagt klima-, energi- og forsyningsministeren”.

Den foreslåede ændring medfører, at klima-, energi- og forsyningsministeren efter forhandling med vedkommende minister kan bemyndige andre statslige myndigheder til at udøve nærmere angivne beføjelser, der i loven er tillagt klima-, energi- og forsyningsministeren, eller den ministeren bemyndiger hertil.

Der er tale om en konsekvensrettelse som følge af lovforlagets § 1, nr. 23.

Til nr. 39

Ecodesignlovens § 13, stk. 4, der bliver til stk. 3, omhandler delegation af opgaver til en sagkyndig institution, en organisation eller en virksomhed.

Formålet er at kunne inddrage sagkyndig kompetence ved administrationen af regler i medfør af codesignloven, etablere en fleksibel og enkel administration, få udført kontrolopgaver af teknisk art, få tilrettelagt og udført informationsopgaver m.v.

Opgaver omfattet af stk. 4, der bliver til stk. 3, omfatter tilsyn, kontrol, udtagning, måling og afprøvning af energirelaterede produkter, som omfattes af regler i medfør af loven eller gennemførelsesforanstaltninger, akkrediteret certificering samt sekretariatsbistand til kontrolmyndigheden.

Energistyrelsen har indtil den 1. august 2018 efter delegation af kompetencen fra energi-, forsynings- og klimaministeren været tilsynsmyndighed og har ført tilsyn med, at energirelaterede produkter, som bringes i omsætning, ibrugtages eller gøres tilgængeligt her i landet, er i overensstemmelse med regler om codesign. I praksis har Energistyrelsen haft det overordnede ansvar for tilsynet, herunder stået for udarbejdelse af tilsynsplaner, mens en række opgaver vedrørende den faktiske gennemførelse af tilsyn har været delegeret til et sekretariat, Sekretariatet for Codesign og Energimærkning (SEE), efter bestemmelsen i codesignbekendtgørelsen § 7, stk. 2.

I forbindelse med overførslen af kompetencen til erhvervsministeren, jf. kongelig resolution af 22. juni 2018, jf. bekendtgørelse nr. 860 af 24. juni 2018 om ændring i forretningernes fordeling mellem ministrene, blev tilsynet delegeret til Sikkerhedsstyrelsen, som fører tilsyn med overholdelse af regler om codesign. SEE blev herefter nedlagt.

Bemyndigelsen i stk. 4, der bliver til stk. 3, giver ikke hjemmel til, at sekretariatet kan tillægges kompetence til at træffe afgørelser efter § 11, dvs. påbud og forbud efter § 11, stk. 1-5. Endvidere kan sekretariatet ikke, hvis en virksomhed modsætter sig et kontrolbesøg, kræve adgang uden retskendelse efter § 10, stk. 5. I så fald er det alene en offentlig myndighed, der vil kunne kræve adgang.

Udførelsen af opgaver vedrørende måling og prøvning og akkrediteret certificering bliver udført af sagkyndige virksomheder på disse områder.

Alle virksomheder, der opfylder en række saglige og objektive krav, kan opnå erhvervsministerens godkendelse til at udøve kontrolmålinger og kontrol- og tilsynsopgaver. De objektive krav opstilles af ministeren for eksempel i forbindelse med udarbejdelse af udbudsmaterialet, når opgaven sendes i offentligt udbud.

Det foreslås, at ændre codesignlovens § 13, stk. 4, 1. pkt., der bliver stk. 3, 1. pkt., således, at »tilsyn«, udgår.

Der foreslås, at ordet tilsyn udgår af bestemmelsen, da det følger af lovforslagets § 1, nr. 23 og nr. 37, at termen tilsyn ikke længere vil blive anvendt, men kontrol, hvorfor der er tale om en konsekvensrettelse.

Det foreslås i 2. pkt., at ændre »§ 10, stk. 5« til: »§ 10 b«, og indsætte », § 11 a, § 11 b, og § 11 c«. efter »eller træffe afgørelse efter § 11«.

Det følger af den foreslåede ændring af § 13, stk. 4, der bliver til stk. 3, at den sagkyndige institution, organisation eller virksomhed ikke vil kunne træffe bestemmelse om adgang som nævnt i den foreslåede § 10 b, eller træffe afgørelse efter § 11, og de foreslåede § 11 a, § 11 b, og § 11 c.

Den foreslåede ændring vil medføre, at bestemmelserne i § 13, stk. 4, der bliver stk. 3, ikke giver hjemmel til, at den sagkyndige institution m.v. vil kunne tillægges kompetence til at træffe afgørelser efter lovforslagets nye bestemmelser i § 1, nr. 37, dvs. ud over påbud og forbud efter § 11, stk. 1, nr. 1-9, også afgørelser efter § 11 a, § 11 b og § 11 c. Endvidere vil der heller ikke være hjemmel til, at den sagkyndige institution m.v., hvis en virksom-

hed modsætter sig et kontrolbesøg, vil kunne kræve adgang uden retskendelse efter den foreslåede § 10 b. I så fald vil det alene være en offentlig myndighed, der vil kunne kræve adgang.

Til nr. 40

Det foreslås i *ecodesignlovens § 13, stk. 5*, der bliver *stk. 4*, at ændre »tilsyn« til: »kontrol« og »stk. 4« til: »stk. 3«.

Der er tale om en konsekvensrettelse som følge af lovforslagets § 1, nr. 22-23, og lovforslagets § 1, nr. 36.

Til nr. 41

Det foreslås i *ecodesignlovens § 14, stk. 1-6 og 8*, at ændre Natur- og Miljøklagenævnets navn til Miljø- og Fødevareklagenævnet.

De foreslåede ændringer er en konsekvens af lov nr. 1715 af 27. december 2016 om Miljø- og Fødevareklagenævnet, hvorefter Natur- og Miljøklagenævnet erstattes af Miljø- og Fødevareklagenævnet og lov om Natur- og Miljøklagenævnet ophæves.

Det må anses for en fejl, at "Natur- og Miljøklagenævnet" ikke er ændret til "Miljø- og Fødevareklagenævnet" i *ecodesignlovens § 14, stk. 1-6 og 8*, ved lov nr. 1715 af 27. december 2016 om Miljø- og Fødevareklagenævnet.

Til nr. 42

Ecodesignlovens kapitel 6 indeholder en strafbestemmelse, § 15, som giver hjemmel til at straffe visse overtrædelser af loven med bøde.

Det foreslås, at kapitel 6 i *ecodesignloven* nyaffattes, da den ud over en videreførelse af den gældende strafbestemmelse i § 15 også indeholder nye bestemmelser om tvangsbøder og straf, samt en ny underoverskrift. Dermed foreslås kapitel 6 nyaffattet for at sikre, at der er sammenhæng mellem de nye bestemmelser og de bestemmelser, der videreføres.

Som en konsekvens af, at der i lovforslagets § 1, nr. 42, foreslås indsat en ny bestemmelse som § 14 a, der vedrører tvangsbøder, foreslås overskriften til kapitel 6 nyaffattet, således at det benævnes "Straf m.v.", og endvidere foreslås en ny underoverskrift "Tvangsbøder".

Ecodesignloven indeholder ikke bestemmelser, om at udbydere af informationssamfundstjenester kan pålægges tvangsbøder.

Det foreslås at indsætte en ny bestemmelse i *ecodesignloven* som § 14 a, hvorefter kontrolmyndigheden vil kunne pålægge udbydere af informations-samfundstjenester tvangsbøder med henblik på at gennemtvinge handlinger, som det påhviler udbydere at foretage efter de foreslåede §§ 11 b og 11 c.

Bestemmelsen vil kunne finde anvendelse over for udbydere af informations-samfundstjenester i tilfælde, hvor den pågældende udbyder – på trods af kontrolmyndighedens fremvisning af rettens kendelse om blokering – ikke iværksætter en blokering af den berørte hjemmeside.

Tvangsbøderne vil skulle fastsættes som daglige bøder, indtil den påtvungne handling efterkommes. Daglige tvangsbøder vil skulle gives for hver kalenderdag, det vil sige syv dage om ugen, og bøderne vil kunne forhøjes med skriftligt varsel, hvis den fastsatte tvangsbøde ikke har givet resultat. Det almindelige proportionalitetsprincip medfører bl.a., at tvangsbøden ikke må stå i misforhold til undladelsen, ligesom der ved fastsættelsen af tvangsbøden skal tages hensyn til den handlingspligtiges økonomiske formåen, således at pressionen har effekt, men bødestørrelsen vil i øvrigt bero på et konkret skøn.

De daglige tvangsbøder vil kunne pålægges fra en given dato. Forudsætningen for at pålægge daglige tvangsbøder vil være, at kontrolmyndigheden mindst 14 kalenderdage forinden underretter den handlingspligtige om, at bøden vil blive pålagt fra den anførte dato. Varslingen vil skulle indeholde oplysninger om tvangsbødens størrelse, og der vil skulle tages forbehold for en eventuel senere forhøjelse af tvangsbøden. De daglige tvangsbøder vil kunne forhøjes med en uges skriftligt varsel, hvis den fastsatte tvangsbøde ikke har givet resultat.

Ved kontrolmyndighedens kontrol af energirelaterede produkter, kan der i de tilfælde, hvor en kendelse ikke efterkommes, være behov for, at myndigheden anvender tvangsbøder med henblik på, at kendelsen efterleves. Det er en grundlæggende forudsætning for myndighedens kontrolvirksomhed, at rettens kendelser efterkommes, og muligheden for at pålægge tvangsbøder anses som et effektivt middel til at sikre, at dette sker.

I § 15 i den gældende *ecodesignlov* findes hjemmel til at straffe visse overtrædelser af loven med bøde.

Det foreslås i § 15, *stk. 1*, at medmindre strengere straf er forskyldt efter anden lovgivning, straffes med bøde den, der overtræder nr. 1-7.

Bestemmelserne er en delvis videreførelse af den gældende § 15, stk. 1, og delvis nye.

Bestemmelserne er en gennemførelse af ecodesigndirektivets artikel 20, hvorefter medlemsstaterne fastsætter bestemmelser om sanktioner for overtrædelse af de nationale bestemmelser, der er vedtaget i medfør af dette direktiv, og træffer alle nødvendige foranstaltninger til at sikre gennemførelse heraf. Sanktionerne skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelsernes grovhed og have afskrækkende virkning samt tage højde for omfanget af manglende overensstemmelse og antallet af produktenheder med manglende overensstemmelse, som er bragt i omsætning i EU.

Bestemmelserne supplerer endvidere markedsovervågningens artikel 14, stk. 4, litra i, og artikel 41, stk. 1 og 2, hvorefter medlemsstaterne skal kunne pålægge sanktioner, der skal anvendes i tilfælde af overtrædelser af denne forordning og af EU-harmoniseringslovgivningen, dvs. ecodesigndirektivet. Sanktionerne skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning.

Straffen for overtrædelse af ecodesignlovens bestemmelser er i udgangspunktet bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning. Et eksempel kan være straffelovens § 252, stk. 1, om forsætlig fareforvoldelse, hvor strafferammen er op til 8 års fængsel.

Det foreslås i § 15, stk. 1, *nr. 1*, at den, der undlader at afgive oplysninger, som vedkommende er forpligtet til at give efter de foreslåede § 7 a, stk. 1, og § 10, stk. 3 og 4, eller som afgiver urigtige eller vildledende oplysninger, kan straffes med bøde.

Der er tale om en delvis ny og delvis videreførelse af ecodesignlovens § 15, stk. 1, *nr. 1*, hvorefter den, der undlader at afgive oplysninger, som vedkommende er forpligtet til at give efter § 10, stk. 3 og 4, eller som afgiver urigtige eller vildledende oplysninger, kan straffes med bøde.

Dermed gøres det strafbart med den foreslåede bestemmelse at undlade at underrette kontrolmyndigheden, hvis den ansvarlige efter § 4, som har bragt et energirelateret produkt i omsætning, eller den erhvervsdrivende, som har gjort et energirelateret produkt tilgængeligt på markedet, får viden om, at et produkt indebærer en risiko, og undlader at give nærmere oplysninger om produktets manglende overensstemmelse og de foranstaltninger, der er truffet for at fjerne risikoen og endvidere at undlade at give kontrolmyndigheden de oplysninger, som kontrolmyndigheden har skønnet nødvendige for deres virksomhed og krævet fra den pågældende. Herudover vil det også

være strafbart, hvis den pågældende afgiver urigtige oplysninger i forbindelse med den sagsbehandling, som kontrolmyndigheden foretager. Endvidere vil det være strafbart, såfremt den erhvervsdrivende, som har gjort et energirelateret produkt tilgængeligt på markedet, undlader at underrette den ansvarlige efter § 4 om risikoen og give nærmere oplysninger om produktets manglende overensstemmelse og de foranstaltninger, der er truffet for at fjerne risikoen.

Når kontrolmyndigheden anmoder om oplysninger i henhold til de foreslåede bestemmelser i § 7 a, stk. 1, og § 10, stk. 3 og 4, er oplysningerne af betydning for, at myndigheden kan udøve sine kontrolaktiviteter. Det vil ofte være meget væsentligt for kontrolmyndighedens mulighed for hurtigt at kunne tage stilling til, om et produkt f.eks. er farligt eller på anden måde ikke er overensstemmende med reglerne, at de ønskede oplysninger stilles til rådighed uden unødigt forsinkelse.

Modtager kontrolmyndigheden ikke de krævede oplysninger, kan det hindre myndigheden i at udøve effektiv kontrol. Det vil derfor være nødvendigt, at tilsidesættelse af oplysningspligten vil kunne straffes med bøde af hensyn til den præventive effekt. Ligeledes vil det være væsentligt at kunne straffe for afgivelse af urigtige oplysninger, der afgives mundtlig, f.eks. telefonisk. Det betyder, at bestemmelsen går ud over, hvad straffelovens § 163 om afgivelse af urigtige skriftlige oplysninger til det offentlige giver mulighed for. Med den foreslåede bestemmelse vil det desuden i modsætning til straffelovens § 163 være tilstrækkeligt, at overtrædelsen sker uagtsomt.

Hvis der opstår mistanke om, at oplysningerne ikke bliver udleveret, fordi de vil vise, at den pågældende har begået en strafbar handling, vil den foreslåede straffebestemmelse ikke kunne håndhæves, jf. § 10 i retssikkerhedsloven. Sagen må i stedet overgives til politiet til nærmere efterforskning. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 20, 25 og 26.

Det foreslås i § 15, stk. 1, *nr. 2*, at den, der undlader at opfylde sine forpligtelser efter § 7 a, stk. 2, og § 8, stk. 1, kan straffes med bøde. Bestemmelsen er ny.

Dermed gøres det strafbart med den foreslåede bestemmelse at undlade at samarbejde med kontrolmyndigheden med henblik på at fremme ethvert tiltag, der træffes, for at eliminere eller, hvis dette ikke er muligt, begrænse risiciene forbundet med et energirelateret produkt, der udbydes eller var udbudt til salg online gennem deres tjenester.

Endvidere gøres det strafbart med den foreslåede bestemmelse at undlade at opbevare dokumentation, herunder overensstemmelseserklæringen, som

nævnt i § 7, stk. 1 og 2, i mindst 10 år efter, at det sidste eksemplar af det pågældende produkt er blevet fremstillet, og at undlade at stille dokumentationen til rådighed senest 10 dage efter modtagelse af en anmodning herom fra kontrolmyndigheden.

Modtager kontrolmyndigheden ikke de krævede oplysninger, kan det hindre myndigheden i at udøve effektiv kontrol. Det er derfor nødvendigt, at tilsidesættelse af oplysningspligten kan straffes med bøde af hensyn til den præventive effekt.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med den foreslåede § 15, stk. 1, nr. 1, hvorefter undladelse af at give kontrolmyndigheden de oplysninger, som kontrolmyndigheden har skønnet nødvendige for deres virksomhed og krævet fra den pågældende kan straffes med bøde. Herudover er det også strafbart, hvis den pågældende afgiver urigtige oplysninger i forbindelse med den sagsbehandling, som kontrolmyndigheden foretager.

Det foreslås i § 15, stk. 1, *nr. 3*, at den, der undlader at angive oplysninger efter § 8, stk. 2, eller som afgiver urigtige eller vildledende oplysninger, kan straffes med bøde. Bestemmelsen er ny.

Dermed gøres det strafbart med den foreslåede bestemmelse at undlade at angive sit navn, registrerede firmanavn eller registrerede varemærke og kontaktoplysninger, herunder postadresse, på det energirelaterede produkt, som den ansvarlige efter § 4 bringer i omsætning, eller på dets emballage, pakken eller et ledsagelsesdokument, eller såfremt oplysningerne er urigtige eller vildledende. Hvis kontrolmyndighederne f.eks. opdager at navn og kontaktoplysninger på den ansvarlige efter § 4 er urigtige eller vildledende, eller at der f.eks. ikke eksisterer sådan en person, adresse eller vedkommende ikke er den ansvarlige person efter § 4, skal vedkommende kunne straffes efter den foreslåede bestemmelse.

Det foreslås i § 15, stk. 1, *nr. 4*, at det gøres strafbart ikke at have en bemyndiget repræsentant, hvor dette er krævet, eller hvis den bemyndigede repræsentant ikke er givet de fornødne beføjelser eller midler til at udføre opgaven, jf. § 8, stk. 3. Bestemmelsen er ny.

Det er en af de centrale nyskabelser i markedsovervågningsforordningen, at en fabrikant, der sælger produkter til europæiske brugere, men har hjemsted i et tredjeland, skal have en bemyndiget repræsentant permanent placeret i EU. Den bemyndigede repræsentant skal blandt andet være kontakt for kontrolmyndighederne.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 21.

Det foreslås i § 15, stk. 1, *nr. 5*, at det gøres strafbart at undlade at give kontrolmyndigheden adgang efter § 10 b til udtagelse af produkter, som nævnt i § 10 b.

Der er tale om en delvis ny og delvis videreførelse af codesignlovens § 15, stk. 1, nr. 2, hvorefter den, der hindrer adgang til udtagelse af produkter m.v. som nævnt i § 10, stk. 5, kan straffes med bøde.

Dermed gøres det strafbart at undlade at give kontrolmyndigheden adgang til alle erhvervsmæssige lokaliteter og transportmidler, hvor der kan findes energirelaterede produkter, som er omfattet af codesignlovens anvendelsesområde.

Strafbestemmelsen finder anvendelse uanset, at kontrolmyndigheden efterfølgende rekvirerer politiets bistand, jf. § 10 b, stk. 5, og på den måde skaffer sig adgang. I situationer omfattet af § 10 i retssikkerhedsloven, kan denne straffebestemmelse dog ikke bringes i anvendelse.

Der henvises i øvrigt til bemærkninger til lovforslagets § 1, nr. 27 og 28.

Det foreslås i § 15, stk. 1, *nr. 6*, at det gøres strafbart at overtræde eller undlade at efterkomme en afgørelse efter § 11, stk. 1, nr. 1-9, § 11 a og § 11 b.

Bestemmelsen er delvis ny og delvis en videreførelse af codesignlovens § 15, stk. 1, nr. 3, hvorefter den, der undlader at efterkomme påbud og forbud efter § 11, stk. 1-5, kan straffes med bøde.

Det gøres strafbelagt at overtræde kontrolmyndighedens afgørelser efter codesignloven og de foreslåede § 11, stk. 1, nr. 1-9, § 11 a og § 11 b, jf. lovforslagets § 1, nr. 30 og 31. Der vil typisk være tale om afgørelser om forbud, påbud eller midlertidigt forbud.

Der vil f.eks. kunne gives påbud om tilbagetrækning af energirelaterede produkter fra markedet, påbud om tilbagekaldelse af energirelaterede produkter, påbud om at fremlægge oplysninger, teknisk dokumentation, materiale eller overensstemmelseserklæringen, påbud om at bringe energirelaterede produkter i overensstemmelse med kravene i de gældende regler om codesign, påbud om at sikre, at energirelaterede produkter ikke udgør en risiko, påbud om at overholde visse betingelser, inden det energirelaterede produkt bringes i omsætning eller gøres tilgængelige på markedet, påbud om at advare brugere om risici ved energirelaterede produkter, påbud om anbringelse af advarsler på energirelaterede produkter, påbud om at standse vildledende

markedsføring af energirelaterede produkter, påbud om at destruere energirelaterede produkter, påbud om at ændre eller fjerne indhold fra en online-grænseflade m.v.

Det vil endvidere f.eks. kunne gives forbud mod at bringe energirelaterede produkter i omsætning eller gøre dem tilgængelige på markedet eller ved erhvervsmæssig ibrugtagning (salgsforbud), forbud mod at udstille energirelaterede produkter, markedsføre dem eller erhvervsmæssigt ibrugtage dem, såfremt en erhvervsdrivende ikke lever op til og overholder de gældende regler om ecodesign eller indtil der er indsendt tilstrækkeligt teknisk dokumentationsmateriale til kontrolmyndigheden. Dette kunne eksempelvis være, hvis en producent, herunder fabrikant eller dennes bemyndiget repræsentant, ikke indsender den krævede dokumentation som det er påkrævet efter ecodesignlovens § 8, stk. 1, til kontrolmyndigheden for, at kontrollere om hvorvidt et produkt overholder loven eller regler fastsat i medfør af loven eller gennemførelsesforanstaltninger.

Der kan efter omstændighederne gives et midlertidigt (tidsbegrænset) forbud mod at bringe energirelaterede produkter i omsætning eller at gøre dem tilgængelige på markedet, eller midlertidigt forbud mod at udstille energirelaterede produkter, markedsfører dem og erhvervsmæssigt ibrugtage dem, indtil forholdet er bragt i overensstemmelse med kravene og reglerne i den gældende lovgivning, eller indtil der er indsendt tilstrækkeligt teknisk dokumentationsmateriale til kontrolmyndigheden. Hvis den manglende overensstemmelse ikke bringes til ophør, kan omsætningen, tilgængeliggørelsen eller ibrugtagningen af produktet forbydes varigt.

Typerne af påbud og forbud, hvor manglende efterkommelse kan straffes med bøde, er udvidet i forhold til den gældende bestemmelse i ecodesignloven.

Straffen for ikke at efterkomme kontrolmyndighedens afgørelser skal være med til at sikre en høj regelefterlevelse blandt de erhvervsdrivende og andre, der føres kontrol med efter lovforslaget. På den måde skal straffen også være med til at sikre effektiviteten i kontrollen med produkter efter ecodesignloven og dette lovforslag.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 30 og 31. Det foreslås i § 15, stk. 1, *nr. 7*, at det gøres strafbart, hvis man omgår eller unddrager sig kontrolmyndighedens kontrol eller forsøger at gøre det. Bestemmelsen er ny.

Det er en underliggende præmis for at bringe energirelaterede produkter i omsætning på det europæiske marked og dermed også det danske marked,

at den erhvervsdrivende er villig til at samarbejde med kontrolmyndigheden og underlægge det energirelaterede produkt den fornødne kontrol – både vedkommendes egen kontrol, men også myndighedens kontrol. Det er således prisen for, at der ikke er krav om, at energirelaterede produkter skal godkendes af en tredjepart.

Lovgivningen er således bygget op omkring et princip om frihed under ansvar, hvor det alene er de erhvervsdrivende, som har ansvaret for at bringe energirelaterede produkter i omsætning, som lever op til reglerne og er sikre. Det er helt essentielt, at de erhvervsdrivende handler ansvarligt og lever op til denne forpligtelse.

Det følger af nyere direktiver og produktforordninger, ligesom det er anført i betragtning 12 i markedsovervågningsforordningen, at det bør forventes af erhvervsdrivende i hele forsyningskæden, at de agerer ansvarligt og i fuld overensstemmelse med de gældende lovgivningsmæssige krav, når de bringer energirelaterede produkter i omsætning eller gør dem tilgængelige på markedet, for således at sikre overensstemmelse med EU-harmoniseringslovgivningen for energirelaterede produkter. I betragtning 24 i markedsovervågningsforordningen er det anført, at de erhvervsdrivende bør samarbejde med bl.a. markedsovervågningsmyndighederne for at sikre smidig gennemførelse af markedsovervågning og for at give myndighederne mulighed for at udføre deres opgaver.

Disse to betragtninger er udmøntet i de følgende krav i markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra c og d. I litra c forpligtes den erhvervsdrivende til at underrette markedsovervågningsmyndighederne, hvis vedkommende har grund til at tro, at et produkt udgør en risiko. Efter litra d er den erhvervsdrivende forpligtet til at samarbejde med markedsovervågningsmyndighederne, herunder efter en begrundet anmodning at sikre, at der træffes øjeblikkelige nødvendige korigerende tiltag for at afhjælpe eventuelle tilfælde af manglende overensstemmelse med de krav, der er fastsat i den gældende EU-harmoniseringslovgivning, der finder anvendelse på det pågældende produkt, eller, hvis dette ikke er muligt, begrænse de risici, der er forbundet med det pågældende produkt, når det påbydes af markedsovervågningsmyndighederne eller på eget initiativ, når den omhandlede erhvervsdrivende skønner eller har grund til at tro, at det pågældende produkt udgør en risiko.

Da en effektiv kontrol i høj grad er baseret på de erhvervsdrivendes samarbejde, skal der være en konsekvens forbundet med at modarbejde markedsovervågningen. Den foreslåede bestemmelse skal dæmme op for, at enkelte

virksomheder har forsøgt at undgå kontrol ved eksempelvis at blokere kontrolmyndigheden, herunder Kontrolmyndighedens IP-adresse eller lave sindrige løsninger, der kan omgå et salgsforbud.

Strafniveau

Det foreslås, at udgangspunktet er en minimumsbøde på ca. 50.000 kr. Bødens størrelse skal afspejle, at en overtrædelse af lovens bestemmelser oftest betyder en besparelse for den erhvervsdrivende, der vil medføre, at disse virksomheder opnår en konkurrencefordel frem for de virksomheder, som følger lovens bestemmelser.

Overtrædelse af en del af lovens bestemmelser vil desuden betyde, at den erhvervsdrivende ikke samarbejder med kontrolmyndigheden, og at der dermed ikke kan føres en effektiv kontrol. Bøden fastsættes således, at den ud fra specialpræventive og generalpræventive hensyn fjerner ethvert incitament til at overtræde lovgivningen for at opnå besparelser på bekostning af lovgivningens krav til eksempelvis sikkerhed.

De rejste sager sker på anmeldelse fra Sikkerhedsstyrelsen og ledsages af en indstilling vedrørende bødens størrelse.

Strafudmålingen vil bero på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10. Det angivne strafniveau vil derfor kunne fraviges i op- eller nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder. Det forudsættes, at bødestørrelserne i øvrigt skal følge den almindelige prisudvikling i samfundet.

Bødens størrelse påvirkes i udgangspunktet af fire forskellige parametre: Tilregnelse, konsekvens, sandsynlighed og omsætning. Hertil kommer, om der er tale om gentagelse, eller om overtrædelsen er begået under skærpende omstændigheder.

Ved tilregnelse forstås vurderingen af, om et forhold er begået forsætligt, groft eller simpelt uagtsomt. Jo mere culpøs en handling eller undladelse vurderes at være, des højere bør bøden fastsættes. Det foreslås med dette lovforslag, at det almindelige udgangspunkt på særlovsområdet, simpel uagtsomhed, skal finde anvendelse som udgangspunkt.

Konsekvens (skadevirkning) skal forstås som den mulige konsekvens af den strafbare handling eller undladelse. Det er således ikke en betingelse, at den strafbare handling eller undladelse har forårsaget en reel skade eller et tab. Konsekvensen relaterer sig typisk til den risiko, det energirelaterede produkt

udgør som følge af den strafbare handling eller undladelse. Der kan tillige være tale om situationer, hvor den strafbare handling eller undladelse kan vække forestilling hos brugeren om, at det købte energirelaterede produkt har nogle egenskaber, som ikke er tilfældet. Et eksempel herpå kan være, hvor et energirelateret produkt er påført CE-mærkning, men reelt ikke lever op til reglerne for at måtte bære CE-mærket. Konsekvensen kan desuden være bundet op på hensynet til, at kontrolmyndigheden kan føre en effektiv kontrol, ligesom der ligger et væsentligt hensyn i forhold til, at virksomhederne kan konkurrere på fair og lige vilkår.

Ved sandsynlighed forstås, hvor stor sandsynligheden er for, at konsekvensen udløses. Det vil lidt forenklet sige, hvor stort et skadespotentiale er der tale om. I denne vurdering indgår særligt, hvor stort kundegrundlag den pågældende erhvervsdrivende har, herunder geografisk udbredelse, og hvilke salgskanaler der anvendes. Er der f.eks. tale om salg i en lukket facebook-gruppe med få medlemmer eller via en webshop med national, europæisk eller globalt salg, er det en fysisk butik i en lille by i provinsen eller en stor landsdækkende eller verdensomspændende kæde af butikker. Antallet af energirelaterede produkter, der er udbudt til salg, vil også være et moment, der bør tillægges vægt, da det har stor betydning for, hvor mange brugere der ville kunne blive udsat for risikoen eller blive ført bag lyset i forhold til produktets forventede egenskaber ved den strafbare handling eller undladelse.

Når straffen udmåles, bør omsætning også indgå som et parameter. Der er tale om den erhvervsdrivendes samlede omsætning. Omsætningen indikerer, dels hvor stort et kundegrundlag der er for virksomheden, og dels hvor høj grad af professionalisme, de forventes at have. Det er hensigten, at bødens størrelse skal differentiere betydeligt, særligt i relation til virksomhedens omsætning, så bøden for at bringe ulovlige energirelaterede produkter på markedet får den ønskede præventive effekt. Minimumsbøden vil således danne udgangspunkt for bødefastsættelsen for virksomheder med en lille omsætning. Hvorimod det tilsigtes, at virksomheder med ganske stor omsætning bør ifalde betydeligt større bøder.

Der bør således for den samme materielle overtrædelse være forskel på en hobbyvirksomhed, der har fremstillet og solgt tre stykker energirelaterede produkter i en lukket Facebookgruppe, frem for en stor landsdækkende virksomhed, der har solgt 1.000 stykker produkter. De to virksomheder i eksemplet adskiller sig således fra hinanden på virksomhedernes kundegrundlag, graden af professionalisme og antallet af solgte produkter, det vil sige, hvor mange brugere der potentielt ville kunne have været udsat for risikoen ved det energirelaterede produkt.

Gentagelsestilfælde omhandler tilfælde, hvor den erhvervsdrivende inden for de seneste 5 år har begået en lignende overtrædelse. Den erhvervsdrivendes overtrædelser behøver ikke være identiske, når de dog er ensartede. Hvis kontrolmyndigheden eksempelvis har udstedt flere påbud til virksomheden vedrørende salg af ikke-overensstemmende energirelaterede produkter, vil dette være at betragte som en gentagelse, uanset at der ikke er tale om at gentage præcist samme forhold. Det er ikke en forudsætning, at de tidligere overtrædelser har været til pådømmelse i det strafferetlige system. Der er udelukkende tale om, at kontrolmyndigheden gentagne gange har haft sager, hvor den pågældende erhvervsdrivendes energirelaterede produkter har vist sig ikke at være i overensstemmelse med reglerne. I gentagelsestilfælde bør bøden fordobles ved første gentagelse og tredobles ved anden gentagelse.

Der kan i nogle sager være formildende omstændigheder, der kan have indflydelse på udmålingen af straf. Det kan eksempelvis være virksomhedens grad af professionalisme, hvis der eksempelvis er tale om en hobbyvirksomhed, hvor ejeren ikke lever af dette erhverv, men udelukkende driver det som hobby. I særlige tilfælde kan det også anses som en formildende omstændighed, at der er tale om førstegangstilfælde i den forstand, at kontrolmyndigheden ikke tidligere har udstedt påbud eller forbud til den erhvervsdrivende.

Det foreslås i § 15, *stk. 2*, i regler, der er udstedt i medfør af denne lov, kan der fastsættes straf af bøde.

Bestemmelsen er en videreførelse af *ecodesignlovens § 15, stk. 2*.

Ecodesignloven og lovforslaget indeholder bemyndigelser for klima-, energi- og forsyningsministeren til at fastsætte regler om en række forhold. Derfor kan ministeren ligeledes ifølge *stk. 2* fastsætte bestemmelser om bødestraf for overtrædelse af regler udstedt med hjemmel i loven. Der er fastsat straffebestemmelser i *ecodesignbekendtgørelsens § 18*, hvorefter der f.eks. kan idømmes bødestraf til den, der undlader at forsyne et energirelateret produkt med CE-mærkning, som foreskrevet i *ecodesignbekendtgørelsens § 6, stk. 1*.

Den foreslåede bestemmelse skal give mulighed for at fastsætte straffebestemmelser i bekendtgørelser, så der på samme måde som loven bliver mulighed for at straffe med bøde. Behovet for fastsættelsen af straffebestemmelser i bekendtgørelser skyldes, at fastsættelsen af de mere specifikke krav til energirelaterede produkters dokumentation og mærkning sker på bekendtgørelsesniveau. Der er derfor behov for, at overtrædelse af disse regler

kan straffes på samme måde som de krav, der fremgår af lovforslaget. Der vil kunne fastsættes regler om bødestraf.

Straffastsættelsen i bekendtgørelserne bør i øvrigt følge samme praksis, som foreslået ved dette lovforslag. Det er således de samme vurderinger og betragtninger, der bør være afgørende for straffastsættelsen ved overtrædelse af krav i bekendtgørelserne.

Det foreslås i § 15, *stk. 3*, at hvis der ved en overtrædelse af loven er opnået en økonomisk fordel, enten i form af et udbytte eller i form af en besparelse, er det udgangspunktet, at denne økonomiske fordel skal konfiskeres. Reglerne om konfiskation findes i straffelovens 9. kapitel.

Forslaget præciserer endvidere, at dette udgangspunkt også skal være gældende ved formelle overtrædelser, det vil sige overtrædelser, der ikke indebærer skade eller fare for skade på miljøet.

Det skal ved strafudmålingen altid - også hvor der foretages konfiskation - tillægges vægt, om overtrædelsen er sket med økonomisk vinding eller besparelse for øje, uanset om den økonomiske fordel er opnået eller alene tilsigtet, jf. straffelovens kapitel 10 om straffens fastsættelse.

Kan der ikke ske konfiskation, skal der tages særskilt hensyn hertil ved strafudmåling af bøde, herunder en eventuel tillægsbøde.

Det foreslås i § 15, *stk. 4, 1. pkt.*, at har nogen ved én eller flere handlinger begået flere overtrædelser og undladelser af denne lov eller regler fastsat i medfør af denne lov, og medfører overtrædelserne og undladelserne idømmelse af bøde, sammenlægges bødestraffen for hver overtrædelse. Bestemmelsen er ny.

Det foreslås i § 15, *stk. 4, 2. pkt.*, at har nogen ved én eller flere handlinger overtrådt denne lov eller regler fastsat i medfør af denne lov og én eller flere andre love, og medfører overtrædelserne idømmelse af bøde, sammenlægges bødestraffen for hver overtrædelse af denne lov eller regler fastsat i medfør af denne lov og bødestraffen for overtrædelsen af den eller de andre love.

I bestemmelsens *stk. 4* foreslås der indført absolut kumulation af bøder i sager vedrørende overtrædelser af produktlovgivningen omfattet af dette lovforslags anvendelsesområde. Det betyder, at der ved samtidig pådømmelse af flere overtrædelser og undladelser, som udgangspunkt skal ske sammenlægning af den fulde straf for de enkelte lovovertrædelser. Absolut kumulation vil ligeledes som udgangspunkt finde anvendelse i tilfælde, hvor

én eller flere overtrædelser af dette regelsæt pådømmes samtidig med overtrædelser af anden lovgivning. Det vil f.eks. være en producent, herunder fabrikant, som ikke har overholdt sin underretningspligt, jf. den foreslåede § 10, stk. 3, jf. lovforslagets § 1, nr. 25, i forhold til et energirelateret produkt, som ikke er i overensstemmelse med reglerne om ecodesign, og som undlader at efterkomme et forbud mod at bringe produktet i omsætning. Begge dele er strafbare efter den foreslåede § 15, stk. 1, nr. 1 og 6, jf. lovforslagets § 1, nr. 42.

Bestemmelsen vil samtidig betyde, at strafferettens almindelige princip om modereret kumulation efter straffelovens § 88 fraviges. Ved modereret kumulation forstås, at de enkelte overtrædelser indgår med nedsat vægt, når en samlet straf skal fastættes for overtrædelser, der pådømmes samtidig.

Hensigten med forslaget om absolut kumulation er at skabe en præventiv effekt, der skal give de erhvervsdrivende og andre personer, der er forpligtede efter lovforslaget, et større incitament til at overholde lovens regler og regler fastsat i medfør af loven. Inden for lovforslagets anvendelsesområde er det ikke ualmindeligt, at en erhvervsdrivende anmeldes for flere overtrædelser af produktlovgivningen i løbet af en relativ kort periode på et halvt til et helt år. I de tilfælde vil der til hver enkelt overtrædelse være indstillet til en bøde for den pågældende overtrædelse. Af administrative hensyn vil den enkelte politikreds i nogle tilfælde behandle anmeldelserne og dermed overtrædelserne i samme sag, hvilket vil føre til samtidig pådømmelse af forholdene. I andre tilfælde vil forholdene blive behandlet hver for sig, hvorefter forholdene også pådømmes hver for sig. Med forslaget om absolut kumulation sikres det, at den, der foretager flere overtrædelser eller undladelser af produktlovgivningen, som pådømmes samtidig, ikke slipper billigere end den, der får forskellige overtrædelser eller undladelser pådømt hver for sig.

Det bemærkes, at det alene er bøder efter produktlovgivningen inden for lovforslagets anvendelsesområde, der er omfattet af princippet om absolut kumulation efter bestemmelserne i stk. 4 og 5. De foreslåede bestemmelser angår ikke fastsættelse af bøder efter anden lovgivning f.eks. produktenergimærkningsloven. Ved pådømmelse af flere samtidige overtrædelser af anden lovgivning, der medfører bødestraf, vil den samlede bøde for disse overtrædelser således kunne fastsættes uafhængigt af de foreslåede regler om absolut kumulation i dette lovforslag. Den samlede bøde for overtrædelse af anden lovgivning lægges herefter sammen med den samlede bøde for en eller flere overtrædelser eller undladelser på dette lovforslags anvendelsesområde.

Det foreslås i § 15, *stk. 5*, at kumulation efter den foreslåede stk. 4 kan fraviges. Bestemmelsen er ny.

Da en regel om absolut kumulation ikke i alle tilfælde vil føre til et rimeligt resultat, foreslås det, at bestemmelserne i stk. 4 kan fraviges, når særlige grunde taler for det.

Dette vil eksempelvis kunne være tilfældet, hvis en sammenlægning af de forskyldte bøder fører til en uforholdsmæssig høj samlet bøde, herunder henset til forseelsernes karakter.

Det foreslås i stk. 5, at der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Bestemmelsen er en videreførelse af ecodesignlovens § 15, stk. 4.

Da lovforslaget i første række er rettet mod en bred skare af erhvervsdrivende, er det essentielt for virkningen af reglerne, at juridiske personer kan ifalde strafansvar. Juridiske personer kan straffes med bøde ved simpel uagtsomhed ligesom fysiske personer.

Intentionen i den foreslåede tekst er at følge anklagemyndighedens almindelige praksis for strafforfølgelse af juridiske personer, jf. Rigsadvokatmeddelelse af 17. april 2015 om strafansvar for juridiske personer. Det følger af straffelovens § 27, at strafansvar for en juridisk person forudsætter, at der inden for dens virksomhed er begået en overtrædelse, der kan tilregnes en eller flere personer knyttet til den juridiske person eller den juridiske person som sådan. Udgangspunktet i rigsadvokatmeddelelsen er, at kan en overtrædelse eller undladelse tilregnes den juridiske person, vælges denne som strafsubjekt.

Til § 2

Til nr. 1

Energistyrelsen har indtil den 1. august 2018 efter delegation af kompetencen fra klima-, energi- og forsyningsministeren været kontrolmyndighed og har ført kontrol med, at energirelaterede produkter, som er bragt i omsætning på det danske marked, overholder reglerne om energimærkning. I henhold til kongelig resolution af 22. juni 2018 har det siden 1. august 2018 været erhvervsministeren, som har ført kontrol med leverandørers og forhandleres overholdelse af reglerne om energimærkning. Erhvervsministeren har delegeret denne beføjelse til Sikkerhedsstyrelsen, som er kontrolmyndighed på området.

Det foreslås, at termen overalt i loven ændres fra ”Tilsynsmyndighed” til ”Kontrolmyndighed”, ”tilsynsmyndighed” til ”kontrolmyndighed”, ”tilsynsmyndigheden” til ”kontrolmyndigheden”, ”Tilsynsmyndigheden” til ”Kontrolmyndigheden”, og ”tilsynsmyndighedens” til ”kontrolmyndighedens”.

Formålet med at ændre bestemmelserne er, at ændre terminologien, således at bestemmelserne så vidt muligt bliver ensrettet i forhold til lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning, som Sikkerhedsstyrelsen administrerer, hvor termen kontrolmyndighed anvendes. De foreslåede ændringer af terminologien vil ikke medføre nogle realitetsændringer af den gældende retstilstand.

Til nr. 2

Det foreslås, at termen overalt i loven ændres fra ”tilsyn” til ”kontrol”.

Formålet med at ændre bestemmelserne er, at bestemmelserne så vidt muligt bliver ensrettet i forhold til lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning, som Sikkerhedsstyrelsen administrerer, hvor termen ”kontrol” anvendes, hvorfor det findes mest hensigtsmæssigt at anvende den samme terminologi i lovforslaget, de foreslåede bestemmelser og den gældende lov.

Der henvises i øvrigt til de specielle bemærkninger til lovforslagets § 2, nr. 1.

Til nr. 3.

Det følger af produktenergimærkningslovens § 1, stk. 1, at loven supplerer Europa-Parlamentets og Rådets forordning 1369/2017/EU af 4. juli 2017 om opstilling af rammer for energimærkning og om ophævelse af direktiv 2010/30/EU (Energimærkningsforordningen). Forordningen indeholder regler om energimærkning af energirelaterede produkter og pålægger medlemsstaterne at udfærdige supplerende bestemmelser, der sikrer, at bestemmelserne i forordningen og i relevante delegerede retsakter udstedt i medfør af forordningen kan håndhæves og sanktioneres. Det er således produktenergimærkningslovens formål at fastsætte nationale supplerende bestemmelser, som skal sikre håndhævelse og sanktionering af energimærkningsforordningen.

Energimærkningsforordningen indeholder udtrykkelige henvisninger til bestemmelser i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 765/2008/EF

af 9. juli 2008 om kravene til akkreditering og markedsovervågning i forbindelse med markedsføring af produkter, som udgør den retlige ramme for markedsovervågning af en række produkter (Forordning 765/2008/EF). Det fremgår således af energimærkningsforordningens artikel 8, stk. 1, at artikel 16 til 29 i forordning 765/2008/EF, at den finder anvendelse på produkter, der er omfattet af energimærkningsforordningen og relevante delegerede retsakter.

Forordning 765/2008/EF fastsætter bl.a. krav til medlemsstaternes markedsovervågning, dvs. kontrollen af, om de produkter, der findes på markedet, overholder de gældende EU-regler. Markedsovervågningen skal sikre, at der for disse produkter er et højt beskyttelsesniveau i relation til samfundsinteresser, sundhed og sikkerhed generelt, forbrugerbeskyttelse samt miljøbeskyttelse. Markedsovervågningen sikrer dette ved, at produkter til skade for brugernes sikkerhed og sundhed trækkes tilbage, forbydes eller kun gøres tilgængelige på markedet med de nødvendige begrænsninger, og at offentligheden, Europa-Kommissionen og de øvrige medlemsstater informeres herom. Europa-Parlamentets og Rådets forordning 1020/2019/EU af 20. juni 2019 om markedsovervågning og produktoverensstemmelse og om ændring af direktiv 2004/42/EF og forordning nr. 765/2008/EF og nr. 305/2011/EU (Markedsovervågningsforordningen) afløser delvist forordning 765/2008/EF bl.a. for så vidt angår de dele, der omhandler markedsovervågning. Det betyder bl.a., at kapitel 3 om markedsovervågning i forordning 765/2008/EF ophæves, men at reglerne om f.eks. CE-mærkning fortsat gælder efter forordning 765/2008/EF.

I produktenergimærkningsloven er der fastsat supplerende bestemmelser i relation til forordning 765/2008/EF (benævnt som markedsovervågningsforordningen i bemærkningerne til den gældende produktenergimærkningslov, men benævnes for læsevenligheds skyld i dette lovforslag som forordning 765/2008/EF), herunder bestemmelser om kontrolmyndighedens kontrolbeføjelser og kontrolforanstaltninger, jf. produktenergimærkningslovens § 2, stk. 2 (supplerer artikel 21 i forordning 765/2008/EF), § 2, stk. 3 (supplerer artikel 19, stk. 1, 3. pkt. i forordning 765/2008/EF), § 3, stk. 3 (supplerer artikel 19, stk. 1, 1. pkt. i forordning 765/2008/EF), og § 4, stk. 1 (supplerer artikel 19, stk. 1, 2. afsnit, i forordning 765/2008/EF). Dette fremgår af bemærkningerne til lovforslaget til produktenergimærkningsloven.

Det foreslås at ændre § 1, stk. 1, i produktenergimærkningsloven, således at det fremgår tydeligt, at produktenergimærkningsloven også supplerer markedsovervågningsforordningen.

Markedsovervågningsforordningen finder direkte anvendelse i dansk ret, men den kræver visse gennemførelsesforanstaltninger. Forordningen forpligter således medlemslandene til at sikre, at markedsovervågningsmyndighederne har en række konkrete minimumsbeføjelser til rådighed. De fleste af disse beføjelser findes allerede i produktenergimærkningsloven i dag, mens enkelte enten er helt nye eller er skærpet i forhold til den eksisterende regulering. Medlemslandene forpligtes desuden til at fastsætte sanktioner for overtrædelse af forordningen.

Med bestemmelsen fastsættes de nødvendige supplerende bestemmelser i produktenergimærkningsloven til energimærkningsforordningen, som kræves efter markedsovervågningsforordningen. Med lovforslaget sikres det derfor, at bestemmelserne i markedsovervågningsforordningen efterleves for så vidt angår energimærkningsforordningen, som er en af de EU-retsakter, som omfattes af markedsovervågningsforordningen, jf. forordningens artikel 2, stk. 1 og bilag 1.

Til nr. 4

Det følger af produktenergimærkningslovens § 2, stk. 1, at erhvervsministeren, eller den ministeren bemyndiger hertil, fører tilsyn med, at energirelaterede produkter er i overensstemmelse med de krav, der er fastsat i energimærkningsforordningen, relevante delegerede retsakter og regler fastsat i medfør af denne lov. Som udgangspunkt skal tilsynsmyndigheden anse et produkt, for hvilket der foreligger et (energi) mærke, et produktdatablad og teknisk dokumentation, for at være i overensstemmelse med de fastsatte krav. Kontrolmyndigheden kan dog iværksætte en stikprøvekontrol af, om kravene er opfyldt. Kontrollen kan iværksættes i forbindelse med, at det pågældende produkt bringes i omsætning eller senere. Beslutningen om at foretage en kontrol kan træffes på grundlag af myndighedens egen vurdering, meddelelser fra Europa-Kommissionen eller meddelelser fra andre medlemsstater.

Det foreslås, at der i § 2, *stk. 1*, i produktenergimærkningsloven indsættes et nyt punktum, hvorefter erhvervsministeren, eller den ministeren bemyndiger hertil, endvidere fører kontrol med, at regler fastsat i energimærkningsforordningen, delegerede retsakter, markedsovervågningsforordningen og regler fastsat i medfør af denne lov, overholdes.

Markedsovervågningsforordningen fastlægger rammerne for kontrollen med energimærkning og fastlægger bl.a., at der skal føres kontrol i et passende omfang, og hvilke foranstaltninger, der kan finde anvendelse ved tilsynet, herunder kontrol med dokumentation, fysisk kontrol og laboratorieundersøgelser samt adgang til erhvervsdrivendes lokaliteter og udtagning af

passende stikprøver. Forordningen fastlægger endvidere, at der skal træffes afgørelse om passende foranstaltninger ved overtrædelser.

Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet har vurderet, at det er nødvendigt at fastsætte supplerende bestemmelser, der skal sikre et effektivt dansk tilsyn i forhold til markedsovervågningsforordningen. Det foreslås derfor, at bestemmelserne udfylder den ramme for kontrol, der er angivet med markedsovervågningsforordningen og supplerer forordningen. De supplerende bestemmelser har til formål at gøre det klart for virksomhederne, hvad de kan forvente i forbindelse med indgreb som tilsyn og kontrol. Dette er i overensstemmelse med dansk retstradition.

Forslaget medfører, at der også vil kunne føres kontrol med overholdelse af markedsovervågningsforordningen, herunder de pligter der følger heraf for de erhvervsdrivende. Efter artikel 7, stk. 1, i markedsovervågningsforordningen skal erhvervsdrivende samarbejde med markedsovervågningsmyndighederne om tiltag, der kan eliminere eller begrænse risici forbundet med produkter, som disse erhvervsdrivende har gjort tilgængelige på markedet. Endvidere skal udbydere af informationssamfundstjenester efter artikel 7, stk. 2, samarbejde med markedsovervågningsmyndighederne, på anmodning af markedsovervågningsmyndighederne og i særlige tilfælde, med henblik på at fremme ethvert tiltag, der træffes for at eliminere eller, hvis dette ikke er muligt, begrænse risiciene forbundet med et produkt, der udbydes eller var udbudt til salg online gennem deres tjenester.

Formålet med den foreslåede ændring er at supplere og tilpasse produktenergimærkningsloven til de nye regler fra markedsovervågningsforordningen. Kontrolbeføjelserne, som stammer fra forordningen, skrives bl.a. ind i loven. De erhvervsdrivendes pligter skrives dog ikke direkte ind i produktenergimærkningsloven, idet den gældende lov alene gennemfører supplerende bestemmelser til energimærkningsforordningen og forordning 765/2008/EF, og den gengiver derfor ingen forpligtelser i loven. Pligterne finder direkte anvendelse gennem forordningen, hvorfor det foreslås at indsætte en bestemmelse, der fastsætter, at kontrolmyndigheden også fører kontrol med overholdelse af reglerne, herunder de pligter der følger af markedsovervågningsforordningen.

Der henvises i øvrigt til de foreslåede § 5, 5 a, 5 b og 5 c i lovforslagets § 2, nr. 9 og 10, der indeholder bestemmelser om, hvilke afgørelser kontrolmyndigheden bl.a. kan træffe over for de erhvervsdrivende, der ikke overholder pligterne i artikel 7, stk. 1 og 2.

Til nr. 5

Det følger af produktenergimærkningslovens § 2, stk. 3, at leverandøren efter anmodning skal give alle oplysninger, som er nødvendige for varetagelsen af tilsynsmyndighedens tilsyn efter stk. 1. Oplysningspligten gælder også, når det skal afgøres, om et energirelateret produkt er omfattet af regler fastsat i medfør af energimærkningsforordningen eller en delegeret retsakt. Oplysningsforpligtelsen gælder for en leverandør som defineret i energimærkningsforordningens artikel 2, nr. 14, dvs. en producent i EU, den bemyndigede repræsentant for en producent, der ikke er etableret i EU, eller en importør, der bringer et produkt i omsætning på EU-markedet. En producent er efter energimærkningsforordningens artikel 2, nr. 10, defineret som en fysisk eller juridisk person, som fremstiller et produkt eller får et sådant produkt konstrueret eller fremstillet og markedsfører dette produkt under sit navn eller varemærke, og er identisk med udtrykket og definitionen af en fabrikant i markedsovervågningsforordningens artikel 3, nr. 8. Definitionerne af en bemyndiget repræsentant og importør er efter begge forordninger ligeledes identiske.

Det følger af bestemmelsen, at leverandøren efter anmodning skal give alle oplysninger, som er nødvendige for varetagelsen af kontrolmyndighedens kontrol efter stk. 1. Herunder kan kontrolmyndigheden kræve indsendt dokumentation i form af mærker, datablade og salgs- eller reklamemateriale. Oplysningerne kan endvidere blandt andet omfatte hvor mange eksemplarer af et produkt, der er bragt i omsætning på det danske marked. Oplysningerne skal indsendes elektronisk inden for en nærmere fastsat frist.

Bestemmelsen supplerer forordning 765/2008/EF artikel 19, stk. 1, 2. og 3. pkt., hvorefter markedsovervågningsmyndighederne kan forlange, at de erhvervsdrivende fremlægger det dokumentationsmateriale og de oplysninger, som myndighederne anser for nødvendige for, at de kan udføre deres opgaver. Forordning 765/2008/EF er blevet afløst af markedsovervågningsforordningen, som trådte i kraft 15. juli 2020 og finder anvendelse fra den 16. juli 2021, jf. forordningens Artikel 44. Det følger af sammenligningstabellen i bilag 3 i forordning 765/2008/EF, at artikel 19, stk. 1. svarer til artikel 11, stk. 3 og 5, og artikel 14, stk. 4, litra a), b), e) og j), i markedsovervågningsforordningen.

Det foreslås i § 2, *stk. 3*, at leverandøren efter anmodning fra kontrolmyndigheden skal give alle oplysninger, som er nødvendige for varetagelsen af kontrolmyndighedens kontrol efter stk. 1, herunder relevante dokumenter, tekniske specifikationer, data, oplysninger om overensstemmelse og tekniske aspekter ved produktet, oplysninger om mængder af energirelaterede

produkter på markedet og om andre produktmodeller, der har de samme tekniske egenskaber som det pågældende energirelaterede produkt, oplysninger, der er nødvendige for at kunne fastslå ejerskabet til en onlinegrænseflade m.v.

Kontrolmyndigheden vil efter den foreslåede bestemmelse kunne kræve oplysninger, som er til brug for kontrol og afgørelser. Det kan f.eks. være, at kontrolmyndigheden har brug for at få tilsendt en kopi af mærker, datablade og salgs- eller reklamemateriale. Oplysningerne kan endvidere blandt andet omfatte, hvor mange eksemplarer af et produkt, der er bragt i omsætning på det danske marked og om andre produktmodeller, der har de samme tekniske egenskaber som det pågældende energirelaterede produkt. Der kan dog også være tale om anden dokumentation såsom toldpapirer eller afgørelser fra andre landes markedsovervågningsmyndigheder. Der kan også være tale om andre relevante dokumenter, tekniske specifikationer, data eller oplysninger om overensstemmelse og tekniske aspekter af energirelaterede produkter, herunder adgang til indlejret software i det omfang en sådan adgang er nødvendig for at vurdere produktets overensstemmelse med kravene i energimærkningsforordningen eller en delegeret retsakt eller regler fastsat i medfør af loven. Oplysningerne vil kunne indhentes uanset form eller format og uanset lagringsmedium eller det sted, hvor sådanne dokumenter, tekniske specifikationer, data eller oplysninger er lagret. Kontrolmyndigheden vil endvidere have mulighed for at tage eller få kopier heraf.

Som noget nyt omfattes også adgang til at få en kopi af den bemyndigede repræsentants fuldmagt og endvidere også oplysninger, der er nødvendige for at kunne fastslå ejerskabet til en onlinegrænseflade, når de pågældende oplysninger har relation til undersøgelsens genstand.

En onlinegrænseflade defineres efter markedsovervågningsforordningens definition i artikel 3, nr. 14, som enhver form for software, herunder et websted, dele af et websted eller en applikation, der drives af eller på vegne af en erhvervsdrivende, og som giver slutbrugere adgang til den erhvervsdrivendes produkter. Det kan særligt være hjemmesider og applikationer til mobiltelefoner, tablets og computere, men dette kan dog ændre sig i takt med, at der kommer nye løsninger på markedet.

Den foreslåede bestemmelse supplerer markedsovervågningsforordningens artikel 5, stk. 2, og artikel 14, stk. 4, a) - c).

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med produktenergimærkningslovens § 2, stk. 4, og lovforslagets § 2, nr. 5, hvor kontrolmyndigheden kan indhente visse oplysninger hos en forhandler.

Formålet med indsættelsen er at inkludere de nye oplysninger, som kontrolmyndigheden efter markedsovervågningsforordningen har beføjelser til at kræve.

Den foreslåede bestemmelse understreger hermed leverandørens oplysningspligt.

Det er i bestemmelsen blandt andet understreget, at kontrolmyndigheden vil have mulighed for at pålægge leverandøren at fremlægge de relevante oplysninger, der er nødvendige for at kunne fastslå ejerskabet til en onlinegrænseflade, når de pågældende oplysninger har relation til det energirelaterede produkt, som det er nødvendigt at indhente oplysninger om. Dette skyldes, at stadig flere energirelaterede produkter sælges online, og der kan derfor være behov for i sidste ende at sikre, at energirelaterede produkter, som ikke overholder kravene i reglerne om energimærkning, ikke længere sælges eller stilles rådighed på anden måde gennem den pågældende onlinegrænseflade. Kontrolmyndigheden vil i medfør af de foreslåede § 5 b og § 5 c kunne påbyde ejere af en onlinegrænseflade at ændre eller fjerne indhold, ligesom onlinegrænsefladen i sidste ende vil kunne blokeres.

Det er ikke hensigten at pålægge de forpligtede unødige administrative byrder, og kontrolmyndigheden vil ikke kunne anmode om oplysninger fra en leverandør, som går videre end det, leverandøren efter de gældende regler om energimærkning og lovforslaget er forpligtet til eller kan forventes at være i besiddelse af.

Kontrolmyndighedens eventuelle offentliggørelse af oplysninger og materiale, som kontrolmyndigheden har modtaget, vil til enhver tid være begrænset af de almindelige regler om tavshedspligt for virke i offentlig tjeneste. Oplysningerne efter stk. 3 skal gives inden for grænserne af retssikkerhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1121 af 12. november 2019 om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligt. Ved at indsætte, at oplysningerne kan kræves ved anmodning, understreges det, at anvendelsen af den foreslåede bestemmelse begrænses i overensstemmelse med almindelige forvaltningsretlige principper således, at der kun vil blive krævet oplysninger i nødvendigt omfang. Det følger af § 10, stk. 1, i lov om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter med senere ændringer (retssikkerhedsloven), at har kontrolmyndigheden en konkret mistanke om, at en juridisk person har begået en overtrædelse af lovforslaget, der kan medføre straf, kan den foreslåede bestemmelse ikke anvendes til at kræve, at den pågældende fremlægger oplysninger eller foretager undersøgelser, medmindre det kan udelukkes, at de oplysninger, som søges tilvejebragt, kan have betydning for bedømmelsen

af den formodede overtrædelse. En mistænkt må ikke pålægges at give oplysninger om, at vedkommende har begået noget strafbart. Kontrolmyndigheden må i disse tilfælde overlade sagen til politiets efterforskning.

Bestemmelsen sikrer, at kontrolmyndigheden kan få de nødvendige oplysninger til udførelse af kontrolarbejdet.

Der kan straffes for manglende overholdelse af oplysningsforpligtelsen i § 2, stk. 3, jf. lovforslagets § 2, nr. 14.

Til nr. 6

Det følger af produktenergimærkningslovens § 2, stk. 4, at forhandlere efter anmodning skal give tilsynsmyndigheden oplysninger om, hvorfra denne har erhvervet et energirelateret produkt. Derved får tilsynsmyndigheden mulighed for at fastslå, hvem der er leverandør eller importør af produktet.

En forhandler defineres efter energimærkningsforordningens artikel 3, nr. 13, som en detailhandler eller anden fysisk eller juridisk person, som udbyder til salg, udlejer, sælger på afbetaling eller udstiller produkter til kunder eller installatører som led i erhvervsvirksomhed, mod eller uden vederlag. Udtrykket og definitionen af en forhandler skal forstås i overensstemmelse med en erhvervsdrivende i henhold til markedsovervågningsforordningens artikel 3, nr. 13, hvorefter en erhvervsdrivende defineres som fabrikanten, den bemyndigede repræsentant, importøren, distributøren, udbyderen af distributionstjenester eller enhver anden fysisk eller juridisk person, der har forpligtelser i forbindelse med fremstillingen af produkter, tilgængeliggørelsen på markedet eller ibrugtagningen af dem i overensstemmelse med den relevante EU- harmoniseringslovgivning. Det følger af markedsovervågningsforordningens præambel nr. 14, at moderne forsyningskæder omfatter en bred vifte af erhvervsdrivende, som alle bør gøres til genstand for håndhævelsen af EU-harmoniseringslovgivningen, samtidig med at der tages behørigt hensyn til deres respektive rolle i forsyningskæden, og i hvilket omfang de bidrager til at gøre produkter tilgængelige på EU-markedet. Det er derfor nødvendigt at anvende denne forordning på erhvervsdrivende, der er direkte berørt af EU-harmoniseringslovgivningen, jf. listen i bilag I til denne forordning, såsom producenten af en artikel og leverandøren eller forhandleren som defineret i energimærkningsforordningen.

Det foreslås at ændre formuleringen i produktenergimærkningslovens § 2, stk. 4, ved at indsætte, at kontrolmyndigheden over for forhandleren, udover oplysninger om, hvorfra denne har erhvervet et energirelateret produkt, at få forelagt relevante dokumenter, tekniske specifikationer, data eller oplysninger om overensstemmelse og tekniske aspekter af produktet, herunder adgang til indlejret software ved de tekniske aspekter ved et produkt, i det

omfang en sådan adgang er nødvendigt for at vurdere produktets overensstemmelse med reglerne om energimærkning, uanset form eller format og uanset lagringsmedium eller det sted, hvor sådanne dokumenter, tekniske specifikationer, data eller oplysninger er lagret, og at tage eller få kopier deraf.

Som noget nyt omfattes også oplysninger om mængder af energirelaterede produkter på markedet og om andre produktmodeller, der har de samme tekniske egenskaber som det pågældende energirelaterede produkt samt oplysninger, der er nødvendige for at kunne fastslå ejerskabet til en onlinegrænseflade, når de pågældende oplysninger har relation til undersøgelsens genstand. En onlinegrænseflade defineres efter markedsovervågningsforordningens definition i artikel 3, nr. 14, som enhver form for software, herunder et websted, dele af et websted eller en applikation, der drives af eller på vegne af en erhvervsdrivende, og som giver slutbrugere adgang til den erhvervsdrivendes produkter. Det kan særligt være hjemmesider og applikationer til mobiltelefoner, tablets og computere, men dette kan dog ændre sig i takt med, at der kommer nye løsninger på markedet.

Den foreslåede bestemmelse supplerer markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, a) - c).

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med produktenergimærkningslovens § 2, stk. 3, og lovforslagets § 2, nr. 4, og der henvises i øvrigt til de specielle bemærkninger til denne bestemmelse.

Formålet med indsættelsen er at inkludere de nye oplysninger, som kontrolmyndigheden efter markedsovervågningsforordningen har beføjelser til at kræve.

Den foreslåede bestemmelse understreger hermed, at den forpligtede efter § 2, stk. 4, ikke længere kun vil have pligt til at give oplysninger om, hvorfra denne har erhvervet et energirelateret produkt til kontrolmyndigheden, men ligeledes andre relevante oplysninger som følger af den foreslåede bestemmelse så som oplysninger om mængder af energirelaterede produkter på markedet og om andre produktmodeller, der har de samme tekniske egenskaber som det pågældende energirelaterede produkt. Det er i bestemmelsen blandt andet understreget, at kontrolmyndigheden har mulighed for at pålægge forhandleren at fremlægge de relevante oplysninger, der er nødvendige for at kunne fastslå ejerskabet til en onlinegrænseflade, når de pågældende oplysninger har relation til det energirelaterede produkt, som det er nødvendigt at indhente oplysninger om. Dette skyldes, at stadig flere energirelaterede produkter sælges online, og der kan derfor være behov for i

sidste ende at sikre, at energirelaterede produkter, som ikke overholder kravene i reglerne om energimærkning, ikke længere sælges eller stilles til rådighed på anden måde gennem den pågældende onlinegrænseflade. Kontrolmyndigheden kan i medfør af de foreslåede § 5 b og § 5 c påbyde ejere af en onlinegrænseflade at ændre eller fjerne indhold, ligesom onlinegrænsefladen i sidste ende kan blokeres.

Det er ikke hensigten at pålægge de forpligtede erhvervsdrivende efter § 2, stk. 4, unødige administrative byrder, og kontrolmyndigheden vil ikke kunne anmode om oplysninger fra en forhandler, som går videre end det, forhandleren efter de gældende regler om energimærkning og lovforslaget er forpligtet til eller kan forventes at være i besiddelse af.

Kontrolmyndighedens eventuelle offentliggørelse af oplysninger og materiale, som kontrolmyndigheden har modtaget, vil til enhver tid være begrænset af de almindelige regler om tavshedspligt for virke i offentlig tjeneste. Oplysningerne efter stk. 4 skal gives inden for grænserne af retssikkerhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1121 af 12. november 2019 om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligt. Ved at indsætte, at oplysningerne kan kræves ved anmodning, understreges det, at anvendelsen af den foreslåede bestemmelse begrænses i overensstemmelse med almindelige forvaltningsretlige principper således, at der kun vil blive krævet oplysninger i nødvendigt omfang. Det følger af § 10, stk. 1, i lov om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter med senere ændringer (retssikkerhedsloven), at har kontrolmyndigheden en konkret mistanke om, at en juridisk person har begået en overtrædelse af lovforslaget, der kan medføre straf, kan den foreslåede bestemmelse ikke anvendes til at kræve, at den pågældende fremlægger oplysninger eller foretager undersøgelser, medmindre det kan udelukkes, at de oplysninger, som søges tilvejebragt, kan have betydning for bedømmelsen af den formodede overtrædelse. En mistænkt må ikke pålægges at give oplysninger om, at vedkommende har begået noget strafbart. Kontrolmyndigheden må i disse tilfælde overlade sagen til politiets efterforskning. Bestemmelsen sikrer, at kontrolmyndigheden kan få de nødvendige oplysninger til udførelse af kontrolarbejdet.

Der kan straffes for manglende overholdelse af oplysningsforpligtelsen i § 2, stk. 4, jf. lovforslagets § 2, nr. 14.

Til nr. 7

Produktenergimærkningsloven indeholder ikke i dag en bestemmelse, der giver kontrolmyndigheden hjemmel til i kontroløjemed at indsamle, be-

handle og foretage samkøring af data fra offentlige myndigheder og fra offentligt tilgængelige kilder, hvorfor det foreslås, at indføre en bestemmelse som giver kontrolmyndigheden denne hjemmel.

Med den foreslåede § 2 a, stk. 1, kan kontrolmyndigheden i kontroløjemed indsamle og behandle, herunder samkøre, oplysninger fra andre offentlige myndigheder og fra offentligt tilgængelige kilder.

Behovet for bestemmelsen i stk. 1 begrundes i, at kontrolmyndigheden ved hjælp af indsamling og behandling af data vil kunne lette udførelsen af kontrollerne. Bestemmelsen vil alene kunne anvendes i det omfang, at indsamling og behandling er relevant og proportionalt i forhold til kontrolmyndighedens kontrolopgaver. Det er hensigten med bestemmelsen, at der vil være tale om indsamling og behandling af oplysninger vedrørende virksomheder eller ikke-følsomme oplysninger om enkeltmandsvirksomheder. Bestemmelsen er dog ikke begrænset hertil og kan således omfatte enhver type af oplysning.

Kontrolmyndigheden vil med bestemmelsen i stk. 1 kunne foretage samkøring i kontroløjemed, blandt andet som udgangspunkt for risikobaseret kontrol. Bestemmelsen vil kunne anvendes til at indsamle, behandle og samkøre offentligt eller ikke-offentligt tilgængelige oplysninger fra andre offentlige myndigheder eller oplysninger fra offentligt tilgængelige kilder. Der kan være tale om oplysninger fra andre myndigheder, såsom oplysninger fra Det Centrale Virksomhedsregister (CVR). Der kan ligeledes være tale om oplysninger fra udenlandske myndigheder, f.eks. i forbindelse med koordinerede markedsovervågningsindsatser på tværs af EU-medlemsstater.

Dette vil bidrage til at kvalificere risikobilledet, så kontrolmyndigheden bliver i stand til mere præcist at vurdere, hvilke kontrolforanstaltninger der vil være mest effektive og proportionale på et givent område. Formålet er således en mere effektiv og proportional kontrol, på hvilket grundlag kontrolmyndigheden kan vurdere, hvilke kontrolforanstaltninger der er mest hensigtsmæssige at anvende. Hermed vil der kunne opnås en yderligere kvalificering af den proportionalitetsvurdering, der skal foretages af kontrolmyndigheden med henblik på at sikre, at det proportionale middel anvendes i udførelsen af kontrollen.

Som eksempel herpå kan nævnes den situation, at kontrolmyndigheden har oplysninger om risikoen ved et bestemt produkt, men hvor det er uvist, hvor tilgængeligt det pågældende produkt er på det danske marked. I en sådan situation vil oplysninger fra told- og skatteforvaltningen om antallet af erhvervsmæssigt importerede varer kunne være med til at præcisere kontrolmyndighedens risikovurdering.

Indhentelse, behandling og samkøring af eventuelle personoplysninger (enkeltmandsvirksomheder) vil ske under hensyntagen til de særlige regler i databeskyttelseslovgivningen om registersamkøring og sammenstilling i kontroløjemed, herunder reglerne om sikkerhedsforanstaltninger og logging. Det bemærkes i den forbindelse, at kontrolmyndigheden kan behandle personoplysninger efter databeskyttelseslovens § 6, stk. 1, jf. artikel 6, stk. 1, litra e i databeskyttelsesforordningen.

Produktenergimærkningsloven indeholder ikke i dag en bestemmelse, der giver kontrolmyndigheden hjemmel til i kontroløjemed at behandle og foretage samkøring af øvrig data ud over det i stk. nævnte, som kontrolmyndigheden er i besiddelse af, hvorfor det foreslås, at indføre en bestemmelse som giver kontrolmyndigheden denne hjemmel.

Med den foreslåede § 2 a, *stk. 2*, kan kontrolmyndigheden i kontroløjemed behandle, herunder samkøre, oplysninger, som myndigheden ud over de tilfælde der er nævnt i stk. 1, er i besiddelse af. Det kan eksempelvis være oplysninger, som leverandører og forhandlere har indberettet til kontrolmyndigheden som følge af eventuelle indberetningspligter i lovgivning, eller det kan være kontrolsager, hvor kontrolmyndigheden har indsamlet oplysninger fra disse. Reglen vil blive anvendt til at udnytte kontrolmyndighedens eksisterende oplysninger til at styrke myndighedens kontrol og markedsovervågning også på tværs af kontrolmyndighedens områder. Det vurderes primært at være nødvendigt at anvende oplysningerne i kontroløjemed, hvorfor bestemmelsen er begrænset hertil.

Produktenergimærkningsloven indeholder ikke i dag en bestemmelse, der giver kontrolmyndigheden hjemmel til i kontroløjemed at indsamle, behandle og foretage samkøring af ikke-offentligt tilgængelig data fra offentlige og private aktører, hvorfor det foreslås, at indføre en bestemmelse som giver kontrolmyndigheden denne hjemmel.

Med den foreslåede § 2 a, *stk. 3*, kan kontrolmyndigheden i kontroløjemed indsamle og behandle, herunder samkøre, ikke-offentligt tilgængelige oplysninger fra offentlige og private virksomheder og erhvervs- eller forbrugerorganisationer.

Baggrunden for bestemmelsen er, at kontrolindsatsen primært skal rettes derhen, hvor regelefterlevelsen er lavest, eller hvor risikoen er størst. Kontrolmyndigheden har derfor behov for, at der kan indhentes data, som f.eks. kan indgå i risikomodeller til brug for planlægning af en effektiv markeds- overvågning.

Bestemmelsen sikrer således en klar hjemmel til, at der fra offentlige og private virksomheder, erhvervs- eller forbrugerorganisationer vil kunne indhentes og samkøres ikke-offentligt tilgængelige oplysninger, herunder også fra udenlandske aktører. Der kan eksempelvis være tale om oplysninger fra administratoren af danske internetdomæner om registranter og fuldmagtshavere til danske domæner fra DK Hostmaster.

Det foreslås, at muligheden for at indhente og samkøre ikke-offentligt tilgængelige oplysninger alene vil skulle kunne anvendes i de tilfælde, hvor det har sammenhæng med myndighedens kontrolopgaver. En samkøring af oplysninger vil ske under hensyntagen til de særlige regler i databeskyttelseslovgivningen.

Bestemmelsen begrænses samtidig af bestemmelserne om retten til ikke at inkriminere sig selv m.v., som følger af § 10 i retssikkerhedsloven.

Endelig sker indsamlingen og samkøringen af data under hensyntagen til forvaltningslovens § 32 om forbuddet mod, at den, der virker inden for den offentlige forvaltning, skaffer sig fortrolige oplysninger, som ikke er af betydning for udførelsen af den pågældendes arbejde.

Til nr. 8

§ 3 i produktenergimærkningsloven indeholder bestemmelser om udtagelse, måling, produktprøvning, kontrol m.v.

Ifølge § 3, stk. 1, skal leverandøren efter anmodning fra tilsynsmyndigheden udføre måling og produktprøvning af, om leverandørens energirelaterede produkter overholder kravene i energimærkningsforordningen, delegerede retsakter og regler fastsat i medfør af loven. Efter lovens § 3, stk. 2, skal leverandøren efter anmodning fra tilsynsmyndigheden lade energirelaterede produkter udtage til måling, produktprøvning og kontrol af en sagkyndig virksomhed eller godkendt institution som nævnt i § 7, stk. 2. Efter lovens § 3, stk. 3, skal leverandøren efter anmodning fra tilsynsmyndigheden indlevere energirelaterede produkter til et anvist prøvningssted eller lade produkterne afprøve på fremstillings-, installations- eller salgsstedet eller andet relevant sted. Flexibiliteten med hensyn til prøvningsstedet er begrundet i ønsket om at begrænse de omkostninger, der er forbundet med produktprøvningen for både leverandøren og tilsynsmyndigheden.

Kontrolforanstaltningerne som nævnt i stk. 1-3 supplerer markedsovervågningsforordningens artikel 19, stk. 1, 1. pkt., jf., § 11, stk. 3, i den nye markedsovervågningsforordning, jf. sammenligningstabellen i bilag III, hvoraf det fremgår, at det påhviler markedsovervågningsmyndighederne i passende

omfang at kontrollere produkternes egenskaber og basere kontrollen på dokumentation og om nødvendigt på fysisk kontrol og laboratorieundersøgelser.

I lovforslaget anvendes terminologien ”kontrolmyndighed” som svarer til forordningens ”markedsovervågningsmyndighed”, idet det findes mest hensigtsmæssigt at anvende samme terminologi som Sikkerhedsstyrelsen i deres lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning.

Efter produktenergimærkningslovens § 3, stk. 4 skal leverandøren afholde udgifterne ved udtagelse, måling, produktprøvning og kontrol i tilfælde af manglende overholdelse af energimærkningsforordningen, delegerede retsakter eller regler fastsat i medfør af loven. Det følger af energimærkningsforordningens artikel 8, stk. 5, at markedsovervågningsmyndighederne i tilfælde af manglende overholdelse af markedsovervågningsforordningen eller af de relevante delegerede retsakter har ret til at pålægge leverandøren at dække omkostningerne til dokumentkontrol og fysisk produktprøvning. Det følger endvidere af markedsovervågningsforordningens artikel 15, at medlemsstaterne kan tillade deres markedsovervågningsmyndigheder at opkræve alle omkostninger ved deres aktiviteter fra den relevante erhvervsdrivende for så vidt angår tilfælde af manglende overensstemmelse. De omhandlede omkostninger kan omfatte omkostninger ved prøvning, omkostninger ved foranstaltninger truffet i henhold til artikel 28, stk. 1 og 2, omkostninger ved oplagring og omkostninger ved aktiviteter i forbindelse med produkter, der konstateres ikke at overholde de gældende regler, og som er genstand for korrigerende tiltag, inden de overgår til fri omsætning eller bringes i omsætning. Stk. 4 supplerer bestemmelsen i energimærkningsforordningen ved at præcisere, at efter dansk ret er det udgangspunktet, at leverandøren vil blive pålagt at dække de nævnte omkostninger. Udtager tilsynsmyndigheden eksemplarer hos forhandlere med henblik på måling og kontrol, skal leverandøren af det pågældende produkt afholde alle udgifter herved. Forpligtelsen til at dække udgifterne gælder dog ikke, hvis den udførte måling og kontrol af de pågældende produkter viser, at den ansvarliges oplysninger er korrekte. I disse tilfælde afholder tilsynsmyndigheden kontrolomkostningerne. Leverandøren skal dog i alle tilfælde uden betaling stille eksemplarer af produkter til rådighed for tilsynsmyndigheden med henblik på måling og kontrol samt dække transportudgifter, der er forbundet herved.

Efter produktenergimærkningslovens § 3, stk. 5, bemyndiges ministeren til at fastsætte nærmere regler om opgørelsen af de udgifter, leverandøren skal afholde i forbindelse med udtagelse, måling produktprøvning og kontrol, jf. stk. 4. Ved opgørelse af udgifterne medtages det tidsforbrug, der er medgået

til den udførte kontrol, samt det administrative arbejde i forbindelse med kontrollen.

Efter produktenergimærkningslovens § 3, stk. 6, kan energi-, forsynings- og klimaministeren fastsætte regler om kontrol af energimærkning af energirelaterede produkter, som sælges ved fjernsalg, herunder salg via internettet. Bestemmelsen bemyndiger ministeren til at fastsætte regler for kontrollen af annoncer og af salgsmateriale, som anvendes ved salg over internettet. En forhandlers overholdelse eller manglende overholdelse af de krav, som påhviler denne, kan være vanskeligere at dokumentere, bl.a. ved salg over internettet. Der kan derfor vise sig at være behov for at fastsætte regler, som fastlægger, hvordan overtrædelse af forhandlerens forpligtelser dokumenteres.

Bemyndigelsesbestemmelserne i § 3, stk. 5 og 6, er udmøntet i bekendtgørelse nr. 808 af 5. august 2019 om tilsyn af energimærkning af energirelaterede produkter.

Det foreslås at indsætte et nyt § 3, stk. 3. efter stk. 2, om at kontrolmyndigheden som led i sin kontrol med overholdelsen af kravene i energimærkningsforordningen, delegerede retsakter og regler fastsat i medfør af loven, jf. § 2, stk. 1, kan udtage ethvert energirelateret produkt, herunder ved brug af skjult identitet.

Efter den gældende retstilstand har tilsynsmyndigheden i forvejen hjemmel til at udtage produkter til kontrol i medfør af bestemmelserne i § 3, stk. 1-3. Den foreslåede § 3, stk. 3, giver dog kontrolmyndigheden hjemmel til at udtage ethvert energirelateret produkt til kontrol ved brug af skjult identitet. Med den foreslåede stk. 3 sikres det, at kontrolmyndigheden har mulighed for at udtage produkter og udføre kontrol under skjult identitet, med henblik på at kunne vurdere, om et produkt er i overensstemmelse med energimærkningsreglerne, og skal derfor ses i sammenhæng med de øvrige bestemmelser i produktenergimærkningslovens § 3, stk. 1-4, der herefter bliver stk. 1-7, samt de bestemmelser i bekendtgørelse nr. 808 af 5. august 2019 om tilsyn af energimærkning af energirelaterede produkter, som udmønter bemyndigelserne. Med ændringen tilsigtes derfor ikke at ændre den gældende retstilstand, men blot at kontrolmyndigheden fremadrettet også kan udtage produkter og udføre kontrol under skjult identitet. Bestemmelsen supplerer artikel 8, stk. 1 i energimærkningsforordningen, der henviser til, at artikel 16 til 29 i forordning 765/2008/EF finder anvendelse på produkter, der er omfattet af denne artikel, og de nye beføjelser i artikel 14, stk. 4, litra j, i markedsovervågningsforordningen.

Den foreslåede ændring vil medføre, at erhvervsdrivende, der sælger ulovlige produkter online, ikke vil kunne omgå kontrol ved kontrolmyndighedens udtagning af produkter. Forsyningskæderne har ændret sig væsentligt og den stigende nethandel har ført til, at det er blevet sværere at udtage produkter til kontrol. I dag bestemmer kontrolmyndigheden, hvilket produkt der udtages, når udtagningen foregår i en fysisk butik, hvorimod webbutikken bestemmer hvilket produkt, der udtages i webbutikken. Med henblik på at sikre lige konkurrence mellem fysiske butikker og webbutikker foreslås det, at kontrolmyndigheden kan gøre brug af skjult identitet. Dette sikrer samtidig, at kontrolmyndigheden ikke modtager særligt gode produkter, såkaldte golden samples eller får besked om, at produktet er udsolgt, selvom det måske ikke er tilfældet.

Med skjult identitet menes situationer, hvor myndigheden køber et produkt uden at give sig til kende eller identificere sig som kontrolmyndighed i forbindelse med købet. Kontrolmyndigheden kan skjule sin identitet på forskellige måder. Det kan eksempelvis ske ved at foretage køb af produkter i en medarbejders navn, ved brug af et særligt kreditkort til formålet, ved opgivelse af en anden mailadresse end kontrolmyndighedens sædvanlige eller ved at få sendt produktet til en anden adresse end kontrolmyndighedens officielle postadresse. Der kan også være tale om en kombination af flere forskellige tiltag. Målet er, at kontrolmyndigheden i købsituationen ligestilles med enhver anden aftager af det pågældende produkt.

Ved anvendelse af skjult identitet vil kontrolmedarbejderen kunne agere som en almindelig kunde i butikken og vil således ikke påkalde sig særlig opmærksomhed. I sådanne tilfælde vil anvendelse af skjult identitet kunne virke ressourcebesparende, da alternativet vil være, at der sendes flere kontrolmedarbejdere ud til stedet eller at der anmodes om assistance fra politiet. Når en vare er udtaget til kontrol under skjult identitet, vil sagsbehandlingen fortsætte på samme måde som ved varer udtaget, hvor den tilsynsførende har givet sig til kende ved udtagelsen.

Udtagningen af produkter kan umiddelbart ske fra offentligt tilgængelige lokaliteter eller fra webbutikker. Udtagning fra ikke-offentligt tilgængelige lokaliteter kræver særskilt hjemmel. Der henvises til bemærkningerne til den foreslåede § 4, jf. lovforslagets § 2, nr. 9.

Kontrolmyndigheden har ejendomsretten til udtagne produkter. Den erhvervsdrivende kan dog få produktet udleveret efter endt sagsbehandling, hvis denne måtte ønske dette, og hvis der ikke er noget til hinder for en udlevering. I vurderingen skal der bl.a. tages hensyn til, om produktet efter test er defekt eller farligt, eller om kontrolmyndigheden er nødt til at beholde produktet af bevismæssige hensyn. Kontrolmyndigheden udtager kun de

produkter, som er nødvendige for en effektiv kontrol. Det er ikke en forudsætning for, at et produkt kan udtages, at kontrolmyndigheden har en konkret mistanke om, at produktet ikke er i overensstemmelse med reglerne. Formålet med bestemmelsen er at tage højde for webbutikker og handelsplatforme, som udgør en voksende del af den samlede handel, og som samtidig ikke har et offentligt tilgængeligt salgslokale, hvor kontrolmyndigheden kan udtage et produkt.

Bestemmelsen finder således anvendelse over for både internetbaserede virksomheder og fysiske butikker, og gør det således muligt at anmode såvel webbutikker som fysiske butikker om at indsende produkter til kontrol med skjult identitet.

Indsættelsen af den foreslåede bestemmelse medfører, at stk. 3-6 bliver til stk. 4 til 7.

Til nr. 9

Det foreslås at ændre underoverskriften i kapitel 2 fra ”Adgang til erhvervslokaler” til ”Adgang til lokaliteter og transportmidler”.

Kapitel 2 indeholder produktenergilovents bestemmelser, om tilsyn og kontrol m.v., herunder hvilke muligheder tilsynsmyndigheden, herunder Sikkerhedsstyrelsen, som er tilsynsmyndighed på området, har for at gennemføre et tilsyn hos leverandører og forhandlere. Endvidere indeholder kapitel 2 bestemmelser om muligheden for at udtage produkter til kontrol, adgang til erhvervslokaler, og hvilke afgørelser der kan træffes ved manglende overholdelse af kravene i loven.

Kapitlet vil fortsat indeholde den samme type bestemmelser.

Forslaget til ændringen af underoverskriftens ordlyd sker på baggrund af den foreslåede § 4, jf. lovforslagets § 2, nr. 9, hvor det ikke længere kun er muligt at få adgang til erhvervslokaler men ligeledes også transportmidler.

Underoverskriften dækker kun den foreslåede § 4, hvorfor en ændring af underoverskriften vil være mere sigende for, hvad bestemmelsen omhandler.

Det foreslås i § 4, *stk. 1*, at kontrolmyndigheden til enhver tid mod behørig legitimation og uden retskendelse har adgang til alle erhvervsmæssige lokaliteter og transportmidler, hvor der kan findes energirelaterede produkter, som er omfattet af denne lovs anvendelsesområde med henblik på at kunne

udtage energirelaterede produkter til måling og kontrol af, at disse er i overensstemmelse med krav i regler fastsat i medfør af loven eller en gennemførelsesforanstaltning.

Tilsynsmyndigheden har efter produktenergimærkningslovens § 4, stk. 1, adgang til leverandørers og forhandleres erhvervslokaler med henblik på kontrol af energirelaterede produkters overholdelse af reglerne om energimærkning. Bestemmelsen supplerer markedsovervågningsforordningens artikel 19, stk. 1, 2. afsnit, hvorefter tilsynsmyndigheden om nødvendigt kan forlange at få adgang til de erhvervsdrivendes lokaliteter og til at tage de nødvendige stikprøver af produkterne. Bestemmelsen præciserer således, at hvis det skønnes nødvendigt, har tilsynsmyndigheden til enhver tid adgang til leverandørers og forhandleres erhvervslokaler. Det er et krav, at tilsynsmyndigheden kan fremvise behørig legitimation, men i givet fald er der ikke krav om retskendelse.

Det følger af den nye markedsovervågningsforordnings artikel 14, stk. 4, litra d og e, at kontrolmyndigheden skal tillægges beføjelser til uden forudgående varsel at foretage inspektion på stedet og fysisk kontrol af produkter, samt at få adgang til alle lokaler, arealer eller transportmidler, som den erhvervsdrivende anvender som led i sit erhverv, sin forretning, sit håndværk eller sit fag, for at identificere manglende overensstemmelse og indhente dokumentation.

Anvendelsen af stk. 1 skal ske under hensyntagen til bestemmelserne i retssikkerhedsloven, herunder de almindelige regler om fravigelse af varslings af kontrol. Herudover skal særligt retssikkerhedslovens § 10 om retten til ikke at inkriminere sig selv, iagttages ved anvendelsen af bestemmelsen. Det gør sig især gældende i tilfælde, hvor kontrolmyndigheden anvender muligheden for adgang uden retskendelse, fordi myndigheden har en mistanke om et strafbart forhold.

Det er kun muligt for kontrolmyndigheden at anvende bestemmelsen til at tilvejebringe oplysninger til brug for kontrollen. Det betyder, at bestemmelsen kan anvendes med henblik på at konstatere, om energirelaterede produkter er i overensstemmelse med reglerne, eller en leverandør eller forhandler lever op til sine forpligtelser. Det kan f.eks. være en kontrol, hvor der er behov for at udtage energirelaterede produkter fra en lokalitet uden offentlig adgang. Det skal således være formålet med adgangen, at der skal indhentes oplysninger, der er nødvendige for selve kontrollen. Adgangshjemlen gælder både i relation til proaktive kontroller, hvor kontrolmyndigheden har planlagt kontrolopgaven på forhånd, og reaktive kontrolopgaver, som oftest sker efter en udefrakommende begivenhed, som f.eks. en anmeldelse.

Kontrolmyndigheden kan efter den foreslåede bestemmelse i stk. 1, hvis det skønnes nødvendigt for at føre en effektiv kontrol, udtage energirelaterede produkter fra ikke-offentligt tilgængelige lokaliteter m.v., samt føre kontrol med opstillingen af energirelaterede produkter, hvor dette er relevant, uden der på forhånd er en konkret formodning om, at energirelaterede produkter ikke er i overensstemmelse med reglerne. For at kontrolmyndigheden kan føre en effektiv kontrol, er det nødvendigt at få adgang til steder, hvor kontrolmyndigheden ikke på forhånd ved, at der er ikke-overensstemmende energirelaterede produkter. På den måde bliver kontrollen med produktområdet udført på baggrund af en risikobaseret tilgang til indsamlet data og kvalificering af risikobilledet, så kontroller kan sættes ind der, hvor der er størst risiko og tilrettelægges så effektivt som muligt.

Om det er nødvendigt at udtage eller kontrollere energirelaterede produkter på ikke-offentligt tilgængelige lokaliteter, beror bl.a. på, om kontrolmyndigheden vil kunne få et tilstrækkeligt retvisende billede af regelefterlevelsen, hvis der kun udtages produkter fra offentligt tilgængelige lokaliteter. Derudover indgår en vurdering af, om det er muligt at skaffe energirelaterede produkter på anden måde, om det er nødvendigt, at myndigheden selv kan udvælge de energirelaterede produkter, der ønskes udtaget til kontrol, eller om det er tilstrækkeligt, at den erhvervsdrivende udvælger og eventuelt fremsender et energirelateret produkt. Det indgår også i vurderingen af, om adgang må anses for nødvendig, om det udvalg, kontrolmyndigheden har på den offentligt tilgængelige lokalitet, er tilstrækkeligt, eller om det vurderes at udgøre en så lille andel af de energirelaterede produkter som den pågældende leverandør eller forhandler er i besiddelse af, at der ikke vil være tale om repræsentative eksemplarer. Det indgår desuden i vurderingen, om det vil være muligt at vurdere, om kravene til energirelaterede produkters indretning er opfyldt, medmindre kontrolmyndigheden får adgang til de steder, hvor de energirelaterede produkter er placeret eller opstillet. Endelig indgår det i vurderingen, hvordan kontrollen udføres mest effektivt. Der er her tale om en proportionalitetsafvejning.

Hvis det ud fra en samlet betragtning af blandt andet ovenstående elementer vurderes, at det vil være nødvendigt at kontrollere eller udtage energirelaterede produkter fra ikke-offentligt tilgængelige lokaliteter, vil kontrolmyndigheden således kunne anvende bestemmelsen.

Konkret vil det f.eks. kunne være nødvendigt, hvis kontrolmyndigheden ikke kan foretage en effektiv kontrol, fordi de energirelaterede produkter, der er tilgængelige på offentligt-tilgængelige lokaliteter, ikke gør det muligt at udtage repræsentative eksemplarer til test. Hvis kontrolmyndigheden vurderer, at det er nødvendigt, at de energirelaterede produkter, der udtages,

stammer fra samme parti, vil det således ikke altid være muligt at udtage et passende antal eksemplarer fra samme butik. Samtidig er det ikke sikkert, at energirelaterede produkter i en anden butik stammer fra samme parti. I den situation, vil det altså kunne være nødvendigt for at udføre en effektiv kontrol, at energirelaterede produkter udtages hos eksempelvis leverandøren.

Et andet eksempel på en situation, hvor bestemmelsen vil kunne finde anvendelse er, hvor et givent energirelateret produkt kun findes i butikken i ét eksemplar. Det kan være et energirelateret produkt, som brugerne kan afprøve i butikken. Afhængigt af hvad produktet skal testes for, er det ikke sikkert, at et sådant produkt kan give et retvisende billede af kvaliteten af de eksemplarer, der er på markedet. Kontrolmyndigheden kan vurdere, om det energirelaterede produkt er repræsentativt for produkttypen som sådan. Er dette ikke tilfældet, vil det være nødvendigt at udtage et andet eksemplar fra virksomhedens lager.

Et tredje eksempel på en situation, hvor bestemmelsen vil kunne finde anvendelse er, hvor kontrolmyndigheden har bedt leverandøren eller forhandleren om at udlevere repræsentative energirelaterede produkter til test, men hvor der enten ikke udleveres energirelaterede produkter, eller hvor de energirelaterede produkter, der udleveres, ikke udgør repræsentative eksemplarer. I sådanne situationer, hvor kontrolmyndigheden uden held har forsøgt at få udleveret relevante eksemplarer, kan det være nødvendigt at få adgang til lokaliteter uden offentlig adgang, for at kontrolmyndigheden selv kan udtage energirelaterede produkter med henblik på en effektiv kontrol.

Et fjerde eksempel på en situation, hvor bestemmelsen vil kunne finde anvendelse er webbutikker, butikker, der sælger via postordre og lignende. Her vil energirelaterede produkter ikke kunne udtages til test i offentligt tilgængelige butikslokaler, da sådanne ikke findes. Vurderingen af, om det er nødvendigt at få adgang til at udtage testeksemplarer, vil afhænge af det konkrete energirelaterede produkt, der skal testes, og hvor vigtigt det er, at det er kontrolmyndigheden selv, der udvælger eksemplaret. Hvis det vurderes ikke at være nødvendigt, at myndigheden selv udvælger de energirelaterede produkter, vil den kunne bede om, at der tilsendes et eller flere eksemplarer af et givet produkt til myndigheden efter dette lovforslags § 4, stk. 2, jf. lovforslagets § 2, nr. 9. Såfremt webbutikken drives fra en privat bolig, vil adgang dog alene kunne ske til de dele af boligen, der anvendes til erhvervsformål. Der vil således ikke være adgang til stuen, hvis energirelaterede produkter, der sælges via en internetvirksomhed, alene befinder sig i et kontor eller et anneks.

Et femte eksempel på en situation, hvor bestemmelsen vil kunne finde anvendelse, er, hvor der af sikkerhedsmæssige hensyn ikke er tid til at afvente, at kontrolmyndigheden får tilsendt et energirelateret produkt, eller foretager en repræsentativ kontrol i detaillerede. I disse situationer, hvor der er tale om energirelaterede produkter, som udgør en risiko, der forudsætter en meget hurtig reaktion fra kontrolmyndighedens side, vil det således også kunne være nødvendigt, at kontrolmyndigheden kan få direkte adgang til leverandørens eller forhandlerens lokaler.

Hvis det derimod ikke skønnes at være nødvendigt, herunder proportionalt med det kontrolmyndigheden vil opnå ved at få adgang til de pågældende lokaler, vil bestemmelsen ikke kunne anvendes. Kontrolmyndigheden er så henvist til at udtage energirelaterede produkter fra lokaler, der er offentligt tilgængelige, eller til at bede om at få tilsendt energirelaterede produkter. Betegnelsen alle erhvervsmæssige lokaliteter, omfatter fabrikations-, salgs- og lagerlokaliteter og kan eksempelvis også være kontorlokaler, baglokaler eller udendørs oplag tilhørende leverandøren eller forhandleren.

Det foreslås i § 4, *stk. 2*, at kontrolmyndigheden, som led i kontrolbesøget, kan foretage tekniske undersøgelser af et produkt på stedet. Bestemmelsen er ny.

Det energirelaterede produkts beskaffenhed eller installation kan nødvendiggøre, at undersøgelsen eller tests udføres på stedet, mens kontrolbesøget pågår. Det kan f.eks. være størrelsen på det energirelaterede produkt eller den måde produktet er installeret på, der gør det umuligt eller besværligt at medtage produktet til yderligere undersøgelse. Det vil i disse tilfælde typisk være langt mindre indgribende for ejeren af det energirelaterede produkt, at undersøgelsen foretages på stedet.

Det foreslås i § 4, *stk. 3*, at kontrolmyndigheden kan, som en del af dokumentationen af kontrolbesøget, fotografere og optage video samt medtage prøver til nærmere analyse eller undersøgelse. Bestemmelsen er ny.

Optagelse af fotografier eller video vil til eksempel være relevant i sager, hvor det kontrollerede energirelaterede produkt er af en art eller størrelse, hvor det ikke er muligt eller relevant for kontrolmyndigheden at udtage et eksemplar. Det kan eksempelvis være, hvis produktet er af en størrelse, hvor det ikke umiddelbart kan flyttes. I de tilfælde, hvor det ikke er muligt eller relevant for kontrolmyndigheden at udtage et eksemplar af produktet, er det dermed nødvendigt for kontrollens udførelse, at kontrolmyndigheden på stedet kan dokumentere, hvordan produktet er udformet, opstillet eller mærket. Det tilstræbes, at der ikke fremgår personer på billederne.

Kontrolmyndigheden underretter de berørte parter om optagelsen af fotografier eller video, og om en eventuel udtagelse af et eller flere energirelaterede produkter.

Der henvises til bemærkningerne til produktenergimærkningslovens § 3 for så vidt angår kontrol mv. af energirelaterede produkter og lovforslagets § 2, nr. 8 for så vidt angår udtagelse af produkter under skjult identitet.

Det foreslås i § 4, *stk. 4*, at kontrolmyndigheden kan være bistået af en eller flere uafhængige sagkyndige i forbindelse med adgangen efter *stk. 1* og tekniske undersøgelser efter *stk. 2*. Bestemmelsen er ny.

I forbindelse med kontrol, der kræver særligt udstyr eller specialistviden, kan kontrolmyndigheden have behov for bistand fra en eller flere sagkyndige med henblik på at oplyse sagen i tilstrækkeligt omfang. Den eller de sagkyndige har med bestemmelsens *stk. 4* adgang til samme sted som kontrolmyndigheden, så længe den eller de sagkyndige ledsages af mindst en medarbejder fra kontrolmyndigheden.

Det beror på en konkret og individuel vurdering, om en sagkyndig er uafhængig. Eksempelvis kan kontrolmyndigheden ikke medbringe en sagkyndig til et kontrolbesøg hos en leverandør eller forhandler, hvis den pågældende sagkyndige samtidig er konkurrent til denne. Er der tale om et område, hvor der er meget få sagkyndige, vil der således skulle foretages en afvejning af, hvor stort behovet er for at medbringe en sagkyndig over for beskyttelsen af leverandøren eller forhandlerens forretningshemmeligheder, der må anses som tungtvejende.

Politiet kan endvidere bistå kontrolmyndigheden efter den foreslåede *stk. 5*.

Det foreslås i § 4, *stk. 5, 1. pkt.*, at politiet om nødvendigt yder bistand til kontrollens gennemførelse. Bestemmelsen er ny.

Politiets bistand kan være aktuelt i en situation, hvor kontrolmyndigheden nægtes adgang til en lokalitet ad frivillighedens vej. Der kan i sådanne særlige tilfælde være behov for, at politiet anvender magt for at få adgang til lokaliteten.

I *stk. 5, 2. pkt.*, foreslås det, at klima-, energi- og forsyningsministeren efter forhandling med justitsministeren kan fastsætte nærmere regler herom.

Det kan endvidere være nødvendigt at fastsætte nærmere regler om, hvordan politiets bistand skal foregå, hvilket klima-, energi- og forsyningsministeren i så fald kan gøre efter forhandling med justitsministeren.

Til nr. 10

Af § 5, stk. 1, i produktenergimærkningsloven, fremgår det, at tilsynsmyndigheden kan påbyde, at forhold vedrørende energirelaterede produkter, der strider mod energimærkningsforordningen, delegerede retsakter, loven eller regler fastsat i medfør af loven, bringes i orden inden for en angivet frist eller straks.

Af § 5, stk. 2, i produktenergimærkningsloven, fremgår det, at såfremt en leverandør eller forhandler ikke efterkommer et påbud efter stk. 1, kan tilsynsmyndigheden udstede forbud mod, at et energirelateret produkt bringes i omsætning eller tages i brug.

Af § 5, stk. 3, i produktenergimærkningsloven, fremgår det, at såfremt en leverandør ikke efterkommer et påbud efter stk. 1, kan tilsynsmyndigheden tillige udstede påbud om, at den leverandør, der har bragt produktet i omsætning eller har taget det i brug, skal tage de fornødne skridt til at trække produktet tilbage fra markedet.

Af § 5, stk. 4, i produktenergimærkningsloven, fremgår det, at tilsynsmyndigheden kan forbyde forhandlere at udstille, sælge eller udleje de produkter, der er omfattet af forbud og påbud efter stk. 2 og 3.

Af § 5, stk. 5, i produktenergimærkningsloven, fremgår det, at tilsynsmyndigheden over for leverandøren kan udstede forbud mod, at et energirelateret produkt bringes i omsætning eller tages i brug, hvis leverandøren ikke overholder § 2, stk. 3, artikel 4, stk. 1, 2, 4 og 6, artikel 12, stk. 5 og 6, og artikel 20, stk. 3, i energimærkningsforordningen.

Endelig fremgår det af § 5, stk. 6, i produktenergimærkningsloven, at efterkommer en leverandør ikke et påbud efter stk. 5, kan tilsynsmyndigheden tillige udstede påbud om, at den leverandør, der har bragt produktet i omsætning eller har taget det i brug, skal tage de fornødne skridt til at trække produktet tilbage fra markedet.

Det foreslås i § 5, *stk. 1*, at kontrolmyndigheden for forhold vedrørende energirelaterede produkter, der strider mod energimærkningsforordningen, delegerede retsakter, loven eller regler fastsat i medfør af loven, kan træffe afgørelse over for enhver, der har bragt et produkt i omsætning eller taget det i brug, eller som har været et led i afsætningen af et produkt, om en eller flere af følgende foranstaltninger, som fremgår af bestemmelsens nr. 1-9.

Forslaget til § 5 adskiller sig ikke væsentligt fra de gældende bestemmelser på området. Der er tale om en sammenskrivning af forskellige regelsæt med henblik på ensretning, men bestemmelsen viderefører i hovedtræk kontrolmyndighedens eksisterende påbuds- og forbudsmuligheder.

Produktenergimærkningslovens § 5, stk. 1, supplerer energimærkningsforordningens artikel 7, stk. 4, hvorefter medlemsstaterne fastsætter sanktions- og håndhævelsesbestemmelser for overtrædelse af forordningen og af de delegerede retsakter og træffer alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at de gennemføres. Den gældende ordning med forbud og påbud med henblik på håndhævelse af reglerne om energimærkning af energirelaterede produkter anses for at opfylde kravet i forordningen om håndhævelsesbestemmelser.

Den foreslåede bestemmelse omhandler den situation, hvor det er konstateret, at et energirelateret produkt ikke er i overensstemmelse med reglerne, eller hvor en erhvervsdrivende ikke lever op til sine forpligtelser, og hvor de tiltag, den erhvervsdrivende eventuelt har foretaget, ikke er tilstrækkelige.

Den foreslåede § 5, stk. 1, finder anvendelse, når kontrolmyndigheden finder det godtgjort, at produktet eller mærkningen heraf ikke opfylder de krav, der er stillet i energimærkningsforordningen, relevante delegerede retsakter, loven eller regler fastsat i medfør af loven, eller hvor de tiltag, den erhvervsdrivende eventuelt har foretaget, ikke er tilstrækkelige. Det kan for eksempel være manglende (energi)mærker på de udstillede produkter i butikkerne, hvor forhandleren vil blive påbudt at foretage den krævede mærkning af produkterne, eller manglende henvisninger til produktets energieffektivitetsklasse ved reklamer på internettet. Kontrolmyndigheden kan endvidere påbyde leverandøren af produktet eksempelvis at udarbejde og distribuere korrekte mærker og datablade og korrigere det tekniske dokumentationsmateriale.

Ifølge energimærkningsforordningens artikel 9, stk. 2, anmoder markeds- overvågningsmyndigheden virksomheden om at træffe alle fornødne afhjælpende foranstaltninger for at bruge produktet i overensstemmelse med kravene i forordningen og delegerede retsakter. Ifølge stk. 4 sikrer forhandleren eller leverandøren, at der træffes alle de fornødne korrigerende eller restriktive foranstaltninger i overensstemmelse med stk. 2 over alle berørte produkter, som vedkommende har gjort tilgængelig på EU-markedet. Pligten i stk. 4 er omfattet af påbud og forbud fra den danske kontrolmyndighed, og manglende overholdelse heraf kan straffes i medfør af den foreslåede § 12, stk. 1, nr. 11.

Kontrolmyndigheden vil efter den foreslåede § 5, stk. 1, kunne påbyde, at forholdene bringes i orden straks og ikke blot inden for en angivet frist. Dette er begrundet i energimærkningsforordningens artikel 9, stk. 2, hvorefter kontrolmyndigheden straks anmoder leverandøren eller forhandleren om at træffe alle fornødne afhjælpende foranstaltninger for at bringe produktet i overensstemmelse med kravene eller om nødvendigt at trække produktet tilbage fra markedet inden for en rimelig tidsfrist, som kontrolmyndigheden fastsætter i forhold til risikoens art.

Det følger endvidere af markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 2, at kontrolmyndigheden straks skal påbyde den erhvervsdrivende at træffe passende og forholdsmæssige korrigerende tiltag for at bringe den manglende overensstemmelse til ophør eller at eliminere risikoen inden for en frist, som kontrolmyndigheden fastsætter. I den forbindelse fremgår det af artikel 16, stk. 3, litra a-e og g, at kontrolmyndigheden skal kunne træffe afgørelse om, at den erhvervsdrivende skal afhjælpe mangler, forhindre at produktet gøres tilgængeligt på markedet, trække eller kalde produktet tilbage, destruere produktet eller på anden vis gøre det ubrugeligt, anføre advarsler på produktet om de risici, der kan være forbundet med det eller advare de brugere, der udsættes for risiko, herunder ved udsendelse af særlige advarsler.

Påbuddet vil både kunne rette sig mod den, der har bragt det energirelaterede produkt i omsætning eller taget det i brug dvs. alle omsætningsled og enhver, der ibrugtager produktet f. eks. leverandører, herunder producenter, fabrikanter, den bemyndigede repræsentant eller importører, og imod senere led i afsætningskæden f.eks. distributører, grossister, som er lagerførende for leverandørens produkter, og detailforhandlere, eller enhver anden fysisk eller juridisk person, som udbyder til salg, udlejer, sælger på afbetaling, markedsfører eller udstiller produkter til kunder eller installatører som led i erhvervsvirksomhed, mod eller uden vederlag. Dermed for spørgsmålet om hvorvidt et produkt er bragt i omsætning, er det uden betydning, om dette er sket mod eller uden vederlag.

Det vil oftest være relevant at rette et påbud eller forbud imod så tidligt et led i afsætningskæden som muligt. Hvis et påbud eller forbud rettes imod det første led i hele afsætningskæden (den, der har bragt det energirelaterede produkt i omsætning eller taget det i brug), vil efterlevelsen af påbuddet eller forbuddet give den største effekt, da produktet fjernes fra alle senere led i afsætningskæden. Rettes påbuddet eller forbuddet i stedet imod et senere led i afsætningskæden, vil det ikke have en effekt over for de tidligere led, uanset at påbuddet eller forbuddet efterleves.

Det følger af EU's harmoniseringsretsakter, at medlemsstaterne markeds-
overvågningsmyndigheder har mulighed for at pålægge erhvervsdrivende,
der er lokaliseret i EU, at træffe de foranstaltninger, der er nødvendige for
at sikre produkters overensstemmelse eller om nødvendigt at trække eller
tilbagekalde produkterne fra markedet. Det medfører, at markeds-
overvågningsmyndighederne kan træffe afgørelse over for enhver erhvervsdrivende
med hjemsted i EU, også på tværs af landegrænser. Da de danske myndig-
heder imidlertid ikke har jurisdiktion uden for Danmarks grænser, vil det
ikke være muligt for de danske myndigheder at håndhæve og sanktionere en
sådan afgørelse, hvis den erhvervsdrivende ikke efterlever denne. Her giver
det europæiske system i stedet muligheden for, at der kan rettes henvendelse
til markeds-
overvågningsmyndigheden i den medlemsstat, hvor den rele-
vante erhvervsdrivende har hjemsted. Herefter vil den pågældende markeds-
overvågningsmyndighed kunne håndhæve afgørelsen.

Processen gennem det europæiske system, hvor en markeds-
overvågnings-
myndighed i en anden medlemsstat skal håndhæve en afgørelse, truffet af
den danske kontrolmyndighed, kan være lang. Det må derfor indgå i risiko-
vurderingen af det energirelaterede produkt, hvorvidt det er mest hensigts-
mæssigt at træffe afgørelse over for det første led i EU eller det første led i
Danmark.

Under hensyn til ønsket om at føre en målrettet og effektiv kontrol og i den
forbindelse at undgå unødige gene for erhvervslivet, vil påbud og forbud i
medfør af bestemmelserne som hovedregel blive rettet mod det første dan-
ske led i afsætningen af det energirelaterede produkt. Det betyder, at hvis
det første led i afsætningskæden i Danmark er den, der har bragt det energi-
relaterede produkt i omsætning, vil et påbud eller forbud som udgangspunkt
blive rettet mod denne. Hvis den, der har bragt et energirelateret produkt i
omsætning, er lokaliseret et andet sted end i Danmark, vil det i stedet være
den, der har gjort produktet tilgængeligt på markedet i Danmark, som et
påbud eller forbud vil blive rettet mod.

Vedrørende det sidstnævnte tilfælde kan det være relevant yderligere at rette
et påbud eller forbud mod det første led, der er lokaliseret i EU. Et sådan
påbud eller forbud vil ikke kunne håndhæves eller sanktioneres i Danmark,
hvilket derimod er tilfældet med påbud og forbud over for danske erhvervs-
drivende. Det vil altid være den, afgørelsen er truffet over for, der skal betale
de udgifter, der kan være i forbindelse med at efterkomme afgørelsen.

I overensstemmelse med det forvaltningsretlige proportionalitetsprincip bør
der ikke bruges mere indgribende foranstaltninger end nødvendigt for at
opnå formålet. Det betyder at de foreslåede bestemmelser forudsættes ad-
ministreret således, at kontrolmyndigheden som udgangspunkt meddeler de

mindre indgribende foranstaltninger, før der kan meddeles de mere indgribende. F.eks. vil mindre indgribende foranstaltninger i form af påbud om at bringe produktet i overensstemmelse med kravene anvendes, før et forbud mod at bringe produktet i omsætning, tage det i brug eller gøre det tilgængeligt på markedet, og endvidere vil forbuddet anvendes før de mere indgribende i form af påbud om tilbagetrækning af produktet fra markedet. Der kan opstå tilfælde, hvor én eller flere af bestemmelserne anvendes på samme tid for at sikre, at der træffes effektive foranstaltninger for at imødegå manglerne ved produktet.

Efter den foreslåede § 5, stk. 1, *nr. 1*, kan kontrolmyndigheden træffe afgørelse om påbud om at bringe forhold vedrørende det energirelaterede produkt i overensstemmelse med kravene.

Efter den gældende § 5, stk. 1, i produktenergimærkningsloven, kan tilsynsmyndigheden påbyde, at forhold vedrørende energirelaterede produkter, der strider mod energimærkningsforordningen, delegerede retsakter, loven eller regler fastsat i medfør af loven, bringes i orden inden for en angivet frist, herunder at forholdene bringes i orden straks.

Energimærkningsforordningen har karakter af en rammelovgivning og opnår først virkning for konkrete produktkategorier, når EU-institutionerne vedtager gennemførelsesforanstaltninger for produktkategorierne ved delegerede retsakter i form af forordninger (benævnes også produktforordninger). De specifikke mærkningskrav for konkrete produktkategorier følger således af produktforordningerne. For at en konkret produktgruppe omfattes af forordningen, skal Kommissionen således vedtage en delegeret retsakt for hver specifik produktgruppe i henhold til artikel 16 i energimærkningsforordningen og i overensstemmelse med forordningens artikel 17 og artikel 290 i TEUF.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter med henblik på at supplere energimærkningsforordningen ved at fastlægge detaljerede krav til mærkning af specifikke produktgrupper. Kriterierne for, at et energirelateret produkt vil blive omfattet af delegerede retsakter fremgår af forordningens artikel 16. I praksis vil de delegerede retsakter have karakter af en delegeret kommissionsforordning. Forordninger har umiddelbar retsvirkning i EU og kræver ikke gennemførelse i medlemsstaternes nationale lovgivning. De vil derfor træde i kraft i alle medlemsstaterne samtidigt, hvilket vil være til fordel for leverandører, forhandlere, forbrugere og for de nationale kontrolmyndigheder. Arbejdsgangen for vedtagelsen af delegerede retsakter i henhold til energimærkningsforordningen følger af forordningens artikel 14 og 17.

Den foreslåede bestemmelse omhandler den situation, hvor det er konstateret, at et energirelateret produkt ikke er i overensstemmelse med reglerne, eller hvor en erhvervsdrivende ikke lever op til sine forpligtelser, og hvor de tiltag, den erhvervsdrivende eventuelt har foretaget, ikke er tilstrækkelige.

Den foreslåede § 5, stk. 1, finder anvendelse, når kontrolmyndigheden finder det godtgjort, at produktet eller mærkningen heraf ikke opfylder de krav, der er stillet i energimærkningsforordningen, relevante delegerede retsakter, loven eller regler fastsat i medfør af loven, eller hvor de tiltag, den erhvervsdrivende eventuelt har foretaget, ikke er tilstrækkelige. Det kan for eksempel være manglende (energi)mærker på de udstillede produkter i butikkerne, hvor forhandleren vil blive påbudt at foretage den krævede mærkning af produkterne, eller manglende henvisninger til produktets energieffektivitetsklasse ved reklamer på internettet. Kontrolmyndigheden kan endvidere påbyde leverandøren af produktet eksempelvis at udarbejde og distribuere korrekte mærker og datablade og korrigere det tekniske dokumentationsmateriale.

Den foreslåede bestemmelse supplerer energimærkningsforordningens artikel 9, stk. 2 og stk. 4, samt artikel 16, stk. 2, og stk. 3, litra a, hvorefter der kan træffes afgørelse om at bringe produktet i overensstemmelse, herunder ved at afhjælpe manglende overholdelse af kravene som defineret i den gældende EU-harmoniseringslovgivning, dvs. energimærkningsforordningen og delegerede retsakter.

Efter § 5 stk. 1, *nr.* 2, kan kontrolmyndigheden træffe afgørelse om påbud om at sikre, at det energirelaterede produkt ikke udgør en risiko. Bestemmelsen er ny.

Den foreslåede bestemmelse supplerer artikel 16, stk. 3, litra a, i markedsovervågningsforordningen, hvorefter der kan træffes afgørelse om at sikre, at produktet ikke længere udgør en risiko.

Det vil være relevant at kræve afhjælpning i situationer, hvor det efter en proportionalitetsvurdering ikke findes hensigtsmæssigt, eksempelvis at forbyde salg af energirelaterede produkter, hvis fejlen kan afhjælpes på en mindre indgribende måde. Afhjælpning kan både ske ved, at det tilbydes brugeren, at manglen på det energirelaterede produkt afhjælpes af den erhvervsdrivende, eller ved at brugeren selv foretager en udskiftning af enkle dele for at opnå den fornødne sikkerhed. I sidstnævnte situation vil den erhvervsdrivende kunne tilbyde sine kunder, at de kan fremsende kontaktdata, hvorefter de vil modtage de nødvendige reservedele. Denne løsning er alene egnet til ukomplicerede afhjælpninger.

Uanset om udbedringen foretages af den erhvervsdrivende eller af brugeren, vil det være den erhvervsdrivende, som skal afholde udgifterne til udbedring af manglerne ved det energirelaterede produkt, herunder også betale omkostningen til at en autoriseret fagperson foretager udbedringen, hvis dette er nødvendigt. Påbud om afhjælpning kan både være relevant over for energirelaterede produkter, som allerede er solgt til brugeren, og over for energirelaterede produkter, som befinder sig på et lager.

Med den foreslåede § 5, stk. 1, *nr.* 3, kan kontrolmyndigheden træffe afgørelse om påbud om at overholde visse betingelser, inden det energirelaterede produkt bringes i omsætning eller gøres tilgængeligt på markedet. Bestemmelsen er ny.

Den foreslåede bestemmelse supplerer artikel 16, stk. 3, litra f, i markeds-
overvågningsforordningen, hvorefter der kan træffes afgørelse om fastlæggelse af betingelser, der skal være opfyldt, før det pågældende produkt kan gøres tilgængeligt på markedet.

Den foreslåede bestemmelse relaterer sig til de foreslåede § 5 stk. 1, nr. 1 og 2, hvorefter den erhvervsdrivende vil skulle sikre, at det pågældende energirelaterede produkt overholder kravene i loven, herunder at det ikke udgør en risiko. Efter disse to bestemmelser vil den erhvervsdrivende som udgangspunkt selv kunne træffe beslutning om, hvilken fremgangsmåde der vil være den mest relevante og effektive til at nå målet om overholdelse af loven. Det vil endvidere være et krav ved nr. 1 og 2, at den erhvervsdrivende foretager ændringer i forhold til det energirelaterede produkt eller i forhold til mærkningen eller dokumentationen.

Med den foreslåede § 5, stk. 1, *nr.* 4, kan kontrolmyndigheden træffe afgørelse om påbud om at advare brugerne om de risici, der er ved det energirelaterede produkt eller at anbringe advarsler på produktet. Bestemmelsen er ny.

Den foreslåede bestemmelse supplerer artikel 16, stk. 3, litra e og g, i markeds-
overvågningsforordningen, hvorefter der kan træffes afgørelse om straks og i en passende form at advare de slutbrugere, der udsættes for risiko, herunder ved udsendelse af særlige advarsler på det eller de sprog, som den medlemsstat, hvor produktet er gjort tilgængeligt på markedet, fastsætter, eller at advare offentligheden om en risiko i forbindelse med tilbagetrækning eller tilbagekaldelse af et produkt.

I den foreslåede nr. 4, kan kontrolmyndigheden pålægge enhver, der har bragt det energirelaterede produkt i omsætning, eller som har været et led i

afsætningen af produktet, at advare brugerne om de risici, der er ved produktet.

I nogle tilfælde vil det være tilstrækkeligt at advare behørigt om de risici, der er ved det energirelaterede produkt. I forbindelse med vurderingen af hvilken foranstaltning der skal anvendes, vil den effekt, der forventes at kunne opnås, skulle afvejes i forhold til de omkostninger, der vil være ved eksempelvis at kalde produktet tilbage fra brugerne. Eksempelvis bør relevant advarselsinformation – i hvad der må anses for et rimeligt omfang, når de mulige skaders alvorlighed tages i betragtning – anvendes frem for tilbagekaldelse, hvis det er tilstrækkeligt til at forhindre skader. Bestemmelsen kan anvendes i tilfælde, hvor de pågældende risici vurderes at kunne imødegås med advarsler eller ved at foretage tilpasning eller ændre opbevaringen af produktet. Bestemmelsen vil efter en konkret vurdering ligeledes kunne finde anvendelse i kombination med en eller flere af de øvrige påbuds- eller forbudsmuligheder.

Advarsler kan gives på selve det energirelaterede produkt, på indlægssedlen eller i brugsanvisningen, på skilte i fysiske butikker eller på hjemmesider, der sælger produktet, eller på anden måde, som kontrolmyndigheden måtte finde nødvendig for at oplyse brugerne om risikoen ved produktet. Der kan være tale om blandt andet at angive alderskrav, håndteringsvejledning, oplysninger om materialets holdbarhed eller relevante sikkerhedsforanstaltninger, der skal udøves af brugeren. Hvis det energirelaterede produkt er særligt farligt for visse kategorier af personer, skal advarslen målrettes denne gruppe. Der kan i denne situation være behov for at anvende andre kanaler for meddelelse af advarslen, end det normalt vil være tilfældet, for at sikre at advarslen når ud til modtagergruppen.

Advarslen skal være udfærdiget på dansk. Dette udelukker dog ikke, at advarslen derudover kan angives på andre sprog. Kontrolmyndigheden bør kun anvende bestemmelsen, hvis den erhvervsdrivendes egne forholdsregler ikke vurderes at være tilstrækkelige, eller hvis den erhvervsdrivende ikke har truffet nogen forholdsregler.

Det foreslås i § 5, stk. 1, *nr.* 5, at kontrolmyndigheden kan træffe afgørelse om at standse markedsføring, der kan vildlede brugerne.

Efter § 5, stk. 4, i produktenergimærkningsloven, fremgår det, at tilsynsmyndigheden kan forbyde forhandlere at udstille, sælge eller udleje de produkter, der er omfattet af forbud og påbud efter stk. 2 og 3.

Den foreslåede bestemmelse supplerer artikel 16, stk. 3, litra g, i markedsovervågningsforordningen, hvorefter der kan træffes afgørelse om straks og

i en passende form at advare de slutbrugere, der udsættes for risiko, herunder ved udsendelse af særlige advarsler på det eller de sprog, som den medlemsstat, hvor produktet er gjort tilgængeligt på markedet, fastsætter.

Bestemmelsen skal sikre, at det er muligt at hindre fortsat markedsføring af et energirelateret produkt, der ikke er i overensstemmelse med de gældende regler, eller såfremt den erhvervsdrivende ikke lever op til og overholder de gældende regler f.eks. hvis leverandøren eller forhandleren ikke udleverer den krævede dokumentation, som det er påkrævet efter produktenergimærkningslovens § 2, stk. 3 og 4, til kontrolmyndigheden for, at kontrollere om hvorvidt et produkt overholder de gældende regler om energimærkning. Markedsføring forstås i den henseende som reklame, udstilling, salg m.v. af energirelaterede produkter, der kan give brugere et fejlagtigt indtryk af, at et produkt er i overensstemmelse med reglerne, hvis det fortsat markedsføres.

Efter § 5, stk. 1, *nr. 6*, kan kontrolmyndigheden træffe afgørelse om forbud mod at bringe det energirelaterede produkt i omsætning, tage det i brug eller gøre det tilgængeligt på markedet og endvidere træffe afgørelse om forbud mod markedsføring.

Den foreslåede bestemmelse supplerer artikel 16, stk. 3, litra b, i markeds-
overvågningsforordningen, hvorefter der kan træffes afgørelse om at forhindre, at produktet gøres tilgængeligt på markedet.

Efter § 5, stk. 2, i produktenergimærkningsloven, kan tilsynsmyndigheden udstede forbud mod, at et energirelateret produkt bringes i omsætning eller tages i brug, hvis en leverandør eller forhandler ikke efterkommer et påbud efter stk. 1. Det betyder, at hvis der foreligger tilstrækkelig dokumentation for, at et energirelateret produkt eller mærkningen heraf ikke er i overensstemmelse med energimærkningsforordningen, en relevant delegeret retsakt, loven eller regler fastsat i medfør af loven, kan tilsynsmyndigheden i medfør af stk. 2 udstede forbud mod, at produktet bringes i omsætning eller ibrugtages. Tilstrækkelig dokumentation vil typisk foreligge, når et akkrediteret laboratorium har testet produktet i overensstemmelse med gældende standarder for test af den pågældende produkttype og fundet, at de relevante regler ikke er overholdt. Tilstrækkelig dokumentation vil også typisk foreligge, når kontrolmyndigheden har været på opfølgende butikskontrol eller internetbutikskontrol og fortsat kan konstatere, at de manglende energietiketter på de udstillede produkter eller manglende henvisninger til produktets energieffektivitetsklasse ved reklamer på internettet, fortsat ikke fremgår. Bestemmelsen gælder for enhver, som bringer energirelaterede produkter i omsætning, dvs. alle omsætningsled og enhver, der ibrugtager produktet.

Forbuddet vil være gældende indtil, det er dokumenteret over for tilsynsmyndigheden, at produktet er bragt i overensstemmelse med den for produktet gældende delegerede retsakt og regler fastsat i medfør af loven.

Efter § 5, stk. 4, i produktenergimærkningsloven, kan tilsynsmyndigheden forbyde forhandlere at udstille, sælge eller udleje de produkter, der er omfattet af forbud og påbud efter stk. 2 og 3. Efter bestemmelsen i stk. 4 kan tilsynsmyndigheden forbyde enhver at udstille, sælge eller udleje de produkter, der er omfattet af forbud og påbud efter stk. 2 og 3. Bestemmelsen henvender sig hovedsagligt til forhandlere, der har produkter på lager, som har fejlet i test m.v. Tilsynsmyndigheden kan forbyde, at disse produkter udstilles, sælges eller udlejes, indtil leverandøren har ændret produktet eller mærket og databladet og fremsendt nye mærker og datablade, eller indtil leverandøren har trukket produktet tilbage.

Efter produktenergimærkningslovens § 5, stk. 5, kan tilsynsmyndigheden over for leverandøren udstede forbud mod, at et energirelateret produkt bringes i omsætning eller tages i brug, hvis leverandøren ikke overholder § 2, stk. 3, artikel 4, stk. 1, 2, 4 og 6, artikel 12, stk. 5 og 6, og artikel 20, stk. 3, i energimærkningsforordningen. Tilsynsmyndigheden kan således udstede forbud mod, at et energirelateret produkt bringes i omsætning eller ibrugtages, hvis leverandøren ikke efter anmodning har givet alle de oplysninger, som er nødvendige for tilsynsmyndighedens varetagelse af tilsynet, jf. § 2, stk. 3, eller leverandøren undlader at indlæse og opbevare oplysningerne i produkt databasen i overensstemmelse med forordningens bestemmelser i artikel 4, stk. 1-2 og 6, og artikel 12, stk. 5. Det samme gælder, hvis oplysninger ikke stilles til rådighed for tilsynsmyndighederne i overensstemmelse med artikel 12, stk. 6 og artikel 20, stk. 3, se nærmere om produkt databasen i de almindelige bemærkninger til produktenergimærkningsloven.

Et forbud mod at bringe et produkt i omsætning vil blandt andet kunne udstedes, hvis leverandøren undlader at opbevare den tekniske dokumentation for en model af et produkt i produkt databasen i 15 år efter, at sidste enhed af denne model er bragt i omsætning, jf. energimærkningsforordningen artikel 4, stk. 6. Ligeledes kan forbud gives, hvis leverandøren undlader at stille oplysninger, som ikke er tilgængelige i produkt databasens offentlige del, til rådighed for tilsynsmyndigheden eller Europa-Kommissionen, jf. forordningens artikel 12, stk. 6.

Ved forbud mod at bringe et energirelateret produkt i omsætning, tage det i brug eller gøre det tilgængeligt på markedet og ved forbud mod markedsføring af produktet forstås f.eks., at salg eller udlevering af produktet skal stoppes, eller at markedsføringen af produktet skal stoppes.

Ved salg forstås salg fra fysiske butikker, webbutikker, på markeder eller lignende med fortjeneste for øje. Ved udlevering forstås energirelaterede produkter, der ikke er solgt med fortjeneste for øje, men som f.eks. er udleveret gratis. Ved markedsføring forstås reklame, udstilling, salg m.v. af energirelaterede produkter, der kan give brugere et fejlagtigt indtryk af, at et produkt er i overensstemmelse med reglerne, hvis det fortsat markedsføres. Forbud mod salg angår de produkter, som stadig befinder sig i butikkerne. Ved et salgsstop forpligtes den erhvervsdrivende ikke til at returnere produktet til et tidligere led i afsætningen af produktet, men alene til at opføre sig med at sælge produktet. Forbuddet vedrører alene den konkrete erhvervsdrivende.

Salgsstop vil sjældent være en relevant foranstaltning i situationer, hvor parten i sagen er et led i en større omsætningskæde, da salgsstoppet kun vedrører eksempelvis distributøren og således ikke de detailbutikker, som det energirelaterede produkt er solgt til.

I situationer hvor detailforhandler og importør er sammenfaldende, eller hvor der eksempelvis er tale om en erhvervsdrivende, der selv både producerer og sælger det energirelaterede produkt, vil salgsstoppet være relevant, da produktet afsættes direkte til brugeren, og der dermed ikke er yderligere erhvervsdrivende i afsætningskæden, som kan være relevante at omfatte af foranstaltningen.

Et forbud vil kunne gælde enhver virksomhed, som bringer energirelaterede produkter i omsætning eller gør det tilgængeligt, og enhver, der ibrugtager og markedsfører produktet, dvs. alle omsætningsled. Der kan således i medfør af den foreslåede bestemmelse indføres forbud mod at bringe produktet i omsætning, tage det i brug, eller gøre det tilgængeligt på markedet og endvidere forbud mod markedsføring i Danmark af et energirelateret produkt, der ikke opfylder kravene i energimærkningsforordningen, delegerede retsakter og regler fastsat i medfør af loven. Forbuddet kan udstedes til alle omsætningsled; det vil sige ikke kun leverandøren men også eksempelvis grossister og forhandlere på det danske marked. Bestemmelsen omfatter derimod ikke privatpersoner.

Et forbud vil kunne udstedes, når forhold vedrørende det energirelaterede produkt ikke er i overensstemmelse med kravene i energimærkningsforordningen, delegerede retsakter og regler fastsat i medfør af loven, eller såfremt en leverandør, forhandler eller enhver anden erhvervsdrivende ikke lever op til og overholder de gældende regler om energimærkning. Dette kunne eksempelvis være, hvis der foreligger tilstrækkelig dokumentation for, at et energirelateret produkt eller mærkningen heraf ikke er i overensstemmelse

med energimærkningsforordningen, en relevant delegeret retsakt, loven eller regler fastsat i medfør af loven, så kan tilsynsmyndigheden i medfør af det foreslåede nr. 6 udstede forbud mod at produktet bringes i omsætning, ibrugtages eller gøres tilgængeligt. Tilstrækkelig dokumentation vil typisk foreligge, når et akkrediteret laboratorium har testet produktet i overensstemmelse med gældende standarder for test af den pågældende produkttype og fundet, at de relevante regler ikke er overholdt. Det kunne eksempelvis også være forhandlere, der har produkter på lager, som har fejlet i test m.v., så kan kontrolmyndigheden forbyde, at disse produkter udstilles, sælges eller udlejes, indtil leverandøren har ændret produktet eller mærket og databladet og fremsendt nye mærker og datablade, eller indtil leverandøren har trukket produktet tilbage.

Forbuddet vil være gældende indtil, det er dokumenteret over for tilsynsmyndigheden, at produktet er bragt i overensstemmelse med den for produktet gældende delegerede retsakt og regler fastsat i medfør af loven.

Der kan efter omstændighederne gives et tidsbegrænset forbud, indtil der er indsendt tilstrækkeligt teknisk dokumentationsmateriale til kontrolmyndigheden. Hvis den manglende overensstemmelse ikke bringes til ophør, kan omsætningen, tilgængeliggørelsen, markedsføringen eller ibrugtagningen af produktet forbydes varigt.

Det foreslås i § 5, stk. 1, *nr. 7*, at kontrolmyndigheden kan træffe afgørelse om at påbyde, at produktet tilbagetrækkes fra markedet effektivt og øjeblikkeligt.

Den foreslåede bestemmelse supplerer artikel 16, stk. 3, litra c, i markedsovervågningsforordningen, hvorefter der kan træffes afgørelse om at trække produktet tilbage straks og advare offentligheden om risikoen.

Efter produktenergimærkningslovens § 5, stk. 3, kan tilsynsmyndigheden i tilfælde som nævnt i § 5, stk. 1, tillige påbyde, at den leverandør, der har bragt produktet i omsætning eller har taget det i brug, skal tage de fornødne skridt til at trække produktet tilbage fra markedet. Det vil sige, at leverandøren påbydes at sikre, at de produkter, der er tilgængelige for - men endnu ikke er erhvervet af - brugerne, returneres til leverandøren. Ved et sådant indgreb kan det sikres, at et markedsføringsforbud bliver gennemført effektivt.

Efter produktenergimærkningslovens § 5, stk. 6, kan tilsynsmyndigheden i tilfælde som nævnt i § 5, stk. 5, tillige påbyde, at den leverandør, der har bragt produktet i omsætning eller har taget det i brug, skal tage de fornødne skridt til at trække produktet tilbage fra markedet. Påbuddet kan udstedes,

hvis leverandøren ikke efter anmodning har givet alle de oplysninger, som er nødvendige for tilsynsmyndighedens varetagelse af tilsynet, jf. § 2, stk. 3. Ligeledes kan tilsynsmyndigheden udstede forbud mod, at et energirelateret produkt bringes i omsætning eller tages i brug, hvis leverandøren undlader at indlæse og opbevare oplysningerne i produkt databasen i overensstemmelse med energimærkningsforordningens bestemmelser i artikel 4, stk. 1-2 og 6, og artikel 12, stk. 5. Det samme gælder, hvis oplysninger ikke stilles til rådighed for tilsynsmyndighederne i overensstemmelse med artikel 12, stk. 6 og artikel 20, stk. 3, se nærmere om produkt databasen i de almindelige bemærkninger i produktenergimærkningsloven.

I medfør af den foreslåede nr. 7 kan kontrolmyndigheden påbyde, at et energirelateret produkt tilbagetrækkes fra markedet effektivt og øjeblikkeligt.

Det betyder, at den erhvervsdrivende påbydes at sikre, at de energirelaterede produkter, der er tilgængelige for, men endnu ikke erhvervet af brugerne, returneres til det tidligere led i afsætningen af produktet. Der vil således være tale om en foranstaltning med henblik på at forhindre, at produkter, der ikke lever op til gældende regler, distribueres, udstilles og tilbydes brugeren.

Påbud om tilbagetrækning medfører en forpligtelse for den erhvervsdrivende til at sikre, at det energirelaterede produkt trækkes tilbage fra eventuelle efterfølgende led i afsætningen af produktet. Foranstaltningen vil derfor typisk være relevant over for en leverandør, da disse forpligtes til at kontakte de erhvervsdrivende, som produktet er afsat til med henblik på at trække produktet tilbage fra alle de erhvervsdrivende, som måtte udgøre et led i afsætningen af produktet.

Det er nødvendigt, at den erhvervsdrivende foretager effektive tiltag for at trække produktet tilbage fra markedet efter et påbud herom. Med effektivt skal forstås, at den erhvervsdrivende skal sikre sig, at efterfølgende led i afsætningen af det energirelaterede produkt også forstår vigtigheden af, at produktet skal trækkes tilbage og returneres til det tidligere led i afsætningskæden for derved at forhindre, at produktet distribueres, udstilles og tilbydes brugerne. Det vil som udgangspunkt betyde, at den erhvervsdrivende, som modtager et påbud efter nr. 5, skal give sine efterfølgende led i afsætningskæden direkte besked om, at produktet skal trækkes tilbage fra markedet.

Det foreslås i § 5, stk. 1, *nr.* 8, at kontrolmyndigheden kan træffe afgørelse om at påbyde, at produktet tilbagekaldes fra brugerne.

Den foreslåede bestemmelse supplerer artikel 16, stk. 3, litra c, i markeds-
overvågningsforordningen, hvorefter der kan træffes afgørelse om at kalde
produktet tilbage straks og advare offentligheden om risikoen.

Der vil således være tale om enhver foranstaltning med henblik på brugerens
returnering af energirelaterede produkter, der ikke lever op til gældende reg-
ler, og som tidligere har været leveret eller stillet til rådighed for brugeren.

Påbud om tilbagekaldelse anvendes kun, når andre forholdsregler ikke er
tilstrækkelige til at forebygge risici. Tilbagekaldelse er relevant, hvis de ri-
sici, produktet frembyder, ikke kan forebygges på anden vis.

Den erhvervsdrivende tilrettelægger tilbagekaldelsen således, at den ikke
medfører væsentlige ulemper for brugeren. Det vil dog i praksis ikke være
muligt helt at friholde brugeren for opgaver i relation til tilbagekaldelsen.

Reglerne om tilbagekaldelse af produkter har et andet sigte end købelovens
regler om forbruger køb. Muligheden for at gøre et mangelsansvar gældende
i medfør af købeloven i forbindelse med en tilbagekaldelse, er et civilretligt
anliggende og afhænger af de konkrete omstændigheder omkring erhvervel-
sen af produktet. Hvorimod det som oftest, ved en tilbagekaldelse efter dette
lovforslag, vil fremgå af den information, som den erhvervsdrivende udsen-
der eller på anden måde giver, om brugeren kan forvente omlevering, refun-
dering af købesummen eller andet med henblik på at afhjælpe manglen ved
det ikke-overensstemmende produkt.

Hvis der er tale om et brugt produkt, vil et påbud om tilbagekaldelse kun
kunne meddeles den, der oprindeligt har solgt produktet som nyt. Påbud om
tilbagekaldelse af produkter, som i brugt stand er solgt videre af privatper-
soner, kan alene meddeles den erhvervsdrivende, der har udgjort et led i
afsætningskæden, da produktet var nyt. Påbuddet kan dog tillige meddeles
den, der erhvervsmæssigt har bragt det brugte produkt i omsætning. Det vil
sige, at et auktionshus, der alene formidler et salg, uden at vedkommende
kan siges at være distributør, også vil kunne modtage et påbud. Det er uden
betydning, om formidlingen sker via internettet eller på anden måde.

Det foreslås i § 5, stk. 1, *nr. 9*, at kontrolmyndigheden får mulighed for at
træffe afgørelse om at destruere produktet på forsvarlig måde eller på anden
vis gøre det ubrugeligt. Bestemmelsen er ny.

Den foreslåede bestemmelse supplerer artikel 16, stk. 3, litra c, i markeds-
overvågningsforordningen, hvorefter der kan træffes afgørelse at destruere
produktet eller på anden vis gøre det ubrugeligt.

Med destruktion menes, at det pågældende energirelaterede produkt gøres ubrugeligt. At destruktionen skal ske på forsvarlig måde indebærer, at destruktionen skal være tilrettelagt og udført på en sikker måde, og at eventuelle rester og bestanddele af produktet bortskaffes i overensstemmelse med gældende regler, herunder evt. reglerne om bortskaffelse af affald.

Foranstaltningen vil kunne have væsentlige økonomiske konsekvenser for den, påbuddet rettes imod, og vil derfor kun kunne begrundes, hvor ingen af de øvrige foranstaltninger vurderes at være tilstrækkelige. Påbud om destruktion forudsætter, at det anses for nødvendigt, rimeligt og hensigtsmæssigt at destruere produktet af hensyn til brugerne og af hensyn til at undgå, at produktet sendes til andre medlemsstater eller lande uden for EU. Det uoverensstemmende produkt skal udgøre en alvorlig risiko. Produktet må ikke på anden måde kunne lovliggøres eller ændres til at kunne anvendes sikkert.

Muligheden for at påbyde destruktion kan finde anvendelse, hvis det er den eneste måde, som er tilstrækkelig til at forhindre produktet i at blive tilbudt brugerne.

Kontrolmyndigheden kan ikke påbyde en leverandør, distributør eller forhandler at destruere produkter, der befinder sig hos brugeren, og som derfor ikke længere er i deres besiddelse. Hvis kontrolmyndigheden træffer afgørelse om, at produktet skal tilbagekaldes hos brugeren, vil de tilbagekaldte produkter dog også blive omfattet af påbuddet om destruktion.

Det forudses ikke, at det vil være nødvendigt for kontrolmyndigheden at anvende denne afgørelse i forhold til energirelaterede produkter, idet de sjældent vil opfylde betingelserne for at anvende bestemmelsen.

Endelig foreslås det i § 5, *stk. 2*, at kontrolmyndigheden kan lægge undersøgelser eller afgørelser i forhold til energirelaterede produkter, som er truffet i en anden medlemsstat til grund og herefter træffe en tilsvarende afgørelse efter § 5, *stk. 1*, eller § 5 a, medmindre kontrolmyndigheden er nået til den modsatte konklusion på grundlag af sin egen kontrol. Bestemmelsen er ny.

Bestemmelsen supplerer markedsovervågningsforordningens artikel 11, *stk. 6*, hvorefter den dokumentation, der anvendes af en markedsovervågningsmyndighed i én medlemsstat, kan anvendes som led i de undersøgelser til at kontrollere produktoverensstemmelse, der er gennemført af markedsovervågningsmyndighederne i en anden medlemsstat uden yderligere formelle krav. Bestemmelsen supplerer endvidere artikel 11, *stk. 9*, hvorefter produk-

ter, der på grundlag af en afgørelse truffet af en markedsovervågningsmyndighed i én medlemsstat, for ikke at overholde de gældende regler, også af markedstilsynsmyndighederne i andre medlemsstater skal anses for ikke at overholde de gældende regler. Det gælder dog ikke, hvis en relevant markedsovervågningsmyndighed i en anden medlemsstat er nået til den modsatte konklusion på grundlag af sin egen undersøgelse under hensyntagen til et eventuelt input fra en erhvervsdrivende.

Formålet er at sikre, at der over for de samme energirelaterede produkter træffes enslydende afgørelser i hele EU. Herudover undgås det, at hver enkelt markedsovervågningsmyndighed i EU-medlemsstaterne skal foretage deres egne tilsvarende undersøgelser af det samme energirelaterede produkt.

Med bestemmelsen vil kontrolmyndigheden i forbindelse med sin kontrol kunne lægge afgørelser, som er truffet, eller undersøgelser, som er gennemført i en anden EU-medlemsstat til grund, uden f.eks. at skulle gennemføre sine egne tilsvarende undersøgelser af det pågældende produkt.

Reglerne og principperne i forvaltningsloven vil dog fortsat skulle overholdes f.eks. partshøring af den erhvervsdrivende. Hvis kontrolmyndigheden f.eks. i forbindelse med et partshøringssvar bliver opmærksom på, at der er nogle forhold omkring det pågældende produkt, som afviger fra forholdene i den medlemsstat, hvor den oprindelige afgørelse blev truffet, er kontrolmyndigheden dog ikke forpligtet til at træffe en tilsvarende afgørelse, men kan træffe sin egen evt. mindre indgribende afgørelse, eller undlade at træffe afgørelse.

Til nr. 11

Produktenergimærkningsloven indeholder ikke i dag en bestemmelse som giver kontrolmyndigheden mulighed for at træffe afgørelse over for en erhvervsdrivende med direkte eller indirekte tilknytning til produktet, uden at vedkommende nødvendigvis har været en del af produktets afsætningskæde.

Det foreslås at indsætte en ny bestemmelse i produktenergimærkningslovens § 5 a, om at kontrolmyndigheden kan træffe afgørelse over for enhver anden erhvervsdrivende, der har en tilknytning til produktet, end den erhvervsdrivende, der har gjort det energirelaterede produkt tilgængeligt på markedet, om på relevant måde at bidrage til at begrænse og forhindre risici i at opstå.

Bestemmelsen supplerer artikel 14, stk. 4, g, og artikel 7, stk. 1, og stk. 2, i markedsovervågningsforordningen.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 5.

Med bestemmelsen i § 5 a, kan kontrolmyndigheden, hvis det er nødvendigt i forbindelse med afgørelser truffet i medfør af lovforslagets § 5, bestemme, at enhver anden erhvervsdrivende med tilknytning til produktet end led i afsætningen af produktet skal bidrage til at begrænse og hindre risici i at opstå. Den, kravet vil kunne rettes imod, er enhver anden erhvervsdrivende med direkte eller indirekte tilknytning til produktet, også selvom vedkommende ikke kan siges at have været en del af afsætningskæden. Det kan eksempelvis være handelsagenter eller ejeren af en onlinegrænseflade, der stiller en salgsportal til rådighed for forskellige sælgere. De understøtter på hver sin måde formidlingen af produktet til brugerne. Et andet eksempel kan være aktører, der har uddelt produkter på vegne af andre, og som derfor ikke er at betragte som en erhvervsdrivende, men alligevel vil kunne yde et relevant bidrag til at begrænse og forhindre risici.

Formålet med bestemmelsen er at sikre kontrolmyndighederne fleksible og tilstrækkelige muligheder for at imødegå faren ved et produkt, ved at indtage samtlige relevante aktører, også selvom disse ikke direkte udgør et led i afsætningen.

Hvordan der skal bidrages til at begrænse og hindre risici vil afhænge af den konkrete sag. Omfanget af den forpligtelse, som kontrolmyndigheden efter bestemmelsen vil kunne pålægge enhver med tilknytning til produktet, vil dog i alle tilfælde afhænge af en proportionalitetsvurdering.

Det foreslås at indsætte en ny underoverskrift til kapitel 2 ”Indhold på onlinegrænseflader”, da de foreslåede bestemmelser i § 5 b og 5 c vedrører indhold på onlinegrænseflader.

Produktenergimærkningsloven indeholder ikke i dag en bestemmelse hvorefter kontrolmyndigheden kan udstede påbud om ændring eller fjernelse af indhold over for ejeren af en onlinegrænseflade.

Det foreslås at indsætte en ny bestemmelse i produktenergimærkningslovens § 5 b, om at kontrolmyndigheden kan påbyde ejeren af en onlinegrænseflade at ændre eller fjerne indhold, der henviser til et energirelateret produkt, der ikke er i overensstemmelse med regler i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov eller en gennemførelsesforanstaltning.

Bestemmelsen indebærer, at artikel 14, stk. 4, litra k, nr. 1, i markedsovervågningsforordningen gennemføres. Efter bestemmelsen skal myndigheden tillægges beføjelse til – hvis der ikke findes andre effektive midler til at eli-

minere en alvorlig risiko – at påbyde fjernelse af indhold fra en onlinegrænseflade, der henviser til produkter, som udgør en alvorlig risiko, eller at påbyde, at en advarsel til brugerne udtrykkeligt vises, når de får adgang til en onlinegrænseflade.

Det fremgår bl.a. af betragtning 16 i markedsovervågningsforordningen, at fjernelse af indhold vedrørende produkter, der ikke overholder de gældende regler, ikke bør berøre bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF om elektronisk handel. Ligeledes fremgår det bl.a. af betragtning 41 i markedsovervågningsforordningen, at i de tilfælde, hvor der er risiko for alvorlig og uoprettelig skade for brugerne på grund af manglende overensstemmelse, bør markedsovervågningsmyndighederne kunne træffe foranstaltninger, når det er behørigt begrundet og forholdsmæssigt, og såfremt der ikke er nogen anden mulighed for at forhindre eller begrænse en sådan skade, herunder om nødvendigt ved at kræve fjernelse af indhold fra onlinegrænsefladen eller visning af en advarsel. Derudover fremgår det, at foranstaltningen bør træffes i overensstemmelse med principperne i direktiv 2000/31/EF. På den baggrund følger det af artikel 2, stk. 4, at forordningen ikke berører anvendelsen af artikel 12-15 i direktiv 2000/31/EF.

Den foreslåede bestemmelse berører således ikke anvendelsen af bestemmelserne i e-handelsloven, som implementerer direktiv 2001/31/EF, herunder bestemmelsen i § 16 om ansvarsfrihed for hostingtjenester. Den foreslåede bestemmelse i § 11 b skal sikre, at kontrolmyndigheden kan påbyde ejere af onlinegrænseflader at ændre den måde, et energirelateret produkt markedsføres, eller helt at fjerne et energirelateret produkt, der ikke lever op til reglerne, f.eks. fra en webbutik. Bestemmelsen tænkes også anvendt af kontrolmyndigheden til at få omtale af det energirelaterede produkt fjernet fra f.eks. blogs eller i forbrugertests, ligesom det sikres, at kontrolmyndigheden kan påbyde ejere at fjerne energirelaterede produkter, som udgør en risiko, fra hylderne, selv om det ikke er sælger, der ejer onlinegrænsefladen. Samtidig sikres det, at kontrolmyndigheden kan påbyde, at en advarsel skal vises til brugerne, når de benytter sig af grænsefladen, f.eks. hvis et ulovligt energirelateret produkt er blevet solgt via onlinegrænsefladen. I så fald vil kunderne modtage information om dette, når de besøger webbutikken eller handelsplatformen.

Det er ikke muligt at fastslå endeligt, hvad en onlinegrænseflade er, da der hele tiden sker udvikling inden for området. Umiddelbart er en onlinegrænseflade enhver form for software, herunder et websted, dele af et websted eller en applikation, der giver brugere adgang til produkter eller indhold. I øjeblikket er det særligt hjemmesider og applikationer til mobiltelefoner, tablets og computere, der bliver brugt i denne sammenhæng. Dette formodes dog at ændre sig i takt med, at der kommer nye løsninger på markedet.

Der henvises til definitionen i markedsovervågningsforordningens artikel 3, nr. 15.

Bestemmelsen går videre end markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra k, nr. 1, idet den kan anvendes i forbindelse med salg af energirelaterede produkter, der ikke er i overensstemmelse med reglerne, og således ikke alene energirelaterede produkter, der udgør en alvorlig risiko, som det fremgår af forordningen. Dermed tildeles kontrolmyndigheden en beføjelse, som skal gøre det lettere at håndhæve reglerne online på samme vis, som det er tilfældet over for fysiske butikker.

Produktenergimærkningsloven indeholder ikke i dag en bestemmelse der giver kontrolmyndigheden mulighed for at blokere en onlinegrænseflade, hvis et påbud efter lovforslagets § 5 b ikke imødekommes. De nærmere regler for blokering af onlinegrænseflader, som foreslås indsat med lovforslagets § 5 c, stk. 1-5 vil blive redegjort nærmere for ved gennemgangen af de respektive bestemmelser nedenfor.

Det foreslås at indsætte en ny bestemmelse i produktenergimærkningslovens § 5 c, stk. 1, om at der kan ske blokering af en onlinegrænseflade, hvis et påbud efter den foreslåede § 5 b ikke er efterkommet, eller onlinegrænsefladen gentagne gange har solgt eller formidlet salg af energirelaterede produkter, der udgør en alvorlig risiko.

Bestemmelsen supplerer artikel 14, stk. 4, litra k, nr. 2, i markedsovervågningsforordningen. Efter bestemmelsen skal myndigheden tillægges beføjelse til – hvis der ikke findes andre effektive midler til at eliminere en alvorlig risiko, og hvis en anmodning i henhold til artikel 14, stk. 4, litra k, nr. 1, ikke overholdes – at udbydere af informationssamfundstjenester skal begrænse adgangen til onlinegrænsefladen, herunder ved at anmode en relevant tredjepart om at gennemføre sådanne foranstaltninger.

Det fremgår bl.a. af betragtning 16 i markedsovervågningsforordningen, at fjernelse af indhold vedrørende produkter, der ikke overholder de gældende regler, eller, hvis dette ikke er muligt, begrænsning af adgangen til sådanne produkter, der tilbydes gennem deres tjenester, bør ikke berøre bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF om elektronisk handel. Ligeledes fremgår det bl.a. af betragtning 41 i markedsovervågningsforordningen, at når en anmodning om fjernelse af indhold eller visning af advarsel ikke imødekommes, bør den relevante myndighed have beføjelse til at påbyde, at leverandører af informationssamfundstjenester begrænser adgangen til onlinegrænsefladen, og derudover at foranstaltningen bør træffes i overensstemmelse med principperne i direktiv 2000/31/EF. På

den baggrund følger det af artikel 2, stk. 4, at forordningen ikke berører anvendelsen af artikel 12-15 i direktiv 2000/31/EF.

Den foreslåede bestemmelse berører således ikke anvendelsen af bestemmelserne i e-handelsloven, som implementerer direktiv 2001/31/EF, herunder bestemmelsen i § 16 om ansvarsfrihed for hostingtjenester.

Kontrolmyndigheden skal kunne bringe manglende overensstemmelse til ophør hurtigt og effektivt, når den erhvervsdrivende, der sælger et energirelateret produkt, ikke samarbejder, skjuler sin identitet eller flytter inden for EU eller til et tredjeland for at undgå håndhævelse. I de tilfælde, hvor der er risiko for alvorlig og uoprettelig skade for brugerne på grund af manglende overensstemmelse, bør kontrolmyndigheden kunne træffe foranstaltninger, når det er behørigt begrundet og proportionalt, og såfremt der ikke er nogen anden mulighed for at forhindre eller begrænse risikoen. Efter artikel 3, nr. 20, i markedsovervågningsforordningen defineres et produkt, der udgør en alvorlig risiko, som et produkt, der udgør en risiko, og for hvilket — på grundlag af en risikovurdering og under hensyntagen til produktets normale og forventede anvendelse — en kombination af sandsynligheden for, at en fare forårsager skade, og skadens sværhedsgrad anses for at kræve hurtig indgriben fra markedsovervågningsmyndighederne, herunder tilfælde, hvor virkningerne af risikoen ikke viser sig umiddelbart.

Når et påbud efter det foreslåede § 5 b ikke efterkommes, bør kontrolmyndigheden kunne foranledige, at adgangen til en onlinegrænseflade blokeres i situationer, hvor det energirelaterede produkt udgør en alvorlig risiko. Ydermere kan bestemmelsen anvendes, hvor en onlinegrænseflade gentagne gange har solgt eller formidlet salg af energirelaterede produkter, der udgør en alvorlig risiko. Bestemmelsen kan anvendes over for webbutikker og handelsplatforme, der formidler et salg af produktet eller videreformidler kontakten mellem køber og sælger.

I relation til hjemmesider forstås der ved blokering en ordning, der er rettet mod danske internetudbydere med henblik på direkte DNS-blokering fra udbyderens side af en onlinegrænseflade med et apparat eller radioudstyr, der udgør en alvorlig risiko. DNS-blokering medfører, at forsøg på at opnå adgang til blokerede onlinegrænseflader automatisk afvises af internetudbyderen. Det forudsættes, at afvisningen vil være ledsaget af en tekst, hvoraf det fremgår, at kontrolmyndigheden har opnået rettens kendelse til at blokere den pågældende onlinegrænseflade, og at eventuelle indsigelser kan rettes til kontrolmyndigheden. For danske hjemmesider, der slutter på .dk, kan blokeringen foretages af webhostingudbyderen.

Kravet om, at onlinegrænsefladen sælger eller formidler salg af et energirelateret produkt, der udgør en alvorlig risiko, indebærer, at der f.eks. sælges eller formidles et energirelateret produkt, der udgør en alvorlig risiko. Det afgørende er således, at brugere kan få et fejlagtigt indtryk af, at et energirelateret produkt ikke udgør en alvorlig risiko, hvis dette er tilfældet. Omtale af et energirelateret produkt, som udgør en alvorlig risiko, på en onlinegrænseflade kan dermed ikke som det eneste resultere i blokering af en onlinegrænseflade.

At onlinegrænsefladen gentagne gange har solgt eller formidlet salg vil sige tilfælde, hvor den erhvervsdrivende inden for de seneste to år har begået mindst to lignende forseelser – altså tre i alt. Der behøver ikke nødvendigvis være tale om identiske forseelser. Det afgørende er derimod, at de er ensartede, og at der er tale om energirelaterede produkter, der udgør en alvorlig risiko. Det er ikke en forudsætning, at de tidligere forseelser har udløst en blokering af onlinegrænsefladen eller har været til pådømmelse i det strafferetlige system. Der er udelukkende tale om, at kontrolmyndigheden gentagne gange har truffet afgørelse om, at den pågældende erhvervsdrivendes energirelaterede produkter har vist sig at udgøre en alvorlig risiko. I den forbindelse går bestemmelsen videre end markedsovervågningsforordningen artikel 14, stk. 4, litra k, nr. 2.

De situationer, hvor virksomheden selv tager kontakt til kontrolmyndigheden, f.eks. ved anvendelse af Business Application-løsningen, og således af egen drift retter op på fejl, bør ikke indgå i vurderingen af gentagelse.

Det foreslås at indsætte en ny bestemmelse i produktenergimærkningslovens § 5 c, *stk. 2, 1. pkt.*, om at afgørelse efter stk. 1 om blokering af en onlinegrænseflade træffes af retten ved kendelse efter kontrolmyndighedens begæring.

Imødekommes kontrolmyndighedens anmodning om blokering, skal kendelsen indeholde oplysning om, hvilken konkret onlinegrænseflade der kan blokeres. Kendelse om blokering træffes over for den informationssamfundstjenesteudbyder, der er nærmest til at blokere for adgangen til onlinegrænsefladen. For hjemmesider vil det typisk være en webhostingudbyder, hvis det er en dansk hjemmeside med et ".dk-domænenavn". For en udenlandsk hjemmeside vil det typisk være internetudbyderne, hvilket i så fald vil ske i form af en såkaldt DNS-blokering.

Retten kan træffe afgørelse om blokeringens varighed. Blokeringen kan under alle omstændigheder ophæves, når betingelserne i stk. 4 eller 5 er til stede.

Kendelser om blokering kan kæres efter de almindelige betingelser i retsplejelovens kapitel 37.

Det foreslås at indsætte en ny bestemmelse i produktenergimærkningslovens § 5 c, stk. 2, 2. *pkt.*, om at inden retten træffer afgørelse, skal den så vidt muligt give parten, som indgrebet retter sig mod, adgang til at udtale sig.

Den onlinegrænseflade, der rammes af indgrebet om blokering, har som part således mulighed for at komme med sine bemærkninger, inden kendelsen om blokering træffes over for onlinegrænsefladens udbyder.

Det foreslås at indsætte en ny bestemmelse i produktenergimærkningslovens § 5 c, stk. 2, 3. *pkt.*, om at der i kendelsen anføres de konkrete omstændigheder i sagen, hvorpå det støttes, at betingelserne for indgrebet er opfyldt.

Kontrolmyndigheden forudsættes at foretage underretning af den, som indgrebet retter sig mod, dvs. af ejeren (registranten) af den onlinegrænseflade, som retten har givet tilladelse til at blokere. Indeholder onlinegrænsefladen ikke kontaktoplysninger, og kan kontrolmyndigheden ikke umiddelbart fremskaffe disse oplysninger på anden vis, kan underretning undlades. Underretning af personer i udlandet vil ske efter de almindelige retshjælpsregler om underretning til personer i andre lande.

Det foreslås at indsætte en ny bestemmelse i produktenergimærkningslovens § 5 c, *stk. 3*, om at det påhviler udbydere af informationssamfundstjenester at bistå kontrolmyndigheden ved gennemførelsen af kendelser efter stk. 2.

Det indebærer bl.a., at udbyderne skal iværksætte en blokering af adgangen til den onlinegrænseflade, som rettens kendelse vedrører.

Kontrolmyndigheden vil i praksis videreformidle rettens kendelse til udbydere af informationssamfundstjenester, som derefter forestår den tekniske gennemførelse af en blokering.

Med udbydere af informationssamfundstjenester forstås enhver fysisk eller juridisk person, som leverer en informationssamfundstjeneste. Definitionen omfatter alle fysiske og juridiske personer, som leverer tjenester, der er nødvendige for, at en modtager kan få adgang til f.eks. internettet og kan søge efter og give oplysninger på åbne netværk. Begrebet omfatter endvidere fysiske og juridiske personer, der stiller tjenesteydelser og produkter til rådighed både gratis eller mod betaling på f.eks. internettet. Der vil f.eks. være

tale om internetleverandører, serverejere, webhostingudbydere, applikationsudbydere og erhvervsdrivende, der udbyder tjenesteydelser online.

Det er hensigten med bestemmelsen at omfatte internetudbydere, der udbyder internet til en bredere kreds af kunder. Det er dermed ikke hensigten at omfatte virksomheder, der udbyder internet til en begrænset eller lukket kreds af personer, herunder restaurationer, hoteller, uddannelsesinstitutioner, boligforeninger eller lignende.

Kontrolmyndigheden kan udstede tvangsbøder efter den foreslåede § 11 a, jf. lovforslagets § 2, nr. 14.

Det foreslås at indsætte en ny bestemmelse i produktenergimærkningslovens § 5 c, *stk. 4, 1. pkt.*, om at kontrolmyndigheden skal påse, at et indgreb efter stk. 1 ikke opretholdes ud over det tidsrum, hvor grundlaget for blokeringen er til stede.

Det forudsættes i lovforslagets § 5 c, stk. 4, at såfremt kontrolmyndigheden bliver bekendt med, at grundlaget for blokeringen ikke længere er til stede, skal kontrolmyndigheden hurtigst muligt foranledige, at blokeringen fjernes. Ophævelsen kan ske på foranledning af den, som indgrebet retter sig mod eller af kontrolmyndigheden. Da blokering af en hjemmeside er et vidtgående indgreb, bør der være mulighed for hurtigt at ophæve blokeringen, når grundlaget for blokeringen ikke længere er til stede.

Det foreslås at indsætte en ny bestemmelse i produktenergimærkningslovens § 5 c, stk. 4, *2. pkt.*, at kontrolmyndigheden af egen drift eller på foranledning af den, som indgrebet retter sig mod, skal træffe afgørelse om ophævelse af blokeringen.

For at processen med at ophæve blokeringen kan forløbe så hurtigt som muligt og uden unødige procestrin, foreslås det at gøre det muligt for kontrolmyndigheden at træffe afgørelse om, at blokeringen skal ophæves, det vil sige uden at domstolene skal træffe kendelse om ophævelsen. Kontrolmyndigheden har en forpligtelse til at følge op og vurdere, om blokeringen skal opretholdes. Denne forpligtelse omfatter ikke en pligt til at følge op og vurdere den blokerede onlinegrænseflade oftere end hver sjette måned. Afgørelse om ophævelse træffes, når det er godtgjort, at påbuddet er efterkommet, eller den erhvervsdrivende har truffet de foranstaltninger, der er nødvendige for at undgå, at onlinegrænsefladen igen sælger eller formidler salg af energirelaterede produkter, der udgør en alvorlig risiko.

Der foreslås indsat en ny bestemmelse i produktenergimærkningslovens § 5 c, *stk. 5, 1. pkt.*, hvor foreslås, at fremsætter den, som indgrebet efter stk.

I retter sig mod, anmodning om at blokeringen ophæves, og støttes denne anmodning på, at der er sket væsentlige ændringer i indholdet af onlinegrænsefladen, skal kontrolmyndigheden, hvis blokeringen ikke ophæves i medfør af lovforslagets § 5 c, stk. 4, snarest muligt indbringe spørgsmålet for retten.

I relation til hjemmesider vil det i praksis være en registrant, der vil kunne fremsætte den nævnte anmodning.

Hjemlen forudsættes benyttet i de tilfælde, hvor indholdet på hjemmesiden er ændret væsentligt, men hvor kontrolmyndigheden ikke anser denne ændring for at være af en sådan art, at blokeringen skal ophæves som følge af bestemmelsen i lovforslagets stk. 4. I disse situationer kan onlinegrænsefladerne få spørgsmålet indbragt for retten.

Det foreslås at indsætte en ny bestemmelse i produktenergimærkningslovens § 5 c, stk. 5, 2. pkt., om at retten ved kendelse afgør, om indgrebet skal opretholdes.

Der indsættes således en hjemmel til løbende domstolskontrol.

Sagen skal indbringes for den ret, der har truffet afgørelse om blokering af den pågældende hjemmeside. Kendelsen vil kunne kæres efter de almindelige regler herom.

Det foreslås at indsætte en ny bestemmelse i produktenergimærkningslovens § 5 c, stk. 5, 3. pkt., om at tages en anmodning ikke til følge, kan ny anmodning ikke fremsættes, før der er forløbet 3 måneder fra kendelsens afsigelse.

Hvis retten træffer afgørelse om, at blokeringen ikke skal ophæves, kan onlinegrænsefladen ikke forlange spørgsmålet indbragt for retten på ny, før der er forløbet 3 måneder. Bestemmelsen i lovforslagets § 5 c, stk. 4 skal dog fortsat overholdes i disse måneder. Det vil derfor sige, at kontrolmyndigheden har pligt til at træffe afgørelse om ophævelse af blokeringen, hvis onlinegrænsefladen godtgør, at betingelserne for blokeringen ikke længere er til stede.

Til nr. 12

Efter produktenergimærkningslovens § 7, stk. 2, kan erhvervsministeren delegere opgaver til en sagkyndig institution, en organisation eller en virksomhed. Institutionen m.v. kan ikke træffe afgørelse om adgang efter lovens § 4, stk. 1, eller træffe afgørelse efter lovens § 5.

Opgaver omfattet af lovens § 7, stk. 2 vil omfatte praktiske opgaver i forbindelse med tilsyn og kontrol af energirelaterede produkter, som omfattes af regler i energimærkningsforordningen eller i delegerede retsakter eller regler fastsat i medfør af produktenergimærkningsloven, samt sekretariatsbistand til kontrolmyndigheden.

Bemyndigelsen i lovens § 7, stk. 2 giver ikke hjemmel til, at sekretariatet kan tillægges kompetence til at træffe afgørelser efter lovens § 5, dvs. påbud og forbud efter § 5, stk. 1-6. Endvidere kan sekretariatet ikke, hvis en virksomhed modsætter sig et kontrolbesøg, kræve adgang uden retskendelse efter lovens § 4, stk. 1. I så fald er det alene en offentlig myndighed, der vil kunne kræve adgang.

Udførelsen af opgaver vedrørende måling og prøvning bliver udført af sagkyndige virksomheder på disse områder. Udførelsen af tilsynsaktiviteterne over for leverandører m.fl. bliver i så vid udstrækning som muligt koordineret med tilsvarende tilsynsaktiviteter efter ecodesignloven.

Alle virksomheder, der opfylder en række objektive krav, vil kunne opnå erhvervsministerens godkendelse til at udøve henholdsvis kontrolmålinger og kontrol- og tilsynsopgaver. De objektive krav opstilles af erhvervsministeren for eksempel i forbindelse med udarbejdelse af udbudsmaterialet, når opgaven sendes i offentligt udbud.

Dermed foreslås i § 7, stk. 2, at ændre ”§ 4, stk. 1” til ”§ 4” og at indsætte ”§ 5 a, § 5 b og § 5 c” efter ”§ 5”.

Det følger af den foreslåede ændring af § 7, stk. 2, at den sagkyndige institution, organisation eller virksomhed ikke kan træffe bestemmelse om adgang som nævnt i det foreslåede § 4, eller træffe afgørelse efter lovens § 5, og de foreslåede § 5 a, § 5 b, og § 5 c.

Den foreslåede ændring medfører, at bestemmelserne i lovens § 7, stk. 4, ikke giver hjemmel til, at den sagkyndige institution m.v. kan tillægges kompetence til at træffe afgørelser efter lovforslagets nye bestemmelser i § 2, nr. 9 og 10, dvs. ud over påbud og forbud efter lovens § 5, stk. 1, nr. 1-9, også afgørelser efter § 5 a, § 5 b og § 5 c. Endvidere er der heller ikke hjemmel til, at den sagkyndige institution m.v., hvis en virksomhed modsætter sig et kontrolbesøg, kan kræve adgang uden retskendelse efter den foreslåede § 4. I så fald er det alene en offentlig myndighed, der vil kunne kræve adgang.

Til nr. 13

Produktenergimærkningslovens § 8 giver erhvervsministeren hjemmel til at offentliggøre resultater af tilsyn og afgørelser truffet efter § 5, stk. 1-6, fastsætte regler om offentliggørelse af tilsynsresultatet og afgørelser og videregivelse af oplysninger om resultater af tilsyn.

Efter produktenergimærkningslovens § 8, stk. 1, , kan tilsynsmyndigheden offentliggøre resultater af tilsyn og afgørelser truffet efter lovens § 5, stk. 1-6.

Efter produktenergimærkningslovens § 8, stk. 2, kan tilsynsmyndigheden videregive oplysninger om resultater af tilsyn til andre danske eller udenlandske myndigheder eller sagkyndige institutioner m.v.

Efter produktenergimærkningslovens § 8, stk. 3, kan klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætte nærmere regler om offentliggørelse af tilsynsresultater og afgørelser som nævnt i stk. 1. Ministeren kan i den forbindelse fastsætte regler om offentliggørelse af navne på produkter og fysiske og juridiske personer i forbindelse med offentliggørelse efter stk. 1 samt regler om formen for offentliggørelse, herunder om at offentliggørelse kan ske elektronisk og om omfanget af materialet, der offentliggøres

Lignende bestemmelser findes i ecodesignlovens § 12, jf. lovforslagets § 12, stk. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 31, som er udmøntet i bekendtgørelse nr. 1274 af 19. november 2010 om miljøvenligt design af energirelaterede produkter.

Produktenergimærkningslovens § 8 er udmøntet i bekendtgørelse nr. 808 af 5. august 2019 om tilsyn af energimærkning af energirelaterede produkter, §§ 4-7. Efter bekendtgørelsens § 4, stk. 2 og 5, kan offentliggørelsen indeholde oplysninger om 1) navn og adresse på leverandøren eller på den forhandler, hvor tilsynet er gennemført, 2) en beskrivelse af det kontrollerede produkt, således at denne kan identificeres entydigt, 3) tidspunkt og sted for tilsynet, 4) resultatet af tilsynet, 5) oplysning om, hvorvidt der er meddelt forbud eller påbud samt begrundelsen herfor, og 6) navne på fysiske og juridiske personer, som påbuddet eller forbuddet er rettet til. Efter bekendtgørelsens § 6, kan Sikkerhedsstyrelsen offentliggøre resultater af tilsyn og afgørelser om påbud og forbud i deres helhed eller dele heraf, og skal ske efter en høring af den pågældende leverandør eller forhandler jf. stk. 2. Når den pågældende leverandør eller forhandler i forbindelse med offentliggjorte resultater af tilsyn og afgørelser om påbud eller forbud har dokumenteret, at oplysninger om produktets energiforbrug m.v. er i overensstemmelse med

energimærkeforordningen, de delegerede retsakter, lov om supplerende bestemmelser til forordning om opstilling af rammer for energimærkning m.v. eller regler fastsat i medfør til denne, vil dette blive offentliggjort, jf. stk. 4. § 7 i bekendtgørelsen fastsætter, at offentliggørelse kan ske i elektronisk form og tillige ske ved udsendelse af en pressemeddelelse.

Det foreslås at ændre § 8, stk. 1, således, at kontrolmyndigheden har mulighed for at offentliggøre resultater af kontrol og de afgørelser, der træffes i medfør af de foreslåede bestemmelser i § 5, stk. 1, nr. 1-9, 5 a, § 5 b og § 5 c.

Der er tale om en videreførelse af de gældende regler om offentliggørelse i produktenergimærkningslovens § 8, dog med de videre offentliggørelsesbeføjelser, der følger af markedsovervågningsforordningen, der gennemføres med den foreslåede bestemmelse, jf. nedenfor.

Efter den foreslåede § 8, *stk. 1*, kan kontrolmyndigheden offentliggøre resultater af kontrol og afgørelser truffet efter § 5, stk. 1, nr. 1-9, § 5 a, § 5 b og § 5 c.

Den foreslåede ændring i § 8, stk. 1, vil medføre, at de afgørelser, der kan træffes efter de foreslåede § 5, stk. 1, nr. 1-9, 5 a, § 5 b og § 5 c, også kan offentliggøres.

Offentliggørelse af oplysninger om et energirelateret produkt vil tidligst kunne forekomme, når det er konstateret, at forhold vedrørende det energirelaterede produkt, strider mod energimærkningsforordningen, delegerede retsakter, loven eller regler fastsat i medfør af loven. Det betyder, at der ikke kan ske offentliggørelse, før kontrolmyndigheden konkret har vurderet, om reglerne bliver overholdt. Det kræves ikke, at der i øvrigt er foretaget indgreb mod produktet.

Formålet med offentliggørelsen af tilsynsresultater er at sikre, at forbrugeren får mulighed for at træffe et oplyst valg, når denne indkøber energirelaterede produkter. Endvidere fremgår det af markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 5, at markedsovervågning skal sikre, at offentligheden informeres på behørig vis om produkter, som ikke er i overensstemmelse med gældende krav.

Selve offentliggørelsen kan ske på flere måder, f.eks. ved at lægge oplysningerne elektronisk på internettet via kontrolmyndighedens hjemmeside, ved udsendelse af en pressemeddelelse eller de sociale medier. Det kan også ske ved at oplyse via tv, aviser, relevante fagblade eller andre medier. Det

vil afhænge af de konkrete omstændigheder, hvilken kanal kontrolmyndigheden finder mest hensigtsmæssig til at nå de relevante modtagere. Energi-relaterede produkter kan dog altid findes i databasen på kontrolmyndighedens, herunder Sikkerhedsstyrelsens hjemmeside efter offentliggørelse.

Tjeklisten, der fremgår af betænkning 2010 nr. 1516 om offentlige myndigheders offentliggørelse af kontrolresultater, afgørelser mv., kapitel 4, pkt. 6, har desuden indgået i vurderingen af offentliggørelsesordningen efter det foreslåede stk. 1. Tjeklisten indeholder en række spørgsmål, som det anbefales at overveje ved indførelse af ordninger med systematisk offentliggørelse af oplysninger om kontrolresultater, afgørelser mv. på internettet i ikke anonymiseret form.

Det vurderes ikke, at spørgsmålene i tjeklisten giver anledning til at stille spørgsmålstejn ved nødvendigheden af og behovet for den foreslåede offentliggørelsesordning.

Efter forvaltningslovens § 27 har den der virker inden for den offentlige forvaltning tavshedspligt med hensyn til oplysninger om enkeltpersoners private forhold. Da resultater og afgørelser i henhold til stk. 1 kan vedrøre fysiske personer, fraviger den foreslåede § 8 således forvaltningslovens § 27. Begrundelsen herfor er, at offentliggørelse med navns nævnelse af leverandører og forhandlere, som ikke overholder reglerne om energimærkning, vurderes at have en væsentlig præventiv effekt og dermed vil kunne bidrage til at sikre overholdelse af reglerne om energimærkning. Det er essentielt for beskyttelsen af forbrugeren, at denne kan stole på de oplysninger, der er påsat de energirelaterede produkter, og at forbrugeren kan stole på, at forhandleren overholder gældende lovgivning på området. Bestemmelsen medvirker til at sikre, at der stilles korrekt information til rådighed for forbrugeren og vil på denne måde beskytte forbrugeren mod at træffe forkerte valg på baggrund af en forkert mærkning af de energirelaterede produkter.

Endvidere er formålet med den foreslåede bestemmelse at beskytte selve mærket mod, at dets integritet formindskes ved misbrug, ligesom der foreligger et beskyttelseshensyn i forhold til de virksomheder, der overholder lovgivningen.

Desuden supplerer den foreslåede bestemmelse markedsovervågningsforordningens artikel 17, hvoraf det fremgår, at markedsovervågningsmyndighederne skal respektere fortrolighedskrav, når det er nødvendigt for at beskytte forretningshemmeligheder eller for at beskytte personoplysninger i henhold til national lovgivning, dog altid med det forbehold, at oplysninger i overensstemmelse med markedsovervågningsforordningen så vidt muligt skal offentliggøres for at beskytte brugernes interesse.

På den anden side er det også klart, at forhandleren eller leverandøren har en beskyttelsesinteresse i forhold til sin virksomhed eller person. Offentliggørelse af oplysninger om virksomhedens forhold vil kunne have betydning for virksomhedens drift. Virksomheden har dog en mulighed for at selv at regulere sin beskyttelsesinteresse, da det kun er overtrædelse af lovgivningen, der har indflydelse på beskyttelsesinteressen i forhold til energimærkningen.

Det vurderes, at det foreslåede § 8, stk. 1, ikke går videre i offentliggørelsen af forretningshemmeligheder, end hvad der følger af artikel 17 i markedsovervågningsforordningen.

Det fremgår af markedsovervågningsforordningen, at målene for den pågældende forordning skal opnås i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet. Der skal således ske en afvejning af hensynet til den pågældende virksomhed over for væsentligheden af, at offentligheden bliver bekendt med resultatet af kontrollen ved vurderingen af, hvor omfattende en offentliggørelse bør være i det enkelte tilfælde.

Det konkrete arbejde vedrørende offentliggørelse af oplysninger vil blive tilrettelagt under hensyntagen til Datatilsynets vejledninger herom. Der vil blive draget omsorg for, at urigtige eller vildledende oplysninger snarest muligt slettes eller berigtiges.

Om forholdet til databeskyttelsesloven, se de almindelige bemærkninger, afsnit 4.

Til nr. 14

Efter produktenergimærkningslovens § 10, kan ministeren fastsætte regler eller træffe bestemmelser med henblik på at gennemføre eller anvende EU-regler om forhold, der er omfattet af denne lov, herunder forordninger, direktiver og beslutninger om energimærkning af energirelaterede produkter.

Det foreslås i § 10, at indsætte ”afgørelser” efter ”herunder forordninger, direktiver” i bestemmelsen.

Bemyndigelsen tænkes anvendt ved mindre ændringer eller justeringer af energimærkningsforordningen, herunder markedsovervågningsforordningens artikel 16 til 29, eller gennemførelse af andre retsakter, der overvejende er af teknisk karakter.

Ordlyden af den gældende bestemmelse er i den foreslåede § 10 ændret for at præcisere, at ikke kun forordninger, direktiver, beslutninger, men også afgørelser på EU-niveau kan danne grundlag for ministerens fastsættelse af regler eller bestemmelser. Der er ikke ved den nye ordlyd tilsigtet ændring af indholdet i bestemmelsen.

Til nr. 15

Produktenergimærkningsloven indeholder ikke i dag en bestemmelse som giver kontrolmyndigheden hjemmel til at pålægge udbydere af informationssamfundstjenester tvangsbøder i tilfælde hvor den pågældende udbyder – på trods af kontrolmyndighedens fremvisning af rettens kendelse om blokering – ikke iværksætter en blokering af den berørte hjemmeside.

Det foreslås at indsætte en ny bestemmelse i produktenergimærkningslovens § 11 a, om at kontrolmyndigheden kan pålægge udbydere af informationssamfundstjenester tvangsbøder med henblik på at gennemtvinge handlinger, som det påhviler udbydere at foretage efter § 5 b og § 5 c, jf. de foreslåede §§ 5 b og 5 c.

Tvangsbøderne vil skulle fastsættes som daglige bøder, indtil den påtvungne handling efterkommes. Daglige tvangsbøder vil skulle gives for hver kalenderdag, det vil sige syv dage om ugen, og bøderne vil kunne forhøjes med skriftligt varsel, hvis den fastsatte tvangsbøde ikke har givet resultat. Det almindelige proportionalitetsprincip medfører bl.a., at tvangsbøden ikke må stå i misforhold til undladelsen, ligesom der ved fastsættelsen af tvangsbøden skal tages hensyn til den handlingspligtiges økonomiske formåen, således at pressionen har effekt, men bødestørrelsen vil i øvrigt bero på et konkret skøn.

De daglige tvangsbøder vil kunne pålægges fra en given dato. Forudsætningen for at pålægge daglige tvangsbøder vil være, at kontrolmyndigheden mindst 14 kalenderdage forinden underretter den handlingspligtige om, at bøden vil blive pålagt fra den anførte dato. Varslingen vil skulle indeholde oplysninger om tvangsbødens størrelse, og der vil skulle tages forbehold for en eventuel senere forhøjelse af tvangsbøden. De daglige tvangsbøder vil kunne forhøjes med en uges skriftligt varsel, hvis den fastsatte tvangsbøde ikke har givet resultat.

Ved kontrolmyndighedens kontrol af energirelaterede produkter, kan der i de tilfælde, hvor en kendelse ikke efterkommes, være behov for, at myndigheden anvender tvangsbøder med henblik på, at kendelsen efterleves. Det er en grundlæggende forudsætning for myndighedens kontrolvirksomhed, at

rettens kendelser efterkommes, og muligheden for at pålægge tvangsbøder anses som et effektivt middel til at sikre, at dette sker.

I § 12 i den gældende produktenergimærkningslov findes hjemmel til at straffe visse overtrædelser af energimærkningsforordningen og produktenergimærkningsloven med bøde.

Straffen for overtrædelse af lovens bestemmelser er i udgangspunktet bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning. Et eksempel kan være straffelovens § 252, stk. 1, om forsætlig fareforvoldelse, hvor straffesammen er op til 8 års fængsel.

Strafbestemmelserne i produktenergimærkningslovens §§ 12-13 er delvist videreført og sammenskrevet i den foreslåede § 12.

Det foreslås i § 12, stk. 1, at medmindre strengere straf er forskyldt efter anden lovgivning, straffes med bøde den, der overtræder nr. 1-12.

De foreslåede §§ 11 a og 12, stk. 1 er en gennemførelse af energimærkningsforordningens artikel 20, hvorefter medlemsstaterne fastsætter bestemmelser om sanktioner for overtrædelse af de nationale bestemmelser, der er vedtaget i medfør af dette direktiv, og træffer alle nødvendige foranstaltninger til at sikre gennemførelse heraf. Sanktionerne skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelsernes grovhed og have afskrækkende virkning samt tage højde for omfanget af manglende overensstemmelse og antallet af produktenheder med manglende overensstemmelse, som er bragt i omsætning i Den Europæiske Union.

Bestemmelserne supplerer endvidere markedsovervågningens artikel 14, stk. 4, litra i, og artikel 41, stk. 1 og 2, hvorefter medlemsstaterne skal kunne pålægge sanktioner, der skal anvendes i tilfælde af overtrædelser af denne forordning og af EU-harmoniseringslovgivningen, dvs. energimærkningsforordningen. Sanktionerne skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning.

Det foreslås i § 12, stk. 1, nr. 1, at den, der som leverandør ikke overholder sine forpligtelser i henhold til energimærkningsforordningens artikel 3, stk. 1, 1. eller 3. pkt., eller stk. 2, 3, 4 eller 5, kan straffes med bøde.

Der er tale om en videreførelse af produktenergimærkningslovens § 12, stk. 1, nr. 1. Derved videreføres straffebestemmelserne i forbindelse med pligten til at levere mærke og datablad (energimærkningsforordningens artikel 3, stk. 1, 1., og 3. pkt., og stk. 2) og pligten til at udarbejde korrekt og nøjagtig teknisk dokumentation (artikel 3, stk. 3). Endvidere straffes overtrædelse af

pligten til at indhente samtykke fra kunden til ændringer, som vil forringe parametrene for energieffektivitetsmærket (energimærket) (artikel 3, stk. 4). Desuden straffes den leverandør, der sælger produkter, som ændrer ydelsen, når det bliver testet (artikel 3, stk. 5).

Det foreslås i § 12, stk. 1, *nr. 2*, at den, der som leverandør ikke overholder sin forpligtelse til at indlæse de nødvendige oplysninger i produktbasen i henhold til energimærkningsforordningens artikel 4, stk. 1-2, stk. 4, 2. pkt., stk. 6, 1. pkt. og artikel 12, stk. 5, og bilag I, stk. 1 og stk. 3, kan straffes med bøde. Derved videreføres straffebestemmelserne i forbindelse med de tilhørende forpligtelser, der følger af energimærkningsforordningen som en konsekvens af forordningens indførelse af en produktbase pr. 1. januar 2019.

Det foreslås i § 12, stk. 1, *nr. 3*, at den, der som forhandler ikke overholder sine forpligtelser i henhold til energimærkningsforordningens artikel 5, straffes med bøde. Derved videreføres bestemmelserne om straf af forhandleren for manglende overholdelse af pligten til at forsyne et produkt med mærke eller datablad og pligten til at give kunden mulighed for at gøre sig bekendt med databladet, jf. energimærkningsforordningens artikel 5.

Det foreslås i § 12, stk. 1, *nr. 4*, at den, der som leverandør eller forhandler ikke overholder sine forpligtelser i henhold til energimærkningsforordningens artikel 6, straffes med bøde. Derved straffes blandt andet vildledende mærkning og manglende henvisning til produktets energieffektivitetsklasse i reklamer eller teknisk salgsmateriale.

Det foreslås i § 12, stk. 1, *nr. 5*, at den, der som leverandør undlader at afgive oplysninger, som vedkommende er forpligtet til at give efter § 2, stk. 3, eller afgiver urigtige eller vildledende oplysninger, kan straffes med bøde. Der er tale om en delvis ny og delvis videreførelse af produktenergimærkningslovens § 12, stk. 1, *nr. 5*, om straf for undladelse af at afgive oplysninger til brug for kontrol eller afgivelse af urigtige oplysninger.

Dermed gøres det strafbart, hvis den pågældende undlader at afgive oplysninger til brug for kontrol eller afgiver urigtige oplysninger i forbindelse med den sagsbehandling, som kontrolmyndigheden foretager, herunder f.eks. nægter at udlevere relevante dokumenter, tekniske specifikationer, data, oplysninger om overensstemmelse og tekniske aspekter ved produktet, oplysninger om mængder af energirelaterede produkter på markedet og om andre produktmodeller, der har de samme tekniske egenskaber som det pågældende energirelaterede produkt, oplysninger, der er nødvendige for at kunne fastslå ejerskabet til en onlinegrænseflade m.v., eller afgiver urigtige oplysninger i forbindelse hermed.

Når kontrolmyndigheden anmoder om oplysninger i henhold til de foreslåede bestemmelser i § 2, stk. 3, er oplysningerne af betydning for, at myndigheden kan udøve sine kontrolaktiviteter. Det er ofte meget væsentligt for kontrolmyndighedens mulighed for hurtigt at kunne tage stilling til, om et produkt f.eks. er farligt eller på anden måde ikke er overensstemmende med reglerne, at de ønskede oplysninger stilles til rådighed uden unødigt forsinkelse.

Modtager kontrolmyndigheden ikke de krævede oplysninger, kan det hindre myndigheden i at udøve effektiv kontrol. Det er derfor nødvendigt, at tilsidesættelse af oplysningspligten kan straffes med bøde af hensyn til den præventive effekt. Ligeledes er det væsentligt at kunne straffe for afgivelse af urigtige oplysninger, der afgives mundtlig, f.eks. telefonisk. Det betyder, at bestemmelsen går ud over, hvad straffelovens § 163 om afgivelse af urigtige skriftlige oplysninger til det offentlige giver mulighed for. Med den foreslåede bestemmelse er det desuden i modsætning til straffelovens § 163 tilstrækkeligt, at overtrædelsen sker uagtsomt.

Hvis der opstår mistanke om, at oplysningerne ikke bliver udleveret, fordi de vil vise, at den pågældende har begået en strafbar handling, vil den foreslåede straffebestemmelse ikke kunne håndhæves, jf. § 10 i retssikkerhedsloven. Sagen må i stedet overgives til politiet til nærmere efterforskning. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 2, nr. 4.

Det foreslås i § 12, stk. 1, *nr. 6*, at den, der som leverandør eller forhandler hindrer adgang til udtagelse af produkter, jf. produktenergimærkningslovens § 4, kan straffes med bøde. Der er tale om en delvis ny og delvis videreførelse af produktenergimærkningslovens § 4, stk. 1, hvorefter den, der som leverandør eller forhandler hindrer adgang til udtagelse af produkter m.v. som nævnt i § 4, stk. 1, kan straffes med bøde.

Dermed gøres det strafbart at undlade at give kontrolmyndigheden adgang til alle erhvervsmæssige lokaliteter og transportmidler, hvor der kan findes energirelaterede produkter, som er omfattet af produktenergimærkningslovens anvendelsesområde, til udtagelse af produkter til måling og kontrol. Straffebestemmelsen finder anvendelse uanset, at kontrolmyndigheden efterfølgende rekvirerer politiets bistand, jf. § 4, stk. 5, og på den måde skaffer sig adgang. I situationer omfattet af § 10 i retssikkerhedsloven, kan denne straffebestemmelse dog ikke bringes i anvendelse.

Der henvises i øvrigt til bemærkninger til lovforslagets § 2, nr. 8.

Det foreslås i § 12, stk. 1, *nr.* 7, at den, der som forhandler undlader at afgive oplysninger, som vedkommende er forpligtet til at give efter produktenergimærkningslovens § 2, stk. 4, eller afgiver urigtige eller vildende oplysninger, kan straffes med bøde. Der er tale om en delvis ny og delvis videreførelse af produktenergimærkningslovens § 12, stk. 1, *nr.* 7, om straf for undladelse af at afgive oplysninger om, hvorfra forhandleren eller kunden har erhvervet produktet.

Dermed gøres det strafbart, hvis den pågældende undlader at afgive oplysninger til brug for kontrol eller afgiver urigtige oplysninger i forbindelse med den sagsbehandling, som kontrolmyndigheden foretager, herunder f.eks. nægter at udlevere relevante dokumenter, tekniske specifikationer, data, oplysninger om overensstemmelse og tekniske aspekter ved produktet, oplysninger om mængder af energirelaterede produkter på markedet og om andre produktmodeller, der har de samme tekniske egenskaber som det pågældende energirelaterede produkt, oplysninger, der er nødvendige for at kunne fastslå ejerskabet til et onlinegrænseflade m.v., eller afgiver urigtige oplysninger i forbindelse hermed.

Når kontrolmyndigheden anmoder om oplysninger i henhold til de foreslåede bestemmelser i § 2, stk. 4, er oplysningerne af betydning for, at myndigheden kan udøve sine kontrolaktiviteter. Det er ofte meget væsentligt for kontrolmyndighedens mulighed for hurtigt at kunne tage stilling til, om et produkt f.eks. er farligt eller på anden måde ikke er overensstemmende med reglerne, at de ønskede oplysninger stilles til rådighed uden unødigt forsinkelse.

Modtager kontrolmyndigheden ikke de krævede oplysninger, kan det hindre myndigheden i at udøve effektiv kontrol. Det er derfor nødvendigt, at tilsidesættelse af oplysningspligten kan straffes med bøde af hensyn til den præventive effekt. Ligeledes er det væsentligt at kunne straffe for afgivelse af urigtige oplysninger, der afgives mundtlig, f.eks. telefonisk. Det betyder, at bestemmelsen går ud over, hvad straffelovens § 163 om afgivelse af urigtige skriftlige oplysninger til det offentlige giver mulighed for. Med den foreslåede bestemmelse er det desuden i modsætning til straffelovens § 163 tilstrækkeligt, at overtrædelsen sker uagtsomt.

Hvis der opstår mistanke om, at oplysningerne ikke bliver udleveret, fordi de vil vise, at den pågældende har begået en strafbar handling, vil den foreslåede straffebestemmelse ikke kunne håndhæves, jf. § 10 i retssikkerhedsloven. Sagen må i stedet overgives til politiet til nærmere efterforskning

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 2, *nr.* 5.

Det foreslås i § 12, stk. 1, *nr. 8*, at den, der som kunde undlader at afgive oplysninger, som vedkommende er forpligtet til at give efter § 2, stk. 5, kan straffes med bøde. Derved videreføres produktenergimærkningslovens § 12, stk. 1, *nr. 7*, om straf for undladelse af at afgive oplysninger om, hvorfra kunden har erhvervet produktet, når kunden er et selskab m.v. (juridisk person).

Når kontrolmyndigheden anmoder om oplysninger i henhold til de foreslåede bestemmelser i § 2, stk. 5, er oplysningerne af betydning for, at myndigheden kan udøve sine kontrolaktiviteter. Det er ofte meget væsentligt for kontrolmyndighedens mulighed for hurtigt at kunne tage stilling til, om et produkt f.eks. er farligt eller på anden måde ikke er overensstemmende med reglerne, at de ønskede oplysninger stilles til rådighed uden unødigt forsinkelse.

Modtager kontrolmyndigheden ikke de krævede oplysninger, kan det hindre myndigheden i at udøve effektiv kontrol. Det er derfor nødvendigt, at tilsidesættelse af oplysningspligten kan straffes med bøde af hensyn til den præventive effekt.

Hvis der opstår mistanke om, at oplysningerne ikke bliver udleveret, fordi de vil vise, at den pågældende har begået en strafbar handling, vil den foreslåede straffebestemmelse ikke kunne håndhæves, jf. § 10 i retssikkerhedsloven. Sagen må i stedet overgives til politiet til nærmere efterforskning

Det foreslås i § 12, stk. 1, *nr. 9*, at den, der som leverandør undlader at efterkomme anmodning om data i henhold til energimærkningsforordningens artikel 12, stk. 6, kan straffes med bøde. Derved videreføres produktenergimærkningslovens § 12, stk. 1, *nr. 8*, hvorefter den leverandør, som undlader at efterkomme tilsynsmyndighedens eller Europa-Kommissionens anmodning om andre data end de obligatoriske specifikke dele af den tekniske dokumentation i produkt databasen eller data, som ikke er tilgængelige i databasens offentlige del, kan straffes med bøde.

Det foreslås i § 12, stk. 1, *nr. 10*, at den, der som leverandør undlader at stille en elektronisk udgave af den tekniske dokumentation til rådighed inden for 10 dage efter anmodning herom i henhold til energimærkningsforordningens artikel 20, stk. 3, straffes med bøde. Derved videreføres produktenergimærkningslovens § 12, stk. 1, *nr. 9*, hvorefter den, der som leverandør undlader at stille en elektronisk udgave af den tekniske dokumentation til rådighed inden for 10 dage efter anmodning herom i henhold til energimærkningsforordningens artikel 20, stk. 3, kan straffes med bøde. Bestemmelsen er en følge af energimærkningsforordningens artikel 20, stk. 3, hvorefter det fremgår, at for produkter bragt i omsætning inden 1. august 2017,

skal leverandøren i fem år efter, at den sidste enhed blev fremstillet, stille en elektronisk udgave af den tekniske dokumentation til rådighed inden for 10 dage efter anmodningen fra tilsynsmyndigheden eller kommissionen, jf. artikel 12, stk. 6.

Det foreslås i § 12, stk. 1, *nr. 11*, at den, der overtræder eller undlader at efterkomme en afgørelse efter § 5, stk. 1, nr. 1-9, § 5 a og 5 b, kan straffes med bøde.

Bestemmelsen er delvis ny og delvis en videreførelse af produktenergimærkningslovens § 12, stk. 1, nr. 10, hvorefter den, der som leverandør, forhandler eller kunde undlader at efterkomme påbud og forbud efter § 11, stk. 1-5, kan straffes med bøde.

Det gøres strafbelagt at overtræde kontrolmyndighedens afgørelser efter produktenergimærkningsloven og de foreslåede § 5, stk. 1, nr. 1-9, § 5 a og 5 b, jf. lovforslagets § 2, nr. 9 og 10. Der vil typisk være tale om afgørelser om forbud, påbud eller midlertidigt forbud.

Der vil f.eks. kunne gives påbud om tilbagetrækning af energirelaterede produkter fra markedet, påbud om tilbagekaldelse af energirelaterede produkter, påbud om at fremlægge oplysninger, teknisk dokumentation, materiale eller dokumentation i form af mærker, datablade og salgs- eller reklamemateriale, eller påbud om at bringe forhold ved det energirelaterede produkt i overensstemmelse med kravene i de gældende regler energimærkning, såfremt produktet eller mærkningen heraf ikke opfylder de krav, der er stillet i energimærkningsforordningen, relevante delegerede retsakter, loven eller regler fastsat i medfør af loven. Det kan for eksempel være manglende (energi)mærker på de udstillede produkter i butikkerne, hvor forhandleren vil blive påbudt at foretage den krævede mærkning af produkterne, eller manglende henvisninger til produktets energieffektivitetsklasse ved reklamer på internettet. Kontrolmyndigheden kan endvidere gives påbud om at udarbejde og distribuere korrekte mærker og datablade og korrigere det tekniske dokumentationsmateriale, påbud om at sikre, at energirelaterede produkter ikke udgør en risiko, påbud om at overholde visse betingelser, inden det energirelaterede produkt bringes i omsætning eller gøres tilgængelige på markedet, påbud om at advare brugere om risici ved energirelaterede produkter, påbud om anbringelse af advarsler på energirelaterede produkter, påbud om at standse vildledende markedsføring af energirelaterede produkter, påbud om at destruere energirelaterede produkter, påbud om at ændre eller fjerne indhold fra en onlinegrænseflade m.v.

Det vil endvidere f.eks. kunne gives forbud mod at bringe energirelaterede produkter i omsætning, tage dem i brug eller gøre dem tilgængelige på markedet (salgsforbud), forbud mod at udstille energirelaterede produkter, markedsføre dem eller ibrugtage dem, såfremt en erhvervsdrivende ikke lever op til og overholder de gældende regler om energimærkning, eller indtil der er indsendt tilstrækkeligt teknisk dokumentationsmateriale til kontrolmyndigheden. Dette kunne eksempelvis være, hvis en leverandør ikke indsender den krævede dokumentation, som det er påkrævet efter produktenergimærkningsloven eller energimærkningsforordningen til kontrolmyndigheden for, at kontrollere om hvorvidt et produkt overholder de krav, der er stillet i energimærkningsforordningen, relevante delegerede retsakter, loven eller regler fastsat i medfør af loven.

Der kan efter omstændighederne gives et midlertidigt (tidsbegrænset) forbud mod at bringe energirelaterede produkter i omsætning eller at gøre dem tilgængelige på markedet, eller midlertidigt forbud mod at udstille energirelaterede produkter, markedsfører dem og ibrugtage dem, indtil forholdet er bragt i overensstemmelse med kravene og reglerne i den gældende lovgivning, eller indtil der er indsendt tilstrækkeligt teknisk dokumentationsmateriale til kontrolmyndigheden. Hvis den manglende overensstemmelse ikke bringes til ophør, kan omsætningen, tilgængeliggørelsen eller ibrugtagningen af produktet forbydes varigt.

Typerne af de påbud og forbud, hvor manglende efterkommelse kan straffes med bøde, er udvidet i forhold til den gældende bestemmelse i produktenergimærkningsloven.

Straffen for ikke at efterkomme kontrolmyndighedens afgørelser skal være med til at sikre en høj regelefterlevelse blandt de erhvervsdrivende og andre, der føres kontrol med efter lovforslaget. På den måde skal straffen også være med til at sikre effektiviteten i kontrollen med produkter efter produktenergimærkningsloven og dette lovforslag.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 2, nr. 9 og 10.

Produktenergimærkningsloven indeholder ikke i dag en bestemmelse om kontrolmyndighedens hjemmel til at straffe med bøde, ved forsøg på eller omgåelse eller unddragelse af kontrol.

Det foreslås at indsætte en ny bestemmelse i produktenergimærkningslovens § 12, stk.1, *nr. 12*, om at den, der omgår eller unddrager sig tilsynsmyndighedens kontrol eller forsøger herpå, kan straffes med bøde.

Det er en underliggende præmis for at bringe energirelaterede produkter i omsætning på det europæiske marked og dermed også det danske marked,

at den erhvervsdrivende er villig til at samarbejde med kontrolmyndigheden og underlægge det energirelaterede produkt den fornødne kontrol – både vedkommendes egen kontrol, men også myndighedens kontrol. Det er således prisen for, at der ikke er krav om, at energirelaterede produkter skal godkendes af en tredjepart.

Lovgivningen er således bygget op omkring et princip om frihed under ansvar, hvor det alene er de erhvervsdrivende, som har ansvaret for at bringe energirelaterede produkter i omsætning, som lever op til reglerne og er sikre. Det er helt essentielt, at de erhvervsdrivende handler ansvarligt og lever op til denne forpligtelse.

Det følger af nyere direktiver og produktforordninger, ligesom det er anført i betragtning 12 i markedsovervågningsforordningen, at det bør forventes af erhvervsdrivende i hele forsyningskæden, at de agerer ansvarligt og i fuld overensstemmelse med de gældende lovgivningsmæssige krav, når de bringer energirelaterede produkter i omsætning eller gør dem tilgængelige på markedet, for således at sikre overensstemmelse med EU-harmoniseringslovgivningen for energirelaterede produkter. I betragtning 24 i markedsovervågningsforordningen, er det anført, at de erhvervsdrivende bør samarbejde med bl.a. markedsovervågningsmyndighederne for at sikre smidig gennemførelse af markedsovervågning og for at give myndighederne mulighed for at udføre deres opgaver.

Disse to betragtninger er udmøntet i det følgende krav i markedsovervågningsforordningens artikel 7, stk. 1 og 2. I artikel 7, stk. 1, forpligtes den erhvervsdrivende til at samarbejde med markedsovervågningsmyndighederne om tiltag, der kan eliminere eller begrænse risici forbundet med produkter, som disse erhvervsdrivende har gjort tilgængelige på markedet. Herunder efter en begrundet anmodning sikre, at der træffes øjeblikkelige nødvendige korrigerende tiltag for at afhjælpe eventuelle tilfælde af manglende overensstemmelse med de krav, der er fastsat i den gældende EU-harmoniseringslovgivning, der finder anvendelse på det pågældende produkt, eller, hvis dette ikke er muligt, begrænse de risici, der er forbundet med det pågældende produkt, når det påbydes af markedsovervågningsmyndighederne eller på eget initiativ, når den omhandlede erhvervsdrivende skønner eller har grund til at tro, at det pågældende produkt udgør en risiko.

Det samme gælder for udbydere af informationssamfundstjenester, der efter artikel 7, stk. 2, i markedsovervågningsforordningen, forpligtes til at samarbejde med markedsovervågningsmyndighederne, på anmodning af markedsovervågningsmyndighederne og i særlige tilfælde, med henblik på at fremme ethvert tiltag, der træffes for at eliminere eller, hvis dette ikke er

muligt, begrænse risiciene forbundet med et produkt, der udbydes eller var udbudt til salg online gennem deres tjenester.

Da en effektiv kontrol i høj grad er baseret på de erhvervsdrivendes samarbejde, skal der være en konsekvens forbundet med at modarbejde markeds-
overvågningen. Den foreslåede bestemmelse skal dæmme op for, at enkelte virksomheder har forsøgt at undgå kontrol ved eksempelvis at blokere kontrolmyndighedens IP-adresse eller lave sindrige løsninger, der kan omgå et salgsforbud.

Strafniveau

Det foreslås, at udgangspunktet er en minimumsbøde på ca. 50.000 kr. Bødens størrelse skal afspejle, at en overtrædelse af lovens bestemmelser oftest betyder en besparelse for den erhvervsdrivende, der vil medføre, at disse virksomheder opnår en konkurrencefordel frem for de virksomheder, som følger lovens bestemmelser.

Overtrædelse af en del af lovens bestemmelser vil desuden betyde, at den erhvervsdrivende ikke samarbejder med kontrolmyndigheden, og at der dermed ikke kan føres en effektiv kontrol. Bøden fastsættes således, at den ud fra specialpræventive og generalpræventive hensyn fjerner ethvert incitament til at overtræde lovgivningen for at opnå besparelser på bekostning af lovgivningens krav til eksempelvis sikkerhed.

De rejste sager sker på anmeldelse fra Sikkerhedsstyrelsen og ledsages af en indstilling vedrørende bødens størrelse.

Strafudmålingen vil bero på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10. Det angivne strafniveau vil derfor kunne fraviges i op- eller nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder. Det forudsættes, at bødestørrelserne i øvrigt skal følge den almindelige prisudvikling i samfundet.

Bødens størrelse påvirkes i udgangspunktet af fire forskellige parametre: Tilregnelse, konsekvens, sandsynlighed og omsætning. Hertil kommer, om der er tale om gentagelse, eller om overtrædelsen er begået under skærpende omstændigheder.

Ved tilregnelse forstås vurderingen af, om et forhold er begået forsætligt, groft eller simpelt uagtsomt. Jo mere culpøs en handling eller undladelse vurderes at være, des højere bør bøden fastsættes. Det foreslås med dette

lovforslag, at det almindelige udgangspunkt på særlovsområdet, simpel uagtsomhed, skal finde anvendelse som udgangspunkt.

Konsekvens (skadevirkning) skal forstås som den mulige konsekvens af den strafbare handling eller undladelse. Det er således ikke en betingelse, at den strafbare handling eller undladelse har forårsaget en reel skade eller et tab. Konsekvensen relaterer sig typisk til den risiko, det energirelaterede produkt udgør som følge af den strafbare handling eller undladelse. Der kan tillige være tale om situationer, hvor den strafbare handling eller undladelse kan vække forestilling hos brugeren om, at det købte energirelaterede produkt har nogle egenskaber, som ikke er tilfældet. Et eksempel herpå kan være, hvor et energirelateret produkt er påført et (energi)mærke, men reelt ikke lever op til reglerne for at måtte bære mærket, eller at mærket eller databladet på det pågældende energirelaterede produkt er forkert. Konsekvensen kan desuden være bundet op på hensynet til, at kontrolmyndigheden kan føre en effektiv kontrol, ligesom der ligger et væsentligt hensyn i forhold til, at virksomhederne kan konkurrere på fair og lige vilkår.

Ved sandsynlighed forstås, hvor stor sandsynligheden er for, at konsekvensen udløses. Det vil lidt forenklet sige, hvor stort et skadespotentiale er der tale om. I denne vurdering indgår særligt, hvor stort kundegrundlag den pågældende erhvervsdrivende har, herunder geografisk udbredelse, og hvilke salgskanaler der anvendes. Er der f.eks. tale om salg i en lukket facebook-gruppe med få medlemmer eller via en webshop med national, europæisk eller globalt salg, er det en fysisk butik i en lille by i provinsen eller en stor landsdækkende eller verdensomspændende kæde af butikker. Antallet af energirelaterede produkter, der er udbudt til salg, vil også være et moment, der bør tillægges vægt, da det har stor betydning for, hvor mange brugere der ville kunne blive udsat for risikoen eller blive ført bag lyset i forhold til produktets forventede egenskaber ved den strafbare handling eller undladelse.

Når straffen udmåles, bør omsætning også indgå som et parameter. Der er tale om den erhvervsdrivendes samlede omsætning. Omsætningen indikerer, dels hvor stort et kundegrundlag der er for virksomheden, og dels hvor høj grad af professionalisme, de forventes at have. Det er hensigten, at bødens størrelse skal differentiere betydeligt, særligt i relation til virksomhedens omsætning, så bøden for at bringe ulovlige energirelaterede produkter på markedet får den ønskede præventive effekt. Minimumsbøden vil således danne udgangspunkt for bødefastsættelsen for virksomheder med en lille omsætning. Hvorimod det tilsigtes, at virksomheder med ganske stor omsætning bør ifalde betydeligt større bøder.

Der bør således for den samme materielle overtrædelse være forskel på en hobbyvirksomhed, der har fremstillet og solgt tre stykker energirelaterede produkter i en lukket Facebookgruppe, frem for en stor landsdækkende virksomhed, der har solgt 1.000 stykker produkter. De to virksomheder i eksemplet adskiller sig således fra hinanden på virksomhedernes kundegrundlag, graden af professionalisme og antallet af solgte produkter, det vil sige, hvor mange brugere der potentielt ville kunne have været udsat for risikoen ved det energirelaterede produkt.

Gentagelsestilfælde omhandler tilfælde, hvor den erhvervsdrivende inden for de seneste 5 år har begået en lignende overtrædelse. Den erhvervsdrivendes overtrædelser behøver ikke være identiske, når de dog er ensartede. Hvis kontrolmyndigheden eksempelvis har udstedt flere påbud til virksomheden vedrørende salg af ikke-overensstemmende energirelaterede produkter, vil dette være at betragte som en gentagelse, uanset at der ikke er tale om at gentage præcist samme forhold. Det er ikke en forudsætning, at de tidligere overtrædelser har været til pådømmelse i det strafferetlige system. Der er udelukkende tale om, at kontrolmyndigheden gentagne gange har haft sager, hvor den pågældende erhvervsdrivendes energirelaterede produkter har vist sig ikke at være i overensstemmelse med reglerne. I gentagelsestilfælde bør bøden fordobles ved første gentagelse og tredobles ved anden gentagelse.

Der kan i nogle sager være formildende omstændigheder, der kan have indflydelse på udmålingen af straf. Det kan eksempelvis være virksomhedens grad af professionalisme, hvis der eksempelvis er tale om en hobbyvirksomhed, hvor ejeren ikke lever af dette erhverv, men udelukkende driver det som hobby. I særlige tilfælde kan det også anses som en formildende omstændighed, at der er tale om førstegangstilfælde i den forstand, at kontrolmyndigheden ikke tidligere har udstedt påbud eller forbud til den erhvervsdrivende.

Det foreslås i § 12, *stk. 2*, at i regler, der er udstedt i medfør af denne lov, kan der fastsættes straf af bøde. Bestemmelsen er en videreførelse af produktenergimærkningsloven § 12, *stk. 2*, hvorefter klima-, energi- og forsyningsministeren kan, i regler, der fastsættes i medfør af denne lov, fastsætte bødestraf for overtrædelse af disse regler. Bestemmelsen er endnu ikke udmøntet.

Den foreslåede bestemmelse skal give mulighed for at fastsætte straffebestemmelser i bekendtgørelser, så der på samme måde som produktenergimærkningsloven bliver mulighed for at straffe med bøde.

Straffastsættelsen i bekendtgørelserne bør i øvrigt følge samme praksis, som foreslået ved dette lovforslag. Det er således de samme vurderinger og betragtninger, der bør være afgørende for straffastsættelsen ved overtrædelse af krav i bekendtgørelserne.

Produktenergimærkningsloven indeholder ikke i dag en bestemmelse om sammenlægning af bødestraf for hver overtrædelse.

Det foreslås at indsætte en ny bestemmelse i produktenergimærkningslovens § 12, *stk. 3, 1. pkt.*, om at har nogen ved én eller flere handlinger begået flere overtrædelser og undladelser af denne lov eller regler fastsat i medfør af denne lov, og medfører overtrædelserne og undladelserne idømmelse af bøde, sammenlægges bødestrafen for hver overtrædelse.

Det foreslås at indsætte en ny bestemmelse i produktenergimærkningslovens § 12, *stk. 3, 2. pkt.*, om at har nogen ved én eller flere handlinger overtrådt denne lov eller regler fastsat i medfør af denne lov og én eller flere andre love, og medfører overtrædelserne idømmelse af bøde, sammenlægges bødestrafen for hver overtrædelse af denne lov eller regler fastsat i medfør af denne lov og bødestrafen for overtrædelsen af den eller de andre love.

I bestemmelsens *stk. 3* foreslås der indført absolut kumulation af bøder i sager vedrørende overtrædelser af produktlovgivningen omfattet af dette lovforslags anvendelsesområde. Det betyder, at der ved samtidig pådømmelse af flere overtrædelser og undladelser, som udgangspunkt skal ske sammenlægning af den fulde straf for de enkelte lovovertrædelser. Absolut kumulation vil ligeledes som udgangspunkt finde anvendelse i tilfælde, hvor én eller flere overtrædelser af dette regelsæt pådømmes samtidig med overtrædelser af anden lovgivning. Det vil f.eks. være en leverandør, som ikke har overholdt sin underretningspligt, jf. den foreslåede § 2, *stk. 3*, jf. lovforslagets § 2, nr. 4, i forhold til et energirelateret produkt, som ikke er i overensstemmelse med reglerne om energimærkning, og som undlader at efterkomme et forbud mod at bringe produktet i omsætning. Begge dele er strafbare efter den foreslåede § 12, *stk. 1*, nr. 5 og 11, jf. lovforslagets § 2, nr. 14.

Bestemmelsen vil samtidig betyde, at strafferettens almindelige princip om modereret kumulation efter straffelovens § 88 fraviges. Ved modereret kumulation forstås, at de enkelte overtrædelser indgår med nedsat vægt, når en samlet straf skal fastættes for overtrædelser, der pådømmes samtidig.

Hensigten med forslaget om absolut kumulation er at skabe en præventiv effekt, der skal give de erhvervsdrivende og andre personer, der er forpligtede efter lovforslaget, et større incitament til at overholde lovens regler og

regler fastsat i medfør af loven. Inden for lovforslagets anvendelsesområde er det ikke ualmindeligt, at en erhvervsdrivende anmeldes for flere overtrædelser af produktlovgivningen i løbet af en relativ kort periode på et halvt til et helt år. I de tilfælde vil der til hver enkelt overtrædelse være indstillet til en bøde for den pågældende overtrædelse. Af administrative hensyn vil den enkelte politikreds i nogle tilfælde behandle anmeldelserne og dermed overtrædelserne i samme sag, hvilket vil føre til samtidig pådømmelse af forholdene. I andre tilfælde vil forholdene blive behandlet hver for sig, hvorefter forholdene også pådømmes hver for sig. Med forslaget om absolut kumulation sikres det, at den, der foretager flere overtrædelser eller undladelser af produktlovgivningen, som pådømmes samtidig, ikke slipper billigere end den, der får forskellige overtrædelser eller undladelser pådømt hver for sig.

Det bemærkes, at det alene er bøder efter produktlovgivningen inden for lovforslagets anvendelsesområde, der er omfattet af princippet om absolut kumulation efter bestemmelserne i stk. 3 og 4. De foreslåede bestemmelser angår ikke fastsættelse af bøder efter anden lovgivning f.eks. ecodesignloven. Ved pådømmelse af flere samtidige overtrædelser af anden lovgivning, der medfører bødestraf, vil den samlede bøde for disse overtrædelser således kunne fastsættes uafhængigt af de foreslåede regler om absolut kumulation i dette lovforslag. Den samlede bøde for overtrædelse af anden lovgivning lægges herefter sammen med den samlede bøde for en eller flere overtrædelser eller undladelser på dette lovforslags anvendelsesområde.

Som følge af forslaget om at indsætte en ny § 12, stk. 3 i produktenergimærkningsloven, foreslås en ny bestemmelse indsat i lovens § 12, *stk. 4*, om at kumulation efter den foreslåede § 12, stk. 3 kan fraviges.

Da en regel om absolut kumulation ikke i alle tilfælde vil føre til et rimeligt resultat, foreslås det, at bestemmelserne i § 12, stk. 3 kan fraviges, når særlige grunde taler for det.

Dette vil eksempelvis kunne være tilfældet, hvis en sammenlægning af de forskyldte bøder fører til en uforholdsmæssig høj samlet bøde, herunder henset til forseelsernes karakter.

Det foreslås i § 12, *stk. 5*, at der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Bestemmelsen er en videreførelse af produktenergimærkningslovens § 13.

Da lovforslaget i første række er rettet mod en bred skare af erhvervsdrivende, er det essentielt for virkningen af reglerne, at juridiske personer kan

ifalde strafansvar. Juridiske personer kan straffes med bøde ved simpel uagtsomhed ligesom fysiske personer.

Intentionen i den foreslåede tekst er at følge anklagemyndighedens almindelige praksis for strafforfølgelse af juridiske personer, jf. Rigsadvokatmeddelelse af 17. april 2015 om strafansvar for juridiske personer. Det følger af straffelovens § 27, at strafansvar for en juridisk person forudsætter, at der inden for dens virksomhed er begået en overtrædelse, der kan tilregnes en eller flere personer knyttet til den juridiske person eller den juridiske person som sådan. Udgangspunktet i rigsadvokatmeddelelsen er, at kan en overtrædelse eller undladelse tilregnes den juridiske person, vælges denne som strafssubjekt.

Til § 3

Til nr. 1

Af fodnoten til lov nr. 260 af 16. marts 2016 om radioudstyr og elektromagnetiske forhold (radioudstysloven) fremgår det, at loven gennemfører dele af direktiv 2014/30/EU, dele af direktiv 2014/53/EU og dele af direktiv 2008/63/EF.

Det foreslås, at det af fodnoten til radioudstysloven vil fremgå, at loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af direktiv 2014/30/EU om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om elektromagnetisk kompatibilitet, dele af direktiv 2014/53/EU om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse af radioudstyr på markedet og om ophævelse

af direktiv 1999/5/EF og dele af Kommissionens direktiv 2008/63/EF om konkurrence på markederne for teleterminaludstyr.

Det forelås endvidere, at det af fodnoten vil fremgå, at der i loven er der medtaget visse bestemmelser fra forordning 2019/1020/EU om markeds-
overvågning og produktoverensstemmelse og om ændring af direktiv 2004/42/EF og forordning 2008/765/EF og 2011/305/EU.

Ifølge artikel 288 i EUF-Traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Gengivelsen af disse bestemmelser i loven vil således udelukkende være begrundet i praktiske hensyn og vil ikke berøre forordningens umiddelbare gyldighed i Danmark.

Til nr. 2

I radioudstørslovens § 2, stk. 1, nr. 7, omfatter definitionen af erhvervsdrivende fabrikanten, bemyndigede repræsentanter, importører og distributører.

Med den foreslåede bestemmelse i § 2, stk. 1, nr. 7, foreslås det at ændre ”og distributøren” til ”, distributøren og udbyderen af distributionstjenester”.

Med den foreslåede bestemmelse udvides definitionen af erhvervsdrivende til ud over fabrikanten, bemyndigede repræsentanter, importører og distributører også at omfatte udbydere af distributionstjenester.

Vedrørende udbydere af distributionstjenester henvises til definitionen heraf i den foreslåede § 2, stk. 1, nr. 20, jf. lovforslagets § 3, nr. 5.

Udbydere af distributionstjenester vil alene kunne være ansvarlige for radioudstyr eller apparater i det omfang, hvor der ikke er en ansvarlig fabrikant, importør eller bemyndiget repræsentant, jf. den foreslåede § 3 a, jf. lovforslagets § 3, nr. 6, eller den foreslåede § 17 a, jf. lovforslagets § 3, nr. 25.

Udbydere af distributionstjenesters rolle på markedet har været svær at placere, idet disse udbydere ikke kan sidestilles med hverken fabrikanten, importører eller distributører. Det har derfor været svært for kontrolmyndigheder som Sikkerhedsstyrelsen at føre kontrol med udbyderne. Det har endvidere ikke været klart for udbydere af distributionstjenester, hvilke pligter de har i forsyningskæden i forbindelse med tilgængeliggørelse af radioudstyr og apparater. I markedsovervågningsforordningen fastsættes der nye forpligtelser for udbydere af distributionstjenester, som disse udbydere ikke har

efter radioudstysloven. Det foreslås derfor, at udbydere af distributionstjenester også bliver omfattet af definitionen af erhvervsdrivende.

Ved at udvide kredsen af erhvervsdrivende sikres det, at der ikke gøres radioudstyr eller apparater tilgængelige på markedet, hvor der ikke er en ansvarlig erhvervsdrivende, fordi der hverken er en fabrikant, importør, bemyndiget repræsentant eller distributør. I de tilfælde vil Sikkerhedsstyrelsen som noget nyt kunne gøre en udbyder af distributionstjenester ansvarlig.

Til nr. 3

Markedsovervågningsforordningens artikel 3, nr. 15, fastsætter en definition af onlinegrænseflade.

Der findes ikke i radioudstysloven en definition af onlinegrænseflader.

Med bestemmelsen i § 2, stk. 1, nr. 14, foreslås det at fastsætte en definition af onlinegrænseflade, som herefter vil være enhver form for software, herunder et websted, dele af et websted eller en applikation, der drives af eller på vegne af en erhvervsdrivende, og som giver slutbrugere adgang til den erhvervsdrivendes produkter.

Der vil særligt kunne være tale om hjemmesider og applikationer til mobiltelefoner, tablets og computere, men dette kan dog ændre sig i takt med, at der kommer nye løsninger på markedet.

Bestemmelsen gengiver markedsovervågningsforordningens definition i artikel 3, nr. 15.

Den foreslåede definition vil gøre det klart, hvad der skal forstås ved onlinegrænseflader.

Indsættelsen af definitionen i § 2, stk. 1, nr. 14, medfører, at nr. 15-17 bliver til nr. 16-18.

Til nr. 4

Markedsovervågningsforordningens artikel 3, nr. 18, fastsætter en definition af risiko.

Efter radioudstyslovens § 2, stk. 1, nr. 18, er risiko defineret som:

a) Et apparat udgør en risiko, hvis det frembringer så kraftige elektromagnetiske forstyrrelser, at andre apparater, faste anlæg eller radioudstyr ikke

kan fungere efter hensigten, eller hvis apparatets funktion forringes i uacceptabel grad på grund af elektromagnetiske forstyrrelser, der er forventelige i forbindelse med apparatets tilsigtede anvendelse.

b) Radioudstyr udgør en risiko, hvis det ikke sikrer beskyttelsen af sundhed og sikkerhed for personer og husdyr samt beskyttelsen af ejendom, ikke har et tilstrækkeligt niveau af elektromagnetisk kompatibilitet, ikke anvender radiofrekvenser på en effektiv måde, så uacceptable forstyrrelser undgås, eller ikke understøtter en effektiv anvendelse af radiofrekvenser, ved at radioudstyret er beskyttet mod uacceptable forstyrrelser fra anden frekvensanvendelse.

Med bestemmelsen i § 2, stk. 1, nr. 19, foreslås det at fastsætte en definition af risiko, som herefter vil være kombinationen af sandsynligheden for, at der forekommer en fare, som forårsager skade, og skadens sværhedsgrad.

Den foreslåede definition af risiko vil sikre en afvejning i forbindelse med risikovurderingen, som vil sikre, at der både kan tages hensyn til, hvor alvorlig en given skade vil være, og hvor sandsynligt det vil være, at skaden vil optræde.

Forslaget til definition af risiko gengiver markedsovervågningsforordningens artikel 3, nr. 18.

Den skade, som apparater kan forårsage, er elektromagnetiske forstyrrelser af andre apparater og udstyr, så de ikke kan fungere efter hensigten, jf. de væsentlige krav i radioudstyslovens § 3. Radioudstyr kan også forårsage skade i form af elektromagnetiske forstyrrelser på samme måde som apparater, og radioudstyr kan skabe forstyrrelser gennem en ikke-effektiv anvendelse af frekvenser. F.eks. er det en mere alvorlig skade, at frekvenser til nød- og sikkerhed forstyrres i store dele af landet end, at frekvenser, som anvendes til Wi-Fi i et afgrænset område, forstyrres. Derudover vil det spille en rolle, hvor mange apparater eller radioudstyr der er solgt, og som risikerer at forstyrre.

Herudover skal radioudstyr sikre beskyttelse af sundhed og sikkerhed for personer og husdyr og beskyttelse af ejendom. Manglende overholdelse af dette kan også forårsage en skade. Kravene til radioudstyret findes i de væsentlige krav i radioudstyslovens § 17.

Formålet med den nye definition af risiko er, at metoden og kriterierne for risikovurdering harmoniseres yderligere i alle medlemsstater for at sikre lige vilkår for alle erhvervsdrivende. EMC-direktivet og radioudstysdirektivet indeholder ikke en definition af risiko, hvorfor definitionen alene gengiver

definitionen i markedsovervågningsforordningen. Den nye definition ændrer dog ikke på, hvad der kan betragtes som en skade, dvs. manglende overholdelse af de væsentlige krav, og som dermed kan udgøre en risiko.

Med den nye definition af risiko skal risikovurderingen både tage hensyn til risikoen for en skade, samt hvor alvorlig skaden er.

Til nr. 5

Markedsovervågningsforordningens artikel 3, nr. 11, fastsætter en definition af udbyder af distributionstjenester.

Der findes ikke i radioudstørsloven en definition af udbyder af distributionstjenester.

Med bestemmelsen i § 2, stk. 1, nr. 20, foreslås det at fastsætte en definition af udbyder af distributionstjenester, som herefter vil være enhver fysisk eller juridisk person, der som led i erhvervsvirksomhed udbyder mindst to af følgende tjenester: oplagring, emballering, adressering og forsendelse uden at have ejerskab over de pågældende produkter, undtagen posttjenester.

I de tilfælde, hvor der ikke er en klart defineret fabrikant, importør eller bemyndiget repræsentant, kan det være relevant at gøre en udbyder af en distributionstjeneste til pligtsubjekt i henhold til loven, jf. den foreslåede § 3 a, jf. lovforslagets § 3, nr. 6, eller den foreslåede § 17 a, jf. lovforslagets § 3, nr. 25. Udbydere af distributionstjenester udfører mange af de samme funktioner som importører, men svarer ikke til den eksisterende definition af importør i loven, og de vil derfor ikke skulle opfylde importørens forpligtelser. Det har været uklart, hvilken rolle udbydere af distributionstjenester har i forsyningskæden. Dette gøres derfor klart i loven.

Den foreslåede bestemmelse gengiver markedsovervågningsforordningens artikel 3, nr. 11.

For at sikre, at Sikkerhedsstyrelsen kan udføre sine opgaver effektivt, og for at undgå huller i håndhævelsessystemet, indgår udbydere af distributionstjenester i listen over de erhvervsdrivende, over for hvilke det er muligt for Sikkerhedsstyrelsen at træffe afgørelser m.v.

Markedsovervågningsforordningens artikel 3, nr. 14, fastsætter en definition af udbyder af informationssamfundstjenester.

Der findes ikke i radioudstørsloven en definition af udbyder af informationssamfundstjenester.

Med bestemmelsen i § 2, stk. 1, *nr. 21*, foreslås det at fastsætte en definition af udbyder af informationssamfundstjenester, som herefter vil være en udbyder af en tjeneste som defineret i artikel 1, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/1535/EU.

Informationssamfundstjenester er defineret i artikel 1, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/1535/EU. Bestemmelsen heri fastsætter, at en sådan tjeneste er enhver tjeneste i informationssamfundet, dvs. enhver tjeneste, der normalt ydes mod betaling, og som teleformidles ad elektronisk vej på individuel anmodning fra en tjenestemodtager.

Med henblik på den givne definition forstås ved ”teleformidling”, at en tjeneste ydes, uden at parterne er til stede samtidig, ved ”ad elektronisk”, at en tjeneste fra afsendelsesstedet sendes og på bestemmelsesstedet modtages ved hjælp af elektronisk databehandlingsudstyr (herunder digital komprimering) og datalagringsudstyr, og som udelukkende sendes, rutes og modtages via tråd, radio, optiske midler eller andre elektromagnetiske midler, og ved ”på individuel anmodning fra en tjenestemodtager”, at en tjeneste ydes ved transmission af data på individuel anmodning.

En vejledende liste over tjenester, der ikke er omfattet af denne definition, findes i bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/1535/EU. Eksempelvis anses tjenester, der ydes, også under anvendelse af elektroniske anordninger, og hvor tjenesteyderen og -modtageren er fysisk til stede som f.eks. ved en søgning i et elektronisk katalog i en forretning, hvor kunden er fysisk til stede, ikke som en tjeneste, der teleformidles. Endvidere anses eksempelvis tjenester med et fysisk indhold, også selv om de indebærer brug af elektroniske anordninger som f.eks. offlinetjenester, hvor man distribuere software på cd-rom'er eller lignende, ikke som en tjeneste, der formidles ad elektronisk vej. Endelig anses eksempelvis tjenester, der ydes ved datatransmission uden en individuel anmodning med henblik på at kunne modtages samtidig af et ubegrænset antal modtagere (punkt-til-multipunkt-transmission) f.eks. radiospredning, ikke som tjenester, der formidles på individuel anmodning af en tjenestemodtager.

Eksempler på udbydere af informationssamfundstjenester er hjemmesider, sociale medier og mobiltelefonapplikationer.

Den foreslåede bestemmelse gengiver markedsovervågningsforordningens artikel 3, nr. 14.

Apparater og radioudstyr omfattet af denne lov gøres i stigende grad tilgængeligt på markedet via online informationssamfundstjenester (webbutikker),

herunder fra lande uden for EU. I de tilfælde, hvor der er risiko for overtrædelse af de væsentlige krav på grund af manglende overensstemmelse, og Sikkerhedsstyrelsen anmoder en ejer af en onlinegrænseflade om at fjerne onlineindhold, og en sådan anmodning ikke imødekommes, foreslås det, at udbydere af informationssamfundstjenester skal bistå Sikkerhedsstyrelsen i at begrænse adgangen til onlinegrænsefladen, jf. den foreslåede bestemmelse i § 40 b, jf. lovforslagets § 3, nr. 59.

Til nr. 6

Det foreslås at fastsætte en underoverskrift i forbindelse med den foreslåede bestemmelse i § 3 a, som lyder ”Ansvarlig erhvervsdrivende”, for at gøre det tydeligt, hvad de foreslåede bestemmelser i § 3 a omfatter. Underoverskriften vil alene omfatte den foreslåede § 3 a.

Markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 1, fastsætter, at et produkt kun må bringes i omsætning, hvis en erhvervsdrivende, der er etableret i Den Europæiske Union, er ansvarlig for de i artikel 4, stk. 3, omhandlede opgaver med hensyn til dette produkt.

Der findes ikke i radioudstørsloven regler om, at der vil skulle være en ansvarlig erhvervsdrivende, der er etableret i Den Europæiske Union.

Med bestemmelsen i § 3 a, stk. 1, foreslås det fastsat, at et apparat kun må bringes i omsætning, hvis en erhvervsdrivende, der er etableret i Den Europæiske Union, vil være ansvarlig for de i de foreslåede bestemmelser i § 4, stk. 4, § 6, stk. 2-4, § 7, stk. 4, nr. 3 og 5-7, § 8, stk. 5, § 9, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3 og 4, og § 11 a, stk. 2, nr. 1-4, omhandlede opgaver med hensyn til dette apparat.

Det foreslås således at indsætte en bestemmelse, hvorefter et apparat alene må bringes i omsætning, hvis der findes en erhvervsdrivende etableret i EU, som er ansvarlig for det pågældende apparat. En ansvarlig erhvervsdrivende vil kunne være en fabrikant, en importør, en bemyndiget repræsentant eller en udbyder af distributionstjenester.

Der vil skulle være en ansvarlig erhvervsdrivende for hvert apparat, der bringes i omsætning. Der vil således godt kunne være flere ansvarlige erhvervsdrivende for den samme type og model af et apparat, hvor disse ap-

parater stammer fra forskellige partier. En bemyndiget repræsentant vil således kunne være ansvarlig for apparat A fra parti A, og en importør vil samtidig kunne være ansvarlig for apparat A fra parti B.

De stadig mere komplekse forsyningskæder samt de stadig flere apparater, der udbydes til salg online til slutbrugere i EU, kræver en styrkelse af håndhævelsesforanstaltningerne for at sikre forbrugerne. Derfor stilles der krav om, at der skal være en ansvarlig erhvervsdrivende i EU, når et apparat bringes i omsætning.

Hvis der ikke er en ansvarlig erhvervsdrivende, vil det ikke være tilladt at sælge apparatet (bringe apparatet i omsætning). Som konsekvens vil apparatet f.eks. kunne blive standset i tolden.

Den foreslåede bestemmelse gengiver med sproglige tilpasninger markeds-
overvågningsforordningens artikel 4, stk. 1.

Kravet skal sikre, at Sikkerhedsstyrelsen altid har en ansvarlig erhvervsdrivende i EU, som kan kontaktes i forbindelse med kontrolarbejdet.

Markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 2, fastsætter, hvilke erhvervsdrivende der vil være ansvarlige efter forordningens artikel 4, stk. 1.

Der findes ikke i radioudstysloven regler om, hvilke erhvervsdrivende der vil være en ansvarlig erhvervsdrivende etableret i Den Europæiske Union.

Med bestemmelsen i § 3 a, *stk. 2*, foreslås det fastsat, at der ved den i det foreslåede stk. 1 omhandlede erhvervsdrivende vil skulle forstås en fabrikant, der er etableret i Den Europæiske Union, en importør, når fabrikanten ikke er etableret i Den Europæiske Union, en bemyndiget repræsentant, som ved skriftlig fuldmagt fra fabrikanten er udpeget til at udføre de opgaver, der er fastsat i den foreslåede § 7, stk. 4, jf. lovforslagets § 3, nr. 14, på fabrikantens vegne, eller en udbyder af distributionstjenester, der er etableret i Den Europæiske Union, for så vidt angår de apparater, som denne håndterer, når ingen anden erhvervsdrivende er etableret i Den Europæiske Union.

Hvis der ikke er en ansvarlig erhvervsdrivende, vil det ikke være tilladt at sælge apparatet (bringe apparatet i omsætning). Som konsekvens vil apparatet f.eks. kunne blive standset i tolden.

Den foreslåede bestemmelse gengiver med sproglige tilpasninger markeds-
overvågningsforordningens artikel 4, stk. 2.

Kravet skal sikre, at Sikkerhedsstyrelsen altid har en ansvarlig erhvervsdrivende i EU, som kan kontaktes i forbindelse med kontrolarbejdet, og at af den foreslåede bestemmelse fremgår, hvilke erhvervsdrivende der vil kunne betragtes som være en ansvarlig erhvervsdrivende. Det gøres endvidere klart, at en udbyder af distributionstjenester alene vil være ansvarlig, hvis ingen anden af de i bestemmelsen opregnede erhvervsdrivende vil være ansvarlig.

Til nr. 7

Markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra a, fastsætter, at en erhvervsdrivende nævnt i artikel 4, stk. 2, skal sørge for, at EU-overensstemmelseserklæringen står til rådighed for markedsovervågningsmyndighederne i den periode, der kræves i henhold til den pågældende lovgivning, og skal sikre, at den tekniske dokumentation kan stilles til rådighed for disse myndigheder, hvis de anmoder herom.

I henhold til radioudstørslovens § 4, stk. 3, er fabrikanten forpligtet til at udarbejde EU-overensstemmelseserklæringen og opbevare denne og den tekniske dokumentation i 10 år. Fabrikanten er efter radioudstørslovens § 33, stk. 1, forpligtet til at udlevere materialet til Sikkerhedsstyrelsen, hvis styrelsen anmoder herom.

I henhold til kongelig resolution af 22. juni 2018 har det siden den 1. august 2018 været Sikkerhedsstyrelsen, som har ført kontrol med de erhvervsdrivendes overholdelse af krav og pligter i radioudstørsloven.

Med bestemmelsen i § 4, stk. 4, foreslås det fastsat, at fabrikanten vil skulle sørge for, at EU-overensstemmelseserklæringen står til rådighed for Sikkerhedsstyrelsen i 10 år efter, at apparatet er bragt i omsætning, og vil skulle sikre, at den tekniske dokumentation kan stilles til rådighed for Sikkerhedsstyrelsen, hvis styrelsen anmoder herom.

Dette vil f.eks. kunne ske via en bemyndiget repræsentant, men der er i vid udstrækning metodefrihed.

Sikkerhedsstyrelsen vil kunne anmode om fabrikanten om at udlevere EU-overensstemmelseserklæringen eller den tekniske dokumentation i forbindelse med kontrol efter den foreslåede bestemmelse i § 33, stk. 1, jf. lovforslagets § 3, nr. 48.

Den foreslåede bestemmelse gengiver med sproglige tilpasninger pligten i markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra a.

Fabrikanten vil med den foreslåede bestemmelse blive forpligtet til at sikre, at Sikkerhedsstyrelsen kan modtage EU-overensstemmelseserklæringen og den tekniske dokumentation i 10 år efter, at apparatet er bragt i omsætning. Det vil ikke længere være tilstrækkeligt blot at opbevare dette materiale.

Indsættelsen af det foreslåede stk. 4 medfører, at radioudstørslovens § 4, stk. 4 og 5, bliver stk. 5 og 6.

Til nr. 8

I radioudstørslovens § 4, stk. 5, nr. 4, som bliver stk. 6, nr. 4, henvises der til bestemmelsens stk. 4, som bliver stk. 5, for så vidt angår kravet om, at der skal anbringes et CE-mærke på apparatet.

Det foreslås i bestemmelsen i § 4, *stk. 6, nr. 4*, at henvisningen til stk. 4 ændres til stk. 5.

Det skyldes, at det i § 4 foreslås at indsætte et nyt stk. 4, jf. lovforslagets § 3, nr. 7, hvorefter bestemmelsens oprindelige stk. 4 bliver stk. 5. Der foreslås derfor i § 4, stk. 6, nr. 4, en konsekvensrettelse i henvisningen til dette stykke.

Det er hensigten med ændringen at opretholde den eksisterende retstilstand.

Til nr. 9

Markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 4, fastsætter, at den i stk. 1 omhandlede erhvervsdrivendes navn, registrerede firmanavn eller registrerede varemærke og kontaktoplysninger, herunder postadresse, skal være angivet på produktet eller på dets emballage, pakken eller et ledsagedokument.

Det følger af radioudstørslovens § 5, stk. 1, 1. pkt., at fabrikantens navn og registrerede firmanavn eller registrerede varemærke og en postadresse, hvor fabrikanten kan kontaktes, skal fremgå af de apparater, som fabrikanten bringer i omsætning.

Med bestemmelsen i § 5, *stk. 1, 1. pkt.*, foreslås det fastsat, at fabrikantens navn, registrerede firmanavn eller registrerede varemærke og kontaktoplysninger, herunder postadresse, vil skulle være angivet på apparatet eller på dets emballage, pakken eller et medfølgende dokument.

Det følger af den foreslåede ændring til bestemmelsen, at fabrikanten som noget nyt også vil skulle angive kontaktoplysninger, som med den foreslåede ændring til 1. pkt. vil være yderligere oplysninger ud over postadressen. Eksempler på kontaktoplysninger kan være e-postadresse, hjemmeside, kontakt via sociale medier eller telefonnummer.

Bestemmelsen vil sikre, at Sikkerhedsstyrelsens opgave med kontrollen af apparater bliver lettere.

Bestemmelsen gengiver med sproglige tilpasninger pligten i markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 4.

Den foreslåede ændring vil medføre, at fabrikanten vil skulle tilføje yderligere kontaktoplysninger på apparatet.

Markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 4, fastsætter, at den i stk. 1 omhandlede erhvervsdrivendes navn, registrerede firmanavn eller registrerede varemærke og kontaktoplysninger, herunder postadresse, skal være angivet på produktet eller på dets emballage, pakken eller et ledsagedokument.

Det følger af radioudstyslovens § 5, stk. 1, 2. pkt., at er det ikke muligt på grund af apparatets beskaffenhed at anbringe oplysningerne nævnt i 1. pkt. på apparatet, skal oplysningerne fremgå af emballagen eller et medfølgende dokument.

Med bestemmelsen i § 5, stk. 1, 2. *pkt.*, foreslås det fastsat, at kontaktoplysningerne nævnt i 1. pkt. som udgangspunkt vil skulle angives på apparatet, medmindre det ikke er muligt på grund af apparatets beskaffenhed.

Den tilpassede ordlyd i 2. pkt. vil medføre færre misforståelser hos fabrikanter om, at kontaktoplysningerne m.v. skal fremgå af apparatet, og kun hvis det ikke kan lade sig gøre (f.eks. på grund af størrelsen af apparatet), så kan oplysningerne fremgå af emballagen, pakken eller på et medfølgende dokument.

Bestemmelsen vil sikre, at Sikkerhedsstyrelsens opgave med kontrollen af apparater bliver lettere.

Bestemmelsen gengiver med sproglige tilpasninger pligten i markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 4.

Til nr. 10

Markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra c, fastsætter, at en erhvervsdrivende nævnt i artikel 4, stk. 2, skal underrette markedsovervågningsmyndighederne, hvis vedkommende har grund til at tro, at et produkt udgør en risiko.

Bestemmelsen i radioudstørslovens § 6, stk. 2, stiller krav om, at fabrikanten skal underrette Sikkerhedsstyrelsen i tilfælde af, at apparatet udgør en risiko.

I henhold til kongelig resolution af 22. juni 2018 har det siden den 1. august 2018 været Sikkerhedsstyrelsen, som har ført kontrol med de erhvervsdrivendes overholdelse af krav og pligter i radioudstørsloven.

Med bestemmelsen i § 6, stk. 2, foreslås det fastsat, at udgør et apparat, som fabrikanten har gjort tilgængeligt på markedet, en risiko, vil fabrikanten skulle underrette Sikkerhedsstyrelsen, hvis vedkommende har grund til at tro, at et apparat udgør en risiko.

Efter den foreslåede bestemmelse vil fabrikanten af apparater således ikke længere skulle være sikre på, at et apparat udgør en risiko, før fabrikanten vil skulle underrette Sikkerhedsstyrelsen, idet fabrikanten allerede vil skulle underrette Sikkerhedsstyrelsen, hvis fabrikanten har grund til at tro, at et apparat udgør en risiko.

Hvis Sikkerhedsstyrelsen finder øjeblikkelige korrigerende tiltag nødvendige på baggrund af den underretning, som fabrikanten vil være forpligtet til at give, vil Sikkerhedsstyrelsen kunne anmode om korrigerende tiltag efter den foreslåede § 6, stk. 4, jf. lovforslagets § 3, nr. 11.

Den foreslåede ændring af bestemmelsen med sproglige tilpasninger gengiver pligten i markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra c.

Ændringen vil sikre, at en sag ikke bliver unødigt forsinket, fordi en fabrikant først er forpligtet til at undersøge, om der konkret er en risiko, inden fabrikanten underretter Sikkerhedsstyrelsen. Fabrikanten vil med den ændrede bestemmelse skulle underrette Sikkerhedsstyrelsen, allerede når der er en begrundet mistanke om, at apparatet udgør en risiko. Apparater, som udgør en alvorlig risiko, vil således kunne nå at blive opdaget på et tidligere tidspunkt.

Til nr. 11

Markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra b, fastsætter, at en erhvervsdrivende nævnt i artikel 4, stk. 2, på grundlag af begrundet anmodning fra en markedsovervågningsmyndighed skal give denne myndighed al den information og dokumentation, der er nødvendig for at konstatere produktets overensstemmelse, på et sprog, der er let forståeligt for denne myndighed.

Det følger af radioudstørslovens § 33, stk. 1, at Sikkerhedsstyrelsen og Teleklagenævnet kan pålægge erhvervsdrivende en oplysningspligt vedrørende apparater.

I henhold til kongelig resolution af 22. juni 2018 har det siden den 1. august 2018 været Sikkerhedsstyrelsen, som har ført kontrol med de erhvervsdrivendes overholdelse af krav og pligter i radioudstørsloven.

Med bestemmelsen i § 6, stk. 3, foreslås det fastsat, at fabrikanten på grundlag af begrundet anmodning fra Sikkerhedsstyrelsen vil skulle give styrelsen al information og dokumentation, der er nødvendig for at konstatere apparatets overensstemmelse, på et sprog, der er letforståeligt for Sikkerhedsstyrelsen.

Det følger af den foreslåede bestemmelse, at fabrikanten vil få en pligt til at give Sikkerhedsstyrelsen al information og dokumentation. Som udgangspunkt vil der her være tale om den tekniske dokumentation eller EU-overensstemmelseserklæringen. Der kan dog også være tale om anden dokumentation såsom toldpapirer eller afgørelser fra andre landes markedsovervågningsmyndigheder.

Det fremgår af bestemmelsen, at informationen og dokumentationen vil skulle være på et sprog, som er letforståeligt for Sikkerhedsstyrelsen. Dette vil som udgangspunkt være dansk, men også norsk, svensk eller engelsk kan være et sprog, som vil være letforståeligt for Sikkerhedsstyrelsen.

Bestemmelsen understreger fabrikantens oplysningspligt og tilføjer et sprogkrav, som ikke på tilsvarende vis findes i radioudstørsloven i dag. Sprogkravet vil sikre, at fabrikanten tilpasser apparatet og dokumentationen for apparatet til det danske marked og den danske kontrol.

Den foreslåede bestemmelse gengiver med sproglige tilpasninger pligten i markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra b.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med den foreslåede § 33, stk. 1, jf. lovforslagets § 3, nr. 48, hvorefter bl.a. Sikkerhedsstyrelsen vil kunne opkræve oplysninger og materiale af de erhvervsdrivende.

Markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra d, 1. pkt., fastsætter, at en erhvervsdrivende nævnt i artikel 4, stk. 2, skal samarbejde med markedsovervågningsmyndighederne og sikre, at der træffes øjeblikkelige nødvendige korrigerende tiltag for at afhjælpe eventuelle tilfælde af manglende overensstemmelse med de krav, der finder anvendelse på det pågældende produkt.

Det følger af radioudstyslovens § 38, stk. 3, at Sikkerhedsstyrelsen kan kræve, at fabrikanten samarbejder med Sikkerhedsstyrelsen om enten forbud mod at bringe apparatet i omsætning eller at gøre det tilgængeligt på markedet, påbud om at trække apparatet tilbage fra markedet eller give påbud om at kalde apparatet tilbage, hvis apparatet medfører en risiko.

I henhold til kongelig resolution af 22. juni 2018 har det siden den 1. august 2018 været Sikkerhedsstyrelsen, som har ført kontrol med de erhvervsdrivendes overholdelse af krav og pligter i radioudstysloven.

Med bestemmelsen i § 6, *stk. 4, 1. pkt.*, foreslås det fastsat, at fabrikanten vil skulle samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen og vil herunder efter en begrundet anmodning skulle sikre, at der træffes øjeblikkelige nødvendige korrigerende tiltag for at afhjælpe eventuelle tilfælde af manglende overensstemmelse med de krav, der finder anvendelse på det pågældende apparat.

Fabrikantens pligt til at samarbejde vil række videre end den eksisterende pligt, idet der i den gældende bestemmelse er en oplistning af muligheder for afhjælpning eller begrænsning af risici, hvorimod den foreslåede bestemmelse ikke vil indeholde en udtømmende liste af afhjælpningsmuligheder og begrænsninger af risici, som Sikkerhedsstyrelsen vil kunne kræve, at fabrikanten samarbejder om.

Den foreslåede bestemmelse gengiver med sproglige tilpasninger pligten i markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra d, 1. pkt.

Den foreslåede bestemmelse i lovforslaget vil medføre, at Sikkerhedsstyrelsen i et samarbejde med fabrikanten kan finde den bedste løsning på manglende overholdelse af kravene i loven. Især i sager, hvor der ikke er tale om manglende overholdelse af væsentlige krav, men alene formelle krav, giver det fabrikanten og Sikkerhedsstyrelsen en bedre mulighed for at finde en rimelig løsning, som fabrikanten kan samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen om med henblik på at afhjælpe den manglende overensstemmelse.

Markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra d, 2. pkt., fastsætter, at hvis det ikke er muligt med korrigerende tiltag efter 1. pkt. at afhjælpe manglende overensstemmelse, skal en erhvervsdrivende nævnt i artikel 4, stk. 2, begrænse de risici, der er forbundet med det pågældende produkt, når det påbydes af markedsovervågningsmyndighederne eller på eget initiativ, når den erhvervsdrivende skønner eller har grund til at tro, at det pågældende produkt udgør en risiko.

Det følger af radioudstyslovens § 38, stk. 3, at Sikkerhedsstyrelsen kan kræve, at fabrikanten samarbejder med Sikkerhedsstyrelsen om enten forbud mod at bringe apparatet i omsætning eller at gøre det tilgængeligt på markedet, påbud om at trække apparatet tilbage fra markedet eller give påbud om at kalde apparatet tilbage, hvis apparatet medfører en risiko.

I henhold til kongelig resolution af 22. juni 2018 har det siden den 1. august 2018 været Sikkerhedsstyrelsen, som har ført kontrol med de erhvervsdrivendes overholdelse af krav og pligter i radioudstysloven.

Med bestemmelsen i § 6, stk. 4, 2. pkt., foreslås det fastsat, at hvis det ikke er muligt med korrigerende tiltag efter 1. pkt. at afhjælpe manglende overensstemmelse, vil fabrikanten skulle begrænse de risici, der er forbundet med det pågældende apparat, når det påbydes af Sikkerhedsstyrelsen eller på eget initiativ, når fabrikanten skønner eller har grund til at tro, at det pågældende apparat udgør en risiko.

Fabrikantens pligt til at samarbejde vil række videre end den eksisterende pligt, idet der i den gældende bestemmelse er en opstilling af muligheder for afhjælpning eller begrænsning af risici, hvorimod den foreslåede bestemmelse ikke vil indeholde en udtømmende liste af afhjælpningsmuligheder og begrænsninger af risici, som Sikkerhedsstyrelsen vil kunne kræve, at fabrikanten samarbejder om.

Den foreslåede bestemmelse gengiver med sproglige tilpasninger pligten i markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra d, 2. pkt.

Den foreslåede bestemmelse i lovforslaget vil medføre, at Sikkerhedsstyrelsen i et samarbejde med fabrikanten kan finde den bedste løsning på manglende overholdelse af kravene i loven. Især i sager, hvor der ikke er tale om manglende overholdelse af væsentlige krav, men alene formelle krav, giver det fabrikanten og Sikkerhedsstyrelsen en bedre mulighed for at finde en rimelig løsning, som fabrikanten kan samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen om med henblik på at afhjælpe den manglende overensstemmelse.

Til nr. 12

Markedsovervågningsforordningens artikel 5, stk. 1, fastsætter, at en bemyndiget repræsentant som ansvarlig erhvervsdrivende skal være bemyndiget af fabrikanten til at udføre de i artikel 4, stk. 3, angivne opgaver.

Der findes ikke i radioudstørsloven regler, som fastsætter, at der skal være en bemyndiget repræsentant, hvis der ikke findes en anden ansvarlig erhvervsdrivende.

Med bestemmelsen i § 7, stk. 1, 2. pkt., foreslås det fastsat, at den bemyndigede repræsentant vil skulle være bemyndiget af fabrikanten til at udføre de i den foreslåede § 7, stk. 4, jf. lovforslagets § 3, nr. 14, angivne opgaver, hvis der ikke findes en anden ansvarlig erhvervsdrivende efter § 3 a, jf. lovforslagets § 3, nr. 6.

Fabrikanten vil således være forpligtet til at sikre, at denne har en bemyndiget repræsentant etableret i EU, hvis der ikke findes en anden ansvarlig erhvervsdrivende. Der vil skulle være en ansvarlig erhvervsdrivende for hvert apparat, der bringes i omsætning. Der vil således godt kunne være flere ansvarlige erhvervsdrivende for den samme type og model af et apparat, hvor disse apparater stammer fra forskellige partier. En bemyndiget repræsentant vil således kunne være ansvarlig for apparat A fra parti A, og en importør vil samtidig kunne være ansvarlig for apparat A fra parti B.

Den foreslåede bestemmelse gengiver med sproglige tilpasninger markedsovervågningsdirektivets artikel 5, stk. 1.

Den foreslåede bestemmelse skal sikre Sikkerhedsstyrelsen en ansvarlig erhvervsdrivende i EU, som kan behandle og samarbejde om de anmodninger, som Sikkerhedsstyrelsen fremsætter i forbindelse med sin kontrol.

For apparater er det vigtigt, at der etableres en erhvervsdrivende i EU, til hvem markedsovervågningsmyndighederne kan rette deres anmodninger, herunder anmodninger om oplysninger om apparatets overensstemmelse med kravene i loven, og som kan samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen for at sikre, at der hurtigt træffes korrigerende tiltag til at afhjælpe tilfælde af manglende overensstemmelse. Erhvervsdrivende, der skal kunne udføre disse opgaver, er som udgangspunkt fabrikanten, men når fabrikanten ikke er etableret i EU, kan en bemyndiget repræsentant, som er udpeget af fabrikanten, varetage opgaven.

Markedsovervågningsforordningens artikel 5, stk. 2, 1. pkt., fastsætter, at den bemyndigede repræsentant skal udføre de opgaver, der er fastsat i fuldmagten.

Der findes ikke i radioudstørsloven regler, som fastsætter en pligt for en bemyndiget repræsentant til at udføre de opgaver, som er omfattet af dennes fuldmagt.

Med bestemmelsen i § 7, stk. 1, 3. *pkt.*, foreslås det fastsat, at den bemyndigede repræsentant vil skulle udføre de opgaver, der er fastsat i fuldmagten.

Den bemyndigede repræsentant vil således have pligt til at udføre de opgaver, som er fastsat i fuldmagten. Der vil for det første være tale om opgaver, som er angivet i listen i det foreslåede § 7, stk. 4, jf. lovforslagets § 3, nr. 14.

Det vil således være et krav, at den bemyndigede repræsentant udfører de opgaver, som er omfattet af dennes fuldmagt. Her vil der også kunne være tale om opgaver, som ikke nødvendigvis er angivet i listen i det foreslåede stk. 4, men som den bemyndigede repræsentant vil blive forpligtet til at udføre, hvis de er omfattet af fuldmagten. Der vil dog skulle være tale om opgaver, som relaterer sig til det apparat, som den bemyndigede repræsentant er ansvarlig for.

Fuldmagten vil skulle være udformet med tilstrækkelig mulighed for, at den bemyndigede repræsentant vil kunne udføre alle relevante krav i den krævede tidshorisont. F.eks. vil den bemyndigede repræsentant skulle sikre, at EU-overensstemmelseserklæringen og teknisk dokumentation kan stilles til rådighed for Sikkerhedsstyrelsen i 10 år efter, at apparatet er bragt i omsætning, jf. den foreslåede § 7, stk. 4, nr. 3, jf. lovforslagets § 3, nr. 14. En manglende eller mangelfuld fuldmagt vil kunne medføre, at der ikke vil være en ansvarlig erhvervsdrivende i EU.

Den foreslåede bestemmelse skal sikre Sikkerhedsstyrelsen en ansvarlig erhvervsdrivende i EU, som kan behandle og samarbejde om de anmodninger, som Sikkerhedsstyrelsen fremsætter i forbindelse med sin kontrol.

For apparater er det vigtigt, at der etableres en erhvervsdrivende i EU, til hvem markedsovervågningsmyndighederne kan rette deres anmodninger, herunder anmodninger om oplysninger om apparatets overensstemmelse med kravene i loven, og som kan samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen for at sikre, at der hurtigt træffes korrigerende tiltag til at afhjælpe tilfælde af manglende overensstemmelse. Erhvervsdrivende, der skal kunne udføre disse opgaver, er som udgangspunkt fabrikanten, men når fabrikanten ikke

er etableret i EU, kan en bemyndiget repræsentant, som er udpeget af fabrikanten, varetage opgaven.

Den foreslåede bestemmelse gengiver med sproglige tilpasninger den bemyndigede repræsentants pligter i markedsovervågningsdirektivet artikel 5, stk. 2, 1. pkt.

Den foreslåede bestemmelse udvider den bemyndigede repræsentants pligter i henhold til loven.

Til nr. 13

Markedsovervågningsforordningens artikel 5, stk. 3, fastsætter, at bemyndigede repræsentanter skal råde over passende midler til at kunne udføre deres opgaver.

Der findes ikke i radioudstørsloven regler, som fastsætter, at en bemyndiget repræsentant skal råde over passende midler til at kunne udføre deres opgaver.

Det foreslås i § 7, *stk. 3, 1. pkt.*, at den bemyndigede repræsentant vil skulle råde over passende midler til at kunne udføre sine opgaver efter det foreslåede stk. 4.

Den bemyndigede repræsentant vil i medfør af det foreslåede stk. 4, jf. lovforslagets § 3, nr. 14, skulle kunne varetage en ny række opgaver i forhold til, at Sikkerhedsstyrelsen kan føre kontrol med apparater omfattet af den bemyndigede repræsentants fuldmagt. I de tilfælde, hvor fabrikanten ikke er etableret i EU, er der med markedsovervågningsforordningen krav om, at der skal være en bemyndiget repræsentant, jf. den foreslåede § 7, stk. 1, jf. lovforslagets § 3, nr. 12.

Når fabrikanten udpeger en bemyndiget repræsentant i EU, vil denne skulle råde over passende dvs. tilstrækkelige midler til at varetage opgaven.

Der er ikke i markedsovervågningen fastsat, hvad der forstås ved passende midler. Der må her skeles til apparatets funktion, hvor mange apparater der er gjort tilgængelige på markedet, apparatets risikovurdering, hvor mange lande apparatet gøres tilgængeligt i og lignende elementer. Det afgørende vil være, at den bemyndigede repræsentant vil skulle være i stand til at kunne udføre sine opgaver.

Sikkerhedsstyrelsen vil af den bemyndigede repræsentant kunne kræve, at denne skal dokumentere at have rådighed over passende midler til at løse

sine opgaver, jf. den foreslåede bestemmelse i § 33, stk. 1, jf. lovforslagets § 3, nr. 48. Sikkerhedsstyrelsen vil på sigt udarbejde en praksis ved behandlingen af konkrete sager, der vil vise, hvad der anses som et minimum.

Den foreslåede bestemmelse har til formål at sikre, at der er en ansvarlig erhvervsdrivende i EU, som også økonomisk og bemandingsmæssigt kan behandle og samarbejde om de anmodninger, som Sikkerhedsstyrelsen fremsætter i sin kontrol. Med kravet sigtes der på at undgå, at en fabrikant for at opfylde kravet om, at der skal være en ansvarlig erhvervsdrivende etableret i EU, jf. den foreslåede § 3 a, jf. lovforslagets § 3, nr. 6, udpeger en bemyndiget repræsentant proforma, som reelt ikke vil kunne leve op til sine forpligtelser.

Bestemmelsen gengiver med sproglige tilpasninger markedsovervågningsforordningens artikel 5, stk. 3.

For apparater er det vigtigt, at der etableres en erhvervsdrivende i EU, til hvem Sikkerhedsstyrelsen kan rette deres anmodninger, herunder anmodninger om oplysninger om et apparats overensstemmelse med loven, og som kan samarbejde med styrelsen for at sikre, at der hurtigt træffes korrigerende tiltag til at afhjælpe tilfælde af manglende overensstemmelse. Erhvervsdrivende, der skal kunne udføre disse opgaver, er som udgangspunkt fabrikanten, men når fabrikanten ikke er etableret i EU, kan en bemyndiget repræsentant, som er udpeget af fabrikanten, varetage opgaven, såfremt vedkommende har passende midler.

Der findes ikke i radioudstørsloven regler, som fastsætter, at hvis en bemyndiget repræsentant ikke råder over passende midler, kan repræsentanten ikke anses for at være den ansvarlige erhvervsdrivende.

Det foreslås i § 7, stk. 3, 2. pkt., at råder den bemyndigede repræsentant ikke over passende midler, jf. 1. pkt., vil denne ikke kunne anses for at være ansvarlig efter det foreslåede § 3 a, jf. lovforslagets § 3, nr. 6.

Der vil skulle være en ansvarlig erhvervsdrivende for hvert apparat, der bringes i omsætning. Der vil således godt kunne være flere ansvarlige erhvervsdrivende for den samme type og model af et apparat, hvor disse apparater stammer fra forskellige partier. En bemyndiget repræsentant vil således kunne være ansvarlig for apparat A fra parti A, og en importør vil samtidig kunne være ansvarlig for apparat A fra parti B.

Den foreslåede bestemmelse har til formål at sikre, at der er en ansvarlig erhvervsdrivende i EU, som også økonomisk og bemandingsmæssigt kan behandle og samarbejde om de anmodninger, som Sikkerhedsstyrelsen

fremsætter i sin kontrol. Med kravet sigtes der på at undgå, at en fabrikant for at opfylde kravet om, at der skal være en ansvarlig erhvervsdrivende etableret i EU, jf. den foreslåede § 3 a, jf. lovforslagets § 3, nr. 6, udpeger en bemyndiget repræsentant proforma, som reelt ikke vil kunne leve op til sine forpligtelser.

Hvis der ikke er en ansvarlig erhvervsdrivende i EU, er det en overtrædelse af den foreslåede § 3 a, jf. lovforslagets § 3, nr. 6. I de tilfælde, hvor den bemyndigede repræsentant ikke råder over passende midler, anses det som, at der ikke er en ansvarlig erhvervsdrivende.

Hvis der ikke er en ansvarlig erhvervsdrivende, er det ikke tilladt at sælge apparatet (bringe apparatet i omsætning). Som konsekvens kan apparatet f.eks. blive standset i tolden.

Til nr. 14

Markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 4, fastsætter, at den i stk. 1 omhandlede erhvervsdrivendes navn, registrerede firmanavn eller registrerede varemærke og kontaktoplysninger, herunder postadresse, skal være angivet på produktet eller på dets emballage, pakken eller et ledsagedokument.

Der findes ikke i radioudstørsloven regler om, at den bemyndigede repræsentant skal angive sine kontaktoplysninger m.v. på et apparat eller på et medfølgende dokument.

Med bestemmelsen i § 7, stk. 4, nr. 1, foreslås det fastsat, at den bemyndigede repræsentant vil skulle angive sit navn, registrerede firmanavn eller registrerede varemærke og kontaktoplysninger, herunder postadresse, på apparatet eller på dets emballage, pakken eller et medfølgende dokument.

Eksempler på kontaktoplysninger kan være e-postadresse, hjemmeside, kontakt via sociale medier eller telefonnummer.

Den foreslåede bestemmelse vil udvide kravene til den bemyndigede repræsentant til også at omfatte kravet til sporbarhed. Fabrikanten vil kunne bemyndige en repræsentant i EU til at være ansvarlig erhvervsdrivende. For at Sikkerhedsstyrelsen skal kunne kontakte den relevante ansvarlige erhvervsdrivende, vil dennes kontaktoplysninger skulle fremgå af apparatet eller følge med. Dette vil være oplysninger, som vil sætte Sikkerhedsstyrelsen i stand til at sikre kontakten til den bemyndigede repræsentant, som vil skulle være placeret i EU, i forbindelse med sit kontrolarbejde. Hvis der ikke er en

sådan ansvarlig erhvervsdrivende i EU, vil apparatet ikke lovligt kunne gøres tilgængeligt på markedet, jf. den foreslåede § 3 a, jf. lovforslagets § 3, nr. 6.

De tilfælde, hvor kontaktoplysningerne ikke vil kunne anbringes på apparatet, kan f.eks. være, hvor det af rimelige tekniske eller økonomiske grunde ikke vil være muligt at anbringe oplysningerne på apparatet, dog ikke af æstetiske grunde. Fabrikanten vil foretage denne vurdering, som vil skulle baseres på apparatets størrelse eller art. Nogle apparater f.eks. høreapparater, sensorer eller lignende apparater vil være for små til at bære sådanne oplysninger. I sådanne tilfælde vil oplysningerne som det første alternativ skulle angives på emballagen og som et andet alternativ på et dokument, der medfølger apparatet.

For apparater er det vigtigt, at der etableres en erhvervsdrivende i EU, til hvem markedsovervågningsmyndighederne kan rette deres anmodninger, herunder anmodninger om oplysninger om apparatets overensstemmelse med kravene i loven, og som kan samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen for at sikre, at der hurtigt træffes korrigerende tiltag til at afhjælpe tilfælde af manglende overensstemmelse. Erhvervsdrivende, der skal kunne udføre disse opgaver, er som udgangspunkt fabrikanten, men når fabrikanten ikke er etableret i EU, kan en bemyndiget repræsentant, som er udpeget af fabrikanten, varetage opgaven.

Den foreslåede bestemmelse gengiver med sproglige tilpasninger pligten i markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 4.

Efter gældende ret vil Sikkerhedsstyrelsen som kontrolmyndighed kunne opleve, at den ansvarlige erhvervsdrivende skal kontaktes i lande uden for EU. Dette ændres efter denne bestemmelse, idet den bemyndigede repræsentant skal være etableret i en EU-medlemsstat.

Af radioudstyslovens § 7, stk. 3, nr. 1, følger det, at den bemyndigede repræsentant som minimum skal være i stand til at opbevare EU-overensstemmelseserklæringen og den tekniske dokumentation i 10 år, efter at apparatet er blevet bragt i omsætning.

Med bestemmelsen i § 7, stk. 4, nr. 2, foreslås det fastsat, at den bemyndigede repræsentant vil skulle opbevare den tekniske dokumentation, jf. radioudstyslovens § 4, stk. 2, og EU-overensstemmelseserklæringen, jf. radioudstyslovens § 4, stk. 3, i 10 år efter, at apparatet er blevet bragt i omsætning.

Ifølge den foreslåede bestemmelse vil det være en pligt for den bemyndigede repræsentant at opbevare den tekniske dokumentation og EU-overensstemmelseserklæringen i 10 år efter, at apparatet er bragt i omsætning. 10 års-perioden regnes fra det tidspunkt, hvor det sidste eksemplar af produktmodellen blev bragt i omsætning, f.eks. det sidste apparat i en produktionsserie.

Med den foreslåede bestemmelse gøres det dermed klart, at den bemyndigede repræsentant vil skulle opbevare den tekniske dokumentation og EU-overensstemmelseserklæringen og ikke alene vil skulle være i stand til dette.

Markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra a, fastsætter, at en erhvervsdrivende nævnt i artikel 4, stk. 2, skal sørge for, at EU-overensstemmelseserklæringen står til rådighed for markedsovervågningsmyndighederne i den periode, der kræves i henhold til den pågældende lovgivning, og skal sikre, at den tekniske dokumentation kan stilles til rådighed for disse myndigheder, hvis de anmoder herom.

Den bemyndigede repræsentant er efter radioudstyslovens § 33, stk. 1, forpligtet til at udlevere materialet til Sikkerhedsstyrelsen, hvis styrelsen anmoder herom.

I henhold til kongelig resolution af 22. juni 2018 har det siden den 1. august 2018 været Sikkerhedsstyrelsen, som har ført kontrol med de erhvervsdrivendes overholdelse af krav og pligter i radioudstysloven.

Med bestemmelsen i § 7, stk. 4, *nr.* 3, foreslås det fastsat, at den bemyndigede repræsentant vil skulle verificere, at EU-overensstemmelseserklæringen og den tekniske dokumentation, jf. det foreslåede nr. 2, er udarbejdet, og vil skulle sørge for, at overensstemmelseserklæringen står til rådighed for Sikkerhedsstyrelsen i 10 år efter, at apparatet er blevet bragt i omsætning, samt sikre, at den tekniske dokumentation i samme periode kan stilles til rådighed for Sikkerhedsstyrelsen, hvis styrelsen anmoder herom.

Efter den foreslåede bestemmelse vil den bemyndigede repræsentant skulle bekræfte, at EU-overensstemmelseserklæringen og den tekniske dokumentation er udarbejdet, og repræsentanten vil skulle sikre, at materialet står til rådighed for Sikkerhedsstyrelsens kontrol i 10 år efter, at apparatet er bragt i omsætning.

Den bemyndigede repræsentant vil med den foreslåede bestemmelse endvidere blive forpligtet til at sikre, at Sikkerhedsstyrelsen kan modtage EU-overensstemmelseserklæringen og den tekniske dokumentation i 10 år efter, at apparatet er blevet bragt i omsætning.

Den foreslåede bestemmelse gengiver med sproglige tilpasninger pligten i markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra a.

Det er et centralt element i markedsovervågningsforordningen, at der skal være en ansvarlig erhvervsdrivende i EU, som kan sikre et godt samarbejde med markedsovervågningsmyndighederne i de forskellige EU-lande. Det giver i forhold til denne bestemmelse mulighed for hurtig markedskontrol i forhold til, hvorvidt apparatet har en gyldig EU-overensstemmelseserklæring og teknisk dokumentation herfor.

Markedsovervågningsforordningens artikel 5, stk. 2, 2. pkt., fastsætter, at den bemyndigede repræsentant på anmodning skal give markedsovervågningsmyndighederne en kopi af fuldmagten på et af markedsovervågningsmyndigheden fastsat EU-sprog.

Den bemyndigede repræsentant er efter radioudstyslovens § 33, stk. 1, forpligtet til at udlevere materialet til Sikkerhedsstyrelsen, hvis styrelsen anmoder herom.

I henhold til kongelig resolution af 22. juni 2018 har det siden den 1. august 2018 været Sikkerhedsstyrelsen, som har ført kontrol med de erhvervsdrivendes overholdelse af krav og pligter i radioudstysloven.

Med bestemmelsen i § 7, stk. 4, *nr. 4*, foreslås det fastsat, at den bemyndigede repræsentant på anmodning vil skulle give Sikkerhedsstyrelsen en kopi af fuldmagten på et af Sikkerhedsstyrelsen fastsat EU-sprog.

Sprogkravet vil sikre, at Sikkerhedsstyrelsen ikke vil skulle vurdere fuldmagter, som ikke er skrevet på et EU-sprog.

Den bemyndigede repræsentant vil med den foreslåede bestemmelse i § 7, stk. 4, skulle kunne varetage en ny række opgaver i forbindelse med Sikkerhedsstyrelsens kontrol. Opgaverne vil være de tiltag, der tidligere var opgaver for fabrikanten. I de tilfælde, hvor fabrikanten ikke er etableret i EU, er der med markedsovervågningsforordningen krav om, at der skal være en anden etableret ansvarlig erhvervsdrivende. Når fabrikanten udpeger en bemyndiget repræsentant i EU, vil det være vigtigt, at Sikkerhedsstyrelsen kan få sikkerhed for, at den bemyndigede repræsenterer fabrikanten i EU for det pågældende apparat.

Fuldmagten vil skulle være udformet med tilstrækkelig mulighed for, at den bemyndigede repræsentant vil kunne udføre alle relevante krav i den krævede tidshorisont. F.eks. vil den bemyndigede repræsentant skulle sikre, at

EU-overensstemmelseserklæringen og teknisk dokumentation kan stilles til rådighed for Sikkerhedsstyrelsen i 10 år efter, at apparatet er bragt i omsætning. En manglende eller mangelfuld fuldmagt vil kunne medføre, at der ikke vil være en ansvarlig erhvervsdrivende i EU.

De bemyndigede repræsentant vil endvidere have pligt til at udføre de opgaver, som er omfattet af fuldmagten, jf., den foreslåede § 7, stk. 1, jf. lovforslagets § 3, nr. 12, hvorfor Sikkerhedsstyrelsen vil kunne have behov for at se fuldmagten.

Den foreslåede bestemmelse gengiver med sproglige tilpasninger pligten i markedsovervågningsforordningens artikel 5, stk. 2, 2. pkt.

Den foreslåede bestemmelse er en del af bestræbelserne på at sikre, at Sikkerhedsstyrelsen har en ansvarlig erhvervsdrivende, som kan behandle og samarbejde om de anmodninger, som Sikkerhedsstyrelsen fremsætter i forbindelse med sin kontrolvirksomhed. Det er et centralt element i markedsovervågningsforordningen, at der skal være en ansvarlig erhvervsdrivende i EU, som kan sikre et godt samarbejde med markedsovervågningsmyndighederne i de forskellige EU-lande. Det giver i forhold til denne bestemmelse mulighed for hurtig kontrol i forhold til, om apparatet har en ansvarlig erhvervsdrivende i EU.

Markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra b, fastsætter, at en erhvervsdrivende nævnt i artikel 4, stk. 2, på grundlag af begrundet anmodning fra en markedsovervågningsmyndighed skal give denne myndighed al den information og dokumentation, der er nødvendig for at konstatere produktets overensstemmelse, på et sprog, der er let forståeligt for denne myndighed.

Det følger af radioudstyslovens § 33, stk. 1, at Sikkerhedsstyrelsen og Teleklagenævnet kan pålægge erhvervsdrivende en oplysningspligt vedrørende apparater.

I henhold til kongelig resolution af 22. juni 2018 har det siden den 1. august 2018 været Sikkerhedsstyrelsen, som har ført kontrol med de erhvervsdrivendes overholdelse af krav og pligter i radioudstysloven.

Med bestemmelsen i § 7, stk. 4, nr. 5, foreslås det fastsat, at den bemyndigede repræsentant på grundlag af begrundet anmodning fra Sikkerhedsstyrelsen vil skulle give styrelsen al information og dokumentation, der er nødvendig for at konstatere apparatets overensstemmelse, på et sprog, der er letforståeligt for Sikkerhedsstyrelsen.

Det følger af den foreslåede bestemmelse, at den bemyndigede repræsentant vil få en pligt til at give Sikkerhedsstyrelsen al information og dokumentation. Som udgangspunkt vil der her være tale om den tekniske dokumentation eller EU-overensstemmelseserklæringen. Der kan dog også være tale om anden dokumentation såsom toldpapirer eller afgørelser fra andre landes markedsovervågningsmyndigheder.

Det fremgår af bestemmelsen, at informationen og dokumentationen vil skulle være på et sprog, som er letforståeligt for Sikkerhedsstyrelsen. Dette vil som udgangspunkt være dansk, men også norsk, svensk eller engelsk kan være et sprog, som vil være letforståeligt for Sikkerhedsstyrelsen.

Bestemmelsen understreger den bemyndigede repræsentants oplysningspligt og tilføjer et sprogkrav, som ikke på tilsvarende vis findes i radioudstørsloven i dag. Sprogkravet vil sikre, at repræsentanten tilpasser apparatet og dokumentationen for apparatet til det danske marked og den danske kontrol.

Den bemyndigede repræsentant vil med den foreslåede bestemmelse i § 7, stk. 4, skulle kunne varetage en ny række opgaver i forbindelse med Sikkerhedsstyrelsens kontrol. Opgaverne vil være de tiltag, der tidligere var opgaver for fabrikanten. I de tilfælde, hvor fabrikanten ikke er etableret i EU, er der med markedsovervågningsforordningen krav om, at der skal være en anden etableret ansvarlig erhvervsdrivende.

Bestemmelsen er en del af bestræbelserne på at sikre, at Sikkerhedsstyrelsen har en ansvarlig erhvervsdrivende, som kan behandle og samarbejde om de anmodninger, som Sikkerhedsstyrelsen fremsætter i forbindelse med sin kontrolvirksomhed. Det er et centralt element i markedsovervågningsforordningen, at der skal være en ansvarlig erhvervsdrivende i EU, som kan sikre et godt samarbejde med markedsovervågningsmyndighederne i de forskellige EU-lande. Det giver i forhold til denne bestemmelse mulighed for hurtig kontrol i forhold til, om apparatet har en ansvarlig erhvervsdrivende i EU.

Den foreslåede bestemmelse gengiver med sproglige tilpasninger pligten i markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra b.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med den foreslåede § 33, stk. 1, jf. lovforslagets § 3, nr. 48, hvorefter bl.a. Sikkerhedsstyrelsen vil kunne opkræve oplysninger og materiale af de erhvervsdrivende.

Markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra c, fastsætter, at en erhvervsdrivende nævnt i artikel 4, stk. 2, skal underrette markedsovervågningsmyndighederne, hvis vedkommende har grund til at tro, at et produkt udgør en risiko.

Der findes ikke radioudstørsloven regler om, at den bemyndigede repræsentant skal underrette Sikkerhedsstyrelsen i tilfælde af, at et apparat udgør en risiko.

Med bestemmelsen i § 7, stk. 4, *nr. 6*, foreslås det fastsat, at den bemyndigede repræsentant vil skulle underrette Sikkerhedsstyrelsen, hvis den bemyndigede repræsentant har grund til at tro, at et apparat udgør en risiko.

At den bemyndigede repræsentant vil skulle underrette Sikkerhedsstyrelsen, hvis repræsentanten har grund til at tro, at et apparat udgør en risiko, er nyt og er en del af markedsovervågningsforordningens hensigt med, at der for alle apparater, der bringes i omsætning, skal være en ansvarlig erhvervsdrivende i EU, som iagttager de krav, som stilles til apparater.

Kravet om, at en bemyndiget repræsentant vil skulle underrette Sikkerhedsstyrelsen om en eventuel risiko, skal ses i sammenhæng med, at den bemyndigede repræsentant vil modtage underretninger og klager fra kunder, når et apparat ikke fungerer hensigtsmæssigt. Dette vil især kunne ske, når den bemyndigede repræsentants kontaktoplysninger fremgår af apparatet eller følger med apparatet, idet forbrugerne da klart vil vide, hvem de kan rette henvendelse til. Giver kundeklagerne anledning til, at den bemyndigede repræsentant tror, at apparatet udgør en risiko, vil den bemyndigede repræsentant skulle underrette Sikkerhedsstyrelsen.

Den foreslåede bestemmelse gengiver med sproglige tilpasninger pligten i markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra c.

Den foreslåede bestemmelse er en del af bestræbelserne på at sikre, at Sikkerhedsstyrelsen har en ansvarlig erhvervsdrivende, som kan behandle og samarbejde om de anmodninger, som Sikkerhedsstyrelsen fremsætter i forbindelse med sin kontrolvirksomhed. Det er et centralt element i markedsovervågningsforordningen, at der skal være en ansvarlig erhvervsdrivende i EU, som kan sikre et godt samarbejde med markedsovervågningsmyndighederne i de forskellige EU-lande. Det giver i forhold til denne bestemmelse mulighed for hurtig kontrol i forhold til, om apparatet har en ansvarlig erhvervsdrivende i EU.

Markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra d, 1. pkt., fastsætter, at en erhvervsdrivende nævnt i artikel 4, stk. 2, skal samarbejde med

markedsovervågningsmyndighederne og sikre, at der træffes øjeblikkelige nødvendige korrigerende tiltag for at afhjælpe eventuelle tilfælde af manglende overensstemmelse med de krav, der finder anvendelse på det pågældende produkt.

Det følger af radioudstyslovens § 7, stk. 3, nr. 3, at den bemyndigede repræsentant skal samarbejde om foranstaltninger på Sikkerhedsstyrelsens anmodning, som Sikkerhedsstyrelsen træffer, for at fjerne en risiko, som udgøres af apparater, der er omfattet af den bemyndigede repræsentants fuldmagt.

Med bestemmelsen i § 7, stk. 4, *nr. 7, 1. pkt.*, foreslås det fastsat, at den bemyndigede repræsentant vil skulle samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen og vil herunder efter en begrundet anmodning skulle sikre, at der træffes øjeblikkelige nødvendige korrigerende tiltag for at afhjælpe eventuelle tilfælde af manglende overensstemmelse med de krav, der finder anvendelse på det pågældende apparat.

Korrigerende tiltag kan f.eks. handle om, at det pågældende apparat skal fjernes fra markedet, indtil det er i overensstemmelse med kravene i loven.

Den bemyndigede repræsentant vil få flere forpligtelser i samarbejdet med Sikkerhedsstyrelsen, hvis Sikkerhedsstyrelsen anmoder om korrigerende tiltag. Den udvidede samarbejdspflicht vil være en udvidelse af kravet til den bemyndigede repræsentant. Den udvidede samarbejdspflicht er en del af markedsovervågningsforordningens hensigt, hvor der for alle apparater, der bringes i omsætning, skal være en ansvarlig erhvervsdrivende i EU, som iagttager de krav, som stilles til apparater.

Den foreslåede bestemmelse gengiver med sproglige tilpasninger pligten i markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra d, 1. pkt.

Markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra d, 2. pkt., fastsætter, at hvis det ikke er muligt med korrigerende tiltag efter 1. pkt. at afhjælpe manglende overensstemmelse, skal en erhvervsdrivende nævnt i artikel 4, stk. 2, begrænse de risici, der er forbundet med det pågældende produkt, når det påbydes af markedsovervågningsmyndighederne eller på eget initiativ, når den erhvervsdrivende skønner eller har grund til at tro, at det pågældende produkt udgør en risiko.

Det følger af radioudstyslovens § 7, stk. 3, nr. 3, at den bemyndigede repræsentant skal samarbejde om foranstaltninger på Sikkerhedsstyrelsens an-

modning, som Sikkerhedsstyrelsen træffer, for at fjerne en risiko, som udgøres af apparater, der er omfattet af den bemyndigede repræsentants fuldmagt.

Med bestemmelsen i § 7, stk. 4, nr. 7, 2. pkt., foreslås det fastsat, at hvis det ikke er muligt med korrigerende tiltag efter 1. pkt. at afhjælpe manglende overensstemmelse, vil den bemyndigede repræsentant skulle begrænse de risici, der er forbundet med det pågældende apparat, når det påbydes af Sikkerhedsstyrelsen eller på eget initiativ, når repræsentanten skønner eller har grund til at tro, at det pågældende apparat udgør en risiko.

Den bemyndigede repræsentant vil med den foreslåede bestemmelse skulle sikre, at der sker en begrænsning af de risici, der er forbundet med det pågældende apparat, når det påbydes af Sikkerhedsstyrelsen eller på eget initiativ, når den bemyndigede repræsentant skønner eller har grund til at tro, at det pågældende apparat udgør en risiko, og hvis andre korrigerende tiltag, jf. det foreslåede stk. 4, nr. 7, 1. pkt., ikke har været tilstrækkelige.

Den bemyndigede repræsentant vil få flere forpligtelser i samarbejdet med Sikkerhedsstyrelsen, hvis Sikkerhedsstyrelsen anmoder om korrigerende tiltag, jf. den foreslåede stk. 4, nr. 7, 1. pkt. De samme udvidede forpligtelser vil gælde, hvis den bemyndigede repræsentant skønner eller har grund til at tro, at apparatet udgør en risiko. Den udvidede samarbejdspligt er en del af markedsovervågningsforordningens hensigt, hvor der for alle apparater, der bringes i omsætning, skal være en ansvarlig erhvervsdrivende i EU, som iagttager de krav, som stilles til apparater.

Den foreslåede bestemmelse gengiver med sproglige tilpasninger pligten i markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra d, 2. pkt.

Til nr. 15

I radioudstørslovens § 8, stk. 2, henvises der til § 4, stk. 5, nr. 4, som bliver stk. 6, nr. 4, og som fastsætter, at Energistyrelsen kan fastsætte regler om CE-mærke på apparatet.

Det foreslås i bestemmelsen i § 8, stk. 2, at henvisningen til stk. 5 ændres til stk. 6.

Det skyldes, at det i § 4 foreslås at indsætte et nyt stk. 4, jf. lovforslagets § 3, nr. 7, hvorefter bestemmelsens oprindelige stk. 5 bliver stk. 6. Der foreslås derfor i § 8, stk. 2, en konsekvensrettelse i henvisningen til dette stykke.

Det er hensigten med ændringen at opretholde den eksisterende retstilstand.

Til nr. 16

Markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 4, fastsætter, at den i stk. 1 omhandlede erhvervsdrivendes navn, registrerede firmanavn eller registrerede varemærke og kontaktoplysninger, herunder postadresse, skal være angivet på produktet eller på dets emballage, pakken eller et ledsagedokument.

Det følger af radioudstørslovens § 8, stk. 3, 1. pkt., at importørens navn og registrerede firmanavn eller registrerede varemærke og en postadresse, hvor importøren kan kontaktes, skal fremgå af de apparater, som importøren bringer i omsætning.

Med bestemmelsen i § 8, stk. 3, 1. pkt., foreslås det fastsat, at importørens navn, registrerede firmanavn eller registrerede varemærke og kontaktoplysninger, herunder postadresse, skal være angivet på apparatet eller på dets emballage, pakken eller et medfølgende dokument.

Det følger af den foreslåede ændring til bestemmelsen, at importøren som noget nyt også vil skulle angive kontaktoplysninger, som med den foreslåede ændring til 1. pkt. vil være yderligere oplysninger ud over postadressen. Eksempler på kontaktoplysninger kan være e-postadresse, hjemmeside, kontakt via sociale medier eller telefonnummer.

Bestemmelsen vil sikre, at Sikkerhedsstyrelsens opgave med kontrollen af apparater bliver lettere.

Bestemmelsen gengiver med sproglige tilpasninger pligten i markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 4.

Den foreslåede ændring vil medføre, at importøren vil skulle tilføje yderligere kontaktoplysninger på apparatet.

Markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 4, fastsætter, at den i stk. 1 omhandlede erhvervsdrivendes navn, registrerede firmanavn eller registrerede varemærke og kontaktoplysninger, herunder postadresse, skal være angivet på produktet eller på dets emballage, pakken eller et ledsagedokument.

Det følger af radioudstørslovens § 8, stk. 3, 2. pkt., at er det ikke muligt på grund af apparatets beskaffenhed at anbringe oplysningerne nævnt i 1. pkt. på apparatet, skal oplysningerne fremgå af emballagen eller et medfølgende dokument.

Med bestemmelsen i § 8, stk. 3, 2. *pkt.*, foreslås det fastsat, at kontaktoplysningerne nævnt i 1. *pkt.* som udgangspunkt vil skulle angives på apparatet, medmindre det ikke er muligt på grund af apparatets beskaffenhed.

Den tilpassede ordlyd i 2. *pkt.* vil medføre færre misforståelser hos importører om, at kontaktoplysningerne m.v. skal fremgå af apparatet, og kun hvis det ikke kan lade sig gøre (f.eks. på grund af størrelsen af apparatet), så kan oplysningerne fremgå af emballagen, pakken eller på et medfølgende dokument.

Bestemmelsen vil sikre, at Sikkerhedsstyrelsens opgave med kontrollen af apparater bliver lettere.

Bestemmelsen gengiver med sproglige tilpasninger pligten i markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 4.

Til nr. 17

Det foreslås, at § 8, stk. 4, 2. *pkt.*, ophæves.

Bestemmelsen fastsætter, at importøren i 10 år efter, at et apparat er bragt i omsætning, vil skulle sikre, at den tekniske dokumentation kan stilles til rådighed for Sikkerhedsstyrelsen på anmodning herom.

Den foreslåede ændring af bestemmelsen vil ikke medføre ændringer i gældende ret, idet indholdet videreføres i den foreslåede § 8, stk. 5, jf. lovforslagets § 3, stk. 5.

For at sikre bedst mulig overensstemmelse med formuleringerne i markedsovervågningsforordningen flyttes afsnittet om, hvornår importøren skal stille teknisk information til rådighed, til det efterfølgende stykke.

Til nr. 18

Markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra a, fastsætter, at en erhvervsdrivende nævnt i artikel 4, stk. 2, skal sørge for, at EU-overensstemmelseserklæringen står til rådighed for markedsovervågningsmyndighederne i den periode, der kræves i henhold til den pågældende lovgivning, og skal sikre, at den tekniske dokumentation kan stilles til rådighed for disse myndigheder, hvis de anmoder herom.

Importøren er efter radioudstørslovens § 33, stk. 1, forpligtet til at udlevere materialet til Sikkerhedsstyrelsen, hvis styrelsen anmoder herom.

I henhold til kongelig resolution af 22. juni 2018 har det siden den 1. august 2018 været Sikkerhedsstyrelsen, som har ført kontrol med de erhvervsdrivendes overholdelse af krav og pligter i radioudstysloven.

Med bestemmelsen i § 8, stk. 5, foreslås det fastsat, at importøren vil skulle verificere, at EU-overensstemmelseserklæringen, jf. radioudstyslovens § 4, stk. 3, og den tekniske dokumentation, jf. radioudstyslovens § 4, stk. 2, er udarbejdet, og vil skulle sørge for, at overensstemmelseserklæringen står til rådighed for Sikkerhedsstyrelsen i 10 år efter, at apparatet er blevet bragt i omsætning, samt sikre, at den tekniske dokumentation i samme periode kan stilles til rådighed for Sikkerhedsstyrelsen, hvis styrelsen anmoder herom.

Efter den foreslåede bestemmelse vil importøren skulle bekræfte, at EU-overensstemmelseserklæringen og den tekniske dokumentation er udarbejdet, og importøren vil skulle sikre, at materialet står til rådighed for Sikkerhedsstyrelsens kontrol i 10 år efter, at apparatet er bragt i omsætning.

Den foreslåede bestemmelse gengiver med sproglige tilpasninger pligten i markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra a.

Indsættelsen af det foreslåede stk. 4 medfører, at radioudstyslovens § 8, stk. 5 og 6, bliver til stk. 6 og 7.

Til nr. 19

Det foreslås, at § 8, stk. 7, ophæves. Bestemmelsen fastsætter, at udgør et apparat en risiko, skal importøren underrette fabrikanten og Sikkerhedsstyrelsen herom.

Bestemmelsen foreslås videreført i den foreslåede bestemmelse i § 9, stk. 2, jf. lovforslagets § 3, nr. 20.

For at sikre bedst mulig overensstemmelse med formuleringerne i markedsovervågningsforordningen foreslås de to bestemmelser fastsat i en enkelt bestemmelse.

Til nr. 20

Markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra c, fastsætter, at en erhvervsdrivende nævnt i artikel 4, stk. 2, skal underrette markedsovervågningsmyndighederne, hvis vedkommende har grund til at tro, at et produkt udgør en risiko.

Bestemmelsen i radioudstyslovens § 9, stk. 2, stiller krav om, at importøren skal underrette Sikkerhedsstyrelsen i tilfælde af, at apparatet udgør en risiko.

I henhold til kongelig resolution af 22. juni 2018 har det siden den 1. august 2018 været Sikkerhedsstyrelsen, som har ført kontrol med de erhvervsdrivendes overholdelse af krav og pligter i radioudstysloven.

Med bestemmelsen i § 9, stk. 2, foreslås det fastsat, at udgør et apparat, som importøren har gjort tilgængeligt på markedet, en risiko, vil importøren skulle underrette Sikkerhedsstyrelsen, hvis vedkommende har grund til at tro, at et apparat udgør en risiko.

Efter den foreslåede bestemmelse vil importører af apparater således ikke længere skulle være sikre på, at et apparat udgør en risiko, før importøren vil skulle underrette Sikkerhedsstyrelsen, idet importøren allerede vil skulle underrette Sikkerhedsstyrelsen, hvis importøren har grund til at tro, at et apparat udgør en risiko.

Kravet om underretning skal ses sammen med, at importøren vil modtage underretninger og klager fra kunder, når et apparat ikke fungerer hensigtsmæssigt. Dette vil især kunne ske, når importørens kontaktoplysninger fremgår af apparatet, idet forbrugerne da vil vide, hvem de kan rette henvendelse til. Giver kundeklagerne anledning til, at importøren får grund til at tro, at apparatet udgør en risiko, vil importøren således skulle underrette Sikkerhedsstyrelsen.

Hvis Sikkerhedsstyrelsen finder øjeblikkelige korrigerende tiltag nødvendige på baggrund af den underretning, som importøren vil være forpligtet til at give, vil Sikkerhedsstyrelsen kunne anmode om korrigerende tiltag efter den foreslåede § 9, stk. 4, jf. lovforslagets § 3, nr. 21.

Den foreslåede ændring af bestemmelsen med sproglige tilpasninger gengiver pligten i markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra c.

Ændringen vil sikre, at en sag ikke bliver unødigt forsinket, fordi en importør først er forpligtet til at undersøge, om der konkret er en risiko, inden importøren underretter Sikkerhedsstyrelsen. Importøren vil med den ændrede bestemmelse skulle underrette Sikkerhedsstyrelsen, allerede når der er en begrundet mistanke om, at apparatet udgør en risiko. Apparater, som udgør en alvorlig risiko, vil således kunne nå at blive opdaget på et tidligere tidspunkt.

Et godt samarbejde mellem importøren og Sikkerhedsstyrelsen er et centralt element, som giver mulighed for hurtig indgriben og korrigerende tiltag vedrørende apparatet.

Til nr. 21

Markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra b, fastsætter, at en erhvervsdrivende nævnt i artikel 4, stk. 2, på grundlag af begrundet anmodning fra en markedsovervågningsmyndighed skal give denne myndighed al den information og dokumentation, der er nødvendig for at konstatere produktets overensstemmelse, på et sprog, der er let forståeligt for denne myndighed.

Det følger af radioudstyslovens § 33, stk. 1, at Sikkerhedsstyrelsen og Teleklagenævnet kan pålægge erhvervsdrivende en oplysningspligt vedrørende apparater.

I henhold til kongelig resolution af 22. juni 2018 har det siden den 1. august 2018 været Sikkerhedsstyrelsen, som har ført kontrol med de erhvervsdrivendes overholdelse af krav og pligter i radioudstysloven.

Med bestemmelsen i § 9, stk. 3, foreslås det fastsat, at importøren på grundlag af begrundet anmodning fra Sikkerhedsstyrelsen vil skulle give styrelsen al information og dokumentation, der er nødvendig for at konstatere apparatets overensstemmelse, på et sprog, der er letforståeligt for Sikkerhedsstyrelsen.

Det følger af den foreslåede bestemmelse, at importøren vil få en pligt til at give Sikkerhedsstyrelsen al information og dokumentation. Som udgangspunkt vil der her være tale om den tekniske dokumentation eller EU-overensstemmelseserklæringen. Der kan dog også være tale om anden dokumentation såsom toldpapirer eller afgørelser fra andre landes markedsovervågningsmyndigheder.

Det fremgår af bestemmelsen, at informationen og dokumentationen vil skulle være på et sprog, som er letforståeligt for Sikkerhedsstyrelsen. Dette vil som udgangspunkt være dansk, men også norsk, svensk eller engelsk kan være et sprog, som vil være letforståeligt for Sikkerhedsstyrelsen.

Bestemmelsen understreger importørens oplysningspligt og tilføjer et sprogkrav, som ikke på tilsvarende vis findes i radioudstysloven i dag. Sprogkravet vil sikre, at importøren tilpasser apparatet og dokumentationen for apparatet til det danske marked og den danske kontrol.

Den foreslåede bestemmelse gengiver med sproglige tilpasninger pligten i markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra b.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med den foreslåede § 33, stk. 1, jf. lovforslagets § 3, nr. 48, hvorefter bl.a. Sikkerhedsstyrelsen vil kunne opkræve oplysninger og materiale af de erhvervsdrivende.

Markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra d, 1. pkt., fastsætter, at en erhvervsdrivende nævnt i artikel 4, stk. 2, skal samarbejde med markedsovervågningsmyndighederne og sikre, at der træffes øjeblikkelige nødvendige korrigerende tiltag for at afhjælpe eventuelle tilfælde af manglende overensstemmelse med de krav, der finder anvendelse på det pågældende produkt.

Det følger af radioudstyslovens § 38, stk. 3, at Sikkerhedsstyrelsen kan kræve, at importøren samarbejder med Sikkerhedsstyrelsen om enten forbud mod at bringe apparatet i omsætning eller at gøre det tilgængeligt på markedet, påbud om at trække apparatet tilbage fra markedet eller give påbud om at kalde apparatet tilbage, hvis apparatet medfører en risiko.

I henhold til kongelig resolution af 22. juni 2018 har det siden den 1. august 2018 været Sikkerhedsstyrelsen, som har ført kontrol med de erhvervsdrivendes overholdelse af krav og pligter i radioudstysloven.

Med bestemmelsen i § 9, stk. 4, 1. pkt., foreslås det fastsat, at importøren vil skulle samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen og vil herunder efter en begrundet anmodning skulle sikre, at der træffes øjeblikkelige nødvendige korrigerende tiltag for at afhjælpe eventuelle tilfælde af manglende overensstemmelse med de krav, der finder anvendelse på det pågældende apparat.

Importørens pligt til at samarbejde vil række videre end den eksisterende pligt, idet der i den gældende bestemmelse er en opstilling af muligheder for afhjælpning eller begrænsning af risici, hvorimod den foreslåede bestemmelse ikke vil indeholde en udtømmende liste af afhjælpningsmuligheder og begrænsninger af risici, som Sikkerhedsstyrelsen vil kunne kræve, at importøren samarbejder om.

Den foreslåede bestemmelse gengiver med sproglige tilpasninger pligten i markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra d, 1. pkt.

Den foreslåede bestemmelse i lovforslaget vil medføre, at Sikkerhedsstyrelsen i et samarbejde med importøren kan finde den bedste løsning på manglende overholdelse af kravene i loven. Især i sager, hvor der ikke er tale om manglende overholdelse af væsentlige krav, men alene formelle krav, giver

det importøren og Sikkerhedsstyrelsen en bedre mulighed for at finde en rimelig løsning, som fabrikanten kan samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen om med henblik på at afhjælpe den manglende overensstemmelse.

Markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra d, 2. pkt., fastsætter, at hvis det ikke er muligt med korrigerende tiltag efter 1. pkt. at afhjælpe manglende overensstemmelse, skal en erhvervsdrivende nævnt i artikel 4, stk. 2, begrænse de risici, der er forbundet med det pågældende produkt, når det påbydes af markedsovervågningsmyndighederne eller på eget initiativ, når den erhvervsdrivende skønner eller har grund til at tro, at det pågældende produkt udgør en risiko.

Det følger af radioudstørslovens § 38, stk. 3, at Sikkerhedsstyrelsen kan kræve, at importøren samarbejder med Sikkerhedsstyrelsen om enten forbud mod at bringe apparatet i omsætning eller at gøre det tilgængeligt på markedet, påbud om at trække apparatet tilbage fra markedet eller give påbud om at kalde apparatet tilbage, hvis apparatet medfører en risiko.

I henhold til kongelig resolution af 22. juni 2018 har det siden den 1. august 2018 været Sikkerhedsstyrelsen, som har ført kontrol med de erhvervsdrivendes overholdelse af krav og pligter i radioudstørsloven.

Med bestemmelsen i § 9, stk. 4, 2. *pkt.*, foreslås det fastsat, at hvis det ikke er muligt med korrigerende tiltag efter 1. pkt. at afhjælpe manglende overensstemmelse, vil importøren skulle begrænse de risici, der er forbundet med det pågældende apparat, når det påbydes af Sikkerhedsstyrelsen eller på eget initiativ, når importøren skønner eller har grund til at tro, at det pågældende apparat udgør en risiko.

Importørens pligt til at samarbejde vil række videre end den eksisterende pligt, idet der i den gældende bestemmelse er en opstilling af muligheder for afhjælpning eller begrænsning af risici, hvorimod den foreslåede bestemmelse ikke vil indeholde en udtømmende liste af afhjælpningsmuligheder og begrænsninger af risici, som Sikkerhedsstyrelsen vil kunne kræve, at importøren samarbejder om.

Den foreslåede bestemmelse gengiver med sproglige tilpasninger pligten i markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra d, 2. pkt.

Den foreslåede bestemmelse i lovforslaget vil medføre, at Sikkerhedsstyrelsen i et samarbejde med importøren kan finde den bedste løsning på manglende overholdelse af kravene i loven. Især i sager, hvor der ikke er tale om manglende overholdelse af væsentlige krav, men alene formelle krav, giver det importøren og Sikkerhedsstyrelsen en bedre mulighed for at finde en

rimelig løsning, som fabrikanten kan samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen om med henblik på at afhjælpe den manglende overensstemmelse.

Til nr. 22

I radioudstyslovens § 10, stk. 2, henvises der til bestemmelserne i § 4 stk. 4, som bliver § 4, stk. 5, og til § 4, stk. 5, som bliver § 4, stk. 6.

Det foreslås i bestemmelsen i § 10, stk. 2, at henvisningen til stk. 4 og stk. 5 ændres til stk. 5 og stk. 6.

Det skyldes, at det i § 4 foreslås at indsætte et nyt stk. 4, jf. lovforslagets § 3, nr. 7, hvorefter bestemmelsens oprindelige stk. 4 bliver stk. 5, og stk. 5 bliver stk. 6. Der foreslås derfor i § 10, stk. 2, en konsekvensrettelse i henvisningen til disse stykker.

Det er hensigten med ændringen at opretholde den eksisterende retstilstand.

Til nr. 23

Markedsovervågningsforordningens artikel 7, stk. 1, fastsætter, at Erhvervsdrivende skal samarbejde med markedsovervågningsmyndighederne om tiltag, der kan eliminere eller begrænse risici forbundet med produkter, som disse erhvervsdrivende har gjort tilgængelige på markedet.

Bestemmelsen i radioudstyslovens § 38, stk. 3, fastsætter, at Sikkerhedsstyrelsen kan kræve, at distributøren samarbejder med Sikkerhedsstyrelsen om enten forbud mod at bringe apparatet i omsætning eller at gøre det tilgængeligt på markedet, påbud om at trække apparatet tilbage fra markedet eller give påbud om at kalde apparatet tilbage, når apparatet medfører en risiko.

Med bestemmelsen i § 11, stk. 3, foreslås det fastsat, at distributøren vil skulle samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen om tiltag, der vil kunne eliminere eller begrænse risici forbundet med apparater, som distributøren har gjort tilgængelige på markedet.

Det følger af den foreslåede bestemmelse, at distributøren vil være forpligtet til at samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen om at begrænse de risici, der er forbundet med det pågældende apparat. Den foreslåede bestemmelse vil række videre end den eksisterende bestemmelse i radioudstyslovens § 38, stk. 3, idet der i den gældende bestemmelse er en opstilling af muligheder for afhjælpning eller begrænsning af risici, hvorimod den foreslåede be-

stemmelse ikke vil indeholde en udtømmende liste af afhjælpningsmuligheder og begrænsninger af risici, som Sikkerhedsstyrelsen vil kunne kræve, at distributøren samarbejder om.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at der ikke kun vil være tre tiltag til afhjælpning i tilfælde af, at der er manglende overensstemmelse med lovens krav til apparatet.

Udviklingen af e-handel skaber visse udfordringer for markedsovervågningsmyndighederne med hensyn til at sikre overensstemmelse af apparater, der udbydes til salg online og effektiv markedsovervågning. Antallet af erhvervsdrivende, der tilbyder apparater direkte til forbrugerne ad elektronisk vej, er stigende. En distributør kan derfor spille en afgørende rolle ved at give Sikkerhedsstyrelsen en samarbejdspartner, der er etableret i EU, og som tilstrækkeligt hurtigt kan udføre særlige opgaver for at sikre, at apparater opfylder kravene i lovgivningen til gavn for forbrugere, andre slutbrugere og virksomheder.

Den foreslåede bestemmelse gengiver med sproglige tilpasninger pligten i markedsovervågningsforordningens artikel 7, stk. 1.

Den foreslåede bestemmelse i lovforslaget vil medføre, at Sikkerhedsstyrelsen i et samarbejde med distributøren kan sikre, at apparater, der udgør en risiko, ikke sælges til slutbrugere eller kan kaldes tilbage.

Til nr. 24

Det foreslås at fastsætte en underoverskrift i forbindelse med den foreslåede bestemmelse i § 11 a, som lyder ”Udbydere af distributionstjenester”, for at gøre det tydeligt, hvad den foreslåede bestemmelse i § 11 a omfatter. Underoverskriften vil alene omfatte den foreslåede § 11 a.

Markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 4, fastsætter, at den i stk. 1 omhandlede erhvervsdrivendes navn, registrerede firmanavn eller registrerede varemærke og kontaktoplysninger, herunder postadresse, skal være

angivet på produktet eller på dets emballage, pakken eller et ledsagedokument.

Der findes ikke i radioudstørsloven regler om, at udbyderen af distributions-tjenester skal angive sine kontaktoplysninger m.v. på et apparat eller på et medfølgende dokument.

Med bestemmelsen i § 11 a, stk. 1, foreslås det fastsat, at udbyderen af distributionstjenesters navn, registrerede firmanavn eller registrerede varemærke og kontaktoplysninger, herunder postadresse, vil skulle være angivet på apparatet eller på dets emballage, pakken eller et medfølgende dokument.

Udbydere af distributionstjenester vil være en ny ansvarlig erhvervsdrivende, der forpligtes, hvis der ikke er en fabrikant i EU, eller der ikke er en ansvarlig importør eller en bemyndiget repræsentant, jf. den foreslåede bestemmelse i § 3 a, jf. lovforslagets § 3, nr. 6.

Det følger af den foreslåede bestemmelse, at udbydere af distributionstjenester vil skulle angive kontaktoplysninger, som med den foreslåede bestemmelse er yderligere oplysninger ud over postadressen. Eksempler på kontaktoplysninger ud over postadressen kan være e-postadresse, hjemmeside, kontakt via sociale medier eller telefonnummer. På grund af udbyderen af distributørtjenesters behov for ikke at åbne allerede emballerede apparater, vil der ikke være krav om, at oplysningerne angives på apparatet, selvom dette er muligt. Det vil være tilstrækkeligt at angive disse på emballagen, pakken eller et medfølgende dokument.

For at sikre, at Sikkerhedsstyrelsen kan udføre sin kontrol effektivt, er det hensigtsmæssigt, at Sikkerhedsstyrelsen kan identificere de ansvarlige udbydere af distributionstjenester, hvorfor det foreslås, at udbyderne vil skulle angive kontaktoplysninger.

Udviklingen af e-handel skaber visse udfordringer for markedsovervågningsmyndighederne i EU med hensyn til at sikre overensstemmelse af apparater, der udbydes til salg online, og gennemføre kontrollen effektivt. Antallet af erhvervsdrivende, der tilbyder apparater direkte til forbrugerne ad elektronisk vej, er stigende. En erhvervsdrivende med opgaver vedrørende apparater spiller derfor en afgørende rolle ved at give Sikkerhedsstyrelsen en samarbejdspartner, der er etableret i EU, og som tilstrækkeligt hurtigt kan udføre særlige opgaver for at sikre, at apparater opfylder kravene i loven til gavn for forbrugere, andre slutbrugere og virksomheder.

Moderne forsyningskæder omfatter en bred vifte af erhvervsdrivende, som alle bør gøres til genstand for håndhævelse af loven samtidig med, at der

tages behørigt hensyn til deres respektive rolle i forsyningskæden, og i hvilket omfang de bidrager til at gøre apparater tilgængelige på markedet.

Herudover har praktiske erfaringer med kontrollen vist, at forsyningskæderne undertiden involverer nye former for erhvervsvirksomhed, som ikke passer ind i de traditionelle forsyningskæder i henhold til de eksisterende retlige rammer. Dette er navnlig tilfældet med udbydere af distributionstjenester, som udfører mange af de samme funktioner som importører, men som ikke altid svarer til den traditionelle definition af importør.

Den foreslåede bestemmelse gengiver med sproglige tilpasninger pligten i markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 4.

Markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra a, fastsætter, at en erhvervsdrivende nævnt i artikel 4, stk. 2, skal sørge for, at EU-overensstemmelseserklæringen står til rådighed for markedsovervågningsmyndighederne i den periode, der kræves i henhold til den pågældende lovgivning, og skal sikre, at den tekniske dokumentation kan stilles til rådighed for disse myndigheder, hvis de anmoder herom.

Der findes ikke i radioudstørsloven regler, som giver udbydere af distributionstjenester en pligt til at stille materiale til rådighed for Sikkerhedsstyrelsen.

Med bestemmelsen i § 11 a, *stk. 2, nr. 1*, foreslås det fastsat, at udbyderen af distributionstjenester vil skulle verificere, at EU-overensstemmelseserklæringen, jf. radioudstørslovens § 4, stk. 3, og den tekniske dokumentation, jf. radioudstørslovens § 4, stk. 2, er udarbejdet, og vil skulle sørge for, at overensstemmelseserklæringen står til rådighed for Sikkerhedsstyrelsen i 10 år efter, at apparatet er blevet bragt i omsætning, samt sikre, at den tekniske dokumentation i samme periode kan stilles til rådighed for Sikkerhedsstyrelsen, hvis styrelsen anmoder herom.

Efter den foreslåede bestemmelse vil udbyderen af distributionstjenester skulle bekræfte, at EU-overensstemmelseserklæringen og den tekniske dokumentation er udarbejdet, og udbyderen vil skulle sikre, at materialet står til rådighed for Sikkerhedsstyrelsens kontrol i 10 år efter, at apparatet er bragt i omsætning.

Bestemmelsen gengiver med sproglige tilpasninger pligten i markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra a.

Det er et centralt element i markedsovervågningsforordningen, at der skal være en ansvarlig erhvervsdrivende i EU, som kan sikre et godt samarbejde

med markedsovervågningsmyndighederne i de forskellige EU-lande. Det giver i forhold til denne bestemmelse mulighed for hurtig markedskontrol i forhold til, hvorvidt apparatet har en gyldig EU-overensstemmelseserklæring og teknisk dokumentation herfor.

Markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra c, fastsætter, at en erhvervsdrivende nævnt i artikel 4, stk. 2, skal underrette markedsovervågningsmyndighederne, hvis vedkommende har grund til at tro, at et produkt udgør en risiko.

Der findes ikke i radioudstørsloven regler, som giver udbydere af distributionstjenester en pligt til at underrette Sikkerhedsstyrelsen, hvis udbyderen har grund til at tro, at et apparat udgør en risiko.

Med bestemmelsen i § 11 a, stk. 2, *nr. 2*, foreslås det fastsat, at udbyderen af distributionstjenester vil skulle underrette Sikkerhedsstyrelsen, hvis vedkommende har grund til at tro, at et apparat udgør en risiko.

Det følger af den foreslåede bestemmelse, at udbyderen af distributionstjenester vil være forpligtet til at underrette Sikkerhedsstyrelsen, hvis udbyderen har grund til at tro, at et apparat udgør en risiko samt de foranstaltninger, der er truffet i den forbindelse. Det kan f.eks. være udbedring eller tilbagetrækning fra markedet eller tilbagekaldelse. Det er nyt, at udbyderen af distributionstjenesteren vil skulle underrette Sikkerhedsstyrelsen, idet det tidligere er nyt, at udbyderen af distributionstjenester vil være omfattet af gruppen af ansvarlige erhvervsdrivende.

Den foreslåede bestemmelse er en del af bestræbelserne på at sikre, at Sikkerhedsstyrelsen har en ansvarlig erhvervsdrivende i EU, som kan behandle og samarbejde om de anmodninger, som Sikkerhedsstyrelsen fremsætter i forbindelse med sin kontrol. Det er et centralt element i markedsovervågningsforordningen, at der skal være en ansvarlig erhvervsdrivende i EU, som kan sikre et godt samarbejde med markedsovervågningsmyndighederne i de forskellige EU-lande.

Den foreslåede bestemmelse gengiver med sproglige tilpasninger pligten i markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra c.

Kravet om, at en udbyderen af distributionstjenester skal underrette Sikkerhedsstyrelsen om en eventuel risiko, skal ses sammen med, at udbyderen af distributionstjenesteren kun vil være den ansvarlige erhvervsdrivende, såfremt der ikke er andre ansvarlige erhvervsdrivende såsom fabrikant, importør eller bemyndiget repræsentant i EU, jf. den foreslåede bestemmelse i §

3 a, jf. lovforslagets § 3, nr. 6. Når der ikke er andre ansvarlige erhvervsdrivende i EU, vil det også være op til udbyderen af distributionstjenesten at foretage relevante foranstaltninger i anledning af, at et apparat udgør en risiko.

Markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra b, fastsætter, at en erhvervsdrivende nævnt i artikel 4, stk. 2, på grundlag af begrundet anmodning fra en markedsovervågningsmyndighed skal give denne myndighed al den information og dokumentation, der er nødvendig for at konstatere produktets overensstemmelse, på et sprog, der er let forståeligt for denne myndighed.

Der findes ikke i radioudstørsloven regler, som giver udbydere af distributionstjenester en pligt til at give Sikkerhedsstyrelsen al information og dokumentation, der er nødvendig for at konstatere apparatets overensstemmelse med kravene i loven.

Med bestemmelsen i § 11 a, stk. 2, *nr. 3*, foreslås det fastsat, at udbyderen af distributionstjenester på grundlag af begrundet anmodning fra Sikkerhedsstyrelsen vil skulle give styrelsen al information og dokumentation, der er nødvendig for at konstatere apparatets overensstemmelse, på et sprog, der er letforståeligt for Sikkerhedsstyrelsen.

Det følger af den foreslåede bestemmelse, at udbyderen af distributionstjenester på begrundet anmodning vil skulle give Sikkerhedsstyrelsen al information og dokumentation, der er nødvendig for at konstatere apparatets overensstemmelse, på et sprog, der er letforståeligt for Sikkerhedsstyrelsen. Dette vil som udgangspunkt være dansk, men også norsk, svensk eller engelsk kan være et sprog, som vil være letforståeligt for Sikkerhedsstyrelsen. Sprogkravet vil sikre, at den ansvarlige erhvervsdrivende tilpasser apparatet og dokumentationen for apparatet til det danske marked og den danske markedsovervågning.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med den foreslåede § 33, stk. 1, jf. lovforslagets § 3, nr. 48, hvorefter bl.a. Sikkerhedsstyrelsen kan opkræve oplysninger og materiale af de erhvervsdrivende.

Den foreslåede bestemmelse gengiver med sproglige tilpasninger pligten i markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra b.

Et godt samarbejde mellem den ansvarlige erhvervsdrivende og Sikkerhedsstyrelsen er et centralt element, som giver mulighed for hurtig indgriben og korrigerende tiltag vedrørende apparatet.

Markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra d, 1. pkt., fastsætter, at en erhvervsdrivende nævnt i artikel 4, stk. 2, skal samarbejde med markedsovervågningsmyndighederne og sikre, at der træffes øjeblikkelige nødvendige korrigerende tiltag for at afhjælpe eventuelle tilfælde af manglende overensstemmelse med de krav, der finder anvendelse på det pågældende produkt.

Der findes ikke i radioudstysloven regler, som giver udbydere af distributionstjenester en pligt til at samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen eller træffe korrigerende tiltag.

Med bestemmelsen i § 11 a, stk. 2, *nr. 4, 1. pkt.*, foreslås det fastsat, at udbyderen af distributionstjenester vil skulle samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen og vil herunder efter en begrundet anmodning skulle sikre, at der træffes øjeblikkelige nødvendige korrigerende tiltag for at afhjælpe eventuelle tilfælde af manglende overensstemmelse med de krav, der finder anvendelse på det pågældende apparat.

Den foreslåede bestemmelse fastlægger således et ansvar for udbydere af distributionstjenester til at samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen, herunder efter påbud fra styrelsen at gennemføre visse korrigerende tiltag.

Den foreslåede bestemmelse i lovforslaget vil medføre, at Sikkerhedsstyrelsen i et samarbejde med udbyderen af distributionstjenester vil kunne finde den bedste løsning på manglende overholdelse af kravene i loven. Især i sager, hvor der ikke er tale om manglende overholdelse af væsentlige krav, men alene formelle krav, vil det give udbyderen af distributionstjenester og Sikkerhedsstyrelsen en bedre mulighed for at finde en rimelig løsning, som udbyderen vil kunne samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen om med henblik på at afhjælpe den manglende overensstemmelse.

Udviklingen af e-handel skaber visse udfordringer for markedsovervågningsmyndighederne i EU med hensyn til at sikre overensstemmelse af apparater, der udbydes til salg online, og gennemføre kontrollen effektivt. Antallet af erhvervsdrivende, der tilbyder apparater direkte til forbrugerne ad elektronisk vej, er stigende. En erhvervsdrivende med opgaver vedrørende apparater spiller derfor en afgørende rolle ved at give Sikkerhedsstyrelsen en samarbejdspartner, der er etableret i EU, og som tilstrækkeligt hurtigt kan udføre særlige opgaver for at sikre, at apparater opfylder kravene i loven til gavn for forbrugere, andre slutbrugere og virksomheder.

Den foreslåede bestemmelse gengiver med sproglige tilpasninger pligten i markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra d.

Et godt samarbejde mellem den ansvarlige erhvervsdrivende og Sikkerhedsstyrelsen er et centralt element, som giver mulighed for hurtig indgriben og korrigerende tiltag vedrørende apparatet.

Markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra d, 2. pkt., fastsætter, at hvis det ikke er muligt med korrigerende tiltag efter 1. pkt. at afhjælpe manglende overensstemmelse, skal en erhvervsdrivende nævnt i artikel 4, stk. 2, begrænse de risici, der er forbundet med det pågældende produkt, når det påbydes af markedsovervågningsmyndighederne eller på eget initiativ, når den erhvervsdrivende skønner eller har grund til at tro, at det pågældende produkt udgør en risiko.

Der findes ikke i radioudstørsloven regler, som giver udbydere af distributionstjenester en pligt til at begrænse eventuelle risici, som måtte være forbundet med et apparat, som denne håndterer.

Med bestemmelsen i § 11 a, stk. 2, nr. 4, 2. pkt., foreslås det fastsat, at hvis det ikke er muligt med korrigerende tiltag efter 1. pkt. at afhjælpe manglende overensstemmelse, vil udbyderen af distributionstjenester skulle begrænse de risici, der er forbundet med det pågældende apparat, når det påbydes af Sikkerhedsstyrelsen eller på eget initiativ, når udbyderen skønner eller har grund til at tro, at det pågældende apparat udgør en risiko.

Udbyderen af distributionstjenester vil hermed få forpligtelser i samarbejdet med Sikkerhedsstyrelsen, hvis udbyderen skønner eller har grund til at tro, at apparatet udgør en risiko. Den udvidede samarbejdspligt er en del af markedsovervågningsforordningens hensigt, hvor der for alle apparater, der bringes i omsætning, skal være en ansvarlig erhvervsdrivende i EU, som iagttager de krav, som stilles til apparater.

Den foreslåede bestemmelse gengiver med sproglige tilpasninger pligten i markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra d, 2. pkt.

Det foreslås at fastsætte en underoverskrift i forbindelse med den foreslåede bestemmelse i § 11 b, som lyder ”Udbydere af informationssamfundstjenester”, for at gøre det tydeligt, hvad den foreslåede bestemmelse i § 11 b omfatter. Underoverskriften vil alene omfatte den foreslåede § 11 b.

Markedsovervågningsforordningens artikel 7, stk. 2, fastsætter, at udbydere af informationssamfundstjenester skal samarbejde med markedsovervågningsmyndighederne, på anmodning af markedsovervågningsmyndighederne og i særlige tilfælde, med henblik på at fremme ethvert tiltag, der træf-

fes for at eliminere eller, hvis dette ikke er muligt, begrænse risiciene forbundet med et produkt, der udbydes eller var udbudt til salg online gennem deres tjenester.

Der findes ikke i radioudstysloven regler, som giver udbydere af informationssamfundstjenester en pligt til at samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen herunder træffe korrigerende tiltag eller begrænse risici ved et apparat.

Med bestemmelsen i § 11 b foreslås det fastsat, at udbydere af informations-samfundstjenester på anmodning af Sikkerhedsstyrelsen og i særlige tilfælde vil skulle samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen med henblik på at fremme ethvert tiltag, der træffes, for at eliminere eller, hvis dette ikke er muligt, begrænse risiciene forbundet med et apparat, der udbydes eller var udbudt til salg online gennem deres tjenester.

Det er alene hensigten, at udbydere af informationssamfundstjenester vil skulle samarbejde om tiltag i de tilfælde, hvor det ikke har været muligt at håndhæve en manglende overensstemmelse på anden vis f.eks. gennem et påbud til ejeren af en onlinegrænseflade om at ændre eller fjerne indhold, jf. den foreslåede § 40 a, stk. 1, jf. lovforslagets § 3, nr. 59.

Samarbejdet med udbydere af informationssamfundstjenester vil omfatte fjernelse af indhold vedrørende relevante apparater, der ikke overholder de relevante regler eller, hvis dette ikke er muligt, begrænsning af adgangen til sådanne apparater, der tilbydes gennem deres tjenester.

Udbydere af informationssamfundstjenester vil med bestemmelsen hverken blive pålagt en generel forpligtelse til at overvåge den information, de fremsender eller lagrer, eller en generel forpligtelse til aktivt at undersøge forhold eller omstændigheder, der tyder på ulovlig virksomhed. Desuden vil udbydere af informationssamfundstjenester ikke blive draget til ansvar, så længe de ikke har konkret kendskab til den ulovlige virksomhed eller information og ikke har kendskab til forhold eller omstændigheder, hvoraf den ulovlige aktivitet eller information fremgår.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i § 40 b, stk. 3, jf. lovforslagets § 3, nr. 59, og der henvises til bemærkningerne til denne.

E-handlens udvikling skyldes i vid udstrækning udbredelsen af udbydere af informationssamfundstjenester, som - normalt gennem platforme og mod betaling - tilbyder formidlingstjenester ved at lagre tredjepartsindhold uden at udøve kontrol over dette indhold, og de agerer således ikke på vegne af en erhvervsdrivende.

Et mere retfærdigt indre marked bør sikre lige konkurrencevilkår for alle erhvervsdrivende og beskyttelse mod illoyal konkurrence. Til dette formål er det nødvendigt med en styrket håndhævelse af EU-harmoniseringslovgivningen for produkter. Et godt samarbejde mellem udbydere af distributionstjenester og markedsovervågningsmyndigheder er et centralt element, som giver mulighed for hurtig indgriben og korrigerende tiltag vedrørende apparatet.

Udviklingen af e-handel skaber visse udfordringer for markedsovervågningsmyndighederne i EU med hensyn til at sikre overensstemmelse af apparater, der udbydes til salg online, og gennemføre kontrollen effektivt. Antallet af erhvervsdrivende, der tilbyder apparater direkte til forbrugerne ad elektronisk vej, er stigende. En erhvervsdrivende med opgaver vedrørende apparater spiller derfor en afgørende rolle ved at give Sikkerhedsstyrelsen en samarbejdspartner, der er etableret i EU, og som tilstrækkeligt hurtigt kan udføre særlige opgaver for at sikre, at apparater opfylder kravene i loven til gavn for forbrugere, andre slutbrugere og virksomheder.

Den foreslåede bestemmelse gengiver med sproglige tilpasninger pligten i markedsovervågningsforordningens artikel 7, stk. 2.

Til nr. 25

Det foreslås at fastsætte en underoverskrift i forbindelse med den foreslåede bestemmelse i § 17 a, som lyder ”Ansvarlig erhvervsdrivende”, for at gøre det tydeligt, hvad de foreslåede bestemmelser i § 17 a omfatter. Underoverskriften vil alene omfatte den foreslåede § 17 a.

Markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 1, fastsætter, at et produkt kun må bringes i omsætning, hvis en erhvervsdrivende, der er etableret i Den Europæiske Union, er ansvarlig for de i artikel 4, stk. 3, omhandlede opgaver med hensyn til dette produkt.

Der findes ikke i radioudstysloven regler om, at der vil skulle være en ansvarlig erhvervsdrivende, der er etableret i Den Europæiske Union.

Med bestemmelsen i § 17 a, stk. 1, foreslås det fastsat, at radioudstyr kun må bringes i omsætning, hvis en erhvervsdrivende, der er etableret i Den Europæiske Union, vil være ansvarlig for de i de foreslåede bestemmelser i § 18, stk. 4, § 20, stk. 2-4, § 21, stk. 4, nr. 3 og 5-7, § 22, stk. 5, § 23, stk. 2.

1. pkt., og stk. 3 og 4, og § 25 a, stk. 2, nr. 1-4, omhandlede opgaver med hensyn til dette radioudstyr.

Det foreslås således at indsætte en bestemmelse, hvorefter radioudstyr alene må bringes i omsætning, hvis der findes en erhvervsdrivende etableret i EU, som er ansvarlig for det pågældende radioudstyr. En ansvarlig erhvervsdrivende vil kunne være en fabrikant, en importør, en bemyndiget repræsentant eller en udbyder af distributionstjenester.

Der vil skulle være en ansvarlig erhvervsdrivende for hvert radioudstyr, der bringes i omsætning. Der vil således godt kunne være flere ansvarlige erhvervsdrivende for den samme type og model af radioudstyr, hvor dette radioudstyr stammer fra forskellige partier. En bemyndiget repræsentant vil således kunne være ansvarlig for radioudstyr A fra parti A, og en importør vil samtidig kunne være ansvarlig for radioudstyr A fra parti B.

De stadig mere komplekse forsyningskæder samt den stadig større mængde af radioudstyr, der udbydes til salg online til slutbrugere i EU, kræver en styrkelse af håndhævelsesforanstaltningerne for at sikre forbrugerne. Derfor stilles der krav om, at der skal være en ansvarlig erhvervsdrivende i EU, når radioudstyr bringes i omsætning.

Hvis der ikke er en ansvarlig erhvervsdrivende, vil det ikke være tilladt at sælge radioudstyret (bringe radioudstyret i omsætning). Som konsekvens vil radioudstyret f.eks. kunne blive standset i tolden.

Den foreslåede bestemmelse gengiver med sproglige tilpasninger markeds-
overvågningsforordningens artikel 4, stk. 1.

Kravet skal sikre, at Sikkerhedsstyrelsen altid har en ansvarlig erhvervsdrivende i EU, som kan kontaktes i forbindelse med kontrolarbejdet.

Markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 2, fastsætter, hvilke erhvervsdrivende der vil være ansvarlige efter forordningens artikel 4, stk. 1.

Der findes ikke i radioudstysloven regler om, hvilke erhvervsdrivende der vil være en ansvarlig erhvervsdrivende etableret i Den Europæiske Union.

Med bestemmelsen i § 17 a, stk. 2, foreslås det fastsat, at der ved den i det foreslåede stk. 1 omhandlede erhvervsdrivende vil skulle forstås en fabrikant, der er etableret i Den Europæiske Union, en importør, når fabrikanten ikke er etableret i Den Europæiske Union, en bemyndiget repræsentant, som ved skriftlig fuldmagt fra fabrikanten er udpeget til at udføre de opgaver, der er fastsat i den foreslåede § 21, stk. 4, jf. lovforslagets § 3, nr. 35, på

fabrikantens vegne, eller en udbyder af distributionstjenester, der er etableret i Den Europæiske Union, for så vidt angår det radioudstyr, som denne håndterer, når ingen anden erhvervsdrivende er etableret i Den Europæiske Union.

Hvis der ikke er en ansvarlig erhvervsdrivende, vil det ikke være tilladt at sælge radioudstyret (bringe radioudstyret i omsætning). Som konsekvens vil radioudstyret f.eks. kunne blive standset i tolden.

Den foreslåede bestemmelse gengiver med sproglige tilpasninger markeds-
overvågningsforordningens artikel 4, stk. 2.

Kravet skal sikre, at Sikkerhedsstyrelsen altid har en ansvarlig erhvervsdrivende i EU, som kan kontaktes i forbindelse med kontrolarbejdet, og at af den foreslåede bestemmelse fremgår, hvilke erhvervsdrivende der vil kunne betragtes som være en ansvarlig erhvervsdrivende. Det gøres endvidere klart, at en udbyder af distributionstjenester alene vil være ansvarlig, hvis ingen anden af de i bestemmelsen opregnede erhvervsdrivende vil være ansvarlig.

Til nr. 26

Markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra a, fastsætter, at en erhvervsdrivende nævnt i artikel 4, stk. 2, skal sørge for, at EU-overensstemmelseserklæringen står til rådighed for markedsovervågningsmyndighederne i den periode, der kræves i henhold til den pågældende lovgivning, og skal sikre, at den tekniske dokumentation kan stilles til rådighed for disse myndigheder, hvis de anmoder herom.

I henhold til radioudstyslovens § 18, stk. 3, er fabrikanten forpligtet til at udarbejde EU-overensstemmelseserklæringen og opbevare denne og den tekniske dokumentation i 10 år. Fabrikanten er efter radioudstyslovens § 33, stk. 1, forpligtet til at udlevere materialet til Sikkerhedsstyrelsen, hvis styrelsen anmoder herom.

I henhold til kongelig resolution af 22. juni 2018 har det siden den 1. august 2018 været Sikkerhedsstyrelsen, som har ført kontrol med de erhvervsdrivendes overholdelse af krav og pligter i radioudstysloven.

Med bestemmelsen i § 18, stk. 4, foreslås det fastsat, at fabrikanten vil skulle sørge for, at EU-overensstemmelseserklæringen står til rådighed for Sikkerhedsstyrelsen i 10 år efter, at radioudstyret er bragt i omsætning, og vil

skulle sikre, at den tekniske dokumentation kan stilles til rådighed for Sikkerhedsstyrelsen, hvis styrelsen anmoder herom.

Dette vil f.eks. kunne ske via en bemyndiget repræsentant, men der er i vid udstrækning metodefrihed.

Sikkerhedsstyrelsen vil kunne anmode om fabrikanten om at udlevere EU-overensstemmelseserklæringen eller den tekniske dokumentation i forbindelse med kontrol efter den foreslåede bestemmelse i § 33, stk. 1, jf. lovforslagets § 3, nr. 48.

Den foreslåede bestemmelse gengiver med sproglige tilpasninger pligten i markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra a.

Fabrikanten vil med den foreslåede bestemmelse blive forpligtet til at sikre, at Sikkerhedsstyrelsen kan modtage EU-overensstemmelseserklæringen og den tekniske dokumentation i 10 år efter, at apparatet er bragt i omsætning. Det vil ikke længere være tilstrækkeligt blot at opbevare dette materiale.

Indsættelsen af det foreslåede stk. 4 medfører, at radioudstyslovens § 18, stk. 4-7, bliver stk. 5-8.

Til nr. 27

I radioudstyslovens § 18, stk. 6, nr. 3, som bliver stk. 7, nr. 3, henvises der til § 18, stk. 4, som bliver stk. 5, og som vedrører EU-overensstemmelseserklæringen.

Det foreslås i bestemmelsen i § 18, stk. 7, nr. 3, at henvisningen til stk. 4 ændres til stk. 5.

Det skyldes, at det i § 18 foreslås at indsætte et nyt stk. 4, jf. lovforslagets § 3, nr. 26, hvorefter bestemmelsens oprindelige stk. 4 bliver stk. 5. Der foreslås derfor i § 18, stk. 7, nr. 3, en konsekvensrettelse i henvisningen til dette stykke.

Det er hensigten med ændringen at opretholde den eksisterende retstilstand.

Til nr. 28

I radioudstyslovens § 18, stk. 6, nr. 4, som bliver stk. 7, nr. 4, henvises der til § 18, stk. 5, som bliver stk. 6, og som vedrører CE-mærkning.

Det foreslås i bestemmelsen i § 18, stk. 7, nr. 4, at henvisningen til stk. 5 ændres til stk. 6.

Det skyldes, at det i § 18 foreslås at indsætte et nyt stk. 4, jf. lovforslagets § 3, nr. 26, hvorefter bestemmelsens oprindelige stk. 5 bliver stk. 6. Der foreslås derfor i § 18, stk. 7, nr. 4, en konsekvensrettelse i henvisningen til dette stykke.

Det er hensigten med ændringen at opretholde den eksisterende retstilstand.

Til nr. 29

Markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 4, fastsætter, at den i stk. 1 omhandlede erhvervsdrivendes navn, registrerede firmanavn eller registrerede varemærke og kontaktoplysninger, herunder postadresse, skal være angivet på produktet eller på dets emballage, pakken eller et ledsagedokument.

Det følger af radioudstørslovens § 19, stk. 1, 1. pkt., at fabrikantens navn og registrerede firmanavn eller registrerede varemærke og en postadresse, hvor fabrikanten kan kontaktes, skal fremgå af det radioudstyr, som fabrikanten bringer i omsætning.

Med bestemmelsen i § 19, stk. 1, 1. pkt., foreslås det fastsat, at fabrikantens navn, registrerede firmanavn eller registrerede varemærke og kontaktoplysninger, herunder postadresse, vil skulle være angivet på radioudstyret eller på dets emballage, pakken eller et medfølgende dokument.

Det følger af den foreslåede ændring til bestemmelsen, at fabrikanten som noget nyt også vil skulle angive kontaktoplysninger, som med den foreslåede ændring til bestemmelsen er yderligere oplysninger ud over postadressen. Eksempler på kontaktoplysninger kan være e-postadresse, hjemmeside, kontakt via sociale medier eller telefonnummer.

Bestemmelsen vil sikre, at Sikkerhedsstyrelsens opgave med kontrollen af radioudstyr bliver lettere.

Bestemmelsen gengiver med sproglige tilpasninger pligten i markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 4.

Den foreslåede ændring vil medføre, at fabrikanten vil skulle tilføje yderligere kontaktoplysninger på radioudstyret.

Markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 4, fastsætter, at den i stk. 1 omhandlede erhvervsdrivendes navn, registrerede firmanavn eller registrerede varemærke og kontaktoplysninger, herunder postadresse, skal være angivet på produktet eller på dets emballage, pakken eller et ledsagedokument.

Det følger af radioudstørslovens § 19, stk. 1, 2. pkt., at er det ikke muligt på grund af radioudstyrets beskaffenhed at anbringe oplysningerne nævnt i 1. pkt. på radioudstyret, skal oplysningerne fremgå af emballagen eller et medfølgende dokument.

Med bestemmelsen i § 19, stk. 1, 2. *pkt.*, foreslås det fastsat, at kontaktoplysningerne nævnt i 1. pkt. som udgangspunkt vil skulle angives på radioudstyret, medmindre det ikke er muligt på grund af radioudstyrets beskaffenhed.

Den tilpassede ordlyd i 2. pkt. vil medføre færre misforståelser hos fabrikanter om, at kontaktoplysningerne m.v. skal fremgå af radioudstyret, og kun hvis det ikke kan lade sig gøre (f.eks. på grund af størrelsen af radioudstyret), så kan oplysningerne fremgå af emballagen, pakken eller på et medfølgende dokument.

Bestemmelsen vil sikre, at Sikkerhedsstyrelsens opgave med kontrollen af radioudstyr bliver lettere.

Bestemmelsen gengiver med sproglige tilpasninger pligten i markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 4.

Til nr. 30

Det følger af radioudstørslovens § 19, stk. 4, at udsender radioudstyret tilsigtet radiofrekvenser, skal fabrikanten foruden de i stk. 3 nævnte oplysninger indsætte oplysninger i brugsanvisningen om de frekvensbånd, som radioudstyret anvender, og den maksimale effekt, som udsendes i disse frekvensbånd.

Med bestemmelsen i § 19, stk. 4, foreslås det fastsat, at udsender radioudstyret tilsigtet radiofrekvenser, vil fabrikanten skulle sikre, at der følger oplysninger om de frekvensbånd, som radioudstyret anvender, og den maksimale effekt, som udsendes i disse frekvensbånd, med radioudstyret.

Det foreslås således at ændre formuleringen, så det vil fremgå af bestemmelsen, at de oplysninger, som er omfattet af stk. 3, dvs. de frekvensbånd, som radioudstyret anvender, og den maksimale effekt, som udsendes i disse

frekvensbånd, ikke nødvendigvis vil skulle indsættes i brugsanvisningen, men alene, at de vil skulle følge med radioudstyret.

Fabrikantens angivelse af de frekvensbånd, som radioudstyret anvender, og den maksimale effekt, som udsendes i disse frekvensbånd, vil ikke længere skulle fremgå af brugsanvisningen. Det vil være tilstrækkeligt, at oplysningerne følger med radioudstyret. Det vil dermed være frit for fabrikanten, om denne vil anføre frekvensbånd og maksimal effekt i brugsanvisningen, på et medfølgende dokument eller lignende, så længe dokumentationen følger med radioudstyret, når det bliver gjort tilgængeligt på markedet.

Bestemmelsen fremgår af radioudstyrsdirektivets artikel 10, stk. 8, og ses ikke at være implementeret efter sin præcise ordlyd i radioudstyrsloven. Heri er fabrikanten blevet forpligtet til at angive anvendte frekvensbånd og maksimal effekt i brugsanvisningen, hvor hensigten i direktivet var en større valgfrihed om, hvor disse oplysninger skulle angives.

Med den foreslåede bestemmelse, vil fabrikanten få større valgfrihed i forhold til, hvordan denne vil angive frekvensbånd og maksimal effekt for radioudstyret udover at angive det i brugsanvisningen. Dette vil gøre bestemmelsen mere harmoniseret på tværs af EU.

Til nr. 31

Markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra c, fastsætter, at en erhvervsdrivende nævnt i artikel 4, stk. 2, skal underrette markedsovervågningsmyndighederne, hvis vedkommende har grund til at tro, at et produkt udgør en risiko.

Bestemmelsen i radioudstyrslovens § 20, stk. 2, stiller krav om, at fabrikanten skal underrette Sikkerhedsstyrelsen i tilfælde af, at radioudstyret udgør en risiko.

I henhold til kongelig resolution af 22. juni 2018 har det siden den 1. august 2018 været Sikkerhedsstyrelsen, som har ført kontrol med de erhvervsdrivendes overholdelse af krav og pligter i radioudstyrsloven.

Med bestemmelsen i § 20, stk. 2, foreslås det fastsat, at udgør radioudstyr, som fabrikanten har gjort tilgængeligt på markedet, en risiko, vil fabrikanten skulle underrette Sikkerhedsstyrelsen, hvis vedkommende har grund til at tro, at radioudstyr udgør en risiko.

Efter den foreslåede bestemmelse vil fabrikanter af radioudstyr således ikke længere skulle være sikre på, at radioudstyr udgør en risiko, før fabrikanten

vil skulle underrette Sikkerhedsstyrelsen, idet fabrikanten allerede vil skulle underrette Sikkerhedsstyrelsen, når fabrikanten har grund til at tro, at radio-udstyr udgør en risiko.

Hvis Sikkerhedsstyrelsen finder øjeblikkelige korrigerende tiltag nødvendige på baggrund af den underretning, som fabrikanten vil være forpligtet til at give, kan Sikkerhedsstyrelsen anmode om sådanne korrigerende tiltag efter den foreslåede § 20, stk. 4, jf. lovforslagets § 3, nr. 32.

Den foreslåede ændring af bestemmelsen gengiver med sproglige tilpasninger pligten i markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra c.

Ændringen vil sikre, at en sag ikke bliver unødigt forsinket, fordi en fabrikant først er forpligtet til at undersøge, om der konkret er en risiko, inden fabrikanten underretter Sikkerhedsstyrelsen. Fabrikanten vil med den ændrede bestemmelse skulle underrette Sikkerhedsstyrelsen, allerede når der er en begrundet mistanke om, at radioudstyret udgør en risiko. Radioudstyr, som udgør en alvorlig risiko, vil således kunne nå at blive opdaget på et tidligere tidspunkt.

Til nr. 32

Markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra b, fastsætter, at en erhvervsdrivende nævnt i artikel 4, stk. 2, på grundlag af begrundet anmodning fra en markedsovervågningsmyndighed skal give denne myndighed al den information og dokumentation, der er nødvendig for at konstatere produktets overensstemmelse, på et sprog, der er let forståeligt for denne myndighed.

Det følger af radioudstyslovens § 33, stk. 1, at Sikkerhedsstyrelsen og Teleklagenævnet kan pålægge erhvervsdrivende en oplysningspligt vedrørende radioudstyr.

I henhold til kongelig resolution af 22. juni 2018 har det siden den 1. august 2018 været Sikkerhedsstyrelsen, som har ført kontrol med de erhvervsdrivendes overholdelse af krav og pligter i radioudstysloven.

Med bestemmelsen i § 20, stk. 3, foreslås det fastsat, at fabrikanten på grundlag af begrundet anmodning fra Sikkerhedsstyrelsen vil skulle give styrelsen al information og dokumentation, der er nødvendig for at konstatere radioudstyrets overensstemmelse, på et sprog, der er letforståeligt for Sikkerhedsstyrelsen.

Det følger af den foreslåede bestemmelse, at fabrikanten vil få en pligt til at give Sikkerhedsstyrelsen al information og dokumentation, der er nødvendig for at konstatere, om radioudstyret er i overensstemmelse med kravene i loven. Som udgangspunkt vil der her være tale om den tekniske dokumentation eller EU-overensstemmelseserklæringen. Der kan dog også være tale om anden dokumentation såsom toldpapirer eller afgørelser fra andre landes markedsovervågningsmyndigheder.

Det fremgår af bestemmelsen, at informationen og dokumentationen vil skulle være på et sprog, som er letforståeligt for Sikkerhedsstyrelsen. Dette vil som udgangspunkt være dansk, men også norsk, svensk eller engelsk kan være et sprog, som vil være letforståeligt for Sikkerhedsstyrelsen.

Bestemmelsen understreger fabrikantens oplysningspligt og tilføjer et sprogkrav, som ikke på tilsvarende vis findes i radioudstysloven i dag. Sprogkravet vil sikre, at fabrikanten tilpasser radioudstyret og dokumentationen for radioudstyret til det danske marked og den danske kontrol.

Den foreslåede bestemmelse gengiver med sproglige tilpasninger markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra b.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med den foreslåede § 33, stk. 1, jf. lovforslagets § 3, nr. 48, hvorefter bl.a. Sikkerhedsstyrelsen kan opkræve oplysninger og materiale af de erhvervsdrivende.

Markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra d, 1. pkt., fastsætter, at en erhvervsdrivende nævnt i artikel 4, stk. 2, skal samarbejde med markedsovervågningsmyndighederne og sikre, at der træffes øjeblikkelige nødvendige korrigerende tiltag for at afhjælpe eventuelle tilfælde af manglende overensstemmelse med de krav, der finder anvendelse på det pågældende produkt.

Det følger af radioudstyslovens § 38, stk. 3, at Sikkerhedsstyrelsen kan kræve, at fabrikanten samarbejder med Sikkerhedsstyrelsen om enten forbud mod at bringe radioudstyret i omsætning eller at gøre det tilgængeligt på markedet, påbud om at trække radioudstyret tilbage fra markedet eller give påbud om at kalde radioudstyret tilbage, hvis radioudstyret medfører en risiko.

I henhold til kongelig resolution af 22. juni 2018 har det siden den 1. august 2018 været Sikkerhedsstyrelsen, som har ført kontrol med de erhvervsdrivendes overholdelse af krav og pligter i radioudstysloven.

Med bestemmelsen i § 20, *stk. 4*, foreslås det fastsat, at fabrikanten vil skulle samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen og vil herunder efter en begrundet anmodning skulle sikre, at der træffes øjeblikkelige nødvendige korrigerende tiltag for at afhjælpe eventuelle tilfælde af manglende overensstemmelse med de krav, der finder anvendelse på det pågældende radioudstyr.

Fabrikantens pligt til at samarbejde vil række videre end den eksisterende pligt, idet der i den gældende bestemmelse er en opstilling af muligheder for afhjælpning eller begrænsning af risici, hvorimod den foreslåede bestemmelse ikke vil indeholde en udtømmende liste af afhjælpningsmuligheder og begrænsninger af risici, som Sikkerhedsstyrelsen vil kunne kræve, at fabrikanten samarbejder om.

Den foreslåede bestemmelse gengiver med sproglige tilpasninger pligten i markedsovervågningsforordningens artikel 4, *stk. 3*, litra d, 1. pkt.

Den foreslåede bestemmelse i lovforslaget vil medføre, at Sikkerhedsstyrelsen i et samarbejde med fabrikanten kan finde den bedste løsning på manglende overholdelse af kravene i loven. Især i sager, hvor der ikke er tale om manglende overholdelse af væsentlige krav, men alene formelle krav, giver det fabrikanten og Sikkerhedsstyrelsen en bedre mulighed for at finde en rimelig løsning, som fabrikanten kan samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen om med henblik på at afhjælpe den manglende overensstemmelse.

Markedsovervågningsforordningens artikel 4, *stk. 3*, litra d, 2. pkt., fastsætter, at hvis det ikke er muligt med korrigerende tiltag efter 1. pkt. at afhjælpe manglende overensstemmelse, skal en erhvervsdrivende nævnt i artikel 4, *stk. 2*, begrænse de risici, der er forbundet med det pågældende produkt, når det påbydes af markedsovervågningsmyndighederne eller på eget initiativ, når den erhvervsdrivende skønner eller har grund til at tro, at det pågældende produkt udgør en risiko.

Det følger af radioudstyslovens § 38, *stk. 3*, at Sikkerhedsstyrelsen kan kræve, at fabrikanten samarbejder med Sikkerhedsstyrelsen om enten forbud mod at bringe radioudstyret i omsætning eller at gøre det tilgængeligt på markedet, påbud om at trække radioudstyret tilbage fra markedet eller give påbud om at kalde radioudstyret tilbage, hvis radioudstyret medfører en risiko.

I henhold til kongelig resolution af 22. juni 2018 har det siden den 1. august 2018 været Sikkerhedsstyrelsen, som har ført kontrol med de erhvervsdrivendes overholdelse af krav og pligter i radioudstysloven.

Med bestemmelsen i § 20, stk. 4, 2. *pkt.*, foreslås det fastsat, at hvis det ikke er muligt med korrigerende tiltag efter 1. pkt. at afhjælpe manglende overensstemmelse, vil fabrikanten skulle begrænse de risici, der er forbundet med det pågældende radioudstyr, når det påbydes af Sikkerhedsstyrelsen eller på eget initiativ, når fabrikanten skønner eller har grund til at tro, at det pågældende radioudstyr udgør en risiko.

Fabrikantens pligt til at samarbejde vil række videre end den eksisterende pligt, idet der i den gældende bestemmelse er en opstilling af muligheder for afhjælpning eller begrænsning af risici, hvorimod den foreslåede bestemmelse ikke vil indeholde en udtømmende liste af afhjælpningsmuligheder og begrænsninger af risici, som Sikkerhedsstyrelsen vil kunne kræve, at fabrikanten samarbejder om.

Den foreslåede bestemmelse gengiver med sproglige tilpasninger pligten i markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra d.

Den foreslåede bestemmelse i lovforslaget vil medføre, at Sikkerhedsstyrelsen i et samarbejde med fabrikanten kan finde den bedste løsning på manglende overholdelse af kravene i loven. Især i sager, hvor der ikke er tale om manglende overholdelse af væsentlige krav, men alene formelle krav, giver det fabrikanten og Sikkerhedsstyrelsen en bedre mulighed for at finde en rimelig løsning, som fabrikanten kan samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen om med henblik på at afhjælpe den manglende overensstemmelse.

Indsættelsen af de foreslåede stk. 3 og 4 medfører, at radioudstyslovens § 20, stk. 3, bliver stk. 5.

Til nr. 33

Markedsovervågningsforordningens artikel 5, stk. 1, fastsætter, at en bemyndiget repræsentant som ansvarlig erhvervsdrivende skal være bemyndiget af fabrikanten til at udføre de i artikel 4, stk. 3, angivne opgaver.

Der findes ikke i radioudstysloven regler, som fastsætter, at der skal være en bemyndiget repræsentant, hvis der ikke findes en anden ansvarlig erhvervsdrivende.

Med bestemmelsen i § 21, stk. 1, 2. *pkt.*, foreslås det fastsat, at den bemyndigede repræsentant vil skulle være bemyndiget af fabrikanten til at udføre de i den foreslåede § 21, stk. 4, jf. lovforslagets § 3, nr. 35, angivne opgaver, hvis der ikke findes en anden ansvarlig erhvervsdrivende efter § 17 a, jf. lovforslagets § 3, nr. 25.

Fabrikanten vil således være forpligtet til at sikre, at denne har en bemyndiget repræsentant etableret i EU, hvis der ikke findes en anden ansvarlig erhvervsdrivende. Der vil skulle være en ansvarlig erhvervsdrivende for hvert stykke radioudstyr, der bringes i omsætning. Der vil således godt kunne være flere ansvarlige erhvervsdrivende for den samme type og model af radioudstyr, hvor dette radioudstyr stammer fra forskellige partier. En bemyndiget repræsentant vil således kunne være ansvarlig for radioudstyr A fra parti A, og en importør vil samtidig kunne være ansvarlig for radioudstyr A fra parti B.

Den foreslåede bestemmelse gengiver med sproglige tilpasninger markedsovervågningsdirektivets artikel 5, stk. 1.

Den foreslåede bestemmelse skal sikre Sikkerhedsstyrelsen en ansvarlig erhvervsdrivende i EU, som kan behandle og samarbejde om de anmodninger, som Sikkerhedsstyrelsen fremsætter i forbindelse med sin kontrol.

For apparater er det vigtigt, at der etableres en erhvervsdrivende i EU, til hvem markedsovervågningsmyndighederne kan rette deres anmodninger, herunder anmodninger om oplysninger om apparatets overensstemmelse med kravene i loven, og som kan samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen for at sikre, at der hurtigt træffes korrigerende tiltag til at afhjælpe tilfælde af manglende overensstemmelse. Erhvervsdrivende, der skal kunne udføre disse opgaver, er som udgangspunkt fabrikanten, men når fabrikanten ikke er etableret i EU, kan en bemyndiget repræsentant, som er udpeget af fabrikanten, varetage opgaven.

Markedsovervågningsforordningens artikel 5, stk. 2, 1. pkt., fastsætter, at den bemyndigede repræsentant skal udføre de opgaver, der er fastsat i fuldmagten.

Der findes ikke i radioudstysloven regler, som fastsætter en pligt for en bemyndiget repræsentant til at udføre de opgaver, som er omfattet af dennes fuldmagt.

Med bestemmelsen i § 21, stk. 1, 3. *pkt.*, foreslås det fastsat, at den bemyndigede repræsentant vil skulle udføre de opgaver, der er fastsat i fuldmagten.

Den bemyndigede repræsentant vil således have pligt til at udføre de opgaver, som er fastsat i fuldmagten. Der vil for det første være tale om opgaver, som er angivet i listen i det foreslåede § 21, stk. 4, jf. lovforslagets § 3, nr. 35.

Det vil således være et krav, at den bemyndigede repræsentant udfører de opgaver, som er omfattet af dennes fuldmagt. Her vil der også kunne være tale om opgaver, som ikke nødvendigvis er angivet i listen i det foreslåede stk. 4, men som den bemyndigede repræsentant vil blive forpligtet til at udføre, hvis de er omfattet af fuldmagten. Der vil dog skulle være tale om opgaver, som relaterer sig til det apparat, som den bemyndigede repræsentant er ansvarlig for.

Fuldmagten vil skulle være udformet med tilstrækkelig mulighed for, at den bemyndigede repræsentant vil kunne udføre alle relevante krav i den krævede tidshorisont. F.eks. vil den bemyndigede repræsentant skulle sikre, at EU-overensstemmelseserklæringen og teknisk dokumentation kan stilles til rådighed for Sikkerhedsstyrelsen i 10 år efter, at apparatet er bragt i omsætning, jf. den foreslåede § 21, stk. 4, nr. 3, jf. lovforslagets § 3, nr. 35. En manglende eller mangelfuld fuldmagt vil kunne medføre, at der ikke vil være en ansvarlig erhvervsdrivende i EU.

Den foreslåede bestemmelse skal sikre Sikkerhedsstyrelsen en ansvarlig erhvervsdrivende i EU, som kan behandle og samarbejde om de anmodninger, som Sikkerhedsstyrelsen fremsætter i forbindelse med sin kontrol.

For radioudstyr er det vigtigt, at der etableres en erhvervsdrivende i EU, til hvem markedsovervågningsmyndighederne kan rette deres anmodninger, herunder anmodninger om oplysninger om radioudstyrets overensstemmelse med kravene i loven, og som kan samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen for at sikre, at der hurtigt træffes korrigerende tiltag til at afhjælpe tilfælde af manglende overensstemmelse. Erhvervsdrivende, der skal kunne udføre disse opgaver, er som udgangspunkt fabrikanten, men når fabrikanten ikke er etableret i EU, kan en bemyndiget repræsentant, som er udpeget af fabrikanten, varetage opgaven.

Den foreslåede bestemmelse gengiver med sproglige tilpasninger den bemyndigede repræsentants pligter i markedsovervågningsdirektivet artikel 5, stk. 2, 1. pkt.

Den foreslåede bestemmelse udvider den bemyndigede repræsentants pligter i henhold til loven.

Til nr. 34

Markedsovervågningsforordningens artikel 5, stk. 3, fastsætter, at bemyndigede repræsentanter skal råde over passende midler til at kunne udføre deres opgaver.

Der findes ikke i radioudstysloven regler, som fastsætter, at en bemyndiget repræsentant skal råde over passende midler til at kunne udføre deres opgaver.

Det foreslås i § 21, stk. 3, 1. pkt., at den bemyndigede repræsentant vil skulle råde over passende midler til at kunne udføre sine opgaver efter det foreslåede stk. 4.

Den bemyndigede repræsentant vil i medfør af det foreslåede stk. 4, jf. lovforslagets § 3, nr. 35, skulle kunne varetage en ny række opgaver i forhold til, at Sikkerhedsstyrelsen kan føre kontrol med radioudstyr omfattet af den bemyndigede repræsentants fuldmagt. I de tilfælde, hvor fabrikanten ikke er etableret i EU, er der med markedsovervågningsforordningen krav om, at der skal være en bemyndiget repræsentant, jf. den foreslåede §21, stk. 1, jf. lovforslagets § 3, nr. 33.

Når fabrikanten udpeger en bemyndiget repræsentant i EU, vil denne skulle råde over passende dvs. tilstrækkelige midler til at varetage opgaven.

Der er ikke i markedsovervågningen fastsat, hvad der forstås ved passende midler. Der må her skeles til radioudstyrets funktion, hvor store mængder radioudstyr der er gjort tilgængelige på markedet, radioudstyrets risikovurdering, hvor mange lande radioudstyret gøres tilgængeligt i og lignende elementer. Det afgørende vil være, at den bemyndigede repræsentant vil skulle være i stand til at kunne udføre sine opgaver.

Sikkerhedsstyrelsen vil af den bemyndigede repræsentant kunne kræve, at denne skal dokumentere at have rådighed over passende midler til at løse sine opgaver, jf. den foreslåede bestemmelse i § 33, stk. 1, jf. lovforslagets § 3, nr. 48. Sikkerhedsstyrelsen vil på sigt udarbejde en praksis ved behandlingen af konkrete sager, der vil vise, hvad der anses som et minimum.

Den foreslåede bestemmelse har til formål at sikre, at der er en ansvarlig erhvervsdrivende i EU, som også økonomisk og bemandingsmæssigt kan behandle og samarbejde om de anmodninger, som Sikkerhedsstyrelsen fremsætter i sin kontrol. Med kravet sigtes der på at undgå, at en fabrikant for at opfylde kravet om, at der skal være en ansvarlig erhvervsdrivende etableret i EU, jf. den foreslåede § 17 a, jf. lovforslagets § 3, nr. 25, udpeger en bemyndiget repræsentant proforma, som reelt ikke vil kunne leve op til sine forpligtelser.

Bestemmelsen gengiver med sproglige tilpasninger markedsovervågningsforordningens artikel 5, stk. 3.

For radioudstyr er det vigtigt, at der etableres en erhvervsdrivende i EU, til hvem Sikkerhedsstyrelsen kan rette deres anmodninger, herunder anmodninger om oplysninger om et radioudstyrets overensstemmelse med loven, og som kan samarbejde med styrelsen for at sikre, at der hurtigt træffes korrigerende tiltag til at afhjælpe tilfælde af manglende overensstemmelse. Erhvervsdrivende, der skal kunne udføre disse opgaver, er som udgangspunkt fabrikanten, men når fabrikanten ikke er etableret i EU, kan en bemyndiget repræsentant, som er udpeget af fabrikanten, varetage opgaven, såfremt vedkommende har passende midler.

Der findes ikke i radioudstysloven regler, som fastsætter, at hvis en bemyndiget repræsentant ikke råder over passende midler, kan repræsentanten ikke anses for at være den ansvarlige erhvervsdrivende.

Det foreslås i § 21, stk. 3, 2. pkt., at råder den bemyndigede repræsentant ikke over passende midler, jf. 1. pkt., vil denne ikke kunne anses for at være ansvarlig efter det foreslåede § 17 a, jf. lovforslagets § 3, nr. 25.

Der vil skulle være en ansvarlig erhvervsdrivende for hvert stykke radioudstyr, der bringes i omsætning. Der vil således godt kunne være flere ansvarlige erhvervsdrivende for den samme type og model af radioudstyr, hvor dette radioudstyr stammer fra forskellige partier. En bemyndiget repræsentant vil således kunne være ansvarlig for radioudstyr A fra parti A, og en importør vil samtidig kunne være ansvarlig for radioudstyr A fra parti B.

Den foreslåede bestemmelse har til formål at sikre, at der er en ansvarlig erhvervsdrivende i EU, som også økonomisk og bemandingsmæssigt kan behandle og samarbejde om de anmodninger, som Sikkerhedsstyrelsen fremsætter i sin kontrol. Med kravet sigtes der på at undgå, at en fabrikant for at opfylde kravet om, at der skal være en ansvarlig erhvervsdrivende etableret i EU, jf. den foreslåede § 17 a, jf. lovforslagets § 3, nr. 25, udpeger en bemyndiget repræsentant proforma, som reelt ikke vil kunne leve op til sine forpligtelser.

Hvis der ikke er en ansvarlig erhvervsdrivende i EU, er det en overtrædelse af den foreslåede § 17 a, jf. lovforslagets § 3, nr. 25. I de tilfælde, hvor den bemyndigede repræsentant ikke råder over passende midler, anses det som, at der ikke er en ansvarlig erhvervsdrivende.

Hvis der ikke er en ansvarlig erhvervsdrivende, er det ikke tilladt at sælge radioudstyret (bringe radioudstyret i omsætning). Som konsekvens kan radioudstyret f.eks. blive standset i tolden.

Til nr. 35

Markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 4, fastsætter, at den i stk. 1 omhandlede erhvervsdrivendes navn, registrerede firmanavn eller registrerede varemærke og kontaktoplysninger, herunder postadresse, skal være angivet på produktet eller på dets emballage, pakken eller et ledsagedokument.

Der findes ikke i radioudstørsloven regler om, at den bemyndigede repræsentant skal angive sine kontaktoplysninger m.v. på radioudstyr eller på et medfølgende dokument.

Med bestemmelsen i § 21, stk. 4, nr. 1, foreslås det fastsat, at den bemyndigede repræsentant vil skulle angive sit navn, registrerede firmanavn eller registrerede varemærke og kontaktoplysninger, herunder postadresse, på radioudstyret eller på dets emballage, pakken eller et medfølgende dokument.

Eksempler på kontaktoplysninger kan være e-postadresse, hjemmeside, kontakt via sociale medier eller telefonnummer.

Den foreslåede bestemmelse vil udvide kravene til den bemyndigede repræsentant til også at omfatte kravet til sporbarhed. Fabrikanten vil kunne bemyndige en repræsentant i EU til at være ansvarlig erhvervsdrivende. For at Sikkerhedsstyrelsen skal kunne kontakte den relevante ansvarlige erhvervsdrivende, vil dennes kontaktoplysninger skulle fremgå af radioudstyret eller følge med. Dette vil være oplysninger, som vil sætte Sikkerhedsstyrelsen i stand til at sikre kontakten til den bemyndigede repræsentant, som vil skulle være placeret i EU, i forbindelse med sit kontrolarbejde. Hvis der ikke er en sådan ansvarlig erhvervsdrivende i EU, vil radioudstyret ikke lovligt kunne gøres tilgængeligt på markedet, jf. den foreslåede § 17 a, jf. lovforslagets § 3, nr. 25.

De tilfælde, hvor kontaktoplysningerne ikke vil kunne anbringes på radioudstyret, kan f.eks. være, hvor det af rimelige tekniske eller økonomiske grunde ikke vil være muligt at anbringe oplysningerne på radioudstyret, dog ikke af æstetiske grunde. Fabrikanten vil foretage denne vurdering, som vil skulle baseres på radioudstyrets størrelse eller art. Noget radioudstyr vil være for småt til at bære sådanne oplysninger. I sådanne tilfælde vil oplysningerne som det første alternativ skulle angives på emballagen og som et andet alternativ på et dokument, der medfølger radioudstyret.

For radioudstyr er det vigtigt, at der etableres en erhvervsdrivende i EU, til hvem markedsovervågningsmyndighederne kan rette deres anmodninger,

herunder anmodninger om oplysninger om radioudstyrets overensstemmelse med kravene i loven, og som kan samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen for at sikre, at der hurtigt træffes korrigerende tiltag til at afhjælpe tilfælde af manglende overensstemmelse. Erhvervsdrivende, der skal kunne udføre disse opgaver, er som udgangspunkt fabrikanten, men når fabrikanten ikke er etableret i EU, kan en bemyndiget repræsentant, som er udpeget af fabrikanten, varetage opgaven.

Den foreslåede bestemmelse gengiver med sproglige tilpasninger pligten i markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 4.

Efter gældende ret vil Sikkerhedsstyrelsen som kontrolmyndighed kunne opleve, at den ansvarlige erhvervsdrivende skal kontaktes i lande uden for EU. Dette ændres efter denne bestemmelse, idet den bemyndigede repræsentant skal være etableret i en EU-medlemsstat.

Af radioudstyslovens i § 21, stk. 3, nr. 1, følger det, at den bemyndigede repræsentant som minimum skal være i stand til at opbevare EU-overensstemmelseserklæringen og den tekniske dokumentation i 10 år, efter at radioudstyret er blevet bragt i omsætning.

Med bestemmelsen i § 21, stk. 4, *nr. 2*, foreslås det fastsat, at den bemyndigede repræsentant vil skulle opbevare den tekniske dokumentation, jf. radioudstyslovens § 18, stk. 2, og EU-overensstemmelseserklæringen, jf. radioudstyslovens § 18, stk. 3, i 10 år efter, at radioudstyret er blevet bragt i omsætning.

Ifølge den foreslåede bestemmelse vil det være en pligt for den bemyndigede repræsentant at opbevare den tekniske dokumentation og EU-overensstemmelseserklæringen i 10 år efter, at radioudstyret er bragt i omsætning. 10 års-perioden regnes fra det tidspunkt, hvor det sidste eksemplar af produktmodellen blev bragt i omsætning, f.eks. det sidste stykke radioudstyr i en produktionsserie.

Med den foreslåede bestemmelse gøres det dermed klart, at den bemyndigede repræsentant vil skulle opbevare den tekniske dokumentation og EU-overensstemmelseserklæringen og ikke alene vil skulle være i stand til dette.

Markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra a, fastsætter, at en erhvervsdrivende nævnt i artikel 4, stk. 2, skal sørge for, at EU-overensstemmelseserklæringen står til rådighed for markedsovervågningsmyndighederne i den periode, der kræves i henhold til den pågældende lovgivning, og skal sikre, at den tekniske dokumentation kan stilles til rådighed for disse myndigheder, hvis de anmoder herom.

Den bemyndigede repræsentant er efter radioudstyslovens § 33, stk. 1, forpligtet til at udlevere materialet til Sikkerhedsstyrelsen, hvis styrelsen anmoder herom.

I henhold til kongelig resolution af 22. juni 2018 har det siden den 1. august 2018 været Sikkerhedsstyrelsen, som har ført kontrol med de erhvervsdrivendes overholdelse af krav og pligter i radioudstysloven.

Med bestemmelsen i § 21, stk. 4, *nr. 3*, foreslås det fastsat, at den bemyndigede repræsentant vil skulle verificere, at EU-overensstemmelseserklæringen og den tekniske dokumentation, jf. det foreslåede nr. 2, er udarbejdet, og vil skulle sørge for, at overensstemmelseserklæringen står til rådighed for Sikkerhedsstyrelsen i 10 år efter, at radioudstyret er blevet bragt i omsætning, samt sikre, at den tekniske dokumentation i samme periode kan stilles til rådighed for Sikkerhedsstyrelsen, hvis styrelsen anmoder herom.

Efter den foreslåede bestemmelse vil den bemyndigede repræsentant skulle bekræfte, at EU-overensstemmelseserklæringen og den tekniske dokumentation er udarbejdet, og repræsentanten vil skulle sikre, at materialet står til rådighed for Sikkerhedsstyrelsens kontrol i 10 år efter, at radioudstyret er bragt i omsætning.

Den bemyndigede repræsentant vil med den foreslåede bestemmelse endvidere blive forpligtet til at sikre, at Sikkerhedsstyrelsen kan modtage EU-overensstemmelseserklæringen og den tekniske dokumentation i 10 år efter, at radioudstyret er blevet bragt i omsætning.

Den foreslåede bestemmelse gengiver med sproglige tilpasninger pligten i markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra a.

Det er et centralt element i markedsovervågningsforordningen, at der skal være en ansvarlig erhvervsdrivende i EU, som kan sikre et godt samarbejde med markedsovervågningsmyndighederne i de forskellige EU-lande. Det giver i forhold til denne bestemmelse mulighed for hurtig markedskontrol i forhold til, hvorvidt radioudstyret har en gyldig EU-overensstemmelseserklæring og teknisk dokumentation herfor.

Markedsovervågningsforordningens artikel 5, stk. 2, 2. pkt., fastsætter, at den bemyndigede repræsentant på anmodning skal give markedsovervågningsmyndighederne en kopi af fuldmagten på et af markedsovervågningsmyndigheden fastsat EU-sprog.

Den bemyndigede repræsentant er efter radioudstyslovens § 33, stk. 1, forpligtet til at udlevere materialet til Sikkerhedsstyrelsen, hvis styrelsen anmoder herom.

I henhold til kongelig resolution af 22. juni 2018 har det siden den 1. august 2018 været Sikkerhedsstyrelsen, som har ført kontrol med de erhvervsdrivendes overholdelse af krav og pligter i radioudstysloven.

Med bestemmelsen i § 21, stk. 4, *nr. 4*, foreslås det fastsat, at den bemyndigede repræsentant på anmodning vil skulle give Sikkerhedsstyrelsen en kopi af fuldmagten på et af Sikkerhedsstyrelsen fastsat EU-sprog.

Sprogkravet vil sikre, at Sikkerhedsstyrelsen ikke vil skulle vurdere fuldmagter, som ikke er skrevet på et EU-sprog.

Den bemyndigede repræsentant vil med den foreslåede bestemmelse i § 21, stk. 4, skulle kunne varetage en ny række opgaver i forbindelse med Sikkerhedsstyrelsens kontrol. Opgaverne vil være de tiltag, der tidligere var opgaver for fabrikanten. I de tilfælde, hvor fabrikanten ikke er etableret i EU, er der med markedsovervågningsforordningen krav om, at der skal være en anden etableret ansvarlig erhvervsdrivende. Når fabrikanten udpeger en bemyndiget repræsentant i EU, vil det være vigtigt, at Sikkerhedsstyrelsen kan få sikkerhed for, at den bemyndigede repræsenterer fabrikanten i EU for det pågældende radioudstyr.

Fuldmagten vil skulle være udformet med tilstrækkelig mulighed for, at den bemyndigede repræsentant vil kunne udføre alle relevante krav i den krævede tidshorisont. F.eks. vil den bemyndigede repræsentant skulle sikre, at EU-overensstemmelseserklæringen og teknisk dokumentation kan stilles til rådighed for Sikkerhedsstyrelsen i 10 år efter, at radioudstyret er bragt i omsætning. En manglende eller mangelfuld fuldmagt vil kunne medføre, at der ikke vil være en ansvarlig erhvervsdrivende i EU.

De bemyndigede repræsentant vil endvidere have pligt til at udføre de opgaver, som er omfattet af fuldmagten, jf., den foreslåede § 21, stk. 1, jf. lovforslagets § 3, nr. 33, hvorfor Sikkerhedsstyrelsen vil kunne have behov for at se fuldmagten.

Den foreslåede bestemmelse gengiver med sproglige tilpasninger pligten i markedsovervågningsforordningens artikel 5, stk. 2, 2. pkt.

Den foreslåede bestemmelse er en del af bestræbelserne på at sikre, at Sikkerhedsstyrelsen har en ansvarlig erhvervsdrivende, som kan behandle og

samarbejde om de anmodninger, som Sikkerhedsstyrelsen fremsætter i forbindelse med sin kontrolvirksomhed. Det er et centralt element i markeds-
overvågningsforordningen, at der skal være en ansvarlig erhvervsdrivende i EU, som kan sikre et godt samarbejde med markedsovervågningsmyndighederne i de forskellige EU-lande. Det giver i forhold til denne bestemmelse mulighed for hurtig kontrol i forhold til, om radioudstyret har en ansvarlig erhvervsdrivende i EU.

Markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra b, fastsætter, at en erhvervsdrivende nævnt i artikel 4, stk. 2, på grundlag af begrundet anmodning fra en markedsovervågningsmyndighed skal give denne myndighed al den information og dokumentation, der er nødvendig for at konstatere produktets overensstemmelse, på et sprog, der er let forståeligt for denne myndighed.

Det følger af radioudstyslovens § 33, stk. 1, at Sikkerhedsstyrelsen og Teleklagenævnet kan pålægge erhvervsdrivende en oplysningspligt vedrørende radioudstyr.

I henhold til kongelig resolution af 22. juni 2018 har det siden den 1. august 2018 været Sikkerhedsstyrelsen, som har ført kontrol med de erhvervsdrivendes overholdelse af krav og pligter i radioudstysloven.

Med bestemmelsen i § 21, stk. 4, *nr. 5*, foreslås det fastsat, at den bemyndigede repræsentant på grundlag af begrundet anmodning fra Sikkerhedsstyrelsen vil skulle give styrelsen al information og dokumentation, der er nødvendig for at konstatere radioudstyrets overensstemmelse, på et sprog, der er letforståeligt for Sikkerhedsstyrelsen.

Det følger af den foreslåede bestemmelse, at den bemyndigede repræsentant vil få en pligt til at give Sikkerhedsstyrelsen al information og dokumentation. Som udgangspunkt vil der her være tale om den tekniske dokumentation eller EU-overensstemmelseserklæringen. Der kan dog også være tale om anden dokumentation såsom toldpapirer eller afgørelser fra andre landes markedsovervågningsmyndigheder.

Det fremgår af bestemmelsen, at informationen og dokumentationen vil skulle være på et sprog, som er letforståeligt for Sikkerhedsstyrelsen. Dette vil som udgangspunkt være dansk, men også norsk, svensk eller engelsk kan være et sprog, som vil være letforståeligt for Sikkerhedsstyrelsen.

Bestemmelsen understreger den bemyndigede repræsentants oplysningspligt og tilføjer et sprogkrav, som ikke på tilsvarende vis findes i radioud-

stysloven i dag. Sprogkravet vil sikre, at repræsentanten tilpasser radioudstyret og dokumentationen for radioudstyret til det danske marked og den danske kontrol.

Den bemyndigede repræsentant vil med den foreslåede bestemmelse i § 21, stk. 4, skulle kunne varetage en ny række opgaver i forbindelse med Sikkerhedsstyrelsens kontrol. Opgaverne vil være de tiltag, der tidligere var opgaver for fabrikanten. I de tilfælde, hvor fabrikanten ikke er etableret i EU, er der med markedsovervågningsforordningen krav om, at der skal være en anden etableret ansvarlig erhvervsdrivende.

Bestemmelsen er en del af bestræbelserne på at sikre, at Sikkerhedsstyrelsen har en ansvarlig erhvervsdrivende, som kan behandle og samarbejde om de anmodninger, som Sikkerhedsstyrelsen fremsætter i forbindelse med sin kontrolvirksomhed. Det er et centralt element i markedsovervågningsforordningen, at der skal være en ansvarlig erhvervsdrivende i EU, som kan sikre et godt samarbejde med markedsovervågningsmyndighederne i de forskellige EU-lande. Det giver i forhold til denne bestemmelse mulighed for hurtig kontrol i forhold til, om apparatet har en ansvarlig erhvervsdrivende i EU.

Den foreslåede bestemmelse gengiver med sproglige tilpasninger pligten i markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra b.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med den foreslåede § 33, stk. 1, jf. lovforslagets § 3, nr. 48, hvorefter bl.a. Sikkerhedsstyrelsen vil kunne opkræve oplysninger og materiale af de erhvervsdrivende.

Markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra c, fastsætter, at en erhvervsdrivende nævnt i artikel 4, stk. 2, skal underrette markedsovervågningsmyndighederne, hvis vedkommende har grund til at tro, at et produkt udgør en risiko.

Der findes ikke radioudstysloven regler om, at den bemyndigede repræsentant skal underrette Sikkerhedsstyrelsen i tilfælde af, at radioudstyr udgør en risiko.

Med bestemmelsen i § 21, stk. 4, *nr. 6*, foreslås det fastsat, at den bemyndigede repræsentant vil skulle underrette Sikkerhedsstyrelsen, hvis den bemyndigede repræsentant har grund til at tro, at radioudstyr udgør en risiko.

At den bemyndigede repræsentant vil skulle underrette Sikkerhedsstyrelsen, hvis repræsentanten har grund til at tro, at radioudstyr udgør en risiko, er nyt og er en del af markedsovervågningsforordningens hensigt med, at der for

alle apparater, der bringes i omsætning, skal være en ansvarlig erhvervsdrivende i EU, som iagttager de krav, som stilles til radioudstyr.

Kravet om, at en bemyndiget repræsentant vil skulle underrette Sikkerhedsstyrelsen om en eventuel risiko, skal ses i sammenhæng med, at den bemyndigede repræsentant vil modtage underretninger og klager fra kunder, når et apparat ikke fungerer hensigtsmæssigt. Dette vil især kunne ske, når den bemyndigede repræsentants kontaktoplysninger fremgår af radioudstyret eller følger med radioudstyret, idet forbrugerne da klart vil vide, hvem de kan rette henvendelse til. Giver kundeklagerne anledning til, at den bemyndigede repræsentant tror, at radioudstyret udgør en risiko, vil den bemyndigede repræsentant skulle underrette Sikkerhedsstyrelsen.

Den foreslåede bestemmelse gengiver med sproglige tilpasninger pligten i markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra c.

Den foreslåede bestemmelse er en del af bestræbelserne på at sikre, at Sikkerhedsstyrelsen har en ansvarlig erhvervsdrivende, som kan behandle og samarbejde om de anmodninger, som Sikkerhedsstyrelsen fremsætter i forbindelse med sin kontrolvirksomhed. Det er et centralt element i markedsovervågningsforordningen, at der skal være en ansvarlig erhvervsdrivende i EU, som kan sikre et godt samarbejde med markedsovervågningsmyndighederne i de forskellige EU-lande. Det giver i forhold til denne bestemmelse mulighed for hurtig kontrol i forhold til, om radioudstyret har en ansvarlig erhvervsdrivende i EU.

Markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra d, 1. pkt., fastsætter, at en erhvervsdrivende nævnt i artikel 4, stk. 2, skal samarbejde med markedsovervågningsmyndighederne og sikre, at der træffes øjeblikkelige nødvendige korrigerende tiltag for at afhjælpe eventuelle tilfælde af manglende overensstemmelse med de krav, der finder anvendelse på det pågældende produkt.

Det følger af radioudstyslovens § 21, stk. 3, nr. 3, at den bemyndigede repræsentant skal samarbejde om foranstaltninger på Sikkerhedsstyrelsens anmodning, som Sikkerhedsstyrelsen træffer, for at fjerne en risiko, som udgøres af radioudstyr, der er omfattet af den bemyndigede repræsentants fuldmagt.

Med bestemmelsen i § 21, stk. 4, *nr. 7, 1. pkt.*, foreslås det fastsat, at den bemyndigede repræsentant vil skulle samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen og vil herunder efter en begrundet anmodning skulle sikre, at der træffes

øjeblikkelige nødvendige korrigerende tiltag for at afhjælpe eventuelle tilfælde af manglende overensstemmelse med de krav, der finder anvendelse på det pågældende radioudstyr.

Korrigerende tiltag kan f.eks. handle om, at det pågældende radioudstyr skal fjernes fra markedet, indtil det er i overensstemmelse med kravene i loven.

Den bemyndigede repræsentant vil få flere forpligtelser i samarbejdet med Sikkerhedsstyrelsen, hvis Sikkerhedsstyrelsen anmoder om korrigerende tiltag. Den udvidede samarbejdspflicht vil være en udvidelse af kravet til den bemyndigede repræsentant. Den udvidede samarbejdspflicht er en del af markedsovervågningsforordningens hensigt, hvor der for alt radioudstyr, der bringes i omsætning, skal være en ansvarlig erhvervsdrivende i EU, som iagttager de krav, som stilles til radioudstyr.

Den foreslåede bestemmelse gengiver med sproglige tilpasninger pligten i markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra d, 1. pkt.

Markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra d, 2. pkt., fastsætter, at hvis det ikke er muligt med korrigerende tiltag efter 1. pkt. at afhjælpe manglende overensstemmelse, skal en erhvervsdrivende nævnt i artikel 4, stk. 2, begrænse de risici, der er forbundet med det pågældende produkt, når det påbydes af markedsovervågningsmyndighederne eller på eget initiativ, når den erhvervsdrivende skønner eller har grund til at tro, at det pågældende produkt udgør en risiko.

Det følger af radioudstyslovens § 21, stk. 3, nr. 3, at den bemyndigede repræsentant skal samarbejde om foranstaltninger på Sikkerhedsstyrelsens anmodning, som Sikkerhedsstyrelsen træffer, for at fjerne en risiko, som udgøres af radioudstyr, der er omfattet af den bemyndigede repræsentants fuldmagt.

Med bestemmelsen i § 21, stk. 4, nr. 7, 2. pkt., foreslås det fastsat, at hvis det ikke er muligt med korrigerende tiltag efter 1. pkt. at afhjælpe manglende overensstemmelse, vil den bemyndigede repræsentant skulle begrænse de risici, der er forbundet med det pågældende radioudstyr, når det påbydes af Sikkerhedsstyrelsen eller på eget initiativ, når repræsentanten skønner eller har grund til at tro, at det pågældende radioudstyr udgør en risiko.

Den bemyndigede repræsentant vil med den foreslåede bestemmelse skulle sikre, at der sker en begrænsning af de risici, der er forbundet med det pågældende radioudstyr, når det påbydes af Sikkerhedsstyrelsen eller på eget initiativ, når den bemyndigede repræsentant skønner eller har grund til at

tro, at det pågældende radioudstyr udgør en risiko, og hvis andre korrigerende tiltag, jf. det foreslåede stk. 4, nr. 7, 1. pkt., ikke har været tilstrækkelige.

Den bemyndigede repræsentant vil få flere forpligtelser i samarbejdet med Sikkerhedsstyrelsen, hvis Sikkerhedsstyrelsen anmoder om korrigerende tiltag, jf. den foreslåede stk. 4, nr. 7, 1. pkt. De samme udvidede forpligtelser vil gælde, hvis den bemyndigede repræsentant skønner eller har grund til at tro, at radioudstyret udgør en risiko. Den udvidede samarbejdspligt er en del af markedsovervågningsforordningens hensigt, hvor der for alt radioudstyr, der bringes i omsætning, skal være en ansvarlig erhvervsdrivende i EU, som iagttager de krav, som stilles til radioudstyr.

Den foreslåede bestemmelse gengiver med sproglige tilpasninger pligten i markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra d, 2. pkt.

Til nr. 36

I radioudstyslovens § 22, stk. 2, henvises der til § 18, stk. 2, 4 og 5, som bliver stk. 2, 5 og 6.

Det foreslås i bestemmelsen i § 22, *stk. 2*, at henvisningen til stk. 2, 4 og 5 ændres til stk. 2, 5 og 6.

Det skyldes, at det i § 18 foreslås at indsætte et nyt stk. 4, jf. lovforslagets § 3, nr. 26, hvorefter bestemmelsens oprindelige stk. 4 og 5 bliver stk. 5 og 6. Der foreslås derfor i § 22, stk. 2, en konsekvensrettelse i henvisningen til disse stykker.

Det er hensigten med ændringen at opretholde den eksisterende retstilstand.

I radioudstyslovens § 22, stk. 2, henvises der til § 18, stk. 6, som bliver stk. 7.

Det foreslås i bestemmelsen i § 22, stk. 2, at henvisningen til stk. 6 ændres til stk. 7.

Det skyldes, at det i § 18 foreslås at indsætte et nyt stk. 4, jf. lovforslagets § 3, nr. 26, hvorefter bestemmelsens oprindelige stk. 6 bliver stk. 7. Der foreslås derfor i § 22, stk. 2, en konsekvensrettelse i henvisningen til dette stykke.

Det er hensigten med ændringen at opretholde den eksisterende retstilstand.

Til nr. 37

Markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 4, fastsætter, at den i stk. 1 omhandlede erhvervsdrivendes navn, registrerede firmanavn eller registrerede varemærke og kontaktoplysninger, herunder postadresse, skal være angivet på produktet eller på dets emballage, pakken eller et ledsagedokument.

Det følger af radioudstørslovens § 22, stk. 3, 1. pkt., at importørens navn og registrerede firmanavn eller registrerede varemærke og en postadresse, hvor importøren kan kontaktes, skal fremgå af det radioudstyr, som importøren bringer i omsætning.

Med bestemmelsen i § 22, *stk. 3, 1. pkt.*, foreslås det fastsat, at importørens navn, registrerede firmanavn eller registrerede varemærke og kontaktoplysninger, herunder postadresse, skal være angivet på radioudstyret eller på dets emballage, pakken eller et medfølgende dokument.

Det følger af den foreslåede ændring til bestemmelsen, at importøren som noget nyt også vil skulle angive kontaktoplysninger, som med den foreslåede ændring til 1. pkt. vil være yderligere oplysninger ud over postadressen. Eksempler på kontaktoplysninger kan være e-postadresse, hjemmeside, kontakt via sociale medier eller telefonnummer.

Bestemmelsen vil sikre, at Sikkerhedsstyrelsens opgave med kontrollen af radioudstyr bliver lettere.

Bestemmelsen gengiver med sproglige tilpasninger pligten i markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 4.

Den foreslåede ændring vil medføre, at importøren vil skulle tilføje yderligere kontaktoplysninger på apparatet.

Markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 4, fastsætter, at den i stk. 1 omhandlede erhvervsdrivendes navn, registrerede firmanavn eller registrerede varemærke og kontaktoplysninger, herunder postadresse, skal være angivet på produktet eller på dets emballage, pakken eller et ledsagedokument.

Det følger af radioudstørslovens § 22, stk. 3, 2. pkt., at er det ikke muligt på grund af radioudstyrets beskaffenhed at anbringe oplysningerne nævnt i 1. pkt. på radioudstyret, skal oplysningerne fremgå af emballagen eller et medfølgende dokument.

Med bestemmelsen i § 22, stk. 3, 2. *pkt.*, foreslås det fastsat, at kontaktoplysningerne nævnt i 1. pkt. som udgangspunkt vil skulle angives på radioudstyret, medmindre det ikke er muligt på grund af radioudstyrets beskaffenhed.

Den tilpassede ordlyd i 2. pkt. vil medføre færre misforståelser hos importører om, at kontaktoplysningerne m.v. skal fremgå af radioudstyret, og kun hvis det ikke kan lade sig gøre (f.eks. på grund af størrelsen af radioudstyret), så kan oplysningerne fremgå af emballagen, pakken eller på et medfølgende dokument.

Bestemmelsen vil sikre, at Sikkerhedsstyrelsens opgave med kontrollen af apparater bliver lettere.

Bestemmelsen gengiver med sproglige tilpasninger pligten i markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 4.

Til nr. 38

Det foreslås, at § 22, *stk. 4, 2. pkt.*, ophæves.

Bestemmelsen fastsætter, at importøren i 10 år efter, at radioudstyr er bragt i omsætning, skal sikre, at den tekniske dokumentation kan stilles til rådighed for Sikkerhedsstyrelsen på anmodning herom.

Den foreslåede ændring af bestemmelsen vil ikke medføre ændringer i gældende ret, idet indholdet videreføres i det foreslåede § 22, stk. 5, jf. lovforslagets § 3, nr. 39.

For at sikre bedst mulig overensstemmelse med formuleringerne i markedsovervågningsforordningen flyttes afsnittet om, hvornår importøren skal stille teknisk information til rådighed, til det efterfølgende stykke.

Til nr. 39

Markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra a, fastsætter, at en erhvervsdrivende nævnt i artikel 4, stk. 2, skal sørge for, at EU-overensstemmelseserklæringen står til rådighed for markedsovervågningsmyndighederne i den periode, der kræves i henhold til den pågældende lovgivning, og skal sikre, at den tekniske dokumentation kan stilles til rådighed for disse myndigheder, hvis de anmoder herom.

Importøren er efter radioudstyslovens § 33, stk. 1, forpligtet til at udlevere materialet til Sikkerhedsstyrelsen, hvis styrelsen anmoder herom.

I henhold til kongelig resolution af 22. juni 2018 har det siden den 1. august 2018 været Sikkerhedsstyrelsen, som har ført kontrol med de erhvervsdrivendes overholdelse af krav og pligter i radioudstysloven.

Med bestemmelsen i § 22, *stk.* 5, foreslås det fastsat, at importøren vil skulle verificere, at EU-overensstemmelseserklæringen, jf. radioudstyslovens § 18, *stk.* 3, og den tekniske dokumentation, jf. radioudstyslovens § 18, *stk.* 2, er udarbejdet, og vil skulle sørge for, at overensstemmelseserklæringen står til rådighed for Sikkerhedsstyrelsen i 10 år efter, at radioudstyret er blevet bragt i omsætning, samt sikre, at den tekniske dokumentation i samme periode kan stilles til rådighed for Sikkerhedsstyrelsen, hvis styrelsen anmoder herom.

Efter den foreslåede bestemmelse vil importøren skulle bekræfte, at EU-overensstemmelseserklæringen og den tekniske dokumentation er udarbejdet, og importøren vil skulle sikre, at materialet står til rådighed for Sikkerhedsstyrelsens kontrol i 10 år efter, at radioudstyret er bragt i omsætning.

Den foreslåede bestemmelse gengiver med sproglige tilpasninger pligten i markedsovervågningsforordningens artikel 4, *stk.* 3, litra a.

Indsættelsen af det foreslåede *stk.* 5 medfører, at radioudstyslovens § 8, *stk.* 5 og 6, bliver til *stk.* 6 og 7.

Til nr. 40

Det foreslås, at § 22, *stk.* 7, ophæves. Bestemmelsen fastsætter, at udgør radioudstyr en risiko, skal importøren underrette fabrikanten og Sikkerhedsstyrelsen herom.

Bestemmelsen foreslås videreført sammen med radioudstyslovens § 23, *stk.* 2, i den foreslåede bestemmelse i § 23, *stk.* 2, jf. lovforslagets § 3, nr. 41.

For at sikre bedst mulig overensstemmelse med formuleringerne i markedsovervågningsforordningen foreslås de to bestemmelser fastsat i en enkelt bestemmelse.

Til nr. 41

Markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra c, fastsætter, at en erhvervsdrivende nævnt i artikel 4, stk. 2, skal underrette markedsovervågningsmyndighederne, hvis vedkommende har grund til at tro, at et produkt udgør en risiko.

Bestemmelsen i radioudstyslovens § 23, stk. 2, stiller krav om, at importøren skal underrette Sikkerhedsstyrelsen i tilfælde af, at radioudstyret udgør en risiko.

I henhold til kongelig resolution af 22. juni 2018 har det siden den 1. august 2018 været Sikkerhedsstyrelsen, som har ført kontrol med de erhvervsdrivendes overholdelse af krav og pligter i radioudstysloven.

Med bestemmelsen i § 23, *stk. 2*, foreslås det fastsat, at udgør radioudstyr, som importøren har gjort tilgængeligt på markedet, en risiko, vil importøren skulle underrette Sikkerhedsstyrelsen, hvis vedkommende har grund til at tro, at radioudstyret udgør en risiko.

Efter den foreslåede bestemmelse vil importører af radioudstysåledes ikke længere skulle være sikre på, at radioudstyr udgør en risiko, før importøren vil skulle underrette Sikkerhedsstyrelsen, idet importøren allerede vil skulle underrette Sikkerhedsstyrelsen, hvis importøren har grund til at tro, at radioudstyret udgør en risiko.

Kravet om underretning skal ses sammen med, at importøren vil modtage underretninger og klager fra kunder, når radioudstyr ikke fungerer hensigtsmæssigt. Dette vil især kunne ske, når importørens kontaktoplysninger fremgår af radioudstyret, idet forbrugerne da vil vide, hvem de kan rette henvendelse til. Giver kundeklagerne anledning til, at importøren får grund til at tro, at radioudstyret udgør en risiko, vil importøren således skulle underrette Sikkerhedsstyrelsen.

Hvis Sikkerhedsstyrelsen finder øjeblikkelige korrigerende tiltag nødvendige på baggrund af den underretning, som importøren vil være forpligtet til at give, vil Sikkerhedsstyrelsen kunne anmode om korrigerende tiltag efter den foreslåede § 23, stk. 4, jf. lovforslagets § 3, nr. 42.

Den foreslåede ændring af bestemmelsen med sproglige tilpasninger gengiver pligten i markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra c.

Ændringen vil sikre, at en sag ikke bliver unødigt forsinket, fordi en importør først er forpligtet til at undersøge, om der konkret er en risiko, inden importøren underretter Sikkerhedsstyrelsen. Importøren vil med den ændrede bestemmelse skulle underrette Sikkerhedsstyrelsen, allerede når der

er en begrundet mistanke om, at radioudstyret udgør en risiko. Radioudstyr, som udgør en alvorlig risiko, vil således kunne nå at blive opdaget på et tidligere tidspunkt.

Et godt samarbejde mellem importøren og Sikkerhedsstyrelsen er et centralt element, som giver mulighed for hurtig indgriben og korrigerende tiltag vedrørende radioudstyret.

Til nr. 42

Markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra b, fastsætter, at en erhvervsdrivende nævnt i artikel 4, stk. 2, på grundlag af begrundet anmodning fra en markedsovervågningsmyndighed skal give denne myndighed al den information og dokumentation, der er nødvendig for at konstatere produktets overensstemmelse, på et sprog, der er let forståeligt for denne myndighed.

Det følger af radioudstyslovens § 33, stk. 1, at Sikkerhedsstyrelsen og Teleklagenævnet kan pålægge erhvervsdrivende en oplysningspligt vedrørende radioudstyr.

I henhold til kongelig resolution af 22. juni 2018 har det siden den 1. august 2018 været Sikkerhedsstyrelsen, som har ført kontrol med de erhvervsdrivendes overholdelse af krav og pligter i radioudstysloven.

Med bestemmelsen i § 23, stk. 3, foreslås det fastsat, at importøren på grundlag af begrundet anmodning fra Sikkerhedsstyrelsen vil skulle give styrelsen al information og dokumentation, der er nødvendig for at konstatere radioudstyrets overensstemmelse, på et sprog, der er letforståeligt for Sikkerhedsstyrelsen.

Det følger af den foreslåede bestemmelse, at importøren vil få en pligt til at give Sikkerhedsstyrelsen al information og dokumentation. Som udgangspunkt vil der her være tale om den tekniske dokumentation eller EU-overensstemmelseserklæringen. Der kan dog også være tale om anden dokumentation såsom toldpapirer eller afgørelser fra andre landes markedsovervågningsmyndigheder.

Det fremgår af bestemmelsen, at informationen og dokumentationen vil skulle være på et sprog, som er letforståeligt for Sikkerhedsstyrelsen. Dette vil som udgangspunkt være dansk, men også norsk, svensk eller engelsk kan være et sprog, som vil være letforståeligt for Sikkerhedsstyrelsen.

Bestemmelsen understreger importørens oplysningspligt og tilføjer et sprogkrav, som ikke på tilsvarende vis findes i radioudstysloven i dag. Sprogkravet vil sikre, at importøren tilpasser radioudstyret og dokumentationen for radioudstyret til det danske marked og den danske kontrol.

Den foreslåede bestemmelse gengiver med sproglige tilpasninger pligten i markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra b.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med den foreslåede § 33, stk. 1, jf. lovforslagets § 3, nr. 48, hvorefter bl.a. Sikkerhedsstyrelsen vil kunne opkræve oplysninger og materiale af de erhvervsdrivende.

Markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra d, 1. pkt., fastsætter, at en erhvervsdrivende nævnt i artikel 4, stk. 2, skal samarbejde med markedsovervågningsmyndighederne og sikre, at der træffes øjeblikkelige nødvendige korrigerende tiltag for at afhjælpe eventuelle tilfælde af manglende overensstemmelse med de krav, der finder anvendelse på det pågældende produkt.

Det følger af radioudstyslovens § 38, stk. 3, at Sikkerhedsstyrelsen kan kræve, at importøren samarbejder med Sikkerhedsstyrelsen om enten forbud mod at bringe radioudstyret i omsætning eller at gøre det tilgængeligt på markedet, påbud om at trække radioudstyret tilbage fra markedet eller give påbud om at kalde radioudstyret tilbage, hvis radioudstyret medfører en risiko.

I henhold til kongelig resolution af 22. juni 2018 har det siden den 1. august 2018 været Sikkerhedsstyrelsen, som har ført kontrol med de erhvervsdrivendes overholdelse af krav og pligter i radioudstysloven.

Med bestemmelsen i § 23, *stk. 4, 1. pkt.*, foreslås det fastsat, at importøren vil skulle samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen og vil herunder efter en begrundet anmodning skulle sikre, at der træffes øjeblikkelige nødvendige korrigerende tiltag for at afhjælpe eventuelle tilfælde af manglende overensstemmelse med de krav, der finder anvendelse på det pågældende radioudstyr.

Importørens pligt til at samarbejde vil række videre end den eksisterende pligt, idet der i den gældende bestemmelse er en oplistning af muligheder for afhjælpning eller begrænsning af risici, hvorimod den foreslåede bestemmelse ikke vil indeholde en udtømmende liste af afhjælpningsmuligheder og begrænsninger af risici, som Sikkerhedsstyrelsen vil kunne kræve, at importøren samarbejder om.

Den foreslåede bestemmelse gengiver med sproglige tilpasninger pligten i markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra d, 1. pkt.

Den foreslåede bestemmelse i lovforslaget vil medføre, at Sikkerhedsstyrelsen i et samarbejde med importøren kan finde den bedste løsning på manglende overholdelse af kravene i loven. Især i sager, hvor der ikke er tale om manglende overholdelse af væsentlige krav, men alene formelle krav, giver det importøren og Sikkerhedsstyrelsen en bedre mulighed for at finde en rimelig løsning, som fabrikanten kan samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen om med henblik på at afhjælpe den manglende overensstemmelse.

Markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra d, 2. pkt., fastsætter, at hvis det ikke er muligt med korrigerende tiltag efter 1. pkt. at afhjælpe manglende overensstemmelse, skal en erhvervsdrivende nævnt i artikel 4, stk. 2, begrænse de risici, der er forbundet med det pågældende produkt, når det påbydes af markedsovervågningsmyndighederne eller på eget initiativ, når den erhvervsdrivende skønner eller har grund til at tro, at det pågældende produkt udgør en risiko.

Det følger af radioudstyslovens § 38, stk. 3, at Sikkerhedsstyrelsen kan kræve, at importøren samarbejder med Sikkerhedsstyrelsen om enten forbud mod at bringe radioudstyret i omsætning eller at gøre det tilgængeligt på markedet, påbud om at trække radioudstyret tilbage fra markedet eller give påbud om at kalde radioudstyret tilbage, hvis radioudstyret medfører en risiko.

I henhold til kongelig resolution af 22. juni 2018 har det siden den 1. august 2018 været Sikkerhedsstyrelsen, som har ført kontrol med de erhvervsdrivendes overholdelse af krav og pligter i radioudstysloven.

Med bestemmelsen i § 23, stk. 4, 2. *pkt.*, foreslås det fastsat, at hvis det ikke er muligt med korrigerende tiltag efter 1. pkt. at afhjælpe manglende overensstemmelse, vil importøren skulle begrænse de risici, der er forbundet med det pågældende radioudstyr, når det påbydes af Sikkerhedsstyrelsen eller på eget initiativ, når importøren skønner eller har grund til at tro, at det pågældende radioudstyr udgør en risiko.

Importørens pligt til at samarbejde vil række videre end den eksisterende pligt, idet der i den gældende bestemmelse er en opstilling af muligheder for afhjælpning eller begrænsning af risici, hvorimod den foreslåede bestemmelse ikke vil indeholde en udtømmende liste af afhjælpningsmuligheder og begrænsninger af risici, som Sikkerhedsstyrelsen vil kunne kræve, at importøren samarbejder om.

Den foreslåede bestemmelse gengiver med sproglige tilpasninger pligten i markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra d, 2. pkt.

Den foreslåede bestemmelse i lovforslaget vil medføre, at Sikkerhedsstyrelsen i et samarbejde med importøren kan finde den bedste løsning på manglende overholdelse af kravene i loven. Især i sager, hvor der ikke er tale om manglende overholdelse af væsentlige krav, men alene formelle krav, giver det importøren og Sikkerhedsstyrelsen en bedre mulighed for at finde en rimelig løsning, som fabrikanten kan samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen om med henblik på at afhjælpe den manglende overensstemmelse.

Stk. 3 bliver herefter stk. 5.

Til nr. 43

I radioudstørslovens § 24, stk. 2, henvises der til § 18, stk. 4 og 5, som bliver stk. 5 og 6.

Det foreslås i bestemmelsen i § 24, stk. 2, at henvisningen til stk. 4 og 5 ændres til stk. 5 og 6.

Det skyldes, at det i § 18 foreslås at indsætte et nyt stk. 4, jf. lovforslagets § 3, nr. 26, hvorefter bestemmelsens oprindelige stk. 4 og 5 bliver stk. 5 og 6. Der foreslås derfor i § 24, stk. 2, en konsekvensrettelse i henvisningen til disse stykker.

Det er hensigten med ændringen at opretholde den eksisterende retstilstand.

I radioudstørslovens § 24, stk. 2, henvises der til § 18, stk. 6, som bliver stk. 7.

Det foreslås i bestemmelsen i § 24, stk. 2, at henvisningen til stk. 6 ændres til stk. 7.

Det skyldes, at det i § 18 foreslås at indsætte et nyt stk. 4, jf. lovforslagets § 3, nr. 26, hvorefter bestemmelsens oprindelige stk. 6 bliver stk. 7. Der foreslås derfor i § 24, stk. 2, en konsekvensrettelse i henvisningen til dette stykke.

Det er hensigten med ændringen at opretholde den eksisterende retstilstand.

Til nr. 44

Markedsovervågningsforordningens artikel 7, stk. 1, fastsætter, at Erhvervsdrivende skal samarbejde med markedsovervågningsmyndighederne om tiltag, der kan eliminere eller begrænse risici forbundet med produkter, som disse erhvervsdrivende har gjort tilgængelige på markedet.

Bestemmelsen i radioudstørslovens § 38, stk. 3, fastsætter, at Sikkerhedsstyrelsen kan kræve, at distributøren samarbejder med Sikkerhedsstyrelsen om enten forbud mod at bringe radioudstyret i omsætning eller at gøre det tilgængeligt på markedet, påbud om at trække radioudstyret tilbage fra markedet eller give påbud om at kalde radioudstyret tilbage, når radioudstyret medfører en risiko.

Med bestemmelsen i § 25, stk. 3, foreslås det fastsat, at distributøren vil skulle samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen om tiltag, der vil kunne eliminere eller begrænse risici forbundet med radioudstyr, som distributøren har gjort tilgængeligt på markedet.

Det følger af den foreslåede bestemmelse, at distributøren vil være forpligtet til at samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen om at begrænse de risici, der er forbundet med det pågældende radioudstyr. Den foreslåede bestemmelse vil række videre end den eksisterende bestemmelse i radioudstørslovens § 38, stk. 3, idet der i den gældende bestemmelse er en opstilling af muligheder for afhjælpning eller begrænsning af risici, hvorimod den foreslåede bestemmelse ikke vil indeholde en udtømmende liste af afhjælpningsmuligheder og begrænsninger af risici, som Sikkerhedsstyrelsen vil kunne kræve, at distributøren samarbejder om.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at der ikke kun vil være tre tiltag til afhjælpning i tilfælde af, at der er manglende overensstemmelse med lovens krav til radioudstyret.

Udviklingen af e-handel skaber visse udfordringer for markedsovervågningsmyndighederne med hensyn til at sikre overensstemmelse af radioudstyr, der udbydes til salg online og effektiv markedsovervågning. Antallet af erhvervsdrivende, der tilbyder radioudstyr direkte til forbrugerne ad elektronisk vej, er stigende. En distributør kan derfor spille en afgørende rolle ved at give Sikkerhedsstyrelsen en samarbejdspartner, der er etableret i EU, og som tilstrækkeligt hurtigt kan udføre særlige opgaver for at sikre, at radioudstyr opfylder kravene i lovgivningen til gavn for forbrugere, andre slutbrugere og virksomheder.

Den foreslåede bestemmelse gengiver med sproglige tilpasninger pligten i markedsovervågningsforordningens artikel 7, stk. 1.

Den foreslåede bestemmelse i lovforslaget vil medføre, at Sikkerhedsstyrelsen i et samarbejde med distributøren kan sikre, at radioudstyr, der udgør en risiko, ikke sælges til slutbrugere eller kan kaldes tilbage.

Til nr. 45

Det foreslås at fastsætte en underoverskrift i forbindelse med den foreslåede bestemmelse i § 25 a, som lyder ”Udbydere af distributionstjenester”, for at gøre det tydeligt, hvad den foreslåede bestemmelse i § 25 a omfatter. Underoverskriften vil alene omfatte den foreslåede § 25 a.

Markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 4, fastsætter, at den i stk. 1 omhandlede erhvervsdrivendes navn, registrerede firmanavn eller registrerede varemærke og kontaktoplysninger, herunder postadresse, skal være angivet på produktet eller på dets emballage, pakken eller et ledsagedokument.

Der findes ikke i radioudstysloven regler om, at udbyderen af distributionstjenester skal angive sine kontaktoplysninger m.v. på radioudstyr eller på et medfølgende dokument.

Med bestemmelsen i § 25 a, stk. 1, foreslås det fastsat, at udbyderen af distributionstjenesters navn, registrerede firmanavn eller registrerede varemærke og kontaktoplysninger, herunder postadresse, vil skulle være angivet på radioudstyret eller på dets emballage, pakken eller et medfølgende dokument.

Udbydere af distributionstjenester vil være en ny ansvarlig erhvervsdrivende, der forpligtes, hvis der ikke er en fabrikant i EU, eller der ikke er en ansvarlig importør eller en bemyndiget repræsentant, jf. den foreslåede bestemmelse i § 17 a, jf. lovforslagets § 3, nr. 25.

Det følger af den foreslåede bestemmelse, at udbydere af distributionstjenester vil skulle angive kontaktoplysninger, som med den foreslåede bestemmelse er yderligere oplysninger ud over postadressen. Eksempler på kontaktoplysninger ud over postadressen kan være e-postadresse, hjemmeside, kontakt via sociale medier eller telefonnummer. På grund af udbyderen af distributørtjenesters behov for ikke at åbne allerede emballeret radioudstyr, vil der ikke være krav om, at oplysningerne angives på radioudstyret, selvom dette er muligt. Det vil være tilstrækkeligt at angive disse på emballagen, pakken eller et medfølgende dokument.

For at sikre, at Sikkerhedsstyrelsen kan udføre sin kontrol effektivt, er det hensigtsmæssigt, at Sikkerhedsstyrelsen kan identificere de ansvarlige udbydere af distributionstjenester, hvorfor det foreslås, at udbyderne vil skulle angive kontaktoplysninger.

Udviklingen af e-handel skaber visse udfordringer for markedsovervågningsmyndighederne i EU med hensyn til at sikre overensstemmelse af radioudstyr, der udbydes til salg online, og gennemføre kontrollen effektivt. Antallet af erhvervsdrivende, der tilbyder radioudstyr direkte til forbrugerne ad elektronisk vej, er stigende. En erhvervsdrivende med opgaver vedrørende radioudstyr spiller derfor en afgørende rolle ved at give Sikkerhedsstyrelsen en samarbejdspartner, der er etableret i EU, og som tilstrækkeligt hurtigt kan udføre særlige opgaver for at sikre, at radioudstyr opfylder kravene i loven til gavn for forbrugere, andre slutbrugere og virksomheder.

Moderne forsyningskæder omfatter en bred vifte af erhvervsdrivende, som alle bør gøres til genstand for håndhævelse af loven samtidig med, at der tages behørigt hensyn til deres respektive rolle i forsyningskæden, og i hvilket omfang de bidrager til at gøre radioudstyr tilgængeligt på markedet.

Herudover har praktiske erfaringer med kontrollen vist, at forsyningskæderne undertiden involverer nye former for erhvervsvirksomhed, som ikke passer ind i de traditionelle forsyningskæder i henhold til de eksisterende retlige rammer. Dette er navnlig tilfældet med udbydere af distributionstjenester, som udfører mange af de samme funktioner som importører, men som ikke altid svarer til den traditionelle definition af importør.

Den foreslåede bestemmelse gengiver med sproglige tilpasninger pligten i markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 4.

Markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra a, fastsætter, at en erhvervsdrivende nævnt i artikel 4, stk. 2, skal sørge for, at EU-overensstemmelseserklæringen står til rådighed for markedsovervågningsmyndighederne i den periode, der kræves i henhold til den pågældende lovgivning, og skal sikre, at den tekniske dokumentation kan stilles til rådighed for disse myndigheder, hvis de anmoder herom.

Der findes ikke i radioudstysloven regler, som giver udbydere af distributionstjenester en pligt til at stille materiale til rådighed for Sikkerhedsstyrelsen.

Med bestemmelsen i § 25 a, *stk. 2, nr. 1*, foreslås det fastsat, at udbyderen af distributionstjenester vil skulle verificere, at EU-overensstemmelseserklæringen, jf. radioudstyslovens § 18, stk. 3, og den tekniske dokumentation, jf. radioudstyslovens § 18, stk. 2, er udarbejdet, og vil skulle sørge for, at overensstemmelseserklæringen står til rådighed for Sikkerhedsstyrelsen i 10 år efter, at radioudstyret er blevet bragt i omsætning, samt sikre, at den tekniske dokumentation i samme periode kan stilles til rådighed for Sikkerhedsstyrelsen, hvis styrelsen anmoder herom.

Efter den foreslåede bestemmelse vil udbyderen af distributionstjenester skulle bekræfte, at EU-overensstemmelseserklæringen og den tekniske dokumentation er udarbejdet, og udbyderen vil skulle sikre, at materialet står til rådighed for Sikkerhedsstyrelsens kontrol i 10 år efter, at radioudstyret er bragt i omsætning.

Bestemmelsen gengiver med sproglige tilpasninger pligten i markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra a.

Det er et centralt element i markedsovervågningsforordningen, at der skal være en ansvarlig erhvervsdrivende i EU, som kan sikre et godt samarbejde med markedsovervågningsmyndighederne i de forskellige EU-lande. Det giver i forhold til denne bestemmelse mulighed for hurtig markedskontrol i forhold til, hvorvidt radioudstyret har en gyldig EU-overensstemmelseserklæring og teknisk dokumentation herfor.

Markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra c, fastsætter, at en erhvervsdrivende nævnt i artikel 4, stk. 2, skal underrette markedsovervågningsmyndighederne, hvis vedkommende har grund til at tro, at et produkt udgør en risiko.

Der findes ikke i radioudstysloven regler, som giver udbydere af distributionstjenester en pligt til at underrette Sikkerhedsstyrelsen, hvis udbyderen har grund til at tro, at radioudstyr udgør en risiko.

Med bestemmelsen i § 25 a, *stk. 2, nr. 2*, foreslås det fastsat, at udbyderen af distributionstjenester vil skulle underrette Sikkerhedsstyrelsen, hvis vedkommende har grund til at tro, at radioudstyr udgør en risiko.

Det følger af den foreslåede bestemmelse, at udbyderen af distributionstjenester vil være forpligtet til at underrette Sikkerhedsstyrelsen, hvis udbyderen har grund til at tro, at radioudstyr udgør en risiko samt de foranstaltninger, der er truffet i den forbindelse. Det kan f.eks. være udbedring eller tilbagekaldelse. Det er nyt, at udbyderen af distributionstjenesteren vil skulle underrette Sikkerhedsstyrelsen, idet det

tillige er nyt, at udbyderen af distributionstjenester vil være omfattet af gruppen af ansvarlige erhvervsdrivende.

Den foreslåede bestemmelse er en del af bestræbelserne på at sikre, at Sikkerhedsstyrelsen har en ansvarlig erhvervsdrivende i EU, som kan behandle og samarbejde om de anmodninger, som Sikkerhedsstyrelsen fremsætter i forbindelse med sin kontrol. Det er et centralt element i markedsovervågningsforordningen, at der skal være en ansvarlig erhvervsdrivende i EU, som kan sikre et godt samarbejde med markedsovervågningsmyndighederne i de forskellige EU-lande.

Den foreslåede bestemmelse gengiver med sproglige tilpasninger pligten i markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra c.

Kravet om, at en udbyderen af distributionstjenester skal underrette Sikkerhedsstyrelsen om en eventuel risiko, skal ses sammen med, at udbyderen af distributionstjenesteren kun vil være den ansvarlige erhvervsdrivende, såfremt der ikke er andre ansvarlige erhvervsdrivende såsom fabrikant, importør eller bemyndiget repræsentant i EU, jf. den foreslåede bestemmelse i § 17 a, jf. lovforslagets § 3, nr. 25. Når der ikke er andre ansvarlige erhvervsdrivende i EU, vil det også være op til udbyderen af distributionstjenesten at foretage relevante foranstaltninger i anledning af, at radioudstyr udgør en risiko.

Markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra b, fastsætter, at en erhvervsdrivende nævnt i artikel 4, stk. 2, på grundlag af begrundet anmodning fra en markedsovervågningsmyndighed skal give denne myndighed al den information og dokumentation, der er nødvendig for at konstatere produktets overensstemmelse, på et sprog, der er let forståeligt for denne myndighed.

Der findes ikke i radioudstysloven regler, som giver udbydere af distributionstjenester en pligt til at give Sikkerhedsstyrelsen al information og dokumentation, der er nødvendig for at konstatere radioudstyrets overensstemmelse med kravene i loven.

Med bestemmelsen i § 25 a, stk. 2, nr. 3, foreslås det fastsat, at udbyderen af distributionstjenester på grundlag af begrundet anmodning fra Sikkerhedsstyrelsen vil skulle give styrelsen al information og dokumentation, der er nødvendig for at konstatere radioudstyrets overensstemmelse, på et sprog, der er letforståeligt for Sikkerhedsstyrelsen.

Det følger af den foreslåede bestemmelse, at udbyderen af distributionstjenester på begrundet anmodning vil skulle give Sikkerhedsstyrelsen al information og dokumentation, der er nødvendig for at konstatere radioudstyrets overensstemmelse, på et sprog, der er letforståeligt for Sikkerhedsstyrelsen. Dette vil som udgangspunkt være dansk, men også norsk, svensk eller engelsk kan være et sprog, som vil være letforståeligt for Sikkerhedsstyrelsen. Sprogkravet vil sikre, at den ansvarlige erhvervsdrivende tilpasser radioudstyret og dokumentationen for radioudstyret til det danske marked og den danske markedsovervågning.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med den foreslåede § 33, stk. 1, jf. lovforslagets § 3, nr. 48, hvorefter bl.a. Sikkerhedsstyrelsen kan opkræve oplysninger og materiale af de erhvervsdrivende.

Den foreslåede bestemmelse gengiver med sproglige tilpasninger pligten i markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra b.

Et godt samarbejde mellem den ansvarlige erhvervsdrivende og Sikkerhedsstyrelsen er et centralt element, som giver mulighed for hurtig indgriben og korrigerende tiltag vedrørende radioudstyret.

Markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra d, 1. pkt., fastsætter, at en erhvervsdrivende nævnt i artikel 4, stk. 2, skal samarbejde med markedsovervågningsmyndighederne og sikre, at der træffes øjeblikkelige nødvendige korrigerende tiltag for at afhjælpe eventuelle tilfælde af manglende overensstemmelse med de krav, der finder anvendelse på det pågældende produkt.

Der findes ikke i radioudstørsloven regler, som giver udbydere af distributionstjenester en pligt til at samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen eller træffe korrigerende tiltag.

Med bestemmelsen i § 25 a, stk. 2, *nr. 4, 1. pkt.*, foreslås det fastsat, at udbyderen af distributionstjenester vil skulle samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen og vil herunder efter en begrundet anmodning skulle sikre, at der træffes øjeblikkelige nødvendige korrigerende tiltag for at afhjælpe eventuelle tilfælde af manglende overensstemmelse med de krav, der finder anvendelse på det pågældende radioudstyr.

Den foreslåede bestemmelse fastlægger således et ansvar for udbydere af distributionstjenester til at samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen, herunder efter påbud fra styrelsen at gennemføre visse korrigerende tiltag.

Den foreslåede bestemmelse i lovforslaget vil medføre, at Sikkerhedsstyrelsen i et samarbejde med udbyderen af distributionstjenester vil kunne finde den bedste løsning på manglende overholdelse af kravene i loven. Især i sager, hvor der ikke er tale om manglende overholdelse af væsentlige krav, men alene formelle krav, vil det give udbyderen af distributionstjenester og Sikkerhedsstyrelsen en bedre mulighed for at finde en rimelig løsning, som udbyderen vil kunne samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen om med henblik på at afhjælpe den manglende overensstemmelse.

Udviklingen af e-handel skaber visse udfordringer for markedsovervågningsmyndighederne i EU med hensyn til at sikre overensstemmelse af radioudstyr, der udbydes til salg online, og gennemføre kontrollen effektivt. Antallet af erhvervsdrivende, der tilbyder radioudstyr direkte til forbrugerne ad elektronisk vej, er stigende. En erhvervsdrivende med opgaver vedrørende radioudstyr spiller derfor en afgørende rolle ved at give Sikkerhedsstyrelsen en samarbejdspartner, der er etableret i EU, og som tilstrækkeligt hurtigt kan udføre særlige opgaver for at sikre, at radioudstyr opfylder kravene i loven til gavn for forbrugere, andre slutbrugere og virksomheder.

Den foreslåede bestemmelse gengiver med sproglige tilpasninger pligten i markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra d.

Et godt samarbejde mellem den ansvarlige erhvervsdrivende og Sikkerhedsstyrelsen er et centralt element, som giver mulighed for hurtig indgriben og korrigerende tiltag vedrørende radioudstyret.

Markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra d, 2. pkt., fastsætter, at hvis det ikke er muligt med korrigerende tiltag efter 1. pkt. at afhjælpe manglende overensstemmelse, skal en erhvervsdrivende nævnt i artikel 4, stk. 2, begrænse de risici, der er forbundet med det pågældende produkt, når det påbydes af markedsovervågningsmyndighederne eller på eget initiativ, når den erhvervsdrivende skønner eller har grund til at tro, at det pågældende produkt udgør en risiko.

Der findes ikke i radioudstysloven regler, som giver udbydere af distributionstjenester en pligt til at begrænse eventuelle risici, som måtte være forbundet med radioudstyr, som denne håndterer.

Med bestemmelsen i § 25 a, stk. 2, nr. 4, 2. *pkt.*, foreslås det fastsat, at hvis det ikke er muligt med korrigerende tiltag efter 1. pkt. at afhjælpe manglende overensstemmelse, vil udbyderen af distributionstjenester skulle begrænse de risici, der er forbundet med det pågældende radioudstyr, når det påbydes af Sikkerhedsstyrelsen eller på eget initiativ, når udbyderen skønner eller har grund til at tro, at det pågældende radioudstyr udgør en risiko.

Udbyderen af distributionstjenester vil hermed få forpligtelser i samarbejdet med Sikkerhedsstyrelsen, hvis udbyderen skønner eller har grund til at tro, at radioudstyret udgør en risiko. Den udvidede samarbejdspligt er en del af markedsovervågningsforordningens hensigt, hvor der for alt radioudstyr, der bringes i omsætning, skal være en ansvarlig erhvervsdrivende i EU, som iagttager de krav, som stilles til radioudstyr.

Den foreslåede bestemmelse gengiver med sproglige tilpasninger pligten i markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra d, 2. pkt.

Det foreslås at fastsætte en underoverskrift i forbindelse med den foreslåede bestemmelse i § 25 b, som lyder ”Udbydere af informationssamfundstjenester”, for at gøre det tydeligt, hvad den foreslåede bestemmelse i § 25 b omfatter. Underoverskriften vil alene omfatte den foreslåede § 25 b.

Markedsovervågningsforordningens artikel 7, stk. 2, fastsætter, at udbydere af informationssamfundstjenester skal samarbejde med markedsovervågningsmyndighederne, på anmodning af markedsovervågningsmyndighederne og i særlige tilfælde, med henblik på at fremme ethvert tiltag, der træffes for at eliminere eller, hvis dette ikke er muligt, begrænse risiciene forbundet med et produkt, der udbydes eller var udbudt til salg online gennem deres tjenester.

Der findes ikke i radioudstysloven regler, som giver udbydere af informationssamfundstjenester en pligt til at samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen herunder træffe korrigerende tiltag eller begrænse risici ved radioudstyr.

Med bestemmelsen i § 25 b foreslås det fastsat, at udbydere af informationsamfundstjenester på anmodning af Sikkerhedsstyrelsen og i særlige tilfælde vil skulle samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen med henblik på at fremme ethvert tiltag, der træffes, for at eliminere eller, hvis dette ikke er muligt, begrænse risiciene forbundet med radioudstyr, der udbydes eller var udbudt til salg online gennem deres tjenester.

Det er alene hensigten, at udbydere af informationssamfundstjenester vil skulle samarbejde om tiltag i de tilfælde, hvor det ikke har været muligt at håndhæve en manglende overensstemmelse på anden vis f.eks. gennem et påbud til ejeren af en onlinegrænseflade om at ændre eller fjerne indhold, jf. den foreslåede § 40 a, stk. 1, jf. lovforslagets § 3, nr. 59.

Samarbejdet med udbydere af informationssamfundstjenester vil omfatte fjernelse af indhold vedrørende relevant radioudstyr, der ikke overholder de

relevante regler eller, hvis dette ikke er muligt, begrænsning af adgangen til sådant radioudstyr, der tilbydes gennem deres tjenester.

Udbydere af informationssamfundstjenester vil med bestemmelsen hverken blive pålagt en generel forpligtelse til at overvåge den information, de fremsender eller lagrer, eller en generel forpligtelse til aktivt at undersøge forhold eller omstændigheder, der tyder på ulovlig virksomhed. Desuden vil udbydere af informationssamfundstjenester ikke blive draget til ansvar, så længe de ikke har konkret kendskab til den ulovlige virksomhed eller information og ikke har kendskab til forhold eller omstændigheder, hvoraf den ulovlige aktivitet eller information fremgår.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i § 40 b, stk. 3, jf. lovforslagets § 3, nr. 59, og der henvises til bemærkningerne til denne.

E-handlens udvikling skyldes i vid udstrækning udbredelsen af udbydere af informationssamfundstjenester, som - normalt gennem platforme og mod betaling - tilbyder formidlingstjenester ved at lagre tredjepartsindhold uden at udøve kontrol over dette indhold, og de agerer således ikke på vegne af en erhvervsdrivende.

Et mere retfærdigt indre marked bør sikre lige konkurrencevilkår for alle erhvervsdrivende og beskyttelse mod illoyal konkurrence. Til dette formål er det nødvendigt med en styrket håndhævelse af EU-harmoniseringslovgivningen for produkter. Et godt samarbejde mellem udbydere af distributionstjenester og markedsovervågningsmyndigheder er et centralt element, som giver mulighed for hurtig indgriben og korrigerende tiltag vedrørende radioudstyret.

Udviklingen af e-handel skaber visse udfordringer for markedsovervågningsmyndighederne i EU med hensyn til at sikre overensstemmelse af radioudstyr, der udbydes til salg online, og gennemføre kontrollen effektivt. Antallet af erhvervsdrivende, der tilbyder radioudstyr direkte til forbrugerne ad elektronisk vej, er stigende. En erhvervsdrivende med opgaver vedrørende radioudstyr spiller derfor en afgørende rolle ved at give Sikkerhedsstyrelsen en samarbejdspartner, der er etableret i EU, og som tilstrækkeligt hurtigt kan udføre særlige opgaver for at sikre, at radioudstyr opfylder kravene i loven til gavn for forbrugere, andre slutbrugere og virksomheder.

Den foreslåede bestemmelse gengiver med sproglige tilpasninger pligten i markedsovervågningsforordningens artikel 7, stk. 2.

Overskriften til *kapitel 7* i radioudstysloven lyder ”Tilsyn m.v.”.

Det foreslås at ændre overskriften til *kapitel 7* til ”Kontrol m.v.”.

Kapitlet vil indeholde lovens bestemmelser, som vedrører tilsynet, herunder hvilke muligheder Sikkerhedsstyrelsen og Energistyrelsen vil have for at gennemføre et tilsyn hos de erhvervsdrivende og brugerne, og hvilke afgørelser der vil kunne træffes ved manglende overholdelse.

Forslaget til ændringen af overskriftens ordlyd skyldes forslaget til nye og ændrede bestemmelser i kapitlet, hvor det foreslås at anvende termen kontrol i stedet for tilsyn. På andre produktområder, hvor Sikkerhedsstyrelsen er kontrolmyndighed, anvendes også termen kontrol, og for at ensrette bestemmelserne så vidt muligt, foreslås det også, at termen kontrol anvendes i dette lovforslag.

En ensretning vil gøre det lettere for f.eks. de erhvervsdrivende at genkende bestemmelser på de forskellige produktområder.

Til nr. 47

Markedsovervågningsforordningens artikel 10, stk. 1, fastsætter, at medlemsstaterne skal tilrettelægge og gennemføre markedsovervågning som fastsat i denne forordning. Artikel 10, stk. 2, 1. pkt., fastsætter, at hver medlemsstat med henblik på stk. 1 udpeger en eller flere markedsovervågningsmyndigheder på sit område.

Det følger af radioudstyslovens § 32, at Energistyrelsen fører tilsyn med overholdelse af loven og regler fastsat i medfør heraf.

Med bestemmelsen i § 32 foreslås det fastsat, at Sikkerhedsstyrelsen er kontrolmyndighed, medmindre det af den enkelte bestemmelse følger, at Energistyrelsen er kontrolmyndighed.

Det vil som udgangspunkt vil være Sikkerhedsstyrelsen, som fører kontrol med overholdelsen af krav og pligter i loven rettet mod erhvervsdrivende. Herudover vil Energistyrelsen føre kontrol med overholdelsen af visse krav og pligter i loven rettet mod brugere.

Sikkerhedsstyrelsen har siden den 1. august 2018 ført kontrol med de erhvervsdrivendes overholdelse af krav og pligter i radioudstysloven. Ener-

gistryrelsen fører kontrol med overholdelsen af kravene til brugen af radio-udstyr, apparater og faste anlæg. Opgavefordelingen mellem Sikkerhedsstyrelsen og Energistyrelsen fremgår af kongelig resolution af 22. juni 2018.

Det vil fortsat være Sikkerhedsstyrelsen, som vil føre kontrol med de erhvervsdrivendes pligter og kravene i loven, og det vil fortsat være Energistyrelsen, som vil føre kontrol med brugen af radioudstyr, apparater og faste anlæg, jf. opgavefordelingen i den kongelige resolution. Det vil således f.eks. være Sikkerhedsstyrelsen, som vil undersøge radioudstyr og apparater i fysiske butikker og i webbutikker, og det vil være Sikkerhedsstyrelsen, som vil træffe afgørelse ved manglende overholdelse af krav og pligter i loven. Energistyrelsen vil føre kontrol med, at en bruger af f.eks. radioudstyr overholder de krav, som loven fastsætter, og det vil være Energistyrelsen, som træffer afgørelser over for brugerne ved manglende overholdelse.

For så vidt angår uacceptable forstyrrelser vil Energistyrelsen føre tilsyn i henhold til lov om radiofrekvenser. Der kan her både være tale om forstyrrelser af frekvensanvendelse eller af apparater eller radioudstyr, og forstyrrelserne kan bl.a. være forårsaget af apparater eller radioudstyr. Hvor forstyrrelsen medfører en overtrædelse af reglerne i lov om radiofrekvenser, vil Energistyrelsen træffe afgørelse efter denne lov. Det udelukker dog ikke, at der ved forstyrrelsen, hvor denne er forårsaget af et apparat eller radioudstyr, også kan være tale om en overtrædelse af regler i radioudstysloven. Det kan f.eks. være, hvor apparatet eller radioudstyret ikke overholder de væsentlige krav, jf. §§ 3 og 17 eller regler fastsat i medfør heraf. I disse tilfælde vil Sikkerhedsstyrelsen kunne træffe afgørelse efter dette lovforslag.

Sikkerhedsstyrelsens kontrol har til formål at medvirke til at sikre beskyttelsen af sundhed og sikkerhed for personer og husdyr samt beskyttelsen af ejendom og andre samfundsinteresser såsom adgang til radiokommunikation uden uacceptable forstyrrelser, effektiv frekvensanvendelse, et passende niveau af elektromagnetisk kompatibilitet samt en fair konkurrence mellem de erhvervsdrivende. Dette formål kan opnås ved at hindre, at apparater og radioudstyr, som ikke er i overensstemmelse med kravene, gøres tilgængelige på markedet.

Da kontrol kan være en byrde for erhvervsdrivende, vil Sikkerhedsstyrelsen tilrettelægge og gennemføre sin kontrol baseret på en risikobaseret tilgang under hensyntagen til disse erhvervsdrivendes interesser og begrænse disse byrder til det, der er nødvendigt for gennemførelsen af omkostnings- og måleffektiv kontrol.

Sikkerhedsstyrelsen vil ved den risikobaserede kontrol bl.a. tage hensyn til mulige farer og manglende overensstemmelse i forbindelse med apparater,

radioudstyr og faste anlæg og eventuelt deres forekomst på markedet. Styrelsen vil endvidere tage hensyn til den erhvervsdrivendes historik for manglende overensstemmelse med en eventuel risikoprofil, der er udarbejdet, samt forbrugerklager og andre oplysninger modtaget fra andre myndigheder, erhvervsdrivende, medier og andre kilder, der kan tyde på manglende overensstemmelse.

Der vil ved kontrollen endvidere blive taget hensyn til den enkelte erhvervsdrivendes rolle i forsyningskæden, og i hvilket omfang den erhvervsdrivende bidrager til at gøre apparater og radioudstyr tilgængeligt på markedet. Der vil således kunne være forskel på den kontrol, som f.eks. føres med fabrikanter i forhold til distributører, idet fabrikanter har et ansvar for apparatets eller radioudstyrets konstruktion.

Sikkerhedsstyrelsen vil ved sin kontrol kunne anvende alle oplysninger, dokumenter, resultater, erklæringer eller efterretninger som dokumentation til sine undersøgelser, uanset i hvilket format de forefindes og hvilket medium de er lagret på. Styrelsen vil kunne indhente oplysninger hos de erhvervsdrivende i medfør af den foreslåede § 33, jf. lovforslagets § 3, nr. 48 og 49. Energistyrelsen vil endvidere i medfør af den foreslåede § 33, stk. 2, jf. lovforslagets § 3, nr. 49, kunne indhente oplysninger hos brugere af apparater, radioudstyr og faste anlæg.

Til nr. 48

Ifølge radioudstyslovens § 33, stk. 1, kan Sikkerhedsstyrelsen og Teleklagenævnet ved en begrundet anmodning kræve oplysninger og materiale, jf. dog stk. 2 og 3, som skønnes nødvendigt i forbindelse med administration af loven og regler fastsat i medfør heraf, af erhvervsdrivende, fabrikanter af faste anlæg eller den ansvarlige for installationen af et fast anlæg.

I henhold til kongelig resolution af 22. juni 2018 har det siden den 1. august 2018 været Sikkerhedsstyrelsen, som har ført kontrol med de erhvervsdrivendes overholdelse af krav og pligter i radioudstysloven.

Med bestemmelsen i § 33, *stk. 1*, foreslås det fastsat, at Sikkerhedsstyrelsen og Teleklagenævnet ved en begrundet anmodning vil kunne kræve oplysninger og materiale, herunder oplysninger, som kan fastslå ejerskabet af en onlinegrænseflade, jf. dog de foreslåede stk. 3-5, som skønnes nødvendigt i forbindelse med administration af loven og regler fastsat i medfør heraf, af erhvervsdrivende, fabrikanter af faste anlæg eller den ansvarlige for installationen af et fast anlæg.

Den foreslåede bestemmelse fastsætter således, at Sikkerhedsstyrelsen vil kunne kræve de oplysninger og det materiale, som er nødvendigt for, at styrelsen bl.a. kan føre kontrol med overholdelsen af loven. Bestemmelsen fastsætter endvidere, at Teleklagenævnet på tilsvarende vis vil kunne kræve oplysninger og materiale til brug for behandlingen af eventuelle klagesager.

I medfør af den foreslåede § 33, stk. 1, vil Sikkerhedsstyrelsen ved begrundet anmodning kunne kræve oplysninger og materiale, som er nødvendigt i forbindelse med administration af loven og regler fastsat i medfør heraf. Oplysningerne vil kunne kræves af erhvervsdrivende, fabrikanter af faste anlæg eller den ansvarlige for installationen af et fast anlæg.

Ved at fastholde, at oplysningerne vil kunne kræves ved begrundet anmodning, understreges det, at anvendelsen af den foreslåede bestemmelse begrænses i overensstemmelse med almindelige forvaltningsretlige principper således, at der kun vil blive krævet oplysninger i nødvendigt omfang.

Sikkerhedsstyrelsen vil efter den foreslåede bestemmelse hovedsageligt kunne kræve oplysninger, som er til brug for kontrol og afgørelser. Det kan f.eks. være, at styrelsen har brug for at få tilsendt en kopi af en EU-overensstemmelseserklæring eller kopi af dele af en teknisk dokumentation. Der kan også være tale om andre relevante dokumenter, tekniske specifikationer, data eller oplysninger om overensstemmelse og tekniske aspekter af apparater eller radioudstyr, herunder adgang til indlejret software, i det omfang, en sådan adgang er nødvendigt for at vurdere apparatets eller radioudstyrets overensstemmelse med kravene i loven. Oplysningerne vil kunne indhentes uanset form eller format og uanset lagringsmedium eller det sted, hvor sådanne dokumenter, tekniske specifikationer, data eller oplysninger er lagret. Sikkerhedsstyrelsen vil endvidere have mulighed for at tage eller få kopier heraf.

Det er i bestemmelsen understreget, at Sikkerhedsstyrelsen og Teleklagenævnet har mulighed for at pålægge erhvervsdrivende at fremlægge de relevante oplysninger, der er nødvendige for at kunne fastslå ejerskabet til en onlinegrænseflade, når de pågældende oplysninger har relation til det apparat eller radioudstyr, som det er nødvendigt at indhente oplysninger om. Dette skyldes, at stadig flere apparater og radioudstyr sælges online, og der kan derfor være behov for i sidste ende at sikre, at apparater og radioudstyr, som ikke overholder kravene i loven, ikke længere sælges eller stilles rådighed på anden måde gennem den pågældende onlinegrænseflade. Sikkerhedsstyrelsen vil i medfør af de foreslåede § 40 a, stk. 1, og § 40 b kunne påbyde ejere af en onlinegrænseflade at ændre eller fjerne indhold, ligesom onlinegrænsefladen i sidste ende kan blokeres.

Bestemmelsen fastsætter, at Sikkerhedsstyrelsen og Teleklagenævnet vil kunne kræve oplysninger til brug for administration af loven. Ved administration forstås ikke kun oplysninger, som skal bruges i forbindelse med styrelsens kontrol af, om loven og regler fastsat i medfør heraf overholdes, eller oplysninger, som Teleklagenævnet har brug for i forbindelse med dets konkrete sagsbehandling. Bestemmelsen vil også kunne bruges til at kræve mere generelle oplysninger f.eks. vedrørende de erhvervsdrivendes tilgængeliggørelse af apparater eller radioudstyr, som ikke specifikt relaterer sig til et bestemt apparat eller radioudstyr, og som ikke skal bruges til at vurdere, om loven eller regler fastsat i medfør heraf er overholdt. Det vil særligt være Sikkerhedsstyrelsen og ikke Teleklagenævnet, som vil kunne have behov for at kræve oplysninger, som er til brug for andet end kontrol.

Oplysninger, som er til brug for anden administration af loven, vil bl.a. kunne være oplysninger, som skal videregives til Europa-Kommissionen, eller oplysninger, som skal videregives til nationale tilsynsmyndigheder i en anden EU-medlemsstat i forbindelse med dennes behandling af en konkret kontrolsag, jf. principperne for samarbejdet mellem Europa-Kommissionen og EU-medlemsstaterne i markedsovervågningsforordningen.

Det er ikke hensigten at pålægge de forpligtede unødige administrative byrder, og Sikkerhedsstyrelsen eller Teleklagenævnet vil ikke kunne anmode om oplysninger fra en erhvervsdrivende, som går videre end det, den erhvervsdrivende efter lovforslaget er forpligtet til eller kan forventes at være i besiddelse af.

Sikkerhedsstyrelsens eventuelle offentliggørelse af oplysninger og materiale, som styrelsen har modtaget, vil til enhver tid være begrænset af de almindelige regler om tavshedspligt for virke i offentlig tjeneste.

Det følger af § 10, stk. 1, i lov om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter med senere ændringer (retssikkerhedsloven), at har Sikkerhedsstyrelsen eller Teleklagenævnet en konkret mistanke om, at en juridisk person har begået en overtrædelse af lovforslaget, der kan medføre straf, vil den foreslåede bestemmelse ikke kunne anvendes til at kræve, at den pågældende fremlægger oplysninger eller foretager undersøgelser, medmindre det kan udelukkes, at de oplysninger, som søges tilvejebragt, kan have betydning for bedømmelsen af den formodede overtrædelse. En mistænkt må ikke pålægges at give oplysninger om, at vedkommende har begået noget strafbart. Sikkerhedsstyrelsen og Teleklagenævnet må i disse tilfælde overlade sagen til politiets efterforskning.

Bestemmelsen gengiver med tilpasninger beføjelsen i markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra c.

Markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 1, fastsætter, at medlemsstaterne tillægger deres markedsovervågningsmyndigheder de markedsovervågnings-, undersøgelses- og håndhævelsesbeføjelser, der er nødvendige for anvendelsen af denne forordning og for anvendelsen af EU-harmoniseringslovgivningen.

Artikel 14, stk. 4, litra c, fastsætter, at de beføjelser, der tillægges markedsovervågningsmyndighederne i henhold til stk. 1, mindst skal omfatte beføjelsen til at pålægge erhvervsdrivende at fremlægge de relevante oplysninger, der er nødvendige for at kunne fastslå ejerskabet til et websted, når de pågældende oplysninger har relation til undersøgelsens genstand.

Bestemmelsen vil sikre, at Sikkerhedsstyrelsen og Teleklagenævnet kan få de nødvendige oplysninger til udførelse af såvel kontrolarbejdet som den generelle administration af loven.

Til nr. 49

Ifølge radioudstyslovens § 33, stk. 1, kan Energistyrelsen og Teleklagenævnet kan ved en begrundet anmodning kræve oplysninger og materiale, jf. dog stk. 2 og 3, som skønnes nødvendigt i forbindelse med administration af loven og regler fastsat i medfør heraf, af den ansvarlige for anvendelsen af et apparat, fast anlæg og radioudstyr og udbydere af offentlige elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester.

Med bestemmelsen i § 33, stk. 2, foreslås det fastsat, at Energistyrelsen og Teleklagenævnet ved en begrundet anmodning vil kunne kræve oplysninger og materiale, som skønnes nødvendigt i forbindelse med administration af loven og regler fastsat i medfør heraf, af den ansvarlige for anvendelsen af et apparat, fast anlæg og radioudstyr og udbydere af offentlige elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester.

Det foreslås således, at Energistyrelsen ved begrundet anmodning vil kunne kræve oplysninger og materiale af den ansvarlige for anvendelsen af et apparat, fast anlæg og radioudstyr. Herudover vil Energistyrelsen kunne kræve oplysninger af udbydere af offentlige elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester.

Ved at indsætte, at oplysningerne kan kræves ved begrundet anmodning, understreges det, at anvendelsen af den foreslåede bestemmelse vil blive begrænset i overensstemmelse med almindelige forvaltningsretlige principper således, at der kun vil blive krævet oplysninger i nødvendigt omfang.

Energistyrelsen vil efter den foreslåede bestemmelse hovedsageligt kunne kræve oplysninger, som er til brug for kontrol og afgørelser. Vedrørende den ansvarlige for anvendelsen af apparater, faste anlæg eller radioudstyr vil der typisk kunne være behov for hos disse at indhente oplysninger i forbindelse med sager om forstyrrelser. Det kan f.eks. være en sag, hvor der opleves forstyrrelser af en trådløs forbindelse, som kan være forårsaget af radioudstyr, som ikke overholder de væsentlige krav, jf. radioudstyslovens § 17. En ansvarlig for anvendelsen vil som udgangspunkt være ejeren, men det kan også tænkes, at et fast anlæg f.eks. er lejet eller leaset, så den ansvarlige for anvendelsen ikke er ejeren, men derimod lejereren.

Vedrørende udbydere af offentlige elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester vil der kunne være behov for at indhente oplysninger hos disse i forbindelse med Energistorelsens kontrol af, at udbyderne overholder radioudstyslovens § 28 og § 29, stk. 1, hvorefter udbyderne skal offentliggøre tekniske specifikationer for de fysiske karakteristika for de grænseflader, de stiller til rådighed, og hvorefter udbyderne ikke kan nægte slutbrugere at tilslutte terminaludstyr til de pågældende net eller tjenester. Oplysningerne vil kunne indhentes uanset form eller format og uanset lagringsmedium eller det sted, hvor sådanne oplysninger eller materiale er lagret. Energistyrelsen vil endvidere have mulighed for at tage eller få kopier heraf.

Energistyrelsen og Teleklagenævnet vil ifølge den foreslåede bestemmelse kunne kræve oplysninger til brug for administration af loven. Ved administration forstås ikke kun oplysninger, som skal bruges i forbindelse med styrelsens kontrol af, om loven og regler fastsat i medfør heraf overholdes, eller oplysninger, som Teleklagenævnet har brug for i forbindelse med dets konkrete sagsbehandling. Bestemmelsen vil også kunne bruges til at kræve mere generelle oplysninger, som ikke specifikt relaterer sig til et bestemt apparat eller radioudstyr, og som ikke skal bruges til at vurdere, om loven eller regler fastsat i medfør heraf er overholdt. Sådanne oplysninger vil dog hovedsageligt kun kunne kræves af udbydere af offentlige elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester.

Det er ikke hensigten at pålægge de forpligtede unødige administrative byrder, og Energistyrelsen eller Teleklagenævnet vil ikke kunne anmode om oplysninger, som går videre end det, den pågældende efter lovforslaget er forpligtet til eller kan forventes at være i besiddelse af.

For så vidt angår den ansvarlige for anvendelsen af apparater, faste anlæg eller radioudstyr vil det almindelige forbud mod selvinkriminering i § 10 i retssikkerhedsloven gælde.

Dette vil som udgangspunkt ikke indebære begrænsninger i forhold til at anvende dette lovforslags bestemmelser om udøvelse af almindelig forudgående eller efterfølgende tilsyns- og kontrolvirksomhed.

Det følger imidlertid af § 10, stk. 1, i lov om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter med senere ændringer (retssikkerhedsloven), at har Energistyrelsen eller Teleklagenævnet en konkret mistanke om, at en enkeltperson eller en juridisk person har begået en overtrædelse af lovforslaget, der kan medføre straf, vil den foreslåede bestemmelse ikke kunne anvendes til at kræve, at den pågældende fremlægger oplysninger eller foretager undersøgelser, medmindre det kan udelukkes, at de oplysninger, som søges tilvejebragt, kan have betydning for bedømmelsen af den formodede overtrædelse. En mistænkt må ikke pålægges at give oplysninger om, at vedkommende har begået noget strafbart. Energistyrelsen og Teleklagenævnet må i disse tilfælde overlade sagen til politiets efterforskning.

Hvis det bliver nødvendigt for Energistyrelsen at behandle personoplysninger, skal denne behandling foregå i overensstemmelse med EU-retten om beskyttelse af personoplysninger. Enhver behandling af personoplysninger i medfør af den foreslåede bestemmelse er underlagt Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2016/679/EU og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2018/1725/EU, alt efter hvad der er relevant.

Modtager Energistyrelsen ikke de oplysninger, som styrelsen kræver efter denne bestemmelse, vil styrelsen kunne træffe afgørelse efter den foreslåede bestemmelse i § 34, jf. lovforslagets nr. 51, om bl.a. forbud mod at anvende de apparater, det faste anlæg eller det radioudstyr, som oplysningerne vedrører, eller påbud om at fremlægge oplysningerne eller materialet.

Bestemmelsen gengiver med tilpasninger beføjelsen i markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra a.

Markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra a, fastsætter, at de beføjelser, der tillægges markedsovervågningsmyndighederne mindst skal omfatte beføjelsen til at pålægge erhvervsdrivende at forelægge relevante dokumenter, tekniske specifikationer, data eller oplysninger om overensstemmelse og tekniske aspekter af produktet, herunder adgang til indlejret software i det omfang en sådan adgang er nødvendigt for at vurdere produktets overensstemmelse, uanset form eller format og uanset lagringsmedium eller det sted, hvor sådanne dokumenter, tekniske specifikationer, data eller oplysninger er lagret, og at tage eller få kopier deraf.

Bestemmelsen sikrer, at Energistyrelsen og Teleklagenævnet kan få de nødvendige oplysninger til udførelse af såvel kontrolarbejdet som den generelle administration af loven.

Det følger af radioudstyslovens § 33, stk. 2, at Sikkerhedsstyrelsen af en erhvervsdrivende kan kræve oplysninger, der identificerer enhver anden erhvervsdrivende, som inden for 10 år har leveret et apparat eller radioudstyr til den pågældende erhvervsdrivende, og enhver anden erhvervsdrivende, som den pågældende erhvervsdrivende inden for 10 år har leveret et apparat eller radioudstyr til.

I henhold til kongelig resolution af 22. juni 2018 har det siden den 1. august 2018 været Sikkerhedsstyrelsen, som har ført kontrol med de erhvervsdrivendes overholdelse af krav og pligter i radioudstysloven.

Med bestemmelsen i § 33, *stk. 3*, foreslås det fastsat, at Sikkerhedsstyrelsen af fabrikanter, bemyndigede repræsentanter, importører og distributører vil kunne kræve oplysninger, der identificerer enhver erhvervsdrivende, fra hvem den pågældende inden for 10 år har fået leveret et apparat eller radioudstyr, og enhver erhvervsdrivende, som den pågældende inden for 10 år har leveret et apparat eller radioudstyr til.

Der er tale om en indholdsmæssig videreførsel af § 33, stk. 2, i radioudstysloven. Definitionen af erhvervsdrivende i radioudstyslovens § 2, stk. 1, nr. 7, er dog anderledes end definitionen af erhvervsdrivende i henhold til den foreslåede § 2, stk. 1, nr. 7, jf. lovforslagets § 3, nr. 2, idet også udbydere af distributionstjenester foreslås medtaget. Det foreslåede stk. 2 gennemfører EMC-direktivets artikel 12 og radioudstysdirektivets artikel 15.

Bestemmelsen fastsætter, at Sikkerhedsstyrelsen af fabrikanter, bemyndigede repræsentanter, importører og distributører vil kunne kræve oplysninger om levering af apparater eller radioudstyr til og fra erhvervsdrivende. Det drejer sig alene om oplysninger, som vedrører de seneste 10 år. Der vil med bestemmelsen blive fastlagt en pligt for de nævnte erhvervsdrivende til at sikre, at de kan stille oplysningerne til rådighed for styrelsen, indtil oplysningerne er 10 år gamle. Identifikationen af den erhvervsdrivende vil f.eks. kunne ske ved fremlæggelse af fakturaer, men der vil f.eks. ikke være pligt til at føre et register over de pågældende erhvervsdrivende. Det fremgår af betragtning 25 til EMC-direktivet og betragtning 37 til radioudstysdirektivet, at de erhvervsdrivende i den nævnte 10-årsperiode ikke er forpligtede til at ajourføre oplysningerne vedrørende de andre erhvervsdrivende.

Bestemmelsen har til formål at gøre det muligt at fastslå identiteten på erhvervsdrivende, som har gjort apparater og radioudstyr, der ikke er i overensstemmelse med reglerne, tilgængelige på markedet. Dette vil gøre kontrollen med bestemmelsernes overholdelse mere effektiv, idet det kan medvirke til, at apparater og radioudstyr kan spores gennem hele forsyningskæden.

Udover at fastlægge en pligt for de nævnte erhvervsdrivende til at kunne stille oplysningerne til rådighed for Sikkerhedsstyrelsen, fastsætter bestemmelsen samtidig en begrænsning for, hvor langt tilbage i tiden styrelsen vil kunne kræve oplysninger af denne art. Det foreslås endvidere fastsat, at det alene vil være Sikkerhedsstyrelsen, som kan kræve disse oplysninger. Bestemmelsen fungerer på grund af tidsbegrænsningen som en undtagelse til det foreslåede stk. 1, hvor der ikke er indbygget en sådan tidsbegrænsning.

Sikkerhedsstyrelsen vil endvidere kunne kræve oplysninger i medfør af det foreslåede stk. 3 af de erhvervsdrivende, som vedrører forsyningskæden, herunder f.eks. oplysninger om mængder af apparater og radioudstyr. Hvor der er tale om en fabrikant, bemyndiget repræsentant, importør eller distributør, og hvor der er tale om oplysninger om, hvem der er leveret apparater eller radioudstyr til eller fra, vil det være det dog foreslåede stk. 2, som finder anvendelse, idet der her er tale om en indbygget tidsbegrænsning. Øvrige erhvervsdrivende og øvrige typer oplysninger vil være omfattet af det foreslåede stk. 3.

Der findes ikke i radioudstysloven regler, som fastsætter, at Sikkerhedsstyrelsen kan opkræve den type oplysninger vedrørende forsyningskæden, som er nævnt i markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra b.

Med bestemmelsen i § 33, *stk. 4*, foreslås det fastsat, at Sikkerhedsstyrelsen kan ud over i det foreslåede stk. 3 af erhvervsdrivende vil kunne ræve relevante oplysninger om forsyningskæden, om de nærmere detaljer for distributionsnettet, om mængder af apparater eller radioudstyr på markedet og om andre produktmodeller, der har de samme tekniske egenskaber som det pågældende apparat eller radioudstyr.

Sikkerhedsstyrelsen vil af erhvervsdrivende efter den foreslåede bestemmelse kunne kræve forskellige typer af relevante oplysninger i forhold til forsyningskæden. Bestemmelsen omfatter i modsætning til det foreslåede stk. 2 alle erhvervsdrivende, hvilket i henhold til lovforslagets § 3, nr. 2, ud over fabrikanten, den bemyndigede repræsentant, importøren og distributøren også omfatter udbyderen af distributionstjenester.

Oplysninger om forsyningskæden vil kunne inkludere oplysninger om, hvorfra den erhvervsdrivende har fået leveret apparater eller radioudstyr, eller hvem der er leveret til. Fabrikanter, bemyndigede repræsentanter, importører og distributører vil dog allerede have denne forpligtelse i henhold til det foreslåede stk. 3, hvor der fastsættes en tidsbegrænsning på 10 år.

Det foreslåede stk. 3 skal på dette punkt forstås som en undtagelse til det foreslåede stk. 4, idet de nævnte typer erhvervsdrivende i det foreslåede stk. 3 vil kunne blive forpligtet til at afgive oplysninger om leveringer i forsyningskæden, som ligger mere end 10 år tilbage i tiden. Oplysninger om, hvem der er leveret fra og til efter denne bestemmelse, vil derfor alene være relevant for udbydere af distributionstjenester.

Udover oplysninger om forsyningskæden vil Sikkerhedsstyrelsen endvidere efter den foreslåede bestemmelse kunne kræve, at de erhvervsdrivende giver oplysninger om andre detaljer for distributionsnettet og oplysninger om, hvor store mængder af de pågældende apparater eller radioudstyr, der findes på markedet, herunder på andre EU-markeder. Sikkerhedsstyrelsen vil endvidere af de erhvervsdrivende kunne kræve oplysninger om andre produktmodeller på markedet, som har samme tekniske egenskaber som de apparater eller radioudstyr, som oplysningerne vedrører. Der vil hovedsageligt være tale om produktmodeller, som den pågældende erhvervsdrivende selv har bragt i omsætning eller har gjort tilgængelig på markedet. Men der vil også kunne være tale om oplysninger om andre produktmodeller, som den pågældende erhvervsdrivende måtte have kendskab til.

Det vil særligt være fabrikanter eller importører, som vil være i besiddelse af sådanne oplysninger, da f.eks. distributører og udbydere af distributionstjenester i mindre grad forventes at have samme overblik.

Bestemmelsen gengiver med tilpasninger beføjelsen i markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra b.

Markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra b, fastsætter, at de beføjelser, der tillægges markedsovervågningsmyndighederne mindst skal omfatte beføjelsen til at pålægge erhvervsdrivende at levere relevante oplysninger om forsyningskæden, om de nærmere detaljer for distributionsnettet, om mængder af produkter på markedet og om andre produktmodeller, der har de samme tekniske egenskaber som det pågældende produkt, når det er relevant for overensstemmelse med de gældende krav.

Formålet er så vidt muligt at kunne standse tilgængeliggørelsen af apparater og radioudstyr, som ikke overholder kravene i loven eller i regler fastsat i medfør heraf ved, at Sikkerhedsstyrelsen samarbejder med de pågældende

erhvervsdrivende eller kan træffe afgørelser over for de erhvervsdrivende, hvorved brugerne i sidste ende bliver beskyttet mod de pågældende apparater eller radioudstyr.

Stk. 3 og 4 bliver herefter stk. 5 og 6.

Til nr. 50

Der findes ikke i radioudstysloven regler, som fastsætter, at Sikkerhedsstyrelsen og Energistyrelsen i kontroløjemed kan indsamle og behandle, herunder samkøre, oplysninger fra andre offentlige myndigheder og fra offentligt tilgængelige kilder.

Med bestemmelsen i 33 a, stk. 1, foreslås det fastsat, at Sikkerhedsstyrelsen og Energistyrelsen i kontroløjemed vil kunne indsamle og behandle, herunder samkøre, oplysninger fra andre offentlige myndigheder og fra offentligt tilgængelige kilder.

Det foreslås således, at der indføres bestemmelser, som vil give Sikkerhedsstyrelsen og Energistyrelsen hjemmel til at indsamle, behandle og foretage samkøring af data i kontroløjemed. Behovet for bestemmelsen i stk. 1 begrundes i, at Sikkerhedsstyrelsen og Energistyrelsen ved hjælp af indsamling og behandling af data kan lette udførelsen af kontrollerne. Bestemmelsen vil alene kunne anvendes i det omfang, at indsamling og behandling er relevant og proportional i forhold til Sikkerhedsstyrelsens og Energistytrelsens kontrolopgaver. Det er hensigten med bestemmelsen, at der vil være tale om indsamling og behandling af oplysninger vedrørende virksomheder eller ikke-følsomme oplysninger om enkeltmandsvirksomheder. Bestemmelsen vil dog ikke være begrænset hertil og vil således kunne omfatte enhver type oplysning. Sidstnævnte er særligt relevant i forbindelse med Energistytrelsens kontrol med anvendelsen af apparater, faste anlæg eller radioudstyr, idet der også her vil kunne være tale om, at private brugere anvender produkter, som ikke overholder lovens krav, herunder de væsentlige krav, jf. radioudstyslovens §§ 3, 14 og 17.

Sikkerhedsstyrelsen og Energistyrelsen vil med bestemmelsen i stk. 1 kunne foretage samkøring i kontroløjemed bl.a. som udgangspunkt for risikobaseret kontrol. Bestemmelsen vil kunne anvendes til at indsamle, behandle og samkøre offentligt eller ikke-offentligt tilgængelige oplysninger fra andre offentlige myndigheder eller oplysninger fra offentligt tilgængelige kilder. Der vil kunne være tale om oplysninger fra andre myndigheder såsom oplysninger fra Det Centrale Virksomhedsregister (CVR). Der vil ligeledes kunne være tale om oplysninger fra udenlandske myndigheder f.eks. i forbindelse med koordinerede markedsovervågningsindsatser på tværs af EU-

medlemsstater. Herudover vil det kunne være relevant at samkøre oplysninger mellem Sikkerhedsstyrelsen og Energistyrelsen f.eks. i forbindelse med kontrol af det samme apparat eller radioudstyr.

Dette vil bidrage til at kvalificere risikobilledet, så Sikkerhedsstyrelsen og Energistyrelsen vil blive i stand til mere præcist at vurdere, hvilke kontrolforanstaltninger der vil være mest effektive og proportionale på et givent område. Formålet er således en mere effektiv og proportional kontrol, på hvilket grundlag Sikkerhedsstyrelsen og Energistyrelsen vil kunne vurdere, hvilke kontrolforanstaltninger der er mest hensigtsmæssige at anvende. Hermed opnås en yderligere kvalificering af den proportionalitetsvurdering, der vil skulle foretages af Sikkerhedsstyrelsen og Energistyrelsen med henblik på at sikre, at proportionale midler anvendes i udførelsen af kontrollen.

Som eksempel herpå kan nævnes den situation, hvor Sikkerhedsstyrelsen har oplysninger om risikoen ved et bestemt produkt, men hvor det er uvist, hvor tilgængeligt det pågældende produkt er på det danske marked. I en sådan situation vil oplysninger fra told- og skatteforvaltningen om antallet af erhvervsmæssigt importerede varer kunne være med til at præcisere kontrolmyndighedens risikovurdering. Der kunne også være tale om oplysninger fra Beredskabsstyrelsen om formodede brandårsager, brandplaceringer og skadede objekter, som kan kvalificere sandsynligheden og give indikationer på effekten af gennemførte aktiviteter.

Indhentelse, behandling og samkøring af eventuelle personoplysninger (enkeltmandsvirksomheder) vil ske under hensyntagen til de særlige regler i databeskyttelseslovgivningen om registersamkøring og sammenstilling i kontroløjemed, herunder reglerne om sikkerhedsforanstaltninger og logning. Det bemærkes i den forbindelse, at Sikkerhedsstyrelsen og Energistyrelsen vil kunne behandle personoplysninger efter databeskyttelseslovens § 6, stk. 1, jf. artikel 6, stk. 1, litra e i databeskyttelsesforordningen.

Den foreslåede bestemmelse er så vidt muligt ensrettet i forhold til lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning, som Sikkerhedsstyrelsen administrerer.

Der findes ikke i radioudstysloven regler, som fastsætter, at Sikkerhedsstyrelsen og Energistyrelsen i kontroløjemed kan behandle, herunder samkøre, oplysninger, som den pågældende styrelse, ud over de tilfælde der er nævnt i den foreslåede § 33 a, stk. 1, er i besiddelse af.

Med bestemmelsen i § 33 a, *stk.* 2, foreslås det, at Sikkerhedsstyrelsen og Energistyrelsen i kontroløjemed vil kunne behandle, herunder samkøre, oplysninger, som den pågældende styrelse, ud over de tilfælde der er nævnt i det foreslåede stk. 1, er i besiddelse af.

Den foreslåede bestemmelse vil dermed omfatte alle øvrige oplysninger, som Sikkerhedsstyrelsen eller Energistyrelsen er i besiddelse af. Det vil eksempelvis kunne være oplysninger, som erhvervsdrivende har indberettet til Sikkerhedsstyrelsen eller Energistyrelsen som følge af eventuelle indberetningspligter i lovgivning, eller det vil kunne være kontROLSager, hvor Sikkerhedsstyrelsen eller Energistyrelsen har indsamlet oplysninger fra erhvervsdrivende. Reglen vil blive anvendt til at udnytte Sikkerhedsstyrelsens eller Energistyrelsens eksisterende oplysninger til at styrke Sikkerhedsstyrelsens og Energistyrelsens kontrol og markedsovervågning også på tværs af styrelsernes områder. Det vurderes primært at være nødvendigt at anvende oplysningerne i kontroløjemed, hvorfor bestemmelsen er begrænset hertil.

Den foreslåede bestemmelse er så vidt muligt ensrettet i forhold til lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning, som Sikkerhedsstyrelsen administrerer.

Der findes ikke i radioudstysloven regler, som fastsætter, at Sikkerhedsstyrelsen og Energistyrelsen i kontroløjemed kan indsamle og behandle, herunder samkøre, ikke-offentligt tilgængelige oplysninger fra offentlige og private virksomheder og erhvervs- eller forbrugerorganisationer.

Med bestemmelsen i § 33 a, *stk.* 3, foreslås det, at Sikkerhedsstyrelsen og Energistyrelsen i kontroløjemed vil kunne indsamle og behandle, herunder samkøre, ikke-offentligt tilgængelige oplysninger fra offentlige og private virksomheder og erhvervs- eller forbrugerorganisationer.

Baggrunden for bestemmelsen er, at kontrolindsatsen primært vil skulle rettes derhen, hvor regelefterlevelsen er lavest, eller hvor risikoen er størst. Sikkerhedsstyrelsen og Energistyrelsen vil derfor have behov for, at der kan indhentes data, som f.eks. kan indgå i risikomodeller til brug for planlægning af en effektiv markedsovervågning.

Bestemmelsen vil således sikre en klar hjemmel til, at der fra offentlige og private virksomheder samt erhvervs- eller forbrugerorganisationer kan indhentes og samkøres ikke-offentligt tilgængelige oplysninger, herunder også fra udenlandske aktører.

Der vil eksempelvis kunne være tale om oplysninger fra administratoren af danske internetdomæner om registranter og fuldmagtshavere til danske domæner fra DK Hostmaster.

Det foreslås, at muligheden for at indhente og samkøre ikke-offentligt tilgængelige oplysninger alene vil skulle anvendes i de tilfælde, hvor det har sammenhæng med Sikkerhedsstyrelsens eller Energistyrelsens kontrolopgaver. En samkøring af oplysninger vil ske under hensyntagen til de særlige regler i databeskyttelseslovgivningen.

Bestemmelsen begrænses samtidig af bestemmelserne om retten til ikke at inkriminere sig selv m.v., som følger af § 10 i retssikkerhedsloven.

Endelig vil indsamlingen og samkøringen af data ske under hensyntagen til forvaltningslovens § 32 om forbud mod, at den, der virker inden for den offentlige forvaltning, skaffer sig fortrolige oplysninger, som ikke er af betydning for udførelsen af den pågældendes arbejde.

Den foreslåede bestemmelse er så vidt muligt ensrettet i forhold til lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning, som Sikkerhedsstyrelsen administrerer.

Til nr. 51

Det følger af § 34, stk. 1, i radioudstysloven, at undlader en erhvervsdrivende i forbindelse med en konkret tilsynssag at give de oplysninger eller fremlægge det materiale, som Sikkerhedsstyrelsen kræver efter § 33, stk. 1, eller undlader en erhvervsdrivende at give oplysninger efter § 33, stk. 2, kan Sikkerhedsstyrelsen over for fabrikanten, importøren eller distributøren nedlægge forbud mod at bringe apparatet eller radioudstyret i omsætning eller at gøre det tilgængeligt på markedet.

Med bestemmelsen i § 34, stk. 1, nr. 1, foreslås det fastsat, at undlader en erhvervsdrivende i forbindelse med en konkret kontrolsag at give de oplysninger eller fremlægge det materiale, som Sikkerhedsstyrelsen kræver efter de foreslåede § 33, stk. 1, 3 eller 4, jf. lovforslagets § 3, nr. 48 og 49, vil Sikkerhedsstyrelsen over for vedkommende kunne nedlægge forbud mod at bringe apparatet eller radioudstyret i omsætning eller at gøre det tilgængeligt på markedet.

Det foreslås i stk. 1 gjort klart, hvilke afgørelser Sikkerhedsstyrelsen vil kunne træffe, hvis en erhvervsdrivende, en fabrikant af et fast anlæg eller en ansvarlig for installationen af et fast anlæg undlader at give styrelsen de oplysninger eller fremlægge det materiale, som styrelsen kræver i forbindelse

med en konkret tilsynssag, jf. de foreslåede bestemmelser i § 33, stk. 1, 3 eller 5, jf. lovforslagets § 3, nr. 48 og 49. For så vidt angår oplysningerne i den foreslåede bestemmelse i § 33, stk. 3, vil Sikkerhedsstyrelsen alene kunne kræve disse i 10 år efter, at et apparat eller radioudstyr er bragt i omsætning eller er gjort tilgængeligt på markedet.

Efter det foreslåede nr. 1 vil Sikkerhedsstyrelsen kunne forbyde, at en fabrikant, en importør eller en udbyder af distributionstjenester bringer et apparat eller radioudstyr i omsætning, eller at en distributør gør et apparat eller radioudstyr tilgængeligt på markedet. Det vil indebære, at den pågældende forbydes at sælge apparatet eller radioudstyret eller på anden vis stille det til rådighed for andre.

Bemyndigede repræsentanter bringer ikke apparater eller radioudstyr i omsætning eller gør dem tilgængelige på markedet, men kan være ansvarlig for apparater eller radioudstyr, som fabrikanten bringer i omsætning. I det tilfælde, hvor en bemyndiget repræsentant ikke opfylder sin oplysningspligt, vil Sikkerhedsstyrelsen kunne træffe afgørelse over for fabrikanten.

Sikkerhedsstyrelsen vil på baggrund af en proportionalitetsvurdering træffe afgørelse om den mindst indgribende foranstaltning over for den erhvervsdrivende, som er tilstrækkelig for at afhjælpe den manglende overholdelse af reglerne.

Den afgørelse, som måtte være blevet truffet efter det foreslåede nr. 1, vil efterfølgende blive ophævet, hvis Sikkerhedsstyrelsen modtager de oplysninger eller det materiale, som styrelsen vil have anmodet om.

Den foreslåede bestemmelse vil kun finde anvendelse i forbindelse med oplysninger eller materiale til brug for en konkret tilsynssag. Det kan f.eks. omfatte tilfælde, hvor Sikkerhedsstyrelsen vil kunne kræve, at en fabrikant sender en kopi af EU-overensstemmelseserklæringen eller af den tekniske dokumentation for et apparat eller radioudstyr. Hvis fabrikanten undlader at sende dokumentet, eller hvis det, fabrikanten har sendt, er mangelfuldt, f.eks. hvor en EU-overensstemmelseserklæring ikke indeholder oplysninger om, hvilket direktiv det erklærer overensstemmelse med, vil Sikkerhedsstyrelsen kunne træffe afgørelse efter denne bestemmelse og f.eks. nedlægge forbud over for fabrikanten mod at sælge det apparat eller radioudstyr, som det manglende materiale vedrører, indtil styrelsen modtager materialet.

Den foreslåede bestemmelse vil ikke finde anvendelse i de situationer, hvor Sikkerhedsstyrelsen kræver, at en erhvervsdrivende, en fabrikant af et fast anlæg eller en ansvarlig for installationen af et fast anlæg fremlægger oplysninger eller materiale, som ikke vedrører en konkret tilsynssag, f.eks.

hvor der er tale om oplysninger, som Europa-Kommissionen efterspørger. Sådanne oplysninger vil være omfattet det foreslåede stk. 3.

Det følger af § 34, stk. 1, i radioudstysloven, at undlader en erhvervsdrivende i forbindelse med en konkret tilsynssag at give de oplysninger eller fremlægge det materiale, som Sikkerhedsstyrelsen kræver efter § 33, stk. 1, eller undlader en erhvervsdrivende at give oplysninger efter § 33, stk. 2, kan Sikkerhedsstyrelsen give fabrikanten, importøren eller distributøren påbud om at trække apparatet eller radioudstyret tilbage fra markedet.

Med bestemmelsen i § 34, stk. 1, *nr. 2*, foreslås det fastsat, at undlader en erhvervsdrivende i forbindelse med en konkret kontrolsag at give de oplysninger eller fremlægge det materiale, som Sikkerhedsstyrelsen kræver efter de foreslåede § 33, stk. 1, 3 eller 4, jf. lovforslagets § 3, nr. 48 og 49, vil Sikkerhedsstyrelsen over for vedkommende kunne give påbud om at trække apparatet eller radioudstyret tilbage fra markedet.

Det foreslås i stk. 1 gjort klart, hvilke afgørelser Sikkerhedsstyrelsen vil kunne træffe, hvis en erhvervsdrivende, en fabrikant af et fast anlæg eller en ansvarlig for installationen af et fast anlæg undlader at give styrelsen de oplysninger eller fremlægge det materiale, som styrelsen kræver i forbindelse med en konkret tilsynssag, jf. de foreslåede bestemmelser i § 33, stk. 1, 3 eller 5, jf. lovforslagets § 3, nr. 48 og 49. For så vidt angår oplysningerne i den foreslåede bestemmelse i § 33, stk. 3, vil Sikkerhedsstyrelsen alene kunne kræve disse i 10 år efter, at et apparat eller radioudstyr er bragt i omsætning eller er gjort tilgængeligt på markedet.

Efter det foreslåede nr. 2 vil Sikkerhedsstyrelsen kunne give en erhvervsdrivende påbud om at trække et apparat eller radioudstyr tilbage fra markedet. Det vil sige, at den pågældende skal sikre, at det ikke er muligt for en bruger eller andre erhvervsdrivende at købe eller på anden måde erhverve det pågældende apparat eller radioudstyr. Det kan f.eks. betyde, at en fabrikant skal sørge for, at salget af dennes apparat eller radioudstyr bliver standset hos alle distributører, og fabrikanten kan være nødt til at få tilbageleveret disse fra distributørerne for at sikre, at apparaterne eller radioudstyret bliver bragt i orden.

Den afgørelse, som måtte være blevet truffet efter det foreslåede nr. 2, vil efterfølgende blive ophævet, hvis Sikkerhedsstyrelsen modtager de oplysninger eller det materiale, som styrelsen vil have anmodet om.

Den foreslåede bestemmelse vil kun finde anvendelse i forbindelse med oplysninger eller materiale til brug for en konkret tilsynssag. Det kan f.eks. omfatte tilfælde, hvor Sikkerhedsstyrelsen vil kunne kræve, at en fabrikant

sender en kopi af EU-overensstemmelseserklæringen eller af den tekniske dokumentation for et apparat eller radioudstyr. Hvis fabrikanten undlader at sende dokumentet, eller hvis det, fabrikanten har sendt, er mangelfuldt, f.eks. hvor en EU-overensstemmelseserklæring ikke indeholder oplysninger om, hvilket direktiv det erklærer overensstemmelse med, vil Sikkerhedsstyrelsen kunne træffe afgørelse efter denne bestemmelse og f.eks. nedlægge forbud over for fabrikanten mod at sælge det apparat eller radioudstyr, som det manglende materiale vedrører, indtil styrelsen modtager materialet.

Den foreslåede bestemmelse vil ikke finde anvendelse i de situationer, hvor Sikkerhedsstyrelsen kræver, at en erhvervsdrivende, en fabrikant af et fast anlæg eller en ansvarlig for installationen af et fast anlæg fremlægger oplysninger eller materiale, som ikke vedrører en konkret tilsynssag, f.eks. hvor der er tale om oplysninger, som Europa-Kommissionen efterspørger. Sådanne oplysninger vil være omfattet det foreslåede stk. 3.

Det følger af § 34, stk. 1, i radioudstysloven, at undlader en erhvervsdrivende i forbindelse med en konkret tilsynssag at give de oplysninger eller fremlægge det materiale, som Sikkerhedsstyrelsen kræver efter § 33, stk. 1, eller undlader en erhvervsdrivende at give oplysninger efter § 33, stk. 2, kan Sikkerhedsstyrelsen give fabrikanten, importøren eller distributøren påbud om at trække apparatet eller radioudstyret tilbage fra markedet.

Med bestemmelsen i § 34, stk. 1, *nr. 3*, foreslås det fastsat, at undlader en erhvervsdrivende i forbindelse med en konkret kontrolsag at give de oplysninger eller fremlægge det materiale, som Sikkerhedsstyrelsen kræver efter de foreslåede § 33, stk. 1, 3 eller 4, jf. lovforslagets § 3, nr. 48 og 49, vil Sikkerhedsstyrelsen over for vedkommende kunne give påbud om at kalde apparatet eller radioudstyret tilbage.

Det foreslås i stk. 1 gjort klart, hvilke afgørelser Sikkerhedsstyrelsen vil kunne træffe, hvis en erhvervsdrivende, en fabrikant af et fast anlæg eller en ansvarlig for installationen af et fast anlæg undlader at give styrelsen de oplysninger eller fremlægge det materiale, som styrelsen kræver i forbindelse med en konkret tilsynssag, jf. de foreslåede bestemmelser i § 33, stk. 1, 3 eller 5, jf. lovforslagets § 3, nr. 48 og 49. For så vidt angår oplysningerne i den foreslåede bestemmelse i § 33, stk. 3, vil Sikkerhedsstyrelsen alene kunne kræve disse i 10 år efter, at et apparat eller radioudstyr er bragt i omsætning eller er gjort tilgængeligt på markedet.

Efter det foreslåede nr. 3 vil Sikkerhedsstyrelsen kunne give en erhvervsdrivende påbud om at kalde et apparat eller radioudstyr tilbage, hvilket vil have til formål at sikre, at apparater eller radioudstyr, der er solgt til brugere, re-

turneres. Den pågældende vil således skulle sikre, at alle apparater eller radioudstyr af den pågældende type, som allerede er solgt eller på anden vis stillet til rådighed for brugerne og andre, så vidt muligt leveres tilbage til fabrikanten, importøren, distributøren eller udbyderen af distributionstjenester. Det vil af påbuddet kunne fremgå, hvordan dette skal efterkommes. Der vil kunne være tale om indrykning af annoncer i dagblade, hvori apparatet eller radioudstyret kaldes tilbage, opslag i butikker, e-mails til kunder eller offentliggørelse af en pressemeddelelse. Det vil også kunne være en kombination af flere tiltag.

Den afgørelse, som måtte være blevet truffet efter det foreslåede nr. 3, vil efterfølgende blive ophævet, hvis Sikkerhedsstyrelsen modtager de oplysninger eller det materiale, som styrelsen vil have anmodet om.

Den foreslåede bestemmelse vil kun finde anvendelse i forbindelse med oplysninger eller materiale til brug for en konkret tilsynssag. Det kan f.eks. omfatte tilfælde, hvor Sikkerhedsstyrelsen vil kunne kræve, at en fabrikant sender en kopi af EU-overensstemmelseserklæringen eller af den tekniske dokumentation for et apparat eller radioudstyr. Hvis fabrikanten undlader at sende dokumentet, eller hvis det, fabrikanten har sendt, er mangelfuldt, f.eks. hvor en EU-overensstemmelseserklæring ikke indeholder oplysninger om, hvilket direktiv det erklærer overensstemmelse med, vil Sikkerhedsstyrelsen kunne træffe afgørelse efter denne bestemmelse og f.eks. nedlægge forbud over for fabrikanten mod at sælge det apparat eller radioudstyr, som det manglende materiale vedrører, indtil styrelsen modtager materialet.

Den foreslåede bestemmelse vil ikke finde anvendelse i de situationer, hvor Sikkerhedsstyrelsen kræver, at en erhvervsdrivende, en fabrikant af et fast anlæg eller en ansvarlig for installationen af et fast anlæg fremlægger oplysninger eller materiale, som ikke vedrører en konkret tilsynssag, f.eks. hvor der er tale om oplysninger, som Europa-Kommissionen efterspørger. Sådanne oplysninger vil være omfattet det foreslåede stk. 3.

Det følger af § 34, stk. 2, i radioudstysloven, at giver fabrikanten af et fast anlæg eller den ansvarlige for installationen af et fast anlæg ikke de oplysninger eller fremlægger det materiale, som Sikkerhedsstyrelsen anmoder om, jf. § 33, stk. 1 eller 3, i forbindelse med en konkret tilsynssag, kan Sikkerhedsstyrelsen over for den ansvarlige for anvendelsen af det faste anlæg nedlægge forbud mod, at det faste anlæg anvendes.

I henhold til kongelig resolution af 22. juni 2018 har det siden den 1. august 2018 været Sikkerhedsstyrelsen, som har ført kontrol med de erhvervsdrivendes overholdelse af krav og pligter i radioudstysloven. Energistyrelsen

fører fortsat kontrol med anvendelsen af apparater, radioudstyr og faste anlæg.

Med bestemmelsen i § 34, stk. 1, *nr. 4*, foreslås det fastsat, at undlader en erhvervsdrivende i forbindelse med en konkret kontrolsag at give de oplysninger eller fremlægge det materiale, som Sikkerhedsstyrelsen kræver efter de foreslåede § 33, stk. 1, 3 eller 4, jf. lovforslagets § 3, nr. 48 og 49, vil Sikkerhedsstyrelsen over for vedkommende kunne nedlægge forbud mod, at det faste anlæg anvendes.

Det foreslås i stk. 1 gjort klart, hvilke afgørelser Sikkerhedsstyrelsen vil kunne træffe, hvis en erhvervsdrivende, en fabrikant af et fast anlæg eller en ansvarlig for installationen af et fast anlæg undlader at give styrelsen de oplysninger eller fremlægge det materiale, som styrelsen kræver i forbindelse med en konkret tilsynssag, jf. de foreslåede bestemmelser i § 33, stk. 1, 3 eller 5, jf. lovforslagets § 3, nr. 48 og 49. For så vidt angår oplysningerne i den foreslåede bestemmelse i § 33, stk. 3, vil Sikkerhedsstyrelsen alene kunne kræve disse i 10 år efter, at et apparat eller radioudstyr er bragt i omsætning eller er gjort tilgængeligt på markedet.

Efter det foreslåede nr. 4 vil Sikkerhedsstyrelsen kunne træffe afgørelse om et forbud mod at anvende et fast anlæg.

Det vil ikke være muligt at træffe afgørelse over for fabrikanter af faste anlæg eller ansvarlige for installationen af faste anlæg på samme måde som over for de øvrige typer af erhvervsdrivende. Faste anlæg er unikke og er permanent installeret, og de gøres ikke tilgængelige på markedet på samme måde som apparater og radioudstyr. En afgørelse om f.eks. et salgsforbud vil således ikke have en effekt i forhold til et pågældende fast anlæg. Det foreslås derfor, at bestemmelsen i radioudstyslovens § 34, stk. 2, videreføres i det foreslåede nr. 4.

Sikkerhedsstyrelsen vil på baggrund af en proportionalitetsvurdering træffe afgørelse om den mindst indgribende foranstaltning over for den erhvervsdrivende, som er tilstrækkelig for at afhjælpe den manglende overholdelse af reglerne.

Den afgørelse, som måtte være blevet truffet efter det foreslåede nr. 4, vil efterfølgende blive ophævet, hvis Sikkerhedsstyrelsen modtager de oplysninger eller det materiale, som styrelsen vil have anmodet om.

Den foreslåede bestemmelse vil kun finde anvendelse i forbindelse med oplysninger eller materiale til brug for en konkret tilsynssag. Det kan f.eks. omfatte tilfælde, hvor Sikkerhedsstyrelsen vil kunne kræve, at en fabrikant

sender en kopi af EU-overensstemmelseserklæringen eller af den tekniske dokumentation for et apparat eller radioudstyr. Hvis fabrikanten undlader at sende dokumentet, eller hvis det, fabrikanten har sendt, er mangelfuldt, f.eks. hvor en EU-overensstemmelseserklæring ikke indeholder oplysninger om, hvilket direktiv det erklærer overensstemmelse med, vil Sikkerhedsstyrelsen kunne træffe afgørelse efter denne bestemmelse og f.eks. nedlægge forbud over for fabrikanten mod at sælge det apparat eller radioudstyr, som det manglende materiale vedrører, indtil styrelsen modtager materialet.

Den foreslåede bestemmelse vil ikke finde anvendelse i de situationer, hvor Sikkerhedsstyrelsen kræver, at en erhvervsdrivende, en fabrikant af et fast anlæg eller en ansvarlig for installationen af et fast anlæg fremlægger oplysninger eller materiale, som ikke vedrører en konkret tilsynssag, f.eks. hvor der er tale om oplysninger, som Europa-Kommissionen efterspørger. Sådanne oplysninger vil være omfattet det foreslåede stk. 3.

Det følger af § 34, stk. 2, i radioudstysloven, at giver den ansvarlige for anvendelsen af et fast anlæg ikke de oplysninger eller fremlægger det materiale, som Energistyrelsen anmoder om, jf. § 33, stk. 1, i forbindelse med en konkret tilsynssag, kan Energistyrelsen over for den ansvarlige for anvendelsen af det faste anlæg nedlægge forbud mod, at det faste anlæg anvendes.

Med bestemmelsen i § 34, *stk. 2*, foreslås det fastsat, at giver den ansvarlige for anvendelsen af et apparat, et fast anlæg eller radioudstyr ikke de oplysninger eller fremlægger det materiale, som Energistyrelsen anmoder om i medfør af det foreslåede § 33, stk. 2, jf. lovforslagets § 3, nr. 49, i forbindelse med en konkret tilsynssag, vil Energistyrelsen kunne nedlægge forbud mod, at apparatet, det faste anlæg eller radioudstyret anvendes.

Den foreslåede bestemmelse i stk. 2 er en videreførsel af dele af radioudstyslovens § 34, stk. 2.

Den foreslåede bestemmelse vil kun finde anvendelse i forbindelse med oplysninger eller materiale til brug for en konkret tilsynssag. Det vil f.eks. kunne omfatte tilfælde, hvor Energistyrelsen har modtaget en klage over forstyrrelser, som kan stamme fra et apparat eller radioudstyr, som befinder sig hos den ansvarlige for anvendelsen, og hvor styrelsen i forbindelse med sine undersøgelser vil have behov for oplysninger til sagen. Modtager styrelsen ikke oplysningerne, vil det ikke kunne lægges til grund, at apparatet eller radioudstyret er i overensstemmelse med radioudstyslovens §§ 3 og 17 og regler fastsat i medfør heraf, og der vil derfor kunne være behov for at få standset anvendelsen af apparatet eller radioudstyret.

Den foreslåede bestemmelse vil ikke finde anvendelse i de situationer, hvor Energistyrelsen kræver, at der fremlægges oplysninger eller materiale, som ikke vedrører en konkret tilsynssag, f.eks. hvor der er tale om oplysninger, som Europa-Kommissionen efterspørger. Sådanne oplysninger vil være omfattet af radioudstørslovens § 34, stk. 4. Det forudses kun sjældent, at Energistyrelsen vil have behov for at indhente oplysninger fra den ansvarlige for anvendelsen af et fast anlæg, apparat eller radioudstyr, som ikke har relation til en konkret kontrolsag.

Efter radioudstørslovens § 34, stk. 4, kan Sikkerhedsstyrelsen, hvis styrelsen ikke modtager de oplysninger eller materiale, som styrelsen anmoder om i medfør af radioudstørslovens § 33, stk. 1 eller 2, og er der ikke tale om en konkret tilsynssag, kan Sikkerhedsstyrelsen give påbud om at give oplysningerne eller at fremlægge materialet.

Med bestemmelsen i § 34, *stk. 3*, foreslås det fastsat, at modtager Sikkerhedsstyrelsen ikke oplysninger eller materiale, som styrelsen anmoder om i medfør af de foreslåede § 33, stk. 1, 3 eller 4, jf. lovforslagets § 3, nr. 48 og 49, og er der ikke tale om en konkret kontrolsag, vil Sikkerhedsstyrelsen kunne give påbud om at give oplysningerne eller at fremlægge materialet.

Sikkerhedsstyrelsen vil kunne give påbud om, at oplysningerne eller materialet, som styrelsen har anmodet om efter den foreslåede § 33, stk. 1, 3 eller 4, jf. lovforslagets § 3, nr. 48 og 49, skal gives, eller at materialet skal fremlægges. For så vidt angår oplysningerne i den foreslåede bestemmelse i § 33, stk. 3, vil Sikkerhedsstyrelsen alene kunne kræve disse i 10 år efter, at et apparat eller radioudstyr er bragt i omsætning eller er gjort tilgængeligt på markedet.

Bestemmelsen vil alene omfatte oplysninger og materiale, som ikke vedrører en konkret tilsynssag. Oplysninger og materiale, som vedrører en konkret tilsynssag, vil være omfattet af det foreslåede stk. 1.

Bestemmelsen i det foreslåede stk. 3 vil f.eks. kunne omhandle oplysninger, som f.eks. i anonymiseret form skal videregives til Europa-Kommissionen.

Til nr. 52

Det følger af radioudstørslovens § 34, stk. 4, at modtager Energistyrelsen ikke oplysninger eller materiale, som Energistyrelsen anmoder om i medfør af radioudstørslovens § 33, stk. 1 eller 2, og er der ikke tale om en konkret tilsynssag, kan Energistyrelsen give påbud om at give oplysningerne eller at fremlægge materialet.

I henhold til kongelig resolution af 22. juni 2018 har det siden den 1. august 2018 været Sikkerhedsstyrelsen, som har ført kontrol med de erhvervsdrivendes overholdelse af krav og pligter i radioudstysloven. Energistyrelsen fører kontrol med anvendelse af apparater, radioudstyr og faste anlæg.

Det foreslås i § 34, stk. 4, at slette henvisningen til den foreslåede § 33, stk. 1, jf. lovforslagets § 3, nr. 48. Henvisningen til § 33, stk. 1, vil ikke være relevant, idet bestemmelsen omhandler oplysninger og materiale, som Sikkerhedsstyrelsen vil kunne opkræve. Den foreslås derfor slettet fra bestemmelsen i stk. 4.

Til nr. 53

Det følger af radioudstyslovens § 35, stk. 1, 1. pkt., at Sikkerhedsstyrelsen mod behørig legitimation og uden retskendelse har adgang til lokaliteter og transportmidler tilhørende fabrikanten, importører og distributører for at føre stikprøvevis kontrol med, om loven og regler fastsat i medfør heraf overholdes.

I henhold til kongelig resolution af 22. juni 2018 har det siden den 1. august 2018 været Sikkerhedsstyrelsen, som har ført kontrol med de erhvervsdrivendes overholdelse af krav og pligter i radioudstysloven.

Med bestemmelsen i § 35, stk. 1, foreslås det fastsat, at Sikkerhedsstyrelsen til enhver tid mod behørig legitimation og uden retskendelse vil have adgang til alle erhvervsmæssige lokaliteter og transportmidler, hvor der kan findes apparater, faste anlæg eller radioudstyr.

Anvendelsen af stk. 1 vil skulle ske under hensyntagen til bestemmelserne i retssikkerhedsloven, herunder de almindelige regler om fravigelse af varsling af kontrol. Herudover vil særligt retssikkerhedslovens § 10 om retten til ikke at inkriminere sig selv skulle iagttages ved anvendelsen af bestemmelsen. Det vil især gøre sig gældende i tilfælde, hvor Sikkerhedsstyrelsen anvender muligheden for adgang uden retskendelse, fordi styrelsen har en mistanke om et strafbart forhold.

Det vil kun være muligt for Sikkerhedsstyrelsen at anvende bestemmelsen til at tilvejebringe oplysninger til brug for kontrollen. Det betyder, at bestemmelsen vil kunne anvendes med henblik på at konstatere, om apparater, faste anlæg eller radioudstyr er i overensstemmelse med reglerne, eller en erhvervsdrivende lever op til sine forpligtelser. Det vil f.eks. kunne være en kontrol, hvor der er behov for at udtage apparater eller radioudstyr fra en lokalitet uden offentlig adgang. Det vil således skulle være formålet med adgangen, at der vil skulle indhentes oplysninger, der er nødvendige for

selve kontrollen. Adgangshjemlen vil både gælde i relation til proaktive kontroller, hvor Sikkerhedsstyrelsen har planlagt kontrolopgaven på forhånd, og reaktive kontrolopgaver, som oftest vil ske efter en udefrakommende begivenhed som f.eks. en anmeldelse.

Sikkerhedsstyrelsen vil efter den foreslåede bestemmelse i stk. 1, hvis det skønnes nødvendigt for at føre en effektiv kontrol, kunne udtage apparater eller radioudstyr fra ikke-offentligt tilgængelige lokaliteter m.v. samt føre kontrol med opstillingen af apparater eller radioudstyr, hvor dette vil være relevant, uden der på forhånd er en konkret formodning om, at apparaterne eller radioudstyret ikke vil være i overensstemmelse med reglerne. For at Sikkerhedsstyrelsen vil kunne føre en effektiv kontrol, vil det være nødvendigt at få adgang til steder, hvor Sikkerhedsstyrelsen ikke på forhånd ved, at der er ikke-overensstemmende apparater, faste anlæg eller radioudstyr. På den måde vil kontrollen med produktområdet blive udført på baggrund af en risikobaseret tilgang til indsamlet data og kvalificering af risikobilledet, så kontroller vil kunne sættes ind der, hvor der er størst risiko og tilrettelægges så effektivt som muligt.

Om det vil være nødvendigt at udtage eller kontrollere apparater eller radioudstyr på ikke-offentligt tilgængelige lokaliteter vil bero på bl.a., om Sikkerhedsstyrelsen vil kunne få et tilstrækkeligt retvisende billede af regelefterlevelsen, hvis der kun udtages produkter fra offentligt tilgængelige lokaliteter. Derudover vil der indgå en vurdering af, om det vil være muligt at skaffe apparaterne eller radioudstyret på anden måde, om det vil være nødvendigt, at styrelsen selv kan udvælge de apparater eller radioudstyr, der ønskes udtaget til kontrol, eller om det vil være tilstrækkeligt, at den erhvervsdrivende udvælger og eventuelt fremsender et apparat eller radioudstyr. Det vil også indgå i vurderingen af, om adgang må anses for nødvendig, om det udvalg, Sikkerhedsstyrelsen har på den offentligt tilgængelige lokalitet, vil være tilstrækkeligt, eller om det vurderes at udgøre en så lille andel af de apparater eller radioudstyr, som den pågældende erhvervsdrivende er i besiddelse af, at der ikke vil være tale om repræsentative eksemplarer. Det vil desuden indgå i vurderingen, om det vil være muligt at vurdere, om kravene til apparaternes eller radioudstyrets indretning er opfyldt, medmindre Sikkerhedsstyrelsen vil få adgang til de steder, hvor apparaterne eller radioudstyret er placeret eller opstillet. Dette vil gælde i relation til faste anlæg, hvor den konkrete opstilling vil kunne være en del af de krav, der stilles til indretningen efter direktiverne. Endelig vil det indgå i vurderingen, hvordan kontrollen udføres mest effektivt. Der vil her være tale om en proportionalitetsafvejning.

Hvis det ud fra en samlet betragtning af bl.a. ovenstående elementer vurderes, at det vil være nødvendigt at kontrollere eller udtage apparater eller radioudstyr fra ikke-offentligt tilgængelige lokaliteter, vil Sikkerhedsstyrelsen således kunne anvende bestemmelsen.

Konkret vil det f.eks. kunne være nødvendigt, hvis Sikkerhedsstyrelsen ikke kan foretage en effektiv kontrol, fordi de apparater eller radioudstyr, der er tilgængelige på offentligt-tilgængelige lokaliteter, ikke gør det muligt at udtage repræsentative eksemplarer til test. Hvis Sikkerhedsstyrelsen vurderer, at det vil være nødvendigt, at de apparater eller radioudstyr, der udtages, stammer fra samme parti, vil det således ikke altid være muligt at udtage et passende antal eksemplarer fra samme butik. Samtidig vil det ikke være sikkert, at apparaterne eller radioudstyret i en anden butik stammer fra samme parti. I den situation vil det altså kunne være nødvendigt for at udføre en effektiv kontrol, at apparaterne eller radioudstyret udtages hos eksempelvis fabrikanten eller importøren.

Et andet eksempel på en situation, hvor bestemmelsen vil kunne finde anvendelse, er, hvor et givent apparat eller radioudstyr kun findes i butikken i ét eksemplar. Det kan være et apparat eller radioudstyr, som brugerne kan afprøve i butikken. Afhængigt af hvad apparatet eller radioudstyret vil skulle testes for, vil det ikke være sikkert, at et sådant apparat eller radioudstyr vil kunne give et retvisende billede af kvaliteten af de eksemplarer, der er på markedet. Sikkerhedsstyrelsen vil kunne vurdere, om apparatet eller radioudstyret er repræsentativt for produkttypen som sådan. Er dette ikke tilfældet, vil det være nødvendigt at udtage et andet eksemplar fra virksomhedens lager.

Et tredje eksempel på en situation, hvor bestemmelsen vil kunne finde anvendelse, er, hvor Sikkerhedsstyrelsen har bedt den erhvervsdrivende om at udlevere repræsentative apparater eller radioudstyr til test, men hvor der enten ikke udleveres apparater eller radioudstyr, eller hvor de apparater eller radioudstyr, der udleveres, ikke udgør repræsentative eksemplarer. I sådanne situationer, hvor Sikkerhedsstyrelsen uden held har forsøgt at få udleveret relevante eksemplarer, vil det kunne være nødvendigt at få adgang til lokaliteter uden offentlig adgang, for at Sikkerhedsstyrelsen selv vil kunne udtage apparater eller radioudstyr med henblik på en effektiv kontrol.

Et fjerde eksempel på en situation, hvor bestemmelsen vil kunne finde anvendelse er webbutikker og butikker, der sælger via postordre og lignende. Her vil apparaterne eller radioudstyret ikke kunne udtages til test i offentligt tilgængelige butikslokaler, da sådanne ikke findes. Vurderingen af, om det vil være nødvendigt at få adgang til at udtage testeksemplarer, vil afhænge af det konkrete apparat eller radioudstyr, der vil skulle testes, og hvor vigtigt

det vil være, at det er Sikkerhedsstyrelsen selv, der udvælger eksemplaret. Hvis det vurderes ikke at være nødvendigt, at styrelsen selv udvælger apparaterne eller radioudstyret, vil den kunne bede om, at der tilsendes et eller flere eksemplarer af et givet produkt til styrelsen efter dette lovforslags § 35, stk. 2, jf. nr. 53. Såfremt webbutikken drives fra en privat bolig, vil adgang dog alene kunne ske til de dele af boligen, der anvendes til erhvervsformål. Der vil således ikke være adgang til stuen, hvis apparater eller radioudstyr, der sælges via en internetvirksomhed, alene befinder sig i et kontor eller et annek.

Et femte eksempel på en situation, hvor bestemmelsen vil kunne finde anvendelse, er, hvor der af sikkerhedsmæssige hensyn ikke er tid til at afvente, at Sikkerhedsstyrelsen får tilsendt et apparat eller radioudstyr eller foretager en repræsentativ kontrol i detailledet. I disse situationer, hvor der er tale om apparater eller radioudstyr, som udgør en risiko, der forudsætter en meget hurtig reaktion fra Sikkerhedsstyrelsens side, vil det således også kunne være nødvendigt, at Sikkerhedsstyrelsen kan få direkte adgang til den erhvervsdrivendes lokaler.

Hvis det derimod ikke skønnes at være nødvendigt, herunder proportionalt med det Sikkerhedsstyrelsen vil opnå ved at få adgang til de pågældende lokaler, vil bestemmelsen ikke kunne anvendes. Sikkerhedsstyrelsen vil så være henvist til at udtage apparater eller radioudstyr fra lokaler, der er offentligt tilgængelige, eller til at bede om at få tilsendt apparaterne eller radioudstyret. Betegnelsen alle erhvervsmæssige lokaliteter, vil omfatte fabriktions-, salgs- og lagerlokaliteter og vil eksempelvis også kunne være kontorlokaler, baglokaler eller udendørs oplag tilhørende den erhvervsdrivende.

For faste anlæg vil det ikke være muligt at vurdere, om kravene til anlæggets indretning er opfyldt, medmindre Sikkerhedsstyrelsen vil få adgang til de steder, hvor det faste anlæg er placeret eller installeret, herunder også private ejere og brugeres lokaliteter.

Den foreslåede bestemmelser viderefører bestemmelsen i radioudstyrslovens § 35, stk. 1, 1. pkt.

Bestemmelsen gengiver med tilpasninger beføjelsen i markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra e.

Markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra e, fastsætter, at de beføjelser, der tillægges markedsovervågningsmyndighederne mindst skal omfatte beføjelsen til at få adgang til alle lokaler, arealer eller transportmidler, som den pågældende erhvervsdrivende anvender som led i sit

erhverv, sin forretning, sit håndværk eller sit fag, for at identificere manglende overensstemmelse og indhente dokumentation.

Den foreslåede bestemmelse er så vidt muligt ensrettet i forhold til lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning, som Sikkerhedsstyrelsen administrerer.

Det følger af radioudstørslovens § 35, stk. 1, 2. pkt., at Sikkerhedsstyrelsen i forbindelse med sin kontrol på stedet kan foretage undersøgelser af apparater, faste anlæg og radioudstyr.

I henhold til kongelig resolution af 22. juni 2018 har det siden den 1. august 2018 været Sikkerhedsstyrelsen, som har ført kontrol med de erhvervsdrivendes overholdelse af krav og pligter i radioudstørsloven.

Med bestemmelsen i § 35, stk. 2, foreslås det fastsat, at Sikkerhedsstyrelsen som led i kontrolbesøget vil kunne foretage tekniske undersøgelser af et apparat, et fast anlæg eller radioudstyr på stedet.

Apparatets, det faste anlægs eller radioudstyrets beskaffenhed eller installation vil kunne nødvendiggøre, at undersøgelsen eller tests udføres på stedet, mens kontrolbesøget pågår. Det vil f.eks. kunne være størrelsen på apparatet eller radioudstyret eller den måde, et fast anlæg er installeret på, der gør det umuligt eller besværligt at medtage produktet til yderligere undersøgelse. Det vil i disse tilfælde typisk være langt mindre indgribende for ejeren af apparatet, det faste anlæg eller radioudstyret, at undersøgelsen foretages på stedet.

Den foreslåede bestemmelser viderefører bestemmelsen i radioudstørslovens § 35, stk. 1, 2. pkt.

Bestemmelsen gengiver med tilpasninger beføjelsen i markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra d.

Markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra d, fastsætter, at de beføjelser, der tillægges markedsovervågningsmyndighederne mindst skal omfatte beføjelsen til uden forudgående varsel at foretage inspektion på stedet og fysisk kontrol af produkter.

Den foreslåede bestemmelse er så vidt muligt ensrettet i forhold til lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning, som Sikkerhedsstyrelsen administrerer.

Der findes ikke i radioudstysloven regler om, at Sikkerhedsstyrelsen som en del af dokumentationen af kontrolbesøget kan fotografere og optage video samt medtage prøver til nærmere analyse eller undersøgelse.

Med bestemmelsen i § 35, *stk. 3*, foreslås det fastsat, at Sikkerhedsstyrelsen som en del af dokumentationen af kontrolbesøget vil kunne fotografere og optage video samt medtage prøver til nærmere analyse eller undersøgelse.

Optagelse af fotografier eller video vil til eksempel være relevant i sager, hvor det kontrollerede apparat, faste anlæg eller radioudstyr er af en art eller størrelse, hvor det ikke vil være muligt eller relevant for Sikkerhedsstyrelsen at udtage et eksemplar. Det vil eksempelvis kunne være, hvis produktet er af en størrelse, hvor det ikke umiddelbart kan flyttes. Et andet eksempel vil være, hvis et apparat indgår som en del af et fast anlæg, eller hvis der gælder særlige krav til den konkrete opstilling af det faste anlæg, der gør, at kontrollen som udgangspunkt vil skulle udføres, hvor det faste anlæg er opstillet. I de tilfælde, hvor det ikke er muligt eller relevant for Sikkerhedsstyrelsen at udtage et eksemplar af produktet, vil det dermed være nødvendigt for kontrollens udførelse, at Sikkerhedsstyrelsen på stedet vil kunne dokumentere, hvordan produktet er udformet, opstillet eller mærket. Det tilstræbes, at der ikke vil fremgå personer på billederne.

Sikkerhedsstyrelsen vil underrette de berørte parter om optagelsen af fotografier eller video og om en eventuel udtagelse af et eller flere apparater eller radioudstyr.

Den foreslåede bestemmelse er så vidt muligt ensrettet i forhold til lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning, som Sikkerhedsstyrelsen administrerer.

Der henvises endvidere til bemærkningerne til den foreslåede § 36, jf. lovforslagets § 3, jf. nr. 54.

Der findes ikke i radioudstysloven regler om, at Sikkerhedsstyrelsen kan være bistået af en eller flere uafhængige sagkyndige i forbindelse med adgangen til lokaler m.v. og i forbindelse med og tekniske undersøgelser.

Med bestemmelsen i § 35, *stk. 4*, foreslås det fastsat, at Sikkerhedsstyrelsen vil kunne være bistået af en eller flere uafhængige sagkyndige i forbindelse med adgangen efter det foreslåede stk. 1 og tekniske undersøgelser efter det foreslåede stk. 2.

I forbindelse med kontrol, der vil kræve særligt udstyr eller specialistviden, vil Sikkerhedsstyrelsen kunne have behov for bistand fra en eller flere sagkyndige med henblik på at oplyse sagen i tilstrækkeligt omfang. Den eller de sagkyndige vil med bestemmelsens stk. 4 have adgang til samme sted som Sikkerhedsstyrelsen, så længe den eller de sagkyndige ledsages af mindst én medarbejder fra Sikkerhedsstyrelsen.

Det vil bero på en konkret og individuel vurdering, om en sagkyndig er uafhængig. Eksempelvis vil Sikkerhedsstyrelsen ikke kunne medbringe en sagkyndig til et kontrolbesøg hos en erhvervsdrivende, hvis den pågældende sagkyndige samtidig er konkurrent til den erhvervsdrivende. Er der tale om et område, hvor der er meget få sagkyndige, vil der således skulle foretages en afvejning af, hvor stort behovet vil være for at medbringe en sagkyndig over for beskyttelsen af den erhvervsdrivendes forretningshemmeligheder, der må anses som tungtvejende.

Politiet vil endvidere kunne bistå Sikkerhedsstyrelsen efter det foreslåede stk. 5.

Den foreslåede bestemmelse er så vidt muligt ensrettet i forhold til lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning, som Sikkerhedsstyrelsen administrerer.

Det følger af radioudstyslovens § 35, stk. 2, 1. pkt., at politiet om nødvendigt yder bistand til gennemførelse af tilsyn som nævnt i stk. 1.

Med bestemmelsen i § 35, *stk. 5, 1. pkt.*, foreslås det fastsat, at politiet yder om nødvendigt bistand til gennemførelse af kontrol som nævnt i det foreslåede stk. 1.

Politiets bistand vil kunne være aktuelt i en situation, hvor Sikkerhedsstyrelsen nægtes adgang til en lokalitet ad frivillighedens vej. Der vil i sådanne særlige tilfælde kunne være behov for, at politiet anvender magt for at få adgang til lokaliteten.

Den foreslåede bestemmelse viderefører radioudstyslovens § 35, stk. 2, 1. pkt.

Den foreslåede bestemmelse er så vidt muligt ensrettet i forhold til lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning, som Sikkerhedsstyrelsen administrerer.

Det følger af radioudstyslovens § 35, stk. 2, 2. pkt., at klima-, energi- og forsyningsministeren efter forhandling med justitsministeren vil kunne fastsætte nærmere regler om politiets bistand efter det foreslåede 1. pkt.

Med bestemmelsen i § 35, stk. 5, 2. *pkt.*, foreslås det fastsat, at klima-, energi- og forsyningsministeren efter forhandling med justitsministeren vil kunne fastsætte nærmere regler herom.

Det vil kunne være nødvendigt at fastsætte nærmere regler om, hvordan politiets bistand vil skulle foregå, hvilket klima-, energi- og forsyningsministeren i så fald vil kunne gøre efter forhandling med justitsministeren.

Den foreslåede bestemmelse viderefører radioudstyslovens § 35, stk. 2, 1. pkt.

Den foreslåede bestemmelse er så vidt muligt ensrettet i forhold til lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning, som Sikkerhedsstyrelsen administrerer.

Til nr. 54

Det foreslås at fastsætte en underoverskrift i forbindelse med den foreslåede bestemmelse i § 36, som lyder ”Udtagelse af apparater og radioudstyr”, for at gøre det tydeligt, hvad den foreslåede bestemmelse i § 36 omfatter. Underoverskriften vil alene omfatte den foreslåede § 36.

Sikkerhedsstyrelsen kan i medfør af radioudstyslovens § 36, stk. 1, medtage apparater eller radioudstyr uden betaling herfor fra fabrikanten eller importøren i forbindelse med sit tilsyn. Hvis dette ikke er muligt, kan det i stedet ske hos distributører, jf. stk. 3. Der findes ikke regler om, at dette kan foregå under skjult identitet.

Med bestemmelsen i § 36, stk. 1, 1. *pkt.*, foreslås det fastsat, at Sikkerhedsstyrelsen som led i kontrollen med overholdelsen af loven og regler fastsat i medfør heraf vil kunne udtage ethvert apparat eller radioudstyr, herunder ved brug af skjult identitet.

Sikkerhedsstyrelsen vil således som led i kontrollen med overholdelse af reglerne, jf. den foreslåede § 35, jf. lovforslagets § 3, nr. 53, kunne udtage ethvert apparat eller radioudstyr, som er omfattet af denne lovs anvendelsesområde, herunder ved brug af en skjult identitet.

Med bestemmelsen sikres det, at Sikkerhedsstyrelsen vil have mulighed for at udtage apparater eller radioudstyr med henblik på at kunne vurdere, om et apparat eller radioudstyret er i overensstemmelse med reglerne.

Det foreslås som noget nyt, at Sikkerhedsstyrelsen vil få mulighed for at udtage apparater eller radioudstyr under skjult identitet. Forsyningskæderne har ændret sig væsentligt, og den stigende nethandel har ført til, at det er blevet sværere at udtage apparater eller radioudstyr. I dag bestemmer Sikkerhedsstyrelsen, hvilket apparat eller radioudstyr der udtages, når udtagningen foregår i en fysisk butik, hvorimod webbutikken bestemmer, hvilket apparat eller radioudstyr der udtages i webbutikken. Med henblik på at sikre lige konkurrence mellem fysiske butikker og webbutikker foreslås det, at Sikkerhedsstyrelsen vil kunne gøre brug af skjult identitet. Dette vil samtidig sikre, at Sikkerhedsstyrelsen ikke modtager særligt gode apparater eller radioudstyr, såkaldte golden samples, eller får besked om, at apparatet eller radioudstyr er udsolgt, selvom det måske ikke er tilfældet.

Med skjult identitet menes situationer, hvor styrelsen køber et produkt uden at give sig til kende eller identificere sig som Sikkerhedsstyrelsen i forbindelse med købet. Sikkerhedsstyrelsen vil kunne skjule sin identitet på forskellige måder. Det vil eksempelvis kunne ske ved at foretage køb af apparater eller radioudstyr i en medarbejders navn, ved brug af et særligt kreditkort til formålet, ved opgivelse af en anden e-mailadresse end Sikkerhedsstyrelsens sædvanlige eller ved at få sendt apparatet eller radioudstyret til en anden adresse end Sikkerhedsstyrelsens officielle postadresse. Der vil også kunne være tale om en kombination af flere forskellige tiltag. Målet vil være, at Sikkerhedsstyrelsen i købsituationen ligestilles med enhver anden aftager af det pågældende produkt.

Ved anvendelse af skjult identitet vil kontrolmedarbejderen kunne agere som en almindelig kunde i butikken og vil således ikke påkalde sig særlig opmærksomhed. I sådanne tilfælde vil anvendelse af skjult identitet kunne virke ressourcebesparende, da alternativet vil være, at der sendes flere kontrolmedarbejdere ud til stedet, eller at der anmodes om assistance fra politiet.

Når en vare er udtaget til kontrol under skjult identitet, vil sagsbehandlingen fortsætte på samme måde som ved varer udtaget, hvor kontrolmedarbejderen har givet sig til kende ved udtagelsen. Udtagningen af apparater eller radioudstyr vil umiddelbart kunne ske fra offentligt tilgængelige lokaliteter eller fra webbutikker.

Udtagning fra ikke-offentligt tilgængelige lokaliteter vil kræve særskilt hjemmel. Der henvises til bemærkningerne til den foreslåede § 35, jf. lovforslagets § 3, nr. 53.

Sikkerhedsstyrelsen vil have ejendomsretten til udtagne apparater eller radioudstyr. Den erhvervsdrivende vil dog kunne få apparatet eller radioudstyret udleveret efter endt sagsbehandling, hvis denne måtte ønske dette, og hvis der ikke er noget til hinder for en udlevering. I vurderingen vil der bl.a. skulle tages hensyn til, om apparater eller radioudstyr efter test er defekt, eller om Sikkerhedsstyrelsen vil være nødt til at beholde apparatet eller radioudstyret af bevismæssige hensyn. Sikkerhedsstyrelsen vil kun udtage de apparater eller radioudstyr, som er nødvendige for en effektiv kontrol. Det vil ikke være en forudsætning for, at et apparat eller radioudstyr vil kunne udtages, at Sikkerhedsstyrelsen har en konkret mistanke om, at apparatet eller radioudstyret ikke er i overensstemmelse med reglerne.

Bestemmelsen gengiver med tilpasninger beføjelsen i markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra j.

Markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra j, fastsætter, at de beføjelser, der tillægges markedsovervågningsmyndighederne mindst skal omfatte beføjelsen til at erhverve produktprøver, herunder under en skjult identitet, til at kontrollere disse prøver og foretage reverse engineering på dem med henblik på at identificere manglende overensstemmelse og indhente dokumentation.

Den foreslåede bestemmelse er så vidt muligt ensrettet i forhold til lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning, som Sikkerhedsstyrelsen administrerer.

Sikkerhedsstyrelsen kan i medfør af radioudstyslovens § 36, stk. 1, medtage apparater eller radioudstyr uden betaling herfor fra fabrikanter eller importører i forbindelse med sit tilsyn. Hvis dette ikke er muligt, kan det i stedet ske hos distributører, jf. stk. 3.

Med bestemmelsen i § 36, stk. 1, 2. pkt., foreslås det fastsat, at udtagelsen af apparater eller radioudstyr efter det foreslåede 1. pkt., vil kunne foretages uden betaling, eller Sikkerhedsstyrelsen kan kræve udgiften refunderet, hvis udtagelsen af apparatet eller radioudstyret har nødvendiggjort en betaling.

Sikkerhedsstyrelsen vil udtage apparater eller radioudstyr uden betaling eller kræve udgiften refunderet hos virksomheder. Privatpersoner, der anmelder et apparat eller radioudstyr, og i den forbindelse bliver bedt om at ind-

sende et apparat eller radioudstyr til Sikkerhedsstyrelsen, vil blive kompenseret for apparatet eller radioudstyret, hvis de ønsker dette. Denne udgift vil Sikkerhedsstyrelsen kunne kræve refunderet hos den erhvervsdrivende.

Den foreslåede bestemmelse viderefører radioudstyslovens § 36, stk. 1 og 3.

Bestemmelsen supplerer markedsovervågningsforordningens artikel 15, stk. 1.

Markedsovervågningsforordningens artikel 15, stk. 1, fastsætter, at medlemsstaterne kan tillade deres markedsovervågningsmyndigheder at opkræve alle omkostninger ved deres aktiviteter fra den relevante erhvervsdrivende for så vidt angår tilfælde af manglende overensstemmelse.

Den foreslåede bestemmelse er så vidt muligt ensrettet i forhold til lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning, som Sikkerhedsstyrelsen administrerer.

Sikkerhedsstyrelsen kan i medfør af radioudstyslovens § 36, stk. 2, kræve, at fabrikanter eller importører sender apparater eller radioudstyr til styrelsen uden forudgående betaling herfor. Hvis dette ikke er muligt, kan det i stedet ske hos distributører, jf. stk. 3.

Med bestemmelsen i § 36, *stk. 2, 1. pkt.*, foreslås det fastsat, at en erhvervsdrivende, som udgør et led i omsætningen af et apparat eller radioudstyr, vil være forpligtet til at indsende eller udlevere apparatet eller radioudstyret til kontrol på Sikkerhedsstyrelsens anmodning, jf. det foreslåede stk. 1.

Bestemmelsen vil finde anvendelse over for både internetbaserede virksomheder og fysiske butikker, og det vil således gøre muligt at anmode såvel webbutikker som fysiske butikker om at indsende apparat eller radioudstyr til kontrol.

Formålet med bestemmelsen er at tage højde for webbutikker og handelsplatforme, som udgør en voksende del af den samlede handel, og som samtidig ikke har et offentligt tilgængeligt salgslokale, hvor Sikkerhedsstyrelsen vil kunne udtage et apparat eller radioudstyr. Herudover er formålet at kunne tilrettelægge kontroller, hvor der er behov for at apparatet eller radioudstyret fragtes til et bestemt testlaboratorie i Danmark eller udlandet. Endelig er formålet med bestemmelsen at tage hensyn til Sikkerhedsstyrelsens planlægning af effektive kontroller og forsøge at undgå ressourcspild ved først at sende apparatet eller radioudstyret til Sikkerhedsstyrelsen, som derefter

vil sende apparatet eller radioudstyret videre til testlaboratoriet. Sikkerhedsstyrelsen vil afholde fragtomkostninger, hvis der er behov for yderligere transport af apparatet eller radioudstyret ud over den anviste lokalitet.

Bestemmelsen gengiver med tilpasninger beføjelsen i markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra j.

Markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra j, fastsætter, at de beføjelser, der tillægges markedsovervågningsmyndighederne mindst skal omfatte beføjelsen til at erhverve produktprøver, herunder under en skjult identitet, til at kontrollere disse prøver og foretage reverse engineering på dem med henblik på at identificere manglende overensstemmelse og indhente dokumentation.

Den foreslåede bestemmelse er så vidt muligt ensrettet i forhold til lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning, som Sikkerhedsstyrelsen administrerer.

Markedsovervågningsforordningens artikel 15, stk. 1, fastsætter, at medlemsstaterne kan tillade deres markedsovervågningsmyndigheder at opkræve alle omkostninger ved deres aktiviteter fra den relevante erhvervsdrivende for så vidt angår tilfælde af manglende overensstemmelse.

Der findes ikke radioudstørsloven regler om, at de erhvervsdrivende vil skulle afholde fragtomkostninger i forbindelse med indsendelse eller udlevering af apparater eller radioudstyr efter det foreslåede 1. pkt.

Med bestemmelsen i § 36, stk. 2, 2. *pkt.*, foreslås det fastsat, at den erhvervsdrivende, som apparatet eller radioudstyret udtages fra, jf. det foreslåede 1. pkt., vil skulle afholde udgiften til eventuel fragt til den lokalitet, Sikkerhedsstyrelsen anviser.

Bestemmelsen supplerer markedsovervågningsforordningens artikel 15, stk. 1.

Markedsovervågningsforordningens artikel 15, stk. 1, fastsætter, at medlemsstaterne kan tillade deres markedsovervågningsmyndigheder at opkræve alle omkostninger ved deres aktiviteter fra den relevante erhvervsdrivende for så vidt angår tilfælde af manglende overensstemmelse.

Den foreslåede bestemmelse er så vidt muligt ensrettet i forhold til lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning, som Sikkerhedsstyrelsen administrerer.

Der findes ikke i radioudstysloven regler, som fastsætter, at Sikkerhedsstyrelsen kan foretage eller få foretaget tekniske undersøgelser af apparater og radioudstyr, som styrelsen har udtaget.

Med bestemmelsen i § 36, *stk. 3, 1. pkt.*, foreslås det fastsat, at Sikkerhedsstyrelsen vil kunne foretage eller få foretaget tekniske undersøgelser af apparater og radioudstyr udtaget i medfør af det foreslåede stk. 1.

En teknisk undersøgelse vil kunne være nødvendig for at afgøre, om et apparat eller radioudstyr er i overensstemmelse med de relevante regler. Bestemmelsen vil skulle sikre, at Sikkerhedsstyrelsen har mulighed for at teste ethvert apparat eller radioudstyr, der er udtaget efter stk. 1, hvis det skønnes at være nødvendigt. Testen vil kunne foretages af Sikkerhedsstyrelsen selv eller f.eks. af et testlaboratorium.

Bestemmelsen gengiver med tilpasninger beføjelsen i markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra f.

Markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra f, fastsætter, at de beføjelser, der tillægges markedsovervågningsmyndighederne mindst skal omfatte beføjelsen til at indlede undersøgelser på markedsovervågningsmyndighedernes eget initiativ med henblik på at identificere tilfælde af manglende overensstemmelse og bringe dem til ophør.

Den foreslåede bestemmelse er så vidt muligt ensrettet i forhold til lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning, som Sikkerhedsstyrelsen administrerer.

Der findes ikke radioudstysloven regler om, at Sikkerhedsstyrelsen kan kræve omkostninger forbundet med de eksterne tekniske undersøgelser refunderet af den erhvervsdrivende, der træffes afgørelse overfor i forbindelse med undersøgelsen.

Med bestemmelsen i § 36, stk. 3, *2. pkt.*, foreslås det fastsat, at Sikkerhedsstyrelsen vil kunne kræve omkostninger forbundet med de eksterne tekniske undersøgelser refunderet af den erhvervsdrivende, der, jf. det foreslåede § 38, stk. 1, jf. lovforslagets § 3, nr. 57, træffes afgørelse overfor i forbindelse med undersøgelsen.

Bestemmelsen vil skulle bidrage til at sikre en højere regelefterlevelse. Det vurderes, at det er hensigtsmæssigt, at det er Sikkerhedsstyrelsen, der i udgangspunktet afholder omkostningerne til eksterne tekniske undersøgelser,

der skønnes nødvendige for vurderingen af, om der skal træffes foranstaltninger i relation til et apparat eller radioudstyr, der ikke er i overensstemmelse med de gældende regler.

Samtidig findes det rimeligt, at omkostningerne vil kunne kræves refunderet af den erhvervsdrivende i det tilfælde, hvor et apparat eller radioudstyr ikke er i overensstemmelse med de gældende regler. Sikkerhedsstyrelsens omkostningsdækning vil således alene kunne ske, når en erhvervsdrivende får meddelt et påbud eller et forbud efter den foreslåede § 38, stk. 1, jf. lovforslagets § 3, nr. 57. Omkostningsdækningen vil gælde alle Sikkerhedsstyrelsens udgifter, herunder også eventuelle fragtomkostninger.

Bestemmelsen supplerer markedsovervågningsforordningens artikel 15, stk. 1.

Markedsovervågningsforordningens artikel 15, stk. 1, fastsætter, at medlemsstaterne kan tillade deres markedsovervågningsmyndigheder at opkræve alle omkostninger ved deres aktiviteter fra den relevante erhvervsdrivende for så vidt angår tilfælde af manglende overensstemmelse.

Den foreslåede bestemmelse er så vidt muligt ensrettet i forhold til lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning, som Sikkerhedsstyrelsen administrerer.

Der findes ikke i radioudstysloven regler om, at Sikkerhedsstyrelsen kan indhente erklæringer fra sagkyndige, som styrelsen skønner nødvendige for at kunne træffe afgørelse.

Med bestemmelsen i § 36, *stk. 4, 1. pkt.*, foreslås det fastsat, at Sikkerhedsstyrelsen vil kunne indhente erklæringer fra sagkyndige, som styrelsen skønner nødvendige for at kunne træffe afgørelse.

I lighed med det anførte til stk. 3, 1. pkt., vil det kunne være nødvendigt for Sikkerhedsstyrelsen at indhente erklæringer fra sagkyndige for at afgøre, om et apparat eller radioudstyr er i overensstemmelse med de relevante regler. Det vil f.eks. kunne være, hvis Sikkerhedsstyrelsen ikke besidder den fornødne kompetence.

Den foreslåede bestemmelse er så vidt muligt ensrettet i forhold til lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning, som Sikkerhedsstyrelsen administrerer.

Der findes ikke radioudstysloven regler om, at Sikkerhedsstyrelsen kan kræve omkostninger forbundet med indhentelse af erklæringer fra sagkyndige refunderet af den erhvervsdrivende, der træffes afgørelse over for i forbindelse med undersøgelsen.

Med bestemmelsen i § 36, stk. 4, 2. *pkt.*, foreslås det fastsat, at Sikkerhedsstyrelsen vil kunne kræve omkostninger forbundet med indhentelse af erklæringer fra sagkyndige refunderet af den erhvervsdrivende, der, jf. det foreslåede § 38, stk. 1, træffes afgørelse over for i forbindelse med undersøgelsen.

Er apparatet eller radioudstyret i overensstemmelse med reglerne under kontrollen, vil virksomheden ikke afholde udgifterne for erklæringer fra sagkyndige, men alene bære omkostningen ved udtagelse og eventuel fragt af apparatet eller radioudstyret, der udtages til kontrol. Det vil således kun være i sager, hvor apparatet eller radioudstyret ikke er i overensstemmelse, og den erhvervsdrivende modtager en afgørelse, at refusion af Sikkerhedsstyrelsens udgifter vil kunne ske.

I tilfælde, hvor det vil være nødvendigt at udstede et midlertidigt forbud, jf. den foreslåede § 37 a, jf. lovforslagets § 3, nr. 56, vil den erhvervsdrivende først skulle refundere eventuelle udgifter til tests o. lign., når den endelige afgørelse inklusive udtømt klageadgang foreligger, og sagen således er fuldt oplyst.

Bestemmelsen supplerer markedsovervågningsforordningens artikel 15, stk. 1.

Markedsovervågningsforordningens artikel 15, stk. 1, fastsætter, at medlemsstaterne kan tillade deres markedsovervågningsmyndigheder at opkræve alle omkostninger ved deres aktiviteter fra den relevante erhvervsdrivende for så vidt angår tilfælde af manglende overensstemmelse.

Den foreslåede bestemmelse er så vidt muligt ensrettet i forhold til lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning, som Sikkerhedsstyrelsen administrerer.

Til nr. 55

Det følger af radioudstyslovens § 37, stk. 1, at er den tekniske dokumentation for radioudstyr ikke i overensstemmelse med regler fastsat i medfør af § 18, stk. 6, nr. 2, som bliver § 18, stk. 7, nr. 2, kan Sikkerhedsstyrelsen anmode fabrikanter eller importører af radioudstyr om for egen regning at

få foretaget en test af radioudstyret af en virksomhed, som Sikkerhedsstyrelsen kan godkende, for at efterprøve, om radioudstyret er i overensstemmelse med § 17 og regler fastsat i medfør heraf.

I henhold til kongelig resolution af 22. juni 2018 har det siden den 1. august 2018 været Sikkerhedsstyrelsen, som har ført kontrol med de erhvervsdrivendes overholdelse af krav og pligter i radioudstysloven.

Det foreslås at ændre henvisningen i radioudstyslovens § 37, *stk. 1*, fra *stk. 6* til *stk. 7*.

Det skyldes, at det i § 18 foreslås at indsætte et nyt *stk. 4*, jf. lovforslagets § 3, nr. 26, hvorefter bestemmelsens oprindelige *stk. 6* bliver *stk. 7*. Der foreslås derfor i § 37, *stk. 1*, en konsekvensrettelse i henvisningen til dette stykke.

Det er hensigten med ændringen at opretholde den eksisterende retstilstand.

Til nr. 56

Det foreslås at fastsætte en underoverskrift i forbindelse med den foreslåede bestemmelse i § 37 a, som lyder ”Midlertidigt forbud”, for at gøre det tydeligt, hvad den foreslåede bestemmelse i § 37 a omfatter. Underoverskriften vil alene omfatte den foreslåede § 37 a.

Der findes ikke i radioudstysloven regler om, at Sikkerhedsstyrelsen over for erhvervsdrivende kan udstede et midlertidigt forbud mod at bringe et apparat og radioudstyr i omsætning eller at gøre det tilgængeligt på markedet, eller at udstille et apparat og radioudstyr, hvis apparatet eller radioudstyret vurderes at kunne udgøre en risiko.

Med bestemmelsen i § 37 a, *1. pkt.*, foreslås det fastsat, at Sikkerhedsstyrelsen over for erhvervsdrivende vil kunne udstede et midlertidigt forbud mod at bringe et apparat og radioudstyr i omsætning eller at gøre det tilgængeligt på markedet, eller at udstille et apparat og radioudstyr, hvis apparatet eller radioudstyret vurderes at kunne udgøre en risiko.

Bestemmelsen vil give mulighed for at træffe en midlertidig afgørelse om forbud mod et givent apparat eller radioudstyr, mens Sikkerhedsstyrelsens sagsbehandling og oplysning af sagen pågår. Sikkerhedsstyrelsen vil i den forbindelse foretage en proportionalitetsafvejning, så de midler, der anvendes, ikke vil være mere indgribende end nødvendigt i forhold til det formål, Sikkerhedsstyrelsen ønsker at opnå.

Bestemmelsen vil alene finde anvendelse i sager, hvor der er formodning for, at apparatet eller radioudstyret udgør en risiko, og hvor hensynet gør, at det ud fra et forsigtighedsprincip vurderes uforsvarligt, at apparatet eller radioudstyret forsat er i omsætning, imens Sikkerhedsstyrelsen foretager de nødvendige undersøgelser eller tests af apparatet eller radioudstyret for derved endeligt at afklare risikoen og træffe endelig afgørelse. Risikobegrebet er nærmere beskrevet i de specielle bemærkninger til lovforslagets § 2, stk. 1, nr. 18, jf. lovforslagets § 3, nr. 4.

Det vil være en betingelse for anvendelsen af bestemmelsen, at der ikke er tale om en formodning for så bagatelagtige mangler ved apparatet eller radioudstyret, at apparatet eller radioudstyret ikke vil kunne anses for at udgøre en risiko. En bagatelagtig mangel i denne henseende vil f.eks. kunne være konstatering af mindre formelle mangler ved et apparat eller radioudstyr, som i sig selv ikke vil kunne danne baggrund for en vurdering af, at et apparatet eller radioudstyret udgør en risiko.

Den foreslåede bestemmelse er så vidt muligt ensrettet i forhold til lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning, som Sikkerhedsstyrelsen administrerer.

Der findes ikke i radioudstysloven regler om, at forbuddets varighed, jf. det foreslåede 1. pkt., ikke kan strække sig ud over, hvad der er nødvendigt for at træffe kontrolforanstaltninger til brug for undersøgelser eller vurderinger af apparatets eller radioudstyrets sikkerhed.

Med bestemmelsen i § 37 a, 2. pkt., forslås det fastsat, at forbuddets varighed, jf. det foreslåede 1. pkt., ikke vil kunne strække sig ud over, hvad der vil være nødvendigt for at træffe kontrolforanstaltninger til brug for undersøgelser eller vurderinger af apparatets eller radioudstyrets sikkerhed.

Angivelsen af, at forbuddets varighed ikke kan strække sig ud over, hvad der er nødvendigt for at foretage de nævnte undersøgelser, vil ligeledes være udtryk for det almindelige proportionalitetsprincip. Sikkerhedsstyrelsen vil i den forbindelse sikre, at de nødvendige undersøgelser foretages uden unødigt ophold for derved at mindske eventuelle gener for den erhvervsdrivende.

Den foreslåede bestemmelse er så vidt muligt ensrettet i forhold til lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning, som Sikkerhedsstyrelsen administrerer.

Til nr. 57

Efter radioudstyslovens § 38, stk. 1 og 2, kan Sikkerhedsstyrelsen, hvis et apparat eller radioudstyr udgør en risiko, træffe afgørelse over for den erhvervsdrivende. For så vidt angår radioudstyr kan Sikkerhedsstyrelsen efter radioudstyslovens § 39, stk. 1, træffe ligeledes træffe afgørelse over for den erhvervsdrivende, hvis radioudstyr udgør en risiko, selvom det er i overensstemmelse med kravene i loven.

Efter radioudstyslovens § 41, stk. 1, kan Sikkerhedsstyrelsen, hvis en erhvervsdrivende ikke har overholdt såkaldt formelle krav til apparatet eller radioudstyret, og hvor apparatet eller radioudstyret ikke udgør en risiko, træffe afgørelse om påbud om at overholde de pågældende formelle krav. Overholder den erhvervsdrivende ikke påbuddet, kan Sikkerhedsstyrelsen efter radioudstyslovens § 41, stk. 2, træffe en anden type afgørelse over for den erhvervsdrivende.

I henhold til kongelig resolution af 22. juni 2018 har det siden den 1. august 2018 været Sikkerhedsstyrelsen, som har ført kontrol med de erhvervsdrivendes overholdelse af krav og pligter i radioudstysloven.

Med bestemmelsen i § 38, *stk. 1*, foreslås det fastsat, at udgør et apparat eller radioudstyr en risiko, eller overholder et apparat eller radioudstyr ikke kravene i loven eller regler fastsat i medfør heraf, uden at den manglende overholdelse medfører en risiko, vil Sikkerhedsstyrelsen over for en erhvervsdrivende kunne træffe afgørelser.

Den foreslåede bestemmelse omhandler den situation, hvor det er konstateret, at et apparat eller radioudstyr ikke er i overensstemmelse med reglerne, eller hvor en erhvervsdrivende ikke lever op til sine forpligtelser, og hvor de tiltag, den erhvervsdrivende eventuelt har foretaget, ikke er tilstrækkelige. Bestemmelsen vil også kunne anvendes i situationer, hvor apparatet eller radioudstyret er i overensstemmelse med reglerne, men alligevel udgør en risiko. Sikkerhedsstyrelsen vil i disse situationer kunne være nødt til at gribe ind med et påbud.

Påbuddet vil både kunne rette sig mod den, der har bragt apparatet eller radioudstyret i omsætning f.eks. fabrikanten eller importøren og imod senere led i afsætningskæden f.eks. distributører, hvis det er relevant. For spørgsmålet om, hvorvidt et apparat eller radioudstyr er bragt i omsætning, vil det være uden betydning, om dette er sket mod eller uden vederlag.

Det vil oftest være relevant at rette et påbud eller forbud imod så tidligt et led i afsætningskæden som muligt. Hvis et påbud eller forbud rettes imod det første led i hele afsætningskæden (den, der har bragt apparatet eller radioudstyret i omsætning), vil efterlevelsen af påbuddet eller forbuddet give

den største effekt, da apparatet eller radioudstyret vil blive fjernet fra alle senere led i afsætningskæden. Vil påbuddet eller forbuddet i stedet blive rettet imod et senere led i afsætningskæden, vil det ikke have en effekt over for de tidligere led, uanset at påbuddet eller forbuddet efterleves. Det følger af EU's harmoniseringsregler, at medlemsstaternes markedsovervågningsmyndigheder har mulighed for at pålægge erhvervsdrivende, der er lokaliseret i EU, at træffe de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre produkters overensstemmelse eller om nødvendigt at trække eller tilbagekalde produkterne fra markedet. Det medfører, at markedsovervågningsmyndighederne kan træffe afgørelse over for enhver erhvervsdrivende med hjemsted i EU også på tværs af landegrænser. Da de danske myndigheder imidlertid ikke har jurisdiktion uden for Danmarks grænser, vil det ikke være muligt for de danske myndigheder at håndhæve og sanktionere en sådan afgørelse, hvis den erhvervsdrivende ikke efterlever denne. Her giver det europæiske system i stedet muligheden for, at der kan rettes henvendelse til markedsovervågningsmyndigheden i den medlemsstat, hvor den relevante erhvervsdrivende har hjemsted. Herefter vil den pågældende markedsovervågningsmyndighed kunne håndhæve afgørelsen.

Processen gennem det europæiske system, hvor en markedsovervågningsmyndighed i en anden medlemsstat vil skulle håndhæve en afgørelse truffet af den danske kontrolmyndighed, kan være lang. Det må derfor indgå i risikovurderingen af apparatet eller radioudstyret, hvorvidt det vil være mest hensigtsmæssigt at træffe afgørelse over for det første led i EU eller det første led i Danmark.

Under hensyn til ønsket om at føre en målrettet og effektiv kontrol og i den forbindelse at undgå unødige gene for erhvervslivet vil påbud og forbud i medfør af bestemmelserne som hovedregel blive rettet mod det første danske led i afsætningen af apparatet eller radioudstyret. Det betyder, at hvis det første led i afsætningskæden i Danmark er den, der har bragt apparatet eller radioudstyret i omsætning, vil et påbud eller forbud som udgangspunkt blive rettet mod denne. Hvis den, der har bragt et apparat eller radioudstyr i omsætning, er lokaliseret et andet sted end i Danmark, vil det i stedet være den, der har gjort apparatet eller radioudstyret tilgængeligt på markedet i Danmark, som et påbud eller forbud vil blive rettet mod.

Vedrørende det sidstnævnte tilfælde vil det kunne være relevant yderligere at rette et påbud eller forbud mod det første led, der er lokaliseret i EU. Et sådan påbud eller forbud vil ikke kunne håndhæves eller sanktioneres i Danmark, hvilket derimod vil være tilfældet med påbud og forbud over for danske erhvervsdrivende. Det vil altid være den, afgørelsen er truffet over for, der vil skulle betale de udgifter, der kan være i forbindelse med at efterkomme afgørelsen.

I overensstemmelse med det forvaltningsretlige proportionalitetsprincip bør der ikke bruges mere indgribende foranstaltninger end nødvendigt for at opnå formålet. Der vil kunne opstå tilfælde, hvor én eller flere af bestemmelserne anvendes på samme tid for at sikre, at der træffes effektive foranstaltninger for at imødegå manglerne ved apparatet eller radioudstyret.

Hvor et apparat eller radioudstyr ikke udgør en risiko, vil principperne i radioudstyrsdirektivets artikel 43 og EMC-direktivets artikel 40 skulle følges. Det vil sige, at Sikkerhedsstyrelsen indledningsvis vil kunne træffe afgørelse om påbud om, at det pågældende apparat eller radioudstyr overholder kravene, f.eks. at apparatet eller radioudstyret påføres kontaktoplysninger, jf. det foreslåede stk. 1, nr. 1. Herefter vil Sikkerhedsstyrelsen kunne træffe afgørelse efter det foreslåede stk. 1, nr. 2-10, alt efter, hvad der ses som værende proportionalt i forhold til den manglende efterkommelse. Mest relevant ses at være nr. 7-9.

Bestemmelsen gengiver med tilpasninger beføjelsen i markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra g.

Markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra g, fastsætter endvidere, at de beføjelser, der tillægges markedsovervågningsmyndighederne mindst skal omfatte beføjelsen til at pålægge erhvervsdrivende at træffe passende tiltag for at bringe et tilfælde af manglende overensstemmelse til ophør eller at eliminere risikoen.

Markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 2, fastsætter, at markedsovervågningsmyndighederne straks skal påbyde den pågældende erhvervsdrivende at træffe passende og forholdsmæssige korrigerende tiltag for at bringe den manglende overensstemmelse til ophør eller at eliminere risikoen inden for en frist, som de fastsætter.

Efter radioudstyrslovens § 41, stk. 1, kan Sikkerhedsstyrelsen, hvis en erhvervsdrivende ikke har overholdt såkaldt formelle krav til apparatet eller radioudstyret, og hvor apparatet eller radioudstyret ikke udgør en risiko, træffe afgørelse om påbud om at overholde de pågældende formelle krav. Overholder den erhvervsdrivende ikke påbuddet, kan Sikkerhedsstyrelsen efter radioudstyrslovens § 41, stk. 2, træffe en anden type afgørelse over for den erhvervsdrivende.

I henhold til kongelig resolution af 22. juni 2018 har det siden den 1. august 2018 været Sikkerhedsstyrelsen, som har ført kontrol med de erhvervsdrivendes overholdelse af krav og pligter i radioudstyrsloven.

Med bestemmelsen i § 38, stk. 1, *nr. 1*, foreslås det fastsat, at udgør et apparat eller radioudstyr en risiko, eller overholder et apparat eller radioudstyr ikke kravene i loven eller regler fastsat i medfør heraf, uden at den manglende overholdelse medfører en risiko, vil Sikkerhedsstyrelsen over for en erhvervsdrivende kunne træffe afgørelse om påbud om at bringe apparatet eller radioudstyret i overensstemmelse med kravene.

Det vil være relevant at kræve afhjælpning i situationer, hvor det efter en proportionalitetsvurdering ikke findes hensigtsmæssigt eksempelvis at forbyde salg af apparatet eller radioudstyret, hvis fejlen kan afhjælpes på en mindre indgribende måde. Afhjælpning vil både kunne ske ved, at det tilbydes brugeren, at manglen på apparatet eller radioudstyret afhjælpes af den erhvervsdrivende, eller ved at brugeren selv foretager en udskiftning af enkle dele for at opnå den fornødne sikkerhed. I sidstnævnte situation vil den erhvervsdrivende kunne tilbyde sine kunder, at de kan fremsende kontaktdata, hvorefter de vil modtage de nødvendige reservedele. Denne løsning vil alene være egnet til ukomplicerede afhjælpninger.

Uanset om udbedringen foretages af den erhvervsdrivende eller af brugeren, vil det være den erhvervsdrivende, som vil skulle afholde udgifterne til udbedring af manglerne ved apparatet eller radioudstyret, herunder også betale omkostningen til, at en autoriseret fagperson foretager udbedringen, hvis dette er nødvendigt. Påbud om afhjælpning vil både kunne være relevant over for apparater eller radioudstyr, som allerede er solgt til brugeren, og over for apparater eller radioudstyr, som befinder sig på et lager.

Bestemmelsen gengiver med tilpasninger beføjelsen i markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 3, litra a.

Markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 3, litra a, fastsætter, at med henblik på stk. 2 kan de korrigerende tiltag, der skal træffes af den erhvervsdrivende, bl.a. omfatte at bringe produktet i overensstemmelse, herunder ved at afhjælpe formel manglende overholdelse med kravene eller ved at sikre, at produktet ikke længere udgør en risiko.

Efter radioudstyslovens § 38, stk. 1 og 2, kan Sikkerhedsstyrelsen, hvis et apparat eller radioudstyr udgør en risiko, træffe afgørelse over for den erhvervsdrivende. For så vidt angår radioudstyr kan Sikkerhedsstyrelsen efter radioudstyslovens § 39, stk. 1, træffe ligeledes træffe afgørelse over for den erhvervsdrivende, hvis radioudstyr udgør en risiko, selvom det er i overensstemmelse med kravene i loven.

I henhold til kongelig resolution af 22. juni 2018 har det siden den 1. august 2018 været Sikkerhedsstyrelsen, som har ført kontrol med de erhvervsdrivendes overholdelse af krav og pligter i radioudstysloven.

Med bestemmelsen i § 38, stk. 1, *nr.* 2, foreslås det fastsat, at udgør et apparat eller radioudstyr en risiko, eller overholder et apparat eller radioudstyr ikke kravene i loven eller regler fastsat i medfør heraf, uden at den manglende overholdelse medfører en risiko, vil Sikkerhedsstyrelsen over for en erhvervsdrivende kunne træffe afgørelse om påbud om at sikre, at apparatet eller radioudstyret ikke udgør en risiko.

Det vil være relevant at kræve afhjælpning i situationer, hvor det efter en proportionalitetsvurdering ikke findes hensigtsmæssigt eksempelvis at forbyde salg af apparatet eller radioudstyret, hvis fejlen kan afhjælpes på en mindre indgribende måde. Afhjælpning kan både ske ved, at det tilbydes brugeren, at manglen på apparatet eller radioudstyret afhjælpes af den erhvervsdrivende, eller ved at brugeren selv foretager en udskiftning af enkle dele for at opnå den fornødne sikkerhed. I sidstnævnte situation vil den erhvervsdrivende kunne tilbyde sine kunder, at de kan fremsende kontaktdata, hvorefter de vil modtage de nødvendige reservedele. Denne løsning er alene egnet til ukomplicerede afhjælpninger.

Uanset om udbedringen foretages af den erhvervsdrivende eller af brugeren, vil det være den erhvervsdrivende, som skal afholde udgifterne til udbedring af manglerne ved apparatet eller radioudstyret, herunder også betale omkostningen til at en autoriseret fagperson foretager udbedringen, hvis dette er nødvendigt. Påbud om afhjælpning kan både være relevant over for apparater eller radioudstyr, som allerede er solgt til brugeren, og over for apparater eller radioudstyr, som befinder sig på et lager.

Bestemmelsen gengiver med tilpasninger beføjelsen i markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 3, litra a.

Markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 2, fastsætter, at markedsovervågningsmyndighederne straks skal påbyde den pågældende erhvervsdrivende at træffe passende og forholdsmæssige korrigerende tiltag for at bringe den manglende overensstemmelse til ophør eller at eliminere risikoen inden for en frist, som de fastsætter.

Markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 3, litra a, fastsætter, at med henblik på stk. 2 kan de korrigerende tiltag, der skal træffes af den erhvervsdrivende, bl.a. omfatte at bringe produktet i overensstemmelse, herunder ved at afhjælpe formel manglende overholdelse med kravene eller ved at sikre, at produktet ikke længere udgør en risiko.

Der findes ikke i radioudstysloven regler, som giver Sikkerhedsstyrelsen mulighed for at træffe afgørelse om et påbud om at overholde visse betingelser, inden et apparat eller radioudstyr kan bringes i omsætning eller gøre det tilgængeligt på markedet.

Med bestemmelsen i § 38, stk. 1, *nr. 3*, foreslås det fastsat, at udgør et apparat eller radioudstyr en risiko, eller overholder et apparat eller radioudstyr ikke kravene i loven eller regler fastsat i medfør heraf, uden at den manglende overholdelse medfører en risiko, vil Sikkerhedsstyrelsen over for en erhvervsdrivende kunne træffe afgørelse om påbud om at overholde visse betingelser, inden apparatet eller radioudstyret kan bringes i omsætning eller gøre det tilgængeligt på markedet.

Den foreslåede bestemmelse relaterer sig til de i denne bestemmelse foreslåede stk. 1, *nr. 1* og 2, hvorefter den erhvervsdrivende vil skulle sikre, at det pågældende apparat eller radioudstyr overholder kravene i loven, herunder at det ikke udgør en risiko. Efter disse to numre vil den erhvervsdrivende som udgangspunkt selv kunne træffe beslutning om, hvilken fremgangsmåde der vil være den mest relevante og effektive til at nå målet om overholdelse af loven. Det vil endvidere være et krav ved *nr. 1* og 2, at den erhvervsdrivende foretager ændringer i forhold til apparatet eller radioudstyret eller i forhold til mærkningen eller dokumentationen.

Bestemmelsen gengiver med tilpasninger beføjelsen i markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 3, *litra f*.

Markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 2, fastsætter, at markedsovervågningsmyndighederne straks skal påbyde den pågældende erhvervsdrivende at træffe passende og forholdsmæssige korrigerende tiltag for at bringe den manglende overensstemmelse til ophør eller at eliminere risikoen inden for en frist, som de fastsætter.

Markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 3, *litra f*, fastsætter, at med henblik på stk. 2 kan de korrigerende tiltag, der skal træffes af den erhvervsdrivende, bl.a. omfatte at fastlægge betingelser, der skal være opfyldt, før det pågældende produkt kan gøres tilgængeligt på markedet.

Der findes ikke i radioudstysloven regler, som giver Sikkerhedsstyrelsen mulighed for at træffe afgørelse om et påbud om at advare brugerne om de risici, der er ved et apparat eller radioudstyr eller at anbringe advarsler på et apparat eller radioudstyr.

Med bestemmelsen i § 38, stk. 1, *nr. 4*, foreslås det fastsat, at udgør et apparat eller radioudstyr en risiko, eller overholder et apparat eller radioudstyr ikke kravene i loven eller regler fastsat i medfør heraf, uden at den manglende overholdelse medfører en risiko, vil Sikkerhedsstyrelsen over for en erhvervsdrivende kunne træffe afgørelse om påbud om at advare brugerne om de risici, der er ved apparatet eller radioudstyret eller at anbringe advarsler på apparatet eller radioudstyret.

I det foreslåede *nr. 4*, vil Sikkerhedsstyrelsen kunne pålægge erhvervsdrivende at advare brugerne om de risici, der er ved apparatet eller radioudstyret.

I nogle tilfælde vil det være tilstrækkeligt at advare behørigt om de risici, der er ved apparatet eller radioudstyret. I forbindelse med vurderingen af, hvilken foranstaltning der vil skulle anvendes, vil den effekt, der forventes at kunne opnås, skulle afvejes i forhold til de omkostninger, der vil være ved eksempelvis at kalde apparatet eller radioudstyret tilbage fra brugerne. Eksempelvis bør relevant advarselsinformation – i hvad der må anses for et rimeligt omfang, når de mulige skaders alvor tages i betragtning – anvendes frem for tilbagekaldelse, hvis det vil være tilstrækkeligt til at forhindre skader. Bestemmelsen vil kunne anvendes i tilfælde, hvor de pågældende risici vurderes at kunne imødegås med advarsler eller ved at foretage tilpasning eller ændre opbevaringen af apparatet eller radioudstyret. Bestemmelsen vil efter en konkret vurdering ligeledes kunne finde anvendelse i kombination med en eller flere af de øvrige påbuds- eller forbudsmuligheder, jf. det foreslåede stk. 1.

Advarsler vil kunne gives på selve apparatet eller radioudstyret, på indlægssedlen eller i brugsanvisningen, på skilte i fysiske butikker eller på hjemmesider, der sælger produktet, eller på anden måde, som Sikkerhedsstyrelsen måtte finde nødvendig for at oplyse brugerne om risikoen ved apparatet eller radioudstyret. Der vil kunne være tale om bl.a. at angive alderskrav, håndteringsvejledning, oplysninger om materialets holdbarhed eller relevante sikkerhedsforanstaltninger, der vil skulle udøves af brugeren. Hvis apparatet eller radioudstyret vil være særligt farligt for visse kategorier af personer, skal advarslen målrettes denne gruppe. Der vil altså i denne situation kunne være behov for at anvende andre kanaler for meddelelse af advarslen, end det normalt vil være tilfældet, for at sikre, at advarslen når ud til modtagergruppen.

Advarslen skal være udfærdiget på dansk. Dette udelukker dog ikke, at advarslen derudover vil kunne angives på andre sprog. Sikkerhedsstyrelsen

bør kun anvende bestemmelsen, hvis den erhvervsdrivendes egne forholdsregler ikke vurderes at være tilstrækkelige, eller hvis den erhvervsdrivende ikke har truffet nogen forholdsregler.

Bestemmelsen gengiver med tilpasninger beføjelserne i markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 3, litra e og g og sidste del af litra c.

Markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 3, litra e, fastsætter, at med henblik på stk. 2 kan de korrigerende tiltag, der skal træffes af den erhvervsdrivende, bl.a. omfatte at anføre passende, klart formulerede og letforståelige advarsler på produktet om de risici, der kan være forbundet med det, på det eller de sprog, som den medlemsstat, hvor produktet gøres tilgængeligt på markedet, fastsætter.

Markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 3, litra g, fastsætter endvidere, at med henblik på stk. 2 kan de korrigerende tiltag, der skal træffes af den erhvervsdrivende, bl.a. omfatte straks og i en passende form at advare de slutbrugere, der udsættes for risiko, herunder ved udsendelse af særlige advarsler på det eller de sprog, som den medlemsstat, hvor produktet er gjort tilgængeligt på markedet, fastsætter.

Markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 3, litra c, fastsætter endelig, at med henblik på stk. 2 kan de korrigerende tiltag, der skal træffes af den erhvervsdrivende, bl.a. omfatte at advare offentligheden om risikoen.

Der findes ikke i radioudstysloven regler, som giver Sikkerhedsstyrelsen mulighed for at træffe afgørelse om et påbud om at standse markedsføring, der kan vildlede brugerne.

Med bestemmelsen i § 38, stk. 1, *nr. 5*, foreslås det fastsat, at udgør et apparat eller radioudstyr en risiko, eller overholder et apparat eller radioudstyr ikke kravene i loven eller regler fastsat i medfør heraf, uden at den manglende overholdelse medfører en risiko, vil Sikkerhedsstyrelsen over for en erhvervsdrivende kunne træffe afgørelse om påbud om at standse markedsføring, der kan vildlede brugerne.

Bestemmelsen vil skulle sikre, at det er muligt at hindre fortsat markedsføring af apparater eller radioudstyr, der ikke er i overensstemmelse med de gældende regler. Markedsføring forstås i den henseende som reklame, udstilling, salg m.v. af apparater eller radioudstyr, der vil kunne give brugere et fejlagtigt indtryk af, at apparatet eller radioudstyret er i overensstemmelse med reglerne, hvis det fortsat markedsføres.

Bestemmelsen supplerer beføjelsen i markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 2. Beføjelsen til at træffe afgørelse om påbud om at standse vildledende markedsføring findes ikke blandt eksemplerne i artikel 16, stk. 3, som ikke er udtømmende.

Markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 2, fastsætter, at markedsovervågningsmyndighederne straks skal påbyde den pågældende erhvervsdrivende at træffe passende og forholdsmæssige korrigerende tiltag for at bringe den manglende overensstemmelse til ophør eller at eliminere risikoen inden for en frist, som de fastsætter.

Den foreslåede bestemmelse er dog så vidt muligt ensrettet i forhold til lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning, som Sikkerhedsstyrelsen administrerer, hvor der i henhold til § 14, nr. 2, er mulighed for at træffe afgørelse om at standse markedsføring, der kan vildlede brugere.

Efter radioudstørslovens § 38, stk. 1 og 2, kan Sikkerhedsstyrelsen, hvis et apparat eller radioudstyr udgør en risiko, træffe afgørelse over for den erhvervsdrivende, herunder forbud mod tilgængeliggørelse. For så vidt angår radioudstyr kan Sikkerhedsstyrelsen efter radioudstørslovens § 39, stk. 1, træffe ligeledes træffe afgørelse over for den erhvervsdrivende, herunder forbud mod tilgængeliggørelse, hvis radioudstyr udgør en risiko, selvom det er i overensstemmelse med kravene i loven.

Efter radioudstørslovens § 41, stk. 1, kan Sikkerhedsstyrelsen, hvis en erhvervsdrivende ikke har overholdt såkaldt formelle krav til apparatet eller radioudstyret, og hvor apparatet eller radioudstyret ikke udgør en risiko, træffe afgørelse om påbud om at overholde de pågældende formelle krav. Overholder den erhvervsdrivende ikke påbuddet, kan Sikkerhedsstyrelsen efter radioudstørslovens § 41, stk. 2, træffe en anden type afgørelse over for den erhvervsdrivende, herunder forbud mod tilgængeliggørelse.

I henhold til kongelig resolution af 22. juni 2018 har det siden den 1. august 2018 været Sikkerhedsstyrelsen, som har ført kontrol med de erhvervsdrivendes overholdelse af krav og pligter i radioudstørsloven.

Med bestemmelsen i § 38, stk. 1, *nr. 6*, foreslås det fastsat, at udgør et apparat eller radioudstyr en risiko, eller overholder et apparat eller radioudstyr ikke kravene i loven eller regler fastsat i medfør heraf, uden at den manglende overholdelse medfører en risiko, vil Sikkerhedsstyrelsen over for en erhvervsdrivende kunne træffe afgørelse om forbud mod at bringe apparatet eller radioudstyret i omsætning eller at gøres det tilgængeligt på markedet.

Ved forbud mod at bringe apparater og radioudstyr i omsætning eller gøre det tilgængeligt på markedet forstås f.eks., at salg eller udlevering af apparatet eller radioudstyret vil skulle stoppes.

Ved salg forstås salg fra fysiske butikker, webbutikker, på markeder eller lignende med fortjeneste for øje. Ved udlevering forstås apparater eller radioudstyr, der ikke er solgt med fortjeneste for øje, men som f.eks. er udleveret gratis. Forbud mod salg angår de apparater eller radioudstyr, som stadig befinder sig i butikkerne. Ved et salgsstop vil den erhvervsdrivende ikke blive forpligtet til at returnere apparaterne eller radioudstyret til et tidligere led i afsætningen af apparatet eller radioudstyret, men alene til at ophøre med at sælge apparatet eller radioudstyret. Forbuddet vil alene vedrøre den konkrete erhvervsdrivende.

Salgsstop vil sjældent være en relevant foranstaltning i situationer, hvor parten i sagen er et led i en større omsætningskæde, da salgsstoppet kun vil vedrøre eksempelvis distributøren og således ikke de detailbutikker, som apparatet eller radioudstyret er solgt til.

I situationer hvor detailforhandler og importør er sammenfaldende, eller hvor der eksempelvis er tale om en erhvervsdrivende, der selv både producerer og sælger apparatet eller radioudstyret, vil salgsstoppet være relevant, da apparatet eller radioudstyret afsættes direkte til brugeren, og der dermed ikke er yderligere erhvervsdrivende i afsætningskæden, som vil kunne være relevante at omfatte af foranstaltningen.

Bestemmelsen gengiver med tilpasninger beføjelsen i markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 3, litra e og g.

Markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 3, litra b, fastsætter, at med henblik på stk. 2 kan de korrigerende tiltag, der skal træffes af den erhvervsdrivende, bl.a. omfatte at forhindre, at produktet gøres tilgængeligt på markedet.

Efter radioudstyslovens § 38, stk. 1 og 2, kan Sikkerhedsstyrelsen, hvis et apparat eller radioudstyr udgør en risiko, træffe afgørelse over for den erhvervsdrivende, herunder at trække apparater eller radioudstyr tilbage fra markedet. For så vidt angår radioudstyr kan Sikkerhedsstyrelsen efter radioudstyslovens § 39, stk. 1, træffe ligeledes træffe afgørelse over for den erhvervsdrivende, herunder at trække apparater eller radioudstyr tilbage fra markedet, hvis radioudstyr udgør en risiko, selvom det er i overensstemmelse med kravene i loven.

Efter radioudstyslovens § 41, stk. 1, kan Sikkerhedsstyrelsen, hvis en erhvervsdrivende ikke har overholdt såkaldt formelle krav til apparatet eller radioudstyret, og hvor apparatet eller radioudstyret ikke udgør en risiko, træffe afgørelse om påbud om at overholde de pågældende formelle krav. Overholder den erhvervsdrivende ikke påbuddet, kan Sikkerhedsstyrelsen efter radioudstyslovens § 41, stk. 2, træffe en anden type afgørelse over for den erhvervsdrivende, herunder at trække apparater eller radioudstyr tilbage fra markedet.

I henhold til kongelig resolution af 22. juni 2018 har det siden den 1. august 2018 været Sikkerhedsstyrelsen, som har ført kontrol med de erhvervsdrivendes overholdelse af krav og pligter i radioudstysloven.

Med bestemmelsen i § 38, stk. 1, *nr.* 7, foreslås det fastsat, at udgør et apparat eller radioudstyr en risiko, eller overholder et apparat eller radioudstyr ikke kravene i loven eller regler fastsat i medfør heraf, uden at den manglende overholdelse medfører en risiko, vil Sikkerhedsstyrelsen over for en erhvervsdrivende kunne træffe afgørelse om påbud om at trække apparatet eller radioudstyret tilbage fra markedet.

I henhold til det foreslåede *nr.* 7 vil Sikkerhedsstyrelsen kunne påbyde, at apparatet eller radioudstyret tilbagetrækkes fra markedet effektivt og øjeblikkeligt.

Det betyder, at den erhvervsdrivende vil blive påbudt at sikre, at de apparater eller radioudstyr, der er tilgængelige, men endnu ikke erhvervet af brugerne, returneres til det tidligere led i afsætningen af apparatet eller radioudstyret. Der vil således være tale om en foranstaltning med henblik på at forhindre, at apparater eller radioudstyr, der ikke lever op til gældende regler, distribueres, udstilles og tilbydes brugeren.

Påbud om tilbagetrækning vil medføre en forpligtelse for den erhvervsdrivende til at sikre, at apparatet eller radioudstyret trækkes tilbage fra eventuelle efterfølgende led i afsætningen af apparatet eller radioudstyret. Foranstaltningen vil derfor typisk være relevant over for en fabrikant, importør eller distributør af apparatet eller radioudstyret, da disse forpligtes til at kontakte de erhvervsdrivende, som apparatet eller radioudstyret er afsat til med henblik på at trække apparatet eller radioudstyret tilbage fra alle de erhvervsdrivende, som måtte udgøre et led i afsætningen af apparatet eller radioudstyret.

Det vil være nødvendigt, at den erhvervsdrivende foretager effektive tiltag for at trække apparatet eller radioudstyret tilbage fra markedet efter et påbud herom. Med effektivt skal forstås, at den erhvervsdrivende vil skulle sikre

sig, at efterfølgende led i afsætningen af apparatet eller radioudstyret også forstår vigtigheden af, at apparatet eller radioudstyret vil skulle trækkes tilbage og returneres til det tidligere led i afsætningskæden for derved at forhindre, at apparatet eller radioudstyret distribueres, udstilles og tilbydes brugerne. Det vil som udgangspunkt betyde, at den erhvervsdrivende, som modtager et påbud efter nr. 7 vil skulle give sine efterfølgende led i afsætningskæden direkte besked om, at apparatet eller radioudstyret skal trækkes tilbage fra markedet.

Bestemmelsen gengiver med tilpasninger delvist beføjelsen i markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 3, litra c.

Markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 3, litra c, fastsætter, at med henblik på stk. 2 kan de korrigerende tiltag, der skal træffes af den erhvervsdrivende, bl.a. omfatte at trække produktet tilbage.

Efter radioudstyslovens § 38, stk. 1 og 2, kan Sikkerhedsstyrelsen, hvis et apparat eller radioudstyr udgør en risiko, træffe afgørelse over for den erhvervsdrivende, herunder at tilbagekalde apparater eller radioudstyr. For så vidt angår radioudstyr kan Sikkerhedsstyrelsen efter radioudstyslovens § 39, stk. 1, træffe ligeledes træffe afgørelse over for den erhvervsdrivende, herunder at tilbagekalde apparater eller radioudstyr, hvis radioudstyr udgør en risiko, selvom det er i overensstemmelse med kravene i loven.

Efter radioudstyslovens § 41, stk. 1, kan Sikkerhedsstyrelsen, hvis en erhvervsdrivende ikke har overholdt såkaldt formelle krav til apparatet eller radioudstyret, og hvor apparatet eller radioudstyret ikke udgør en risiko, træffe afgørelse om påbud om at overholde de pågældende formelle krav. Overholder den erhvervsdrivende ikke påbuddet, kan Sikkerhedsstyrelsen efter radioudstyslovens § 41, stk. 2, træffe en anden type afgørelse over for den erhvervsdrivende, herunder at tilbagekalde apparater eller radioudstyr.

I henhold til kongelig resolution af 22. juni 2018 har det siden den 1. august 2018 været Sikkerhedsstyrelsen, som har ført kontrol med de erhvervsdrivendes overholdelse af krav og pligter i radioudstysloven.

Med bestemmelsen i § 38, stk. 1, *nr. 8*, foreslås det fastsat, at udgør et apparat eller radioudstyr en risiko, eller overholder et apparat eller radioudstyr ikke kravene i loven eller regler fastsat i medfør heraf, uden at den manglende overholdelse medfører en risiko, vil Sikkerhedsstyrelsen over for en erhvervsdrivende kunne træffe afgørelse om påbud om at kalde apparatet eller radioudstyret tilbage.

Der vil således være tale om enhver foranstaltning med henblik på brugerens returnering af apparater eller radioudstyr, der ikke lever op til gældende regler, og som tidligere har været leveret eller stillet til rådighed for brugeren. Påbud om tilbagekaldelse vil kun blive anvendt, når andre forholdsregler ikke er tilstrækkelige til at forebygge risici. Tilbagekaldelse er relevant, hvis de risici, apparatet eller radioudstyret frembyder, ikke vil kunne forebygges på anden vis.

Den erhvervsdrivende vil skulle tilrettelægge tilbagekaldelsen således, at den ikke medfører væsentlige ulemper for brugeren. Det vil dog i praksis ikke være muligt helt at friholde brugeren for opgaver i relation til tilbagekaldelsen.

Reglerne om tilbagekaldelse af apparater eller radioudstyr vil have et andet sigte end købelovens regler om forbruger køb. Muligheden for at gøre et mangelsansvar gældende i medfør af købeloven i forbindelse med en tilbagekaldelse er et civilretligt anliggende og afhænger af de konkrete omstændigheder omkring erhvervelsen af apparatet eller radioudstyret. Hvorimod det som oftest ved en tilbagekaldelse efter dette lovforslag vil fremgå af den information, som den erhvervsdrivende udsender eller på anden måde giver, om brugeren kan forvente omlevering, refundering af købesummen eller andet med henblik på at afhjælpe manglen ved det ikke-overensstemmende apparat eller radioudstyr.

Hvis der vil være tale om et brugt apparat eller radioudstyr, vil et påbud om tilbagekaldelse kun kunne meddeles den, der oprindeligt har solgt apparatet eller radioudstyret som nyt. Påbud om tilbagekaldelse af apparater eller radioudstyr, som i brugt stand er solgt videre af privatpersoner, vil alene kunne meddeles den erhvervsdrivende, der har udgjort et led i afsætningskæden, da apparatet eller radioudstyret var nyt.

Bestemmelsen gengiver med tilpasninger delvist beføjelsen i markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 3, litra c.

Markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 3, litra c, fastsætter, at med henblik på stk. 2 kan de korrigerende tiltag, der skal træffes af den erhvervsdrivende, bl.a. omfatte at kalde produktet tilbage.

Der findes ikke i radioudstysloven regler, som giver Sikkerhedsstyrelsen mulighed for at træffe afgørelse om et påbud om at destruere et apparat eller radioudstyr eller på anden måde gøre det ubrugeligt.

Med bestemmelsen i § 38, stk. 1, *nr. 9*, foreslås det fastsat, at udgør et apparat eller radioudstyr en risiko, eller overholder et apparat eller radioudstyr

ikke kravene i loven eller regler fastsat i medfør heraf, uden at den manglende overholdelse medfører en risiko, vil Sikkerhedsstyrelsen over for en erhvervsdrivende kunne træffe afgørelse om påbud om at destruere apparatet eller radioudstyret eller på anden måde gøre det ubrugeligt.

Med destruktion menes, at det pågældende apparat eller radioudstyr gøres ubrugeligt. At destruktionen vil skulle ske på forsvarlig måde indebærer, at destruktionen vil skulle være tilrettelagt og udført på en sikker måde, og at eventuelle rester og bestanddele af apparatet eller radioudstyret bortskaffes i overensstemmelse med gældende regler, herunder evt. reglerne om bortskaffelse af affald.

Foranstaltningen vil kunne have væsentlige økonomiske konsekvenser for den, påbuddet rettes imod, og vil derfor kun kunne begrundes, hvor ingen af de øvrige foranstaltninger vurderes at være tilstrækkelige. Påbud om destruktion vil forudsætte, at det anses for nødvendigt, rimeligt og hensigtsmæssigt at destruere apparatet eller radioudstyret af hensyn til brugerne og af hensyn til at undgå, at apparatet eller radioudstyret sendes til andre medlemsstater eller lande uden for EU. Det uoverensstemmende apparat eller radioudstyr vil skulle udgøre en alvorlig risiko. Apparatet eller radioudstyret må ikke på anden måde kunne lovliggøres eller ændres til at kunne anvendes sikkert.

Muligheden for at påbyde destruktion vil kunne finde anvendelse, hvis det er den eneste måde, som er tilstrækkelig til at forhindre apparatet eller radioudstyret i at blive tilbudt brugerne.

Sikkerhedsstyrelsen vil ikke kunne påbyde en fabrikant, importør eller distributør at destruere apparater eller radioudstyrer, der befinder sig hos brugeren, og som derfor ikke længere er i deres besiddelse. Hvis Sikkerhedsstyrelsen træffer afgørelse om, at apparatet eller radioudstyret vil skulle tilbagekaldes hos brugeren, vil de tilbagekaldte apparater eller radioudstyr dog også blive omfattet af påbuddet om destruktion.

Bestemmelsen gengiver med tilpasninger beføjelsen i markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 3, litra d.

Markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 3, litra d, fastsætter, at med henblik på stk. 2 kan de korrigerende tiltag, der skal træffes af den erhvervsdrivende, bl.a. omfatte at destruere produktet eller på anden vis gøre det ubrugeligt.

Det forudses ikke, at det vil være nødvendigt for Sikkerhedsstyrelsen at anvende denne bestemmelse i forhold til apparater eller radioudstyr, idet de sjældent vil opfylde betingelserne for at anvende bestemmelsen.

Der findes ikke regler i radioudstysloven, som fastsætter, at Sikkerhedsstyrelsen alene kan træffe afgørelse om påbud om at overholde visse betingelser, inden et apparat eller radioudstyr kan bringes i omsætning eller gøre det tilgængeligt på markedet, eller påbud om at advare brugerne om de risici, der er ved et apparat eller radioudstyr eller at anbringe advarsler på et apparat eller radioudstyr.

Med bestemmelsen i § 38, *stk. 2*, foreslås det fastsat, at Sikkerhedsstyrelsen alene vil kunne træffe afgørelser efter det foreslåede *stk. 1, nr. 3* eller *4*, hvis apparatet eller radioudstyret udgør en risiko på visse betingelser eller for visse brugere.

Bestemmelsen vil begrænse Sikkerhedsstyrelsen adgang til at træffe afgørelse efter de foreslåede *stk. 1, nr. 3* og *4*. Det vil dreje sig om afgørelser om påbud om at overholde visse betingelser, inden apparatet eller radioudstyret kan bringes i omsætning eller gøres tilgængeligt på markedet og påbud om at advare brugerne om de risici, der vil være ved apparatet eller radioudstyret eller at anbringe advarsler på apparatet eller radioudstyret.

Ved at apparatet eller radioudstyret kun udgør en risiko på visse betingelser eller for visse brugere forstås, at det ikke vil være en risiko, som er til stede generelt. Det vil f.eks. kunne være radioudstyr, som alene skaber forstyrrelser af en bestemt type udstyr, som kun visse brugere benytter f.eks. i forbindelse med deres arbejde. Her vil Sikkerhedsstyrelsen således f.eks. kunne træffe afgørelse om, at der påføres en advarsel på radioudstyret om, at det kan skabe forstyrrelser at anvende radioudstyret i nærheden af det pågældende arbejdsudstyr.

Er risikoen ved et apparat eller radioudstyr af en mere generel karakter, vil Sikkerhedsstyrelsen have adgang til at træffe afgørelser efter de foreslåede *stk. 1, nr. 1, 2* eller *5-9*.

Bestemmelsen gengiver med tilpasninger markedsovervågningsforordningens artikel 16, *stk. 4*.

Markedsovervågningsforordningens artikel 16, *stk. 4*, fastsætter, at der kan kun påbydes korrigerende tiltag som omhandlet i *stk. 3, litra e), f) og g)*, i de tilfælde, hvor produktet alene kan udgøre en risiko på visse betingelser eller kun for visse slutbrugere.

Med bestemmelsen vil det blive sikret, at Sikkerhedsstyrelsen træffer den afgørelse, som bedst imødegår den manglende overensstemmelse med lovens krav. Hermed vil det undgås, at der ved en generelt forekommende risiko er mulighed for alene at træffe en afgørelse om, at der på apparatet eller radioudstyret vil skulle påsættes en advarsel, hvorefter apparatet eller radioudstyret fortsat vil kunne gøres tilgængeligt. I så fald ville risikoen fortsat kunne påvirke en stor kreds af brugere m.fl., hvilket ville kunne undgås ved at træffe en anden type afgørelse som f.eks. et forbud mod at bringe apparatet eller radioudstyret i omsætning.

I henhold til radioudstyslovens § 38, stk. 3, 1. pkt., kan Sikkerhedsstyrelsen kan træffe foranstaltninger for at fjerne risikoen nævnt i stk. 1 og 2.

I henhold til kongelig resolution af 22. juni 2018 har det siden den 1. august 2018 været Sikkerhedsstyrelsen, som har ført kontrol med de erhvervsdrivendes overholdelse af krav og pligter i radioudstysloven.

Med bestemmelsen i § 38, *stk. 3, 1. pkt.*, foreslås det fastsat, at Sikkerhedsstyrelsen vil kunne træffe foranstaltninger for at fjerne eller begrænse en risiko ved et apparat eller radioudstyr, herunder en alvorlig risiko.

Sådanne foranstaltninger kan f.eks. omfatte at trække eller kalde apparatet eller radioudstyret tilbage og advare offentligheden om risikoen.

Sikkerhedsstyrelsen vil særligt kunne anvende den foreslåede bestemmelse i de tilfælde, hvor den erhvervsdrivende ikke selv træffer tilstrækkelige foranstaltninger til at for at fjerne eller begrænse en risiko.

Den foreslåede bestemmelse viderefører radioudstyslovens § 38, stk. 3, 1. pkt.

Bestemmelsen gengiver med tilpasninger markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 1 og 5.

Markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 1, fastsætter, at markedsovervågningsmyndighederne træffer passende foranstaltninger, hvis et produkt, selv om det anvendes i overensstemmelse med sit formål eller på betingelser, som med rimelighed kan forudses, og selv om det er installeret og vedligeholdt korrekt: a) kan bringe brugernes sundhed eller sikkerhed i fare, eller b) ikke er i overensstemmelse med de gældende krav.

Markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 5, fastsætter, at hvis den erhvervsdrivende ikke træffer korrigerende tiltag, jf. stk. 3, eller hvis den manglende overensstemmelse eller den i stk. 1 omhandlede risiko fortsat

består, sikrer markedsovervågningsmyndighederne, at produktet trækkes tilbage eller kaldes tilbage, eller at produktets tilgængeliggørelse på markedet forbydes eller begrænses.

Markedsovervågningsforordningens artikel 7, stk. 1, fastsætter, at erhvervsdrivende skal samarbejde med markedsovervågningsmyndighederne om tiltag, der kan eliminere eller begrænse risici forbundet med produkter, som disse erhvervsdrivende har gjort tilgængelige på markedet.

I henhold til radioudstyslovens § 38, stk. 3, 2. pkt., skal fabrikanten, importøren eller distributøren skal på Sikkerhedsstyrelsens anmodning samarbejde med styrelsen om de foranstaltninger, der er truffet efter 1. pkt.

I henhold til kongelig resolution af 22. juni 2018 har det siden den 1. august 2018 været Sikkerhedsstyrelsen, som har ført kontrol med de erhvervsdrivendes overholdelse af krav og pligter i radioudstysloven.

Med bestemmelsen i § 38, stk. 3, 2. *pkt.*, foreslås det fastsat, at Sikkerhedsstyrelsen vil kunne kræve, at erhvervsdrivende samarbejder med styrelsen om foranstaltninger, som er truffet efter det foreslåede 1. pkt.

De erhvervsdrivende vil have pligt til at samarbejde efter de foreslåede § 6, stk. 4, § 7, stk. 4, nr. 7, § 9, stk. 4, § 11, stk. 3, § 11 a, stk. 2, nr. 4, § 11 b, § 20, stk. 4, § 21, stk. 4, nr. 7, § 23, stk. 4, § 25, stk. 3, § 25 a, stk. 2, nr. 4, og § 25 b, jf. lovforslagets § 3, nr. 11, 14, 21, 23, 24, 32, 35, 42, 44 og 45.

Dette samarbejde kan f.eks. vedrøre tiltag, der kan forebygge eller begrænse risici forbundet med apparatet eller radioudstyret, fremsendelse af oplysninger om apparatet eller radioudstyret til Energistyrelsen til brug for offentliggørelse på styrelsens hjemmeside eller andre steder samt udarbejdelse af annoncering, skiltning eller underretning af importører, distributører eller brugere.

Den foreslåede bestemmelse viderefører radioudstyslovens § 38, stk. 3, 1. pkt.

Bestemmelsen supplerer markedsovervågningsforordningens artikel 7, stk. 1.

Der findes ikke regler i radioudstysloven, som fastsætter, at Sikkerhedsstyrelsen af den ansvarlige erhvervsdrivende kan kræve omkostninger forbundet med de af styrelsen trufne foranstaltninger refunderet.

Med bestemmelsen i § 38, stk. 3, 3. *pkt.*, foreslås det fastsat, at Sikkerhedsstyrelsen af den ansvarlige erhvervsdrivende vil kunne kræve omkostninger forbundet med de af styrelsen truffene foranstaltninger refunderet.

Forslaget vil give hjemmel til, at Sikkerhedsstyrelsen vil kunne kræve de omkostninger, den har afholdt i forbindelse med, at den har truffet foranstaltninger i medfør af stk. 3, 1. *pkt.*, refunderet af den, der skulle have afholdt dem.

Bestemmelsen supplerer markedsovervågningsforordningens artikel 15, stk. 1.

Markedsovervågningsforordningens artikel 15, stk. 1, fastsætter, at medlemsstaterne kan tillade deres markedsovervågningsmyndigheder at opkræve alle omkostninger ved deres aktiviteter fra den relevante erhvervsdrivende for så vidt angår tilfælde af manglende overensstemmelse.

Bestemmelsen vil hovedsageligt være relevant i de situationer, hvor myndigheden har grebet ind, fordi en afgørelse ikke er fulgt. Stk. 3, 3. *pkt.* vil som udgangspunkt ikke have nogen betydning i de situationer, hvor det ikke er muligt at finde den, en afgørelse skulle have været rettet imod, da det så heller ikke vil være muligt at finde den, det økonomiske krav ville kunne rettes imod. Hvis det vil være muligt på et senere tidspunkt at finde vedkommende, vil det afhængig af omstændighederne være muligt at rejse kravet om refusion over for den pågældende.

Radioudstørslovens § 38, stk. 4, fastsætter, at Energistyrelsen i særlige tilfælde, hvor radioudstyr har forårsaget eller kan forventes at ville forårsage uacceptable forstyrrelser af samfundsvigtig kommunikation, kan fastsætte nærmere regler om, at fabrikanter, importører og distributører ikke må bringe radioudstyret i omsætning eller gøre det tilgængeligt på markedet, eller at radioudstyret skal trækkes tilbage fra markedet eller kaldes tilbage.

Med bestemmelsen i § 38, *stk. 4*, foreslås det fastsat, at Energistyrelsen i særlige tilfælde, hvor radioudstyr har forårsaget eller kan forventes at ville forårsage uacceptable forstyrrelser af samfundsvigtig kommunikation, vil kunne fastsætte nærmere regler om, at fabrikanter, importører og distributører ikke må bringe radioudstyret i omsætning eller gøre det tilgængeligt på markedet, eller at radioudstyret skal trækkes tilbage fra markedet eller kaldes tilbage.

Det vil være relevant for Energistyrelsen at fastsætte sådanne regler i situationer, hvor forstyrrelserne vil kunne indebære en sikkerhedsmæssig risiko

f.eks. ved forstyrrelse af radiofrekvenser, der benyttes til nød- og sikkerhedstjenester. Der vil være tale om en foranstaltning, som vil skulle medvirke til at sikre, at radioudstyr kun gøres tilgængeligt på markedet, hvis det opfylder kravene, jf. radioudstyrsdirektivets artikel 6.

Det vil endvidere kunne være relevant for Energistyrelsen at fastsætte sådanne regler i stedet for f.eks. at træffe afgørelser over for konkrete erhvervsdrivende i medfør af den foreslåede § 38, stk. 1, hvis antallet af erhvervsdrivende med relation til radioudstyret er meget stort. I sådanne tilfælde vil Energistyrelsen kunne vurdere, at eneste egnede metode til at gribe ind over for det konkrete radioudstyr er ved at udstede en bekendtgørelse.

Der ændres ikke på retstilstanden med den foreslåede bestemmelse. Dog vil eventuelle regler i høj grad tage udgangspunkt i oplysninger fra Sikkerhedsstyrelsen, som relaterer sig til kontrol med det pågældende radioudstyr.

Den foreslåede bestemmelse viderefører bestemmelsen i radioudstyslovens § 38, stk. 4.

Der findes ikke i radioudstysloven regler, som fastsætter, at Sikkerhedsstyrelsen skal oplyse offentligheden om apparater og radioudstyr, der ikke er i overensstemmelse med denne lov eller regler fastsat i medfør heraf.

Med bestemmelsen i § 39, stk. 1, foreslås det fastsat, at Sikkerhedsstyrelsen, hvis det er nødvendigt, vil skulle oplyse offentligheden om apparater og radioudstyr, der ikke er i overensstemmelse med denne lov eller regler fastsat i medfør heraf.

Selve offentliggørelsen vil kunne ske på flere måder f.eks. ved at lægge oplysningerne på internettet via Sikkerhedsstyrelsens hjemmeside eller de sociale medier. Det vil også kunne ske ved at oplyse via tv, aviser, relevante fagblade eller andre medier. Det vil afhænge af de konkrete omstændigheder, hvilken kanal Sikkerhedsstyrelsen vil finde mest hensigtsmæssig til at nå de relevante modtagere. Apparater eller radioudstyr vil dog altid kunne findes på Sikkerhedsstyrelsens hjemmeside efter offentliggørelse.

Bestemmelsen gengiver med tilpasninger markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 5, for så vidt angår underretning af offentligheden, og artikel 17.

Markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 5, fastsætter, at hvis den erhvervsdrivende ikke træffer korrigerende tiltag, jf. stk. 3, eller hvis den manglende overensstemmelse eller den i stk. 1 omhandlede risiko fortsat består, sikrer markedsovervågningsmyndighederne, at produktet trækkes

tilbage eller kaldes tilbage, eller at produktets tilgængeliggørelse på markedet forbydes eller begrænses, og at offentligheden, Kommissionen og de øvrige medlemsstater underrettes herom.

Tjeklisten, der fremgår af betænkning 2010 nr. 1516 om offentlige myndigheders offentliggørelse af kontrolresultater, afgørelser m.v., kapitel 4, pkt. 6, har desuden indgået i vurderingen af offentliggørelsesordningen efter det foreslåede stk. 1. Tjeklisten indeholder en række spørgsmål, som det anbefales at overveje ved indførelse af ordninger med systematisk offentliggørelse af oplysninger om kontrolresultater, afgørelser m.v. på internettet i ikke anonymiseret form.

Det vurderes ikke, at spørgsmålene i tjeklisten giver anledning til at stille spørgsmålstejn ved nødvendigheden af og behovet for den foreslåede offentliggørelsesordning.

Der findes ikke i radioudstørsloven regler, som fastsætter, hvilke oplysninger Sikkerhedsstyrelsen skal give offentligheden om apparater og radioudstyr, der ikke er i overensstemmelse med denne lov eller regler fastsat i medfør heraf.

Med bestemmelsen i § 39, stk. 1, *nr. 1*, foreslås det fastsat, at Sikkerhedsstyrelsen, hvis det er nødvendigt, vil skulle oplyse offentligheden om apparater og radioudstyr, der ikke er i overensstemmelse med denne lov eller regler fastsat i medfør heraf, herunder om relevante kendetegn til brug for identifikation af produktet.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at relevante kendetegn til brug for identifikation af apparatet eller radioudstyret vil skulle oplyses. Det betyder, at Sikkerhedsstyrelsen i sin offentliggørelse om det uoverensstemmende apparat eller radioudstyr vil skulle offentliggøre alle nødvendige informationer til at identificere apparatet eller radioudstyret. Bestemmelsen vil give hjemmel til at offentliggøre alle nødvendige oplysninger til identifikation af apparatet eller radioudstyret, herunder beskrivelse af apparatet eller radioudstyret, billedmateriale og informationer om navn og adresse på tidligere afsætningsled. I de tilfælde, hvor det vil være nødvendigt at oplyse om virksomheden, der f.eks. har fremstillet apparatet eller radioudstyret, og denne virksomhed er en enkeltmandsvirksomhed, vil offentliggørelsen således kunne berøre personoplysninger. Behandlingen vil ske i overensstemmelse med databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra e, da der vil være tale om offentlig myndighedsudøvelse.

Den foreslåede bestemmelse supplerer markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 5, og artikel 17.

Markedsovervågningsforordningens artikel 17, 1. pkt., fastsætter endvidere, at markedsovervågningsmyndighederne skal gøre alle oplysninger, som de finder relevante for at beskytte slutbrugernes interesser, tilgængelige for offentligheden.

Sikkerhedsstyrelsens offentliggørelse efter det foreslåede stk. 1 vil være i tråd med den offentliggørelse, som er omfattet af markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 3, litra c, og artikel 16, stk. 5. Det følger således af artikel 16, stk. 3, litra c, at de korrigerende tiltag, som markedsovervågningsmyndigheden kan påbyde en erhvervsdrivende efter stk. 2, bl.a. kan omfatte at trække eller kalde produktet tilbage straks og advare offentligheden om risikoen. Efter artikel 16, stk. 5, sikrer markedsovervågningsmyndigheden, at de korrigerende tiltag i stk. 3 foretages, hvis ikke den erhvervsdrivende selv har foretaget dem, herunder at underrette offentligheden om tiltagene.

Den foreslåede bestemmelse er så vidt muligt ensrettet i forhold til lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning, som Sikkerhedsstyrelsen administrerer.

Der findes ikke i radioudstørsloven regler, som fastsætter, hvilke oplysninger Sikkerhedsstyrelsen skal give offentligheden om apparater og radioudstyr, der ikke er i overensstemmelse med denne lov eller regler fastsat i medfør heraf.

Med bestemmelsen i § 39, stk. 1, *nr. 2*, foreslås det fastsat, at Sikkerhedsstyrelsen, hvis det er nødvendigt, vil skulle oplyse offentligheden om apparater og radioudstyr, der ikke er i overensstemmelse med denne lov eller regler fastsat i medfør heraf, herunder om risikoens art, hvor dette er relevant.

Det medfører, at offentligheden skal vide hvilke eventuelle farer, der kan være ved forsat brug af apparatet eller radioudstyret.

Den foreslåede bestemmelse supplerer markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 5, og artikel 17.

Markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 5, fastsætter, at hvis den erhvervsdrivende ikke træffer korrigerende tiltag, jf. stk. 3, eller hvis den manglende overensstemmelse eller den i stk. 1 omhandlede risiko fortsat består, sikrer markedsovervågningsmyndighederne, at produktet trækkes

tilbage eller kaldes tilbage, eller at produktets tilgængeliggørelse på markedet forbydes eller begrænses, og at offentligheden, Kommissionen og de øvrige medlemsstater underrettes herom.

Den foreslåede bestemmelse er så vidt muligt ensrettet i forhold til lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning, som Sikkerhedsstyrelsen administrerer.

Der findes ikke i radioudstørsloven regler, som fastsætter, hvilke oplysninger Sikkerhedsstyrelsen skal give offentligheden om apparater og radioudstyr, der ikke er i overensstemmelse med denne lov eller regler fastsat i medfør heraf.

Med bestemmelsen i § 39, stk. 1, *nr. 3*, foreslås det fastsat, at Sikkerhedsstyrelsen, hvis det er nødvendigt, vil skulle oplyse offentligheden om apparater og radioudstyr, der ikke er i overensstemmelse med denne lov eller regler fastsat i medfør heraf, herunder om hvilke foranstaltninger der er truffet.

Den foreslåede bestemmelse om at offentliggørelsen skal indeholde oplysninger om, hvilke foranstaltninger der er truffet, medfører, at offentliggørelsen skal fortælle om, hvilke tiltag den erhvervsdrivende har gjort eller er i gang med at gøre, for at apparatet eller radioudstyret bringes i overensstemmelse med de relevante regler eller fjerne apparatet eller radioudstyret fra markedet.

Den foreslåede bestemmelse supplerer markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 5, og artikel 17.

Markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 5, fastsætter, at hvis den erhvervsdrivende ikke træffer korrigerende tiltag, jf. stk. 3, eller hvis den manglende overensstemmelse eller den i stk. 1 omhandlede risiko fortsat består, sikrer markedsovervågningsmyndighederne, at produktet trækkes tilbage eller kaldes tilbage, eller at produktets tilgængeliggørelse på markedet forbydes eller begrænses, og at offentligheden, Kommissionen og de øvrige medlemsstater underrettes herom.

Den foreslåede bestemmelse er så vidt muligt ensrettet i forhold til lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning, som Sikkerhedsstyrelsen administrerer.

Der findes ikke i radioudstysloven regler, som fastsætter, hvilke oplysninger Sikkerhedsstyrelsen skal give offentligheden om apparater og radioudstyr, der ikke er i overensstemmelse med denne lov eller regler fastsat i medfør heraf.

Med bestemmelsen i § 39, stk. 1, *nr. 4*, foreslås det fastsat, at Sikkerhedsstyrelsen, hvis det er nødvendigt, vil skulle oplyse offentligheden om apparater og radioudstyr, der ikke er i overensstemmelse med denne lov eller regler fastsat i medfør heraf, herunder om hvordan offentligheden bør forholde sig.

Det følger af den foreslåede bestemmelse, at offentliggørelsen vil skulle indeholde oplysninger om, hvordan offentligheden bør forholde sig. Ved offentliggørelsen vil brugeren således blive givet de oplysninger, der gør det muligt f.eks. at stoppe brugen af apparatet eller radioudstyret og levere det tilbage til sælgeren.

Den foreslåede bestemmelse supplerer markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 5, og artikel 17.

Markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 5, fastsætter, at hvis den erhvervsdrivende ikke træffer korrigerende tiltag, jf. stk. 3, eller hvis den manglende overensstemmelse eller den i stk. 1 omhandlede risiko fortsat består, sikrer markedsovervågningsmyndighederne, at produktet trækkes tilbage eller kaldes tilbage, eller at produktets tilgængeliggørelse på markedet forbydes eller begrænses, og at offentligheden, Kommissionen og de øvrige medlemsstater underrettes herom.

Den foreslåede bestemmelse er så vidt muligt ensrettet i forhold til lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning, som Sikkerhedsstyrelsen administrerer.

Der findes ikke i radioudstysloven regler, som fastsætter, at oplysninger, som har karakter af forretningshemmeligheder, kun kan videregives, hvis dette er nødvendigt for at beskytte menneskers sikkerhed og sundhed.

Med bestemmelsen i § 39, *stk. 2*, foreslås det fastsat, at oplysninger, som har karakter af forretningshemmeligheder, kun vil kunne videregives, hvis dette er nødvendigt for at beskytte menneskers sikkerhed og sundhed.

Det vil påhvile Sikkerhedsstyrelsen at sikre, at de oplysninger, der har væsentlig økonomisk betydning for den pågældende virksomhed, og som derfor kan betegnes som forretningshemmeligheder, ikke viderebringes. De oplysninger, som Sikkerhedsstyrelsen vil komme i besiddelse af, vil ofte kunne

være følsomme og af stor økonomisk og konkurrencemæssig betydning for virksomheden. Det vil derfor være af væsentlig betydning for, om virksomhederne stiller de nødvendige oplysninger til rådighed for styrelsens kontrol, at de ikke behøver at frygte, at oplysninger, som har karakter af forretningshemmeligheder, vil blive offentliggjort, medmindre det vil være nødvendigt for at beskytte menneskers sikkerhed og sundhed. I de situationer, hvor det vil være nødvendigt af hensyn til at beskytte brugernes sikkerhed og sundhed, vil oplysningerne dog kunne viderebringes, selvom de indeholder forretningshemmeligheder.

Der vil være tale om helt særegne situationer, hvor de oplysninger, der ikke vil kunne betegnes som forretningshemmeligheder, ikke vil være tilstrækkelige til at sikre offentligheden den information, der vil gøre det muligt at undgå, at der opstår fare.

Sikkerhedsstyrelsen vil ved vurderingen af, hvorvidt det er nødvendigt at offentliggøre de pågældende oplysninger, have pligt til at høre den berørte virksomhed. Herefter vil Sikkerhedsstyrelsen foretage en afvejning af den økonomiske betydning for virksomheden og brugernes sikkerhed.

Den foreslåede bestemmelse supplerer markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 5, og artikel 17, 2. pkt.

Markedsovervågningsforordningens artikel 17, 2. pkt., fastsætter, at markedsovervågningsmyndighederne skal respektere fortrolighedsprincippet og tavshedspligten og forretningshemmeligheder og skal beskytte personoplysninger i overensstemmelse med EU-retten og national ret.

Til nr. 58

Markedsovervågningsforordningens artikel 11, stk. 6, fastsætter, at den dokumentation, der anvendes af en markedsovervågningsmyndighed i én medlemsstat, kan anvendes som led i de undersøgelser til at kontrollere produktoverensstemmelse, der er gennemført af markedsovervågningsmyndighederne i en anden medlemsstat uden yderligere formelle krav.

Markedsovervågningsforordningens artikel 11, stk. 9, fastsætter, at skal produkter, der på grundlag af en afgørelse truffet af en markedsovervågningsmyndighed i én medlemsstat er blevet anset for ikke at overholde de gældende regler, af markedstilsynsmyndighederne i andre medlemsstater anses for ikke at overholde de gældende regler, medmindre en relevant markedsovervågningsmyndighed i en anden medlemsstat er nået til den modsatte konklusion på grundlag af sin egen undersøgelse under hensyntagen til et eventuelt input fra en erhvervsdrivende.

Der findes ikke i radioudstørsloven regler om, at Sikkerhedsstyrelsen kan lægge undersøgelser af apparater eller radioudstyr, som er gennemført i en anden EU-medlemsstat, og afgørelser, som er truffet i en anden EU-medlemsstat, til grund og træffe afgørelse over for erhvervsdrivende, som bringer et tilsvarende apparat eller radioudstyr i omsætning eller gør dette tilgængeligt på markedet.

Med bestemmelsen i § 40, stk. 2, foreslås det fastsat, at Sikkerhedsstyrelsen vil kunne lægge undersøgelser af apparater eller radioudstyr, som er gennemført i en anden EU-medlemsstat, og afgørelser, som er truffet i en anden EU-medlemsstat, til grund og træffe afgørelse i medfør af de foreslåede § 38, stk. 1, eller § 40 a, jf. lovforslagets § 3, nr. 57 og 59, over for erhvervsdrivende, som bringer et tilsvarende apparat eller radioudstyr i omsætning eller gør dette tilgængeligt på markedet, medmindre Sikkerhedsstyrelsen er nået til den modsatte konklusion på grundlag af sin egen kontrol.

Formålet er at sikre, at der over for de samme apparater eller radioudstyr vil blive truffet enslydende afgørelser i hele EU. Herudover undgås det, at hver enkelt markedsovervågningsmyndighed i EU-medlemsstaterne vil skulle foretage deres egne tilsvarende undersøgelser af det samme apparat eller radioudstyr.

Med bestemmelsen vil Sikkerhedsstyrelsen i forbindelse med sin kontrol kunne lægge afgørelser, som er truffet, eller undersøgelser, som er gennemført i en anden EU-medlemsstat, til grund, uden f.eks. at skulle gennemføre sine egne tilsvarende undersøgelser af det pågældende apparat.

Reglerne og principperne i forvaltningsloven vil dog fortsat skulle overholdes f.eks. partshøring af den erhvervsdrivende. Hvis Sikkerhedsstyrelsen f.eks. i forbindelse med et partshøringssvar bliver opmærksom på, at der er nogle forhold omkring det pågældende apparat eller radioudstyr, som afviger fra forholdene i den medlemsstat, hvor den oprindelige afgørelse blev truffet, vil Sikkerhedsstyrelsen dog ikke være forpligtet til at træffe en tilsvarende afgørelse, men vil kunne træffe sin egen evt. mindre indgribende afgørelse, eller undlade at træffe afgørelse.

Den foreslåede bestemmelse supplerer markedsovervågningsforordningens artikel 11, stk. 6 og 9.

Til nr. 59

Det foreslås at fastsætte en underoverskrift i forbindelse med de foreslåede bestemmelser i § 40 a og § 40 b, som lyder ”Indhold på onlinegrænseflader”,

for at gøre det tydeligt, hvad de foreslåede bestemmelser i § 40 a og § 40 b omfatter. Underoverskriften vil alene omfatte de foreslåede § 40 a og § 40 b.

Der findes ikke regler i radioudstysloven, som fastsætter, at Sikkerhedsstyrelsen kan påbyde ejeren af en onlinegrænseflade at ændre eller fjerne indhold.

Med bestemmelsen i § 40 a, stk. 1, foreslås det fastsat, at Sikkerhedsstyrelsen vil kunne påbyde ejeren af en onlinegrænseflade at ændre eller fjerne indhold, der henviser til et apparat, fast anlæg eller radioudstyr, der ikke er i overensstemmelse med denne lov eller regler fastsat i medfør heraf.

Det fremgår bl.a. af betragtning 16 i markedsovervågningsforordningen, at fjernelse af indhold vedrørende produkter, der ikke overholder de gældende regler, ikke bør berøre bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF om elektronisk handel. Ligeledes fremgår det bl.a. af betragtning 41 i markedsovervågningsforordningen, at i de tilfælde, hvor der er risiko for alvorlig og uoprettelig skade for brugerne på grund af manglende overensstemmelse, bør markedsovervågningsmyndighederne kunne træffe foranstaltninger, når det er behørigt begrundet og forholdsmæssigt, og såfremt der ikke er nogen anden mulighed for at forhindre eller begrænse en sådan skade, herunder om nødvendigt ved at kræve fjernelse af indhold fra onlinegrænsefladen eller visning af en advarsel.

Den foreslåede bestemmelse vil således ikke berøre anvendelsen af bestemmelserne i e-handelsloven, som implementerer direktiv 2001/31/EF, herunder bestemmelsen i § 16 om ansvarsfrihed for hostingtjenester. Den foreslåede bestemmelse i § 40 a, stk. 1, vil skulle sikre, at Sikkerhedsstyrelsen vil kunne påbyde ejere af onlinegrænseflader at ændre den måde, et apparat eller radioudstyr markedsføres eller helt at fjerne et apparat eller radioudstyr, der ikke lever op til reglerne f.eks. fra en webbutik. Bestemmelsen tænkes også anvendt af Sikkerhedsstyrelsen til at få omtale af apparatet eller radioudstyret fjernet fra f.eks. blogs eller i forbrugertests, ligesom det sikres, at Sikkerhedsstyrelsen vil kunne påbyde ejere at fjerne apparater eller radioudstyr, som udgør en risiko, fra hylderne, selvom det ikke er sælger, der ejer onlinegrænsefladen.

Det vil ikke være muligt at fastslå endeligt, hvad en onlinegrænseflade er, da der hele tiden sker udvikling inden for området. Umiddelbart vil en onlinegrænseflade være enhver form for software, herunder et websted, dele af et websted eller en applikation, der giver brugere adgang til produkter eller indhold. I øjeblikket vil det særligt være hjemmesider og applikationer til mobiltelefoner, tablets og computere, der bliver brugt i denne sammenhæng.

Dette formodes dog at ændre sig i takt med, at der kommer nye løsninger på markedet.

Der henvises til definitionen af en onlinegrænseflade i den foreslåede § 2, stk. 1, nr. 15, jf. lovforslagets § 3, nr. 3.

Bestemmelsen gengiver med tilpasninger beføjelsen i markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra k, nr. 1, 1. pkt.

Markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra k, nr. 1, 1. pkt., fastsætter, at de beføjelser, der tillægges markedsovervågningsmyndighederne i henhold til stk. 1, skal mindst omfatte beføjelsen til at påbyde fjernelse af indhold, der henviser til de relaterede produkter, fra en onlinegrænseflade, hvis der ikke findes andre effektive midler til at eliminere en alvorlig risiko.

Den foreslåede bestemmelse går dog videre end markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra k, nr. 1, idet den vil kunne anvendes i forbindelse med salg af apparater eller radioudstyr, der ikke er i overensstemmelse med reglerne, og således ikke alene apparater eller radioudstyr, der udgør en alvorlig risiko, som det fremgår af forordningen. Dermed vil Sikkerhedsstyrelsen blive tildelt en beføjelse, som vil skulle gøre det lettere at håndhæve reglerne online på samme vis, som det er tilfældet over for fysiske butikker.

Den foreslåede bestemmelse er så vidt muligt ensrettet i forhold til lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning, som Sikkerhedsstyrelsen administrerer.

Der findes ikke reglerne i radioudstysloven, som fastsætter, at Sikkerhedsstyrelsen kan påbyde ejeren af en onlinegrænseflade udtrykkeligt at vise en advarsel til slutbrugerne, når de får adgang til en onlinegrænseflade.

Med bestemmelsen i § 40 a, *stk.* 2, foreslås det fastsat, at Sikkerhedsstyrelsen vil kunne påbyde ejeren af en onlinegrænseflade udtrykkeligt at vise en advarsel til slutbrugerne i forbindelse med indhold, der henviser til et apparat, fast anlæg eller radioudstyr, der ikke er i overensstemmelse med kravene, når slutbrugerne får adgang til onlinegrænsefladen.

Sikkerhedsstyrelsen vil således kunne påbyde, at en advarsel skal vises til brugerne, når de benytter sig af en onlinegrænsefladen, f.eks. hvis et ulovligt apparat eller radioudstyr er blevet solgt via onlinegrænsefladen. I så fald vil kunderne modtage information om dette, når de besøger webbutikken eller handelsplatformen.

Det vil ikke være muligt at fastslå endeligt, hvad en onlinegrænseflade er, da der hele tiden sker udvikling inden for området. Umiddelbart vil en onlinegrænseflade være enhver form for software, herunder et websted, dele af et websted eller en applikation, der giver brugere adgang til produkter eller indhold. I øjeblikket vil det særligt være hjemmesider og applikationer til mobiltelefoner, tablets og computere, der bliver brugt i denne sammenhæng. Dette formodes dog at ændre sig i takt med, at der kommer nye løsninger på markedet.

Der henvises til definitionen af en onlinegrænseflade i den foreslåede § 2, stk. 1, nr. 15, jf. lovforslagets § 3, nr. 3.

Bestemmelsen gengiver med tilpasninger beføjelsen i markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra k, nr. 1, 2. pkt.

Markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra k, nr. 1, 2. pkt., fastsætter, at de beføjelser, der tillægges markedsovervågningsmyndighederne i henhold til stk. 1, skal mindst omfatte beføjelsen til at påbyde, at en advarsel til slutbrugerne udtrykkeligt vises, når de får adgang til en onlinegrænseflade, hvis der ikke findes andre effektive midler til at eliminere en alvorlig risiko.

Den foreslåede bestemmelse går dog videre end markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra k, nr. 1, idet den vil kunne anvendes i forbindelse med salg af apparater eller radioudstyr, der ikke er i overensstemmelse med reglerne, og således ikke alene apparater eller radioudstyr, der udgør en alvorlig risiko, som det fremgår af forordningen. Dermed vil Sikkerhedsstyrelsen blive tildelt en beføjelse, som vil skulle gøre det lettere at håndhæve reglerne online på samme vis, som det er tilfældet over for fysiske butikker.

Der findes ikke regler i radioudstysloven, som fastsætter, at der kan ske blokering af en onlinegrænseflade, hvis et påbud efter det foreslåede § 40 a, stk. 1, ikke er efterkommet, eller onlinegrænsefladen gentagne gange har solgt eller formidlet salg af apparater og radioudstyr, der udgør en alvorlig risiko.

Med bestemmelsen i § 40 b, stk. 1, foreslås det fastsat, at der vil kunne ske blokering af en onlinegrænseflade, hvis et påbud efter det foreslåede § 40 a, stk. 1, ikke er efterkommet, eller onlinegrænsefladen gentagne gange har solgt eller formidlet salg af apparater og radioudstyr, der udgør en alvorlig risiko.

Den foreslåede bestemmelse vil således ikke berøre anvendelsen af bestemmelserne i e-handelsloven, som implementerer direktiv 2001/31/EF, herunder bestemmelsen i § 16 om ansvarsfrihed for hostingtjenester.

Sikkerhedsstyrelsen vil skulle kunne bringe manglende overensstemmelse til ophør hurtigt og effektivt, når den erhvervsdrivende, der sælger et apparat eller radioudstyr, ikke samarbejder, skjuler sin identitet eller flytter i EU eller til et tredjeland for at undgå håndhævelse. I de tilfælde, hvor der er risiko for alvorlig og uoprettelig skade for brugerne på grund af manglende overensstemmelse, bør Sikkerhedsstyrelsen kunne træffe foranstaltninger, når det er behørigt begrundet og proportionalt, såfremt der ikke er nogen anden mulighed for at forhindre eller begrænse risikoen. Efter artikel 3, nr. 20, i markedsovervågningsforordningen defineres et produkt, der udgør en alvorlig risiko, som et produkt, der udgør en risiko, og for hvilket — på grundlag af en risikovurdering og under hensyntagen til produktets normale og forventede anvendelse — en kombination af sandsynligheden for, at en fare forårsager skade, og skadens sværhedsgrad anses for at kræve hurtig indgriben fra markedsovervågningsmyndighederne, herunder i tilfælde, hvor virkningerne af risikoen ikke viser sig umiddelbart.

Når et påbud efter det foreslåede § 40 a, stk. 1, ikke efterkommes, bør Sikkerhedsstyrelsen kunne foranledige, at adgangen til en onlinegrænseflade blokeres i situationer, hvor apparatet eller radioudstyret udgør en alvorlig risiko. Ydermere vil bestemmelsen kunne anvendes, hvor en onlinegrænseflade gentagne gange har solgt eller formidlet salg af apparater eller radioudstyr, der udgør en alvorlig risiko. Bestemmelsen vil kunne anvendes over for webbutikker og handelsplatforme, der formidler et salg af produktet eller videreformidler kontakten mellem køber og sælger.

I relation til hjemmesider forstås der ved blokering en ordning, der er rettet mod danske internetudbydere med henblik på direkte DNS-blokering fra udbyderens side af en onlinegrænseflade med et apparat eller radioudstyr, der udgør en alvorlig risiko. DNS-blokering vil medføre, at forsøg på at opnå adgang til blokerede onlinegrænseflader automatisk afvises af internetudbyderen. Det forudsættes, at afvisningen vil være ledsaget af en tekst, hvoraf det fremgår, at Sikkerhedsstyrelsen vil have opnået rettens kendelse til at blokere den pågældende onlinegrænseflade, og at eventuelle indsigelser vil kunne rettes til Sikkerhedsstyrelsen. For danske hjemmesider, der slutter på .dk, vil blokeringen kunne foretages af webhostingudbyderen.

Omtale af et apparat eller radioudstyr, som udgør en alvorlig risiko, på en onlinegrænseflade vil ikke som det eneste kunne resultere i blokering af en onlinegrænseflade. Der vil blive stillet et krav om, at onlinegrænsefladen

sælger eller formidler salg af et apparat eller radioudstyr, der udgør en alvorlig risiko.

At onlinegrænsefladen gentagne gange har solgt eller formidlet salg vil sige tilfælde, hvor den erhvervsdrivende inden for de seneste 2 år har begået mindst to lignende forseelser – altså tre i alt. Der behøver ikke nødvendigvis være tale om identiske forseelser. Det afgørende vil derimod være, at de er ensartede, og at der er tale om apparater eller radioudstyr, der udgør en alvorlig risiko. Det vil ikke være en forudsætning, at de tidligere forseelser har udløst en blokering af onlinegrænsefladen eller har været til pådømmelse i det strafferetlige system. Der vil udelukkende være tale om, at Sikkerhedsstyrelsen gentagne gange har truffet afgørelse om, at den pågældende erhvervsdrivendes apparater eller radioudstyr har vist sig at udgøre en alvorlig risiko.

De situationer, hvor virksomheden selv tager kontakt til Sikkerhedsstyrelsen f.eks. ved anvendelse af Business Application-løsningen og således af egen drift retter op på fejl, bør ikke indgå i vurderingen af gentagelse.

Bestemmelsen gengiver med tilpasninger beføjelsen i markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra k, nr. 2.

Markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra k, nr. 2, fastsætter, at de beføjelser, der tillægges markedsovervågningsmyndighederne i henhold til stk. 1, skal mindst omfatte beføjelsen til at påbyde, hvis en anmodning i henhold til nr. 1 ikke overholdes, at udbydere af informations-samfundstjenester skal begrænse adgangen til onlinegrænsefladen, herunder ved at anmode en relevant tredjepart om at gennemføre sådanne foranstaltninger, hvis der ikke findes andre effektive midler til at eliminere en alvorlig risiko.

Den foreslåede bestemmelse er så vidt muligt ensrettet i forhold til lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning, som Sikkerhedsstyrelsen administrerer.

Der findes ikke i radioudstysloven regler, som fastsætter, at afgørelse om blokering af en onlinegrænseflade træffes af retten ved kendelse efter Sikkerhedsstyrelsens begæring.

Med bestemmelsen i § 40 b, *stk. 2, 1. pkt.*, foreslås det fastsat, at afgørelse efter det foreslåede stk. 1 om blokering af en onlinegrænseflade træffes af retten ved kendelse efter Sikkerhedsstyrelsens begæring.

Imødekommes Sikkerhedsstyrelsens anmodning om blokering, vil kendelsen skulle indeholde oplysning om, hvilken konkret onlinegrænseflade der vil kunne blokeres. Kendelse om blokering vil blive truffet over for den informationssamfundstjenesteudbyder, der vil være nærmest til at blokere for adgangen til onlinegrænsefladen. For hjemmesider vil det typisk være en webhostingudbyder, hvis det er en dansk hjemmeside med et ".dk-domænenavn". For en udenlandsk hjemmeside vil det typisk være internetudbyderne, hvilket i så fald vil ske i form af en såkaldt DNS-blokering.

Retten vil kunne træffe afgørelse om blokeringens varighed. Blokeringen vil under alle omstændigheder kunne ophæves, når betingelserne i stk. 4 eller 5 er til stede.

Kendelser om blokering vil kunne kæres efter de almindelige betingelser i retsplejelovens kapitel 37.

Den foreslåede bestemmelse er så vidt muligt ensrettet i forhold til lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning, som Sikkerhedsstyrelsen administrerer.

Der findes ikke i radioudstysloven regler, som fastsætter, at retten, inden den træffer afgørelse, så vidt muligt skal give parten, som indgrebet retter sig mod, adgang til at udtale sig.

Med bestemmelsen i § 40 b, stk. 2, 2. pkt., foreslås det fastsat, at inden retten træffer afgørelse, vil den så vidt muligt skulle give parten, som indgrebet retter sig mod, adgang til at udtale sig.

Den onlinegrænseflade, der rammes af indgrebet om blokering, vil som part således have mulighed for at komme med sine bemærkninger, inden kendelsen om blokering træffes over for onlinegrænsefladens udbyder.

Den foreslåede bestemmelse er så vidt muligt ensrettet i forhold til lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning, som Sikkerhedsstyrelsen administrerer.

Der findes ikke i radioudstysloven regler, som fastsætter, at der i kendelsen anføres de konkrete omstændigheder i sagen, hvorpå det støttes, at betingelserne for indgrebet er opfyldt.

Med bestemmelsen i § 40 b, stk. 2, 3. pkt., foreslås det fastsat, at der i kendelsen vil skulle anføres de konkrete omstændigheder i sagen, hvorpå det støttes, at betingelserne for indgrebet efter det foreslåede stk. 1 er opfyldt.

Den foreslåede bestemmelse er så vidt muligt ensrettet i forhold til lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning, som Sikkerhedsstyrelsen administrerer.

Der findes ikke i radioudstysloven regler, som fastsætter, at udbydere af informationssamfundstjenester skal bistå Sikkerhedsstyrelsen ved gennemførelsen af kendelser.

Med bestemmelsen i § 40 b, *stk.* 3, foreslås det fastsat, at udbydere af informationssamfundstjenester vil skulle bistå Sikkerhedsstyrelsen ved gennemførelsen af kendelser efter det foreslåede *stk.* 2.

Det vil indebære bl.a., at udbyderne vil skulle iværksætte en blokering af adgangen til den onlinegrænseflade, som rettens kendelse vedrører.

Sikkerhedsstyrelsen vil i praksis videreformidle rettens kendelse til udbydere af informationssamfundstjenester, som derefter vil forestå den tekniske gennemførelse af en blokering.

Med udbydere af informationssamfundstjenester forstås enhver fysisk eller juridisk person, som leverer en informationssamfundstjeneste, jf. den foreslåede § 2, *stk.* 1, nr. 20, jf. lovforslagets § 3, nr. 5. Definitionen vil omfatte alle fysiske og juridiske personer, som leverer tjenester, der er nødvendige for, at en modtager kan få adgang til f.eks. internettet og kan søge efter og give oplysninger på åbne netværk. Begrebet vil endvidere omfatte fysiske og juridiske personer, der stiller tjenesteydelser og produkter til rådighed både gratis eller mod betaling på f.eks. internettet. Der vil f.eks. være tale om internetleverandører, serverejere, webhostingudbydere, applikationsudbydere og erhvervsdrivende, der udbyder tjenesteydelser online.

Udbydere af informationssamfundstjenester vil skulle samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen, jf. de foreslåede bestemmelser i § 11 b og § 25 b, jf. lovforslagets § 3, nr. 24 og 45.

Det vil være hensigten med bestemmelsen at omfatte internetudbydere, der udbyder internet til en bredere kreds af kunder. Det vil dermed ikke være hensigten at omfatte virksomheder, der udbyder internet til en begrænset eller lukket kreds af personer, herunder restaurationer, hoteller, uddannelsesinstitutioner, boligforeninger eller lignende.

Sikkerhedsstyrelsen vil kunne udstede tvangsbøder efter den foreslåede § 47, *stk.* 1, jf. lovforslagets § 3, nr. 62.

Den foreslåede bestemmelse er så vidt muligt ensrettet i forhold til lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning, som Sikkerhedsstyrelsen administrerer.

Der findes ikke i radioudstørsloven regler, som fastsætter, at Sikkerhedsstyrelsen skal påse, at et indgreb ikke opretholdes ud over det tidsrum, hvor grundlaget for blokeringen er til stede.

Med bestemmelsen i § 40 b, *stk. 4, 1. pkt.*, foreslås det fastsat, at Sikkerhedsstyrelsen vil skulle påse, at et indgreb efter det foreslåede stk. 1 ikke opretholdes ud over det tidsrum, hvor grundlaget for blokeringen er til stede.

Det forudsættes i stk. 4, at såfremt Sikkerhedsstyrelsen bliver bekendt med, at grundlaget for blokeringen ikke længere er til stede, vil Sikkerhedsstyrelsen hurtigst muligt skulle foranledige, at blokeringen fjernes. Ophævelsen vil kunne ske på foranledning af den, som indgrebet retter sig mod eller af Sikkerhedsstyrelsen. Da blokering af en hjemmeside vil et vidtgående indgreb, bør der være mulighed for hurtigt at ophæve blokeringen, når grundlaget for blokeringen ikke længere er til stede.

Den foreslåede bestemmelse er så vidt muligt ensrettet i forhold til lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning, som Sikkerhedsstyrelsen administrerer.

Der findes ikke i radioudstørsloven regler, som fastsætter, at Sikkerhedsstyrelsen af egen drift eller på foranledning af den, som indgrebet retter sig mod, skal træffe afgørelse om ophævelse af en blokering.

Med bestemmelsen i § 40 b, *stk. 4, 2. pkt.*, foreslås det fastsat, at Sikkerhedsstyrelsen af egen drift eller på foranledning af den, som indgrebet retter sig mod, vil skulle træffe afgørelse om ophævelse af blokeringen.

For at processen med at ophæve blokeringen vil kunne forløbe så hurtigt som muligt og uden unødige procestrin, foreslås det at gøre det muligt for Sikkerhedsstyrelsen at træffe afgørelse om, at blokeringen vil skulle ophæves uden, at domstolene vil skulle træffe kendelse om ophævelsen. Sikkerhedsstyrelsen vil have en forpligtelse til at følge op og vurdere, om blokeringen skal opretholdes. Denne forpligtelse omfatter ikke en pligt til at følge op og vurdere den blokerede onlinegrænseflade oftere end hver sjette måned. Afgørelse om ophævelse vil blive truffet, når det er godtgjort, at påbuddet er efterkommet, eller den erhvervsdrivende har truffet de foranstaltninger, der er nødvendige for at undgå, at onlinegrænsefladen igen sælger eller formidler salg af apparater eller radioudstyr, der udgør en alvorlig risiko.

Den foreslåede bestemmelse er så vidt muligt ensrettet i forhold til lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning, som Sikkerhedsstyrelsen administrerer.

Der findes ikke i radioudstysloven regler, som fastsætter, at fremsætter den, som indgrebet retter sig mod, anmodning om, at blokeringen ophæves, og støttes denne anmodning på, at der er sket væsentlige ændringer i indholdet af onlinegrænsefladen, skal Sikkerhedsstyrelsen, hvis blokeringen ikke ophæves, snarest muligt indbringe spørgsmålet for retten.

Med bestemmelsen i § 40 b, *stk. 5, 1. pkt.*, foreslås det fastsat, at fremsætter den, som indgrebet efter det foreslåede stk. 1 retter sig mod, anmodning om, at blokeringen ophæves, og støttes denne anmodning på, at der er sket væsentlige ændringer i indholdet af onlinegrænsefladen, vil Sikkerhedsstyrelsen, hvis blokeringen ikke ophæves i medfør af det foreslåede stk. 4, snarest muligt skulle indbringe spørgsmålet for retten.

I relation til hjemmesider vil det i praksis være en registrant, der vil kunne fremsætte den nævnte anmodning.

Hjemlen forudsættes benyttet i de tilfælde, hvor indholdet på hjemmesiden vil være ændret væsentligt, men hvor Sikkerhedsstyrelsen ikke anser denne ændring for at være af en sådan art, at blokeringen vil skulle ophæves som følge af bestemmelsen i stk. 4. I disse situationer vil onlinegrænsefladerne kunne få spørgsmålet indbragt for retten.

Den foreslåede bestemmelse er så vidt muligt ensrettet i forhold til lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning, som Sikkerhedsstyrelsen administrerer.

Der findes ikke i radioudstysloven regler, som fastsætter, at retten ved kendelse afgør, om et indgreb skal opretholdes.

Med bestemmelsen i § 40 b, *stk. 5, 2. pkt.*, foreslås det fastsat, at retten ved kendelse vil afgøre, om indgrebet skal opretholdes.

Der indsættes således en hjemmel til løbende domstolskontrol.

Sagen vil skulle indbringes for den ret, der har truffet afgørelse om blokering af den pågældende hjemmeside. Kendelsen vil kunne kæres efter de almindelige regler herom.

Den foreslåede bestemmelse er så vidt muligt ensrettet i forhold til lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning, som Sikkerhedsstyrelsen administrerer.

Der findes ikke i radioudstørsloven regler, som fastsætter, at tages en anmodning ikke til følge, kan ny anmodning ikke fremsættes, før der er forløbet 3 måneder fra kendelsens afsigelse.

Med bestemmelsen i § 40 b, stk. 5, 3. pkt., foreslås det fastsat, at tages en anmodning, jf. det foreslåede 1. pkt., ikke til følge, vil en ny anmodning ikke kunne fremsættes, før der er forløbet 3 måneder fra kendelsens afsigelse.

Hvis retten træffer afgørelse om, at blokeringen ikke vil skulle ophæves, vil onlinegrænsefladen ikke kunne forlange spørgsmålet indbragt for retten på ny, før der er forløbet 3 måneder. Bestemmelsen i stk. 4 vil dog fortsat skulle overholdes i disse måneder. Det vil derfor sige, at Sikkerhedsstyrelsen vil have pligt til at træffe afgørelse om ophævelse af blokeringen, hvis onlinegrænsefladen godtgør, at betingelserne for blokeringen ikke længere er til stede.

Den foreslåede bestemmelse er så vidt muligt ensrettet i forhold til lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning, som Sikkerhedsstyrelsen administrerer.

Til nr. 60

Radioudstørslovens § 41, stk. 1, fastsætter, at Sikkerhedsstyrelsen, hvis en erhvervsdrivende ikke har overholdt såkaldt formelle krav til apparatet eller radioudstyret, og hvor apparatet eller radioudstyret ikke udgør en risiko, kunne træffe afgørelse om påbud om at overholde de pågældende formelle krav. Overholder den erhvervsdrivende ikke påbuddet, vil Sikkerhedsstyrelsen efter radioudstørslovens § 41, stk. 2, kunne træffe afgørelse om forbud mod at bringe apparatet eller radioudstyret i omsætning eller gøre det tilgængeligt på markedet, påbud om at trække det tilbage fra markedet eller påbud om at kalde det tilbage.

Det foreslås at ophæve bestemmelsen i § 41.

Bestemmelsens indhold videreføres i den foreslåede § 38, stk. 1, nr. 1, 2, 7 og 8, jf. lovforslagets § 3, nr. 57.

Til nr. 61

Bestemmelsen i radioudstyslovens § 45, stk. 2, fastsætter, at Sikkerhedsstyrelsens afgørelser truffet i medfør af §§ 38 og 39, som styrelsen skal underrette de øvrige EU-medlemsstater og Europa-Kommissionen om ikke kan påklages til Teleklagenævnet.

Det foreslås at ændre henvisningen i § 45, *stk. 2*, til bestemmelserne i §§ 38 og 39 til bestemmelsen i den foreslåede § 38, stk. 1, jf. lovforslagets § 3, nr. 57.

Bestemmelserne i §§ 38 og 39 videreføres i den foreslåede § 38, stk. 1, jf. lovforslagets § 3, nr. 57, hvorfor det foreslås at ændre henvisningen i § 45, stk. 2.

Til nr. 62

Der findes ikke i radioudstysloven regler om, at Sikkerhedsstyrelsen kan pålægge udbydere af informationssamfundstjenester tvangsbøder med henblik på at gennemtvinge handlinger, som det påhviler udbydere at foretage.

Med bestemmelsen i § 47, *stk. 1*, foreslås det fastsat, at Sikkerhedsstyrelsen vil kunne pålægge udbydere af informationssamfundstjenester tvangsbøder med henblik på at gennemtvinge handlinger, som det vil påhviler udbyderne at foretage efter de foreslåede § 40 b, jf. lovforslagets § 3, nr. 59.

Bestemmelsen vil kunne finde anvendelse over for udbydere af informationssamfundstjenester i tilfælde, hvor den pågældende udbyder – på trods af Sikkerhedsstyrelsens fremvisning af rettens kendelse om blokering – ikke iværksætter en blokering af den berørte hjemmeside.

Tvangsbøderne vil skulle fastsættes som daglige bøder, indtil den påtvungne handling efterkommes. Daglige tvangsbøder vil skulle gives for hver kalenderdag, det vil sige syv dage om ugen, og bøderne vil kunne forhøjes med skriftligt varsel, hvis den fastsatte tvangsbøde ikke har givet resultat. Det almindelige proportionalitetsprincip vil bl.a. medføre, at tvangsbøden ikke må stå i misforhold til undladelsen, ligesom der ved fastsættelsen af tvangsbøden vil skulle tages hensyn til den handlingspligtiges økonomiske formlåen således, at pressionen har effekt, men bødestørrelsen vil i øvrigt bero på et konkret skøn.

De daglige tvangsbøder vil kunne pålægges fra en given dato. Forudsætningen for at pålægge daglige tvangsbøder vil være, at Sikkerhedsstyrelsen mindst 14 kalenderdage forinden underretter den handlingspligtige om, at bøden vil blive pålagt fra den anførte dato. Varslingen vil skulle indeholde oplysninger om tvangsbødens størrelse, og der vil skulle tages forbehold for

en eventuel senere forhøjelse af tvangsbøden. De daglige tvangsbøder vil kunne forhøjes med en uges skriftligt varsel, hvis den fastsatte tvangsbøde ikke har givet resultat.

Ved Sikkerhedsstyrelsens kontrol af apparater eller radioudstyr vil der i de tilfælde, hvor en kendelse ikke efterkommes, kunne være behov for, at styrelsen anvender tvangsbøder med henblik på, at kendelsen efterleves. Det vil være en grundlæggende forudsætning for styrelsens kontrolvirksomhed, at rettens kendelser efterkommes, og muligheden for at pålægge tvangsbøder anses som et effektivt middel til at sikre, at dette sker.

Indsættelsen af det nye stk. 1 medfører, at det gældende stk. 1 herefter bliver stk. 2.

Til nr. 63

Efter radioudstyslovens § 48, stk. 1, kan der pålægges straf af bøde.

Med bestemmelsen i § 48, stk. 1, foreslås det fastsat, at medmindre strengere straf er forskyldt efter anden lovgivning, vil stk. 1, nr. 1-16 kunne straffes med bøde.

Straffen for overtrædelse af lovens bestemmelser er i udgangspunktet bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning. Et eksempel vil kunne være straffelovens § 252, stk. 1, om forsætlig fareforvoldelse, hvor strafferammen er op til 8 års fængsel.

Bestemmelsen supplerer markedsovervågningsforordningens 14, stk. 4, litra i, og artikel 41, stk. 1 og 2.

Markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra i, fastsætter, at de beføjelser, der tillægges markedsovervågningsmyndighederne mindst skal omfatte beføjelsen til at pålægge sanktioner i overensstemmelse med artikel 41.

Markedsovervågningsforordningens artikel 41, stk. 1, fastsætter, at medlemsstaterne fastsætter regler om sanktioner, der skal anvendes i tilfælde af overtrædelser af denne forordning og af den EU-harmoniseringslovgivning, som pålægger de erhvervsdrivende forpligtelser, og træffer alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at de anvendes i overensstemmelse med national ret.

Markedsovervågningsforordningens artikel 41, stk. 2, fastsætter, at sanktioneerne skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning.

Den foreslåede bestemmelse er så vidt muligt ensrettet i forhold til lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning, som Sikkerhedsstyrelsen administrerer.

Strafniveau

Det foreslås, at udgangspunktet er en minimumsbøde på ca. 50.000 kr. Bødens størrelse vil skulle afspejle, at en overtrædelse af lovens bestemmelser oftest betyder en besparelse for den erhvervsdrivende, der vil medføre, at disse virksomheder vil opnå en konkurrencefordel frem for de virksomheder, som følger lovens bestemmelser.

Overtrædelse af en del af lovens bestemmelser vil desuden betyde, at den erhvervsdrivende ikke vil samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen, og at der dermed ikke vil kunne føres en effektiv kontrol. Bøden vil blive fastsat således, at den ud fra specialpræventive og generalpræventive hensyn fjerner ethvert incitament til at overtræde lovgivningen for at opnå besparelser på bekostning af lovgivningens krav til f.eks. at undgå risiko ved produkterne.

De rejste sager vil ske på anmeldelse fra Sikkerhedsstyrelsen og blive ledsaget af en indstilling vedrørende bødens størrelse.

Strafudmålingen vil bero på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10. Det angivne strafniveau vil derfor kunne fraviges i op- eller nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder. Det forudsættes, at bødestørrelserne i øvrigt skal følge den almindelige prisudvikling i samfundet.

Bødens størrelse påvirkes i udgangspunktet af fire forskellige parametre: Tilregnelser, konsekvens, sandsynlighed og omsætning. Hertil kommer, om der er tale om gentagelsestilfælde, eller om overtrædelsen er begået under skærpende omstændigheder.

Ved tilregnelser forstås vurderingen af, om et forhold er begået forsætligt, groft eller simpelt uagtsomt. Jo mere culpøs en handling eller undladelse vurderes at være, des højere bør bøden fastsættes. Det foreslås med dette lovforslag, at det almindelige udgangspunkt på særlovsområdet, simpel uagtsomhed, skal finde anvendelse som udgangspunkt.

Konsekvens (skadevirkning) vil skulle forstås som den mulige konsekvens af den strafbare handling eller undladelse. Det vil således ikke være en betingelse, at den strafbare handling eller undladelse har forårsaget en reel skade eller et tab. Konsekvensen vil typisk relatere sig til den risiko, apparatet, det faste anlæg eller radioudstyret udgør som følge af den strafbare handling eller undladelse. Der vil tillige kunne være tale om situationer, hvor den strafbare handling eller undladelse vil kunne vække forestilling hos brugeren, om at det købte apparat eller radioudstyr har nogle egenskaber, som ikke er tilfældet. Et eksempel herpå kunne være, hvor et apparat eller radioudstyr er påført CE-mærkning, men reelt ikke lever op til reglerne for at måtte bære CE-mærket. Konsekvensen vil desuden kunne være bundet op på hensynet til, at Sikkerhedsstyrelsen vil kunne føre en effektiv kontrol, ligesom der ligger et væsentligt hensyn til, at virksomhederne kan konkurrere på fair og lige vilkår.

Ved sandsynlighed forstås, hvor stor sandsynligheden vil være for, at konsekvensen udløses. Det vil lidt forenklet sige, hvor stort et skadespotentiale vil der være tale om. I denne vurdering vil særligt indgå, hvor stort kundegrundlag den pågældende erhvervsdrivende har, herunder geografisk udbredelse, og hvilke salgskanaler der anvendes. Vil der f.eks. være tale om salg i en lukket facebookgruppe med få medlemmer eller via en webshop med national, europæisk eller globalt salg, er det en fysisk butik i en lille by i provinsen eller en stor landsdækkende eller verdensomspændende kæde af butikker. Antallet af apparater eller radioudstyr, der er udbudt til salg, vil også være et moment, der bør tillægges vægt, da det vil have stor betydning for, hvor mange brugere, der ville kunne blive udsat for risikoen eller blive ført bag lyset i forhold til apparatets eller radioudstyrets forventede egenskaber ved den strafbare handling eller undladelse.

Når staffen udmåles, bør omsætning også indgå som et parameter. Der vil være tale om den erhvervsdrivendes samlede omsætning. Omsætningen vil indikere dels hvor stort et kundegrundlag, der er for virksomheden og dels hvor høj grad af professionalisme, de forventes at have. Det vil være hensigten, at bødens størrelse vil skulle differentiere betydeligt, særligt i relation til virksomhedens omsætning, så bøden for at bringe ulovlige apparater eller radioudstyr på markedet vil få den ønskede præventive effekt. Minimumsbøden vil således danne udgangspunkt for bødefastsættelsen for virksomheder med en lille omsætning. Hvorimod det tilsigtes, at virksomheder med ganske stor omsætning bør ifalde betydeligt større bøder.

Der bør således for den samme materielle overtrædelse være forskel på en hobbyvirksomhed, der har fremstillet og solgt tre stykker radioudstyr i en lukket Facebookgruppe, frem for en stor landsdækkende virksomhed, der

har solgt 1.000 stykker radioudstyr. De to virksomheder i eksemplet vil således adskille sig fra hinanden på virksomhedernes kundegrundlag, graden af professionalisme og antallet af solgte apparater eller radioudstyr, det vil sige, hvor mange brugere, der potentielt ville kunne have været udsat for risikoen ved apparatet eller radioudstyret.

Gentagelsestilfælde omhandler tilfælde, hvor den erhvervsdrivende inden for de seneste 5 år har begået en lignende overtrædelse. Den erhvervsdrivendes overtrædelser behøver ikke være identiske, når de dog er ensartede. Hvis Sikkerhedsstyrelsen eksempelvis har udstedt flere påbud til virksomheden vedrørende salg af ikke-overensstemmende apparater, vil dette være at betragte som en gentagelse, uanset at der ikke er tale om at gentage præcist samme forhold. Det vil ikke være en forudsætning, at de tidligere overtrædelser har været til pådømmelse i det strafferetlige system. Der vil udelukkende være tale om, at Sikkerhedsstyrelsen gentagne gange har haft sager, hvor den pågældende erhvervsdrivendes apparater eller radioudstyr har vist sig ikke at være i overensstemmelse med reglerne. I gentagelsestilfælde bør bøden fordobles ved første gentagelse og tredobles ved anden gentagelse.

Der vil i sagerne kunne være formildende omstændigheder, der vil kunne have indflydelse på udmålingen af straf. Det vil eksempelvis kunne være virksomhedens grad af professionalisme, hvis der eksempelvis er tale om en hobbyvirksomhed, hvor ejeren ikke lever af dette erhverv, men udelukkende driver det som hobby. I særlige tilfælde vil det også kunne anses som en formildende omstændighed, at der er tale om førstegangstilfælde i den forstand, at Sikkerhedsstyrelsen ikke tidligere har udstedt påbud eller forbud til den erhvervsdrivende.

Herudover vil det være en formildende omstændighed, at overtrædelserne ikke har medført en risiko, dvs. der har ikke været tale om en overtrædelse af de væsentlige krav i lovens §§ 3, 14 eller 17. Det vil f.eks. kunne forekomme i de tilfælde, hvor den manglende overholdelse drejer sig om mærkning ud over CE-mærkning i strid med reglerne og mangelfuld dokumentation, men hvor der ikke er grundlag for at konkludere, at selve apparatet, det faste anlæg eller radioudstyret af den grund udgør en risiko.

For så vidt angår overtrædelser af påbud givet efter lovens § 42, jf. det foreslåede stk. 1, nr. 17, foreslås som udgangspunkt et bødeniveau på minimum 5.000 kr. Påbud efter § 42 gives ved anvendelse af radioudstyr, apparater eller faste anlæg, som ikke overholder de væsentlige krav i §§ 3, 14 eller 17. Det vil ofte være private brugere, som modtager påbud efter § 42.

Der vil i forhold til en eventuel forhøjelse af bøden til f.eks. 10.000 kr. kunne inddrages som hensyn, hvad det pågældende produkt f.eks. har forstyrret, herunder udstyr eller radiofrekvenser som er af samfundsvigtig værdi. Det vil f.eks. kunne være forstyrrelser af nød- og beredskabskommunikation.

Herudover vil der kunne henses til, om det pågældende produkt formodes at have været anvendt i forbindelse med en handling, som er strafbar efter et andet regelsæt f.eks. efter straffeloven. Det vil i nogle tilfælde f.eks. kunne være såkaldte jammere, som kan være radioudstyr, der ved hjælp af radiofrekvenser hensigtsmæssigt forstyrrer f.eks. andre radiofrekvenser.

Der findes ikke i radioudstysloven bestemmelser, som fastsætter, at fabrikanter straffes med bøde for ikke at have opfyldt sine forpligtelser.

Med bestemmelsen i § 48, stk. 1, *nr. 1*, foreslås det fastsat, at medmindre strengere straf er forskyldt efter anden lovgivning, vil den fabrikant, der undlader at opfylde sine forpligtelser efter § 4, stk. 1 og stk. 4, § 6, § 18, stk. 1 og 4, eller § 20, stk. 1-4, kunne straffes med bøde.

Fabrikanten vil efter radioudstyslovens § 4, stk. 1, og § 18, stk. 1, skulle sikre, at apparater eller radioudstyr er konstrueret, så det overholder de væsentlige krav, jf. radioudstyslovens §§ 3 og 17, og at der er udarbejdet teknisk dokumentation og en EU-overensstemmelseserklæring, som kan stilles til rådighed for Sikkerhedsstyrelsen, jf. det foreslåede § 4, stk. 4, og § 18, stk. 4, jf. lovforslagets § 3, nr. 7 og 26.

Fabrikanten vil endvidere efter radioudstyslovens § 6, stk. 1, og § 20, stk. 1, skulle sikre, at apparater eller radioudstyr, som ikke er i overensstemmelse med kravene i radioudstysloven, trækkes tilbage fra markedet eller kaldes tilbage eller bringes i overensstemmelse med kravene.

Herudover vil fabrikanten skulle sikre, at denne giver Sikkerhedsstyrelsen al information og dokumentation, som styrelsen måtte anmode om, jf. de foreslåede § 6, stk. 3, og § 20, stk. 3, jf. lovforslagets § 3, nr. 11 og 32.

Endelig vil fabrikanten have pligt til at samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen og underrette styrelsen, hvis fabrikanten har grund til at tro, at et apparat eller radioudstyr udgør en risiko, jf. de foreslåede § 6, stk. 2 og 4, og § 20, stk. 2 og 4, jf. lovforslagets § 3, nr. 10, 11, 31 og 32.

Manglende overholdelse af de nævnte pligter vil kunne straffes med bøde.

Den foreslåede bestemmelse er så vidt muligt ensrettet i forhold til lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning, som Sikkerhedsstyrelsen administrerer.

Der findes ikke i radioudstørsloven bestemmelser, som fastsætter, at fabrikanten skal sikre, at der er en bemyndiget repræsentant, at denne har tilstrækkelige midler, eller at repræsentanten har beføjelser til at løse sine opgaver.

Med bestemmelsen i § 48, stk. 1, *nr.* 2, foreslås det fastsat, at medmindre strengere straf er forskyldt efter anden lovgivning, vil den fabrikant, som ikke har udpeget en bemyndiget repræsentant, hvor det kræves efter § 7, stk. 1, 2. pkt., eller § 21, stk. 1, 2. pkt., eller som ikke efter § 7, stk. 1, 3. pkt., eller § 21, stk. 1, 3. pkt., har sikret, at den bemyndigede repræsentant har beføjelser til at løse sine opgaver, eller som ikke efter § 7, stk. 3, 1. pkt., eller § 21, stk. 3, 1. pkt., har sikret, at den bemyndigede repræsentant har tilstrækkelige midler til at løse sine opgaver, kunne straffes med bøde.

Det vil være et krav, jf. de foreslåede § 7, stk. 1, 2. pkt., og § 21, stk. 1, 2. pkt., jf. lovforslagets § 3, nr. 12 og 33, at fabrikanten har udpeget en bemyndiget repræsentant, hvis der ikke findes en anden ansvarlig erhvervsdrivende efter de foreslåede § 3 a eller § 17 a, jf. lovforslagets § 3, nr. 6 og 25.

Fabrikanten vil herudover efter de foreslåede § 7, stk. 1, 3. pkt., eller § 21, stk. 1, 3. pkt., jf. lovforslagets § 3, nr. 12 og 33, skulle sikre, at den bemyndigede repræsentant har beføjelser i den fuldmagt, hvori denne er udpeget af fabrikanten, til at kunne løse sine opgaver efter de foreslåede § 7, stk. 4, og § 21, stk. 4, jf. lovforslagets § 3, nr. 14 og 35.

Fabrikanten vil endelig jf. de foreslåede § 7, stk. 3, 1. pkt., og § 21, stk. 3, 1. pkt., jf. lovforslagets § 3, nr. 13 og 34, skulle sikre, at den bemyndigede repræsentant råder over passende midler til at kunne varetage sine opgaver efter de foreslåede § 7, stk. 4, og § 21, stk. 4, jf. lovforslagets § 3, nr. 14 og 35.

Det er en af de centrale nyskabelser i markedsovervågningsforordningen, at en fabrikant, der sælger apparater eller radioudstyr til europæiske brugere, men har hjemsted i et tredjeland, skal have en bemyndiget repræsentant permanent placeret i EU. Den bemyndigede repræsentant skal bl.a. være kontakt for Sikkerhedsstyrelsen.

Manglende overholdelse af de nævnte pligter vil kunne straffes med bøde.

Den foreslåede bestemmelse er så vidt muligt ensrettet i forhold til lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning, som Sikkerhedsstyrelsen administrerer.

Der findes ikke i radioudstørsloven bestemmelser, som fastsætter, at en bemyndiget repræsentant vil kunne straffes med bøde, hvis denne undlader at opfylde sine forpligtelser.

Med bestemmelsen i § 48, stk. 1, *nr.* 3, foreslås det fastsat, at medmindre strengere straf er forskyldt efter anden lovgivning, vil den bemyndigede repræsentant, der undlader at opfylde sine forpligtelser efter § 7, stk. 1., 3. pkt., og stk. 4, nr. 3-7, eller § 21, stk. 1, 3. pkt., og stk. 4, nr. 3-7, kunne straffes med bøde.

Den bemyndigede repræsentant vil efter de foreslåede § 7, stk. 1, 3. pkt., og § 21, stk. 1, 3. pkt., jf. lovforslagets § 3, nr. 12 og 33, skulle udføre de opgaver, som er omfattet af fabrikantens fuldmagt.

Den bemyndigede repræsentant vil endvidere skulle sikre, at denne kan stille EU-overensstemmelseserklæringen og den tekniske dokumentation til rådighed for Sikkerhedsstyrelsen, og repræsentanten vil på anmodning skulle give Sikkerhedsstyrelsen en kopi af sin fuldmagt samt al information og dokumentation, der er nødvendig for at konstatere apparatets overensstemmelse med kravene, jf. de foreslåede § 7, stk. 4, nr. 3-5, og § 21, stk. 4, nr. 3-5, jf. lovforslagets § 3, nr. 14 og 35.

Den bemyndigede repræsentant vil endelig skulle underrette Sikkerhedsstyrelsen, hvis repræsentanten har grund til at tro, at et apparat eller radioudstyr udgør en risiko, og repræsentanten vil skulle samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen herunder vedrørende korrigerende tiltag for at afhjælpe eventuelle tilfælde af manglende overensstemmelse med kravene eller vedrørende begrænsning af risici, jf. de foreslåede § 7, stk. 4, nr. 6 og 7, og § 21, stk. 4, nr. 6 og 7, jf. lovforslagets § 3, nr. 14 og 35.

Manglende overholdelse af de nævnte pligter vil kunne straffes med bøde.

Den foreslåede bestemmelse er så vidt muligt ensrettet i forhold til lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning, som Sikkerhedsstyrelsen administrerer.

Der findes ikke i radioudstørsloven bestemmelser, som fastsætter, at en importør vil kunne straffes med bøde, hvis denne undlader at opfylde sine forpligtelser.

Med bestemmelsen i § 48, stk. 1, *nr. 4*, foreslås det fastsat, at medmindre strengere straffer forskyldt efter anden lovgivning, vil den importør, der undlader at opfylde sine forpligtelser efter § 8, stk. 1, 5 og 6, § 9, § 22, stk. 1, 5 og 6, eller § 23, stk. 1-4, kunne straffes med bøde.

Ifølge radioudstørslovens § 8, stk. 1, og § 22, stk. 1, skal importøren sikre, at denne alene bringer apparater eller radioudstyr i omsætning, som er i overensstemmelse med § 3 eller § 17.

I medfør af de foreslåede § 8, stk. 5, og § 22, stk. 5, vil en importøren skulle verificere, at EU-overensstemmelseserklæringen og den tekniske dokumentation er udarbejdet, og importøren vil skulle sørge for, at disse kan stilles til rådighed for Sikkerhedsstyrelsen, jf. lovforslagets § 3, nr. 18 og 39.

Ifølge radioudstørslovens § 8, stk. 6, og § 22, stk. 6, skal importøren sikre, at dennes opbevaring og transport af apparater eller radioudstyr ikke bringer apparaternes overensstemmelse med de væsentlige krav i § 3 og § 17 i fare.

Ifølge radioudstørslovens § 9, stk. 1, og § 23, stk. 1, skal importøren endvidere bringe et apparat eller radioudstyr, som denne har bragt i omsætning, i overensstemmelse med kravene eller trække det tilbage fra markedet eller kalde det tilbage, hvis importøren finder eller har grund til at tro, at apparatet eller radioudstyret ikke er i overensstemmelse med kravene.

Importøren vil endvidere på anmodning fra Sikkerhedsstyrelsen skulle give styrelsen al information og dokumentation, der er nødvendig for at konstatere apparatets eller radioudstyrets overensstemmelse med kravene, jf. de foreslåede § 9, stk. 3, og § 23, stk. 3, jf. lovforslagets § 3, nr. 21 og 42.

Importøren vil endelig skulle underrette Sikkerhedsstyrelsen, hvis importøren har grund til at tro, at et apparat eller radioudstyr udgør en risiko, og importøren vil skulle samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen herunder vedrørende korigerende tiltag for at afhjælpe eventuelle tilfælde af manglende overensstemmelse med kravene eller vedrørende begrænsning af risici, jf. de foreslåede § 9, stk. 2 og 4, og § 23, stk. 2 og 4, jf. lovforslagets § 3, nr. 20, 21, 41 og 42.

Manglende overholdelse af de nævnte pligter vil kunne straffes med bøde.

Den foreslåede bestemmelse er så vidt muligt ensrettet i forhold til lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning, som Sikkerhedsstyrelsen administrerer.

Der findes ikke i radioudstysloven bestemmelser, som fastsætter, at en distributør vil kunne straffes med bøde, hvis denne undlader at opfylde sine forpligtelser.

Med bestemmelsen i § 48, stk. 1, *nr.* 5, foreslås det fastsat, at medmindre strengere straf er forskyldt efter anden lovgivning, vil den distributør, som undlader at opfylde sine forpligtelser efter § 10, stk. 1, 3 og 4, § 11, § 24, stk. 1, 3 og 4, eller § 25, kunne straffes med bøde.

Ifølge radioudstyslovens § 10, stk. 1, og § 24, stk. 1, må distributøren ikke gøre apparater eller radioudstyr tilgængelige på markedet, før de er blevet bragt i overensstemmelse med de væsentlige krav i § 3 og § 17, hvis distributøren finder eller har grund til at tro, at de ikke er i overensstemmelse med kravene.

Ifølge radioudstyslovens § 10, stk. 3, og § 24, stk. 3, skal distributøren endvidere sikre, at dennes opbevaring og transport af radioudstyr ikke bringer apparatets eller radioudstyrets overensstemmelse med de væsentlige krav i § 3 og § 17 og regler fastsat i medfør heraf i fare.

Udgør radioudstyret eller apparatet en risiko, skal distributøren herudover underrette fabrikanten eller importøren samt Sikkerhedsstyrelsen herom, jf. radioudstyslovens § 10, stk. 4, § 11, stk. 2, § 24, stk. 4 og § 25, stk. 2.

I henhold til kongelig resolution af 22. juni 2018 har det siden den 1. august 2018 været Sikkerhedsstyrelsen, som har ført kontrol med de erhvervsdrivendes overholdelse af krav og pligter i radioudstysloven.

Ifølge radioudstyslovens § 11, stk. 1, og § 25, stk. 1, skal distributøren endvidere sikre, at et apparat eller radioudstyr, som distributøren har gjort tilgængeligt på markedet, bringes i overensstemmelse med kravene, eller trække det tilbage fra markedet eller kalde det tilbage, hvis distributøren finder eller har grund til at tro, at apparatet eller radioudstyret ikke er i overensstemmelse med kravene.

Distributøren vil endelige skulle samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen om tiltag, der kan eliminere eller begrænse risici forbundet med apparater eller radioudstyr, som distributøren har gjort tilgængelige på markedet, jf. de foreslåede § 11, stk. 3, og § 25, stk. 3, jf. lovforslagets § 3, nr. 23 og 44.

Manglende overholdelse af de nævnte pligter vil kunne straffes med bøde.

Den foreslåede bestemmelse er så vidt muligt ensrettet i forhold til lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning, som Sikkerhedsstyrelsen administrerer.

Der findes ikke i radioudstørsloven bestemmelser, som fastsætter, at en udbyder af distributionstjenester vil kunne straffes med bøde, hvis denne undlader at opfylde sine forpligtelser.

Med bestemmelsen i § 48, stk. 1, *nr. 6*, foreslås det fastsat, at medmindre strengere straf er forskyldt efter anden lovgivning, vil den udbyder af distributionstjenester, der undlader at opfylde sin forpligtelse efter § 11 a, stk. 2, eller § 25 a, stk. 2, kunne straffes med bøde.

Udbydere af distributionstjenester vil skulle verificere, at EU-overensstemmelseserklæringen og den tekniske dokumentation er udarbejdet, og udbyderen vil skulle sørge for, at overensstemmelseserklæringen står til rådighed for Sikkerhedsstyrelsen og sikre, at den tekniske dokumentation kan stilles til rådighed for Sikkerhedsstyrelsen, jf. de foreslåede § 11 a, stk. 2, nr. 1, og § 25 a, stk. 2, nr. 1, jf. lovforslagets § 3, nr. 24 og 45.

Udbydere af distributionstjenester vil endvidere skulle underrette Sikkerhedsstyrelsen, hvis udbyderen har grund til at tro, at et apparat eller radioudstyr udgør en risiko, og udbyderen vil skulle samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen herunder vedrørende korrigerende tiltag for at afhjælpe eventuelle tilfælde af manglende overensstemmelse med kravene eller vedrørende begrænsning af risici, jf. de foreslåede § 11 a, stk. 2, nr. 2 og 4, og § 25 a, stk. 2, nr. 2 og 4, jf. lovforslagets § 3, nr. 24 og 45.

Udbydere af distributionstjenester vil endelig på anmodning fra Sikkerhedsstyrelsen skulle give styrelsen al information og dokumentation, der er nødvendig for at konstatere apparatets eller radioudstyrets overensstemmelse med kravene, jf. de foreslåede § 11 a, stk. 2, nr. 3, og § 25 a, stk. 2, nr. 3, jf. lovforslagets § 3, nr. 24 og 45.

Manglende overholdelse af de nævnte pligter vil kunne straffes med bøde.

Den foreslåede bestemmelse er så vidt muligt ensrettet i forhold til lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning, som Sikkerhedsstyrelsen administrerer.

Der findes ikke i radioudstørsloven bestemmelser, som fastsætter, at en udbyder af informationssamfundstjenester vil kunne straffes med bøde, hvis denne undlader at opfylde sine forpligtelser.

Med bestemmelsen i § 48, stk. 1, *nr.* 7, foreslås det fastsat, at medmindre strengere straf er forskyldt efter anden lovgivning, vil den udbyder af informationssamfundstjenester, der undlader at opfylde sin forpligtelse efter § 11 b eller § 25 b, kunne straffes med bøde.

Udbydere af informationssamfundstjenester vil på anmodning af Sikkerhedsstyrelsen og i særlige tilfælde skulle samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen med henblik på at fremme ethvert tiltag, der træffes, for at eliminere eller, hvis dette ikke er muligt, begrænse risiciene forbundet med apparater eller radioudstyr, der udbydes eller var udbudt til salg online gennem deres tjenester, jf. de foreslåede § 11 b og § 25 b, jf. lovforslagets § 3, nr. 24 og 45.

Manglende overholdelse af de nævnte pligter vil kunne straffes med bøde.

Den foreslåede bestemmelse er så vidt muligt ensrettet i forhold til lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning, som Sikkerhedsstyrelsen administrerer.

Det følger af radioudstyslovens § 48, stk. 1, nr. 2, at en fabrikant af et fast anlæg eller den ansvarlige for installationen af et fast anlæg, som undlader at sikre, at et fast anlæg er konstrueret og installeret i overensstemmelse med § 14, stk. 1, eller undlader at sikre den fornødne dokumentation, jf. § 14, stk. 2, straffes med bøde.

Det følger af radioudstyslovens § 48, stk. 1, nr. 3, at den fabrikant af et fast anlæg eller den ansvarlige for installationen af et fast anlæg, som undlader at sikre, at der med de i § 15, stk. 1, nævnte apparater følger informationsmateriale, hvis indhold er i overensstemmelse med § 15, stk. 2, straffes med bøde.

Med bestemmelsen i § 48, stk. 1, *nr.* 8, foreslås det fastsat, at medmindre strengere straf er forskyldt efter anden lovgivning, vil den fabrikant af et fast anlæg eller den ansvarlige for installationen af et fast anlæg, som undlader at sikre, at et fast anlæg er konstrueret og installeret i overensstemmelse med § 14, stk. 1, undlader at sikre den fornødne dokumentation, jf. § 14, stk. 2, eller undlader at opfylde sine forpligtelser efter § 15, stk. 2, kunne straffes med bøde.

Ifølge radioudstyslovens § 14, stk. 1, skal fabrikanten af et fast anlæg eller den ansvarlige for installationen af et fast anlæg sikre, at anlægget er konstrueret og installeret i overensstemmelse med god teknisk praksis og under iagttagelse af oplysningerne om dets komponenters tilsigtede anvendelse, så

1) det faste anlæg ikke frembringer kraftigere elektromagnetiske forstyrrelser, end at apparater, andre faste anlæg og radioudstyr kan fungere efter hensigten, og 2) det faste anlæg har den immunitet over for elektromagnetiske forstyrrelser, der kan forventes i forbindelse med det faste anlægs tilsigtede anvendelse, og som gør, at det faste anlægs funktion ikke forringes i uacceptabel grad.

Ifølge radioudstyslovens § 14, stk. 2, skal fabrikanten af et fast anlæg eller den ansvarlige for installationen af et fast anlæg endvidere kunne dokumentere, at det faste anlæg er installeret i overensstemmelse med god teknisk praksis.

Ifølge radioudstyslovens § 15, stk. 2, skal fabrikanten af et fast anlæg eller den ansvarlige for installationen af et fast anlæg skal sikre, at der med apparater, der alene er bestemt til indbygning i et bestemt fast anlæg og i øvrigt ikke er gjort tilgængelige på markedet følger informationsmateriale, der 1) identificerer det faste anlæg og beskriver dets karakteristika med hensyn til elektromagnetisk kompatibilitet, 2) oplyser om, hvilke foranstaltninger der skal træffes ved indbygningen af apparatet i det faste anlæg med henblik på at sikre anlæggets overensstemmelse med kravene, og 3) indeholder de krævede oplysninger. Det drejer sig om oplysninger om fabrikantens navn og registrerede firmanavn eller registrerede varemærke og en postadresse, et type- parti- eller serienummer eller anden form for angivelse, der kan identificere apparatet samt importørens navn og registrerede firmanavn eller registrerede varemærke og en postadresse, jf. radioudstyslovens § 5, stk. 1 og 2, og § 8, stk. 3.

Den foreslåede bestemmelse er en videreførelse af bestemmelsen i radioudstyslovens § 48, stk. 1, nr. 2 og 3.

Manglende overholdelse af de nævnte pligter vil kunne straffes med bøde.

Det følger af radioudstyslovens § 48, stk. 1, nr. 1, at den, som overtræder § 13, stk. 2, § 16, stk. 2, og § 27, stk. 2, straffes med bøde.

Med bestemmelsen i § 48, stk. 1, *nr. 9*, foreslås det fastsat, at medmindre strengere straf er forskyldt efter anden lovgivning, vil den, der overtræder § 13, stk. 2, § 16, stk. 2, § 27, stk. 2, kunne straffes med bøde.

Ifølge radioudstyslovens § 13, stk. 2, § 16, stk. 2, § 27, stk. 2, skal den, der på handelsmesser, udstillinger og ved lignende lejligheder viser og demonstrerer et apparat, fast anlæg eller radioudstyr, som ikke er i overensstemmelse med kravene, ved synlig skiltning klart oplyse, at apparatet, det faste

anlæg eller radioudstyret hverken må gøres tilgængeligt på markedet eller anvendes, før det er bragt i overensstemmelse med kravene.

Den foreslåede bestemmelse viderefører bestemmelsen i radioudstyslovens § 48, stk. 1, nr. 1.

Manglende overholdelse af oplysningspligten vil kunne straffes med bøde.

Der findes ikke i radioudstysloven bestemmelser, som fastsætter, at den, der afgiver urigtige oplysninger over for Sikkerhedsstyrelsen, Energistyrelsen eller Teleklagenævnet, straffes med bøde.

Med bestemmelsen i § 48, stk. 1, *nr. 10*, foreslås det fastsat, at medmindre strengere straf er forskyldt efter anden lovgivning, vil den, der afgiver urigtige oplysninger efter § 33, kunne straffes med bøde.

Det gøres dermed strafbart at afgive urigtige oplysninger i forbindelse med den kontrol og sagsbehandling, som Sikkerhedsstyrelsen, Energistyrelsen eller Teleklagenævnet foretager ved at kræve oplysninger og materiale efter den foreslåede § 33, jf. lovforslagets § 3, nr. 48 og 49.

Når Sikkerhedsstyrelsen anmoder om oplysninger i henhold til den foreslåede § 33, stk. 1, 3 eller 4, vil oplysningerne være af betydning for, at styrelsen kan udøve sine kontrolaktiviteter. Det vil ofte være meget væsentligt for Sikkerhedsstyrelsens mulighed for hurtigt at kunne tage stilling til, om f.eks. et apparat eller radioudstyr ikke er i overensstemmelse med reglerne, at de ønskede oplysninger stilles til rådighed uden unødigt forsinkelse.

Modtager Sikkerhedsstyrelsen ikke de rigtige oplysninger, vil det kunne hindre styrelsen i at udøve effektiv kontrol. Det vil derfor være af hensyn til den præventive effekt være væsentligt at kunne straffe for afgivelse af urigtige oplysninger, der afgives mundtlig f.eks. telefonisk. Det vil betyde, at bestemmelsen går ud over, hvad straffelovens § 162 om afgivelse af urigtige skriftlige oplysninger til det offentlige giver mulighed for. Med den foreslåede bestemmelse vil det desuden i modsætning til straffelovens § 162 være tilstrækkeligt, at overtrædelsen sker uagtsomt.

Det samme gælder for så vidt angår urigtige oplysninger, som gives til Energistyrelsen, jf. den foreslåede § 33, stk. 2, jf. lovforslagets § 3, nr. 49, eller til Teleklagenævnet, jf. den foreslåede § 33, stk. 1 eller 2, jf. lovforslagets § 3, nr. 48 og 49.

Den foreslåede bestemmelse er så vidt muligt ensrettet i forhold til lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning, som Sikkerhedsstyrelsen administrerer.

Ved manglende afgivelse af oplysninger vil der kunne træffes afgørelse om påbud eller forbud efter den foreslåede § 34, jf. lovforslagets § 3, nr. 51. Manglende efterkommelse af et sådan påbud eller forbud vil kunne straffes med bøde, jf. den foreslåede § 48, stk. 1, nr. 15 og 16.

Der findes ikke i radioudstysloven bestemmelser, som fastsætter, at den, der undlader at give Sikkerhedsstyrelsen adgang erhvervsmæssige lokaliteter og transportmidler, straffes med bøde.

Med bestemmelsen i § 48, stk. 1, *nr. 11*, foreslås det fastsat, at medmindre strengere straf er forskyldt efter anden lovgivning, vil den, der undlader at give Sikkerhedsstyrelsen adgang efter § 35, stk. 1, kunne straffes med bøde.

I medfør af den foreslåede § 35, stk. 1, jf. lovforslagets § 3, nr. 53, vil Sikkerhedsstyrelsen til enhver tid mod behørig legitimation og uden retskendelse have adgang til alle erhvervsmæssige lokaliteter og transportmidler, hvor der kan findes apparater, faste anlæg eller radioudstyr.

Det gøres dermed strafbart at undlade at give Sikkerhedsstyrelsen adgang til alle erhvervsmæssige lokaliteter og transportmidler, hvor der vil kunne findes apparater, faste anlæg eller radioudstyr, som er omfattet af radioudstyslovens anvendelsesområde.

Strafbestemmelsen vil finde anvendelse uanset, at Sikkerhedsstyrelsen efterfølgende rekvirerer politiets bistand, jf. § 35, stk. 5, og på den måde skaffer sig adgang. I situationer omfattet af § 10 i retssikkerhedsloven, vil denne straffebestemmelse dog ikke kunne bringes i anvendelse.

Den foreslåede bestemmelse er så vidt muligt ensrettet i forhold til lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning, som Sikkerhedsstyrelsen administrerer.

Der findes ikke i radioudstysloven bestemmelser, som fastsætter, at den, der undlader at indsende eller udlevere apparater eller radioudstyr til Sikkerhedsstyrelsen, straffes med bøde.

Med bestemmelsen i § 48, stk. 1, *nr. 12*, foreslås det fastsat, at medmindre strengere straf er forskyldt efter anden lovgivning, vil den, der undlader at indsende eller udlevere apparater eller radioudstyr efter § 36, stk. 2, 1. pkt., kunne straffes med bøde.

I medfør af den foreslåede § 36, stk. 2, 1. pkt., jf. lovforslagets § 3, nr. 54, vil en erhvervsdrivende, som udgør et led i omsætningen af et apparat eller radioudstyr, være forpligtet til at indsende eller udlevere apparatet eller radioudstyret til kontrol på Sikkerhedsstyrelsens anmodning.

Det gøres dermed strafbart for den erhvervsdrivende, som udgør et led i omsætningen af et apparat eller radioudstyr, hvis denne ikke udleverer det apparat eller radioudstyr til kontrol, som Sikkerhedsstyrelsen har anmodet om udlevering af.

På samme måde som oplysningspligten i den foreslåede § 33, stk. 1 og 3 og 4, jf. lovforslagets § 3, nr. 48 og 49, er selve apparatet eller radioudstyret af betydning for, at Sikkerhedsstyrelsen kan udøve sine kontrolaktiviteter. Det vil ofte være meget væsentligt for Sikkerhedsstyrelsens mulighed for hurtigt at kunne tage stilling til, om et apparat eller radioudstyr ikke er overensstemmende med reglerne, at det ønskede apparat eller radioudstyr stilles til rådighed uden unødigt forsinkelse.

Modtager Sikkerhedsstyrelsen ikke de krævede apparater eller radioudstyr, vil det kunne hindre styrelsen i at udøve effektiv kontrol. Det vil derfor være nødvendigt, at tilsidesættelse af denne pligt vil kunne straffes med bøde af hensyn til den præventive effekt.

Den foreslåede bestemmelse er så vidt muligt ensrettet i forhold til lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning, som Sikkerhedsstyrelsen administrerer.

Der findes ikke i radioudstysloven bestemmelser, som fastsætter, at den, der omgår eller unddrager sig Sikkerhedsstyrelsens kontrol eller forsøger herpå, straffes med bøde.

Med bestemmelsen i § 48, stk. 1, *nr. 13*, foreslås det fastsat, at medmindre strengere straf er forskyldt efter anden lovgivning, vil den, der omgår eller unddrager sig Sikkerhedsstyrelsens kontrol eller forsøger herpå, kunne straffes med bøde.

Da en effektiv kontrol i høj grad er baseret på de erhvervsdrivendes samarbejde, vil der skulle være en konsekvens forbundet med at modarbejde markedsovervågningen. Den foreslåede bestemmelse vil f.eks. skulle dæmme op for, at erhvervsdrivende vil forsøge at undgå kontrol ved eksempelvis at blokere Sikkerhedsstyrelsens IP-adresse eller lave løsninger, der kan omgå et salgsforbud. På fysiske lokaliteter som f.eks. en butik eller et lager kan det også være, at den erhvervsdrivende skjuler apparater eller radioudstyr

for Sikkerhedsstyrelsen, så styrelsen ikke i forbindelse med et besøg på lokaliteten har mulighed for at kontrollere apparatet eller radioudstyret eller tage det med til kontrol.

Det er en underliggende præmis for at bringe apparater eller radioudstyr i omsætning på det europæiske og dermed også det danske marked, at den erhvervsdrivende vil være villig til at samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen og underlægge apparatet eller radioudstyret den fornødne kontrol – både vedkommendes egen kontrol, men også styrelsens kontrol. Det vil således være prisen for, at der ikke er krav om, at apparatet eller radioudstyret skal godkendes af en tredjepart.

Lovgivningen er således bygget op om et princip om frihed under ansvar, hvor det er de erhvervsdrivende, som vil have ansvaret for at bringe apparater eller radioudstyr i omsætning, som lever op til reglerne.

Det følger af nyere direktiver og produktforordninger, ligesom det er anført i betragtning 12 i markedsovervågningsforordningen, at det bør forventes af erhvervsdrivende i hele forsyningskæden, at de agerer ansvarligt og i fuld overensstemmelse med de gældende lovgivningsmæssige krav, når de bringer apparater eller radioudstyr i omsætning eller gør dem tilgængelige på markedet, for således at sikre overensstemmelse med EU-harmoniseringslovgivningen for apparater og radioudstyr. I betragtning 24 i markedsovervågningsforordningen er det anført, at de erhvervsdrivende bør samarbejde med bl.a. markedsovervågningsmyndighederne for at sikre smidig gennemførelse af markedsovervågning og for at give myndighederne mulighed for at udføre deres opgaver.

Disse to betragtninger er udmøntet i de følgende krav i markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra c og d. I litra c forpligtes den erhvervsdrivende til at underrette markedsovervågningsmyndighederne, hvis vedkommende har grund til at tro, at et produkt udgør en risiko. Efter litra d er den erhvervsdrivende forpligtet til at samarbejde med markedsovervågningsmyndighederne, herunder sikre, at der træffes øjeblikkelige nødvendige korigerende tiltag for at afhjælpe eventuelle tilfælde af manglende overensstemmelse med de krav, der er fastsat i den gældende EU-harmoniseringslovgivning, der finder anvendelse på det pågældende produkt, eller, hvis dette ikke er muligt, begrænse de risici, der er forbundet med det pågældende produkt, når det påbydes af markedsovervågningsmyndighederne eller på eget initiativ, når den omhandlede erhvervsdrivende skønner eller har grund til at tro, at det pågældende produkt udgør en risiko.

Den foreslåede bestemmelse er så vidt muligt ensrettet i forhold til lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning, som Sikkerhedsstyrelsen administrerer.

Der findes ikke i radioudstysloven bestemmelser, som fastsætter, at den, der uretmæssigt anvender CE-mærke, straffes med bøde.

Med bestemmelsen i § 48, stk. 1, *nr. 14*, foreslås det fastsat, at medmindre strengere straf er forskyldt efter anden lovgivning, vil den, der uretmæssigt anvender CE-mærke, jf. radioudstyslovens § 4, stk. 4, som bliver stk. 5, og regler fastsat i medfør af § 4, stk. 5, nr. 4, som bliver stk. 6, nr. 4, jf. lovforslagets § 3, nr. 7, samt § 18, stk. 5, som bliver stk. 6, og regler fastsat i medfør af § 18, stk. 6, nr. 4, som bliver stk. 7, nr. 4, jf. lovforslagets § 3, nr. 18, kunne straffes med bøde.

CE-mærkningen, som er gengivet i bilag II i forordning 2008/765/EF, må kun må anbringes på apparater eller radioudstyr, for hvilke der er fastsat specifikke bestemmelser om mærkning i Fællesskabets harmoniseringslovgivning, og må ikke anbringes på noget andet produkt.

Bestemmelsen foreslås anvendt, hvor en erhvervsdrivende har CE-mærket sine apparater eller radioudstyr, selvom disse falder uden for det harmoniserede område i direktiverne.

Bestemmelsen vil tillige finde anvendelse i de situationer, hvor hensigten med mærket har været f.eks. økonomisk vinding, men hvor den, der har påsat mærket, har fulgt påbuddet om at fjerne mærket. I sådanne situationer vil mærkningen kunne straffes, uanset påbuddet er efterkommet.

Den foreslåede bestemmelse er så vidt muligt ensrettet i forhold til lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning, som Sikkerhedsstyrelsen administrerer.

Efter radioudstyslovens § 48, stk. 1, nr. 5, kan der pålægges straf af bøde ved manglende efterkommelse af et påbud pålagt i medfør af loven.

Med bestemmelsen i § 48, stk. 1, *nr. 15*, foreslås det fastsat, at medmindre strengere straf er forskyldt efter anden lovgivning, vil den, der overtræder et påbud efter § 34, stk. 1, nr. 2 eller 3, eller stk. 3 eller 4, § 38, stk. 1, nr. 1-5 og 7-9, § 40 a eller § 43, kunne straffes med bøde.

I medfør af den foreslåede § 34, stk. 1, nr. 2 og 3, jf. lovforslagets § 3, nr. 51, følger det, at undlader en erhvervsdrivende i forbindelse med en konkret

kontROLSAG at give de oplysninger eller fremlægge det materiale, som Sikkerhedsstyrelsen kræver efter de foreslåede § 33, stk. 1, 3 eller 4, jf. lovforslagets § 3, nr. 48 og 49, vil Sikkerhedsstyrelsen over for vedkommende kunne give påbud om at trække apparatet eller radioudstyret tilbage fra markedet eller give påbud om at kalde apparatet eller radioudstyret tilbage.

I medfør af det foreslåede § 34, stk. 3, jf. lovforslagets § 3, nr. 51, følger det, at modtager Sikkerhedsstyrelsen ikke oplysninger eller materiale, som styrelsen anmoder om i medfør af de foreslåede § 33, stk. 1, 3 eller 4, og er der ikke tale om en konkret kontROLSAG, vil Sikkerhedsstyrelsen kunne give påbud om at give oplysningerne eller at fremlægge materialet.

I radioudstyslovens § 34, stk. 4, fastsættes det, at modtager Sikkerhedsstyrelsen ikke oplysninger eller materiale, som Sikkerhedsstyrelsen anmoder om i medfør af det foreslåede § 33, stk. 1 eller 2, jf. lovforslagets § 3, nr. 48 og 49, og er der ikke tale om en konkret tilsynssag, kan Sikkerhedsstyrelsen give påbud om at give oplysningerne eller at fremlægge materialet.

I henhold til kongelig resolution af 22. juni 2018 har det siden den 1. august 2018 været Sikkerhedsstyrelsen, som har ført kontrol med de erhvervsdrivendes overholdelse af krav og pligter i radioudstysloven.

Efter de foreslåede § 38, stk. 1, nr. 1-5 og 7-9, jf. lovforslagets § 3, nr. 57, vil Sikkerhedsstyrelsen, hvis et apparat eller radioudstyr udgør en risiko eller ikke overholder kravene, kunne træffe afgørelse om påbud om at bringe apparatet eller radioudstyret i overensstemmelse med kravene, at sikre, at apparatet eller radioudstyret ikke udgør en risiko, at overholde visse betingelser, inden apparatet eller radioudstyret kan bringes i omsætning eller gøre det tilgængeligt på markedet, at advare brugerne om de risici, der er ved apparatet eller radioudstyret eller at anbringe advarsler på apparatet eller radioudstyret, at standse markedsføring, der kan vildlede brugerne, at trække apparatet eller radioudstyret tilbage fra markedet, at kalde apparatet eller radioudstyret tilbage eller at destruere apparatet eller radioudstyret eller på anden måde gøre det ubrugeligt.

Ifølge det foreslåede § 40 a, stk. 1, jf. lovforslagets § 3, nr. 59, vil Sikkerhedsstyrelsen kunne påbyde ejeren af en onlinegrænseflade at ændre eller fjerne indhold, der henviser til et apparat, fast anlæg eller radioudstyr, der ikke er i overensstemmelse med denne lov eller regler fastsat i medfør heraf.

Ifølge det foreslåede § 40 a, stk. 2, jf. lovforslagets § 3, nr. 59, vil Sikkerhedsstyrelsen endvidere kunne påbyde ejeren af en onlinegrænseflade udtrykkeligt at vise en advarsel til slutbrugerne i forbindelse med indhold, der

henviser til et apparat, fast anlæg eller radioudstyr, der ikke er i overensstemmelse med kravene, når slutbrugerne får adgang til onlinegrænsefladen.

I medfør af radioudstyslovens § 43 fastsættes det, at undlader en udbyder af offentlige elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester at offentliggøre tekniske specifikationer efter § 28, eller nægter en udbyder af offentlige elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester en slutbruger at tilslutte terminaludstyr efter § 29, kan Energistyrelsen give udbyderen påbud om at offentliggøre de pågældende tekniske specifikationer eller lade en slutbruger tilslutte det pågældende terminaludstyr.

Typerne af de påbud, hvor manglende efterkommelse vil kunne straffes med bøde, er udvidet i forhold til den gældende bestemmelse i radioudstysloven.

Efter radioudstyslovens § 48, stk. 1, nr. 4, kan der pålægges straf af bøde ved manglende efterkommelse af et forbud pålagt i medfør af loven.

Med bestemmelsen i § 48, stk. 1, *nr. 16*, foreslås det fastsat, at medmindre strengere straf er forskyldt efter anden lovgivning, vil den, undlader at efterkomme et forbud efter § 34, stk. 1, nr. 1 eller 4, eller stk. 2, § 38, stk. 1, nr. 6, eller § 42 eller et midlertidigt forbud efter § 37 a, kunne straffes med bøde.

Ifølge den foreslåede § 34, stk. 1, nr. 1 og 4, jf. lovforslagets § 3, nr. 51, følger det, at undlader en erhvervsdrivende i forbindelse med en konkret kontrolsag at give de oplysninger eller fremlægge det materiale, som Sikkerhedsstyrelsen kræver efter de foreslåede § 33, stk. 1, 3 eller 4, jf. lovforslagets § 3, nr. 48 og 49, kan Sikkerhedsstyrelsen over for vedkommende nedlægge forbud mod at bringe apparatet eller radioudstyret i omsætning eller at gøre det tilgængeligt på markedet eller mod, at det faste anlæg anvendes.

Ifølge den foreslåede § 34, stk. 2, jf. lovforslagets § 3, nr. 51, følger det, at giver den ansvarlige for anvendelsen af et apparat, et fast anlæg eller radioudstyr ikke de oplysninger eller fremlægger det materiale, som Energistyrelsen anmoder om i medfør af det foreslåede § 33, stk. 2, jf. lovforslagets § 3, nr. 49, i forbindelse med en konkret tilsynssag, kan Energistyrelsen nedlægge forbud mod, at apparatet, det faste anlæg eller radioudstyret anvendes.

Ifølge den foreslåede § 38, stk. 1, jf. lovforslagets § 3, nr. 57, følger det, at Sikkerhedsstyrelsen, hvis et apparat eller radioudstyr udgør en risiko eller ikke overholder kravene, vil kunne træffe afgørelse om forbud mod at bringe

apparatet eller radioudstyret i omsætning eller at gøres det tilgængeligt på markedet.

I radioudstyslovens § 42 fremgår det, at overholder den ansvarlige for anvendelsen af et apparat, fast anlæg eller radioudstyr ikke § 13, stk. 1, § 16, stk. 1, eller § 27, stk. 1, eller regler fastsat i medfør af § 13, stk. 3 og 4, § 16, stk. 3 og 4, eller § 27, stk. 3 og 4, kan Energistyrelsen over for den pågældende nedlægge forbud mod, at apparatet, det faste anlæg eller radioudstyret anvendes.

Ifølge den foreslåede § 37 a, jf. lovforslagets § 3, nr. 56, følger det, at Sikkerhedsstyrelsen over for erhvervsdrivende vil kunne udstede et midlertidigt forbud mod at bringe et apparat og radioudstyr i omsætning eller at gøre det tilgængeligt på markedet, eller at udstille et apparat og radioudstyr, hvis apparatet eller radioudstyret vurderes at kunne udgøre en risiko.

Det er nyt i den foreslåede bestemmelse, at manglende efterkommelse af midlertidige forbud kan straffes med bøde.

Der findes ikke i radioudstysloven bestemmelser, som fastsætter, at har nogen ved en eller flere handlinger begået flere overtrædelser, og medfører overtrædelserne idømmelse af bøde, sammenlægges bødestrafen for hver overtrædelse.

Der findes endvidere ikke i radioudstysloven bestemmelser, som fastsætter, at har nogen ved en eller flere handlinger overtrådt denne lov eller regler fastsat i medfør heraf og en eller flere andre love, og medfører overtrædelserne idømmelse af bøde, sammenlægges bødestrafen for hver overtrædelse af denne lov eller regler fastsat i medfør heraf og bødestrafen for overtrædelserne af den eller de andre love.

Med bestemmelsen i § 48, *stk. 2, 1. pkt.*, foreslås det fastsat, at har nogen ved en eller flere handlinger begået flere overtrædelser af denne lov eller regler fastsat i medfør heraf, og medfører overtrædelserne idømmelse af bøde, vil bødestrafen for hver overtrædelse blive sammenlagt.

Med bestemmelsen i § 48, *stk. 2, 2. pkt.*, foreslås det fastsat, at har nogen ved en eller flere handlinger overtrådt denne lov eller regler fastsat i medfør heraf og en eller flere andre love, og medfører overtrædelserne idømmelse af bøde, vil bødestrafen for hver overtrædelse af denne lov eller regler fastsat i medfør heraf og bødestrafen for overtrædelserne af den eller de andre love blive sammenlagt.

I bestemmelsens stk. 2 foreslås der indført absolut kumulation af bøder i sager vedrørende overtrædelser af produktlovgivningen omfattet af dette lovforslags anvendelsesområde. Det betyder, at der ved samtidig pådømmelse af flere overtrædelser og undladelser, som udgangspunkt vil skulle ske sammenlægning af den fulde straf for de enkelte lovovertrædelser. Absolut kumulation vil ligeledes som udgangspunkt finde anvendelse i tilfælde, hvor én eller flere overtrædelser af dette regelsæt pådømmes samtidig med overtrædelser af anden lovgivning. Det vil f.eks. være en fabrikant, som ikke har overholdt sin underretningspligt, jf. den foreslåede § 6, stk. 2, jf. lovforslagets § 3, nr. 9, i forhold til et apparat, som udgør en risiko, og som undlader at efterkomme et forbud mod at bringe apparatet i omsætning. Begge dele er strafbare efter den foreslåede § 48, stk. 1, nr. 1 og 17.

Bestemmelsen vil samtidig betyde, at strafferettens almindelige princip om moderet kumulation efter straffelovens § 88 fraviges. Ved modereret kumulation forstås, at de enkelte overtrædelser indgår med nedsat vægt, når en samlet straf skal fastættes for overtrædelser, der pådømmes samtidig.

Hensigten med forslaget om absolut kumulation er at skabe en præventiv effekt, der skal give de erhvervsdrivende og andre personer, der er forpligtede efter lovforslaget, et større incitament til at overholde lovens regler og regler fastsat i medfør af loven. Inden for lovforslagets anvendelsesområde er det ikke ualmindeligt, at en erhvervsdrivende anmeldes for flere overtrædelser af produktlovgivningen i løbet af en relativ kort periode på et halvt til et helt år. I de tilfælde vil der til hver enkelt overtrædelse være indstillet til en bøde for den pågældende overtrædelse. Af administrative hensyn vil den enkelte politikreds i nogle tilfælde behandle anmeldelserne og dermed overtrædelserne i samme sag, hvilket vil føre til samtidig pådømmelse af forholdene. I andre tilfælde vil forholdene blive behandlet hver for sig, hvorefter forholdene også pådømmes hver for sig. Med forslaget om absolut kumulation sikres det, at den, der foretager flere overtrædelser eller undladelser af produktlovgivningen, som pådømmes samtidig, ikke slipper billigere end den, der får forskellige overtrædelser eller undladelser pådømt hver for sig.

Det bemærkes, at det alene er bøder efter produktlovgivningen inden for lovforslagets anvendelsesområde, der er omfattet af princippet om absolut kumulation efter bestemmelserne i stk. 3 og 4. De foreslåede bestemmelser angår ikke fastsættelse af bøder efter anden lovgivning f.eks. lov om radiofrekvenser. Ved pådømmelse af flere samtidige overtrædelser af anden lovgivning, der medfører bødestraf, vil den samlede bøde for disse overtrædelser således kunne fastsættes uafhængigt af de foreslåede regler om absolut kumulation i dette lovforslag. Den samlede bøde for overtrædelse af anden lovgivning lægges herefter sammen med den samlede bøde for en eller flere overtrædelser eller undladelser på dette lovforslags anvendelsesområde.

Den foreslåede bestemmelse er så vidt muligt ensrettet i forhold til lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning, som Sikkerhedsstyrelsen administrerer.

Der findes ikke i radioudstysloven bestemmelser, som fastsætter, at kumulation af bødestraf kan fraviges.

Med bestemmelsen i § 48, *stk. 3*, foreslås det fastsat, at kumulation efter det foreslåede *stk. 2* kan fraviges.

Da en regel om absolut kumulation ikke i alle tilfælde vil føre til et rimeligt resultat, foreslås det, at bestemmelserne i *stk. 4* kan fraviges, når særlige grunde taler for det.

Dette vil eksempelvis kunne være tilfældet, hvis en sammenlægning af de forskyldte bøder fører til en uforholdsmæssig høj samlet bøde, herunder henset til forseelsernes karakter.

Den foreslåede bestemmelse er så vidt muligt ensrettet i forhold til lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning, som Sikkerhedsstyrelsen administrerer.

I radioudstyslovens § 48, *stk. 2*, fastsættes det, at der i regler fastsat i medfør af denne lov kan fastsættes straf af bøde for overtrædelse af reglerne. Der findes ikke i radioudstysloven bestemmelser om, at der i disse regler tillige kan fastsættes forlængede forældelsesfrister på op til 5 år.

Med bestemmelsen i § 48, *stk. 4, 1. pkt.*, foreslås det fastsat, at der i regler, der er udstedt i medfør af denne lov, vil kunne fastsættes straf af bøde.

Med bestemmelsen i § 48, *stk. 4, 2. pkt.*, foreslås det fastsat, at der tillige vil kunne fastsættes forlængede forældelsesfrister på op til 5 år i regler udstedt i medfør af radioudstysloven.

Den foreslåede bestemmelse vil skulle give mulighed for at fastsætte straffebestemmelser i bekendtgørelserne, så der på samme måde som efter loven bliver mulighed for at straffe med bøde. Behovet for fastsættelsen af straffebestemmelser i bekendtgørelser skyldes, at fastsættelsen af de mere specifikke krav til apparaternes, de faste anlægs og radioudstys dokumentation og mærkning sker på bekendtgørelsesniveau. Der vil kunne fastsættes regler om bødestraf.

Straffastsættelsen i bekendtgørelserne bør i øvrigt følge samme praksis som foreslået i dette lovforslag. Det er således de samme vurderinger og betragtninger, der bør være afgørende for straffastsættelsen ved overtrædelse af krav i bekendtgørelserne.

Den foreslåede bestemmelse er så vidt muligt ensrettet i forhold til lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning, som Sikkerhedsstyrelsen administrerer.

Af radioudstørslovens § 48, stk. 3, fremgår det, at der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Med bestemmelsen i § 48, *stk. 5*, foreslås det fastsat, at der vil kunne pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Da lovforslaget i første række er rettet mod en bred skare af erhvervsdrivende, er det essentielt for virkningen af reglerne, at juridiske personer kan ifalde strafansvar. Juridiske personer kan straffes med bøde ved simpel uagtsomhed ligesom fysiske personer.

Intentionen i den foreslåede tekst er at følge anklagemyndighedens almindelige praksis for strafforfølgelse af juridiske personer, jf. Rigsadvokatmeddelelse af 17. april 2015 om strafansvar for juridiske personer. Det følger af straffelovens § 27, at strafansvar for en juridisk person forudsætter, at der inden for dens virksomhed er begået en overtrædelse, der kan tilregnes en eller flere personer knyttet til den juridiske person eller den juridiske person som sådan. Udgangspunktet i rigsadvokatmeddelelsen er, at kan en overtrædelse eller undladelse tilregnes den juridiske person, vælges denne som strafsobjekt.

Den foreslåede bestemmelse er en videreførelse af radioudstørslovens § 48, stk. 3.

Til § 4

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. juli 2021. Datoen foreslås fastsat, så den er i overensstemmelse med principperne for de fælles ikrafttrædelsesdatoer, som gælder for erhvervsrettet regulering.

Til § 5

[Det foreslås i § 5, stk. 1, at overgangsbestemmelser, som skal sikre, at de erhvervsdrivende ikke i medfør af lovforslagets § 1 pålægges forpligtelser fra markedsovervågningsforordningen eller kan blive omfattet af beføjelser i forbindelse med Sikkerhedsstyrelsens kontrol, som stammer fra markeds-
overvågningsforordningen, tidligere end den 16. juli 2021, hvorfra markeds-
overvågningsforordningen finder anvendelse.]

[Det foreslås i § 5, stk. 2, at overgangsbestemmelser, som skal sikre, at de erhvervsdrivende ikke i medfør af lovforslagets § 2 pålægges forpligtelser fra markedsovervågningsforordningen eller kan blive omfattet af beføjelser i forbindelse med Sikkerhedsstyrelsens kontrol, som stammer fra markeds-
overvågningsforordningen, tidligere end den 16. juli 2021, hvorfra markeds-
overvågningsforordningen finder anvendelse.]

[Det foreslås i § 5, stk. 3, at overgangsbestemmelser, som skal sikre, at de erhvervsdrivende ikke i medfør af lovforslagets § 3 pålægges forpligtelser fra markedsovervågningsforordningen eller kan blive omfattet af beføjelser i forbindelse med Sikkerhedsstyrelsens kontrol, som stammer fra markeds-
overvågningsforordningen, tidligere end den 16. juli 2021, hvorfra markeds-
overvågningsforordningen finder anvendelse.]

Det foreslås i *stk. 4*, at regler fastsat i medfør af lov om miljøvenligt design af energirelaterede produkter, jf. lovbekendtgørelse nr. 1093 af 1. november 2019, lov om supplerende bestemmelser til forordning om opstilling af rammer for energimærkning m.v. (produktenergimærkningsloven), jf. lov nr. 1521 af 18. december 2018 og lov om radioudstyr og elektromagnetiske forhold, jf. lov nr. 260 af 16. marts 2016, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller erstattes af regler fastsat i medfør af denne lov.

Det drejer sig om bekendtgørelse nr. 1274 af 19. november 2010 om miljøvenligt design af energirelaterede produkter, og bekendtgørelse nr. 808 af 5. august 2019 om tilsyn af energimærkning af energirelaterede produkter.

Herudover drejer det sig om bekendtgørelse nr. 1107 af 6. november 2019 om radioudstyr og elektromagnetiske forhold.

[Det foreslås i § 5, stk. 5, at fastsætte overgangsbestemmelser, som skal sikre, at bestemmelser i codesignloven, som erstattes af de foreslåede bestemmelser, som efter § 5, stk. 1, foreslås først at finde anvendelse fra den 16. juli 2021, finder anvendelse til og med den 15. juli 2021 for at sikre, at der ikke opstår et hul mellem lovens ikrafttræden den 1. juli 2021 og den 16. juli 2021, hvor bestemmelserne i stk. 3 foreslås at findes anvendelse.]

[Det foreslås i § 5, stk. 6, at fastsætte overgangsbestemmelser, som skal sikre, at bestemmelser i produktenergimærkningsloven, som erstattes af de foreslåede bestemmelser, som efter § 5, stk. 3, foreslås først at finde anvendelse fra den 16. juli 2021, finder anvendelse til og med den 15. juli 2021 for at sikre, at der ikke opstår et hul mellem lovens ikrafttræden den 1. juli 2021 og den 16. juli 2021, hvor bestemmelserne i stk. 3 foreslås at findes anvendelse.]

[Det foreslås i § 5, stk. 7, at fastsætte overgangsbestemmelser, som skal sikre, at bestemmelser i radioudstørsloven, som erstattes af de foreslåede bestemmelser, som efter § 5, stk. 3, foreslås først at finde anvendelse fra den 16. juli 2021, finder anvendelse til og med den 15. juli 2021 for at sikre, at der ikke opstår et hul mellem lovens ikrafttræden den 1. juli 2021 og den 16. juli 2021, hvor bestemmelserne i stk. 3 foreslås at findes anvendelse.]

Til § 6

Det foreslås, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland.

Bilag 1

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

<i>Gældende formulering</i>	<i>Lovforslaget</i>
	<p style="text-align: center;">§ 1</p> <p>I lov om miljøvenligt design af energirelaterede produkter, jf. lov-bekendtgørelse nr. 1093 af 1. no-vember 2019, foretages følgende ændringer:</p>
<p>1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/125/EF af 21. oktober 2009 om rammerne for fastlæggelse af krav til miljøvenligt design af energirelaterede produkter (omarbejdning), EU-Tidende 2009, nr. L 285, side 10.</p>	<p>1. <i>Fodnoten</i> til lovens titel affattes således: »Loven gennemfører Eu-ropa-Parlamentets og Rådets direk-tiv 2009/125/EF af 21. oktober 2009 om rammerne for fastlæg-gelse af krav til miljøvenligt design af energirelaterede produkter (om-arbejdning), EU-Tidende 2009, nr. L 285, side 10, som ændret ved Eu-ropa-Parlamentets og Rådets direk-tiv 2012/27/EU af 25. oktober 2012 om energieffektivitet, om ændring af direktiv 2009/125/EF og 2010/30/EU samt om ophævelse af direktiv 2004/8/EF og 2006/32/EF, EU-Tidende 2012, nr. L 315, side 1, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/2002 af 11. december 2018 om ændring af direktiv 2012/27/EU om energieffektivitet, EU-Tidende 2018, nr. L 328, side 210. I loven er der medtaget visse bestemmelser fra Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1020/EU af 20. juni 2019 om markedsovervågning og produktoverensstemmelse og om ændring af direktiv 2004/42/EF og forordning 2008/765/EF og 2011/305/EU, EU-Tidende 2019, nr. L 169, side 1. Ifølge artikel 288 i EUF-Traktaten gælder en forord-</p>

	ning umiddelbart i hver medlemsstat. Gengivelsen af disse bestemmelser i loven er således udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningens umiddelbare gyldighed i Danmark.«
	2. Overalt i loven bortset fra i § 10, stk. 1, og § 13, stk. 4 og 5, ændres »Erhvervsministeren« til: »Kontrolmyndigheden«, »erhvervsministeren« til: »kontrolmyndigheden« og »erhvervsministerens« til: »kontrolmyndighedens«.
	3. I § 2, indsættes som nyt nummer: »1) <i>Bemyndiget repræsentant</i> : Enhver fysisk eller juridisk person, der er etableret i EU/EØS, og som har fået skriftlig fuldmagt fra producenten, herunder fabrikanten, til i dennes navn at opfylde alle eller en del af forpligtelserne efter loven eller regler fastsat i medfør af loven eller en gennemførelsesforanstaltning eller markedsovervågningsforordningen.« Nr. 1 bliver herefter nr. 2.
§ 2. I denne lov forstås ved: 1) <i>Bringe i omsætning</i> : Den første gang et energirelateret produkt, uanset salgsmetode, gøres tilgængeligt på EU/EØS's marked med henblik på distribution eller anvendelse i EU/EØS, enten mod betaling eller gratis.	4. I § 2, nr. 1, der bliver til nr. 2, ændres »med henblik på distribution eller anvendelse i EU/EØS, enten mod betaling eller gratis.« til: »med henblik på distribution, forbrug eller anvendelse i EU/EØS som led i erhvervsvirksomhed, enten mod betaling eller gratis.«
	5. I § 2, indsættes efter nr. 1, der bliver nr. 2, to nye numre: »3) <i>Distributør</i> : Enhver fysisk eller juridisk person i forsyningskæden, bortset fra producenten, herunder fabrikanten, eller importøren, som

	<p>gør et produkt tilgængeligt på markedet.</p> <p>4) <i>Erhvervsdrivende</i>: Producenten, herunder fabrikanten, den bemyndigede repræsentant, importøren, distributøren, udbyderen af distributionstjenester eller enhver anden fysisk eller juridisk person, der har forpligtelser i forbindelse med fremstillingen, tilgængeliggørelsen på markedet eller ibrugtagningen af produkter, som er omfattet af loven eller regler fastsat i medfør af loven eller en gennemførelsesforanstaltning for produktet.«</p> <p>Nr. 2-3 bliver herefter nr. 5-6.</p>
	<p>6. I § 2, indsættes efter nr. 3, der bliver nr. 6, et nyt nummer:</p> <p>»7) <i>Fabrikant</i>: Enhver fysisk eller juridisk person, som fremstiller et produkt eller får et produkt konstrueret eller fremstillet og markedsfører dette produkt under sit navn eller varemærke, og som er identisk med begrebet ”producent” i ecode-signdirektivets og lovens forstand.«</p> <p>Nr. 4 bliver herefter nr. 8.</p>
	<p>7. I § 2, indsættes efter nr. 4, der bliver nr. 8, et nyt nummer:</p> <p>»9) <i>Gøre tilgængelig på markedet</i>: Enhver levering af et produkt med henblik på distribution, forbrug eller anvendelse på EU-markedet som led i erhvervsvirksomhed mod eller uden vederlag.«</p> <p>Nr. 5-8 bliver herefter nr. 10-13.</p>
	<p>8. I § 2, indsættes efter nr. 8, der bliver nr. 13, et nyt nummer:</p>

	<p>»14) <i>Onlinegrænseflade</i>: Enhver form for software, herunder et websted, dele af et websted eller en applikation, der drives af eller på vegne af en erhvervsdrivende, og som giver slutbrugere adgang til den erhvervsdrivendes produkter.«</p> <p>Nr. 9 bliver herefter nr. 15.</p>
<p>---</p> <p>9) <i>Producent</i>: Den fysiske eller juridiske person, der producerer energirelaterede produkter, som er omfattet af loven eller regler fastsat i medfør af loven eller en gennemførelsesforanstaltning for produktet, med henblik på produkternes omsætning eller ibrugtagning under producentens navn eller varemærke eller med henblik på producentens egen anvendelse.</p>	<p>9. I § 2, nr. 9, der bliver nr. 15, indsættes efter », med henblik på produkternes omsætning eller ibrugtagning«: », og som markedsfører dette produkt«, efter »under producentens navn eller varemærke« indsættes: »,« og efter »eller med henblik på producentens egen anvendelse« indsættes: », herunder en fabrikant som defineret i markedsovervågningsforordningen artikel 3, nr. 8, jf. § 2, stk. 1, nr. 7«.</p>
	<p>10. I § 2, indsættes efter nr. 9, der bliver nr. 15, to nye numre:</p> <p>»16) <i>Udbyder af distributionstjenester</i>: Enhver fysisk eller juridisk person, der som led i erhvervsvirksomhed udbyder mindst to af følgende tjenester: oplagring, emballering, adressering og forsendelse uden at have ejerskab over de pågældende produkter, undtagen posttjenester som defineret i artikel 2, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/67/EF, pakkeleveringstjenester som defineret i artikel 2, nr. 2), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2018/644/EU, og alle andre posttjenester eller godstransporttjenester.</p> <p>17) <i>Udbyder af informationssamfundstjenester</i>: En udbyder af en</p>

	tjeneste som defineret i artikel 1, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/1535/EU.«
<p>---</p> <p>10) <i>Repræsentant</i>: Enhver fysisk eller juridisk person, der er etableret i EU/EØS, og som har fået skriftligt mandat fra producenten til i dennes navn at opfylde alle eller en del af forpligtelserne efter loven eller regler fastsat i medfør af loven eller en gennemførelsesforanstaltning.</p>	<p>11. § 2, nr. 10, ophæves.</p>
<p>§ 3. ---</p>	<p>12. I § 3 indsættes som <i>stk. 2</i>:</p> <p>»<i>Stk. 2.</i> Klima-, energi- og forsyningsministeriet kan fastsætte regler eller træffe bestemmelser med henblik på at gennemføre eller anvende EU-regler om forhold, der er omfattet af denne lov, herunder forordninger, direktiver, afgørelser og beslutninger om miljøvenligt design af energirelaterede produkter, herunder regler om forbud og påbud samt sanktioner ved manglende overholdelse af forordninger, direktiver, afgørelser og beslutninger.«</p>
<p>§ 4. Ansvar for, at et energirelateret produkt er i overensstemmelse med loven og regler fastsat i medfør af loven eller en gennemførelsesforanstaltning, påhviler den producent, som bringer produktet i omsætning, eller dennes repræsentant.</p>	<p>13. I § 4, <i>stk. 1</i>, ændres »regler fastsat i medfør af loven eller en gennemførelsesforanstaltning påhviler den producent, som bringer produktet i omsætning, eller dennes repræsentant.« til: »regler fastsat i medfør af loven eller en gennemførelsesforanstaltning påhviler den producent, herunder fabrikant, som bringer produktet i omsætning, eller dennes bemyndigede repræsentant.«</p>

UDKAST

<i>Stk. 2.</i> Er producenten ikke etableret i EU/EØS, og findes der ingen repræsentant, påhviler ansvaret efter stk. 1 importøren.	14. I § 4, <i>stk. 2</i> , indsættes efter »Er producenten«: », herunder fabrikanten, « og efter »og findes der ingen« indsættes: »bemyndiget«.
<i>Stk. 3.</i> Er der ikke en importør, påhviler ansvaret efter stk. 1 enhver fysisk eller juridisk person, der bringer produktet i omsætning eller erhvervsmæssigt ibrugtager det.	15. I § 4, <i>stk. 3</i> , indsættes efter »påhviler ansvaret efter stk. 1«: »en udbyder af distributionstjenester, og findes der ikke en udbyder af distributionstjenester, påhviler ansvaret efter stk. 1«.
§ 7. ---	16. I § 7 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke: » <i>Stk. 3.</i> Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at udtagelse af produkter til kontrol efter stk. 2, kan ske ved brug af skjult identitet«. Stk. 3-6 bliver herefter stk. 4-7.
<i>Stk. 2.</i> Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at den ansvarlige efter § 4 efter anmodning skal udføre måling og afprøvning af, om produktet overholder de fastsatte krav, når forholdene giver anledning hertil i forbindelse med, at produktet bringes i omsætning eller senere. Det kan herunder fastsættes, 1) at den ansvarlige efter § 4 skal lade sit produkt udtage til måling og kontrol af en sagkyndig virksomhed eller en godkendt institution som nævnt i stk. 5, eller 2) [...]	17. I § 7, <i>stk. 2, nr. 1</i> , ændres »stk. 5« til: »stk. 6«.
<i>Stk. 3.</i> Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at den ansvarlige efter § 4 skal afholde udgifterne ved udtagelse, måling og kontrol, jf. stk. 2.	18. I § 7, <i>stk. 3</i> , der bliver stk. 4, indsættes efter »stk. 2«: » og 3«.
<i>Stk. 6.</i> Regler i medfør af stk. 4 og 5 fastsættes efter forhandling med miljøministeren.	19. I § 7, <i>stk. 6</i> , der bliver stk. 7, ændres »stk. 4 og 5« til: »stk. 5 og 6«.
	20. Efter § 7, indsættes:

	<p>»§ 7 a. Den ansvarlige efter § 4, som har bragt et energirelateret produkt i omsætning, eller den erhvervsdrivende, som har gjort et energirelateret produkt tilgængeligt på markedet, skal straks underrette kontrolmyndigheden og samarbejde med myndigheden, hvis vedkommende har grund til at tro, at et energirelateret produkt udgør en risiko og give nærmere oplysninger om produktets manglende overensstemmelse og de foranstaltninger, der er truffet for at fjerne risikoen. Den erhvervsdrivende skal ligeledes straks underrette den ansvarlige efter § 4 om risikoen og give nærmere oplysninger om produktets manglende overensstemmelse og de foranstaltninger, der er truffet for at fjerne risikoen.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Udbydere af informations-samfundstjenester skal på anmodning af kontrolmyndigheden og i særlige tilfælde samarbejde med kontrolmyndigheden med henblik på at fremme ethvert tiltag, der træffes, for at eliminere eller, hvis dette ikke er muligt, begrænse risiciene forbundet med et energirelateret produkt, der udbydes eller var udbudt til salg online gennem deres tjenester.«</p>
§ 8. ---	<p>21. I § 8 indsættes efter stk. 1 som to nye stykker:</p> <p>»<i>Stk. 2.</i> Den ansvarlige efter § 4 skal angive sit navn, registrerede firmanavn eller registrerede varemærke og kontaktoplysninger, herunder postadresse, på det energirelaterede produkt, som den ansvarlige efter § 4 bringer i omsætning, eller på dets emballage, pakken eller et ledsagelsesdokument.</p>

	<i>Stk. 3.</i> Den ansvarlige producent, herunder fabrikant, efter § 4, stk. 1, skal have en bemyndiget repræsentant, hvor dette er krævet, og skal give den bemyndigede repræsentant de fornødne beføjelser eller midler til at udføre opgaven.«
»Kapitel 3 <i>Markedsovervågning, forbud m.v.</i> «	22. <i>Overskriften og underoverskriften</i> til kapitel 3 affattes således: »Kapitel 3 <i>Kontrol m.v.</i> <i>Kontrolmyndighed, oplysningspligt m.v.</i> «
§ 10. Erhvervsministeren ³⁾ påser, at et energirelateret produkt er i overensstemmelse med overensstemmelseserklæringen efter § 7, stk. 1.	23. <i>§ 10, stk. 1</i> , affattes således: »Erhvervsministeren, eller den ministeren bemyndiger hertil, fører kontrol med, at et energirelateret produkt er i overensstemmelse med de krav, der er fastsat i loven, regler fastsat i medfør af loven eller en gennemførelsesforanstaltning og påser, at et energirelateret produkt er i overensstemmelse med overensstemmelseserklæringen efter § 7, stk. 1. Erhvervsministeren, eller den ministeren bemyndiger hertil, fører endvidere kontrol med overholdelse af loven, regler fastsat i medfør af loven og gennemførelsesforanstaltninger.«
§ 10 --- <i>Stk. 2.</i> Hvis erhvervsministeren i forbindelse med tilsyn efter stk. 1 får begrundet mistanke om, at et energirelateret produkt ikke er i overensstemmelse med regler i medfør af loven eller en gennemførelsesforanstaltning, underrettes den ansvarlige efter § 4 hurtigst muligt herom.	24. I <i>§ 10, stk. 2</i> , ændres »tilsyn« til: »kontrol«.
§ 10 ---	

<p><i>Stk. 3.</i> Den ansvarlige efter § 4, som bringer et energirelateret produkt i omsætning, skal efter anmodning give alle oplysninger, som er nødvendige for varetagelsen af erhvervsministerens opgaver efter stk. 1.</p>	<p>25. I § 10, stk. 3, indsættes efter »oplysninger, som er nødvendige for varetagelsen af erhvervsministerens opgaver efter stk. 1«: », på et sprog, der er let forståeligt, herunder relevante dokumenter, tekniske specifikationer, data, oplysninger om overensstemmelse og tekniske aspekter ved produktet, herunder adgang til indlejret software, oplysninger, som er nødvendige for at kunne fastslå ejerskabet af en onlinegrænseflade m.v.«.</p>
<p>§ 10 ---</p> <p><i>Stk. 4.</i> Enhver, som markedsfører eller erhvervsmæssigt ibrugtager et energirelateret produkt, skal efter anmodning give alle oplysninger, som er nødvendige for at kunne afgøre, hvem der er ansvarlig for produktet, jf. § 4.</p>	<p>26. I § 10, stk. 4, indsættes efter »oplysninger, som er nødvendige for at kunne afgøre, hvem der er ansvarlig for produktet, jf. § 4«: », og relevante dokumenter, tekniske specifikationer, data eller oplysninger om overensstemmelse og tekniske aspekter af produktet, herunder adgang til indlejret software, oplysninger om mængder af energirelaterede produkter på markedet og om andre produktmodeller, der har de samme tekniske egenskaber som det pågældende energirelaterede produkt. Enhver, som markedsfører eller erhvervsmæssigt ibrugtager et energirelateret produkt skal endvidere efter anmodning give alle oplysninger, der er nødvendige for at kunne fastslå ejerskabet til en onlinegrænseflade m.v.«.</p>
<p>§ 10 ---</p> <p><i>Stk. 5.</i> Erhvervsministeren har, hvis det skønnes nødvendigt, til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse adgang til lokaler, der benyttes af en virksomhed som nævnt i stk. 2 og 3, med henblik på</p>	<p>27. § 10, stk. 5, ophæves.</p>

<p>at kunne udtage energirelaterede produkter til måling og kontrol af, at disse er i overensstemmelse med krav i regler fastsat i medfør af loven eller en gennemførelsesforanstaltning. Denne bestemmelse finder ikke anvendelse på bygninger eller dele af bygninger, der udelukkende anvendes til privat beboelse.</p>	
	<p>28. Efter § 10 indsættes:</p> <p>»§ 10 a. Kontrolmyndigheden kan i kontroløjemed indsamle og behandle, herunder samkøre, oplysninger fra andre offentlige myndigheder og fra offentligt tilgængelige kilder.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Kontrolmyndigheden kan i kontroløjemed behandle, herunder samkøre, oplysninger, som myndigheden, ud over de tilfælde der er nævnt i stk. 1, er i besiddelse af.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Kontrolmyndigheden kan i kontroløjemed indsamle og behandle, herunder samkøre, ikke-offentligt tilgængelige oplysninger fra offentlige og private virksomheder og erhvervs- eller forbrugerorganisationer.</p> <p><i>Adgang til lokaliteter og transportmidler</i></p> <p>§ 10 b. Kontrolmyndigheden har til enhver tid mod behørig legitimation og uden retskendelse adgang til alle erhvervsmæssige lokaliteter og transportmidler, hvor der kan findes energirelaterede produkter med henblik på at kunne udtage energirelaterede produkter til måling og kontrol af, at disse er i overensstemmelse med krav i regler fastsat i medfør af loven eller en gennemførelsesforanstaltning.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Kontrolmyndigheden kan som led i kontrolbesøget foretage</p>

	<p>tekniske undersøgelser af et energirelateret produkt på stedet.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Kontrolmyndigheden kan som en del af dokumentationen af kontrolbesøget fotografere og optage video samt medtage prøver til nærmere analyse eller undersøgelse.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Kontrolmyndigheden kan være bistået af en eller flere uafhængige sagkyndige i forbindelse med adgangen efter stk. 1 og tekniske undersøgelser efter stk. 2.</p> <p><i>Stk. 5.</i> Politiet yder om nødvendigt bistand til gennemførelse af kontrol som nævnt i stk. 1. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan efter forhandling med justitsministeren fastsætte nærmere regler herom.«</p>
	<p>29. Efter § 10 b indsættes før § 11 som ny underoverskrift:</p> <p>»Forbud, påbud m.v.«.</p>
<p>§ 11. Hvis erhvervsministeren finder, at et energirelateret produkt ikke er i overensstemmelse med krav fastsat i regler i medfør af loven eller en gennemførelsesforanstaltning, kan ministeren påbyde den ansvarlige efter § 4, at forhold, der strider mod kravene, bringes i orden inden for en angivet frist.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Erhvervsministeren kan udstede forbud mod markedsføring eller erhvervsmæssig ibrugtagning af et energirelateret produkt, som ikke er i overensstemmelse med kravene i stk. 1. Forbuddet gælder for alle omsætningsled og for enhver, der erhvervsmæssigt ibrugtager produktet.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Erhvervsministeren kan i tilfælde som nævnt i stk. 2 tillige påbyde, at virksomheder, som mar-</p>	<p>30. § 11 affattes således:</p> <p>»§ 11. Er et produkt ikke i overensstemmelse med, eller lever en erhvervsdrivende ikke op til regler i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov eller gennemførelsesforanstaltninger, kan kontrolmyndigheden træffe følgende afgørelser over for enhver, der har bragt et produkt i omsætning efter § 4, eller som har været et led i afsætningen af et produkt, eller der erhvervsmæssigt ibrugtager produktet:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) Påbud om at bringe det energirelaterede produkt i overensstemmelse med kravene. 2) Påbud om at sikre, at det energirelaterede produkt ikke udgør en risiko.

<p>kedsfører et energirelateret produkt, som ikke er i overensstemmelse med kravene i stk. 1, skal tage fornødne skridt til at trække produktet tilbage fra markedet.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Erhvervsministeren kan udstede forbud mod markedsføring eller erhvervsmæssig ibrugtagning af et energirelateret produkt over for den ansvarlige efter § 4, hvis denne ikke stiller dokumentation til rådighed efter § 8.</p> <p><i>Stk. 5.</i> Erhvervsministeren kan tillige påbyde, at en virksomhed, som markedsfører et energirelateret produkt, tager de fornødne skridt til at trække produktet tilbage fra markedet, hvis virksomheden ikke stiller dokumentation til rådighed efter § 8.</p> <p><i>Stk. 6.</i> Erhvervsministeren underretter Europa-Kommissionen og de øvrige medlemslande om enhver afgørelse i medfør af stk. 1-5 med angivelse af årsagerne hertil.</p>	<ol style="list-style-type: none"> 3) Påbud om at overholde visse betingelser, inden det energirelaterede produkt bringes i omsætning eller gøres tilgængeligt på markedet. 4) Påbud om at advare brugerne om de risici, der er ved produktet eller at anbringe advarsler på produktet. 5) Påbud om at standse markedsføring, der kan vildlede brugerne. 6) Forbud mod at bringe produktet i omsætning eller gøre det tilgængeligt på markedet eller forbud mod markedsføring eller erhvervsmæssig ibrugtagning af et energirelateret produkt. 7) Påbud om at tilbagetrække produktet fra markedet. 8) Påbud om at tilbagekalde produktet fra brugerne. 9) Påbud om at destruere produktet på forsvarlig måde eller på anden vis gøre det ubrugeligt. <p><i>Stk. 2.</i> Kontrolmyndigheden underretter Europa-Kommissionen og de øvrige medlemsstater om enhver afgørelse i medfør af stk. 1, med angivelse af årsagerne hertil.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Kontrolmyndigheden kan lægge undersøgelser af energirelaterede produkter, som er gennemført i en anden EU-medlemsstat, og afgørelser, som er truffet i en anden EU-medlemsstat, til grund og træffe afgørelse i medfør af stk. 1, eller § 11 b, over for erhvervsdrivende, som bringer et tilsvarende energirelateret produkt i omsætning eller gør det tilgængeligt på markedet, medmindre kontrolmyndighe-</p>
---	--

	den er nået til den modsatte konklusion på grundlag af sin egen kontrol.«
	<p>31. Efter § 11 indsættes:</p> <p>»§ 11 a. Kontrolmyndigheden kan træffe afgørelse over for den ansvarlige efter § 4, der har bragt et energirelateret produkt i omsætning, den erhvervsdrivende, der har gjort det energirelaterede produkt tilgængeligt på markedet, og enhver anden erhvervsdrivende, der har en tilknytning til produktet end den, der har bragt produktet i omsætning eller gjort det tilgængeligt på markedet, om på relevant måde at bidrage til at begrænse og forhindre risici i at opstå.</p> <p><i>Indhold på onlinegrænseflader</i></p> <p>§ 11 b. Kontrolmyndigheden kan påbyde ejeren af en onlinegrænseflade at ændre eller fjerne indhold, der henviser til et energirelateret produkt, der ikke er i overensstemmelse med regler i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov eller en gennemførelsesforanstaltning.</p> <p>§ 11 c. Der kan ske blokering af en onlinegrænseflade, hvis et påbud efter § 11 b ikke er efterkommet, eller onlinegrænsefladen gentagne gange har solgt eller formidlet salg af energirelaterede produkter, der udgør en alvorlig risiko.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Afgørelse efter stk. 1 om blokering af en onlinegrænseflade træffes af retten ved kendelse efter kontrolmyndighedens begæring. Inden retten træffer afgørelse, skal den så vidt muligt give parten, som</p>

	<p>indgrebet retter sig mod, adgang til at udtale sig. I kendelsen anføres de konkrete omstændigheder i sagen, hvorpå det støttes, at betingelserne for indgrebet er opfyldt.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Det påhviler udbydere af informationssamfundstjenester at bistå kontrolmyndigheden ved gennemførelsen af kendelser efter stk. 2.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Kontrolmyndigheden skal påse, at et indgreb efter stk. 1 ikke opretholdes ud over det tidsrum, hvor grundlaget for blokeringen er til stede. Kontrolmyndigheden skal af egen drift eller på foranledning af den, som indgrebet retter sig mod, træffe afgørelse om ophævelse af blokeringen.</p> <p><i>Stk. 5.</i> Fremsætter den, som indgrebet efter stk. 1 retter sig mod, anmodning om, at blokeringen ophæves, og støttes denne anmodning på, at der er sket væsentlige ændringer i indholdet af onlinegrænsefladen, skal kontrolmyndigheden, hvis blokeringen ikke ophæves i medfør af stk. 4, snarest muligt indbringe spørgsmålet for retten. Retten afgør ved kendelse, om indgrebet skal opretholdes. Tages en anmodning ikke til følge, kan ny anmodning ikke fremsættes, før der er forløbet 3 måneder fra kendelsens afsigelse.«</p>
	<p>32. Efter § 11 c indsættes før § 12 som ny underoverskrift:</p> <p><i>»Offentliggørelse«.</i></p>
§ 12. Erhvervsministeren offentliggør afgørelser truffet efter § 11, stk. 1-5.	<p>33. I § 12, stk. 1, indsættes efter »offentliggør«: »resultater af kontrol og «, og ændres »§ 11, stk. 1-5« til: »§ 11, § 11 a, § 11 b og § 11 c«.</p>

<p>§ 12.</p> <p>---</p> <p><i>Stk. 2.</i> Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om offentliggørelse af tilsynsresultater og afgørelser som nævnt i stk. 1. Ministeren kan fastsætte regler om offentliggørelse af navne på produkter og fysiske og juridiske personer, hvis produkter er kontrolleret, og af afgørelser som nævnt i stk. 1.</p> <p><i>Stk. 3.</i> ---</p>	<p>34. I § 12, <i>stk. 2</i>, ændres »tilsynsresultater« til: »kontrolresultater«.</p>
	<p>35. <i>Overskriften</i> til kapitel 4 affattes således:</p> <p style="text-align: center;">»Kapitel 4</p> <p><i>Delegation til andre statslige myndigheder, organer m.v.«.</i></p>
<p>§ 13. Erhvervsministeren fører tilsyn med overholdelse af loven, regler fastsat i medfør af loven og gennemførelsesforanstaltninger.</p>	<p>36. § 13, <i>stk. 1</i>, ophæves.</p> <p>Stk. 2 til 6 bliver herefter stk. 1 til 5.</p>
<p>§ 13.</p> <p>---</p> <p><i>Stk. 2.</i> Klima-, energi- og forsyningsministeren kan efter forhandling med miljøministeren fastsætte regler om, at miljøministeren fører tilsyn efter kapitel 3 med overholdelsen af miljøkrav. Miljøministeren udøver i så fald de beføjelser, som i stk. 3 er henlagt til klima-, energi- og forsyningsministeren.</p>	<p>37. I § 13, <i>stk. 2</i>, der bliver til stk. 1, ændres »tilsyn« til: »kontrol«.</p>
<p>§ 13.</p> <p>---</p> <p><i>Stk. 3.</i> Klima-, energi- og forsyningsministeren kan efter forhandling med vedkommende minister bemyndige andre statslige myndigheder til at udøve nærmere angivne beføjelser, der i loven er tillagt</p>	<p>38. I § 13, <i>stk. 3</i>, der bliver til stk. 1, indsættes efter »der i loven er tillagt klima-, energi- og forsyningsministeren«: », eller den ministeren bemyndiger hertil«.</p>

<p>klima-, energi- og forsyningsministeren.</p>	
<p>§ 13.</p> <p>---</p> <p><i>Stk. 4.</i> Erhvervsministeren kan bemyndige en sagkyndig institution, en organisation eller en virksomhed til at udøve nærmere angivne beføjelser vedrørende tilsyn, kontrol, udtagning, måling og afprøvning af energirelaterede produkter, akkrediteret certificering samt sekretariatsbistand til ministeren. Institutionen m.v. kan ikke træffe bestemmelse om adgang som nævnt i § 10, stk. 5, eller træffe afgørelse efter § 11.</p>	<p>39. I § 13, stk. 4, 1. pkt., der bliver stk. 3, 1. pkt., udgår »tilsyn«, og i 2. pkt., ændres »§ 10, stk. 5« til: »§ 10 b«, og efter »eller træffe afgørelse efter § 11« indsættes: », § 11 a, § 11 b, og § 11 c«.</p>
<p>§ 13.</p> <p>---</p> <p><i>Stk. 5.</i> Erhvervsministeren fører tilsyn med varetagelsen af opgaver, som er henlagt til en institution m.v. som nævnt i stk. 4.</p> <p><i>Stk. 6.</i> ---</p>	<p>40. I § 13, stk. 5, der bliver stk. 4, ændres »tilsyn« til: »kontrol« og »stk. 4« ændres til: »stk. 3«.</p>
<p>§ 14. Afgørelser truffet af klima-, energi- og forsyningsministeren eller en myndighed under ministeriet, som ministeren har henlagt sine beføjelser efter loven til, kan påklages til Energiklagenævnet⁴). Miljøministerens afgørelser kan påklages til Natur- og Miljøklagenævnet.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Klage til Natur- og Miljøklagenævnet indgives skriftligt til den myndighed, der har truffet afgørelsen, ved anvendelse af digital selvbetjening, jf. dog § 18 b, stk. 2-4, i lov om Natur- og Miljøklagenævnet. Endvidere skal efterfølgende kommunikation om klagesagen ske ved anvendelse af digital selvbetjening. En klage anses for indgivet,</p>	<p>41. I § 14, stk. 1-6 og 8, ændres »Natur- og Miljøklagenævnet« til: »Miljø- og Fødevareklagenævnet«.</p>

når den er tilgængelig for myndigheden. Myndigheden skal, hvis den vil fastholde afgørelsen, snarest og som udgangspunkt ikke senere end 3 uger efter klagefristens udløb videresende klagen til Natur- og Miljøklagenævnet. Klagen skal ved videresendelsen være ledsaget af den påklagede afgørelse, de dokumenter, der er indgået i sagens bedømmelse, og en udtalelse fra myndigheden med myndighedens bemærkninger til sagen og de anførte klagepunkter.

Stk. 3. Når myndigheden videresender klagen til Natur- og Miljøklagenævnet, sender den samtidig en kopi af sin udtalelse til de i klagesagen involverede med en frist for at afgive bemærkninger til Natur- og Miljøklagenævnet på 3 uger fra modtagelsen.

Stk. 4. Myndigheden skal straks underrette Natur- og Miljøklagenævnet, hvis den, efter at klagen er videresendt til nævnet, inddrages i forhandlinger med adressaten for afgørelsen og klageren om tilpasninger af det ansøgte projekt, der er af betydning for klagen. Natur- og Miljøklagenævnet kan sætte behandlingen af sagen i bero, indtil forhandlingerne er afsluttet. Myndigheden underretter nævnet om resultatet af forhandlingerne, når de er afsluttet.

Stk. 5. Myndighedens videresendelse af klage til og efterfølgende kommunikation om klagesagen med Natur- og Miljøklagenævnet skal ske ved anvendelse af digital selvbetjening. Det samme gælder sager, hvor klage ikke er indgivet

<p>ved anvendelse af digital selvbetjening, men hvor Natur- og Miljøklagenævnet har truffet afgørelse om, at klagen ikke afvises.</p> <p><i>Stk. 6.</i> Indgives en klage ikke ved anvendelse af digital selvbetjening, skal myndigheden snarest videre- sende klagen til Natur- og Miljøklagenævnet. I sådanne tilfælde finder stk. 2, 4. og 5. pkt., og stk. 3 ikke anvendelse.</p> <p><i>Stk. 7. [...]</i></p> <p><i>Stk. 8.</i> Klima-, energi- og forsyningsministeren kan efter forhandling med miljøministeren fastsætte regler om adgangen til at klage til Energiklagenævnet og Natur- og Miljøklagenævnet, herunder om opsættende virkning af klage, afskæring af klageadgang og søgsmålsfrist til prøvelse af afgørelser truffet af klagenævnene.</p>	
<p>§ 15. Med bøde straffes den, der</p> <p>1) undlader at afgive oplysninger, som vedkommende er forpligtet til at give efter § 10, stk. 3 og 4, eller som afgiver urigtige eller vildledende oplysninger,</p> <p>2) hindrer adgang til udtagelse af produkter m.v. som nævnt i § 10, stk. 5, eller</p> <p>3) undlader at efterkomme påbud og forbud efter § 11, stk. 1-5.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Klima-, energi- og forsyningsministeren kan i regler, der udstedes i medfør af denne lov, fastsætte bødestraf for overtrædelse af disse regler.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Er der ved en overtrædelse opnået en økonomisk fordel, konfiskeres denne efter reglerne i straffelovens 9. kapitel, selv om der ved overtrædelsen ikke er forvoldt skade på miljøet eller fremkaldt</p>	<p>42. Kapitel 6 affattes således:</p> <p style="text-align: center;">»Kapitel 6 <i>Straf m.v.</i></p> <p style="text-align: center;"><i>Tvangsbøder</i></p> <p>§ 14 a. Kontrolmyndigheden kan pålægge udbydere af informations-samfundstjenester tvangsbøder med henblik på at gennemtvinge handlinger, som det påhviler udbyderne at foretage efter § 11 b og § 11 c.</p> <p style="text-align: center;"><i>Straf</i></p> <p>§ 15. Medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning, straffes med bøde den, der</p> <p>1) undlader at afgive oplysninger, som vedkommende</p>

<p>fare herfor. Kan der ikke ske konfiskation, skal der tages særskilt hensyn hertil ved strafudmåling af bøde, herunder en eventuel tillægsbøde.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.</p>	<p>er forpligtet til at give efter § 7 a, stk. 1, og § 10, stk. 3 og 4, eller som afgiver urigtige eller vildledende oplysninger,</p> <ol style="list-style-type: none"> 2) undlader at opfylde sine forpligtelser efter 7 a, stk. 2, og 8, stk. 1, 3) undlader at angive oplysninger efter § 8, stk. 2, eller som afgiver urigtige eller vildledende oplysninger, 4) ikke har en bemyndiget repræsentant, hvor dette er krævet, eller ikke har givet den bemyndigede repræsentant de fornødne beføjelser eller midler til at udføre opgaven, jf. § 8, stk. 3, 5) undlader at give kontrolmyndigheden adgang efter § 10 b til udtagelse af produkter, som nævnt i § 10 b, 6) overtræder eller undlader at efterkomme en afgørelse efter § 11, stk. 1, nr. 1-9, § 11 a og § 11 b, eller 7) omgår eller unddrager sig kontrolmyndighedens kontrol eller forsøger herpå. <p><i>Stk. 2.</i> Klima-, energi- og forsyningsministeren kan i regler, der udstedes i medfør af denne lov, fastsætte bødestraf for overtrædelse af disse regler.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Er der ved en overtrædelse opnået en økonomisk fordel, konfiskeres denne efter reglerne i straffelovens 9. kapitel, selv om der ved overtrædelsen ikke er forvoldt skade på miljøet eller fremkaldt fare herfor. Kan der ikke ske konfiskation, skal der tages særskilt hensyn hertil ved strafudmåling af</p>
---	--

	<p>bøde, herunder en eventuel tillæggsbøde.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Har nogen ved én eller flere handlinger begået flere overtrædelser og undladelser af denne lov, eller regler fastsat i medfør af denne lov, og medfører overtrædelserne og undladelserne idømmelse af bøde, sammenlægges bødestrafen for hver overtrædelse. Har nogen ved én eller flere handlinger overtrådt denne lov, eller regler fastsat i medfør af denne lov, og én eller flere andre love, og medfører overtrædelserne idømmelse af bøde, sammenlægges bødestrafen for hver overtrædelse af denne lov, eller regler fastsat i medfør af denne lov, og bødestrafen for overtrædelser af den eller de andre love.</p> <p><i>Stk. 5.</i> Bestemmelserne i stk. 4 kan fraviges, når særlige grunde taler herfor.</p> <p><i>Stk. 6.</i> Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.«.</p>
	<p style="text-align: center;">§ 2</p> <p>I lov om supplerende bestemmelser til forordning om opstilling af rammer for energimærkning m.v. (produktenergimærkningsloven), jf. lov nr. 1521 af 18. december 2018, foretages følgende ændringer:</p>
	<p>1. Overalt i loven ændres »Tilsynsmyndighed« til: »Kontrolmyndighed«, »tilsynsmyndighed« til: »kontrolmyndighed«, »tilsynsmyndigheden« til: »kontrolmyndigheden«, »Tilsynsmyndigheden« til:</p>

	«Kontrolmyndigheden«, og »tilsynsmyndighedens« til: »kontrolmyndighedens«.
	2. Overalt i loven ændres »tilsyn« til: »kontrol«.
	3. I § 1, stk. 1, indsættes efter »ophævelse af direktiv 2010/30/EU (energimærkningsforordningen)«: »og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 1020/2019/EU af 20. juni 2019 om markedsovervågning og produktoverensstemmelse og om ændring af direktiv 2004/42/EF og forordning nr. 765/2008/EF og nr. 305/2011/EU (markedsovervågningsforordningen)«.
§ 2. Erhvervsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, fører tilsyn med, at energirelaterede produkter er i overensstemmelse med de krav, der er fastsat i energimærkningsforordningen, delegerede retsakter og regler fastsat i medfør af denne lov.	4. I § 2, stk. 1, indsættes som 2. pkt.: »Erhvervsministeren, eller den ministeren bemyndiger hertil, fører endvidere kontrol med, at regler fastsat i energimærkningsforordningen, delegerede retsakter, markedsovervågningsforordningen og regler fastsat i medfør af denne lov, overholdes.«
§ 2 --- <i>Stk. 3.</i> Leverandøren skal efter anmodning give alle oplysninger, som er nødvendige for varetagelsen af tilsynsmyndighedens tilsyn efter stk. 1.	5. I § 2, stk. 3, indsættes efter »kontrolmyndighedens kontrol efter stk. 1«: », herunder relevante dokumenter, tekniske specifikationer, data, oplysninger om overensstemmelse og tekniske aspekter ved produktet, oplysninger om mængder af energirelaterede produkter på markedet og om andre produktmodeller, der har de samme tekniske egenskaber som det pågældende energirelaterede produkt, oplysninger, der er nødvendige for at kunne fastslå ejerskabet til en onlinegrænseflade m.v.«.
§ 2	

<p>---</p> <p><i>Stk. 4.</i> Forhandleren skal efter anmodning give tilsynsmyndigheden oplysninger om, hvorfra denne har erhvervet et energirelateret produkt.</p> <p><i>Stk. 5-6.</i> ---</p>	<p>6. I § 2, <i>stk. 4</i>, indsættes efter »hvorfra denne har erhvervet et energirelateret produkt»: », relevante dokumenter, tekniske specifikationer, data eller oplysninger om overensstemmelse og tekniske aspekter af produktet, herunder adgang til indlejret software, oplysninger om mængder af energirelaterede produkter på markedet og om andre produktmodeller, der har de samme tekniske egenskaber som det pågældende energirelaterede produkt. Forhandleren skal endvidere efter anmodning give alle oplysninger, der er nødvendige for at kunne fastslå ejerskabet til en onlinegrænseflade m.v.«</p>
	<p>7. Efter § 2 indsættes:</p> <p>»§ 2 a. Kontrolmyndigheden kan i kontroløjemed indsamle og behandle, herunder samkøre, oplysninger fra andre offentlige myndigheder og fra offentligt tilgængelige kilder.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Kontrolmyndigheden kan i kontroløjemed behandle, herunder samkøre, oplysninger, som myndigheden, ud over de tilfælde der er nævnt i stk. 1, er i besiddelse af.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Kontrolmyndigheden kan i kontroløjemed indsamle og behandle, herunder samkøre, ikke-offentligt tilgængelige oplysninger fra offentlige og private virksomheder og erhvervs- eller forbrugerorganisationer.«</p>
	<p>8. I § 3 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:</p>

	<p>»Stk. 3. Kontrolmyndigheden kan som led i sin kontrol med overholdelsen af kravene i energimærkningsforordningen, delegerede retsakter og regler fastsat i medfør af loven, jf. § 2, stk. 1, udtage ethvert energirelateret produkt, herunder ved brug af skjult identitet.«</p> <p>Stk. 3-6 bliver herefter stk. 4-7.</p>
<p><i>Adgang til erhvervslokaler</i></p> <p>§ 4. Tilsynsmyndigheden har, hvis det skønnes nødvendigt, til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse adgang til leverandørers og forhandleres erhvervslokaler med henblik på at kunne udtage energirelaterede produkter til måling og kontrol af, om disse er i overensstemmelse med krav i energimærkningsforordningen, de delegerede retsakter og regler fastsat i medfør af loven.</p> <p>Stk. 2. Politiet yder om nødvendigt tilsynsmyndigheden bistand til gennemførelsen af bestemmelserne om adgang i stk. 1.</p> <p>Stk. 3. Justitsministeren kan efter forhandlinger med tilsynsmyndigheden fastsætte regler om politiets bistand efter stk. 2.</p> <p>Stk. 4. Energi-, forsynings- og klimaministeren kan fastsætte regler om tilsynsmyndighedens adgang til leverandørers og forhandleres erhvervslokaler, jf. stk. 1.</p>	<p>9. Underoverskriften før § 4 og § 4 affattes således:</p> <p><i>Adgang til lokaliteter og transportmidler</i></p> <p>§ 4. Kontrolmyndigheden har til enhver tid mod behørig legitimation og uden retskendelse adgang til alle erhvervsmæssige lokaliteter og transportmidler, hvor der kan findes energirelaterede produkter med henblik på at kunne udtage energirelaterede produkter til måling og kontrol af, at disse er i overensstemmelse med krav i regler fastsat i medfør af loven eller en gennemførelsesforanstaltning.</p> <p>Stk. 2. Kontrolmyndigheden kan som led i kontrolbesøget foretage tekniske undersøgelser af et energirelateret produkt på stedet.</p> <p>Stk. 3. Kontrolmyndigheden kan som en del af dokumentationen af kontrolbesøget fotografere og optage video samt medtage prøver til nærmere analyse eller undersøgelse.</p> <p>Stk. 4. Kontrolmyndigheden kan være bistået af en eller flere uafhængige sagkyndige i forbindelse med adgangen efter stk. 1 og tekniske undersøgelser efter stk. 2.</p> <p>Stk. 5. Politiet yder om nødvendigt bistand til gennemførelse af kontrol</p>

	som nævnt i stk. 1. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan efter forhandling med justitsministeren fastsætte nærmere regler herom.«
<p>§ 5. Tilsynsmyndigheden kan påbyde, at forhold vedrørende energirelaterede produkter, der strider mod energimærkningsforordningen, delegerede retsakter, loven eller regler fastsat i medfør af loven, bringes i orden inden for en angivet frist. Herunder kan ministeren påbyde, at forholdene bringes i orden straks.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Efterkommer en leverandør eller forhandler ikke et påbud efter stk. 1, kan tilsynsmyndigheden udstede forbud mod, at et energirelateret produkt bringes i omsætning eller tages i brug.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Efterkommer en leverandør ikke et påbud efter stk. 1, kan tilsynsmyndigheden tillige udstede påbud om, at den leverandør, der har bragt produktet i omsætning eller har taget det i brug, skal tage de fornødne skridt til at trække produktet tilbage fra markedet.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Tilsynsmyndigheden kan forbyde forhandlere at udstille, sælge eller udleje de produkter, der er omfattet af forbud og påbud efter stk. 2 og 3.</p> <p><i>Stk. 5.</i> Tilsynsmyndigheden kan over for leverandøren udstede forbud mod, at et energirelateret produkt bringes i omsætning eller tages i brug, hvis leverandøren ikke overholder § 2, stk. 3, artikel 4, stk. 1, 2, 4 og 6, artikel 12, stk. 5 og 6, og artikel 20, stk. 3, i energimærkningsforordningen.</p>	<p>10. § 5 affattes således:</p> <p>»§ 5. Kontrolmyndigheden kan for forhold vedrørende energirelaterede produkter, der strider mod energimærkningsforordningen, delegerede retsakter, markedsovervågningsforordningen, loven eller regler fastsat i medfør af loven, træffe følgende afgørelser over for enhver, der har bragt et produkt i omsætning eller taget det i brug, eller som har været et led i afsættningen af et produkt:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) Påbud om at bringe forhold vedrørende det energirelaterede produkt i overensstemmelse med kravene. 2) Påbud om at sikre, at det energirelaterede produkt ikke udgør en risiko. 3) Påbud om at overholde visse betingelser, inden det energirelaterede produkt bringes i omsætning eller gøres tilgængeligt på markedet. 4) Påbud om at advare brugere om de risici, der er ved produktet eller at anbringe advarsler på produktet. 5) Påbud om at standse markedsføring, der kan vildlede brugerne. 6) Forbud mod at bringe produktet i omsætning, tage det i brug, gøre det tilgængeligt på markedet

<p><i>Stk. 6.</i> Efterkommer en leverandør ikke et påbud efter stk. 5, kan tilsynsmyndigheden tillige udstede påbud om, at den leverandør, der har bragt produktet i omsætning eller har taget det i brug, skal tage de fornødne skridt til at trække produktet tilbage fra markedet.</p>	<p>eller forbud mod markedsføring af produktet</p> <ol style="list-style-type: none"> 7) Påbud om at tilbage-trække produktet fra markedet. 8) Påbud om at tilbage-kalde produktet fra brugerne. 9) Påbud om at destruere produktet på forsvarlig måde eller på anden vis gøre det ubrugeligt. <p><i>Stk. 2.</i> Kontrolmyndigheden kan lægge undersøgelser af energirelaterede produkter, som er gennemført i en anden EU-medlemsstat, og afgørelser, som er truffet i en anden EU-medlemsstat, til grund og træffe afgørelse over for en erhvervsdrivende, der markedsfører et tilsvarende energirelateret produkt over for danske forbrugere, i medfør af stk. 1.«</p>
	<p>11. Efter § 5 indsættes:</p> <p>»§ 5 a. Kontrolmyndigheden kan træffe afgørelse over for enhver anden erhvervsdrivende, der har en tilknytning til produktet, end den, der har gjort det energirelaterede produkt tilgængeligt på markedet, om på relevant måde at bidrage til at begrænse og forhindre risici i at opstå.</p> <p><i>Indhold på onlinegrænseflader</i></p> <p>§ 5 b. Kontrolmyndigheden kan påbyde ejeren af en onlinegrænseflade at ændre eller fjerne indhold, der henviser til et energirelateret produkt, der ikke er i overensstemmelse med de krav, der er fastsat i</p>

	<p>energimærkningsforordningen, delegerede retsakter og regler fastsat i medfør af denne lov.</p> <p>§ 5 c. Der kan ske blokering af en onlinegrænseflade, hvis et påbud efter § 5 b ikke er efterkommet, eller onlinegrænsefladen gentagne gange har solgt eller formidlet salg af produkter, der udgør en alvorlig risiko.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Afgørelse efter stk. 1 om blokering af en onlinegrænseflade træffes af retten ved kendelse efter kontrolmyndighedens begæring. Inden retten træffer afgørelse, skal den så vidt muligt give parten, som indgrebet retter sig mod, adgang til at udtale sig. I kendelsen anføres de konkrete omstændigheder i sagen, hvorpå det støttes, at betingelserne for indgrebet er opfyldt.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Det påhviler udbydere af informationssamfundstjenester at bistå kontrolmyndigheden ved gennemførelsen af kendelser efter stk. 2. Kontrolmyndigheden kan pålægge udbydere af informations-samfundstjenester tvangsbøder med henblik på at gennemtvinge handlinger, som det påhviler udbydere at foretage.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Kontrolmyndigheden skal påse, at et indgreb efter stk. 1 ikke opretholdes ud over det tidsrum, hvor grundlaget for blokeringen er til stede. Kontrolmyndigheden skal af egen drift eller på foranledning af den, som indgrebet retter sig mod, træffe afgørelse om ophævelse af blokeringen.</p> <p><i>Stk. 5.</i> Fremsætter den, som indgrebet efter stk. 1 retter sig mod, an-</p>
--	---

	modning om, at blokeringen ophæves, og støttes denne anmodning på, at der er sket væsentlige ændringer i indholdet af onlinegrænsefladen, skal kontrolmyndigheden, hvis blokeringen ikke ophæves i medfør af stk. 4, snarest muligt indbringe spørgsmålet for retten. Retten afgør ved kendelse, om indgrebet skal opretholdes. Tages en anmodning ikke til følge, kan ny anmodning ikke fremsættes, før der er forløbet 3 måneder fra kendelsens afsigelse.«.
<p>§ 7. --- <i>Stk. 2.</i> Erhvervsministeren kan bemyndige en sagkyndig institution, en organisation eller en virksomhed til at udøve nærmere angivne beføjelser vedrørende tilsyn og kontrol af energirelaterede produkter og til at udøve sekretariatsbistand til tilsynsmyndigheden. Institutionen m.v. kan ikke træffe afgørelse om adgang efter § 4, stk. 1, eller træffe afgørelse efter § 5.</p> <p><i>Stk. 3. ---</i></p>	<p>12. I § 7, <i>stk. 2</i>, ændres »§ 4, stk. 1«: til: »§ 4« og efter »§ 5« indsættes: », § 5 a, § 5 b og § 5 c.«</p>
<p>§ 8. Tilsynsmyndigheden kan offentliggøre resultater af tilsyn og afgørelser truffet efter § 5, stk. 1-6.</p> <p><i>Stk. 2-3. ---</i></p>	<p>13. I § 8, <i>stk. 1</i>, ændres »§ 5, stk. 1-6« til: »§ 5, § 5 a, § 5 b og § 5 c«.</p>
<p>§ 10. Energi-, forsynings- og klimaministeren kan fastsætte regler eller træffe bestemmelser med henblik på at gennemføre eller anvende EU-regler om forhold, der er omfattet af denne lov, herunder forordninger, direktiver og beslutninger om energimærkning af energirelaterede produkter.</p>	<p>14. I § 10, indsættes efter »herunder forordninger, direktiver«: », afgørelser«.</p>
<p>§ 12. Medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning, straffes med bøde den, der</p>	<p>15. <i>Kapitel 5</i> affattes således:</p> <p>»Kapitel 5</p>

<ol style="list-style-type: none"> 1) som leverandør ikke overholder sine forpligtelser i henhold til energimærkningsforordningens artikel 3, stk. 1, 1. eller 3. pkt., eller stk. 2, 3, 4 eller 5, 2) som leverandør ikke overholder sin forpligtelse til at indlæse de nødvendige oplysninger i produktdata-basen i henhold til artikel 4, stk. 1 eller 2, stk. 4, 2. pkt., eller stk. 6, 1. pkt., eller artikel 12, stk. 5, eller bilag I, stk. 1 eller stk. 3, 3) som forhandler ikke overholder sine forpligtelser i henhold til energimærkningsforordningens artikel 5, 4) som leverandør eller forhandler ikke overholder sine forpligtelser i henhold til energimærkningsforordningens artikel 6, 5) som leverandør undlader at afgive oplysninger, som vedkommende er forpligtet til at give efter § 2, stk. 3, eller afgiver urigtige eller vildledende oplysninger, 6) som leverandør hindrer adgang til udtagelse af produkter, jf. § 4, stk. 1, 7) som forhandler eller kunde undlader at afgive oplysninger om, hvorfra et energirelateret produkt, som er omfattet af en delegeret retsakt, jf. § 2, stk. 4 og 5, er erhvervet, 8) som leverandør undlader at efterkomme anmodning om 	<p style="text-align: center;"><i>Straf m.v.</i></p> <p style="text-align: center;"><i>Tvangsbøder</i></p> <p>§ 11 a. Kontrolmyndigheden kan pålægge udbydere af informations-samfundstjenester tvangsbøder med henblik på at gennemtvinge handlinger, som det påhviler udbyderne at foretage efter § 5 b og § 5 c.</p> <p>§ 12. Medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning, straffes med bøde den, der</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) som leverandør ikke overholder sine forpligtelser i henhold til energimærkningsforordningens artikel 3, stk. 1, 1. eller 3. pkt., eller stk. 2, 3, 4 eller 5, 2) som leverandør ikke overholder sin forpligtelse til at indlæse de nødvendige oplysninger i produktdata-basen i henhold til energimærkningsforordningens artikel 4, stk. 1 eller 2, stk. 4, 2. pkt., eller stk. 6, 1. pkt., eller artikel 12, stk. 5, eller bilag I, stk. 1 eller stk. 3, 3) som forhandler ikke overholder sine forpligtelser i henhold til energimærkningsforordningens artikel 5, 4) som leverandør eller forhandler ikke overholder sine forpligtelser i henhold til energimærkningsforordningens artikel 6, 5) som leverandør undlader at afgive oplysninger, som
--	---

<p>data i henhold til energimærkningsforordningens artikel 12, stk. 6,</p> <p>9) som leverandør undlader at stille en elektronisk udgave af den tekniske dokumentation til rådighed inden for 10 dage efter anmodning herom i henhold til energimærkningsforordningens artikel 20, stk. 3, eller</p> <p>10) som leverandør, forhandler eller kunde ikke efterkommer påbud eller forbud efter § 5.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Energi-, forsynings- og klimaministeren kan i regler, der fastsættes i medfør af denne lov, fastsætte bødestraf for overtrædelse af disse regler.</p>	<p>vedkommende er forpligtet til at give efter § 2, stk. 3, eller afgiver urigtige eller vildledende oplysninger,</p> <p>6) som leverandør eller forhandler hindrer adgang til udtagelse af produkter, jf. § 4,</p> <p>7) som forhandler undlader at afgive oplysninger, som vedkommende er forpligtet til at give efter § 2, stk. 4, eller afgiver urigtige eller vildende oplysninger,</p> <p>8) Som kunde undlader at afgive oplysninger om, hvorfra et energirelateret produkt, som er omfattet af en delegeret retsakt, jf. § 2, stk. 5, er erhvervet,</p> <p>9) som leverandør undlader at efterkomme anmodning om data i henhold til energimærkningsforordningens artikel 12, stk. 6,</p> <p>10) som leverandør undlader at stille en elektronisk udgave af den tekniske dokumentation til rådighed inden for 10 dage efter anmodning herom i henhold til energimærkningsforordningens artikel 20, stk. 3,</p> <p>11) overtræder eller undlader at efterkomme en afgørelse efter § 5, stk. 1, nr. 1-9, § 5 a og 5 b, eller</p> <p>12) omgår eller unddrager sig tilsynsmyndighedens kontrol eller forsøger herpå.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Klima-, energi- og forsyningsministeren kan i regler, der udstedes i medfør af denne lov,</p>
---	--

	<p>fastsætte bødestraf for overtrædelse af disse regler.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Har nogen ved én eller flere handlinger begået flere overtrædelser og undladelser af denne lov, eller regler fastsat i medfør af denne lov, og medfører overtrædelserne og undladelserne idømmelse af bøde, sammenlægges bødestraffen for hver overtrædelse. Har nogen ved én eller flere handlinger overtrådt denne lov, eller regler fastsat i medfør af denne lov, og én eller flere andre love, og medfører overtrædelserne idømmelse af bøde, sammenlægges bødestraffen for hver overtrædelse af denne lov, eller regler fastsat i medfør af denne lov, og bødestraffen for overtrædelser af den eller de andre love.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Bestemmelserne i stk. 3 kan fraviges, når særlige grunde taler herfor.</p> <p><i>Stk. 5.</i> Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.«</p>
	<p style="text-align: center;">§ 3</p> <p>I lov om radioudstyr og elektromagnetiske forhold, jf. lov nr. 260 af 16. marts 2016, foretages følgende ændringer:</p>
Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/30/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om elektromagnetisk kompatibilitet, EU-Tidende 2014, nr. L 96, side 79, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/53/EU af 16. april 2014 om harmonisering af medlemsstaternes	<p><i>1. Fodnoten</i> til lovens titel affattes således: » Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/30/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om elektromagnetisk kompatibilitet, EU-Tidende 2014, nr. L 96, side 79, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/53/EU af 16.</p>

<p>love om tilgængeliggørelse af radioudstyr på markedet og om ophævelse af direktiv 1999/5/EF, EU-Tidende 2014, nr. L 153, side 62, og dele af Kommissionens direktiv 2008/63/EF af 20. juni 2008 om konkurrence på markederne for teleterminaludstyr, EU-Tidende 2008, nr. L 162, side 20.</p>	<p>april 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse af radioudstyr på markedet og om ophævelse af direktiv 1999/5/EF, EU-Tidende 2014, nr. L 153, side 62, og dele af Kommissionens direktiv 2008/63/EF af 20. juni 2008 om konkurrence på markederne for teleterminaludstyr, EU-Tidende 2008, nr. L 162, side 20. I loven er der medtaget visse bestemmelser fra Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1020/EU af 20. juni 2019 om markedsovervågning og produktoverensstemmelse og om ændring af direktiv 2004/42/EF og forordning 2008/765/EF og 2011/305/EU, EU-Tidende 2019, nr. L 169, side 1. Ifølge artikel 288 i EUF-Traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Gengivelsen af disse bestemmelser i loven er således udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningens umiddelbare gyldighed i Danmark.</p>
<p>§ 2. I denne lov forstås ved:</p> <p>1-6) ---</p> <p>7) Distributør: Enhver fysisk eller juridisk person i forsyningskæden ud over fabrikanten eller importøren, som gør et apparat eller radioudstyr tilgængeligt på markedet.</p> <p>8-14) ---</p> <p>15) Radiofrekvenser: Elektromagnetiske bølger med frekvenser under 3.000 GHz, som udbredes i rummet uden kunstig afskærmning.</p>	<p>2. I § 2, <i>stk. 1, nr. 7</i>, ændres »og distributøren« til », distributøren og udbyderen af distributionstjenester«.</p> <p>3. I § 2, <i>stk. 1</i>, indsættes efter nr. 14 et nyt nummer:</p> <p>»15) Onlinegrænseflade: Enhver form for software, herunder et web-</p>

<p>delse af radiofrekvenser, ved at radioudstyret er beskyttet mod uacceptable forstyrrelser fra anden frekvensanvendelse.</p> <p>19) Trække tilbage fra markedet: Enhver foranstaltning, der har til formål at forhindre, at et apparat eller radioudstyr i forsyningskæden gøres tilgængeligt på markedet.</p> <p><i>Stk. 2. ---</i></p>	<p>Nr. 19 bliver herefter nr. 20.</p> <p>5. I § 2, stk. 1, indsættes efter nr. 20 to nye numre:</p> <p>»21) Udbyder af distributionstjenester: Enhver fysisk eller juridisk person, der som led i erhvervsvirksomhed udbyder mindst to af følgende tjenester: oplagring, emballering, adressering og forsendelse uden at have ejerskab over de pågældende produkter, undtagen posttjenester.</p> <p>22) Udbyder af informationssamfundstjenester: En udbyder af en tjeneste som defineret i artikel 1, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/1535/EU.«.</p>
	<p>6. Efter § 3 indsættes:</p> <p><i>»Ansvarlig erhvervsdrivende</i></p> <p>§ 3 a. Et apparat må kun bringes i omsætning, hvis en erhvervsdrivende, der er etableret i Den Europæiske Union, er ansvarlig for de i § 4, stk. 4, § 6, stk. 2-4, § 7, stk. 4, nr. 3 og 5-7, § 8, stk. 5, § 9, stk. 2-4, og § 11 a, stk. 2, nr. 1-4, omhandlede opgaver med hensyn til dette apparat.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Ved den i stk. 1 omhandlede erhvervsdrivende forstås enhver af følgende:</p>

	<ul style="list-style-type: none"> a) En fabrikant, der er etableret i Den Europæiske Union. b) En importør, når fabrikanten ikke er etableret i Den Europæiske Union. c) En bemyndiget repræsentant, som ved skriftlig fuldmagt fra fabrikanten er udpeget til at udføre de opgaver, der er fastsat i § 7, på fabrikantens vegne. d) En udbyder af distributionstjenester, der er etableret i Den Europæiske Union, for så vidt angår de apparater, som denne håndterer, når ingen anden erhvervsdrivende som omhandlet i litra a), b) og c) er etableret i Den Europæiske Union.«.
<p>§ 4. ---</p> <p><i>Stk. 2-3. ---</i></p> <p><i>Stk. 4.</i> Fabrikanten skal anbringe et CE-mærke på apparater, som er i overensstemmelse med § 3, inden fabrikanten bringer apparaterne i omsætning. Er det ikke muligt på grund af apparatets beskaffenhed at anbringe et CE-mærke på apparatet, skal fabrikanten i stedet anbringe et CE-mærke på apparatets emballage og de medfølgende dokumenter.</p> <p><i>Stk. 5.</i> Energistyrelsen fastsætter nærmere regler om</p>	<p>7. I § 4, indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:</p> <p>»<i>Stk. 4.</i> Fabrikanten skal sørge for, at overensstemmelseserklæringen står til rådighed for Sikkerhedsstyrelsen i den periode, der kræves i henhold til stk. 3, og sikre, at den tekniske dokumentation kan stilles til rådighed for Sikkerhedsstyrelsen, hvis styrelsen anmoder herom.«.</p> <p>Stk. 4 og 5 bliver herefter stk. 5 og 6.</p>

<p>1) formodning for et apparats overensstemmelse med § 3 eller dele heraf, jf. stk. 1, hvis apparatet er i overensstemmelse med harmoniserede standarder eller dele heraf,</p> <p>2) procedurerne til vurdering af apparaters overensstemmelse med § 3 og indholdet af den tekniske dokumentation, jf. stk. 2,</p> <p>3) indholdet af EU-overensstemmelseserklæringen, jf. stk. 3, og</p> <p>4) CE-mærkning, jf. stk. 4.</p>	<p>8. I § 4, stk. 6, nr. 4, ændres »stk. 4« til: »stk. 5«.</p>
<p>§ 5. Fabrikantens navn og registrerede firmanavn eller registrerede varemærke og en postadresse, hvor fabrikanten kan kontaktes, skal fremgå af de apparater, som fabrikanten bringer i omsætning. Er det ikke muligt på grund af apparatets beskaffenhed at anbringe oplysningerne på apparatet, skal oplysningerne fremgå af emballagen eller et medfølgende dokument. Kontaktoplysningerne skal være på et sprog, der er let forståeligt for brugerne og Energistyrelsen.</p> <p><i>Stk. 2-4. ---</i></p>	<p>9. § 5, stk. 1, 1. og 2. pkt., affattes således: »Fabrikantens navn, registrerede firmanavn eller registrerede varemærke og kontaktoplysninger, herunder postadresse, skal være angivet på apparatet eller på dets emballage, pakken eller et medfølgende dokument. Kontaktoplysningerne skal som udgangspunkt angives på apparatet, medmindre det ikke er muligt på grund af apparatets beskaffenhed.«.</p>
<p>§ 6. ---</p> <p><i>Stk. 2.</i> Udgør et apparat, som fabrikanten har gjort tilgængeligt på markedet, en risiko, skal fabrikanten straks underrette Energistyrelsen om risikoen og give nærmere oplysninger om apparatets manglende overensstemmelse og eventuelle foranstaltninger, der er truffet for at fjerne risikoen.</p>	<p>10. I § 6, stk. 2, ændres »Udgør et apparat, som fabrikanten har gjort tilgængeligt på markedet, en risiko, skal fabrikanten straks underrette Energistyrelsen om risikoen og« til: »Fabrikanten skal underrette Sikkerhedsstyrelsen, hvis vedkommende har grund til at tro, at et apparat udgør en risiko. Fabrikanten skal«.</p>

	<p>11. I § 6, indsættes efter stk. 2 som to nye stykker:</p> <p>»<i>Stk. 3.</i> Fabrikanten skal på grundlag af begrundet anmodning fra Sikkerhedsstyrelsen give styrelsen al information og dokumentation, der er nødvendig for at konstatere apparatets overensstemmelse, på et sprog, der er letforståeligt for Sikkerhedsstyrelsen.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Fabrikanten skal samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen og skal herunder efter en begrundet anmodning sikre, at der træffes øjeblikkelige nødvendige korrigerende tiltag for at afhjælpe eventuelle tilfælde af manglende overensstemmelse med de krav, der finder anvendelse på det pågældende apparat. Hvis dette ikke er muligt, skal fabrikanten begrænse de risici, der er forbundet med det pågældende apparat, når det påbydes af Sikkerhedsstyrelsen eller på eget initiativ, når fabrikanten skønner eller har grund til at tro, at det pågældende apparat udgør en risiko.«.</p>
<p>§ 7. Fabrikanten kan ved en skriftlig fuldmagt udpege en bemyndiget repræsentant.</p> <p><i>Stk. 2.</i> ---</p> <p><i>Stk. 3.</i> Fabrikantens udpegning af den bemyndigede repræsentant efter stk. 1 skal som minimum sætte den bemyndigede repræsentant i stand til at</p>	<p>12. I § 7, <i>stk. 1</i>, indsættes efter 1. pkt. som to nye punkter:</p> <p>»Den bemyndigede repræsentant skal være bemyndiget af fabrikanten til at udføre de i stk. 4 angivne opgaver og skal udføre de opgaver, der er fastsat i fuldmagten.«.</p> <p>13. § 7, <i>stk. 3</i>, affattes således:</p> <p>»Den bemyndigede repræsentant skal være bemyndiget af fabrikanten til at udføre de i stk. 4 angivne opgaver, hvis der ikke findes en anden ansvarlig erhvervsdrivende ef-</p>

<ol style="list-style-type: none"> 1) opbevare EU-overensstemmelseserklæringen og den tekniske dokumentation i 10 år, efter at apparatet er blevet bragt i omsætning, jf. § 4, stk. 3, 2) give Energistyrelsen oplysninger og dokumentation på Energistyrelsens begrundede anmodning, som er nødvendige for at påvise apparatets overensstemmelse med kravene, som følger af § 4 og regler fastsat i medfør heraf og § 5, og 3) samarbejde om foranstaltninger på Energistyrelsens anmodning, som Energistyrelsen træffer for at fjerne en risiko, som udgøres af et apparat, der er omfattet af den bemyndigede repræsentants fuldmagt. 	<p>ter § 3 a. Den bemyndigede repræsentant skal udføre de opgaver, der er fastsat i fuldmagten.«.</p> <p>14. I § 7, indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:</p> <p>»Stk. 4. Den bemyndigede repræsentant skal</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) angive sit navn, registrerede firmanavn eller registrerede varemærke og kontaktoplysninger, herunder postadresse, på apparatet eller på dets emballage, pakken eller et medfølgende dokument, 2) opbevare den tekniske dokumentation, jf. § 4, stk. 2, og EU-overensstemmelseserklæringen, jf. § 4, stk. 3, i 10 år efter, at apparatet er blevet bragt i omsætning,
---	--

	<ol style="list-style-type: none">3) verificere, at EU-overensstemmelseserklæringen og den tekniske dokumentation, jf. nr. 2, er udarbejdet, og sørge for, at overensstemmelseserklæringen står til rådighed for Sikkerhedsstyrelsen i 10 år efter, at apparatet er blevet bragt i omsætning, og sikre, at den tekniske dokumentation i samme periode kan stilles til rådighed for Sikkerhedsstyrelsen, hvis styrelsen anmoder herom,4) på anmodning give Sikkerhedsstyrelsen en kopi af fuldmagten på et af Sikkerhedsstyrelsen fastsat EU-sprog,5) på grundlag af begrundet anmodning fra Sikkerhedsstyrelsen give styrelsen al information og dokumentation, der er nødvendig for at konstatere apparatets overensstemmelse, på et sprog, der er letforståeligt for Sikkerhedsstyrelsen,6) underrette Sikkerhedsstyrelsen, hvis den bemyndigede repræsentant har grund til at tro, at et apparat udgør en risiko, og7) samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen og skal herunder efter en begrundet anmodning
--	--

	<p>sikre, at der træffes øjeblikkelige nødvendige korrigerende tiltag for at afhjælpe eventuelle tilfælde af manglende overensstemmelse med de krav, der finder anvendelse på det pågældende apparat. Hvis dette ikke er muligt, skal den bemyndigede repræsentant begrænse de risici, der er forbundet med det pågældende apparat, når det påbydes af Sikkerhedsstyrelsen eller på eget initiativ, når den bemyndigede repræsentant skønner eller har grund til at tro, at det pågældende apparat udgør en risiko.«.</p>
<p>§ 8. ---</p> <p><i>Stk. 2.</i> Importøren må kun bringe apparater i omsætning, når importøren har sikret, at fabrikanten af apparaterne har overholdt § 4, stk. 2 og 4, regler fastsat i medfør af § 4, stk. 5, nr. 4, og § 5.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Importørens navn og registrerede firmanavn eller registrerede varemærke og en postadresse, hvor importøren kan kontaktes, skal fremgå af de apparater, som importøren bringer i omsætning. Er det ikke muligt på grund af apparatets beskaffenhed at anbringe oplysningerne på apparatet, skal oplysningerne fremgå af emballagen eller et medfølgende dokument. Kontaktoplysningerne skal være på</p>	<p>15. I § 8, <i>stk. 2</i>, ændres »stk. 5« til: »stk. 6«.</p> <p>16. § 8, <i>stk. 3, 1. og 2. pkt.</i>, affattes således: »Importørens navn, registrerede firmanavn eller registrerede varemærke og kontaktoplysninger, herunder postadresse, skal være angivet på apparatet eller på dets emballage, pakken eller et medfølgende dokument. Kontaktoplysningerne skal som udgangspunkt angives på apparatet, medmindre det ikke muligt på grund af apparatets beskaffenhed.«.</p>

<p>et sprog, der er let forståeligt for brugerne og Energistyrelsen.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Importøren skal i 10 år, efter at et apparat er blevet bragt i omsætning, opbevare en kopi af EU-overensstemmelseserklæringen, jf. § 4, stk. 3. Importøren skal i samme tidsrum sikre, at den tekniske dokumentation, jf. § 4, stk. 2, kan stilles til rådighed for Energistyrelsen på anmodning herom.</p> <p><i>Stk. 5.</i> Importøren skal sikre, at importørens opbevaring og transport af apparater ikke bringer apparaternes overensstemmelse med § 3 i fare.</p> <p><i>Stk. 6.</i> Udgør et apparat en risiko, skal importøren underrette fabrikanten og Energistyrelsen herom.</p>	<p>17. § 8, stk. 4, 2. pkt., ophæves.</p> <p>18. I § 8, indsættes efter stk. 4 som nyt stykke:</p> <p>»Stk. 5. Importøren skal verificere, at EU-overensstemmelseserklæringen, jf. § 4, stk. 3, og den tekniske dokumentation, jf. § 4, stk. 2, er udarbejdet, og sørge for, at overensstemmelseserklæringen står til rådighed for Sikkerhedsstyrelsen i 10 år efter, at apparatet er blevet bragt i omsætning, og sikre, at den tekniske dokumentation i samme periode kan stilles til rådighed for Sikkerhedsstyrelsen, hvis styrelsen anmoder herom.«.</p> <p>Stk. 5 og 6 bliver herefter stk. 6 og 7.</p> <p>19. § 8, stk. 7, ophæves.</p>
<p>§ 9. ---</p> <p><i>Stk. 2.</i> Udgør et apparat, som importøren har gjort tilgængeligt på markedet, en risiko, skal importøren straks underrette Energistyrelsen om risikoen og give nærmere oplysninger om apparatets manglende overensstemmelse og eventuelle foranstaltninger, der er truffet for at fjerne risikoen.</p>	<p>20. § 9, stk. 2, affattes således:</p> <p>»Importøren skal underrette Sikkerhedsstyrelsen, hvis vedkommende har grund til at tro, at et apparat udgør en risiko. Importøren skal give nærmere oplysninger om apparatets manglende overensstemmelse og eventuelle foranstalt-</p>

	<p>ninger, der er truffet, for at fjerne risikoen. Udgør et apparat en risiko, skal importøren endvidere underrette fabrikanten herom.«.</p> <p>21. I § 9, indsættes efter stk. 2 som to nye stykker:</p> <p>»Stk. 3. Importøren skal på grundlag af begrundet anmodning fra Sikkerhedsstyrelsen give styrelsen al information og dokumentation, der er nødvendig for at konstatere apparatets overensstemmelse, på et sprog, der er letforståeligt for Sikkerhedsstyrelsen.</p> <p>Stk. 4. Importøren skal samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen og skal herunder efter en begrundet anmodning sikre, at der træffes øjeblikkelige nødvendige korrigerende tiltag for at afhjælpe eventuelle tilfælde af manglende overensstemmelse med de krav, der finder anvendelse på det pågældende apparat. Hvis dette ikke er muligt, skal importøren begrænse de risici, der er forbundet med det pågældende apparat, når det påbydes af Sikkerhedsstyrelsen eller på eget initiativ, når importøren skønner eller har grund til at tro, at det pågældende apparat udgør en risiko.«.</p>
<p>§ 10. ---</p> <p>Stk. 2. Distributøren må kun gøre apparater tilgængelige på markedet, når distributøren har kontrolleret, at fabrikanten af apparaterne har overholdt § 4, stk. 4, regler fastsat i medfør af § 4, stk. 5, nr. 4, og § 5, og at importøren af apparaterne har overholdt § 8, stk. 3.</p> <p>Stk. 3-4. ---</p>	<p>22. I § 10, stk. 2, ændres »stk. 4 og 5« til: »stk. 5 og 6«.</p>

<p>§ 11. ---</p> <p>Stk. 2. ---</p>	<p>23. I § 11, indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:</p> <p>»Stk. 3. Distributøren skal samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen om tiltag, der kan eliminere eller begrænse risici forbundet med apparater, som distributøren har gjort tilgængelige på markedet.«.</p>
	<p>24. Efter § 11 indsættes:</p> <p style="text-align: center;"><i>»Udbydere af distributionstjenester</i></p> <p>§ 11 a. Udbyderen af distributionstjenesters navn, registrerede firmanavn eller registrerede varemærke og kontaktoplysninger, herunder postadresse, skal være angivet på apparatet eller på dets emballage, pakken eller et medfølgende dokument.</p> <p>Stk. 2. Udbyderen af distributionstjenester skal</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) verificere, at EU-overensstemmelseserklæringen, jf. § 4, stk. 3, og den tekniske dokumentation, jf. § 4, stk. 2, er udarbejdet, og sørge for, at overensstemmelseserklæringen står til rådighed for Sikkerhedsstyrelsen i 10 år efter, at apparatet er blevet bragt i omsætning, og sikre, at den tekniske dokumentation i samme periode kan stilles til rådighed for Sikkerhedsstyrelsen, hvis styrelsen anmoder herom, 2) underrette Sikkerhedsstyrelsen, hvis vedkommende

	<p>har grund til at tro, at et apparat udgør en risiko. Udbyderen af distributionstjenester skal give nærmere oplysninger om apparatets manglende overensstemmelse og eventuelle foranstaltninger, der er truffet, for at fjerne risikoen,</p> <p>3) på grundlag af begrundet anmodning fra Sikkerhedsstyrelsen give styrelsen al information og dokumentation, der er nødvendig for at konstatere apparatets overensstemmelse, på et sprog, der er letforståeligt for Sikkerhedsstyrelsen, og</p> <p>4) samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen og skal herunder efter en begrundet anmodning sikre, at der træffes øjeblikkelige nødvendige korrigerende tiltag for at afhjælpe eventuelle tilfælde af manglende overensstemmelse med de krav, der finder anvendelse på det pågældende apparat. Hvis dette ikke er muligt, skal udbyderen af distributionstjenester begrænse de risici, der er forbundet med det pågældende apparat, når det påbydes af Sikkerhedsstyrelsen eller på eget initiativ, når udbyderen af distributionstjenester skønner eller har grund til at tro, at det pågældende apparat udgør en risiko.</p> <p><i>Udbydere af informationssamfundstjenester</i></p>
--	--

	<p>§ 11 b. Udbydere af informations-samfundstjenester skal på anmodning af Sikkerhedsstyrelsen og i særlige tilfælde samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen med henblik på at fremme ethvert tiltag, der træffes, for at eliminere eller, hvis dette ikke er muligt, begrænse risiciene forbundet med et apparat, der udbydes eller var udbudt til salg online gennem deres tjenester.«.</p>
	<p>25. Efter § 17 indsættes:</p> <p style="text-align: center;"><i>»Ansvarlig erhvervsdrivende</i></p> <p>§ 17 a. Radioudstyr må kun bringes i omsætning, hvis en erhvervsdrivende, der er etableret i Den Europæiske Union, er ansvarlig for de i § 18, stk. 4, § 20, stk. 2-4, § 21, stk. 4, nr. 3 og 5-7, § 22, stk. 5, § 23, stk. 2-4, og § 25 a, stk. 2, nr. 1-4, omhandlede opgaver med hensyn til dette radioudstyr.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Ved den i stk. 1 omhandlede erhvervsdrivende forstås enhver af følgende:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) En fabrikant, der er etableret i Den Europæiske Union. b) En importør, når fabrikanten ikke er etableret i Den Europæiske Union. c) En bemyndiget repræsentant, som ved skriftlig fuldmagt fra fabrikanten er udpeget til at udføre de opgaver, der er fastsat i § 21, på fabrikantens vegne. d) En udbyder af distributions-tjenester, der er etableret i Den Europæiske Union, for

	så vidt angår det radioudstyr, som denne håndterer, når ingen anden erhvervsdrivende som omhandlet i litra a), b) og c) er etableret i Den Europæiske Union.«.
<p>§ 18. ---</p> <p><i>Stk. 2-3. ---</i></p> <p><i>Stk. 3.</i> Fabrikanten skal, inden fabrikanten bringer radioudstyr i omsætning, udarbejde en EU-overensstemmelseserklæring, hvorved fabrikanten indestår for, at radioudstyret er i overensstemmelse med § 17 og regler fastsat i medfør heraf, på baggrund af vurderingen i stk. 2. Fabrikanten skal opbevare EU-overensstemmelseserklæringen og den tekniske dokumentation, jf. stk. 2, i 10 år, efter at radioudstyret er blevet bragt i omsætning.</p> <p><i>Stk. 4-5. ---</i></p> <p><i>Stk. 6.</i> Energistyrelsen fastsætter nærmere regler om</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) --- 2) procedurerne til vurdering af radioudstyrs overensstemmelse med § 17 og regler fastsat i medfør heraf og indholdet af den tekniske dokumentation, jf. stk. 2, 3) indholdet af EU-overensstemmelseserklæringen og den forenklede EU-overensstemmelseserklæring, jf. stk. 3 og 4, og 4) --- <p><i>Stk. 7. ---</i></p>	<p>26. I § 18, indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:</p> <p>»<i>Stk. 4.</i> Fabrikanten skal sørge for, at overensstemmelseserklæringen står til rådighed for Sikkerhedsstyrelsen i 10 år efter, at radioudstyret er blevet bragt i omsætning, og sikre, at den tekniske dokumentation i samme periode kan stilles til rådighed for Sikkerhedsstyrelsen, hvis styrelsen anmoder herom.«.</p> <p>Stk. 4-7 bliver herefter stk. 5-8.</p> <p>27. I § 18, <i>stk. 7, nr. 2</i>, ændres »og 4« til: »og 5«.</p> <p>28. I § 18, <i>stk. 7, nr. 3</i>, ændres »stk. 5« til: »stk. 6«.</p>

<p>§ 19. Fabrikantens navn og registrerede firmanavn eller registrerede varemærke og en postadresse, hvor fabrikanten kan kontaktes, skal fremgå af radioudstyr, som fabrikanten bringer i omsætning. Er det ikke muligt på grund af radioudstyrets beskaffenhed at anbringe oplysningerne på radioudstyret, skal oplysningerne fremgå af emballagen eller et medfølgende dokument. Kontaktoplysningerne skal være på et sprog, der er let forståeligt for brugerne og Energistyrelsen.</p> <p><i>Stk. 2-3. ---</i></p> <p><i>Stk. 4.</i> Udsender radioudstyret tilsigtet radiofrekvenser, skal fabrikanten foruden de i stk. 3 nævnte oplysninger indsætte oplysninger i brugsanvisningen om de frekvensbånd, som radioudstyret anvender, og den maksimale effekt, som udsendes i disse frekvensbånd.</p> <p><i>Stk. 5. ---</i></p>	<p>29. § 19, stk. 1, 1. og 2. pkt., affattes således: » Fabrikantens navn, registrerede firmanavn eller registrerede varemærke og kontaktoplysninger, herunder postadresse, være angivet på radioudstyret eller på dets emballage, pakken eller et ledsagedokument. Kontaktoplysningerne skal som udgangspunkt angives på radioudstyret, medmindre det ikke muligt på grund af radioudstyrets beskaffenhed.«.</p> <p>30. I § 19, stk. 4, ændres »foruden de i stk. 3 nævnte oplysninger indsætte oplysninger i brugsanvisningen« til: »sikre, at der følger oplysninger« og efter »disse frekvensbånd« indsættes: », med radioudstyret«.</p>
<p>§ 20. ---</p> <p><i>Stk. 2.</i> Udgør radioudstyr, som fabrikanten har gjort tilgængeligt på markedet, en risiko, skal fabrikanten straks underrette Energistyrelsen om risikoen og give nærmere oplysninger om radioudstyrets manglende overensstemmelse, eventuelle foranstaltninger, der er truffet for at fjerne risikoen, og resultaterne heraf.</p>	<p>31. I § 20, stk. 2, ændres »Udgør radioudstyr, som fabrikanten har gjort tilgængeligt på markedet, en risiko, skal fabrikanten straks underrette Energistyrelsen om risikoen og« til: »Fabrikanten skal underrette Sikkerhedsstyrelsen, hvis vedkommende har grund til at tro, at radioudstyr udgør en risiko. Fabrikanten skal«.</p> <p>32. I § 20, indsættes efter stk. 2 som to nye stykker:</p>

<p><i>Stk. 3.</i> Energistyrelsen fastsætter regler om, at fabrikanten for at beskytte brugernes sundhed og sikkerhed skal foretage stikprøvekontrol af radioudstyr, der er gjort tilgængeligt på markedet, undersøge radio- udstyr, der ikke er i overensstemmelse med § 17 og regler fastsat i medfør heraf eller er blevet kaldt tilbage, og føre et register over klager over radioudstyr, og at fabrikanten skal holde distributørerne orienteret om aktiviteterne.</p>	<p>»<i>Stk. 3.</i> Fabrikanten skal på grundlag af begrundet anmodning fra Sikkerhedsstyrelsen give styrelsen al information og dokumentation, der er nødvendig for at konstatere radioudstyrets overensstemmelse, på et sprog, der er letforståeligt for Sikkerhedsstyrelsen.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Fabrikanten skal samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen og skal herunder efter en begrundet anmodning sikre, at der træffes øjeblikkelige nødvendige korrigerende tiltag for at afhjælpe eventuelle tilfælde af manglende overensstemmelse med de krav, der finder anvendelse på det pågældende radioudstyr. Hvis dette ikke er muligt, skal fabrikanten begrænse de risici, der er forbundet med det pågældende radioudstyr, når det påbydes af Sikkerhedsstyrelsen eller på eget initiativ, når fabrikanten skønner eller har grund til at tro, at det pågældende radioudstyr udgør en risiko.«.</p> <p>Stk. 3 bliver herefter stk. 5.</p>
<p>§ 21. Fabrikanten kan ved skriftlig fuldmagt udpege en bemyndiget repræsentant.</p>	<p>33. I § 21, stk. 1, indsættes efter 1. pkt. som to nye punkter:</p>

<p><i>Stk. 2. ---</i></p> <p><i>Stk. 3.</i> Fabrikantens udpegning af den bemyndigede repræsentant efter stk. 1 skal som minimum sætte den bemyndigede repræsentant i stand til at</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) opbevare EU-overensstemmelseserklæringen og den tekniske dokumentation i 10 år, efter at radioudstyret er blevet bragt i omsætning, jf. § 18, stk. 3, 2) give Energistyrelsen oplysninger og dokumentation på Energistyrelsens begrundede anmodning, der er nødvendige for at påvise radioudstyrets overensstemmelse med de krav, som følger af §§ 18 og 19 og regler fastsat i medfør heraf, og 3) samarbejde om foranstaltninger på Energistyrelsens anmodning, som Energistyrelsen træffer for at fjerne en risiko, som udgøres af det radioudstyr, der er omfattet af den bemyndigede repræsentants fuldmagt. 	<p>» Den bemyndigede repræsentant skal være bemyndiget af fabrikanten til at udføre de i stk. 4 angivne opgaver, hvis der ikke findes en anden ansvarlig erhvervsdrivende efter § 17 a. Den bemyndigede repræsentant skal udføre de opgaver, der er fastsat i fuldmagten.«.</p> <p>34. § 21, stk. 3, affattes således:</p> <p>»Den bemyndigede repræsentant skal råde over passende midler til at kunne udføre sine opgaver efter stk. 4. Råder den bemyndigede repræsentant ikke over passende midler, kan denne ikke anses for at være ansvarlig efter § 17 a.«.</p> <p>35. I § 21, indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:</p> <p>»Stk. 4. Den bemyndigede repræsentant skal</p>
---	--

	<ol style="list-style-type: none">1) angive sit navn, registrerede firmanavn eller registrerede varemærke og kontaktoplysninger, herunder postadresse, på radioudstyret eller på dets emballage, pakken eller et medfølgende dokument,2) opbevare den tekniske dokumentation, jf. § 18, stk. 2, og EU-overensstemmelseserklæringen, jf. § 18, stk. 3, i 10 år efter, at radioudstyret er blevet bragt i omsætning,3) verificere, at EU-overensstemmelseserklæringen og den tekniske dokumentation, jf. nr. 2, er udarbejdet, og sørge for, at overensstemmelseserklæringen står til rådighed for Sikkerhedsstyrelsen i 10 år efter, at radioudstyret er blevet bragt i omsætning, og sikre, at den tekniske dokumentation i samme periode kan stilles til rådighed for Sikkerhedsstyrelsen, hvis styrelsen anmoder herom,4) på anmodning give Sikkerhedsstyrelsen en kopi af fuldmagten på et af Sikkerhedsstyrelsen fastsat EU-sprog,5) på grundlag af begrundet anmodning fra Sikkerhedsstyrelsen give styrelsen al information og dokumentation, der
--	---

	<p>er nødvendig for at konstatere radioudstyrets overensstemmelse, på et sprog, der er letforståeligt for Sikkerhedsstyrelsen,</p> <p>6) underrette Sikkerhedsstyrelsen, hvis den bemyndigede repræsentant har grund til at tro, at radioudstyr udgør en risiko, og</p> <p>7) samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen og skal herunder efter en begrundet anmodning sikre, at der træffes øjeblikkelige nødvendige korrigerende tiltag for at afhjælpe eventuelle tilfælde af manglende overensstemmelse med de krav, der finder anvendelse på det pågældende radioudstyr. Hvis dette ikke er muligt, skal den bemyndigede repræsentant begrænse de risici, der er forbundet med det pågældende radioudstyr, når det påbydes af Sikkerhedsstyrelsen eller på eget initiativ, når den bemyndigede repræsentant skønner eller har grund til at tro, at det pågældende radioudstyr udgør en risiko.«.</p>
<p>§ 22. ---</p> <p><i>Stk. 2.</i> Importøren må kun bringe radioudstyr i omsætning, når importøren har sikret, at radioudstyret</p>	<p>36. I § 22, <i>stk. 2</i>, ændres »stk. 2, 4 og 5« til: »stk. 2, 5 og 6«, og »stk. 6« ændres til: »stk. 7«.</p>

<p>kan anvendes i mindst én EU-medlemsstat, uden at gældende regler om anvendelse af radiofrekvenser overtrædes, og at fabrikanten af radioudstyret har overholdt § 18, stk. 2, 4 og 5, regler fastsat i medfør af § 18, stk. 6, nr. 3 og nr. 4, for så vidt angår CE-mærkning, § 19, stk. 1-5, og regler fastsat i medfør af § 19, stk. 6. 8</p> <p><i>Stk. 3.</i> Importørens navn og registrerede firmanavn eller registrerede varemærke og en postadresse, hvor importøren kan kontaktes, skal fremgå af radioudstyret, som importøren bringer i omsætning. Er det ikke muligt på grund af radioudstyrets beskaffenhed at anbringe oplysningerne på radioudstyret, skal oplysningerne fremgå af emballagen eller et medfølgende dokument. Kontaktoplysningerne skal være på et sprog, der er let forståeligt for brugerne og Energistyrelsen.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Importøren skal i 10 år, efter at radioudstyret er blevet bragt i omsætning, opbevare en kopi af EU-overensstemmelseserklæringen, jf. § 18, stk. 3. Importøren skal i samme tidsrum sikre, at den tekniske dokumentation, jf. § 18, stk. 2, kan stilles til rådighed for Energistyrelsen på anmodning herom.</p> <p><i>Stk. 5.</i> Importøren skal sikre, at importørens opbevaring og transport af radioudstyr ikke bringer radioudstyrets overensstemmelse med § 17 og regler fastsat i medfør heraf i fare.</p>	<p>37. § 22, stk. 3, 1. og 2. pkt., affattes således: »Importørens navn, registrerede firmanavn eller registrerede varemærke og kontaktoplysninger, herunder postadresse, skal være angivet på radioudstyret eller på dets emballage, pakken eller et medfølgende dokument. Kontaktoplysningerne skal som udgangspunkt angives på radioudstyret, medmindre det ikke er muligt på grund af radioudstyrets beskaffenhed.«.</p> <p>38. § 22, stk. 4, 2. pkt., ophæves.</p> <p>39. § 22, stk. 5, affattes således: »Importøren skal verificere, at EU-overensstemmelseserklæringen, jf. § 18, stk. 3, og den tekniske dokumentation, jf. § 18, stk. 2, er udarbejdet, og sørge for, at overens-</p>
--	--

<p><i>Stk. 6.</i> Udgør radioudstyr en risiko, skal importøren underrette fabrikanten og Energistyrelsen herom.</p>	<p>stemmelseserklæringen står til rådighed for Sikkerhedsstyrelsen i 10 år efter, at radioudstyret er blevet bragt i omsætning, og sikre, at den tekniske dokumentation i samme periode kan stilles til rådighed for Sikkerhedsstyrelsen, hvis styrelsen anmoder herom.«.</p> <p>Stk. 5 og 6 bliver herefter stk. 6 og 7.</p> <p>40. § 22, <i>stk. 7</i>, ophæves.</p>
<p>§ 23. ---</p> <p><i>Stk. 2.</i> Udgør radioudstyr, som importøren har gjort tilgængeligt på markedet, en risiko, skal importøren straks underrette Energistyrelsen om risikoen og give nærmere oplysninger om radioudstyrets manglende overensstemmelse og eventuelle foranstaltninger, der er truffet for at fjerne risikoen.</p>	<p>41. § 23, <i>stk. 2</i>, affattes således:</p> <p>»Importøren skal underrette Sikkerhedsstyrelsen, hvis vedkommende har grund til at tro, at radioudstyr udgør en risiko. Importøren skal give nærmere oplysninger om radioudstyrets manglende overensstemmelse og eventuelle foranstaltninger, der er truffet, for at fjerne risikoen. Udgør radioudstyr en risiko, skal importøren endvidere underrette fabrikanten herom.«.</p> <p>42. I § 23, indsættes efter <i>stk. 2</i> som to nye stykker:</p> <p>»<i>Stk. 3.</i> Importøren skal på grundlag af begrundet anmodning fra Sikkerhedsstyrelsen give styrelsen al information og dokumentation, der er nødvendig for at konstatere radioudstyrets overensstemmelse, på et sprog, der er letforståeligt for Sikkerhedsstyrelsen.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Importøren skal samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen og skal herunder efter en begrundet anmodning sikre, at der træffes øjeblikkelige nødvendige korrigerende tiltag for at afhjælpe eventu-</p>

<p><i>Stk. 3.</i> Energistyrelsen fastsætter regler om, at importører for at beskytte brugernes sundhed og sikkerhed skal foretage stikprøvekontrol af radioudstyr, der er gjort tilgængeligt på markedet, undersøge radioudstyr, der ikke er i overensstemmelse med § 17 og regler fastsat i medfør heraf eller er blevet kaldt tilbage, og føre et register over klager over radioudstyr samt holde distributørerne orienteret om aktiviteterne.</p>	<p>elle tilfælde af manglende overensstemmelse med de krav, der finder anvendelse på det pågældende radioudstyr. Hvis dette ikke er muligt, skal importøren begrænse de risici, der er forbundet med det pågældende radioudstyr, når det påbydes af Sikkerhedsstyrelsen eller på eget initiativ, når importøren skønner eller har grund til at tro, at det pågældende radioudstyr udgør en risiko.«.</p> <p>Stk. 3 bliver herefter stk. 5.</p>
<p>§ 24. ---</p> <p><i>Stk. 2.</i> Distributøren må kun gøre radioudstyr tilgængeligt på markedet, hvis distributøren har kontrolleret, at radioudstyret er konstrueret, så det kan anvendes i mindst én EU-medlemsstat, uden at gældende regler om anvendelse af radiofrekvenser overtrædes, at fabrikanten har overholdt § 18, stk. 4 og 5, regler fastsat i medfør af § 18, stk. 6, nr. 3 og nr. 4, for så vidt angår CE-mærkning, og § 19, stk. 1-5, samt regler fastsat i medfør af § 19, stk. 6, og at importøren har overholdt § 22, stk. 3.</p> <p><i>Stk. 3-4. ---</i></p>	<p>43. I § 24, <i>stk. 2</i>, ændres »stk. 4 og 5« til: »stk. 5 og 6« og »stk. 5« ændres til: »stk. 7«.</p>
<p>§ 25. ---</p>	

<p><i>Stk. 2. ---</i></p>	<p>44. I § 25, indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:</p> <p>»<i>Stk. 3.</i> Distributøren skal samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen om tiltag, der kan eliminere eller begrænse risici forbundet med radioudstyr, som distributøren har gjort tilgængeligt på markedet.«.</p>
	<p>45. Efter § 25 indsættes:</p> <p style="text-align: center;"><i>»Udbydere af distributionstjenester</i></p> <p>§ 25 a. Udbyderen af distributionstjenesters navn, registrerede firmanavn eller registrerede varemærke og kontaktoplysninger, herunder postadresse, skal være angivet på radioudstyret eller på dets emballage, pakken eller et medfølgende dokument.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Udbyderen af distributionstjenester skal</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) verificere, at EU-overensstemmelseserklæringen, jf. § 4, stk. 3, og den tekniske dokumentation, jf. § 4, stk. 2, er udarbejdet, og sørge for, at overensstemmelseserklæringen står til rådighed for Sikkerhedsstyrelsen i 10 år efter, at radioudstyret er blevet bragt i omsætning, og sikre, at den tekniske dokumentation i samme periode kan stilles til rådighed for Sikkerhedsstyrelsen, hvis styrelsen anmoder herom, 2) underrette Sikkerhedsstyrelsen, hvis vedkommende

	<p>har grund til at tro, at et apparat udgør en risiko. Udbyderen af distributionstjenester skal give nærmere oplysninger om apparatets manglende overensstemmelse og eventuelle foranstaltninger, der er truffet, for at fjerne risikoen,</p> <p>3) på grundlag af begrundet anmodning fra Sikkerhedsstyrelsen give styrelsen al information og dokumentation, der er nødvendig for at konstatere apparatets overensstemmelse, på et sprog, der er letforståeligt for Sikkerhedsstyrelsen, og</p> <p>4) samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen og skal herunder efter en begrundet anmodning sikre, at der træffes øjeblikkelige nødvendige korrigerende tiltag for at afhjælpe eventuelle tilfælde af manglende overensstemmelse med de krav, der finder anvendelse på det pågældende apparat, eller. Hvis dette ikke er muligt, skal udbyderen af distributionstjenester begrænse de risici, der er forbundet med det pågældende apparat, når det påbydes af Sikkerhedsstyrelsen eller på eget initiativ, når udbyderen af distributionstjenester skønner eller har grund til at tro, at det pågældende apparat udgør en risiko..</p> <p><i>Udbydere af informationssamfundstjenester</i></p>
--	--

	<p>§ 25 b. Udbydere af informations-samfundstjenester på anmodning af Sikkerhedsstyrelsen og i særlige tilfælde skal samarbejde med Sikkerhedsstyrelsen med henblik på at fremme ethvert tiltag, der træffes, for at eliminere eller, hvis dette ikke er muligt, begrænse risiciene forbundet med radioudstyr, der udbydes eller var udbudt til salg online gennem deres tjenester.«.</p>
<p>Kapitel 7 <i>Tilsyn m.v.</i></p>	<p>46. <i>Overskriften</i> til kapitel 7 affattes således:</p> <p>»Kapitel 7 <i>Kontrol m.v.</i>«.</p>
<p><i>Tilsynsmyndighed</i></p> <p>§ 32. Energistyrelsen fører tilsyn med overholdelse af loven og regler fastsat i medfør heraf.</p>	<p>47. § 32 affattes således:</p> <p>»<i>Kontrolmyndighed</i></p> <p>§ 32. Sikkerhedsstyrelsen er kontrolmyndighed, medmindre det af den enkelte bestemmelse følger, at Energistyrelsen er kontrolmyndighed.«.</p>
<p>§ 33. Energistyrelsen og Teleklagenævnet kan ved en begrundet anmodning kræve oplysninger og materiale, jf. dog stk. 2 og 3, som skønnes nødvendigt i forbindelse med administration af loven og regler fastsat i medfør heraf, af erhvervsdrivende, fabrikanter af faste anlæg eller den ansvarlige for installationen af et fast anlæg, den ansvarlige for anvendelsen af et apparat, fast anlæg og radioudstyr samt udbydere af offentlige elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester.</p> <p><i>Stk. 2. ---</i></p>	<p>48. § 33, <i>stk. 1</i>, affattes således:</p> <p>»Sikkerhedsstyrelsen og Teleklagenævnet kan ved en begrundet anmodning kræve oplysninger og materiale, herunder oplysninger, som kan fastslå ejerskabet af en onlinegrænseflade, jf. dog stk. 3-5, som skønnes nødvendigt i forbindelse med administration af loven og regler fastsat i medfør heraf, af erhvervsdrivende, fabrikanter af faste anlæg eller den ansvarlige for installationen af et fast anlæg.«.</p> <p>49. I § 33, indsættes efter stk. 1 som tre nye stykker:</p>

<p><i>Stk. 3.</i> Energistyrelsen kan af fabrikanter af faste anlæg eller den ansvarlige for installationen af et fast anlæg kræve, at de fremlægger dokumentation som nævnt i § 14, stk. 2, så længe det faste anlæg er i drift, hvis der er tegn på, at det faste anlæg ikke er i overensstemmelse med § 14, stk. 1.</p>	<p>»<i>Stk. 2.</i> Energistyrelsen og Teleklagenævnet kan ved en begrundet anmodning kræve oplysninger og materiale, som skønnes nødvendigt i forbindelse med administration af loven og regler fastsat i medfør heraf, af den ansvarlige for anvendelsen af et apparat, fast anlæg og radioudstyr og udbydere af offentlige elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Sikkerhedsstyrelsen kan af fabrikanter, bemyndigede repræsentanter, importører og distributører kræve oplysninger, der identificerer enhver erhvervsdrivende, fra hvem den pågældende inden for 10 år har fået leveret et apparat eller radioudstyr, og enhver erhvervsdrivende, som den pågældende inden for 10 år har leveret et apparat eller radioudstyr til.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Sikkerhedsstyrelsen kan ud over stk. 3 af erhvervsdrivende kræve relevante oplysninger om forsyningskæden, om de nærmere detaljer for distributionsnettet, om mængder af apparater eller radioudstyr på markedet og om andre produktmodeller, der har de samme tekniske egenskaber som det pågældende apparat eller radioudstyr.«.</p> <p>Stk. 3 og 4 bliver herefter stk. 5 og 6.</p>
--	--

<p><i>Stk. 4.</i> Energistyrelsen kan fastsætte nærmere regler om, at fabrikanter af radioudstyr og programmel skal oplyse, om påtænkte kombinationer af radioudstyr og programmel er i overensstemmelse med § 17 og regler fastsat i medfør heraf, hvis Europa-Kommissionen træffer afgørelse om, at disse oplysninger skal afgives for bestemte kategorier af radioudstyr.</p>	
	<p>50. Efter § 33 indsættes:</p> <p>»§ 33 a. Sikkerhedsstyrelsen og Energistyrelsen kan i kontroløjemed indsamle og behandle, herunder samkøre, oplysninger fra andre offentlige myndigheder og fra offentligt tilgængelige kilder.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Sikkerhedsstyrelsen og Energistyrelsen kan i kontroløjemed behandle, herunder samkøre, oplysninger, som den pågældende styrelse, ud over de tilfælde der er nævnt i stk. 1, er i besiddelse af.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Sikkerhedsstyrelsen og Energistyrelsen kan i kontroløjemed indsamle og behandle, herunder samkøre, ikke-offentligt tilgængelige oplysninger fra offentlige og private virksomheder og erhvervs- eller forbrugerorganisationer.«.</p>
<p>§ 34. Undlader en erhvervsdrivende i forbindelse med en konkret tilsynssag at give de oplysninger eller fremlægge det materiale, som Energistyrelsen kræver efter § 33, stk. 1, eller undlader en erhvervsdrivende at give oplysninger efter § 33, stk. 2, kan Energistyrelsen over for fabrikanten, importøren eller distributøren</p>	<p>51. § 34, stk. 1-3 affattes således:</p> <p>»§ 34. Undlader en erhvervsdrivende i forbindelse med en konkret kontrolsag at give de oplysninger eller fremlægge det materiale, som Sikkerhedsstyrelsen kræver efter § 33, stk. 1, 3 eller 4, kan Sikkerhedsstyrelsen over for vedkommende</p> <p>1) nedlægge forbud mod at bringe apparatet eller radioudstyret i omsætning eller at gøre det tilgængeligt på markedet,</p>

<ol style="list-style-type: none"> 1) nedlægge forbud mod at bringe apparatet eller radioudstyret i omsætning eller at gøre det tilgængeligt på markedet, 2) give påbud om at trække apparatet eller radioudstyret tilbage fra markedet eller 3) give påbud om at kalde apparatet eller radioudstyret tilbage. <p><i>Stk. 2.</i> Giver fabrikanten af et fast anlæg, den ansvarlige for installationen af et fast anlæg eller den ansvarlige for anvendelsen af et fast anlæg ikke de oplysninger eller fremlægger det materiale, som Energistyrelsen anmoder om, jf. § 33, stk. 1 eller 3, i forbindelse med en konkret tilsynssag, kan Energistyrelsen over for den ansvarlige for anvendelsen af det faste anlæg nedlægge forbud mod, at det faste anlæg anvendes.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Giver den ansvarlige for anvendelsen af et apparat eller radioudstyr ikke de oplysninger eller fremlægger det materiale, som Energistyrelsen anmoder om i medfør af § 33, stk. 1, i forbindelse med en konkret tilsynssag, kan Energistyrelsen nedlægge forbud mod, at apparatet eller radioudstyret anvendes.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Modtager Energistyrelsen ikke oplysninger eller materiale, som Energistyrelsen anmoder om i medfør af § 33, stk. 1 eller 2, og er der ikke tale om en konkret tilsynssag, kan Energistyrelsen give påbud om at give oplysningerne eller at fremlægge materialet.</p>	<ol style="list-style-type: none"> 2) give påbud om at trække apparatet eller radioudstyret tilbage fra markedet, 3) give påbud om at kalde apparatet eller radioudstyret tilbage, eller 4) nedlægge forbud mod, at det faste anlæg anvendes. <p><i>Stk. 2.</i> Giver den ansvarlige for anvendelsen af et apparat, et fast anlæg eller radioudstyr ikke de oplysninger eller fremlægger det materiale, som Energistyrelsen anmoder om i medfør af § 33, stk. 2, i forbindelse med en konkret tilsynssag, kan Energistyrelsen nedlægge forbud mod, at apparatet, det faste anlæg eller radioudstyret anvendes.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Modtager Sikkerhedsstyrelsen ikke oplysninger eller materiale, som styrelsen anmoder om i medfør af § 33, stk. 1, 3 eller 4, og er der ikke tale om en konkret kontrolsag, kan Sikkerhedsstyrelsen give påbud om at give oplysningerne eller at fremlægge materialet.«.</p> <p>52. I § 34, <i>stk. 4</i>, slettes »1 eller«.</p>
--	---

<p>§ 35. Energistyrelsen har mod behørig legitimation og uden retskendelse adgang til lokaliteter og transportmidler tilhørende fabrikanten, importører og distributører for at føre stikprøvevis kontrol med, om loven og regler fastsat i medfør heraf overholdes. Energistyrelsen kan i forbindelse med sin kontrol på stedet foretage undersøgelser af apparater, faste anlæg og radioudstyr.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Politiet yder om nødvendigt bistand til gennemførelse af tilsyn som nævnt i stk. 1. Energi-, forsynings- og klimaministeren kan efter forhandling med justitsministeren fastsætte nærmere regler herom.</p>	<p>53. § 35 affattes således:</p> <p>»§ 35. Sikkerhedsstyrelsen har til enhver tid mod behørig legitimation og uden retskendelse adgang til alle erhvervsmæssige lokaliteter og transportmidler, hvor der kan findes apparater, faste anlæg eller radioudstyr.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Sikkerhedsstyrelsen kan som led i kontrolbesøget foretage tekniske undersøgelser af et apparat, et fast anlæg eller radioudstyr på stedet.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Sikkerhedsstyrelsen kan som en del af dokumentationen af kontrolbesøget fotografere og optage video samt medtage prøver til nærmere analyse eller undersøgelse.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Sikkerhedsstyrelsen kan være bistået af en eller flere uafhængige sagkyndige i forbindelse med adgangen efter stk. 1 og tekniske undersøgelser efter stk. 2.</p> <p><i>Stk. 5.</i> Politiet yder om nødvendigt bistand til gennemførelse af kontrol som nævnt i stk. 1. Energi-, forsynings- og klimaministeren kan efter forhandling med justitsministeren fastsætte nærmere regler herom.«.</p>
<p><i>Undersøgelse af apparater og radioudstyr</i></p> <p>§ 36. Energistyrelsen kan medtage apparater eller radioudstyr uden betaling herfor fra fabrikanten eller importører i forbindelse med sit tilsyn, jf. dog stk. 5 og 6.</p>	<p>54. § 36 affattes således:</p> <p>»<i>Udtagelse af apparater og radioudstyr</i></p> <p>§ 36. Sikkerhedsstyrelsen kan som led i kontrollen med overholdelsen af loven og regler fastsat i medfør heraf udtage ethvert apparat eller radioudstyr, herunder ved brug af skjult identitet. Udtagelsen kan foretages uden betaling, eller</p>

<p><i>Stk. 2.</i> Energistyrelsen kan i forbindelse med sit tilsyn kræve, at fabrikanter eller importører sender apparater eller radioudstyr til Energistyrelsen uden forudgående betaling herfor, jf. dog stk. 4-6, med henblik på at undersøge apparaterne eller radioudstyret.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Energistyrelsen kan i forbindelse med sit tilsyn hos distributører medtage apparater og radioudstyr uden betaling herfor, jf. dog stk. 5 og 6, eller kræve, at distributører sender apparater eller radioudstyr til Energistyrelsen uden forudgående betaling herfor, jf. dog stk. 4-6, hvis det ikke er muligt for Energistyrelsen at medtage eller få tilsendt disse fra fabrikanten eller importøren i medfør af stk. 1 eller 2.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Energistyrelsen refunderer de udgifter, som fabrikanten, importøren eller distributøren kan dokumentere at have afholdt, ved at den pågældende har sendt et apparat eller radioudstyr til Energistyrelsen i medfør af stk. 2 eller 3.</p> <p><i>Stk. 5-7.</i> ---</p>	<p>Sikkerhedsstyrelsen kan kræve udgiften refunderet, hvis udtagelsen af apparatet eller radioudstyret har nødvendiggjort en betaling.</p> <p><i>Stk. 2.</i> En erhvervsdrivende, som udgør et led i omsætningen af et apparat eller radioudstyr, er forpligtet til at indsende eller udlevere apparatet eller radioudstyret til kontrol på Sikkerhedsstyrelsens anmodning, jf. stk. 1. Den erhvervsdrivende, som apparatet eller radioudstyret udtages fra, skal afholde udgiften til eventuel fragt til den lokalitet, Sikkerhedsstyrelsen anviser.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Sikkerhedsstyrelsen kan foretage eller få foretaget tekniske undersøgelser af apparater og radioudstyr udtaget i medfør af stk. 1. Sikkerhedsstyrelsen kan kræve omkostninger forbundet med de eksterne tekniske undersøgelser refunderet af den erhvervsdrivende, der, jf. § 38, stk. 1 eller 4, træffes afgørelse overfor i forbindelse med undersøgelsen.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Sikkerhedsstyrelsen kan indhente erklæringer fra sagkyndige, som styrelsen skønner nødvendige for at kunne træffe afgørelse. Sikkerhedsstyrelsen kan kræve omkostninger forbundet med indhentelse af erklæringer fra sagkyndige refunderet af den erhvervsdrivende, der, jf. § 38, stk. 1 eller 4, træffes afgørelse over for i forbindelse med undersøgelsen.«.</p>
<p>§ 37. Er den tekniske dokumentation for radioudstyr ikke i overens-</p>	<p>55. I § 37, <i>stk. 1</i>, ændres »stk. 6« til: »stk. 7«.</p>

<p>stemmelse med regler fastsat i medfør af § 18, stk. 6, nr. 2, kan Energistyrelsen anmode fabrikanter eller importører af radioudstyr om for egen regning at få foretaget en test af radioudstyret af en virksomhed, som Energistyrelsen kan godkende, for at efterprøve, om radioudstyret er i overensstemmelse med § 17 og regler fastsat i medfør heraf.</p> <p><i>Stk. 2 ---</i></p>	
	<p>56. Efter § 37 indsættes:</p> <p style="text-align: center;"><i>»Afgørelse vedrørende apparater og radioudstyr</i></p> <p>§ 37 a. Sikkerhedsstyrelsen kan over for erhvervsdrivende udstede et midlertidigt forbud mod at bringe et apparat og radioudstyr i omsætning eller at gøre det tilgængeligt på markedet, eller at udstille et apparat og radioudstyr, hvis apparatet eller radioudstyret vurderes at kunne udgøre en risiko. Forbuddets varighed kan ikke strække sig ud over, hvad der er nødvendigt for at træffe kontrolforanstaltninger til brug for undersøgelser eller vurderinger af apparatets eller radioudstyrets sikkerhed.«.</p>
<p>§ 38. Udgør et apparat en risiko, kan Energistyrelsen over for en fabrikant, en importør eller en distributør</p> <p>1) nedlægge forbud mod at bringe apparatet i omsætning eller at gøre det tilgængeligt på markedet,</p> <p>2) give påbud om at trække apparatet tilbage fra markedet eller</p>	<p>57. § 38 og § 39 affattes således:</p> <p style="text-align: center;">»§ 38. Udgør et apparat eller radioudstyr en risiko, eller overholder et apparat eller radioudstyr ikke kravene i loven eller regler fastsat i medfør heraf, uden at den manglende overholdelse medfører en risiko, kan Sikkerhedsstyrelsen over for en erhvervsdrivende træffe følgende afgørelser, jf. dog stk. 2:</p>

<p>3) give påbud om at kalde apparatet tilbage.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Udgør radioudstyr en risiko, kan Energistyrelsen over for en fabrikant, en importør eller en distributør</p> <p>1) nedlægge forbud mod at bringe radioudstyret i omsætning eller at gøre det tilgængeligt på markedet,</p> <p>2) give påbud om at trække radioudstyret tilbage fra markedet eller</p> <p>3) give påbud om at kalde radioudstyret tilbage.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Energistyrelsen kan træffe foranstaltninger for at fjerne risikoen nævnt i stk. 1 og 2. Fabrikanten, importøren eller distributøren skal på Energistirelsens anmodning samarbejde med Energistyrelsen om disse foranstaltninger.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Energistyrelsen kan i særlige tilfælde, hvor radioudstyr har forårsaget eller kan forventes at ville forårsage uacceptable forstyrrelser af samfundsvigtig kommunikation, fastsætte nærmere regler om, at fabrikanter, importører og distributører ikke må bringe radioudstyret i omsætning eller gøre det tilgængeligt på markedet, eller at radioudstyret skal trækkes tilbage fra markedet eller kaldes tilbage.</p>	<p>1) Påbud om at bringe apparatet eller radioudstyret i overensstemmelse med kravene.</p> <p>2) Påbud om at sikre, at apparatet eller radioudstyret ikke udgør en risiko.</p> <p>3) Påbud om at overholde visse betingelser, inden apparatet eller radioudstyret kan bringes i omsætning eller gøre det tilgængeligt på markedet.</p> <p>4) Påbud om at advare brugerne om de risici, der er ved apparatet eller radioudstyret eller at anbringe advarsler på apparatet eller radioudstyret.</p> <p>5) Påbud om at standse markedsføring, der kan vildlede brugerne.</p> <p>6) Forbud mod at bringe apparatet eller radioudstyret i omsætning eller at gøres det tilgængeligt på markedet.</p> <p>7) Påbud om at trække apparatet eller radioudstyret tilbage fra markedet.</p> <p>8) Påbud om at kalde apparatet eller radioudstyret tilbage.</p> <p>9) Påbud om at destruere apparatet eller radioudstyret eller på anden måde gøre det ubrugeligt.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Sikkerhedsstyrelsen kan alene træffe afgørelser efter stk. 1, nr. 3 eller 4, hvis apparatet eller radioudstyret udgør en risiko på visse betingelser eller for visse brugere.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Sikkerhedsstyrelsen kan træffe foranstaltninger for at fjerne eller begrænse en risiko ved et apparat eller radioudstyr, herunder en</p>
--	---

<p>§ 39. Udgør radioudstyr en risiko, selv om det er i overensstemmelse med § 17 og regler fastsat i medfør heraf, kan Energistyrelsen</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) give en fabrikant eller en importør påbud om at sikre, at radioudstyret ikke udgør en risiko, når det bringes i omsætning, 2) give en fabrikant, en importør eller en distributør påbud om at trække radioudstyret tilbage fra markedet eller 3) give en fabrikant, en importør eller en distributør påbud om at kalde radioudstyret tilbage. <p><i>Stk. 2.</i> Energistyrelsen kan træffe foranstaltninger for at fjerne risikoen nævnt i stk. 1. Fabrikanten, importøren eller distributøren skal på Energistyrelsens anmodning</p>	<p>alvorlig risiko. Sikkerhedsstyrelsen kan i den forbindelse kræve, at erhvervsdrivende samarbejder med styrelsen om disse foranstaltninger. Sikkerhedsstyrelsen kan af den ansvarlige erhvervsdrivende kræve omkostninger forbundet med de af styrelsen trufne foranstaltninger refunderet.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Energistyrelsen kan i særlige tilfælde, hvor radioudstyr har forårsaget eller kan forventes at ville forårsage uacceptable forstyrrelser af samfundsvigtig kommunikation, fastsætte nærmere regler om, at fabrikanter, importører og distributører ikke må bringe radioudstyret i omsætning eller gøre det tilgængeligt på markedet, eller at radioudstyret skal trækkes tilbage fra markedet eller kaldes tilbage.</p> <p>§ 39. Sikkerhedsstyrelsen skal, hvis det er nødvendigt, oplyse offentligheden om apparater og radioudstyr, der ikke er i overensstemmelse med denne lov eller regler fastsat i medfør heraf, herunder om</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) relevante kendetegn til brug for identifikation af produktet, 2) risikoens art, hvor dette er relevant, 3) hvilke foranstaltninger der er truffet, og 4) hvordan offentligheden bør forholde sig. <p><i>Stk. 2.</i> Oplysninger, som har karakter af forretningshemmeligheder, kan kun videregives, hvis dette er nødvendigt for at beskytte menneskers sikkerhed og sundhed.«.</p>
--	--

samarbejde med Energistyrelsen om disse foranstaltninger.	
§ 40 ---	<p>58. I § 40, indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:</p> <p>»Stk. 2. Sikkerhedsstyrelsen kan lægge undersøgelser af apparater eller radioudstyr, som er gennemført i en anden EU-medlemsstat, og afgørelser, som er truffet i en anden EU-medlemsstat, til grund og træffe afgørelse i medfør af § 38, stk. 1, eller § 40 a, over for erhvervsdrivende, som bringer et tilsvarende apparat eller radioudstyr i omsætning eller gør dette tilgængeligt på markedet, medmindre Sikkerhedsstyrelsen er nået til den modsatte konklusion på grundlag af sin egen kontrol«.</p>
	<p>59. Efter § 40 indsættes:</p> <p>»Indhold på onlinegrænseflader</p> <p>§ 40 a. Sikkerhedsstyrelsen kan påbyde ejeren af en onlinegrænseflade at ændre eller fjerne indhold, der henviser til et apparat, fast anlæg eller radioudstyr, der ikke er i overensstemmelse med denne lov eller regler fastsat i medfør heraf.</p> <p>§ 40 b. Der kan ske blokering af en onlinegrænseflade, hvis et påbud efter § 40 a ikke er efterkommet, eller onlinegrænsefladen gentagne gange har solgt eller formidlet salg af apparater og radioudstyr, der udgør en alvorlig risiko.</p> <p>Stk. 2. Afgørelse efter stk. 1 om blokering af en onlinegrænseflade træffes af retten ved kendelse efter Sikkerhedsstyrelsens begæring. Inden retten træffer afgørelse, skal</p>

	<p>den så vidt muligt give parten, som indgrebet retter sig mod, adgang til at udtale sig. I kendelsen anføres de konkrete omstændigheder i sagen, hvorpå det støttes, at betingelserne for indgrebet er opfyldt.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Udbydere af informationssamfundstjenester skal bistå Sikkerhedsstyrelsen ved gennemførelsen af kendelser efter stk. 2.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Sikkerhedsstyrelsen skal påse, at et indgreb efter stk. 1 ikke opretholdes ud over det tidsrum, hvor grundlaget for blokeringen er til stede. Sikkerhedsstyrelsen skal af egen drift eller på foranledning af den, som indgrebet retter sig mod, træffe afgørelse om ophævelse af blokeringen.</p> <p><i>Stk. 5.</i> Fremsætter den, som indgrebet efter stk. 1 retter sig mod, anmodning om, at blokeringen ophæves, og støttes denne anmodning på, at der er sket væsentlige ændringer i indholdet af onlinegrænsefladen, skal Sikkerhedsstyrelsen, hvis blokeringen ikke ophæves i medfør af stk. 4, snarest muligt indbringe spørgsmålet for retten. Retten afgør ved kendelse, om indgrebet skal opretholdes. Tages en anmodning ikke til følge, kan ny anmodning ikke fremsættes, før der er forløbet 3 måneder fra kendelsens afsigelse.«.</p>
<p>§ 41. Har en fabrikant ikke overholdt §§ 4 og 5 og regler fastsat i medfør heraf eller §§ 18 og 19 og regler fastsat i medfør heraf, har en importør ikke overholdt § 8, stk. 1-4, eller § 22, stk. 1-4, eller har en distributør ikke overholdt § 10, stk. 1 og 2, eller § 24, stk. 1 og 2, og</p>	<p>60. § 41 ophæves.</p>

<p>vurderer Energistyrelsen, at apparatet eller radioudstyret ikke udgør en risiko, kan Energistyrelsen give den pågældende påbud om at overholde den eller de pågældende bestemmelser.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Efterkommer fabrikanten, importøren eller distributøren ikke Energistirelsens påbud efter stk. 1, kan Energistyrelsen over for fabrikanten, importøren eller distributøren</p> <p>1) nedlægge forbud mod at bringe apparatet eller radioudstyret i omsætning eller at gøre det tilgængeligt på markedet,</p> <p>2) give påbud om at trække apparatet eller radioudstyret tilbage fra markedet eller</p> <p>3) give påbud om at kalde apparatet eller radioudstyret tilbage.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Overholder en importør ikke § 8, stk. 5, eller § 22, stk. 5, eller overholder en distributør ikke § 10, stk. 3, eller § 24, stk. 3, kan Energistyrelsen give importøren eller distributøren påbud om at overholde den eller de pågældende bestemmelser.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Underretter en importør ikke fabrikanten i henhold til § 8, stk. 6, eller § 22, stk. 6, eller underretter en distributør ikke fabrikanten eller importøren i henhold til § 10, stk. 4, eller § 24, stk. 4, kan Energistyrelsen give importøren påbud om at underrette fabrikanten eller give distributøren påbud om at underrette importøren eller fabrikanten.</p>	
	<p>62. I § 47 indsættes som stk. 1:</p> <p>»Sikkerhedsstyrelsen kan pålægge udbydere af informationssamfundstjenester tvangsbøder med</p>

<p>§ 47. Undlader en udbyder af offentlige elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester at efterkomme Energistyrelsens påbud i medfør af § 43, kan Energistyrelsen pålægge udbyderen tvangsbøder.</p>	<p>henblik på at gennemtvinge handlinger, som det påhviler udbyderne at foretage efter § 40 a og § 40 b.«.</p> <p>Stk. 1 bliver herefter stk. 2.</p>
<p>§ 48. Med bøde straffes</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) den, som overtræder § 13, stk. 2, § 16, stk. 2, og § 27, stk. 2, 2) den fabrikant af et fast anlæg eller den ansvarlige for installationen af et fast anlæg, som undlader at sikre, at et fast anlæg er konstrueret og installeret i overensstemmelse med § 14, stk. 1, eller undlader at sikre den fornødne dokumentation, jf. § 14, stk. 2, 3) den fabrikant af et fast anlæg eller den ansvarlige for installationen af et fast anlæg, som undlader at sikre, at der med de i § 15, stk. 1, nævnte apparater følger informationsmateriale, hvis indhold er i overensstemmelse med § 15, stk. 2, 4) den fabrikant, importør eller distributør, den fabrikant af et fast anlæg, den ansvarlige for installationen af et fast anlæg eller den ansvarlige for anvendelsen af et apparat, fast anlæg eller radioudstyr, som overtræder et forbud efter § 34, stk. 1, nr. 1, stk. 2 og 3, § 36, stk. 7, nr. 1, § 38, stk. 1, nr. 1, og stk. 2, nr. 1, § 41, stk. 2, nr. 1, og § 42, eller 5) den fabrikant, importør eller distributør, den fabrikant af et fast anlæg, den ansvarlige for installationen af et fast anlæg, den ansvarlige for anvendelsen af et apparat, fast 	<p>63. § 48 affattes således:</p> <p>»§ 48. Medmindre strengere straf er forskyldt efter anden lovgivning, straffes med bøde</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) den fabrikant, der undlader at opfylde sine forpligtelser efter § 4, stk. 1 og 4, § 6, § 18, stk. 1 og 4, eller § 20, 2) den fabrikant, som ikke har udpeget en bemyndiget repræsentant, hvor det kræves efter § 7, stk. 1, 1. pkt., eller § 21, stk. 3, 1. pkt., eller som ikke har sikret, at den bemyndigede repræsentant har tilstrækkelige midler efter § 7, stk. 3, eller § 21, stk. 3, eller beføjelser til at løse sine opgaver efter § 7, stk. 4, eller § 21, stk. 4, 3) den bemyndigede repræsentant, der undlader at opfylde sine forpligtelser efter § 7, stk. 1. 2. pkt., og 4, nr. 3-7, eller § 21, stk. 1, 2. pkt., og 4, nr. 3-7, 4) den importør, der undlader at opfylde sine forpligtelser efter § 8, stk. 1 og 6, § 9, § 22, stk. 1 og 6, eller § 23, 5) den distributør, som undlader at opfylde sine forpligtelser efter § 10, stk. 1, 3 og

<p>anlæg eller radioudstyr eller den udbyder af offentlige elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester, som undlader at efterkomme et påbud efter § 34, stk. 1, nr. 2 og 3, og stk. 4, § 36, stk. 7, nr. 2 og 3, § 38, stk. 1, nr. 2 og 3, og stk. 2, nr. 2 og 3, § 39, § 41, stk. 2, nr. 2 og 3, og stk. 3 og 4, og § 43.</p> <p><i>Stk. 2.</i> I regler fastsat i medfør af denne lov kan der fastsættes straf af bøde for overtrædelse af reglerne.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.</p>	<p>4, § 11, § 24, stk. 1, 3 og 4, eller § 25,</p> <p>6) den udbyder af distributionstjenester, der undlader at opfylde sin forpligtelse efter § 11 a, stk. 2, nr. 2-4, eller § 25 a, stk. 2,</p> <p>7) den udbyder af informationssamfundstjenester, der undlader at opfylde sin forpligtelse efter § 11 b eller § 25 b,</p> <p>8) den fabrikant af et fast anlæg eller den ansvarlige for installationen af et fast anlæg, som undlader at sikre, at et fast anlæg er konstrueret og installeret i overensstemmelse med § 14, stk. 1, eller undlader at sikre den fornødne dokumentation, jf. § 14, stk. 2,</p> <p>9) den fabrikant af et fast anlæg eller den ansvarlige for installationen af et fast anlæg, der undlader at opfylde sine forpligtelser efter § 15, stk. 2,</p> <p>10) den, der overtræder § 13, stk. 2, § 16, stk. 2, § 27, stk. 2,</p> <p>11) den, der undlader at give oplysninger og materiale efter § 33, stk. 1 og 3-5, eller afgiver urigtige oplysninger,</p> <p>12) den, der undlader at give Sikkerhedsstyrelsen adgang efter § 35, stk. 1,</p> <p>13) den, der undlader at indsende eller udlevere apparater eller radioudstyr efter § 36, stk. 2,</p>
--	--

	<p>14) den, der omgår eller unddrager sig Sikkerhedsstyrelsens kontrol eller forsøger herpå,</p> <p>15) den, der uretmæssigt anvender CE-mærke, jf. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 765/2008 af 9. juli 2008 om kravene til akkreditering og markedsovervågning i forbindelse med markedsføring af produkter artikel 30, stk. 2,</p> <p>16) den, der overtræder et påbud efter § 34, stk. 1, nr. 2 eller 3, eller stk. 3 eller 4, § 38, stk. 1, nr. 1-5 og 7-10, § 40 a eller § 43, og</p> <p>17) den, undlader at efterkomme et forbud efter § 34, stk. 1, nr. 1 eller 4, eller stk. 2, § 38, stk. 1, nr. 6, eller § 42 eller et midlertidigt forbud efter § 37 a.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Har nogen ved en eller flere handlinger begået flere overtrædelser af denne lov eller regler fastsat i medfør heraf, og medfører overtrædelserne idømmelse af bøde, sammenlægges bødestrafen for hver overtrædelse. Har nogen ved en eller flere handlinger overtrådt denne lov eller regler fastsat i medfør heraf og en eller flere andre love, og medfører overtrædelserne idømmelse af bøde, sammenlægges bødestrafen for hver overtrædelse af denne lov eller regler fastsat i medfør heraf og bødestrafen for overtrædelsen af den eller de andre love.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Bestemmelsen i stk. 2 kan fraviges, når særlige grunde taler herfor.</p>
--	--

	<p><i>Stk. 4.</i> I regler, der er udstedt i medfør af denne lov, kan der fastsættes straf af bøde. Der kan tillige fastsættes forlængede forældelsesfrister på op til 5 år i regler udstedt i medfør af denne lov.</p> <p><i>Stk. 5.</i> Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.«.</p>
--	---